

உ

கணபதி துணை.

தாமஸ் ஸ்டீவன்சன் தாலகன்

புறவநகிய

கலித்தொகை

(பாலைக்கவி, குறிஞ்சிக்கவி.)

மூலமும்

மகாபாரதசிரியம்

பிரதானபாதி

நச்சினர்க்கினியருரையும்.

— 111 —

இவை

இடையாற்று மகாகலம்

வைத்திசுவரைபாதி கலா குறியுள்ள

பெரியவை,

பிரஸிடென்ஸிகாலேஜ தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய

அனந்தராணமயரால்,

நன்கு பரிசோதித்து,

தாம் புதிதாக எழுதிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புடன்

சென்னை,

தேர்ப்பில் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்புரிக்கப்பெற்றன,

1925

ரிஜிஸ்டரீட் காபிஸாட்.

கலித்தொகை விவர

அறிவிப்பு.

இது முன்பு நான் தெரிவித்திருந்தபடி கசு பவுண்டு மெட்டு
லேரின் க்ளாஸ் காகிதத்திலும் சில நண்பர்கள் விருவியபடி உல
பவுண்டு பெதாவெய்ட்டிக் காகிதத்திலும் பதிப்புரிக்கப் பெற்ற
வருகிறது. அவற்றை,

இம்முதற் சஞ்சிகையின் விலை

(மற்றவைகள் இதனை யடுத்து வெளிவரும்.)

முழுப்புத்தத்தின் விலை.

முன் குறித்திருந்த அளவில் அடங்காது காற்
பங்கு விரியுமென்று தோற்றுவதால்

கௌ2௫-ம் வருடம் நிபரவரிமாதம் முடிவுக்குள்
பணம் அனுப்புபவர்களுக்கு

(முன் பணம் அனுப்பின் அவர்களுக்கு
உடனே ரசீது அனுப்பப்படும்.)

முன்னமே பணிங்கொடுத்தவர்களுக்கு

கௌ		உ0	
பவண்டு		பவண்டு	
௫	அ	௫	அ
௬	௧௨	௫	0
௧௨	௮	௧௩	0
௧0	0	௧0	௮
௮	0	௮	௮

தபாற் கூலி வேறு.

முன்பணங் கொடுத்த அன்பர்களை; காலதாமத மாவதற்கு
பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டுகிறேன்

16-நாகபபையர் தெரு,
திருவல்லிக்கண்ப போஸ்டி
சென்னை. (29-12-24.)

இவ்வணம்:

இ. வை. அனந்தராமபன்.

முகவுரை.

சீரார் கலித்தோகைக்குச் செவ்வன் குழிப்பெழுதி

நீரார் கலிசூழ் நிலத்தவர்க்குப்—பேரார்வ

முற்றளிக்க வேண்டேளேமே *யோமருப்பன் முண்முதலைப்
பற்றளிக்கு மக்கற் பகம்.

கலித்தோகை பெயர்ப்பது, சங்கசரோயுட்கொன்று தமிழ்மக்க
ளால் கந்துநிதித்துக் கொண்டாடப்பெறும் கடைசசங்ககாலத்துப்
பறுவலகருள் ஒரு பிரிவாகிய எட்டுத்தொகையில் ஆராவதென்பர்

“நற்றிணை நல்ல குறுந்தோகை யைகருதுதா

நெத்த பதிற்ப்பத் தோகரு பரிபாடல்

கற்றறிந்தார் †போற்றும் கலியோ டகம்புறமென்

நிதிற்று” வெட்டுத் தொகை”

என்றுப் பெண்பாவின் வைப்பு முறை இதற்குக் காரணமாகும்

இதனை மேற்கணக்கினுள் ஒன்றென்பர் பன்னிரு பாட்டிய
லுடையது; இசைப்பாட்டாகிய செந்துறை மார்க்கத்த தென்புர்
நச்சினுக்கினியா.

இது சொற்களைப் பெயரூட்சு வைகளில் மிகுந் குறுநுது

“கற்றறிந்தார் போற்றும் கலி”—என்றும்

†“கிருத்தகு மாமுனிசிங் தாமணி கம்பன்

விருத்தக் கவிவளமுட வேண்டேம்—திருக்குறளோ

* சூர் மருப்பனென்றது, திருவல்லிக்கேணிப் பெரிய தெருவில் எழுந்
புருளியிருக்கும் கற்பச விநாயக சூரத்தியை.

(பி - ன்.) † எததுங் கலியே யாகம், கூறுக கலியோடு, சொல்லுங் கலியோடு.

‡ முகவுணாயில் இருநிற்புட்பெற்ற வெணபாக்கை, சில எட்டுபிரதி
களின் முன் உள்ளன. இவை வித்தியாபாறு செந்தமிழென்னும் பத்திரிகை
களிலும் சிலவேறுபாட்டோடு முன்பு வெளிவந்துள்ளன. இவ்வெணபா
வொன்றும் சீவகசிந்தாமலாயினிதழியில் “திருவந்தக மாமுனிசித் தாமன்
கம்பா, விருத்தக் கவித்திறமும வேண்டே - முருபக்க, கொங்குமண மாக்
கதையைக் கூறேற் குறளனாக, கொங்குமென் ஞாயி நெறமக்கு” என நிக்க
வேறுபாட்டோடு காணப்படுகிறது.

சு

1946

கொங்குவேண மாக்கதையோ கொள்ளேம் கனியாரவேம்

பொங்குகலி யின்பப் பொருள்—என்றும்

அறிஞாகர் பாராட்டுவாரானது இசிறப்புப்பற்றியன்றே

இது, முதலில் கடவுள் வாழ்த்தையும், பின்பு பாலை முதலிய
ஐந்திணைப் பெயர்களாலமைந்த ஐந்து பகுதிகளையு முடையது

இவற்றுள், முதலிலுள்ளது கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யு
ளொன்று அது மதுரையாசிரியர் கவனத்துநூல இயற்றப்
பெற்றது பின்புள்ள ஐந்துபகுதிகளுள்.

முதலாவதாகிய பாலைக்கலி கூறு செய்யுட்களை யுடையது
இதனை இயற்றியருளியவர் சேரமான் பாலைபாடிய பெருநகருங்கோ
னென்பார்.

இரண்டா நதாசிய குறிஞ்சிக்கல் உக செய்யுட்களையுடையது
இதனை இயற்றியருளியவர் கரிலனா

முன்னுதாசிய மருதக்கல் நடு செய்யுட்களை யுடையது
இதனை இயற்றியருளியவர் மருறை மருதனிய நாகனா

நான்காவதாகிய முல்லைக்கல் கள செய்யுட்களை யுடையது.
இதனை இயற்றியருளியவர் சோழ னல்லுருத்திர னென்றார்

ஐந்தா நதாசிய நெய்தற்கல் நக செய்யுட்களை யுடையது
இதனை இயற்றியருளியவர் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளை இயற்றிய
நவமித் துவனாரே

இவாக 7 வரலாறுகளும் இதன் உரையாசிரியர் வரலாறும்
முழுப்புத்தகத்துடன் இன்ன வெளிவரும்

இது தொல்காப்பிய முதலிய நூல்களின் அகாபொருட் பகுதிக்கு
இலக்கியமாக அமைந்துள்ள நது இளமழை நாள், பேராசிரியர், நரசினார்
களியார் முதலிய தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களாலும், இறைபனா

* மேற்கூறிய கடவுள்வாழ்த்துப் பாலை முதலிய ஐந்து திணைகளும்
இவ்வளவு இவ்வளவு செய்யுட்களை யுடையன என்பது, "இறைவாழ்த்தொன்
தேழைநது பாலேநா லேழொன். நிறைகுறிஞ்சி யின்மருத மேழைந்[து]-துறை
முல்லை, ய்மொட்டொன் றுருயத லெண்ணுன்கொன் றையாகலியாஃ, சேரெண்
லேறு பூவைம்ப தே" என விபரீதப்பாண பத்திரிகையில் வெளிவந்திருக்கும்
வெண்பா லிலுள்ள குறிக்கப்பெற்றவ்னது.

கம்பொருளுரைபாகிரியாலும், பரிமேல்முதலாலும், உலகநி
ராச உயிரியாலும், இலக்கணவிளக்கவுரைகாரராலும், அகாபொருட்
பகுதிக்குள் இவர்களுடைய, சேனாவரையாலும், கல்லிடமாலும்,
கிளப்புகோரம் நேமிசாதாநவாநால்யாபபருங்கலநிருத்தி யாபபருங்
கலக் காரிதை வீரசோழியன் மாறாநலங்காதன் ஆகிய இவற்றி லுடையா
சிரிபந்தாலும், அரையோக விவேகாலுமாலும், மயி மீலவம பொதுந
பிள்ளையாலும், செங்கமல காவலராலும், பிறராலும், சேரநபொரு
நாராயணமன்குழந்தன் யாபபருங்கலத் தந்த மறாநகரில் பழங்கி லிட
களில் மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்ற சிறப்பு நாயகமான ந
அவநாறு அறிந்துகொள்ளும், இவர்களின் படைக்கததுமொன்று அடி
குறிப்புக்கள் உதவி செய்யவல்லாம்.

இக்கட்டுத்தொடரில் ஒவ்வொருதொழுவும் முதற்பொருள் கரு
பொருள், உரிபொருள் கொண்டு பின்ன்குணைக்கப்பெற்றிருத்தல்
அழக, தமிழறிஞர்களுட்குரிய இவ்வுரைகளைத் தருவதாய் அறியு
இதன் முன்னோக்கிணையிலுள்ள கவிப்பாக்கள் அகநானூற்று
பகுதியாகிய எவ்வகைப் பெய்க்கிணையுள் குறுகலுக்குக் கிட
அரசுநாயகியருக்கு அன்புவினைப்பயிர் அறிந் தீகோடல்நா சிறந்த
கருவியாதல்

இதன் பின்னர் பெயர்க்குப் பெயர்ந்தாலும், உலகநி
நாலங்காரவுரையிலும் (௩௪) இலக்கணவிளக்கவுரையிலும் (௩௫.௩௬)
மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்றிருக்கிறது இப்பாவின இலக்கணம்,

அகத்தியமும் தொல்காப்பியமுமே தொகைகளாகிய நூல் என்னு
தொல்காப்பியம் புறத்திணையியல் கூறு-ஆய் நூத்திரவுரையில் மரசி
னாக்கினியா எழுதியிருப்பதால் இவ்விரு நூலிலுமா கூறப்பெற்றனா
தென்ற அறியப்படும்படியிலுமா புறந்திற சில நூத்திரங்களைப்பற்றி
மற்றவை இறங்கனாயின், பின்னதாகிய தொல்காப்பியமும் கொள்
அறிவுதக்கதாயிருக்கிறது. அதிற் பொறுப்பாலா இந் நூல் உரு-ஆய்
மக்கத்தினுள்ள உரையில் வந்ததுள்ளன.

• ஆதிதனன் செய்யுட்குள் கருது இவ்வாறு மகாபொரு
லநிலையிலும், தொல்காப்பிய வரைகளிலும், இந் நூலுரையிலும் இக்
தொகை இவ்வளவு தொகை யுடையதென்றே நாம் பொற்றிருக்கிறோம்.
ஆகக் கருது செய்யுட்குறும் கவிபின் வகைகளை இவ்வாறு, ஷத்தா
பிரகாரகலி உரு, தொகுதி ௪௪; தொகுதி யொருபேராக;

கூழகர்ரை

கவிபென்றாடிக் கூசு; உறுத்கலி ரு என்று; இக்கவித்தொகையின்
ஒவ்வொரு பாடலின் உரையிறுதியிலு முள்ள குறிப்பால் அறியப்
படுகிறது இவ்வகையின் கனக்து இதற்கு மாறாகவு மீது சில
நூலுரைகளிற் காணப்படுகின்றன.

இது சிறங்காசு மசுமகிய இன்பசுகவையைத் தலைமையாகக்
கொண்டதொரு தொகையிலேசெய்யுள் அல்தா வது ஒத்த அன்
புடையரான தலைவனும் தலைவியுமாகிய இருவரும் தங்கடிகள் ஒருவர்
பாலொருவர் அன் செய்த இயல்பைப் பண்டைநூல் வழக்கிற்கு

அமையக் கூறுவது. தொல்லாசிரியர்களுடனு இக்கல்விப்பா இச்செய்தி-
கூறுதற்கே உரித்தென்பதும் துன்பரசெய்தி கூறுதற்கு உரித்தன்
றென்பதுமாம்; இவை:—

“இருவயி றெதது மொவ்வா வியலிவூங்
தெரியிழை மகனிரொடு மைந்தரிடை வருங்
கலப்பே யாபிவூம புலப்பே யாபிவூ
மைந்தனை மரபி னறிவுவரத் போன்றிப்
பொலிவொடு புணர்ந்த பொருட்டிற் முடையது
கலியெனப் படுவது காட்சித் தாகும்”—என்றும்
“கலியே வஞ்சியிற் கையற் வரையார்”—என்றும்

முறைபே *அகத்தியனாகுர பன்னிருபாட்டியுள்ளுடைய நூல் கூறுதலில்
அறிபலி தான். ஆதலால் இத்தொகையில் அகப்பொருட்செய்திகள்
மிக அழகுறப் பாராட்டப் பட்டிருக்குமென்பது கூறுதலில் விளங்கும்.

அன்றியும்; இஃது உ. வ. ம. ம. முதலியவற்றிற் செய்திகளுள் கூறு
முத்தநால், அக்கணர், அரசர், அமைச்சர், வணிகர், வேளாளர்களுள்
பிறருடனும் ஆடவரும், மகளிரும்; இவ்வையிலுள்ளமுதுணையிலும் அறிந்
தொழுத வேண்டிய பற்பல நீதிகளைக் கற்பித்து, தன்னைப் பழுத்தவரை
நன்றொழிச செலுத்தத்தக்க மோவாயினையது இதில் அறப்பொருள்
முதலியவற்றிற் சிறப்பிக்கவந்த, வல்லவா நோயைப் பார்ப்பவர்கள், விலங்கு,
பறவை, மரம், செடி, கொட்டிகளினியல்புகளுள் எல்லாறு செய்திகளும்,
காலக் கிண்தன்மையுடைய கூறப்பொற்றிருக்கின்றன. அன்றியும் இது தமிழ்
காட்டின் பண்டைக்கால ஒழுக்க வழக்கங்களையுடைய, அக்காலத்து
நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றையுடைய அறிதற்கும உபக்து வாகற்கும பெருந்
துணையாக உவனது.

* தொல். செய. ௨. ௧௨௯. “ஒத்தாழிசைநகலி” இளம். மேரகோன்.

முகவுரை

சில கொள்கைநிலைச்சொயுட்களி னிறுதியிற் கூறப்பெற்றிருத்தல்
போல, ஐக்கிறுதியில் இக்களைத்தொகுத்தாரியா, தொகுத்தாரியா
என்ற குறிப்பு இன்றேனும்,

† “நாமும் பொருள்சான்ற நவ்வந் துவனாரான்
குறிபிறை சொக்கன் றுணைப்புலவோர்—*தேவோர்
கூட்டுணவே வாழ்த்தோடு கொள்காந் கலியினையே
†கூட்டினான் ஞாலத்தோர்க்கு”

என்பதனால், ஆசிரியர் நவ்வந் துவனார் காலின் வாழ்த்தையும் பாடிச்
சேர்த்து இக்களைத் தொகுத்தாரென்று தெரிவித்தது. முற்கூறியபடி
பெறுங்குறிக்கோ முதலியவர்கள் பாலைத்திணை எழுவியவற்றைப்
பாடினாராயின் நவ்வந் துவனார் தொகுத்தாரென்று இங்கே கூறவதிற
சிறப்பென்ன? சிறப்புறப் பொருந்துவாறு யாது? எனின், இவா
அவர்களுந் தாமும் பாடிய பலத்திணைக்குறிய கலிப்பாக்களில் ஒவ
வொருவர் பாடல்களையே ஒவ்வொரு திணைக்கு எடுத்துக்கொண்டு
ஆத்திணைக்கண் அமைக்கத்தக்கவற்றையெல்லாம் அவரவர் பாடலி
லிருந்தே காண்கி ஆராய்ந்து சேர்த்துக்கொடுத்து ஐக்கிணையாயிற்
தொகுத்தார் என்னும் அருமைபற்றிப் போலுமென்க.

இங்ஙனம் தொகுத்தநில ஐக்கிணையும் விரலிக் கோக்கப்பெற்ற
நற்றிணை, குறந்தொகை, அகநானூறு, பேரலாறு, விரவாறு கோக்கப்
பெற்ற ஐங்குறுநூறு, அகப்பொருள்பற்றிய நீர்த்தணக்கு, ஞாலகன்

இலங்கைநாடாலைகள், இவற்றின் ஒன்றிலேனும || முதலிடம்பெற்றது
பாலேத்திணையை இவ் முதலில் நிமிசியத்தந்தம் காணார், யாவமுது
இத்திணையை முதலில் வைக்காமையால், இது முதலில் வருவோ
வாராக்கோவென்ற ஐயுற்றமாய்விட வாயாதென்றதிரியவுணர்வாக்ரு
அத்திரிபுணர்ச்சியை நீக்கல் கருகிர்ப்போலும்; அன்றி, பாலே நானிலம்
பொதுவாதலின், பொதுவை முற்கூறிச் சிறப்பைப் பெற்றவையால்
மாபெண்பதுபற்றி எளிதுமாம்; வேறு பொருத்தவன உள்ளேனும்
கொள்க. முதலில் இடம்பெறாது குறையுற்ற இத்திணை முதலில்
இடம்பெற்றதற்கு முதல், இவருடைய கலனி யறிவாற்றலே யாம
வல்லான் வருத்ததே வாய்க்கா லெனுமபெற அழக்தம் கிழுக்கு
முண்டோ !

(பி - ம்) * தேடுபோரது கூட்டு, தேடிப்போரது, கூட்டு; தேடுவோர் கூட்டு.

(பி - ம்) † ஈட்டினுள் ஞாலத்தவாக்கு.

|| இத்தால் கஉ-ஆவது பக்கம் பாராக்க.

அ

முகவுரை

இவ் தொகுத்துக் கோத்தமுறை முற்கூறிய முறையையென்பது,
நச்சினர்க்குரிய இத்த லுரையினி ழுதியிருத்தும் வாக்கியத்தாலும்,

† “போக்கெல்லாம் பாலே புணாத னறவுகுறிஞ்சி

|| யாக்கமனி யூட லணியருத—கோக்கொன்றி

யிவ்விருததன் முல்லை யி ழுதியுட்போக் கோக்கெய்தல்

புல்லு X கவிமுறை கோப்பு”

என்னுள் வெண்பாவா லும அறியப்படுகின்றது

இங்ஙனம் தொகுத்தாரிவரென்பதை யடுத்துத் தொகுப்பித்த
ரின்னவரென்பது கூறப்படாமைபால் இவர் இதைப் பிறர் வேண்டித்
தொகுக்காது தாமதமேயெனத் தொகுத்திருக்கலாடுன்றித் தோற்றுகிறது

சில தொகைகள் தொகுத்தவருடைய பாடலில்லாதனவாயும்
ஒன்றிரண்டே யுடையனவாயும் இராநிற்க, இத்தொகை தொகுத்தவ
ருடைய பாடல் ௩௪ உடையதாயிற் சிறந்து விளங்குகின்றது.

இந்நூல் முழுவதும் தும் பேருரைபாளராகிய நச்சினர்க்கினியரால்
உள்ளுறைப்பொருள் முதலிய நயங்களுள் மெய்ப்பாடும் பயனும்
பாவகையும் விளங்கா சிறந்த உரை எழுதப்பெற்றிருப்பதனால் இது
பலரும் பொருளறிந்து இன்புறுதற்குக் தக்கதாயிருக்கின்றது.

இத்தொகை, காலரிட்டிடித்ததனால் எனைத்தொகைகள் அடைந்த
சில சிதைவுகளை மூலம் உரை இரண்டாம் ஒரு சிறிதும் அடை
யாது, இவ்வாறு பல அடிகள் வடிவாய்க் காணும்படி யிருப்ப
தற்குக் காரணம்: 'இது குறையுறுது நின்ற நிலை வேண்டும்' என்னும்
இறைவன் திருவுரையாம்; தமிழ்மக்கள் செய்த கவப்பேறுமாம். இந்
நிலையால் இது கற்றறிந்தார் போற்றங் கவியாயுள்ளது.

இதனை நேற்குறிய உரையுடன் ஸ்ரீ பான் சி வை தாமோதரம்
பிள்ளையவர்கள், க.அ.அ. - ம் வருடத்திற் பதிப்பித்தார்கள் அதில்
இது "நல்லக் துவனார் கருத்தொகை" என்று குறிக்கப்பெற்றிருந்தாலும்

† இந்நூல் ௧௨-ஆவது பக்கம் பார்க்க.

(பி - ம்.) || “ஆக்கஞ்சீரூட லமர்மருதம்-கோர்க்குதகா, வில்லிருத்தன் முல்லை
யிரங்க னறுகெய்தல், மொல விரிந்த தூலின் றெருகை” என்பது சேர்நவிராச
நம்பி அகப்பொருள்விளக்க இறுதியில் உள்ளது. ஆக்கமணி பூட லமர்மருதம்,
(பி - ம்.) — போர்க்கோ நெய், 9ல்.

(பி - ம்.) X கலித்தொகை கோப்பு.

மருவீனா

35

தொகை யென்பதற்குத் தொகுக்கப்பட்டதென்பது பெருநாந்
லாலும், எட்டுத்தொகையுள் இஃதொழிகுத மற்றவைகாபாவும் பல
புலவாக்காளேயேயாக்கப்பெற்றிருப்பதாலும், இதுவும் மேற்கூறியபடி
ஐந்து புலவர்களேயே யாக்கப்பெற்று, அப்பு அபாக்களுள் ஒருவ
ராகிய நவவந்துவனாராலே தொகுக்கப்பட்டதென்று கொள்ளுதலே
தகுதியாம். இதனை,

† “பெருககெனோன் பாலே || கலின் குறிஞ்சி
மருதனின் நாகன் மருத—மருஞ்சீரூழ்
னல்லுத திரன்முல்லை — நவ்வந் துவனெய்தல்
கல்விவலார் கண்ட கலி”

என்ற வெண்பா வாயியுறுத்தாம்

இதனைத் தொகுத்தவரான இயற் பெயர் “அந்துவன்” என்பது
இவர் கல்வி மீதானியில் வல்லுநரான மருத, நக்கிரனார் நப்பூதனார்
சுத்தநகனார் என்றற்போல, இவா பெயருக்கு முதலில் ‘ந’ என்னும்
சிறப்புப் பொருளை யுணர்த்தும் இடைச்சொல்லையும் சற்றில உயர்வு
குறித்துவரும் ‘ஆ’ கண்ணும் இடைச்சொல்லையும் சேர்த்து, அப்
பெயர்ச்சொல்லை இவற்றின் இடைச்சொல்லாக்கி “நவ்வந் துவனார்” என

வழங்கப்பெற்றாரென்று, அது நாளடைவில் பல எடுகளில் லகர வகரங்களின்வேற் றுணர்வினங்க எழுதப்பெறுவாயால் வகரத்தை லகர மெனமயங்கி “நல்லத்துவன” என்று பதிப்பிக்கப்பெற்று அவ்வாறே வழங்கலாயிற்றென்றா டிதோற் றுகின்றன. ‘நற்கீரன்’ என்று சிலகாலத் துக்குமுன் வழங்கிய பெயரை உண்மையறிந்தபிறகு உலகம் ‘நக்கீரன்’ என்று வழங்குவதுபோல இதனையும் இனி நல்லந்துவனென்று வழங்குமென்பது எந்தருத்து. நல்லருத்திரன் என்பதுபோல நல்லந் துவனெனக் கொள்ளின் ஒருவாறு பொருள்படுமேனும் அஃது இத் துணைச் சிறப்புடையதாகாது இது நிற்க;

நான், மேற்கூறப்பட்ட ஸ்ரீமான் சி வை. தாரோதரம்பிள்ளை யவர்கள் பதிப்பித்த கவித்தொகையை உணர்நிப் படிக்குங்காலத்தில், பல்விடத்து மூலமும் உரையும் செய்துகளுந் பொருந்தாமையென, பல்வேறு வழிகளில் மிக மூயன்று அவற்றின் உண்மைகளை யறிந்து அமைத்துக்கொண்டேன் அவற்றுட் சிற்சில பிரஹ்மஸ்ரீ மஹா மஹோபாத்தியாயர் உ வே சாமிநாதையரவர்களுடன் நான் வேறுநூ லாராய்ச்சி செய்யுங்காலத்தில், அவர்களிடர் சொல்லும்படிநேர்த்தன அவற்றைக் கேட்டபொழுது, அவர்கள், ‘இவ்வரிய விஷயங்கள் விளங் கும்படி குறிப்புக்கொழுதி நீங்கள் இந்நூலைப் பதிப்பிக்கவேண்டும்’ (பி - ம்.) || குறிஞ்சி கயிலன் - நல்லந்துவனெய்தல்.

க௦

முகவுரை

என்று சொன்னார்கள் நின்! சென்னைப் பிரயிடுன்லிகாலேஜ் ஸ்டீபன்சு, நுநர், கம்பாரெடிவ் பைலாலஜி இவற்றின் புரொபெஸரும் வெர்னாகுலர் ஸுபரின்டென்டென்டுமாகிய பிரஹ்மஸ்ரீ எஸ். சூப்பு ஸ்வாமி சாஸ்திரிகளவர்கள் எம். எ., ஐ. இ. எஸ்., உங்களுக்கு அவ காசங்கிடைக்குப்போது பழைய தமிழ் நூல்களை ஆராய்ச்சிசெய்து

லோகோபகாரமாகப் பதிப்பிக்கவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். பின்பு வேறு சில அன்பர்களுடன், கவித்தொகை கிடைக்கவில்லை; அதனை நீங்கள் திருத்தாமாகவும் விளக்காமாகவும் பதிப்பிக்கவேண்டும்' என்று என்னைந் தூண்டிவந்தார்கள். அதனால் இத்தொகையைப் பற்றி நான் குறித்திருந்த குறிப்புக்களை ஒன்றசேர்க்க வேண்டுமென்ற எண்ணமுண்டாயிற்று. அவ்வெண்ணத்தால் நான் முன்பு பல தூல்களைப் படித்தபோது இதில் எனக்குள்ள ஈடுபாட்டினால் அவற்றில் இக்களிப்பா நேற்கோளாவது, இதன் சொற்றொடராவது, இதற்கொத்தபொருளாவது கண்டவிடத்து எழுதிவைத்திருந்த குறிப்புக்கள யாவற்றையும் எடுத்துச் சேர்த்துவிட்டுத் தான் அவ்வாறு செய்கையில் மறதி அயர்ச்சிமுதலியவற்றால் சில விடுபட்டன அவை போக எஞ்சியவற்றைத் தொகுத்தெழுதி மூலம் அல்லது உரையில் ஆங்காங்கு அடிக்குறிப்பாக அமைத்து இதனை ஒருவாறு பதிப்பிக்கலானேன்.

இப்பதிப்பிலுள்ள விசேடம்.

க. பல எட்டுச்சுவடிகளோடு ஒப்பிட்டதனாலும் வேறு தூல்களை ஆராய்ச்சிசொத்ததனாலும், ஐயுற்றறிவிடத்து அறிவாலெனினுஞ்ஞாந்து துணிந்ததனாலும் மூலமும் உரையும் பல திருத்தமடைந்திருத்தல்.

உ. உரையுரிசியர், பாடல்களைப்படித்துக்கொண்டு உரையெழுதியிருக்கும் இடங்களில் அவவுரைகளுக்குமுனை அவற்றாக்கு மூலமான பாடற்பகுதிகளை மீட்டும் பதிப்பித்திருத்தல்.

ங. பிரதி பேதங்களுள் சிறந்தவற்றைப் பாடமாகக் கொண்டு மற்றவற்றையும், பலவும் சிறந்தனவென்று தோற்றின் ஒன்றைப் பாடமாகக்கொண்டியற்றவற்றையும் பிரதிபேதமென்று பக்கத்தினிறுதியிற் குறித்துக் காட்டியிருத்தல்.

ச இப்பாட்டு, அல்லது இப்பகுதி, இன்ன நூலில் இன்ன பகுதியில் இன்னொருநூலில் இன்ன செய்திக்கு மேற்கோளென்பதையும், அங்கே குறிப்புவேறுபட்டிருந்தால் அவ்விவரத்தையும், நிறைகருத்தை மறுப்பதாகத் தோன்றின் அதனையும், முன்பின் முடிவுவதாகத் தோன்றின் அதனையும் ஆங்காங்கு எண்களிடிக் குறித்திருத்தல்.

முகவுரை

கக

நு பண்டைக்காலத்து இலக்கியங்களிலும் பிற்காலத்து இலக்கியங்களிலும், சொல்லினும், பொருளினும், சொற்பொருளினும், இதற்கொத்த பகுதிகளையும் இதிலிருந்து கிளைத்த பகுதிகளையும், பல சம்பந்தவார்க்கும் தமிழின்கண் அன்பு மிதுமாறு பல மதநூற் பாடல்களிலுமிருந்து எடுத்து ஒப்புநோக்கும்படி பாட்டு அல்லது உரையில் எண்களாட்டு அவ்வப்பக்கத்தின் அடியில் அவ்வெண்களைக் கொடுத்துச் சேர்த்திருத்தல்

ஈ. விவாக்கவும் சேர்க்கவும் வேண்டியவை விடுபட்ட இடங்களில் மேற்கோள்களின்முன், நின் அவை குறிப்பதற்குக் கருவியாக அ, ஆ முதலிய எழுத்து வரிசைகளை அமைத்திருத்தல்

எ. அவ்வவற்றிற் பொருந்தா வென்று தோற்றியவற்றை [] இருந்தோர் பகர்த்துள்ளும், பொருந்துமென்று தோற்றியவற்றை () நகவனாவின்னும் இசைத்திருத்தல்.

அ. உரையாசிரியர் கூறிய பொருளன்றி வேறு பொருளும் இவையுடையின் அதனையும் ஆங்காங்கு எண்களிடிக் குறித்திருத்தல்.

கூ நூலாசிரியர் உரையாசிரியர் வரலாறுகளும் அரும்பத முதலியவற்றின் அகராதியும் எழுத்திச் சேர்த்தல் முதலியவைவாய்.

இந்நூலை நானிது ௧௯௨௪-ஆம் வருடமடிசாம்பரமாத முடிவுக்குள் முழுதும் பதிப்பித்து வெளியிடக்கருதி முயன்றுவந்தும் பல இடையூறுகளால் அவ்வாறுசெய்ய இயலவில்லை. என் கண்பர்கள், இப்போது முழுப்பத்திரமும் கிடைக்குமென்று எதிர்பார்த்தும் தமிழாசிரியர் கட்டுச சிலபாகமாகிது கிடைக்குப்படி அச்சானமட்டிலவெளியிடுவது நன்றென்று வறுமையுக்கிணையால், இப்போது நிறைவேறியிருக்கும் கடவுள்வார்த்தையுந் துறக்கலாகக் குறிஞ்சிக்கலி இறுதியாகவுள்ள பகுதிகளை முதற்சம்புடமாக வெளியிடலானேன். நிறைந்திருத்தமும் அரும்பத முதலியவற்றின் அகராதியும் நிறவும் புத்தக முடிந்தபின் வெளியிடும். இதுவும் நிற்க.

இக்கலித்தொகையைப் பதிப்பிக்க என் அகத்தே துணியைத் தந்தது, புறத்தின ஓடிபாடிய, “பொரிதே யுவகர் பேணுகா லவரே” என்பது.

நற்றிணையிற்பெருதுதமிழறிவுடைபரவன செலவர்கள், இதிற்பதிப்பித்திருக்கும் குறிப்புக்களை ஒருவன் சேர்த்ததற்குப் பலபாதிக்களோடு கண்ணாற்றி ஓர்வதேயுத்தர்தும் வவ்வா லுதரவன் உறந்திருக்க வேண்டுமென்பதை மனத்திடுகேக்கி, இகன விலையைக் குறித்தொகையாக மதித்து, தத்தம் தகுதிக்கேற்ப இதனில் ஐந்து பகுதுபரிசுதிகளைப்

பெறத்துணிந்தது, இங்குயுறையும் பதிறம்பபத்தும்கிய நுபாய்களை முன் பணமாக வுதவி, இதனைக்கொண்டு பரிபாடல் (பரிபு+ஆடல்= பரிந்தாளுதல்) செய்வதைத் தமதுகடமைகளுள் ஒன்றென்றுகொளவ ராயின், அஃக இக்கலித்தொகை முழுதும் விரைவில் வெளிவருவ தற்குப் பெரிதும் உதவிசெய்வதாகும். இதுபொலவே இன்னும் சில தூல்களை வெளியிடுதற்கு ஊக்கத்தை அளிப்பதுமாகும்.

முற்கூறிய நிரலுடைய நிரலாமலேறாபாத்தியாய உ வே. சாமிநா தையரவர்கள் முதலில் இதனைப் பதிப்படுத்தற்குச் செலவு செய்து கொள்ளும்படி தாமரை மூ கரு வலிந்தனிதது, கலித்தொகை அச்சுப் பிரதியொன்றும், ஒப்புநோக்கிக்கோடற்குத் துணையாக எட்டுப் பிரதிகள் இரண்டும், அவைபலிபா ந தன் பாத் துக்கொளாளுதற்கு, இதுதொடர் அச்சிடப்பெறுதலும் அச்சிடப்பெற்றிருந்தும் கிடைத் தற்கு அரிபயனவுமாகிய புத்தகங்கள்சிலவும் தந்துதவி, சந்தித்த காலங் களில் எதுவரை நடந்திருக்கிறது என்று வினாவினும் அச்சிடப்பெற்றுப் பகுதியைப்பார்க்கபோது, இக்குறிப்பிக்கவேண்டிய இவை நெடுங்காலமாகச் சேர்த்து வைத்திருந்தவை என்று தேடிற்றுகிறது என்று சொல்லியும் இவ்வுறுத்திவந்தாக்கள் தமிழினருணையபறித்து இவ் புறுபவர்களுடைய பண்டைத் தமிழ்நூல்களை ஆராய்கது பலவகைக் குறிப்புக்களுடன் அருள்பத முதலியவற்றின் அகராதியும் புதிதாக எழுதிச் சேர்த்து அச்சிட்டு இறவாதிருத்தித் தமிழ்நூட்டிற்குப் பேருதவிபுரிந்து புகழ் பொருள் பெற்றிருப்பவர்களுமாகிய அவர்கள் இவ்வாறுதவிசெய்து என்னக்கு ஊக்கத்தை யுண்டாக்கியதற்காக அவர்கட்கு என் நன்றியறிதலோடு வந்தனத்தையும் மானிறைவாகச்

சேர்ப்பிக்கிறேன். அவர்கள் அளித்த சூபாயத் தொகையானது இக் தொகையிலுள்ள செப்யுனொவ்வொன்றையும் தாம் பாராட்டுவதற்கு அபிசுநிபாகவுநீ தோற்றுகிறது

என்கள் தேடிவைக்கத்தக்க தமிழரிடமிருநிகளிடம் கேட்பதுபோல மேரிராணிக் கலாசாலைத்தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமான் கா. நமச்சிவாய முதலியாரவர்களிடத்தும், கொழும்பு யூனியவரிடிகாலைஜெ லெக்சரர் ஸ்ரீமான் எஸ் அனவரதவிநாயகம் பிள்ளை எம். ஏ. எல். டி அவர்களிடத்தும் நான் கவித்தொகையைப் பதிப்பிக்கக் கருதியிருப்பதைத் தெரிவித்து அவ்வோட்பிச் சுவடிகள் உங்களிடமிருந்தாலும் உங்கள் அன்பாகளிடமிருந்தாலும் சில மாதங்களை என் பார்வைக்கு உகவலேண்டுமென்று கேட்ட பொழுது இந்நாள்காறும் என்னுள் ஒருபாணையும் அடைபட்ட அவர்கள் தாங்கள் வேறு எட்டுப் பிரதிகளோடு ஒப்பிட்டுப் பிரதிபேதங்கள் குறித்துவைத்திருந்த அச்சப்

முதவுரை

கூ.

புத்தகங்களை நிறைமனத்தோடு நான் பார்த்துக்கொடற்கு உதவி, இக் கவித்தொகை திருத்தமாக வெளிவரவேண்டுமென்பதே தங்கள் கருத்தென்று தங்கள் தமிழரிமானத்தைக்காட்டி நான் அச்சிடத் தொடங்குவதில் தங்களுக்கு மகிழ்ச்சியென்றாகுவி எனக்குணக்காளித்தார்கள். இதற்காக அவர்கள்பால் மிக்க நன்றியறிவுடையோன், அன்றியும் அவர்களுள் முதலியோர் அவர்கள் தொகையாராயப் பொருளிகாரர் இளம்பூரணர் உரையின் அடிப்படையிலுள்ள பகுதியை இப்போது நான் விருப்பியதற்குச் சிறிதும் தடைவேன்றி உவந்து கொடுத்திருப்பது பேருதனியாக இருக்கிற ஏ. காலத்தாறசொந்த உதவி பெரிதன்றே!

இதனைப் பதிப்பித்தபின் ஊக்கம் துன்றாவா எனனைது ஆண்டி வருகு சில தமிழரிடமிருநிகளில் அன்புடைமையை நினைக்குந் தோறும மிக்க மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது

நான், இக் கால முழுதும் தெளிவாக விளங்கக் கூடிய 2,000 குறிப்புக்களைமே சோகம முன்பு எண்ணியிருந்தும் பின்னர்ப்பாஷா யாஸர்க்கு ஒருபடி ந செய்து படிப்பவர்களுக்கும் சேர்ப்பது உதவியாக மென நுகருதி உய்த்துணர்த்தக்கூடிய புத்தகங்களையும் சேர்த்திருக்கிறேன். அதனால் இப்பகுதியின்கண்ணே குறிப்புகள் நாலாயிரத்துக்கு மேலாயின. அவற்றுட் சிலவற்றாகத் ஆதாம் குறிக்கப்பெற வில்லை; உபிரானல் பின்பு குறிக்கப்பெறும்.

இப்பகுதியில் என்னுடைய மறுதி அபாஸ்சி அறியாமைய முத்திய வற்றாலும், எனக்கு மேலாடி பகாலத்து இதுகாறும் அச்சிடப்படாத நூல்கள் சில கிடைக்காமைமையாலும், ஐயுற்றவற்றைத் தெளிவிக்கக்கூட புலனாயுடையவை நான் பெருமையாலும், சில பிழைகள் மேல்ந் திருத்தகூடும் அவற்றையுமொழிந்தருளவும், எனக்கு அறிவிக்கவும் அறிஞர்களை மேலாடிக் கொள்ளும்.

உள்ளமே யுள்ள அழப்பை யுணாவல்லீ
வேள்ளமே யில்லை மிகச்சிலரே - கவனமே
அன்னர் புரியா மருமகிழ்ச்சி காட்டுவ ரொள்
றின்றமை நீங்கி யிரு.

• இக் கால விரைவில் இது மிகுந்த மேலாடி அபாஸ்சிய வேண்டிற்
என்றி தயிர்ந்து தெரிவதற்கு வணங்குகிறேன்.

திருவேட்டிசுவரன்பேட்டை
ரத்தாகழி வருஷம்
மாராழிம் தம் கருவ

இவ்வயன்:

இ. வை. அனந்தராமையன்.
(1925)

உ
கணபதி துணை.

இப்பகுதியில் எடுத்துக்காட்டப்பெற்றிருக்கும்
தூற்பெயர் முதலியவற்றின் அகராதி.

(முதற்குறிப்பால் இடம்நோக்கி உய்த்துணர்க.)

1925-26

அகநானூறு

கடவுள் வாழ்த்து.

அம்பலவாணதேசிகர் பிள்ளைத்தமிழ்.
சிறுநின்பருவம்.

அம்பிகாபதி கோவை.

அரிசுசந்திரபுராணம்.

நகரச்சிறப்பு.

மயானகாண்டம்.

விவாககாண்டம்.

அறநெறிச்சாரம்

ஆசிரியமாலை.

கவருடத்தினெல்லை புனைத்தவத்
தியாயம்

இரையராகப்பொருளுரை.

இனியது காற்பது.

உதகம்கோச மங்கைப்புராணம்.

நீர்த்தச்சிறப்புனைத்தவத்தியாயம்.

நாசககாவாத்தி கவிமோசனமான
வத்தியாயம்.

பார்ப்பதி தவமபுரிந்தவத்தியாயம்.

எலாதி.

சுவகுறுகுறு

*ஆப்பனுர்ப்புராணம்

இடவாரச்சருகம்.

இரகுவமிசம்.

அரசியற்படலம்.

இரத்தினசகருகம்.

இராமாயணம் (உத்தராமாயணம்)

அசுவமேதயாகப்படலம்.

சீதை வனப்புருபடலம்.

திக்குவிசயப்படலம்.

வனையெடுத்தபடலம்

இரும்பல்காஞ்சி.

இலக்கணவிளக்கம். (இ - ல்.)

இலக்கணவிளக்கவுரை.

இலக்கணவிளக்கவுரைகாரர்

இலங்கப்புராணம் [யாயம்.

நவவருடத்தினடை வுரை, 2 வத்தி

கடவுள்வாழ்த்து.

ஐந்திணைப்பது

ஐந்திணையெழுபது.

[தாது

கச்சி ஆனந்தருத்திரசா வனையெழுதி

கடுகம் (திரிகடுகம்)

கந்தப்புராணம்

அசமுதிப்படலம்

அசுரர் தோற்றுப்படலம்

இரதிரன் கயிலைசெல்படலம்

இந்திரனருசனைப்படலம்.

இரண்டாநாட் டுரபன்மன் புத்தப்

இரணியன்புத்தபடலம். [படலம்

காசிபனுபதேசப்படலம்.

காமதகனப்படலம்.

குமாரபுரிப்படலம்.

தாமகன்வதைப்படலம்.

நிருக்கல்யாணப்படலம்.

* இக்குறியிப்பெற்றவை முன்'திரு' என்பது சேர்ந்தும் வரும்.

தூற்பெயர் முதலியவற்றின் அகராதி.

கரு

திருநகரப்படலம்.

திருநாட்டுப்படலம்.

திருவிளையாட்டுப்படலம்.

துணைவாவருபடலம்.

ககர்ப்புருபடலம். (புத்தகாண்டம்)

நகரப்படலம்.

நாகபாசப்படலம்.

நாட்டுப்படலம்.

நிகும்பலைப்படலம்.

நீர்விளையாட்டுப்படலம்.

மாபையப்படலம்.

மார்க்கண்டேயப்படலம். [படலம்

முதலுட் பாண்டிபன் புத்தப

மேருப்படலம்.

மோனநீருப்படலம்.

வள்ளியம்மை திருமணப்படலம்.

வில்வன் வாதாவிவதைப்படலம்.

கந்தரத்தாதி.

கம்பரகதாதி.

கம்பராமாயணம்.

அகலபுரப்படலம்.

அகலிகைப்படலம்.

அகதன் தூதுப்படலம்.

அதிகாயனவதைப்படலம்.

அயோத்யாகாண்டம்.

அரசியற்படலம்

ஆற்றப்படலம்.

இரணியன்வதைப்படலம்.

இராவணவதைப்படலம்.

இலங்கைகாண்டம்.

இலங்கைகேள்விப்படலம்.

உண்டாட்டிப்படலம்.

பன்னியடைப்படலம்.

பாயிரம்.

பாலகாண்டம்.

பிலகீகருப்படலம்.

பூக்கொயப்படலம்.

மகாபாரதம் சிப்பபடலம்.

மகாபாரதம்.

மாயாசனகப்படலம்.

மிநிலைக்காட்சிப்படலம்.

மீட்சிப்படலம்.

முதற்போர்ப்படலம்.

முலபலவதைப்படலம்.

வருணனை வாரிவாண்டிப்படலம்.

வாரிகாட்சிப்படலம்.

வனமபுகுப்படலம்.

விடைகொடுத்தபடலம்.

வீட்டினனைக்கல்ப்படலம்.

வேள்விப்படலம்.

கல்லாடம்.

கலிகாண்டம் துப்பரணி.

கலிகாண்டம்.

கருநாவு

மாபையப்படலம்

கடல்காண்டம்.

கடல்காண்டம்.

களரியாட்டுப்படலம்.

காட்சிப்படலம்

கார்காலப்படலம்

கார்முதப்படலம்.

கிங்கராவதைப்படலம்.

கிட்கிந்தைப்படலம்.

கும்பகருணப்படலம்.

குலமுறை கிளத்திப்படலம்

கையடைப்படலம்.

கோலங்காணப்படலம்.

சம்புமாலிவதைப்படலம்
சித்திரகூடப்படலம்.
சூரப்பநகைப்படலம்.
தாடகைவதைப்படலம்.
திருவயிடேகப்படலம்.

| காசிகண்டம்.

கங்காள கேதுவதை.

கடோற்காதிதன் கதையும் கரு

டேசன்கதையும்

கற்பிலக்கணங்கூறியது.

காசிப்படங்கண்டது.

காசியினசிறப்பு.

கேதாரவிலிங்கத்தின்கதை.

சாமபாதித்தன்கதை.

தேவர்கள் பிமலோகமடைந்தது.

தேவிக்கன்னோள் விசாலையடைந்

விஷ்ணுகாசியையடைந்தது. [தது.

காஞ்சிப்புராணம்.

ஆந்தகேசப்படலம்

கடவுள் வாழ்த்து கழுவாய்ப்படலம் கககீசப்படலம்

ககக நூற்பெயர் முதலியவற்றின் அகராதி.

திருக்கண்புதைத்தபடலம்
திருக்கரப்படலம்
திருநாட்டுப்படலம்
திருமணப்படலம்
*ககரேற்றுப்படலம்
மாசாத்தன் தனிப்படலம்

காநாநபது
குசேலோ பாநகியானம்
மேல்கடலடைந்தவத்தியாயம்
குலோத்துங்க சோழன்கோவை
*குறன்
பரிமேலழகருரை
குறிஞ்சிப்பாட்டு

குறுந்தொகை
கூடம்புராணம்
இராமன்வனம்புகுந்தது
இராமன்வதிரித்தது
பாவதிதோற்றமுடைத்தது
*கடவுப்புராணம்
நைமிசாரண்யசசருக்கம்

சேவகசிந்தாமணி.
சேதுப்புராணம் [மைத்தது.
தசைககட்டியைப்பெண்ணுருவ
நாட்டுப்படலம்.
துபுவவுத்துக்கநாண்டம்
குளாமணி.

கல்யாணசசருக்கம்.
சீயவகைசசருக்கம்.
சுயம்வரசசருக்கம்.
துரவுசசருக்கம்.
காட்டுசசருக்கம்.
மந்திரசாலசசருக்கம்.
முத்திசசருக்கம்

சேதுப்புராணம்.
*கந்தமாதனசகிறப்பு.
ஞானமீர்தம்.
தகதயாகப்பரணியுரை
தகதீர்யாநகிரை.
தஞ்சைவாணன்கோவை.
தண்டியலங்காரம்.

கைநிலை
பாலை.

கொன்றைவோந்தன்.

கேடச்சுரக்கோவை [கோவையார.]

*கோவையாருடை (திருச்சிற்றம்பலக்
சாருந்தலம்.

சிலப்பதிகாரம்.

அடியார்க்கு நல்லார்.

அரும்பதவுடைகாரா.

பதிகம்

வெஞ்ஞானபாடியம்.

இலக்கணவியல்.

சிறபஞ்சமூலம்

சிறுபாணாற்றுப்படை

கோழிக்கோவை.

கோழித்தலுபுராணம்.

சந்திரன்பூசித்தவத்தியாயம்.

சேடனுங்கேதவும் பூசிக்கவத்தி

பிரமபுரமானவத்தியாயம். [யாயம்.

புறவமானவத்தியாயம்.

கோளத்திப்புராணம்.

கண்ணப்பாசருக்கம்.

தனக்கைப்புராணம்.

கனவுப்படலம்.

திருக்கதாப்பதலம்.

திருக்காட்டிப்படலம்.

தமிழ்நெடுநிலிளக்கவுரை.

தனிப்பாடத்தொட்டு

திணைமாலே நூற்றைம்பது.

திருக்கழுக்குன்றப்புராணம்.

நாராயணாசருக்கம்.

திருச்செந்தூரப்பிள்ளை, ததமிழ்.

திருப்பாருர்ப்புராணம்.

மாயாபுரிப்படலம்.

திருமந்நிரம்

அந்தணரொழுக்கம்.

திருமுல்லை வாயிலுந் தாதி.

திருவாங்கத்தந்தாதி.

திருவாசகம்.

அடைக்கலப்பத்து.

திருப்பொற்கண்ணம்.

திருமொம்பாவை.

திருவாரூர்க்கோவை [தப்புராணம்

திருவாலவாயுடையார திருவிளையா

நூற்பெயர் முதலியவற்றின் அகராதி.

கன

திருவாவடுதறைக்கோவை.

வெள்ளிபல்.

திருவானைக்காப்புராணம். [படலம்.

கல்லாடா.

அகிலாண்டநாயகியா ராதினைப்
 ஆரஞ்சாததுபடலம்.
 கவுதம்பபடலம்.
 கோசசெங்குணா வுழிபடுபடலம்.
 சமபுமுனிதவம்புரிபடலம்.
 திருநாட்டுசெதிறப்பு.
 நீலவிண்ணிவீசாரப்படலம்.
 திருவினைப்பா.
 திருவாரூர்திருவினைப்பா.
 திருவிடைக்கழிமுருகார்பிள்ளைத்தமிழ்.
 சிற்றித்யருவம்.
 திருவிளையாடற்புராணம். [படலம்.
 இத்திரன்முடிமேல்வளை யெறிந்த
 சமணரைகருவேற்றியபடலம்.
 சுந்தரப்பேரம்பெய்தபடலம்.
 சடாதகைப்பிராட்டியரா திருவா
 தாரப்படலம். [லம்.
 தருமிக்குப் பொற்கிழியளிகுடபட
 தலவிசேடம்.
 திருநாட்டுப்படலம்.
 திருமணப்படலம். [படலம்.
 பன்றிக்குட் டுகரு முலை கொடுக்க
 பன்றிக்குட்டிகளை மந்திரிகளாக்கிய
 மாணிக்கமலிற்றபடலம் [படலம்.
 மாபாதசுந்திராதுபடலம்.
 வளையல்விறற்படலம்.
 வேல்வளைசெண்டு (உக்கிரகுமா
 னுகு) கொடுத்தபடலம்.
 திருவேங்கடதந்தாதி.
 தேம்பாலவன்.
 மகவருள்படலம்
 தேவாரம்.

கல்லாடருரை.
 களவியல்.
 கற்பியல்.
 கிளவியாகதம்.
 குடியிலுக்கார்புளரியல்.
 சிரப்புப்பாயிரம்.
 சூத்திரம்
 செயபுளியல்.
 சேனுவரையா.
 சேனுவரையருரை.
 தெய்வாசிலையார்.
 தெய்வாசிலையாருரை.
 தொணகமரபு.
 தொல்காப்பிய மேற்கோள்.
 நச்சினூர்க்கினியர்.
 நச்சினூர்க்கினியருரை.
 தூன்மரபு
 பாயிரம்.
 புளரியல்
 புளரிமயங்கியல்.
 புத்ததினையியல்.
 பெயரியல்.
 பேராசிரியர்.
 பேராசிரியருரை.
 பொருளியல்.
 மரபியல்.
 மெய்ப்பாட்டியல்.
 மொழிமரபு
 விளிமரபு.
 வினையியல்.
 வேறுரைகாரர்.
 வேற்றுமைமயங்கியல்.
 வேற்றுமையியல்.
 தொன்னூல்வினாக்கம்.

திருவங்கமாலே.
 தொல்காப்பியம்.
 அகத்திணையியல்.
 இடைச்சொல்லியல் (இடையியல்)
 இளம்பூரணர்
 இளம்பூரணருரை.
 உயர்மயகையல்.
 உரிச்சொல்லியல் (உரியியல்)
 உவமவியல் (உவமையியல்)

நரிவிருத்தம்,
 நல்வழி.
 நளவெண்பா.
 கலிமொழிதாடர்காண்டம்,
 கலிநீங்குகாண்டம்.
 சுயம்வரசாண்டம்.
 நற்றிணை.
 நன்னூல்.
 இடைச்சொல்லியல் (இடையியல்)

கஅ நுற்பெயர் முதலியவற்றின் அகராதி.

இராமாநுசகவிராயர்.
 இராமாநுசகவிராயர் காண்டிகை.
 உரிச்சொல்லியல் (உரியியல்)
 சிறப்புப்பாயிரம்.
 பதவியல்.
 பாயிரம்.
 பெயரியல்.

பட்டினப்பாலை.
 பதிற்றுப்பத்து
 பதிற்றுப்பத்துரைகாரர்:
 பதினொரந்திருமுறை.
 பொன்வண்ணதந்தாதி.
 பரிபாடல்.

பொதுவியல்.

மயிலைநாதர்.

மயிலைநாதருரை.

மெய்யீற்றுப்புணரியல்.

விருத்தியுரை.

விருத்தியுரைகாரர்.

வினாயியல்.

நாலடியார்.

நாலாயிரதிவ்வியப்பிரபந்தம்.

சிறியதிருமடல்.

திருவாய்மொழி.

திருவிருத்தம்.

நாசசியார்திருமொழி.

பெரியதிருமடல்.

பெரியதிருமொழி.

நாற்கவிராசகம்பி யதப்பொருள்விளக்

நான்மணிக்கடிகை. [கவுரை.

நியாயப்பிரகாசம்.

நீதிநெறிவிளக்கம்.

நீலகேசி.

நருமவுரைச்சருக்கம்.

நெடுநல்வாடை.

நேமிநாதவுரை.

சொல்லதிகாரம்.

சுடையம்.

அன்னத்தைத்தூதுவிட்டபடலம்.

இனவேனிற்படலம்.

கான்புகுபடலம்.

சுயம்வரப்படலம்.

சூதாடிபடலம்.

தேவியைக்கண்ணுற்றபடலம்.

நளன் தூதுப்படலம்.

நாட்டுப்படலம்.

பிரிவுறுபடலம்.

புனல்விளையாட்டுப்படலம்.

புனல்விளையாட்டுப்படலம்.

பழமொழி.

பாகவதம். (க0) ஆம்கந்தம்.

அக்குரான்வந்தவத்தியாயம்.

அக்குரானையத்தினுபுரத்துவிடுத்த
வத்தியாயம்.

அர்வின்மேலாடியவத்தியாயம்.

உத்தவனைக்கோகுலத்தில்தீர்த்த

வத்தியாயம். [வத்தியாயம்.

உருக்குமிணி மணத்திறமுரைத்த

கஞ்சனைக்கொன்றவத்தியாயம்.

கோவியர்துதில்களாகத்தியாயம்

கோவியரைமணந்தவத்தியாயம்.

சுததன்னுவாவைக் கொன்றவத்தி
யாயம்.

சாம்பன்மணம்புரியத்தியாயம்.

சிசுபாலனைக் கொன்றவத்தியாயம்.

பத்திரையையமணம்புரியத்தியாயம்

புனல்விளையாட்டத்தியாயம்.

மதுரைகண்டவத்தியாயம். [யாயம்.

மலரவன்சிறார்கள் என்று கவர்ந்தவத்தி

வெய்க்குழலிசைத்தவத்தியாயம்.

பாரதம். (பெருந்தேவனா)

பிரபுவைகலீலை.

மாபைபுணைகதி.

பிரமோத்தாகண்டம். [வத்தியாயம்.

உமாமகேசுவர பூசாபல முரைத்த

உமாமகேசுவரபூசைமகிமையுரைத்

தவத்தியாயம். [தியாயம்.

உருத்திராக்க மகிமையுரைத்தவத்

சிவதானமகிமையுரைத்த வத்தியா

யம். [யம்.

சிவயோகிமகிமையுரைத்த வத்தியா

சீமந்தனிபாவனைபெற்ற வத்தியா

யம்.

சோமவாரவிரதமான்மியவத்தியா

யம். [யாயம்.

நூற்பெயா முதலியவற்றின் அகராதி.

கக்

பிரயோகவிவேகவுரை.

காரகப்படலம்.

திங்ஙுப்படலம்.

புலவராற்றுப்படை.

புறத்திரட்டு.

தானேமறம்.

புறநானூறு

புறநானூற்றுரையரசிரியா.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை,

கர்ந்தைப்படலம்

கைக்கிளோப்படலம்.

கொளு.

தும்பைப்படலம்.

பாடாண்படலம்.

பெருந்திணைப்படலம்.

இருபாற்பெருந்திணை,

வஞ்சிப்படலம்.

வாகைப்படலம்.

வெட்சிப்படலம்.

பூவாளுர்ப்புராணம்.

இந் திரனருசசனைச்சருக்கம்.

இர தியருசசனைச்சருக்கம்.

பெரியபுராணம்.

மணிமேகலை.

10 துரைக்காஞ்சி.

மலைபடுகடாம்.

மறைசையந்தாதி.

மாறன்கோவை.

மாறனலங்காரம்.

மீனாக்ஷியம்மைபிள்ளைத்தமிழ்.

காப்புப்பருவம்.

முக்தொள்ளாயிரம்.

முதுமொழிக்காஞ்சி.

* முருகாற்றுப்படை

முல்லைப்பாட்டு

முதுரை.

மேருமந்தர புராணம்

[யம்

வசிராயுதனுத்தரம்புக்க வத்தியா

மேற்கோள்.

மோகவதைப்பரணி.

யாப்பருங்கலக்காரிகை (யா. கா)

ஒழிபியல்
செய்யுளியல்

யாப்பருங்கலவிருத்தி (யா. வி)

எறிபத்தநாயனர்புராணம்.
கண்ணப்பநாயனர்புராணம்.
திருக்குறிப்புத் தொண்டநாயனர்புராணம்
திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் புராணம்
திருநீலகண்டயாரம்புராணநாயனர்புராணம்

பெருங்கதை. [புராணம்.

பெருந்திரட்டு.

பெரும்பாணாற்றுப்படை.

பெரும்பொருள்விளக்கம்.

பெருர்ப்புராணம்.

காமதேனுவழிப்படைலம்.

குழஞ் குளப்புசுவடுற்றபடலம்.

கௌரிதலம்புரிபடலம்.

மருதவரைப்படலம்.

கருத்தன் முகமபெறுபடலம்.

ருந்தராற்றுப்படை.

சுபுராணம்.

[இயாயம்.

ரபியாகையிற்பலசொருபகதனவத்

வனையாபதி

வராயசுமகிதை

[யாயம்

சிவானுக் கி: கவியல்புரைத்த வத்தி
பார்ப்பதிதிருமணமும் வீரபத்தி
ராவதாரமுமுரைத்தவத்தியாயம்

விநாயகபுராணம்

அங்காரக என்னுட்டித்தபடலம்

அரசியற்கைபடலம் [படலம்.

சிந்தாமணிவிநாயகர் திருவவதாரப்

சோமகாந்தன் வனம்புகுபடலம்.

சோமகாந்தன் நீவினப்படலம்.

திரிபுரதகனப்படலம்.

திருநகரப்படலம்.

திருநாட்டிப்படலம்.

தூர்வை துலையேற்றுபடலம்.

கைமிசப்படலம்.

[படலம்.

பிரதிய மயூரேசர் திருவவதாரப்

மகோந்நகர் திருவவதாரப்படலம்.

மயூரேசா திருவவதாரப்படலம்.

வன்னிமகத்துவப்படலம்.

வில்விபு, துராழ்வார்பாரதம்.

அருசுசுனன் தவநிலைசுருக்கம்
அருசுசுனன் நீர்த்த யாத்தினைச்
சுருக்கம்.

சுருட்டிசுனன் ஹதுசுருக்கம்.

சுருகுவுசுருக்கம்.

சம்பவச்சுருக்கம்.

சிறப்புப்பாவியம்.

சுதுபோர்ச்சுருக்கம்

திருளபதி மாலைபட்டசுருக்கம்.

நிரைமீட்சுசுருக்கம்.

பத்தாம்போரசுருக்கம்.

பதின்மூன்றாம்போரசுருக்கம்.

பதினாறாம்போரசுருக்கம்.

பதினான்காம்போரசுருக்கம்.

பதினெட்டாம்போரசுருக்கம்.

பதினேழாம்போரசுருக்கம்.

பதினொராம்போரசுருக்கம்.

பன்னிரண்டாம்போரசுருக்கம்.

வசந்தகாலச்சுருக்கம்.

வாரணவதச்சுருக்கம்.

வேததிரவியச்சுருக்கம்.

வீரசோழியவுரை

யாப்புப்படலம்.

* வெறுகைக்கோவை.

வெற்றிவேற்கை. [தேவர்.]

வெகுரணனியபுராணம் (அகோர

பிரமதீர்த்தச்சுருக்கம்.

ஸ்ரீமத் ராமாயணம். (வால்மீகி)

சந்தரகாண்டம்.

ஆக நூல்கள் ௧௪௫; இன்னும் ௪௭.

பாலைக்கலி, குறிஞ்சிக்கலிகளின் செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி

செய்யுள்	பக்கம்.	செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்.
அகவின் ம்பாடு	௨௨௮	குமெபுனல் கால்	௧௬௪	பாடின்றிப்பசந்த	௧௧௧
அணர் முகமறி	௩௮௪	கதிரீவிரிகளை	௨௬௬	பாடுகம்வாவாழி	௨௩௮
அணை மருளின்	௮௬	கயமல நுண்கண	௨௦௧	பான்மருண் மரு	௧௧௬
அரிதாய வறன்	௬௮	காமர்கிம்புனல்	௨௧௩	மடியிலான்செல்வமகக௦	
அரிமானிடித்தன்ன	௧௩௩	கொடியவருவோ	௩௨௪	மணியா மால்	௪௨
அருந்தவமாற்றி	௧௬௨	கொடுமிடனாஞ்	௧௬௬	மருங்கொன்றிம	௨௪௮
அரும்பொருள்	௧௦௮	கொடுவிரிதாக்கி	௨௬௬	மண்ணையேழுற	௧௮௪
அறனின்றி	௨௪	கூடாத்தொழி	௩௦௬	மின்னொளிர்வி	௩௨௬
ஆயிழியணர்மலை	௨௬௧	சுண்ணிகண் வன	௩௬௨	முதஞ்செவி மறை	௩௧௨
ஆதரியந்தணர்	௧	செருமிருசின	௮௩	வயக்குறு	௧௩௪
இடுமுன்னெடுவேலி	௭௬	செவ்வியதீவிய	௧௧௨	வலிமுன்பின்	௨௬
இமையவில்	௨௦௭	தோடுகெழியினி	௩௬௬	வறனுறலறியாத	௩௧௬
இலங்கொளி	௧௨௭	திருந்திழாய்கே	௩௬௧	வறியவனினமை	௬௨
ஈதலிற்குறை	௧௪௮	தோடங்கற்கட்ட	௧௩௩	வாங்குகோனெல்	௩௦௨
உண்கடன்வழி	௧௨௨	தொல்வெழில்	௧௩௭	வாருறுவண்ணை	௩௩௨
ஊர்க்காணிவந்த	௩௩௪	நடுவிகந்தொரீஇ	௩௦	விடியல்வெக	௨௭௧
எஃகிடைதொட்ட	௧௩௩	நெஞ்சுகடுக்குற	௧௩௨	வியகம் புலம்ப	௨௭௮
எல்லாவிரித்தொ	௩௬௬	நோக்குகா	௩௮௧	வீறுசான் ஞால்	௧௭௭
எறித்தருகதிர்	௩௬	படைபண்ணிப்	௧௦௩	வேங்கைதொலை	௨௩௭
ஏயிரித்தொத்த	௩௭௬	பல்வன்ம்பகர்	௧௧௩	வேயெனத்திரை	௩௪௭
ஒருகுழை	௧௪௧	பாஅலஞ்செவி	௩௬	வேனிழைந்த	௪௩
ஒன்று, இரப்பான்	௨௮௬	பாடல்சால்	௧௩௩	ஆக செய்யுள்	௬௩

௨
கணபதிதுணை

திருச்சிற்றம்பலம்

எட்டுத் தொண்டியன்

ஆறவதாகிய

கலித்தொகை

மூலமும்,
நச்சினூர்க்கினியருரையும்.

கடவுள் வாழ்த்து.

- (க) (க) ஆற்றி பந்தணர்க் கருமறை பலபகர்ந்து
தேறநீர் சடைக்கரந்து திரிபுரந் தீமடுத்துக்
கருமற் குறித்தகன்மேற் செல்லுங் கடுங்குளி
மாருபபோர் மணிமிடற் றென்நையாய் கேளினி;
- ஞ. படுபறை பலவியம்பப் பல்லுருவம் பெயர்த்துநீ
கொடுகெட்டி யாடுங்குற் கோயி ரகலஞ்ஞ
கொடிபுரை குசப்பினூர் கொண்டசீர் தருவாளோ;
- அ. மண்டார் பலகடந்து மதுகையா னீறணிந்து
பண்டாங்க மாடுங்குற் பணையெழி லணைமென்றோர்
வண்டாற்றுங் கூந்தலாள் வளர்தூக்குத் தருவாளோ;

க. இச்செய்யுள், கலிப்பாவான் வாழ்த்துவந்தது; (தொல். செய். கு.

காக. நச) மூன்றடியாற சுரிதகம் வந்தது; (தொல். செய். கு. காக
 'போக்கியல்' இளம்) தரவு தாழ்சை தனிசசொல் சுரிதகமென்னும்
 நான் குறுப்புடையதும் கொச்சகொருபோகு; (தொல். செய். கு.
 காக. பே. நச) என்பவற்றிற்கு மேற்கோள்.

உ

கலித்தொகை.

கக. கொலையுமுலைத் தோலசைஇக் கொன்றைத்தார் கவற்புராத்
 தலையங்கை கொண்டு காபால் மாடுங்கான்

முலையணிந்த முறுவலாண் முற்பாணி தருவாளோ ;

எனவாங்கு;

கரு. பாணியுந் தூக்குஞ் சீரு மென்றிவை

மாணிழை யரிவை காப்ப

வாணயில் பொருளெமக் கமர்ந்தனை யாடி..

என்பது, “ வாழ்த் தியல் வகையே * நாற் பாக்கு முரித்தே ”

(க) என்றநீன்கண் வகையென்றதனுற் கொண்ட(உ) அறுமுறைவாழ்த்தன்றித்

(உ) நனக்குப் பயன்படும்படி முன்னிலையாகக் கடவுளை வாழ்த்துதலிற்

கடவுள்வாழ்த்து எனப் பெயர் பெற்றது.

இதன் பொருள்.

(ச) ஆற்றி யந்தணர்க் கருமறை பலமடர்ந்து

தேறுநீர் சடைக்கரந்து திரிபுரந் தீமடுத்துக்

க. தொல். செய். கு. காக.

உ. அறுமுறை வாழ்த்து — முனிவரும் பசுவும் பார்ப்பாரும் அரசரும் மழையும் நாமென்பவற்றை வாழ்த்துதல்.

ங. உலகிற்குப் பயன்படும்படியாகவும் படர்க்கையாகவும் கடவுளை வாழ்த்துதலுமுண்டு.

ச. (அ) “ஆறறிமுனிவான்” கந்த. அசுரர் தோற்று. சுடு. (ஆ) “ஆறறி முனிவன்” பிரமோத். உமாமகேசுவர பூசாபல. உள. (இ) “ஆறறி முனி வீரகான்” வாயுசங். சிவானுக்கிரக. க. (ஈ) “ஆறறி முனிவர்க்கெல்லா மருமனூர் தெரித்தபின்னர்” † என்பவை ஈண்டு ஒப்புநோக்கற் பாலன. (உ) “வகையறிமுனிவீர்” விநாயக. நைமிச. உடு என்பதும் கருதத்தக்கது.

(ஊ) “ஆறறி ..கூனி” என்னும் பகுதி வருக்கவெதுகைக்கு மேற்கோள். நோல். செய். கு. அக ‘ஆயிரு’ இளம். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப்.

† இவ்விடத்தும் பிறவிடத்தும் குறிக்கப்படாத ஆகாரமும் ஆங்காங்கு இட மின்மை முதலிய காரணங்களால் சேர்க்காது விடுபவையும் பின்பு இடைவிடு பட்டவை யென்னும் தலைப்புப்பெயரிட்டு இயன்ற அளவு விளக்கப்பெறும். (பிரதிபேதம்) * காற்பாற்கும்.

கடவுள்வாழ்த்து.

ங

(க) கூறாமற் குறித்ததன்மேற் செல்லுங் கடுங்கூனி
மாறாப்போர் ÷ மணிமிடற் (உ) நெண்கையாய் கேளினி

என்பது: ஆறங்கத்தையும் அறியும் அந்தணர்க்கு (௩) அரியவாகிய வேதங்கள் பலவற்றையும் அருளிச்செய்து, (௪) பகையென்று தெளிகின்ற (௫) கங்கையின் வேகத்தைச் சடையில் ஒரு கூற்றிலே அடக்கி, மும்புரத்திலே தீயைச்செலுத்தி, வாக்காற் கூறப்படாமல் மனத்தாற் குறித்த அப்பொருட்கும் எட்டாமல் நிற்கும், கடிதாகிய கூனியினது முதுகிடாத போரினையும் நீலமண்போலுந் திருமிடற்றினையும் எட்டுக்கையினையும் உடையாய், இங்ஙனம் கட்டிலுளாய் நின்று இப்பொழுது யான் கூறுகின்றதொன்றைக் கேள்; என்றவாறு.

பகர்ந்து கரந்து மடுதது என்னுஞ் செய்தெனச்சகங்கள் (௬) செல்லு

பதிப்பில் ஓரடி குறைந்தும் வேறொரு கையெழுத்துப் பிரதியில் ஓரடி மிகுந்தது முள்ளது.

க. (அ) கூற்றெச்சம் குறிப்பெச்சமெனவும் (ஆ) “கூறியிட்டிடாமற் குறிப்பிடுவாறு” எனவும் கூறுதலும் குறித்தலும் இணைந்து வருதல் காண்க.

(இ) “கூறுமற் குறித்ததன் மேற்செல்லும்” என்னும்பகுதி மல்லீறுவினை யெச்சமாய் வந்ததற்கு மேற்கோள். இதனைச் சிலர் அல்லீறென்றும் கொள்வர். தொல். வினை. சூ. ௩௨. சே; ௩௩. பே; ௩௪. நச்; நன். வினை சூ. ௨௪. மயிலை. விருந்தி. இரா. இ - வி. சூ. ௨௪௬.

உ. “எனடோள் வீசின் ருமும் பிரான்றனை” தே. திருவாகமாலை.

௩. அருங்கேடன் (தறன் ௨௪௦) என்புழிப்போல அருமை இன்மைப் பொருளில் வந்ததாகக் கொள்ளின் அருமறையென்பதற்கு இந்நிலவுலகத்திலில்லாத வேதங்கள் என்று பொருள்கொள்ளுதலுமாம். ‘எஞ்சிய பொருள்களை யேழுந் நாடி; திங்கள்போலத் திசைவிளக்கும்மே’ என முருகதற்குக் கூறியிருத்தலுங் காண்க.

௪. கங்கை சினந்துவந்தமைபற்றித் தேறுநீரென்பதற்குப் பகைபென்று தெளிகின்ற கங்கையென்று பொருள் கூறினர் போலும்.

இ. கங்கையைச் சடையில் ஒருகூற்றிலே அடக்கியதை, “உந்தியம்புயத் துதித்தவ னுறைதரு முலகு, மிந்திராதிய ருலகமு நடுக்குறவிரைந்து, வந்துதோன்றினன் வராதி மலைமகள் கொழுநன், சிந்திடாதொரு சடையினிற் காந்தனன்சேர” என்பதனால் உணர்க. கம்ப. அக விகை. இது.

சு. “காலநெற்றியி னகிலமுஞ்சுடு கனவி குறைபட விறைவார்தம், மேலை நெற்றி விழிக்கவந்து பணிந்து நின்றனன் யிரே” என்னுந் தாழிசை (பிரதிபேதம்) + மனிமிடறற வெண்கையாய கேளினி.

சு கவித்தொகை.

மென்னும் பெயரொச்சத்தோடு முடிந்து, * அஃது எண்கையாய் என்னுந் (க) குறிப்புப் பெயரோடு முடிந்தது.

இது திருமேனிகொண்டு நின்றயாயினும் வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டா யென்றது.

அவ்வேதந்தனைக் கொண்டே ஆறமகங்களையும் (2) அறிய வல்லாரென் பது தோன்ற ஆறறியந்தணர் என்றார். (௩) அந்தத்தை அணவுவாரா அந்தணர்; என்றது, வேதாந்தநதையே பொருளென்று மேற்கொண்டு பார்ப்பாரென்ற வாறு.

ஆறு என்னும் வரையறைப் பண்புப்பெயர் அப்பண்பினையுடைய † அங்கத்தை உணர்ததிரின்ற ஆகுபெயர் அது “கிளந்தவல்ல” (சு) என்பத னுட் கூறிலும்.

புரையில் செல்லுமென்னும் பெயரொச்சம் கூளி யென்னும் பெயரைக் கொண்டு முடிந்ததென்று கருதும்படி “கூறுமற் கேளினி” என்பதை மேற்கோள் காட்டுவர். தங்கயாகப்பரணி புரையாசிரியா.

நீங்கு. தாழ்நீசு. நடூடு.

க. குறிப்புப் பெயரென்பதற்குக் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயரென்ப பொருள் கொள்ளலாமாயினும் எண்ணையென்பது வினையா லணையும் பெயராகாமலே பெயரடியாகப்பிறந்த பெயராமாதலால், இஃது உறுப்புப் பெயரென்று இருக்கவேண்டியதுபோலும்; உறுப்புப்பெயர் - [கையென்னும்] வினையடியாகப்பிறந்த பெயர்.

உ. 'உரைகோளாளர்க்குரைப்பது நூலே' என்பது இயக்கேகருத்தித்தக்கது.

ங. அந்தணென்பதற்கு மந்தெவ்வுயிர்க்குள் செந்தணமை பூண்டொழுகு பவென்று பொருளுெழுதாது இவகெழுதியிருக்கும் பொருளும் இதற் கிணங்க மது சஎச-ல் வேதார்த்ததை எக்காலமும் பார்ப்பாரென எழுதியிருக்கும் பொருளும் "அந்தணமைபூண்ட வரும்மையந்தத்துச், சிந்தைசெயந்தணர்"[திருமந். அந்தணரொழுக்கம்] என்பதிற்பிற்பகுதி யின் அரியபொருளை வெளிப்படுத்தல் கருதிப்போலும். அழகிய தட் பத்தினை யுடையாடு'ன எதுப் பெயராம் என்பர்; பரிமேலழகா. துறள். நடூடு.

ச. (அ)தொல். வேற்-மய. கு நடூடு, இசகுத்திரவுரையில் ஆறறியந்தணரென் பதனை மேற்கோள்காட்டி இக்குறிப்பை எழுதியிருத்தலுமன்றி, (ஆ)சீந் தாமணியிலும் உஎஎச நூற்றுலாமண்டபமென்பதற்கு நூறடியுலாவு தலையுடையமண்டபமென்று பொருளும் எண்ணுப்பெயர்எண்ணுடைப் பொருண்மேல் ஆகுபெயராய் நின்றதென்று இலக்கணமுமெழுதி இப் பகுதியையே மேற்கோள்காட்டினர், இவ்வுரையாசிரியர்; கல்லாட

பிரதிபேதம். அது ! ஆறவகத்தை யுணர்த்திநின்ற.

கடவுள் வாழ்த்து.

(ந)

(க) ஆறுஅங்கமாகவன:—உலகியற் சொல்லை ஒழித்து வைதிகச் சொல்லை ஆராயும் நிருத்தமும், அவ்விரண்டையும் உடனாய்ந்த * ஐந்திரபொருட்க்குத்து வியாகரணமும், போதாயனீயம் பாரததுவாசம் —பரமார்த்தம் பரமாத்மீசையம் முதலிய சுற்பங்களும், நாராயணீயம் வராகம் முதலிய கணிதமும். எழுத்தாராய்ச்சியாகிய பிரமமும், செய்யுளிலக்கணமாகிய சந்தமுமாம்.

(2.) மறையாவன தைத்திரியமும் (3.) பவுழியமும் தலவாரமுஞ் சாரம்

வையாசிரியரும்(இ)“இறுதியிற்சாலியாதிருத்தலாணிமறுமைபந்துபுயமிருமையாலும், பெண்ணடங்கலந்த புண்ணையனாகியும்” என்புழி அறுமையென்று பதம்பிரித்து அதற்கு ஆதென்று பொருள் கூறி இஃது அங்கத்தையுணர்த்தலின் வாயையடைந் குணப் பண்புடைப் பொருண்மே னின்றவாகு பெயரென்று இலக்கணமெழுதி அதற்கும கல். கங். கஅ-க; (ஈ) “நாற்படை” என்பதற்கு நான்கு குணத்தினை புடைய படையெ னினுமாமென்று பின்னுடையெழுதி அற்கும் கல். ஈங். சு. இப்பகுதியையே மேற்கோள் காட்டினர்.

3. (அ) அங்கம்—அவயவம்; வேதாங்கத்தைக் குறிப்பாக அங்கமென்றா. (ஆ) நிருத்த முழுவிய ஆறும் வேதபுருடற்கு இன்ன இன்ன அங்கமென்பதனை, சுற்பங்கை சுந்தவகா வெண்கண. டெற்றென்றிருத்தலென விரிசுக்கைமூக, குற்ற வியாகரண முகம்பெற்று, நாராத்மீசையம் வாயணவெதக்கு'என மணி.உஅ.ஆம் காதையிற்காணப்படுக ௧௦௦-௧௦௩ ஆம் அடிகளால் உணராக. (இ) தோல் புறத்தினை உஃகும் குணமொ ஷுண்பில் இவ்வுண்காரோ இவ்வாறங்கங்களையும் இடையாய் புதுவகையின் ஒன்றென்று கூறி விளக்குமிடத்து, சுற்பப் பெயர்களுள் பரமார்த்தம் பரமாத்மீசைய மென்னும் பெயர்களின்றி அபரமபம ஆத்திரைய மென்னும் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன, (ஈ) இவ்வாறங்கங்களின் பெயர்களும் மந்திரஞ் சந்தோப்சித நிருத்தஞ் சோதிட ர்களாகிய வியாகரணமெனச் சில வேறுபட்டும் சில இடத்திற் காணப்படுகின்றன.

உ. இங்கே மறையென்றது உபநிடததை யென்று சிலா கூறுவர். அவை விளங்கவில்லை. தலவகாரமென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பிரதியாகச் சந்தோகமென்னும் பெயரமைந்து “சந்தோகா பெளர்யா ஸைந்திரியா சாமவேதியனே” என ஒருமுறை நூலாயிற்று. பெரிய திருமொழி எ: எ: உ. இலும் காணப்படுகின்றது.

ஈ. பவுப்யமென்பது, இருகருவோத்தையுணர்த்துய ஒருவடமொழியின் மருஉவென்ப.

பிரதிபேதம்: ஐந்நிரியத்தொடங்குதது, ஃபரபாதம். | இருக்குப் பெயடியமும.

கி கவித்தொன்க.

வேதமுமாம். (க) இனி வேதவியாதர் * வரையறைப்படுத்திய காலத்து ஓதுகின்ற நான்கு வேதமுமாம்.

இனியென்றது, “இனிநினைந் திரக்க மாகின்று” (உ) என்றாற்போல இப்பொழுது என்னும் பொருள் தந்தது.

இது தரவு.

தி. படுபறை பலவியம்பப் பல்லுருவம் பெயர்த்துநீ

கொடுகொட்டி யாடுங்குற் கோடுய ரகல்குற்

கொடிபுறை நுகப்பினுந் கொண்டசீர் தருவானோ

என்பது: நின்கையில் ஒலிக்கின்ற (க) பறை பலவாசசியங்களுடும் ஒலியாநிற்கக் - கட்டிலனாய்ப் (சு) பலவடிவுகளையும் மீண்டு நின்னிடத்தே ஒடுக்கிக்

க. தோல். பாயிரத்து நான்மறை யென்பதற்குப் பொருள் கூறுமிடத்து
 “நான்கு கூறுமாய் மறைந்த பெர்ருளு முடைமையால் ‘நான்மறை’
 என்றார்; அவை: தைத்திரியமும் பௌடியமும் தலவகாரமும் சாம
 வேதமுமாம். இனி, இருக்கும் யசவும் சாமமும் அதர்வணமுமென்
 பாருமுளர்; அது பொருந்தாது; இவர் இந்துல் செய்த பின்னர்
 வேதவியாதர் * சிவ்வாழ்நாட் சிற்றறிவிலே ருணர்த்தற்கு நான்கு கூறு
 யசு செய்தாராகவின்” என இவ்வுரைகாரரே எழுதி யிருத்தலால்
 இவ்வுரு மறையைக் குறித்தெழுதப் பெற்றிருக்கும் பின் வாக்கியம்
 பிறரால் இடைச் செருகப் பெற்றதோவென ஐயுறும்படி இருக்கிறது.
 (பிரதிபேதம்) : சிவ்ருட்பல்பினிச் சிற்றறிவிலே.

உ. புறம். உசந.

ங. இவகே பறையென்றது தமருகத்தை. கொடுகொட்டியைக் கூறு
 மிடத்து, ‘பரிதரு செங்கையிற் படுபறையார்ப்பவும்’ என தீல.
 உஅ சுஅ இலும் பறை கூறப்பெற்றிருத்தலை ஒப்பு நோக்குக.

ச. (அ) ‘பல் வடிவவகையையும் மீண்டு நன்னிடத்தேயொடுக்கிக்கொண்டு’
 என்றது, உலகம் இழைவன்பாலிருந்துதோன்றி அவன்பாலே யொடு
 ன்குமென்னும் வழக்குப்பற்றி. (ஆ) “நீலமேனி வாலிழைபாகத், தொ
 ருவ லிருதாண்மற்றீழ், மூவகை புலகு முகிழ்த்தன முறையே” ஐங்.
 கடவுள். (இ) “மணியிடற் றந்தணன், ருவி ருணிழ றவிர்த்தன்றா
 லுலகே” அகம். கடவுள். (ஈ) “போற்றியெல் லாவுயிர்க்குத் தோற்ற
 மாம் பொற்பாநம் போற்றியெல் லாவுயிர்க்கு மீறா மிணையடிகள்”

தீருவாசகம். திருவெம். உ௦. (உ) ‘நாதனுருத்திர னாதியினித்திரு
 ஞாலம்விதித்ததுவும். பிரமோத்தா. சிவயோகிமகிமை. உ. (ஊ)
 “அருள் சிவத்தினின் நெழுவெழுந்தகிலமு மதுபின், மருவி யொன்
 றறக் கசிந்தலு மடியுமாபோல” தீருவாணக்காப். கவுதமப். உஉ?
 (எ) ‘அயனாகி நின்ற படைத்தமுதல்வன்’ கலி. கஉக ௩-உ. உரை.

என்பன காண்க.

(பிரதிபேதம்) : யண்பறைப்படுதி இக்காலத்து, + கட்டிலாகிய பலவடிவு.

கொண்டு, கொடிதாகிய கொட்டியென்னும் (க) கூத்தை ஆடுகின்ற காலத்து, பக்கம் உயர்ந்த அகன்ற அல்குவினையுடைய கொடியையொத்த இடையினையுடையாளோ தானமுடிந்துவிடிக் காலத்தினைத் தன்னிடத்தே கொண்ட சீரைத் தருவான்? ஆண்டுப் பிறரில்லையே; என்றவாறு.

* கொடுங்கொட்டி, கொடுகொட்டி என விகாரமாயிற்று. கொடுங்கொட்டி யென்றார் (உ) எல்லாவற்றையும் அழித்துநின்று ஆடுதலின்.

க. வீரர் தம் வெற்றிக்காலதனக் களித்து ஆடுதல் மரபாதலான் வெற்றிக்கு ஆடல் ஆடு எனப்பெயரும் வழங்கும். இவ்வாறு ஆடுதல் மரபென்பதனை. (அ) “கோடியா முழுவின் முன்ன ராடல், வல்லா னல்லன் வாழ்கவவன் கண்ணி, ..மடம்ம்பெருமையி னுடன் நுமேல்வந்த, வேந்து மெய்ம் மறந்த வாழ்ச்சி, வீந்துகு போர்க்களத் தாடுக கோவே” பதிந்.

கூ. (ஆ) “ஆளுகு களத்து வாள்பல வீசி, யொன்னு மன்னரு மாடினார்” பாரதம். (இ) “வென்றாடு துணங்கை” பதிந். எள (ஈ) “நீர்த்திரை யரங்கத்து நிகர்த்து முன்னின்ற, ஞர்த்திறை கடந்தோளுடிய துடியும்” சீல. சு. ௧௦-௧௧. (உ) “ஆடலமர்ந்தா னமர்வெய்யோன்” பு-வெ. தும்பை. சு. (ஊ) “அடையா, ரானமர் வென்றி யடுகளத்துத், தோள்பெயராக், காய்ந்தடி துப்பிற் கழன்மறவ ராடினார், வேந்தோடு” பு-வெ. தும்பை. உக (எ) “ஆளுந் குரிசி லுவகைக் களவென்னுந், கேளன்றிக் கொன்றாரே கேளாகி - வாள்வீசி யாடினார்” தோல். புறத். கு. கள. நசு. மேற். (ஏ) “சூடிய பொன்முடியும் பூணு மொளி துளங்க, வாடிய கூத்தரினவேந் தாடினான் - வீடிக், குறையாடல் கணைவந்து கொற்றப்போர் வாய்த்த, விறையாட வாடாதார் யார்” தோல். புறத். கு. உக. நசு. மேற் (ஐ) “வயிரவன் மனத்தான்றன் னைப் பொருதுவான் குலத்தேந்நி, வயிரவன் களிப்புமிக்கு வாகையி னடனஞ் செய்கான்.” காஞ்சி. அந்த கேச - உக. என்பவைகளும் விளக்கும். இம்மரபாற் சிவபெருமான் ஆடிய மூன்றாடல்கள் இங்கே கூறப் பெற்றுள்ளன. (ஒ) “கொடுகொட்டி. பாண்டரங்கம் காபால

மெனு திறைவன் கூடது மூன்றும்” என்பதும் ஈண்டறிதற் பாலது. இவற்றுள் (ஓ) கொடுகொட்டியும் பாண்டாங்கமும் பிதினோடலி னுட்பட்டவையென்று சிலப்பதிகாரத்தால் (ந: ௧௪ உரை சு: ௩௬-௬௬) தெரிகின்றது. அதில் கொடுகொட்டி யாவையுமொழித்தகாலேத் திருக்கூத்தெனப்படாது மூவெய் லழித்தகாலேத் திருக்கூத்தெனப்பட்டிருத்தல் சமய தூன்மலைவுபோலும். (ஓள) இவ்விரண்டும் ‘வடவனத் தொருநான்’ என்னுங் கல்லாடத்துங் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

உ. பலவென்பதற்கு எல்லாமென்று பொருள்கூறுதலை “பலர் புதற் றூயிது” (முருகு. உ.) “பலர் புதற்புலவர்” (பு-வே. கொளு உ௬௧) என்ப வற்றுக் கெழுதியிருக்கும் உரையும் வற்புறுத்தும்.

(பிரதிபேதம்: “கொடுகு கொட்டி” என ஒருபிரதியில் ஊகிக்கும்படி மேலே ஒட்டி எழுதப்பட்டுள்ளது; இது செந்தென்ப மருஉ மரபறியார்.)

அ

கவித்தொகை.

* “கொட்டி யாடற் றோற்ற மொட்டிய, வுமையவ னொருபாலாக † வொருபா, விமையா நாட்டத் திறைவ னாகி, யமையா வுட்கும் வியப்பும் விழையும், பொலிவும், ... பொருந்த நோக்கிய, தொக்க ∴ வவுண ரின்னுயி ரிழப்ப, வக்களம் பொலிய வாடின னென்ப, மற்றதன், — விருத்தம் காததற் பொருளொடு கூடிப், பொருத்த வறூடம் || பொருத்திய பாட, திருத்தகுமாயிற் றெய்வத் துதிப்பே. ” இதனான் உணர்க.

அ. (௧) மண்டலர் பலகடந்து மதுகையா னீறணிந்து

(உ) பாண்டாங்க மொடுங்காற் பணையெழி [] லணைமென்றோள்

வாண்டாரற்றுங் கூந்தலாள் வளர்தூக்குத் தருவாரோ.

என்பது: மிக்ஞசுசெல்கின்ற போர்க்களித்(ங)பலவாகிய*+முப்புரங்களைவென்று அந்த வலியாலே அவர்கள் வெந்தவித்தீற்றதை அலங்கையினாலே பாண்ட ராகமென்னும் பெயர்பெற்ற கூத்தை நீ ஆடுகின்ற காலத்து (ச) மூங்கிலி னது †† அழகையுடைய அணைபோன் மெல்லியவாகிய தோள்களையுடைய (ரு)வண்டிகள் ஒலிக்குற கூந்தலையுடையாளோ ()தாளத்தினிடை மிகமுங்காலத் திணையுடைய தூக்கைத் தருவான்? ஆனடுப் பிறரில்லையே; என்பவாறு.

க. (அ) “மண்டமா கடந்ததின்” முருகு. உளஉ. (ஆ) “மண்டமர் கடந்த வேன் மன்னர் மன்னனை” (இ) “மண்டமர் கடந்தவே னன்ன”, (ஈ) “மண்டமர் கடந்த வொன்வேன் மன்னவற்கு” நைடதம், நான் றுது. க0, சுஅ; போர்புரி. இ.

உ. (அ) “பாண்டரங்கம தியற்றுவான்” கந்தி. இரண்டாநாட் குற. உகூ. (ஆ) “பாண்டராக மாடுவகாத் பணையெழி லணைமென்றோன்” என்னும் பகுதி கட்டினையடிக்கு மேற்கோள். தோல். செய். கு. உக. பே. ஈச்.

ங. புரம் மூன்றாதலிற் பலவாகிய முப்புரங்கள் ‘என்றார்; “மற்றுமெம் பிரான்பல் வேறு வகையினுற் புரங்கள் செற்றல், சற்றல வெழுபா னுறு சர்மெனச சாற்றுதல்கள்” (திருப்பாவூர். மாயாபுரி ௭) என்றும் புராணமுண்டாகவின், முப்புரங்களை பலவிருத்தன வென்றலுமாம்.

ச. “அளவே வடிவொப்ப தன்றியே மற்றை, யினவேய் நிறத்தானு மேய்க் குள்—துளவேய், கலைக்குமரியேறுகைப்பான் காரவுணர் வீரர், தொலை க்குமரியேறுகைப்பாடோள்” என்பது ஈண்டுக் கருத்தத்தக்கது.

இ. மகளிர் கூந்தலில் வண்டொலிப்பதாகக் கூறல் கவிமரபு; ஞானப் பூங்கோதை முதலிய பெயரான் உமையாள் கூத்தற்கு இயற்கை மணகுகறி இயைப்பாரு முனர்; முன் பின் மரபுநாக்கின் அது பொருந்தாமை விளங்கும்.

(பிரதிபேதம்) கொட்டியாமாழை தோற்றம், கொட்டியாடற் கேற்றம், | ஒருபாலிற் கையா ளாட்டதது, அவுணரினலுயிர், + விருதிகொத்தல், || பொருந்தியவாடல், || இஃது பெண்ணோள், + முப்புரங்களைவென்ற அநங்கையலியாலே அவர்கள் வெந் திட கீழ்க்கீற்றதை, †† அழகையுடைத்தாகிய அணைபோன்ற மெல்லிய, () அதனினடை.

கடவுள்வாழ்த்து.

க

(க) பாண்டரங்கம், பண்டரங்கமென விகாரமாயிற்று.

“ஏறமர் கடவுண் மூவையி லெய்வுழிக், கடவுடருகக் கொடியொடும்
படையொடும், வேறுவேறுருவின் விண்மிசைப் * பரத்தன, ரவ்வழி யொளி
யொடு முருவொடிக் தோன்றித், தேர்மு னின்று திசைநிலை பனிப்பச், சுவை
யுங் குறிப்பு மொழிவில தோன்றி, யவையவை யவ்வழி யாடின னாட, மைந்
தரு மகளிருந் † தந்தநிலை யழிய, மெய்ப்படு சுவையொடு கைப்படை மறப்பச்,
கடிய காலக் காற்றென வேற்றவன், பழநிலை திரியாப் பாண்டரங் கம்மே”
இதனான் உணர்க.

கக. (உ) கொலையுமுனைத்தோலசைஇக்கொன்றைத்தார்சுவற்புரளத்
தலையங்கை கொண்டு நீ காபால மாடுங்கான்

மூலையணிந்த (ஈ) முறுவலாண் முற்பாணி தருவாளோ

என்பது: கொலைத்தொழிலை புண்டிய புலியைக் கொன்று அதன்றோலை
உடுத்துக்; கொன்றைப்பூவாற் செய்த மாலை தோளிலே அசைய (ச) அயன்
தலையை அகங்கையிலே ஏந்துகையினாலே காபாலமென்று பெயர்பெற்ற
கூத்தை நீ ஆடுங்காலத்து, மூலையையொத்த எயிற்றினைபுடையானோ ஒரு
தாளத்தின் முதலெடுக்குங் காலத்தினைபுடைய பாணியைத் தருவான்?
ஆண்டுப் ‡ பிறிதில்லையே; என்றவாறு.

மூல்லை, மூலையெனவிகாரமாயிற்று. அணி, உவமவுருபு. ஓகார மூன்றாம்
எதிர்மறை.

ஒருநாளத்திற்குப் பாணி தூக்குச் சேரென்னும் மூன்றாம் உளவேனும் || ஒவ்வொன்று ஒவ்வொராடற்கு மிகுதிவகையாற் சிறந்தமைபற்றி ஒரோவொன்றையே கூறினார். தாழிசைகளிற் சீர் தூக்குப் பாணியென நின்றனவேனும், அவை நிகழும் அடைவுபற்றிச் சரிதகத்துப் பாணியுந்தூக்குஞ்சீருமென அடைவு கூறினார்.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு,

என்பது: என்று சொல்லும்படியாக; என்றவாறு.

ஆங்கு, அசை; அவர் கூத்தாடுகின்ற காலங்களை யெனினுமாம்.

இது தனிச்சொல்.

க. “பண்டங்கன் வந்து பலிதா வென்றான்” பொன்வண்ணத். நக. என்பதனால், இச்சொல் பண்டங்கமெனச் சிதைத்தும் வரும்போலும்.

உ. “புலித்தோலை யரைக்கசைத்து, மின்னார் செஞ்சடைமேன் மினிர் கொன்றை யணிந்தவனே” தே.

ந. “முறுவல் - சிரிப்பு; பல்லுக்கு ஆகுபெயர். ஏறங். கககந.

ச. “அயன்றலெகொண்டு செண்டாடல்பாடி” என்பது ஈண்டு ஆராயத் தக்கது.

ரீதிபேதம் * பாத்நாய்வழி, பாத்நாய்வழி. † தந்நியொழிய, ‡ (தாழிசைமூன்ற நிறுதியுறையிறும்) பிறந்நியே மென்க, || ஒருவோராடன் மிகுதி.

2

க0

கலித்தொகை.

கரு. (க்) பாணியுந் தூக்குஞ் சீரு மென்றிவை

பாணியை யரிவை கூப்ப

(உ) வாணமில் பொருமெமக் காவர்த்தனை யாடி

என்பது: அழித்தற்றொழிலை நிகழ்த்துகின்ற காலங்களிலே, பாணியுந் தூக்குஞ் சீருமென்று சொல்லப்பட்ட இவையிற்றை மாட்சிமைப்பட்ட அணியினையுடைய (உ) உமாதேவி (சு) காப்ப ஆடிக், காத்தற்றொழிலை நிகழ்த்துகின்ற இக்காலத்தே ஒரு வடிவைக்கொண்டு, நேயமில்லாத பொருளாகிய * எமக்குப் பொருந்தினாய், இதற்குக் காரணம் கூறுவாயாக; என்பவாறு.

இது சுரிதகம்.

இப்பாட்டுப் பலமெய்ப்பாடுகளுந் தோற்றுவித்து நின்றதேனும், அவை உரைப்பிற் பெருகு மாதலின், முடிந்த பொருளாற் பிறந்த மெய்ப்பாடே கூறுதும்; அது தன்கட் டோன்றிய ஆக்கும்பற்றிய மருட்கையாம்.

இது நான்கு உறுப்பான் வந்ததேனும், தேவபாணியான் வருதலின், முதலிலே யொத்தாழிசை † யாகாது. “எனையொன்றே, தேவர்ப் பராஅ முன்னிலைக் கண்ணே” (நு) என்பதனால், தேவர்ப் பராயிற்றேனும் வண்ணகரு

க. (அ) “சீருடை நன்மொழி நீரொடு சிதறி” (பொருந். உச.) என்பதன் விசேடவுரையில் ‘சீரெனவே பாணியுந்துக்கு முளவாயின்’ என நச்சினூர்க் கினியரும் (ஆ) “உமையவ னொருதிறனாக வோங்கிய, விமையவ னொருடிய கொடுகொட்டியாடலும்” (சிலப். சு சஉ-ந.) என்புழி, உமையவ னொருதிறனாக வென்பதற்கு ‘உமையவ னொருகூற்றினளாய் நின்று பாணி தூக்குச் சீரென்னுந் தாளங்களைச் செலுத்த’ என அடியார்க்கு நல்லாரும் இவ்வடியை உட்கொண்டு எழுதியிருப்பவை ஈண்டறிதற்பாலன.

உ. ‘ஆணயில் பொருளெமக் கமர்ந்தனை யாடி’ என்பது அகப்பாட்டு வண்ணத்திற்கு மேற்கோள். தொல். செய் கு உஉச. பேர். நச்.

௩. (அ) உமாதேவி சிவபெருமானுடலைக் காணுகிறாளென்பது பெருவழக்கு; அன்றியும் (ஆ) அதனருமைகளை அறிந்து மகிழ்ந்து பாடுகிறாளென்றுங் கூறப். இவற்றொடு அவ்வாடலுக்கிசையத் (இ) தாள மொத்து கிறாளென்றும் கூறுவதை “கடவுட்கந்தன்னி லெல்லா வுலகமுங் கடவுட் டியா, னடலைசெய் தமலை தாள மறைதா நடிக்கு மீசன்” என்பதனாலும் அறிக.

௪. ‘காப்ப’ என்றது ஒத்துதலாற் காப்ப என்றபடி ‘திதத் தத்தத் தித்தத் திதி தாதை’ (கந்தரங். இச.) என்பதற்கு, ‘திதத் தத்தத் தித்த’ என்னுந் தாளமானங்களைத் திருநடனத்தாற் காக்கின்ற (தகப்பன்) பாமசிவனுமென உரை எழுதியிருத்தலுங் காண்க.

௫. தோல். செய். சூ. கநஅ.

(பிரதிபேதம்) “எம்மிடத்தேபொருநிலும், † ஆகாது, என்னை? ‘வண்பொன்றே’ பராஅய, பராவுதன் முன்னிலை.

முதலாவது பாலை

கக

மாகாது; எண்ணுஞ்சின்னமுமிழத்தலின். ஆகலின், * இஃது எண்ணிடை யிட்செ சின்னங்குன்றிய (க) கொச்சகவொருபோகாயிற்று.

சேர்வதைக் கலிக்கு, “விராய தனையு மொருநிலை யின்தே.” (உ) என்பத லுல் தனாவிரவிவாப்பெறும் என்றலின், செல்லுமென நேரீற்றியற்சேர் வந்தது; “கலித் தனா யடிவயி னேரீற் றியற்சேர், நிலைக்குறித் தன்தே தெரியுமொர்க்கே.” (உ) என்ற விதி † கட்டளைக்கலிக்காம். ‡ (க)

கடவுள் வாழ்த்து முற்றிற்று.

முதலாவது பாலை.

“நடுவ ணைந்திணை நடுவண தொழியப், படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே.” (சு) என்றும், “மாயோன் மேய காடுறை புலகமுஞ், || சேயோன் மேய மைவரை புலகமும், வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும், வருணன் மேய பெருமண லுலகமு, முல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்தலெனச், சொல் விய முறையாற் சொல்லவும் படுமே.” (ரு) என்றும், நிலம் நான்கேயாகக் கூற விற் பாலைக்கு நிலமின்றெனின், அற்றன்று; “புணர்தல் பிரித விருத்த லிராக, லாட லிவற்றி னிமித்த மென்றிவை, தேருவ காலைத் திணைக்குரிப் பொருளே.” (சு) என நால்வகை—நிலத்திற்குங் கொண்ட உரிப்பொருட் திடையே பிரிதலும் உரிப்பொருளாக ஆசிரியர் கொண்டார்; அப்பிரிவு நான்கு நிலத் திடையும் பொதுவாய் மயங்கிவருமென்று கருதி. ஆதலான் ஈண்டுப் பாலைத் திணையையும் திணையாக ஆசிரியர் ∴ நல்லதுவானுர் கோத்தவென்று கூறுவர்.

க. கடவுள் வாழ்கது முத்தமிழ்க்கும் பொதுவென்றும், இயற்றமிழில் வருங்காற் கொச்சக வொருபோகாய் வருமென்றும் கூறுவர், அடியார்க்கு நல்லார். சிலப் ௧ நடு.

உ. ந. தொல். செய். கு. ௧௧, ௨௭௫.

சு. ரு. ௧. தொல். அக. ௧. கு. ௨, ரு. ௧௧.

(பிரதிபேதம்) : இவ எண்ணிலட. + கட்டின்கலிக்காதவன். | மதுரையாசிரியர் நல்லக லவரு ரியற்றிய கடவுள் வாழ்கது முதறும். || செய்யோன். + நிலைதங்கொண்ட ∴ நல்லதுவானுர் கோத்தார்.

ஆயின், “கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை யிறுவாய், முற்படக் கிளந்த
 வெழுதிணை யென்ப” (க) என்றலிற் கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் கோத்
 தல்வேண்டுமெனின், அஃது “உரிப்பொருளல்லன மயங்கவும் பெறுமே”
 (உ) என்பதனால், அவை உரிப்பொருளன்மையின் நால்வகை நிலத்தினும் மயங்கி
 விவரப் பெறுமென்றார். ஆகலின் இத்தொகைக் கண்ணும் அவை மயங்கி
 வரக் * கோத்தாரென்று கூறி விடுக்க. அவை விரவிய பாட்டுகள் வந்துழி
 அவற்றைக் காட்டுதும்.

இனி, “சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே” (ங) என்றவழிச்
 சொல்லாத முறையாற் சொல்லவும்படுமென்று † பொருள்கொண்டு அது
 பற்றிப் பாலை குறிஞ்சி மருதம் முல்லை நெய்தலெனவுங் கோத்தார். (ச) ‡ ஐங்
 குறுநூற்றினும் பிறவற்றினும் வேறுபடக் கோத்தவாறுங் காண்க.

க, உ, ங. தொல். அகத். கு. க, கங, இ.

ஸ்ரீஹ்ருதாது
 ஸ்ரீதிணையம்பது
 ஸ்ரீதிணையெழுபது
 திணைமாலைநூற்றைம்பது
 திணைமொழியைம்பது
 கைநிலை
 மதுரைக்காஞ்சி
 பதிற்றுப்பத்து நூ
 பெருங்கதை
 தொல்காப்பியம்
 இறையனாகப்பொருள்
 நாட்கவிராயநம்பியகப்பொருள்
 வீரசோழியம்
 மாதனகப்பொருள்
 இலக்கணவிளக்கம்

மரு	நெய்	குறிஞ்	பா	மூல்
மூல்	குறிஞ்	மரு	பா	நெய்
குறிஞ்	மூல்	பா	மரு	நெய்
குறிஞ்	நெய்	பா	மூல்	மரு
குறிஞ்	பா	மூல்	மரு	நெய்
குறிஞ்	பா	மூல்	மரு	நெய்
மரு	மூல்	குறிஞ்	பா	நெய்
நெய்	பா	மரு	குறிஞ்	மூல்
மரு	மூல்	குறிஞ்	பா	..
மூல்	குறிஞ்	மரு	நெய்	...
குறிஞ்	நெய்	பா	மூல்	மரு
குறிஞ்	பா	மூல்	மரு	நெய்
மூல்	குறிஞ்	மரு	பா	நெய்
குறிஞ்	பா	மூல்	மரு	நெய்
குறிஞ்	பா	மூல்	மரு	நெய்

கம்பர் முதலியோர் குறிஞ்சியை முதலாகக் கொள்வர்.

(பிரதிபேதம்) * கோத்தார் அமை யலரப் பாட்டிக்கன் னந்தழி அயற்றுட்கூட்டுதம்,
 † பொருள் கொண்டமை பற்றி, ‡ ஸ்ரீஹ்ருதாந்நின் வேறுபடக் கோத்தயாறு
 காண்க.

உ
கணபதிதுணை.

கலித் தொகை.

முதலாவது பாலைக்கவி.

(உ.) தொடங்கற்கட் டோன்றிய முதியவன் முதலாக

வடங்காதார் மிடல்காய வமர்வந் திரத்தலின்
மடங்கல்போற் சினைஇ மாயஞ்செ யவுணரைக்
கடந்தடு முன்பொடு முக்கண்ணான் முவெயிலு

ரு. முடன்றக்கான் முகம்போல வெண்கதிர் தெறுதலிற்
சீறருங் கணிச்சியோன் சினவலி னவ்வெயி
லேறுபெற்றுதிர் வனபோல் வரைபினந் தியங்குந்

ராறுகெட விலங்கிய வழலவி ராரிடை

மறப்பருங் காத லிவளின் டொழிய

விறப்பத் துணிந்தனிர் கேண்மின்மற் றைஇய;

கக. தொலைவாகி விரந்தோர்க்கொன் றீயாமை யிழிவென
மலையிறந்து செயல்கூழ்ந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ
நிலைஇய கற்பினு ணீநீபின் வாழாதாண்
முலையாகம் டிரியாமை பொருளாயி னல்லதை ;

கரு. இல்லென விரந்தோர்க்கொன் றீயாமை யிழிவெனக்
கல்லிறந்து செயல்கூழ்ந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ
தொல்லியல் வழா அனைத் துணையெனப் புணர்ந்தவன்
புல்லாகி டிரியாமை பொருளாயி னல்லதை;

கக. இடனின்றி பிரந்தோர்க்கொன் றியாமை யிழிவெனக்
கடனிறந்து செயல்கூழ்ந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ
வடமீன்போற் றொழுதேத்த வயங்கிய கற்பின
டடமென்றோள் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை ; .
கசு கவித்தொகை.

எனவிவள் ;

உச. புன்கண்கொண் டினையவும் பொருள்வயி னகற

லன்பன் றென்றியான் கூற வன்புற்றுக்
காழ்வரை நில்லாக் கடுக்களிற் றொருத்தல்
யாழ்வரைத் தங்கி யாங்குத் தாழ்புநின்
றொல்கவின் றொலேத லஞ்சியென்
சொல்வரைத் தங்கினர் காத லோரே.

இஃது “ஒன்றித் தமரினும்” என்னுஞ் சூத்திரத்து “நாளது
சின்மையு மின்மைய தருமையுந், தாளண் பக்கமுந் ததூய தமைதியு,
மின்மைய கீழ்வு முடைமைய துயர்ச்சியு, மன்பின தகலமு மகற்சிய
தருமையு, மொன்றுப் பொருள்வயி னூக்கிய பாலினும்”(க) * என்பதனுள்,
இன்மையது இழிவு கூறி இல்வாழ்க்கைநெறி ஆற்றாதற்குப் பொருள்வயிற்
பிரிவேனென்ற தலைமகன்தத், தலைமகளது இயல்பு கூறி, இப்பெற்றி
யாளைப் பிரியாமையே பொருளாகதெனச் சொல்லிச் சேலவழங்கு
வித்தமை நோழி தலைமகன்த வந்து சொல்லியது.

இதன் பொருள்.

(உ) தொடங்கற்கட் டோன்றிய முதியவன் முதலாக
(ஈ) வாடக்காதார் மிடல்சாய (சு) வமரர்வந் திரத்தலின்
மடங்கல்போற் சினை இ மாயஞ்செ யவுணரைக்
கடந்தநி முன்பொடு முக்கண்ணான் முவெயிலு

க. நோல். அகத். கு. சக.

உ. “முந்தி வந்துவ னேற முதற்பெய, ர்த்தணன் படைவாங்கி ” கம்ப.
இராவணவதை ககஉ.

“தொடங்கற்கட் மற்றைய ” இது மைவரையுலகத்துப்
பாலைவந்தது ; நோல். அகத், கு. கக. நச.

ஈ. “அடக்காதார் மிடல்சாய வமரர்வந் திரத்தலின் ” என்பது இணை
யெதுகைக்கு மேற்கோள். நோல். செய். கு. கக. நச.

ச. சிவபிரான்தேவர்வேண்டத் திரிபும் எரித்தமை: (அ) “ஒங்குமலைப் பெரு
விற்பாம்புருண்கொளீஇ, யொருகணை கொண்டு முவெயி லுடற்றிப்,
பெருவிற வமரர்க்கு வென்றி தந்த, கறையிடற் றண்ணல்” புறந். ௫௫.
(ஆ) “திரிபு மெரியத் தேவர் வேண்ட, வெரிமுகப் பேரம் பேவல்
கேட்ப, வுமையவ னொருதிற னாக வோங்கிய, விமையவ னாடிய
கொடுகொட்டி யாடலும்” சீல சு: ௪௦-௪௩. என்பவற்றாலுமறிய
லாகும்.

(பிரதிபேதம்) * என்பதனான்.

முதலாவது பாலை

கடு

முடன்றக்கான் (க) முகர்போல வெண்கதிர் தெறுதலிற்
(உ) சிறருங் கணிச்சிபோன் (ஈ) சிவவலி னவ்வெயி

லேறுபெற்றுதிர் வனபோல் வரைநீளந் தியங்குந்

ராறுகெட விலங்கிய வழலவி ராரிடை

(ச) மறப்பருங் * காதலி னிவளீண் டொழிய

(ரு) விறப்பத் துணிந்தனிர் கேண்மின்மற் றிறைய

எ - து: இறைவன் உலகுநனைப் படைக்கக் கருதிய இடத்தே, அப்படைத்தற் றோழிலைச் செய்தற்குரியனய்த்தோன்றிய முதியவனாகிய அயன் முதலாகத் தேவர் வந்து † தம்மெல்லையெல்லாந் அவுணருடைய வலியைக் || கெடுத்தற்கு இரக்கையினாலே, (க) கூற்றினைப்போலச் சினந்து வஞ்சனையைச் செய்கின்ற அவுணரை, வஞ்சியாது எதிரின்று அடுகின்ற வலியுடனே, மூன்று கண்ணையுடைய இறைவன் மூன்றெயிலையும் கோபிக்க, அவன்முகம் தெறுமாறுபோல, ஒள்ளியரூபியறு சுடுகையினாலே, வரைபின்று பிறராற் சேறுதற்

க. “குழவிஞாயிற் றெழிலிகந்தென்றான், திருமுகமருங்கிற் செருமீக்கரி” பெருங். (க) ௫௫: ச-௫. எனவும், “ஊழியிற்சினவும், பருதிமண்டில மெனப் பொலி முகத்தினன்” கம்ப. வருணனைவழி. கரு. எனவும் சினக் குறிப்பையுடைய உதயனன் முகத்திற்கும் இராமன்முகத் திற்கும் ஞாயிற்றை உவமைகூறியிருத்தல் இங்கே அறிதற்பாலது.

உ. “சேறும் ... ஆரிடை” என்பது, குறிஞ்சி முறைமை திரிந்து பாலை யாதலுக்கு மேற்கோள். சிலப். (கக) சு௦-க௭

ங. கோபித்தலுக்குச் சினத்தலென்றும் பெயரன்றியும் சினவென்றும் பெயருண்மையை, “சினவ லோம்புமின்” எனவருதலாலுமறிக.

ச. “மறப்பருவகாதலிவ ளீண்டொழிய, விறப்பத்துணிந்தனிர் கேண்மின் மற்றைய” என்பது முன்னிலை சுட்டியவொருமைகளினாலி ஆதறுப் படையல்லாதவழியும் பலரில்வழியும் போற்றாமற் பன்மையொடு கூறப்படுதற்கு மேற்கோள். தொல். எச்ச. கு. கூங். ‘முன்னிலை’ தெய்வ.

ரு. “இறப்பத் துணிந்தனிர் கேண்மின் மற்றைய” என்பது பால்

வழு வமைதிக்கு மேற்கோள். தோல். எச்ச. கு. சுரு. ௩௪; நேய். சொல்.
௭௦. இ - வீ கு. ௩௦௦.

க. (அ) “கூற்றுவெகுண்டு வரினு மாற்றமாற்றலையே” (ஆ) “கால
னனைய கடுஞ்சின முன்ப” பதிந் ௧௪; ௩௬. (இ) “கூற்றொத்தியே
மாற்றருஞ் சீற்றம்” “புறம். இக. (ஈ) “காலன் கிளர்தாலும்
போல்வார்” பு.வே. கார்த்தை. உ. (உ) “மாற்றருஞ் சீற்றத்திற்
(பிரதிபேதம்) * காதலியன், + ஐய, † இரக்கையினாலே தம்மேயை, || கெடுத்ததஞ்ச்
சினத்துக் கூற்றினைப்போதும் ஸஞ்சனையை,

கக

கவித்தொகை.

கரிய (க்) மழுவைபுடையோன் சினக்கையினாலே அந்த மும்புரம் அழித்தலைப்
பெற்று உகிர்வனபோல, போவார்க்கு வழியில்லையாக வீழ்ந்து குறுக்
கிட்கே கிடத்த வெம்மை வினஞ்ஞர் தொலையாத வழியிடையே, நினை
மறத்தலரிதாகிய வேட்கையைபுடைய இவன் இவ்விடத்தே இறந்துபடும்படி
யாக, ஐயனே! பொருள்வயிற் பிரியத் துணிந்தீர்; அங்மனத் துணிந்த நீர்
யான் கூறுகின்றதனைக் கேட்பீராக; எ - று.

கண், காலத்தின்கண்வந்தது. கணிச்சியோன், சுட்டுப்பெயராய் நின்றது.
அமரர் இரக்கையினாலே முக்கணன் முவெயிலையும் உடல (உ) அவன்முகம்
தெறுமாறுபோல, கதிர் தெறுகையினாலே வரையினந்து, அவன்சினக்கையி
னாலே அவ் வெயில் ஏறுபெற்று உகிர்வனபோல உதிர்ந்து, விலங்கிய ஆரிடை
யென்க.

(ங) கேண்மின் ஐய என்றது, ஒருமைப்பன்மை மயக்கம்.

(ச) கதிர் தெறுதலின் மலைவெம்பிய சுரம் என்றதனான், (ரு) கடுவுகிலைத்
திணைக்குரிய நண்பதனும் வேனிலும் குறிஞ்சியைச் சார்ந்து தோன்றினமை
கூறினார். “சுரமென மொழிதலும் வரைகிலை யின்றே” (சு) என்பதனால், வழி
யருமை கூறினார். இவ்விதிகள் மேல்வருவனவற்றிற்குக் கொள்க.

இது தரவு.

கூற்றுவனே” களுநால். கடு. (ஊ) “தென் புலத்தவன் போற் செய்த சீற்றமும்” திருக்கழுத்துவர். காராயண. கஉ.

(எ) ‘மடங்கல்போற் சினைஇ’ என்பதற்கு, ‘சின்கம்போலச் சினந்து’ என்றலுமாம்; புறம். எச. உரை பார்க்க.

க. (அ) கணிச்சி, மழுவின்வேறான படைக்கலமுமாம்; “கையது கணிச்சியொடு மழுவே மூவாய், வேலுமுண்டத் தோலாதோற்கே” அகம் கடவுள் எனவருதல் காண்க. (ஆ) “எறிதரு கணிச்சிச் செங்கையீசன்” கந்த. காமதகன. அஅ.

உ. சிலபெருமான் சினந்து (அ) திரிபுரத்தைத் தெய்வக்கணையால் எரித் தாரென்பது பயின்ற பெருவழக்கு; அன்றியும் (ஆ) சிரித்தெரித்தா ரென்பதும் பெருவழக்கே; (இ) விழித்தெரித்தா ரென்றங் கூறுப. இவற்றால் முகத்திற்குத்தெறுதல் கூறினார். இம்முன்றிற்கும் வட மொழிதென்மொழி இரண்டினும் ஆதாரமுண்டு.

ஈ. (அ) “இறத்திரா லையமற் றிவண்லையை கேட்டியின்” கல். உடு. (ஆ) “வரையிடை வாரண்மினைய” திணைமொழியைம் இ. (இ) “ஐயா விளம்பழமே யென்கின்றீர்” தீவக. கடுகூ.

ஈ. இதற்கேற்ற சொற்றொடர், எட்டாவது கலியில் உள்ளது.

இ. தொல். அகத். கு. கூ. க. தொல். பொருளியல் கு. உஉ.

முதலாவது பாலை.

கஎ

கக. (க) தொலைவாகி யிரந்தோர்க்கொன் றியாமை * யிழிவென மலையிறந்து செயல்குழந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ நிலைஇய கற்பினு ணீரீப்பின் வாழாதான் முலையாகம் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை

எ - து: முன்பு உன்

பின்பு இல்லையாய், வந்து இரந்தவர்களுக்குச் சிறிதும் கொடாதிருத்தல் இழிவாமென்று கூறி, மலையைக் கடந்துபோய்த் தேடிதலைக் கருதின (2) பொருள் நன்கு மதிக்கும் பொருளாயினும், யான் வருந்துணையும் ஆற்றியிருவென்று ஆற்றாவித்த கூற்றிலே நிலைபெற்ற கற்பனையை முன்பு உடையவன் நீ நீப்பின் இளமைச்செவ்வி முதிர்வினாலே உயிர் வாழாதானாயினான்; இனி அவருடைய, நிரம்பிய முயக்கத்தை விரும்புகின்ற முலையினையுடைய மார்பைப் பிரியாதிருத்தல் நின் மனத்திற்குப் பொருளாயிருக்குமாயின், அதுவே பொருளாவதல்லது பிரிகின்றது பொருளாகுமோ? எ - று.

தொலைவு, முன்பு உண்டாய்ப் பின்பு † இல்லையாதலாம்.

கதி. (1௩) இல்லென விரந்தோர்க்கொன் றீயாமை யிழிவெனக்

கல்லிறந்து செயல்குழந்த பொருள்பொரு ளாகுமோ

௪. 'சுதா கொடுவென' என்னுஞ் சூத்திரவுரையில் இவ்வுரையாசிரியர், "இவைமுன்றும் (ஈ, தா, கொடு என்பவை) இல்லென இரப்போர்க்கும் இடனின்றி இரப்போர்க்கும் தொலைவாகி இரப்போர்க்கும் உரியவென்று உணர்க" என இத்தாழிசை முதலடிகளிலுள்ளசொற்களை அமைத்திருத்தல் ஈண்டு அறிதற்பாலது. தேவல். எச்ச. கு. ச. ௮.

௨. கலி. கச. இன் ௧௦. ஆம் அடிக்குறிப்பில் ஈண்டைக்கு இயைவன ஒப்புநோக்கு.

1௩. (௮) "இல்லெனமறுக்குஞ் சிறுமையுமில்லே" (பூ) "சுமெனவிரத்தலிழிந்தன் றதனெதி, ரீயெனென்ற லதனினு மிழித்தன்று" புறம். ௧௮௦; ௨௦௪. (கு) "அன்னவை பிறவு, மடம்பட வந்த தோழிக் கண்ணும்" என்

புழி, கற்பின்கட் டோழிகூற்று நிகழ்ந்ததற்கு “இல்லென.....பொரு
ளாகுமோ” என்பதனை மேற்கோள் காட்டி, “தோழி இந்நிகரான
கூறிய வழித் தலைவன்கூற்று நிகழும்; இவ்வழிக் கூறுங் கூற்றுக்
காமமாகத் தோன்றாது பொருளாகத் தோன்றும்; காமத்திற்கு மாறாகக்
கூறவேண்டதெனின்” என்பர். இளம். தோல். கற். கு. இ. (ஈ) தலைவன்,
தலைவீழுன்னார் தன்னைப் புகழ்க்கூற்றிற்கு “இல்லென விரந்தோர்க்
கொன்றியாமை யிழிவு” என்பதை மேற்கோள் காட்டி, “இவ்வாறு
கூறவே, அவன் ‘யான் செய்யேன்’ எனத் தன்னைப் புகழ்ந்த வாரும்”
என விளக்குவர், இளம். இதனைப் பின்பற்றுவர், நசு. தோல். கற். கு.
சு. (உ) “சதலாவது இல்லென விரந்தோர்க்குக் கொடுத்தல்” தோல்.
புறத். கு. கசு. இளம்.

‘பிரதிபேதம்’ : இவ்வி, (இச்செய்யுளின் மூலமுறை முடியுரினும்), † இல்லையதல்.

8

கவி

கவித்தொகை.

தொல்லியல் * வழி அமைந் துணையெனப் புணர்ந்தவன்

புல்லாகப் பிரியாமை பொருளாயி னல்லதை

எ - து: எக்காலமும், எமக்குப் பொருளில்லையென்று கூறி வந்து இரங்
தவர்களுக்குச் சிறிதுங் கொடாதிருத்தல் இழிவாமென்று கூறி, மலையைக்
கட்டிதுபோய்த் தேதெனைக் கருதின பொருள் நன்கு மதிக்கும் பொருளாயி
னும், எமக்குப் (க) பழைய உ-முதலன்பு அழுவாமை வருமென்ற கூற்றை உட்
கொண்டதனாலே . பிரியாயென்றே கூடினவளுடைய; தான் புல்லாதலையே
விரும்பின இளமைச் செவ்வியையுடைய மார்க்பைப் பிரியாதிருத்தல் நின் மன
த்திற்குப் பொருளாயிருக்குமாயின். அதனே பொருளாவதல்லது பிரிகின்றது
பொருளாகுமோ? எ - று.

கசு (உ) இடனின்றி யிரந்தே. 1. 1. கொன் றியாயை யிழிவெனக்

கடனிறந்து செயல்படுத்த பொருள்பொரு ளாகுமோ

(௩) வாடரின் போற் றொழுதேத்த வயங்கிய கற்றினு

டடமென்றோள் பிரியமை பொருளாயி னல்லதை

எ - து: தம்முடைய இவ்வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருளில்லையென்று கூறி வந்து இவ்வாக்குச் சிறிதும் கொடாதிரு. 2ல் இழிவாமென்று கூறி,

க. (அ) “நினக்கிவன் மகனாத்தோன்றிய ன” மனக்கினியாற்ருநீ மகளாய் தாம். பண்டும் பண்டும் பல்பிறப் புளவாம். கண்ட பிறவியே யல்ல ளாரிகை” மணி. ௨௧: ௨௧-௩௨. (ஆ) “கிழவன் கிழத்தியெனவே பல பிறப்பினாம் ஒருவாக்குருவர் ிரிமையெய்திற்று” தோல். கள வியல். கு. ௨. ௩௪. (இ) “இருவரும் எதிர்ப்பட்ட ஞான்று தொடங்கி உழுவுவன்பால் ிரிமை செய் கொழுகலிற் கிழவனுங் கிழத்தியு மென்றார்” தோல். சுந். கு. ௧. ௩௪. என்பன போன்ற.

௨. இடனென்பது சொல்வமென்றும் பொருளில்வருதற்கு “இடனின்றி விட்கதோர்க்கு” என்பது மேற்கோள்; துறள். ௧௧௦- பரி.

(அ) “பிரிவாற்றாமை யென்பது. களவிற்பிரிவாற்றாதல் வேண்மொறு போலக் கற்பித்தல் பிரிவாற்றாதல் வேண்டப்படாது; என்னை? புறத்தார்க்குப் புலனாகாமை மறைத்தல் கற்பிற்கு வேண்டுவதன் ருசலின்” என்று கூறி, “இடனின்றி .. மென்றோள் பிரியாமை பொருளாயினல்லதை” என்பதனை மேற்கோள்காட்டி, “இனைய கற்பினாளைப் பிரியாமை பொருளாயினன்றி நும்மால் தரப்படும் பொருள் பொருளாருமோ என்றதன் கருந்தாவது, பிரிவாற்றா மையின் இவள் இரந்துபடுவன், பின்னை அப்பொருள்கொண்டு ஆற்றும் இல்லறம் யாண்டையதெனத் தலைமகள் பிரிவாற்றாமை கூறியவாருயிற்று” என்பர் பேர். தோல். மெய்ப். கு. ௨௪. (ஆ) இதனை யே பின்பற்றி கருக்கி எழுதுவர் இ-வி உரைகாரர் இ-வி. கு. ௮௮௦.

௩. அருத்தி, (அ) அனகுமையின்றிருமகள்; (ஆ) வசிட்டமுனிவரின் பத்தினி; (இ) வாசிட்டத்தே வடகிசைக்கண் துருவாட்சத்திரத்தி

(பிரதிபேதம்) * வழுமை.

பட்டைக் கடத்துபோய்த் தேதெலைக் கருநின் பொருள் என்கு மித்கும்

னருகிலுள்ள எழுமுனிவர் குழுவிடையே கொழுமுனையி் கொழுமி ஒரு சிறுவின்மீன் வடிவமாகத் தோற்பபவன்; (அ) கலவாகாத தெய்வக் கற்புடையவன்; (உ) வாழ்நாளற்றவர்க்குத் தோன்றா தொளிப்பவன்; (ஊ) வதுவைக்காலத்துக் கணவரால் மகாரிர்க்குக் காட்டப்படுபவன்; (ஐ) அம்மகனிடால் அக்காலத்துத் தம் வாழ் நாளினை அறிதற்கு லோக்கப்படுபவன்; (ஈ) கற்புடையகனிடால் அந்தி காலத்துத் தொழப்படுபவன்; (ஐ) தன்னைத் தரிசித்தோர்க்கு மாந ிக்குபவன்; (ஒ) புகழ்மிக்கவன்; (ஓ) க' வடமீனவன், உ: வட மீன், ஈ: வடக்குமீன், ச: உத்தமீன், ஞ: தெய்வம், க: அணங்கு,

எ: கடவுள், அ: கடவுண்மீன், க: சிறுமீன், க: அந்திமீன், கக: பெம்மீன், கஉ சாலினி, கஈ: சாலி, முதலிய பெயருடையவன்; (ஒஊ) கற்பிற் சித்தார்த்து எடுத்துக்காட்டாகக் கூறப்படுபவன்;

(ஓ) க: "பெருநல் வானது வடவரின் விளங்குந், சிறுமீன் புறையுங் கற்பி னறுநுதல், வளைந்தை மகநு" பெரும்பாணாறு ௩௦௨-௪.

உ: "அருந்தி யணைய கற்பிற் புகல்வனருயே" ஐங். ௪௪௨.

ஈ: "வடமீன் புறையுங் கற்பின் மடமொழி யரிவை" ஐயங். ௧௨௨.

ச: "அருந்திக் கற்பினு தோளும்" கடுகம். க. ஓ: "பொருந்நிய வுள்கிடைப் புந்நுண கூடிய, அருந்தி யகதற்பிய வாசில் கற்பினும்"

க: "அருந்திக் கற்பி னுளை யடிபணிக் தவறாந் கண்டான்"

எ. "கொழுக்கு தெய்வ மண்ணு" தீவம். ௩௨௭; க௭௨௬; ௧௧௧௨.

அ: "தீநிலா வடமீனின் நிழலிவ யுதலான்மும்" "வடமீன் கற்பின் மணியுறைமகனிட" சீலம். (௧) ௨௭; (௩) ௨௨௬. க: "கடவுண்மீன் கற்புமாதர்" ௧௦ "வடபுலி, உவயாகு மருந்திக், கடவுட் கற்பினர்"

காசி. தேவாகன் ப்யமலோகம். ௨௮; கற்பலக்கணம் ௩௪. கக:

“வடபுலியினி னோக்குநர் மாற்ற வியையும், கட்டிவாழ் மீனினினைத்
தொழுதரு கற்பினர் கச்சாய, கொடிமருயகுலை” நைடதம். தேவீ
யைக்கண்ணுற்ற உடு. கட: “தொழ்த்தரு வடமீனென்ன, நடையறி
புலவரேகதி நவிறம யந்தியென்பாள்” பிரமோ. சோடவாப விராத சப.
கட: “கற்பா வந்திவா யருந்ததி” கச: “கற்பினு வந்திமி னையவன்” கடு:
“வடமீனிகர் கற்பினுளை” கச: விண்ணு வது கருகித் தோன்று மேதரு
வடமீனன்றி, மண்ணு வது குவமை சொல்ல மடந்தையா யாரு
யில்லாப். பண்ணவது கடந்த மென்சொற் பாவையை” வில்ல.
சம்பவா. உடு. வாரணுவத். உஅ. திரௌபதி. கூசு, குது. உ௦உ.
கட: “மறுவிய லாவட மீன்புனை, கற்பினுள்” திருவிளை. மாணந். ச.
என்பவை ஈண்டு அறிதற்பாலன. பிறவும் விரிப்பிற் பெருகும்.

உ௦

கலித்தொகை.

பொருளாயினும், (க) அருந்துதிபோலே (உ) எல்லாருந் தொழுது வாழ்த்தும்படி
வினங்கிய கற்பனையை முன்புடையவளுடைய, காமச் செவ்வியாற் பெரு
மையையுடையவாய, மெல்லியவாகிய தோள்களைப் பிரியாதிருத்தல் நின்
மனத்திற்குப் பொருளாயிருக்குமாயின், அதுவே பொருளாவதல்லது பிரி
கின்றது பொருளாகுமோ? எ - று.

பிரியாமை யென்றது பின்பு பிரிகின்றதனைத் தோற்றுவதிதது கின்றது.
கற்பு, கற்பனையாதல் (க) கற்பியலான் ஈணர்க.

(க) பழியொடு வருவான செய்யலாகாநென, தோழி விலக்கலின் அசை
வென்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றிற்ற.

இவை மூன்றாம், தாழிசை.

உந

எனனியர்

க. அருத்தியென்பது, அருத்தியென்றும் தமிழில் வழங்குமென்பதை, செம்மீனென்பதற்கு அருத்தியென்று (பதிற். ௩௩.) உடை எழுதப் பெற்றிருத்தலாலும் “ஓளையருத்துதி . . . யென்றெண்ணீ” கம்பாந். ௩. ௪.) “கற்பினல. மருத்துதியானம் புவிக்களித்தார்” (நீருழல்பை. அஞ்.) எனச் சிவஞானமுனிவரும், “அருத்துதிக்குக் கற்பனையார் அருத்துதிக்குக் கற்பனையார்” திருவாணீக்தா. கோச செங்கனார் ௬.) எனக் கசியப்பமுனிவரும் மாற்றவொண்ணாதபடி அமைத்திருத்தலாலும் அறிக.

உ. கற்புடைமகளிரை எல்லாருத்தொழுதேத்தல் (அ) “உடைசால் பதநி னிக்குயர்ந்தோ ரேந்தலும்” - ‘புகழமை’ கற்புடைமகளை மக்களே யன்றிக் தேவரு முனிவரு முடலாரானோர் சென்றேத்துதல் இயல் பாகலும்’ திலை. பதிகம். ௫௬. அடியார். (ஆ) “தெய்வத்தொழாஅன் கொழுநற் றொழுவானைத், தெய்வத் தொழ்த்தகைமை திண்ணிதால்” தில. ௨௩. இய்திவெண்பா. (இ) “நாமி முரு நளிபுகழ்த் தேத்தலும், பாடி சான் மிகு பரிசினிக் காவதே” வரையாதி. (ஈ) “படியேழுத் தலைமேற் கொண்ட கற்பினான்” கம்ப. கடல்காண். ௭. (உ) “தொழு தரு கற்பினனை” நாடக. மணம்புரி ௬௦. என்பவை முடலியவற்றால் அறியுநாரும். (ஊ) “அருத்தியும் வந்தனைசெ யஞ்சொலின வஞ்சி” என்பதும் ஈண்டறிதற்பாலது.

௩. கற்பியல் முற்றஞ்ஞாந்து, ‘கற்பியல் - கற்பினது இயலெனவிரிக்க. இயல், இலக்கணம். அது கொண்டானிற் சிறந்த தெய்வம் இன் றெனவும் அவனை இன்னவாதே வழிபடுக வெனவும் இருமுதுகுரவர் கற்பித்தலாலும் அந்தணர் திறுதுஞ் சான்றோர் தேஎத்தும் ஐயர் பாங்கிலும் அமரச்சு சுட்டியும் ஒழுக்கும் ஒழுக்கம் தலை மகன் கற்பித்த லாலும் கற்பாயற்று’ என எழுதிய பகுதி ஈண்டறிதற்பாலது.

௪. (அ) “கழியாக் காத்தவராயினுஞ் சான்றோர், பழியொடு வறூஉ மின்பம் வெஃகார்” அகம். ௧௧௨. (ஆ) “பாவமு மேனைப் பழியும் படவருவ, சாலினுஞ் சான்றவர் பெய்கொர்” நாலடி. ௨௧௫.

புன்கண்கொண் டுணையவும் பொருள்வரி னகற்

லன்பன் றென்றியான் கூற வன்புற்றுக்

(க) காழ்வரை சில்லாக் கசிங் (உ) களிற் றொருத்தல்

௧. யானையை அடக்கி கல்வழியில் நடத்துதற்கும் வேண்டுவன செய்து அதனைப் பாதுகாத்தற்கும் மேலே பாசரிருப்பதுபோலப் கீழே பரிக் கோற்கா ரு முண்டென்பது. (அ) “கீழுமேலும் காப்போர்” ௧. வறுந்தலைப் பெருக்களிறு போலும், தமிழன்வெட்டான்” நற். ௧௮௨. (ஆ) “சினஞ்சிறந்து, கோலோர்க் கொன்று மேலோர் வீசி” ௨. பழநரும் கடாஅ யானையும்” மது. ௩௮௦-௮௩. (இ) “எதிர் பரிகாரரோட” (ஈ) “பரிக்காரர் தாமு, மீதங்கு கடாவுவாரும்” (உ) “காடத்துந் பரிக்காரத்தலையிடறி” பெரிய. எழிபுத்த ௧௨; சக. திருநாவுக்கரசு. ௧௧௦. (ஊ) “நெடுவேலும் பாகுஞ்சினித் துவரு கடகளிற்று” ௩. வேதவாகனன்” (எ) “பாகுபரிக்கோல் யாவும் தா. ௧. ௧, காண்து நன்று கொதிப்பது. அவ்வேழம்” (ஏ) “வேயொடுபாகடர் கம்பிகனமசாகலம்” லி. லி. வர்த்த. ௧௧. பதினாறாம். ௧௦. பதினேழாம் ௧௧. (ஐ) “காழோர் கடுகுகளிறு கவனங் கைப்ப” மது. ௧௮௮-௯. (ஓ) “காழிற் குத்திக் கசிந்தவாயிலைப்ப, கைபட்டை வையத்த மெய்யிலைத், திமிருமுண்டைக் கவளம்போல்” நற். ௩௯௦ (ஔ) “வெலற்கருங் குஞ்சரம் வேட்டம் பட்டெனத், தலைத்தலை யவர் கதந்தவிர்ப்ப” சீவக. சக. என்பவற்றால் விளங்கும். இப்பரிக்கோல்: குத்துக்கோல், தாறு, கவைமுட்கருவி, கழை, வேய் முதலிய பெயர் களால் வழங்கப்படும். ‘களிறுகெனவையிற காழ்வரைநற்கில கழிவ’ பாகவ (௧௦) மதுரை ௧. என்பது இங்கு ஒப்புநோக்கற்பாலது.

௨. (அ) “வயக்களிறு றொருத்தல்” (ஆ) “பெருக்களிற் றொருத்தலின்”

அகம். எ.அ. ௩௦௮. (இ) “இருவகளிற் றொருத்தல்” புறம். ௧௬௦.
(ஈ) “வன்களிற் றொருத்தல் யாவும்” கந்த. தாரக. ௪௪.

(உ) வேழக்குரித்தே விதத்துகளிறென்றல் என்புழி ‘விதித்தென்ற விதப்
பினும் களிறென்பது சாதிப்பெயர் போலவும் நிற்குமென்பது; அஃ
தாவது யானையென்னும் சாதிப்பெயரினைக் களிறென்னும் பெயர்
ஊத்து [சிற] (குறி)ப்பித்ததாம் “[கயெ]களிற் றொருத்தல்” என்றும்
ஆகுமென்பது; என்று(தோல். மர. கு. ௩௪) பேராசிரியரும் (ஊ)களிற்
ற்றொருத்தல் என்புழி, களிறென்பது எருமையினொருத்தல் முதலாயின
வற்றை நீக்குதலாம். பொருள் வேறுபாடெனையின் ஒரு பொருட்
பன்மொழியாகாது; பன்மொழித் தொகையு டைய(குமென்று (நனி. பொது.
கு. ௪௪.) மயிலாகாதரும் கூறுவர்.

உஉ

கவித்தொகை.

(கீ) பாழ்வரைத் தங்கி யாங்குத் தாழ்ப்புசின்

றெல்களின் றெலைத லஞ்சியென்

சொல்வரைத் தங்கினர் காத லோரே

எ - து’ என்று யான் னனக்குக் கூறும்படியாக, இவன் பொலிவுந்
வினைத் தன்னிடத்தே கொண்டு வருந்தவும், நீ பொருள் தேடப்பிரிகின்றது
நனக்கு அன்பு அல்லவென்று யான் சொல்ல. அச்சொல்வரைத் தவகாத
காதலோர், பின்னர் னினது இயற்கைகாலந் தொலைதலைக் கூற, அச்சொற்கு
அஞ்சி, பரிக்கோலாற் குததவுந் தன்னெறியில் நீலவாத செவவுகடியகளிற்
ற்றொருத்தல் மெல்லிய யாமோசையின் எல்லையிலே தவகிளுப்போல, அன்
புற்றுத் தாழ்த்து, குற்றேவன் மகளாகிய என் கூற்றின் எல்லையிலே தவகிப்
போகாதொழிந்தார்காண்; எ - து.

தோழி நான் செவ்வழுக்குவிக்கமை கூறலின். கூறவென்பதனைத்
தொலைத்துவொடுக்கட்டிக.

தன்னிவர் என்பதனால் தங்காமைமையும் வந்தது.

- க. யானை யாமோகையி னெல்லையிலே தங்குமென்பதனை (அ) “அணி
யழை மகளிரும் யானையும் வணங்கு மனையொலி வீணை”
(க) ௩௫ ௧௦௦-௧௦௧. (ஆ) “வார்களுய்யானை வணங்குதற்கியைந்த,
வீணைவிசையொடு விழுங்குடிப் பிரவரிது” (௨) சு. ௧௧௯-௧௨௦.
என்னும் பெருங்குதையும் அர்ஜன் (ச) ௩௩, யாழ்ப்பெத்தையில் (இ) அருஞ்
சுடன் செய்தியிலுள்ள வீணைவாலாற்றைக்கூறும் சு. ௧௧-௧௦௭. ஆம் அடி
களும் (ஈ) “மகையாழ் வல்லமைக்க னெருவனைக் கண்டமத்தப், புகர்
முக்க களிற்றின் மன்னன் முனிவனை வணங்கி” மேரு. அ. வசசிராயுத
தலத்தாம் பக்க. ௩௧. (உ) “ஐம்புலவெழத்தின் வெந்தொழி லவியக்,
கருணை வீணை காமுதற்கழி” குறையித்தம். ச; (ஊ) “ஆகத்
திபன் மேனிலை மிசையணை கணையார், பாடகத்தனி யாழிசைக்
ருவந்திறும் வான, பாடகத்து வெண்களிற்றினை நளினமென்
மலர்ப்பூம், பாடகத்தடி கடையினும் பருவ லுறுப்பார” காஞ்சிப். திரு
நகரப். ௮௦. (எ) “நிலவுவென்கரி வணக்கிய நிகரில் யாழ்தழுவி, மலரு
மின்னிசை யெழுப்புவர் மேனிலமகளிர்” தணிகை. திருநகரப். ௧௨௫.
என்பவைகளும். (ஏ) “இசையணி விவடகுத்தோற்றும் யானையால்
வேறுமென்னி, னிசைவெதொன்றன்று கண்டார்” சீவக. ௭௪௮ எப்ப
தன் விசேடவுரையில் யானைநடக்கிற் குேற்றுகலின் அதற்கு
வணங்குத வியல்பு” என்று ௩௪. எழுதியிருத்தலும் வற்புறுத்தும்.
(ஐ) யாமென்பது வீணைக்கும், வேறொருகைக்கருவிக்கும் பெயராம்.

தங்கினார் போலவென்றும் தொழுவாவத்திற்கு [அன்பன்வென்றதும் தொல்கவின் ஞெலையென்றதும்?] ... பொருளாயினவாறு காண்க.

யாழ் தோழியும் அவன் கூறியது யாழ்சைபுமாகக் கொள்க. எனவிவன். தனிச்சொல். எஞ்சியது கரிதகம்.

இச்சரிதகத்தார் தலைவற்கு உண்டாகிய அருளென்றும் மெய்ப்பாட்டால், தலைவிக்குப் புணர்வென்றும் உவமை புறத்தது.

செவ்வழுங்கவின் முல்லையாமெனின். ஆகாது; “செவ்விடை யழுங்கல் செல்லாமை யன்றே. வன்புடை குறித்த நவிரகி யாகும்” (௧) என்ற மாகவின். இவ்விதி மேற் செவ்வழுங்குவனவற்றிற் செல்லாது கொள்க.

“ஒத்தாழிசைக்கலி கலிவென பாட்டே, கொச்சக முறழொடு கலி * நால்வகைத்தே.” (௨) “அவற்றான், ஒத்தாழிசைக்கலி யிருவகை; தாகும்.” (௩) “இடைநிலைப் பாட்டிற் தாவுழோக் கடையென, † நாடையின் ஞெழுது மொன்றென மொழிப்.” (௪) “தாவே தாறு நாலடி யிழிபா, யாழினை யெர் பென்றறையவும் படுமே.” (௫) “இடைநிலைப் பாட்டே, நவிகப் பட்ட மரபின் வென்ப.” (௬) “அடைநிலைக்கிளவி தாழிசைப் பின்னர். நாடையின் ஞெழுதுமா ற்வென் கிளவி” (௭) “பேரங்கியல் வையையே னைப்பெகூப் படுமே.” (௮) “தாவிய வொத்து மன்னகப் படுமே, புடை நிழிதி லையுடைத் தன்றே.” (௯) என்று அக லையாகியகட்டளை ‡ யொத்தாழிசைக்குஞ் கூறிய இவர்க்கணம் சீர்வகை || யொத் தாழிசைக்கும் ஒத்தலில் இவ்விவக்கணம் கொண்டு இத்தொகையில் ஒத்தாழிசை செய்தாரென் றுணர்க.

அவற்றான், இது மிகத்துள்ளிவந்த பத்தித்த வும். “ஒத்தாழிசையு மண்டில யாப்புறு, குட்டமு நேரடிக் கொட்டின வென்ப.” (௧௦) என்பதனால் ஒத்ததாழ்த்த ஓசைபெற்றுத், தரவகப்பட்ட —மாயினவாய் “ஒத்து மூன்றரு மொத்தாழிசையே” (௧௧) என்பதனால் ஒத்துமூன்றாய்வந்த தாழிசையும், நாடே

நவீனஞ்ஞமுத மென்றதனால் “எனவிவன்” என்று பொருள் பெற்றுவந்த அடைநிலைக் கிளவியும், இடைநிலைப்பாட்டின் பொருண்முடிவு காட்டித் தர விற சுருங்கிவந்த சுரிதகமும் பெற்றுத், தாலினுந் தாழ்சையினும் நேரீற் றியந்தீரும் பெற்றுத், தரவின்சன் ஏறுபெற்றுதிரென நேர்புநீதர்நிரையாகிய வஞ்சியுரிச்சீரும் பெற்றுவந்த முதனிலையொத்தாழிசைக் கலிப்பா.

* “எழுசீ ரிறுதி யாகிரியல் கலியே.” (கஉ) என்பதனால் சுற்றடி நாற் சீர்தும் அயலடி முச்சீருமாக எழுசீரான் இற்றது சுரிதகம். இவ்விதி மேல்வரு வனவற்றிற்குக் கொள்க. (க)

க. தொல். சுற். கு. சச. உ-க. தொல். செய். கு. கந௦-கந௭.
க௦, கக, கஉ. தொல். செய். கு. கக௭, கசஉ, எச.

(பிரதிபேதம்) * “நாய்கைததே” + “கடைபயின்ஞமுது” † “ஒத்தாழிசைகட்டு”
‡ ஒத்தாழிசைகட்டு. + மாபிகுளையாய்.

உச

கலித்தொகை.

(h) (க) அறனின்றி பய னாற்று மம்பலை நாணியும்
வறனீந்தி நீசெல்லு நீளிரை நிரைப்பவு
மிறைநில்லா வையோடு சிதழ்சோர்பு பனிமல்கப்
பொறைநில்லா நோயோடு புல்லென்ற துதவிவன்
கிறனல னிழப்பவும் வினைவேட்டாய் கேளளிணி;

* உடையில னுயிர்வாழா னீரீப்பி? னெனப்பல
விடைகொ ணடியா மிரப்பவு மென்கொள்ளா யாயினை
கடைஇய வாற்றிடை நீர்நீத்த வறுஞ்சனை
யடையொடு லாடிய வணிமலர் தகைப்பா;

க௦ வல்லுரை துறப்பாயேல் வகைவாடு மிவனொன

வொல்லாங்கியா மிரப்பவு முகர்ந்தீயா யாயினை

செல்லுரை வாற்றிடைச் சேர்ந்தெழுந்த மரம்வாடப்

புல்லுவிட் டிறைஞ்சிய பூங்கொடி தகைப்பன;

கச பிணிபுநீ விடல்குழிற் றெழ்தரு மிவனொனப்

பணிபுவந் திரப்பவுர், பலகுழ்வா யாயினை

துணிபுநீ செலக்கண்ட வாற்றிடை யம்மாத்

தணிசெல வாடிய வந்தளிர் தகைப்பன;

எனவாங்கு;

க௧ யாநிற் கூறவு மொகொள்ளா யாயினை

யானு திவன்போ லருள்வர் தவைகாட்டி

மேனினு மொய்கூறங் கேளிப்போ ன்செல்லுங்

காணந் தனதாப் செலவு

இது தலைமகனாற் பிரிவுணர்ந்தப்பட்ட தோழி, தலைமகன்த் தவிர உரைத்து, அவளது பூற்றமையின்வகை தலைமகன்த் உரைத்தவும், பின்னும் பிரிவின்மேற்சென்ற உன்னத்தனையினுனை, நீர்செல்லுங்கானமே றும்மை இடித்தங் கேளிப்போல விலக்தமேன, அவன் செலவழங்க்தம் வகை அவன் கூறியது.

க. (அ) “பிரியுங்காலை யெதிரின் னு சாற்றிய மடபுடை யெதிரும்” என்புழி. கற்பினுன் தலைமகன் சேயிடைப் பிரியுங்காலத்துத் தோழி கூற்று அவன்மாட்டும் தலைமகன்மாட்டும் ஆமென்று கூறித் தலைமகன் மாட்டு ஆனதற்கும், தொல். கற். கு. கூ. (ஆ) கரிதகம் வெண்பா வியலான் இத்ததற்கும் தொல். செய். கு. எஉ. இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டினர்; இளம்.

இதன்பொருள்

அறனின்றி * யயறுற்று மம்பலை நாணியுள்

(க) வறனீர்தி நீசெல்லு நீளிகை நினைப்பவு

மிறைநில்லா வளையோட விதழ்சேர்பு பனிரல்கப்

(உ) பொறைநில்லா ரோயோடு புல்லென்ற நதலிவன்

(ங) விறவல † னிழப்பவுள் வினைவேட்டாய் ‡ கேளினி

எ - து: யான் சீன்பிரிவை உணர்த்துகையினாலே முன்னையிற் கிடவா
வாய் வளைதழலக், கண்ணீர் இமைபினின்று முன்னர்ப் || பெருகி வீழ்ந்து,
பின்னர் இமை நிறையும்படி சிந்த, பொறுக்கும் அளவில் நில்லாக் காமரோ
யாலே பொலிவாழ்ந்த நதலிவையுடைய இவள் பின்பு அயலிறுள்ளார் தந்
(க) நெஞ்சில் அதமின்றாய் (ங) வெளியாகக்கூறும் (உ) அம்பலைக் கூசுத
லானும், நீ அரிதாகக் கடந்துசெல்லும் நீண்டவழியில் வறிகடமான காலத்தை
நினைக்கையினாலும். தனது வெற்றியையுடைய காலத்தை இழவாரிந்தவும்,
வினைமேற்சேரலை விரும்பினவனே, இப்பொழுது யான் கூறுகின்றதனைக்
கேள்; எ - று.

இது தாவு.

க உடையில ஞாயிர்வாழா ணீரீட்டி வெணப்பல

(எ) விடைகொண்டியா மிரப்பவு பெருகென் றா யாரினை

க. (அ) செய்கெனெசும் நிகழ்காலத்திற்குமுரிந்தாய்வருதற்கு “வறனீர்தி
நீ செல்லு நீளிகை நினைப்பவும்” என்பதை மேற்கோள் காட்டினர்;

௩௪. தொல்.வினை.சூ. ௪௨. (து) இகனை, துணைவினை ஒருகாலத்தெய்தியதற்கு மேற்கோள் காட்டினர்; பிரயோக விவேக துலார். திவ். இ.

(து) இருள் பருகி யென்பதற்கு இருளை விழுங்கா நீன்றென்று பொருளும் செய்தெனெச்சம் நிகழ்காலம் உணர்த்திற்றென்று இலக்கணமும் எழுதி யிருத்தல் பெரும்பா. ௧. இயகே அறிதற்பாலது.

௨. பொறைநிலலா கோய்கூரப் புல்லென்ற துதலினன், என்பது (நள் ௨ ரிச. சூ. ௧௩.) மயிலைநாதருணாயிற் காணப்படுகின்றது.

௩. விநைவ னிழத்தல் கல். ௧௨௪. ௩௩. “விநன்மேனி” துறிநீசி. ௨-௩.

௪. “அறஞ்சொல்லு நெஞ்சத்தா னன்மை புறஞ்சொல்லும், புன்மையாற் காணப்படும்” குறள். ௧௮௩.

௫. துற்றல் - வெளிப்படையாகச் சொல்லுதல்; “பிறர்பிறர் சீரெல்லாந் - துற்றி” நீதிநெறி. ௨௦.

௬. “அம்பலு மலருங்களவு” இறை. சூ. ௨௨. என்பதனுரை நண்டு கோக்கற் பாலது.

௭. “உடையோர்போல விடையின்று குறுகி” புறம். ௩௪. “நம்பன் சிறிதே யிடைத்திது கேட்க” கீவக. ௧௬௭௩ என்பவற்றைநோக்கின், இங்கு இடையென்பதற்குச் சமயமென்று பொருள்கொள்ளலுமாம்.

(பிரதிபேதம்) ௧ அபுந்நற்று மம்பலர், ௨ விசர்ப்பலம், ௩ கேசினி, ௪ பெருக கீழ்த்த.

௧

உக கவித்தொகை.

கூட்டஇய வாற்றிடை நீர்நீத்த வறுஞ்சனை

(க) யடையொடு வடிய வணியால் தடைப்பன

எ - து: தின்போக்கைத் தடுத்தல்கொண்டு, திண்ணை உயிராகவுடைய இவன் தீ பிரிவையாயின் உயர்கொண்டாடுவென்று பலவற்றைக் கூறியவர்கள் இரந்துகொள்ளவும், எம்முடைய வார்த்தைகளைக் (2) காரியமென்று கருதாயாயினும், இனி திண்ணைப் போகாமற் தடுப்பன. தின் னெஞ்சைச் செலுத்தின வழியுடத்து, தீர தீர்க்கப்பட்ட வறுவிய சுனைகளிடத்து இலைகளோடே * கூட வாடிய அழகிய மலர்கள்; எ - து.

வன்றதனால், இவனேயன்றிச் சுற்றத்தாருங் கெடுவென்றான்.

“என்ற மருங்கிற் பூவும் புன்னு. மந்திரம் பொழுதொடு வாரா வாயினும், வந்த தீவுத்தின் பயத்த வாகும்” (ங) என்பதனால் மருங்குதுப்பப் பாலைக்கண வந்தது.

க0 † வாலுநீ, துறப்பாயேல் வகைவாடு மிவனொன்

(ச) வொல்லா ங்சியா ‡ மிரப்பவு முணர்க்கியா யாரினை

செல்லுநீ நாற்றிடைச் சேர்க்கெழுந்த || மரம்வாடப்

(஠) எல்லாவிட் டிறைஞ்சிய பூங்கொடி தகைப்பன

க. “அடையென்பது. தாமரை ஆம்பல் பெய்தற்றெடக்கதது நீர்நிலை ஸ்ரீவிஷயர்கட்கும் தாமப்பலத்திற்கு முரித்து” (நன். பொது கு. நட.) என்பர் மயிலைநாதர்; சிறுபாண்மை வேறு ஸ்ரீவிஷயர்க்கும்வரும்.

உ. காரியம் - செய்யத்தக்கது.

ந. தோல். அகந. கு. கக. (அ) இதில் இச்செய்திக்கே நச்சினுர்க்கினியரும் (ஆ) காமநிலை யுரைத்த வென்பதற்கு நீ பிரியின் இவன் காமயிருமென்று கூறுத வென்று பொருள்கூறி, (தோல். கற். கு. நட. “காமநிலை”) அத்தற்கு இனம் பூணரும் “உடையிவ னாயிர் வாழான் ..அணர்மலர் தகைப்பன” என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டினார்.

ச. 'ஒல்லாங்கு' என்பதில் ஆங்கென்பதன் பொருளை (அ) "பட்டாங்கு கூறல்" (ஆ) "நின்றாவகிசைத்தல்" (இ) "வல்லாவகுப்பாடி" (ஈ) "வல்லாங்கு வாழ்தும்" (உ) "வாழ்வாங்கு வாழ்பவன்" (ஊ) "கற்றாய் கெரியோம்பி" என்பவற்றோடு சேர்த்து ஆராய்க.

ஊ. "புல்லுவிட்டிறைஞ்சிய பூங்கொடி தகைப்பனவென்றும்போல்வன தலைவி கூற்றாய் வருவன உளவாயின் இதன்கண் (தலைவன் எடுத்தொண்ட காரியத்திற்கு 'முடி' தலாற்றான் கொல்' என்று அஞ்சும் அச்சத்தின்கண்) அடக்குக" என்பர், நச்; தொல், கற். கு எ.

(பிரதிபேதம்) : கூடி, † வல்லியிற், ‡ உரைப்பவும், || வாய்வாட.

முதலாவது பாலை.

உஎ

எ - து: † கடுகத் துதப்பையாயின் இவன் (க) உருப்பையுண்டய உறுப் புக்கள் கெடுமென்று நின்குப்பொருத்தும் வழியாலே யாங்கள் இரந்துகொள் ளவும், இவன் வருத்தத்தை அய்யா யாயினும். இனி நின்னைப் போகாமற் றடுப்பன. ‡ போம் னைவழி டெடுத்து. உமக்குப் பற்றுக் கொடுன்று சேர்த்து படர்ப்பட்ட மம் வாட. அதுனை சேருதலைக் கைவிட்டு வீழ்த்து கிடந்த பூங்கொடிகள்; எ - து.

மாம் தலையியும். கொடி சுற்றமுமாகக் கூறினான். மரத்தினது நிழலில் நித்தலின், கொடி மாம் வாடுமளவும் நின்றது.

௭௪ நிணிபுரீ விடல்சூழிற் * நிற்றற்கு மிவவெனப்

பணிபுலத் திரப்பவும் பலசூர்வா பாயினை

துணிபுரீ செலக்கண்ட வாற்றிடை பாய்வரத்

தணிசெல வாயுய வந்தளிர் துகைப்பன

எ - து: நீ சில நாட் பின்புதுக்கொண்டு பின்னைக் கைவிடுதலைச்
செய்துவா யாயின் இவன் இறந்தபடுவனென்று தாழ்த்து வந்து இரந்து
கொள்ளவும். † வினைவாயிற் செல்லுமாறு பலவற்றைமுன் குழுவாயாயினாய்.
இனி பின்னை நிகழ்ப்பன. நீ போதற்கு செஞ்சாற்றுணந்து கண்டவைந்த
வழியிடத்தில், முற்கூறிய மலரின் அழகு போக, வாடிக்கிடந்த அழகிய
† நளிராகள்; எ - று.

முற்படா கூறிய நீரும்மலரும் மாமுறுகொடியும் போலப் பற்றுக்
கோடாதவனறி இவனஞ்சுந்தமும் முதலஞ்சினைமாயிருப்பர் || என்றான்.

இவை மூன்றும். மாழ்சை.

இந்தாழ்சைகளிற் கூறிய இறைசசிப் பொருள்கள் திணைப்பொருட்டு
உபகாடப்பட்டு நின்றவாறு காண்க.

வினவாங்கு

எ - து: என்று; எ - று.

ஆங்கு, அசை.

இது தனிச்சொல்.

கக யாநிற் கூறவு மொகொள்ளா யாயினை

*யானு திவர்போ லருள்வந் தவைகாட்டி.

க. “ஸமவிபத்தாங்க” என்பதற்கும், ‘வைகமலை’ என்பதற்கும் எழுதப்
பெற்றுள்ள பொருள்கள் இயகே அறிதற்பாலன.
பிரதிபேதம்: பிறழாது, † வினையிற் செல்லுமாறு, † நளிரா. || எனததாயிற்று.

உஅ

கவித்தொகை.

(க) மேனின்று மெய்கூறுங் கேளிர் போ னீசெல்லுங்

(உ) காணந் தனைப்ப செலவு.

எ - து: யாம் நினக்குக் காரியஞ் சொல்லவும், எம்முடைய கூற்றுக் களை கொஞ்சாற் கொன்னாயாயினும். இனி இவனைப்போலே, (உ) கண்டார்க்கு அருள் வருதற்குக் காரணமானவையிற்றை மேன்மேலே காட்டி, உனக்கு (ஈ) மேலாய்கின்ற உண்மைகூறிக்கழறுங் கேளிரைப்போல நின்போக்கைத் தடுப்பன நீ செல்லுங் காடு; எ - து.

இது சுருதி.

எம கொன்னாயாயினையெனத் தலைவற்கு நிகழ்த்த விரைவு கண்டு தோழிக்கு அசகம் பிறத்தது. இதனால், தலைவற்கு இழிபு பிறத்தது.

(நீ) தகைப்ப என்றது * அன்சாரியை பெருது நின்ற அகவீற்றுப் பல வறிசொல்.

க. தாய்போற்கழறி யென்பதற்கு 'மேல்நின்று மெய்கூறுங்கேளிர்' ஆகிய தாயரைப்போலக் கழறியென்று இவருள்ள சொற்களை முதற்பெய்து பொருளுெழுதி யிருத்தல் ஈண்டு அறியத்தக்கது. நோல். கத். ரு. ௩. ௨. ௧.

உ. "வெறு பல்லருஞ்சாம்" ஐங். ௩. ௩. "கடுமையகாடு" கலி. ௬.

௩. அருளென்பதற்கு 'ஒன்றின் துயர்கண்டாற் காணப்பெற்றித் தோன் றும் இரக்கம்' என்று புறநானூற்றுரை யாசிரியரும், 'வருத்தமுற்றார் மேற்செல்வது' என்று பரிமேலழகரும் எழுதியிருக்கும் வினக்கம் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

௪. கழறுதல் கேளிர்மயபு, (அ) "இடிக்குங் கேளிர்" தறுந். ௩௮. (ஆ) "நட்டல் யிருதிக்கன், மேற்சென் றிடித்தற் பொருட்டு" (இ) "இடிப்பாடையிலாந் வேமராமன்னன், ..கெடும் துறள். எ. ௮௪, ௪௪௮. (ஈ) "களிக்கின்றோயை, அடுக்குமீ டாடுதென் றுன்ற வேதுவோ டறிவு காட்டி, இடிக்குநரில்லை"... என்பனவையும் (உ) "நட்டாடைக்

கழறுவார்க்கு, தாம் செம்மையுடைய ராதல் வேண்டுமென்றும்”
பரிமேலழகா கருத்தும். இங்கு அறிதற்பாலன.

௨. (அ) “கான் தகைப்ப செலவு” என்பது அன்பெழுது எதிர்காலத்துப்
பகர மூர்த்துநின்ற அகரவீற்று வினைச்சொல்லுக்கு மேற்கோள்;
தொல். கிளவி. கு. கூ. சே. ௩. (ஆ) இதனை, பகர விறுதி அஃறிணைக்
கண்ணும் வந்ததென்று சிலர் எடுத்துக் காட்டியது தவறென்று
மறுத்து, தாழிசை மூன்றனுள்ளும் தகைப்பன என ஒதியவண்ணம்
சுரிதகத்துக் கண்ணும் ஒதின் வண்ணங் கெடுமென்று அதனைக்
குறைக்கும் வழிக் குறைத்துத் தகைப்பவென ஒதினாரென்பர் தெய்;
தொல். கிளவி. கு. எ. (இ) “பன்மா பரத்த புலம்” என்புழி, ‘பரத்தன
வென்பது பரத்தனை நின்றது’ பதின். அச: கூ. என, அதன்
உரைகாமர் எழுதியிருப்பதும் இங்கே கோர்க்கத்தக்கது.

(பிரதீபேதம்) : அன்பெழுது.

முதலாவது பாலை.

உக

“தோழியுள் றுறத்த வாயில் புருப்பினு, மாவயி னிகழு மென்ம
னார் புலவர்” (க) என்பதனால், தலைவி செலவழங்குவிர்த்தற்குப் போக
விட்டமையாற் தன்னுடன் எனைவராயின்களாவ் கூறினமைதோன்ற, யாம்
சிந்தைவுமென்றும் எமகொன்னாயாயினையென்றும், தாழிசைகளினும்,
யாயிரப்பவும் எமகொன்னாயாயினையென்றும் (௨) யாமுரைப்பவுமென்றும்
கூறியவாறு காண்க.

யானிற் கூறவு மென்றும் பாடம்.

இஃது ஐத்தடித்தரவும் காண்கடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் சுரிதக
மும் பெற்றுவந்த ஒத்தாழிசைக்கலி. (உ)

(சு) வரீமுண்டின் வல்லென்ற யாக்கைப் புலிகோக்கிற்

கற்றமை வில்லர் சுரிவளர் டித்தைய

ரற்றம்பார்த் தல்குங் கடுங்கண் மறவர்தாங்

கொள்ளும் பொருளில ராயினும் வம்பலர்

௫ துள்ளுநர்க் காண்மார் தொடர்ந்துயிர் வெனவலிற்

புள்ளும் வழங்காப் புலம்புகொ ளாரிடை

வெள்வேல் வலத்திர் பொருடரல் வேட்கையி

னுள்ளினி ரென்ப தறிந்தன னென்றோழி;

௬ காழ்விரி கவையார மீவரு மிளமுலை

போழ்திடைப் படாஅரன் முயங்கியு மமையாரென்

ரும்கதுப் பணிநுவர் காதலர் மற்றவர்

சூழ்வதை யெவன்கொ ளறியே னென்னும்;

௭ முள்ளுறழ் முனையெயிற் றமிழ்தூறுந் தீநீரைக்

கள்ளினு மகிழ்செயு மெனவுரைத்து மாமையாரென்

னொள்ளிழை திருத்துவர் காதலர் மற்றவர்

ருள்ளுவ தெவன்கொ ளறியே னென்னும்;

௮ நுண்ணெழின் மாமைச் சணங்கணி யாகந்தங்

கண்ணொடு தொடுத்தென நோக்கியு மமையாரென்

னொண்ணுத னீவுவர் காதலர் மற்றவர்

ரெண்ணுவ தெவன்கொ ளறியே னென்னும்;

எனவாங்கு ;

௨௨. கழிபெரு நல்கலொன் றுடைத்தென வென்றோழி
யழிவொடு கலங்கிய வெவ்வத்த ளொருநாணீர்

௧. தொல். கம். கு. ௮. இதனுடைய இச்செய்தி சிறிதுவேறுபுள்ளது.

௨. இப்பாடம் இரண்டாம் தாழிசையிற் காணப்படுகின்றது. அதன்
உரை இரப்பவுமென்பதற்கே பொருத்துகிறது.

‘பொழுதிடைப் படநீபின் வாழ்வானோ
வொழிகினிப் பெருமநின் பொருட்டிணிச் செலவே

இது பொருள்வயிற் பிரிவேனென்ற தலைமகந்து, தோழி, தலைவி
செலவுக் தறிப்பு அறிந்தவாறு, அவளது ஐற்றமையும் உணர்த்தி,
செலவு ஒழிவாயாகவேனாக கூறியது.

இதன் பொருள்.

- (க) வலிமுன்பின் (உ) வல்வென்ற யாக்கைய (ங) புலிநோக்கிற்
(ச) சுற்றமைய வில்லன் கரிவளர் பித்தைய
(ஊ) சுற்றம்பார்த் தல்குங் கடுங்கண் மறவந்தான்
(ஈ) கொள்ளும் பொருளில் ராயினும் வம்பல்

க. “வலிமுன்பின் .. னென்றோழி” என்பது தாழ்த்த ஒசைத்தன்றி
ஒத்தாழிசைக் கலியுன் தாவு வந்ததற்கு மேற்கோள். தோல்.
செய். கு. கரு. பே.

உ. (அ) ‘வல்வென்ற தென்னெஞ்சம்’ (ஆ) ‘கல்வினும் வல்வெனு நெஞ்சு’
“துணைவிளக் கெரியுந் தலைவிழிப் பேழ்வாய்த், தோகைமண் புடைக்குய
காய்புலி”

ச. (அ) சுற்றமைய வில்லன். நங். 11௭௭௧.

(ஆ) “சுற்றமைய வில்லர் கரிவளர் பித்தைய. சுற்றம்பார்த் தல்குங்
கடுங்கண் மறவா” இவை வினையெச்சப் படாக்கை வினைக்குறிப்பு
முற்றென்பா. ௩௪. தோல். எசச. கு. ௪௧.

(இ) “சுற்றமையவில்லா கரிவளர் பித்தைய” என்பது கலிப்பாவில்
அனவடி சீர்வகையடியாய்ப் பன்விரெழுத்தான் வந்ததற்குமேற்
கோள். தோல். செய். கு. ௫௧. ௩௪.

இ. அந்தம்பாத்தல்குதல். மறவர் ம. பென்பதை. “பாபவ. விருக்கைக் கவிக்கண் ணோக்கிற், செச்சொடை பிழையா வன்க ண்டவர்” (11 நம். ௩.) என்பதனாலும். “வம்பலரை கவியா சேம்மைக்கண்ணே” பார்த்திருக்கும் இருப்பினையும் கையாற் கவிக்கப்பட்ட கண்ணாற் குறித்துப் பாரக்கும பாரவையினையும் செவ்விய தொடை பிழையாத தற்கண்மையை முடைய மறவர்” என்னும் அந்நூலை யாலும், “கடிகை வெள்ளிலூர் கள்ளி வற்றலும் வாடிய வுவு லொடு நீட்டா பாய்ப், யுழைவயிற் றிரியாது முழைவயி றெடுங்கிய, வாறலை யினையடை யாணமை யெள்ளி” பெருங். (க) இது. அட. சு. “மதறியுகின் செயல்யாவையும் வ. லாற்றொடு காணாற், தெற்றென்றவண மீள்கின்றழிச செவ்வையெதிர் போந்து, குற்றந்தனக் கிசையுந்திற முடிப்பேனெனக் கொலைசெய், விற்றுகிய புயவேடரில் வேறோரிடை நின்றான்.” கந்த. அசமுதிப். கடு. என்பவைகளாலும் அறிக.

க. “வழங்குநர் மடிந்த வத்த யிறத்தோர், கைப்பொரு ளில்லை யாயினு மெய்க்கொண், டுன்னுயிர் செகாஅர விட்டதன் தப்பற்கு” “அம்புதொடை யமைதி காண்மார் மைபலர், கலனில ராயினுந் கொன்றுபுன் ணாட்டுந், கல்லா வினையா கவித்த கவலை” அகம். ௧௦௬. ௩௭௭. “கொள்ளும், பொருளில் ராயினும் பொருகெனப் போர் தெய்யு, மருளின் மறவ ட்தர்” திணைமலை. அச.

முதலாவது பாலை.

௩௧

(க) துள்ளுநர்க் காண்மார் தொடர் (உ) துயிர் வெளவலிற்

(௩) புள்ளும் வழங்காப் (ச) புலம்புகொ வாரிடை

(ரு) வெள்வேல் வலத்திற் பொருடரல் வேட்கையி

னுள்ளினி ரென்ப தறிந்தன னென்றோழி

எ - து: சுற்றுதலமைந்த வில்லினையுமுடையராய்க் கடைகுழன்ற வளர்த மயிரினையும் உடையராய்ப் பிறாக்குக் குற்றஞ் செய்தலைப் பார்த்திருக்கும் மெய்வலியுடைத்தாகிய வலியினையும் (சு) வற்கென்ற படம்பினையும் புலிபோலும் பார்வையினையுமுடைய தற்கண்மையை

புடைய மறவா, தாம் (எ) வம்பலர் பக்கம் பெறுவதொரு பொருளினே புடைய ரல்லராயினார் தங்களம்புபட்டிப் பதைப்பாரைக்கண்டு மனமகிழ்வு தற்குத் தொடர்ந்து சென்று உயிரைக்கொள்ளுகையினாலே பறவைகளும் மறத்தலைச் செய்யாத வருத்தத்தைக்கொண்ட, தொலையாத வழியை வென்றிய வேலை வலக்கையிலே எய்திப் பொருளைத் தேடிக்கொண்டு வருதலின் மலுள்ள விருப்புத்தினாலே வினைத்தீரென்று தனக்கு வெளியாகச்சொல்லுகின்ற நம்முடைய செயலை என் கோழி அறிந்தாள்; எ -று.

க. “அறுமுக பொருவனோர் பெறுமுறை யின்றியு, மிறுமுறைகாணு மியல்பினி னன்றே, யஞ்சுடா நெடுவே லொன்றுநின் முகத்துச், செங்கடை மழைக்க ணிரண்டா வீத்தது” என்புழி முருகவேள், தனக்குப் பெறுகூறு வேறென்றுமில்லையாகவும் யான்றிறந்து படு முறைமையைத் தன்கண்ணார் காணவேண்டிய காரணத்தால் இவ்வாறு செய்தானென்னும் பொருளைக்கிற்றி, ‘துள்ளுநர்க்காண் மார்’ என்பதை மேற்கோள் காட்டினா, அடியார்க்கு. சில.உ. சக.ரு.உ.

உ. (அ) “செங்கோல் வாளிக் கொடுவி லாடவர், வம்பமாக்க ளுயிர்த்திறம் பெயர்த்தென, வெங்கடற் றடைமுதற் படுமுடை தழீஇ, புறப்பிக் குறுநரி குறுகல் செல்லாது, மாறுபுறம் கொடுக்கு மத்தம்.” நன். ககச. (ஆ) “யாவரும், வழங்குந ரின்மையின் வெளவுநர் மடியச், சுரம்புல் வென்ற வாற்ற” அகம். க. கந.ரு.

ங. “புள்ளும் வழங்கா வழி” தஞ்சை. ச௦உ.

ச. “புலம்பு வீற்றிருந்த நிலம்பகு வெஞ்சரம்” அகம். ஙந.ரு.

டு. (அ) “வெள்வேல்வலத்திர் ... னுள்ளினிர்” என்பது முன்னிலைப் பன்மை வினைக்குறிப்பு முற்று வினையெச்சக் குறிப்பாயினதற்கு மேற்கோள். நன். வினை. கு. நஉ. மயிலை. வி. இராமா. டு-வி. கு. உரு.

(ஆ) “வெள்வேல் வலத்திர்” என்பது வினையெச்ச முன்னிலை வினைக் குறிப்பு முற்றுக்கு மேற்கோள் தோல். எச்ச. கு. சுக.

ஊ. வற்கென்றல் - வலிமைபுறல்; “வற்கென்ற னெஞ்சம்” பு - வெ என்பதலுரை பார்க்க.

எ. "கையென்றே நன்பயனாகக் கொள்வான்-பயமின்று, மெய்விதர்ப்புக் காண்பான் கொடி றுடைத்துக் கொள்வான்போற், கைவிதர்த் தஞ்சப் படும்." நீதிநெறி. எங்.

௩௨

கவித்தொகை.

இது (க) பாணிக்வித்திற்கு உரிய செய்தி கூறிற்று.
ஆரிடையை உள்ளினி ரென்க.

இது தரவு.

௬ (உ) காழ்விரி கவையார மீவரு மிளமுலை

(௩) போழ்திடைப் * படாஅரன் முயங்கியு மமையாரென்.

முழங்குப் பணிசுவர் காதலர் பற்றவர்

† குழலகை பெயவன்கொ லறிவே னென் னும்

எ - து: காதலர், முத்துவடகன் விரிந்த டுகல்கை அகத்திட்டுக்கிடா
கின்ற ஆரம் மீதே கிடந்தசையும் இனைய முலையை ஒருபோதும் இடை
விடப்படாமற் றழுவிடும் அத்தொனும் வேட்கை தனியாராய், என்னுடைய
கூட்டத்தார் முழந்த மயிலாக் கோலஞ்செய்வர்; பின்னா, அவர் குழ்
கின்ற காரியம் எத்தன்மையதுகொல்? அதனை யான் அறியேனென்ற
கருநிற்கும்; எ - று.

மேற் கன்க்களுங் கீழ்ப் பல முத்துவடகன்களுமாயி ஆரம்.

௧. ஆறிலைத்தலும் குறைகோடலும்.

௨. (அ) "கழுவினா காரங் கவையு மார்பே" புற நானூறு. ௧௯
(ஆ) "காழ்விரிகவையார ..லறியேனென்னும்" என்பது ஒத்தாழிசைக்
கவியில் தாழிசைகளேனும் 'அறியே னென்னும்' என இரண்டு
நேரீற்றியற்றும் வந்தமைக்கு மேற்கோள். தொல். செய்
கு. ௬௩௦. பே.

௩. (அ) “கழுமிய காதலொடு கவவுக் கைவிடா, தொழுகுங் காலை
 நிகழ் பொருள் கூறுவேன்” பேருங். (௩) உரு: ௧௦-௧௧. (ஆ)
 “கங்குலும் பகலும் பிரிவில ராகிக் காதல்வென் னத்திடை யழுந்திப்,
 பகையில் போக துகருநான்” இரா. சிதைவனம். ௧௧.(இ) “இடைய
 ருமலை யெழில் கொண் மைந்தனு, மடமை யாதரு மருவி
 வைஞ்நான்” பிரமோ. பத்திராயுலின். ௪௭. (ஈ) “மல்லவத்
 தோளி னாறு மழைமதர் செடுங்க னானும், புல்லவிட் டொழியி
 லாலி பொன்றிடு மென்னவெண்ணி, யல்லுநன் பகலும்- வின்னா
 தணிநலம் பருகி யாங்குச், செல்வுழி நிகழ்ந்த வெல்லாஞ்
 செப்புவான் றெடங்கு கின்றேன்” (உ) “வாம்பரித் தீதரி னாறு
 மாழையொண் கண்ணி னாறு, மேம்பலோ டினிது புல்லி யிடை
 விடா தொழுகு நாளில்.” நைடதம். மணம்புரி. ௫௭. குதாடு. ௧.
 (ஊ) “தலைவன் சொல்லாதுபிரியுங்கால் போழ்திடைப் படாமல்
 முயங்கியும் அதன் தலைத் தாழ்கதுப் பணிந்தும் முன்னேயிற்
 தழுதம் கள்ளினு மகிழ்செய்யு மெனவுரைத்தும் இவைமுதலிய
 (பிரதிபேதம்) * படாமல், † குழங்கை. ‡ அகலத்தை.

முதலாவது பாகை ௩.

௩௩

௧௩ (க) முன்னுறழ் (உ) முளை (௩) பெயிற் றரிழ்துறற் றிநீரைக்
 (ஈ) கள்ளினு மகிழ்செயு மெனவுரைத்து மனமயாரென்
 னெள்ளிழை திருத்துவர் காதலர் மற்றவ
 ருள்ளுவ தெவன்கொ லறிவே! நென்னும்

எ - து: காதலர், முன்னோமாறுபடுகின்ற முனையினையுடைய(டு)நாணன் முனையோலும் எயிற்றிடது விடாமல் கூறும் அறித்துபோலும் இனிய நீரைக் கள்ளினாககாட்டில் மகிழ்ச்சியை, தருமென்று கூறியும் வேட்கை தண்யாராகி என்னுடைய ஒள்ளிய பூண்கள் புணர்ச்சியால் நிலைகுலைந்த வற்றைப் பழைய நிலைகளிலே கிடக்கும்படி திருத்தவா; பின்னை, அவர் நிலைக்கின்ற காரியம் எத்தன்மையதாகுமால்? அகனை யான் அறியேனென்று கூறுநிற்கும்; எ - று.

அக்கன்னென்று பாடமாயின், அங்ஙனம் மிகக்களிப்பிக்குக கன்னென்க. திருநீரையும் பாடம்.

தலையளிசெய்து தெருட்டிப்பிரிய, அவை பற்றுக்கோடாக ஆற்று தலின் அவன் குணங்கள் வற்புறுத்துவன ஆயின" என இவ்வடியிலுள்ள சொற்பொருள்களை இடைவிட்டு உரை நடை யாக அமைத்தனர், நச. தோல். நற். சூ. சாட.

- க. (அ) "முத்துக்கூர்த் தன்ன முன்னெயிற் றமுத, மருந்தே மாந்த வாருயிர் தளிர்ப்ப" மணி. ௧௮: ௭௧-௨. (ஆ) "முள்வா யெயிற்று றமுதம் முனி யாது மாந்தி" சீவக. ௪௯௧. (இ) "தித்தியாநின்ற..... முன்னெயிற்றுறதேன் ..பெருக்கலால்." கம்ப. கிட்கிந்தைப். ௨௧. (ஈ) "முருந்தேய்க்குமுட்போ லெயிற்றினாய்" எலாதி ௮. (உ) 'முன் னெயிறு' சீவக. ௧௦௯௬, ௨௭௩௨.

(ஊ) "பிரிவஞ்சும் புன்கணுடைத்தாற் புணர்வு" என்பதன் பொருளை விளக்குதற்கு, விசேட வுரையில் "அவ்வசத்தினை புடைத்தாத லாவது, 'முன்னுறழ் முனையெயிற்னெள்ளிழைதிருத்தும்' பண்டையிற் சிறப்பால் அவன் பிரிதற் குறிப்புக்காட்டி அச்சஞ் செய்தலுடைமை" என இவ்வடிகளை உரையிடை யிடுவர், பரி. துறள்- ௧௧௫௨.

உ. "முனாரீரை முறுவலார்" "முனாரேர் முறுவலார்" கலி. ௧௫, ௧௮.

‘மூலையெயிறு’ சீவக. ௨௦௪௨.

௩. (அ) “ஊதா ரயிழ்தேய்க்கு மெயிற்றாய்” கலி. ௨௦-௧௧. (ஆ) “கூரெயிற்
றயிழ்து மூறஞ் செவ்வாய்” அகம். ௩௩௩: ௨௪-௩.

௪. “உண்டது, கள்ளு மன்று களிப்பட்டனனே” புறந். தானைமறம்.

௫. “கிளையரி னுணற் கிழவரு மணற் கீன்ற, மூலையோ ரன்ன மூள்
ரெயிற்றதத் துவர்வாய்” அகம். ௨௧௨.

(பிரதிபேதம்) ‘இவ்வாய்’.

5

௩௪

கலித்தொகை ௪

௧௭ (க) “நுண்ணெழின் மாமைச் சுணங்கணி யாகத்தன்

(௨) கண்ணொடு தொடுத்தென நோக்கியு மமையாரென்

(௩) னெண்ணுத னீவுவர் காதலர் * மற்றவ

ரெண்ணுவ தெவன்கொ லறியே னென்னும்

எ - று: காதலர், கூரிய அழகினையும் மாமை நிறத்தினை யுமுடைய
சுணங்குபர்த் மார்பம் தங்கண்ணோடு எதிராக வைத்துக் கட்டினதென்று
யான் கூறும்படி இமையாமற் பார்த்தும் வேட்கை தணியாராய் என்னுடைய
தன்னிய நுகலைப் புணர்க்கியால் அரும்பிய வியரைத் துடைப்பர். பின்னை,
அவர் குழிசின்ற காரியம் எத்தன்மையதுகொல்? அதனை யான் அறியே
னென்று கூறுநிற்கும்; எ - று.

தொடுத்தது, தொடுத்தென விகாரமாயிற்று.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

1௧. “நுண்ணெழின்... ..எண்ணுவ தெவன்கொ லறியே னென்னும்”

என்பது. (அ) அந்தமில்லாதசிறப்பினைய (அந்தமில் சிறப்பென்பது மேன்மேலுஞ் சிறப்புச்செய்தல்) இன்பத்திடத்து உள்ளுறைப் பொருண்மை வருவதற்கும் (தொல். பொருளியல், கு. சள 'அந்த மில்' இள.) (ஆ) தலைவன்க ணிகழ்ந்த மிக்கதலையளி வஞ்சமென்று தலைவி உட்கொண்டு பிரியுங்கொல்லென நினைத்தற்கு நிமித்தமா னதற்கும் (தொல். அகத். கு. சந. நச.) (இ) தோழிக்குக் கூறியது கொண்டு கூறியதற்கும் (தொல். கற். கு. சு. நச்.) மேற்கோள். (ஈ) தலைவன் தலைவியைப் பாராட்டுதலாகிய கிழவி பாராட்டென்பது, 'யாம் செய்யக்கருதிய பொருட்கு இவன் இடையூறுவன்கொல்' என்று தலைவன் அஞ்சியதனையும் அவன் அதற்குப் பிரிகின்ற தனையும், தலைவிக்கு, அறிவிக்கு மென்பதற்கு இப்பகுதியைமேற்கோள் காட்டி, தலைவன் கழிபெருநல்கலால் தலைவி அவற்றை யுணர்ந்தா ளென்றுகூறி அன்பாலன்றிப் பொருள்காரணத்தால் பாராட்டின மையாலும் (தலைவற்கும்) அதனைச் செவ்வனங் கொள்ளாது பிறழக் கோடலாணும் (தலைவிக்கும்) இருவர்க்கும் வழுவாமென்று அமைத்தாரென்பர், நச; தொல். பொருளியல், கு. நஅ.

- உ. (அ) "கண்ணொடு தொடுத்தென கோக்கி" காசி. தேவி தக்கன் வேள்விச் சாலையடைந்த. கஉ. கூடம். பார்வதிதோற்றமுரைத்த. ச. (ஆ) "கண்ணொடு பிணித்தா வென்ன வியப்புறக் களித்து நோக்கும்வேலான்" னாடநம். நன்னுதுப். அஅ.

- க. தலைவி தலைவன்குறிப்புக்கண்டு ஐயப்படுதலாகிய ஐயஞ்செய்தலென்று மெய்ப்பாட்டிற்கு, "ஒண்ணுத னீவுவர் காதலர் மற்றவ, ரொண்ணுவ தெவன்கொ லறியே னென்னும்" என்பது மேற்கோள். தொல். மெய்ப்பா. கு. உஉ. 'இன்பத்தை' இளம்.

(பிரதிபேதம்) * மற்றவர் கண்ணுயதெவன்கொலோ.

இத்தாழிசைகளில், தலைவிக்கு ஆராய்ச்சி பிறத்தனைத் தோழி கூறினாள்.
 “பொழுதுதலைவைத்த” என்னுஞ் (க) குத்திரத்து நிகழுமென்பதனால்,
 பெருந்திணைக்கேயன்றி ஏனைத்திணைக்கண்ணும் வனப்புமிகுதி கூறப்பெறு
 மென்றலின், தாழிசைகளில் தலைவி வனப்புமிகுதி கூறினாள்.

எனவாங்கு,

எ - து: என்று அவன் கூறும்படியாக; எ - று.
 ஆங்கு, அசை.

இது தனிச்சொல்.

உஉ கழிபெரு நல்கலொன் றுடைத்தென வென்றோழி
 யழிவொடு கலங்கிய வெவ்வத்த னொருநாளீர்
 பொழுதிடைப் படநீட்சின் வாழ்வானோ

(உ) வொழிகிணிப் பெருமனின் பொருட்டிணிச் செல்வே

எ - து: புணர்ச்சிப்பின்னர் நிகழ்த்தின மிக்கபெரிய தலையளி ஒரு
 பிரிவைவாயுடைத்தென்று உட்கொண்டு என் தோழி நெஞ்சழிவாலே கலங்கிய
 வருத்தத்தைபுடையன்; இத்தன்மையான் ஒருநாள் ஒருபொழுது கூட்டம்
 இடையிடையே நீர் பிரிவீராயின் உயிர் கொண்டு இருப்பானோ? இரான்.
 ஆதலால், பெருமா! நின்னுடைய, பொருளிடத்து நெஞ்சு பிணித்தலாற்
 செல்லுஞ் செல்வைத் தவிர்வாயாக; † எ - று.

இதனால், தலைவர்க்கு இழிவு பிறத்தது.

இது ‘நிகழ்த்துநினைத்தற் கேதுவுமாகும்’(உ) என்றதனால், தலைவன்கண்
 நிகழ்த்த அவஞ்சர் தலைவிநினைந்து பிரிவென்று வருதுத்தற்கு||நிமித்தமாயிற்று.

“செய்பொருளுசசமும் வினைவயிற்பிரிவு, மெய்புற —வுணர்த்துங்கிழிவி
 பாராட்டே” (சு) என்பதனால், தலைவன் தலைவியைப் பாராட்டியது, அவட்குச்
 செய்பொருள் அசசமும் வினைவயிற்பிரிவும் உணர்த்தி நின்றவாறு காண்க.

இது சுரிதகம்.

(ரு) இஃது எட்டடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் ∴ தனிச்சொல்லுந்தரவின் பாகமாகிய சுரிதகமும் ரோரீற்றியற்றீரும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (ரு)

க. தொல். பொருளியல். கு. சஉ.

உ. (அ) 'ஒழிகினிச்செலவே' ஐங். ஈங். (ஆ) 'ஒழிகினி' திணைமொழிஈங்.

ங. தொல். அகத். கு. சங். உரைபார்க்க. ச. தொல். பொருளி கு. ஈங்.

ஞ. தொல். செய். கங். ஆம், சூத்திரவுரையில் இதனை 'இது மிகவுந்தன்னிவந்த எட்டடித்தரவும் தாழும்பட்ட வோசை பெற்றுத் தரவகப்பட்ட மரபினதாகிய நான்கடித்தாழிசை மூன்றும் ஆங்கென்னும் அசைநிலைத் தனிச்சொல்லும் தரவின் பாகம் பெற்று நான்கடியா யிறுதிநிலை புரைத்த சுரிதகமும் பெற்று, தாவினும் தாழிசையினும் ரோரீற்றியற் சீரும் பெற்றுவந்த ஒத்தாழிசைக்கலி.' என இவ்வுரைகாரரே விரித்தெழுதி யுள்ளார்.

(பிரதிபேதம்) * உடைத்தென்றுகொண்டு. † எங்குசென்க. | யஞ்சனம் || மிமித்தமும்.

+ உணர்த்துங்கலி. ∴ பொருள் பெருத்தனிச்சொல்லும்.

ருசு கலித்தொகை. ரு

(ரு) (க) பாஅ லஞ்செனிப் பணைத்தான் மாநிறை
மாஅல் யானையொடு மறவர் மயங்கித்
தூறதர் பட்ட வாறுமயங் கருஞ்சர
மிறந்துரீர் செய்யும் பொருளினும் யாதுமக்குச்

ரு சிறந்தன மாத லறிந்தனி ராயி
னீளிரு முந்ரீர் வளிகலன் வெளவலி
னாள்வினைக் கழிந்தோர் போற லல்லதை
கேள்பெருந் தகையேய் டெவன்பல மொழிகுவ

நாளுங் கோண்மீன் றகைத்தலுந் தகையே;

க0 கல்லெனக் கவினபெற்ற விழுவாற்றுப் படுத்திற்

புல்லென்ற களங்கோலப் புலம்புகொண் டமைவாளோ;

கஉ ஆள்பவர் கலக்குற வலைபெற்ற நாடுபோற்

பாழ்ப்பட்ட முகத்தோடு பைதல்கொண் டமைவாளோ ;

கச ஒரிரா வைகலுட் டாமரைப் பொய்கையு

ணர்நீத்த மலபோல நீ நீப்பின் வாழ்வாளோ ;

எனவாங்கு ;

க௭ பொய்நல்கல் புரிந்தனை புறந்தரல் கைவிட்

டெந்நாளோ நெடுந்தகாய் நீ செல்வ

தந்நாள் கொண் புறக்குறிவ வாரும்பெற லுயிரே.

இது தலைமகள் பொருள்வயிற் பிரிவெனக் கேட்டதோழி தான்
ஆற்றளாய் நீர் செய்யும் பொருளினும் யாய் உமக்குச் சிறந்தேமென்பது
நாம் உன்னத்து உளதெனின் நம்மை நாளும் புள்ளும் விலக்குமெனவும்,
இவள் பிரிந்திருப்பார் இருக்குமாறு இருப்பாளல்லன், பிரித்த அன்றே
இறந்து படுவெனவுந் சொல்லிக் கெலவழங்குவித்தது.

இதன்பொருள்

(உ) பாஅ லஞ்செவிப் பணைத்தாண் மாநிரை

(ஈ) மாஅல் யானையொடு மறவர் மயங்கித்

க. தலைவரும் விழும நிலை யெடுத்துரைத்தாரு, இச்செய்யுள் மேற்கோள்.
தொல். அகத். கு. சஉ. 'தலைவரும்' இனம்.

உ. உயிர்ப்பெடை தொடைக்கு (அ) "பாஅலஞ்செவி மாஅல்
யானை மயங்கி" என்பது மேற்கோள்; தொல். செய். கு. க௭. பே.
(ஆ) கலப்பாவின் கட்டளையடிகளை நேரிற்றியற் சிரிரண்டும்
வாராவென விலககியதனால் அல்லனவற்றுக்கண் வருமென்பதற்கு
'பாஅ லஞ்செவிப் பணைத்தாண் மாநிரை' என்பது மேற்கோள்.
தொல். செய். கு. உடு. பே.

ஈ. (அ) "மாஅல்யானை... மயங்குகருஞ்சாம்" என்பது செய்தென்னும்
வினையொசும் காரணகாரியப்பொருட்டாய்த் தனக்குரியவினைமுதலா

தூதர்தர் பட்ட வாறுமயங் (க)கருஞ்சுர

மிறந்துநீர் செய்யும் பொருளினும் (உ) * யாதுமக்குச்

சிறந்தன மாத லறிந்தனி ராயி

(ங) னீனிரு முந்நீர் வளிகலன் வெளவளி

ஞள்ளினைக் கழிந்தோர் போற லல்லதை

என்றிப் பறவினைமுல்லான் முடிந்ததற்கு மேற்கோள். தொல்
வினை. கு. ஈச. ௩. இ - வி. தூலார், இதனை (து) செய்தென்னும்
வினையெச்ச விகுதியாகிய உகம் கடத்திக்கொய்யுந்து இயல்பாய்
நித்தலே யன்றி வேறு சிலவற்றை யூந்து இகரமாய்த் திரிந்தும்
நிக்குமென்றுகூறிக் செய்வென்னும்அகரவீறு செய்தென்னும் உகர
வீறாய்த் திரிந்து நின்றதற்கும், (இ) காரண காரியப்பொருட்டாய் இறந்த
கால முணர்ந்துஞ்செய்வெனெனச்சம் செய்தெனெனச்சமாய்த் திரிந்து
நின்று பறவினை கொள்ளுதற்கும் (இ - வி. கு. உசக, உசஅ.)
மேற்கோள் காட்டினர். (ஈ) “மானார் மயங்கிய மலைமுதற் சிறநெறி”
நூல். கு. ௩௯௧ மேற். (உ) “சேந்தெரி பரந்த பாலையிற் புகுத்து
சென்னெறி சிறிதுந்தோன்றாமற், காந்தெரி கதிரோனெழுதிசை
தெற்கு வடக்குமேற்கெல்லகாணுமன், மாந்தரு மாவுந் திசைதடு
மாரி” என்பவை ஒப்புநோக்கற்பாலன.

க “அதறி, மிதந்துசெய் பொருளு மின்பந் தருமெனி, னிளமையிற்
சிறந்த வளமையுமில்லை, யிளமை கழிந்த பின்பை வளமை, தாமந்
தருதலு மின்றே” நூல். ௧௨௬ - ௬-௧௦.

உ. (அ) சிறப் பென்பதற்கு இன்றியமையாமை யென்று பொருள் கூறி
அதற்கு “யாதுமக்குச் சிறந்தன மாதலறிந்தனி ராயின்” என்பதை
(தொல். வேற். கு. ௧௪. ‘அதற்கு வினை’)மேற்கோள் காட்டினர். தெய்.
(ஆ) கலி. ௪௨: ௪-௬. அடிகளும் அவற்றின் உரையும் இவகே கருதற்
பாலன.

௩. (அ) “நளியிரு முநீர் வளிகலன் வெளவ” மணி, கசு. கந. (ஆ) “வந்தே ஆழ்கலத்தன்ன கலி” நாலடி. கஉ. (இ) “கலவ கலிழ்த் தல்லலுற்று” (ஈ) “மல்லன்மாத கடலிடைத், கல்வெனக் கலவகலிழ்த், தல்லலுற் றமுருகிய, செவ்வன்” (உ) “ஆழ்கல மாந்தர் போல வணங்க ரமுருகிற்றன்றே” (ஊ) “பண்ணார் களிதேபோற் பரயோக குயர்நாவாய், கண்ணா கடன்மணடிக் காற்றிற் கலிமுங் காண், மண்ணார் மண்ப்புணைய் மக்க ளுறந்துன்ப, நண்ணு நாகத்தி னண்கா மடியன்றே.” சீவக. நூஉ; ௫௭௨; ௧௧௧௩; ௨௭௧௩. (எ) “நாவாய் கலிழ்த்த நாய்கன் போல, வோவா வவலமொடி” பெருங். (உ) க: ச௭ - ௮. (ஏ) “கலங்கலிழ்த்த நாய்கன்போற் (பிரதிபேதம்) யாமுமக்கு.

நூறு கவித்தொகை. ௫

கேள்பொருந் தகையோ டெவன்பல பொழிருவ
நாளுந் கோண்மீன் றகைத்தலுந் தகையோ

எ - து: தத்தம் பருதிகளையும் அழகிய செவிகளையும் பெருமையை புடைத்தாகிய தாள்களையும் மதத்தாலுள்ள மயக்கத்தினையுமுடைய யானைத் திராங்கனோடே ஒழிந்த விலங்கின் திராங்கனும் மறவரும் மயங்குகையினாலே தாறகனெல்லாம் வழிப்பட்டுப் பழையவழிகள் மயங்கின அரியகாட்டைக் கடந்து நீர் (க) தேடும்பொருளினுங்காட்டில் யான்கள் உமக்குச் சிறந்தே மாநில நீரே அறிந்திராயின், இனி யான்கள் நீண்ட பெரிதாகிய கடலிலே காற்று உமயக்கலத்தைச் சிதறஅடித்துவிடுகையினாலே தாம் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி நிமித்தமாக நெஞ்சுழிந்தோரைப்போலே நெஞ்சுழிந்திருக்கும் தல்லது நின்னோடு எங்கனம் பலவார்த்தைகளைக் கூறுவோம்? யாம் அங் கனம் இருக்கவும் நின்னை நாண்மீனும் மனத்தாற் குறித்துக்கொள்ளப் படும் புள்ளுந் தகைத்தலையுந் செய்பும். நெடுந்தகாய்! இன்னும் யாங் கூறுகின்றதினைக்கேள்; எ - று.

மயங்கியென்றஞ் செய்தெனெகும் “அம்முக்கிளவி” (உ) என்னுஞ்
 † குத்திரத்திற் பிறவினை கொள்ளுமெனக் கூறினும். அதனான் உணர்க.
 தகைம் என்றது (ங) நற்றுயிசையுகாரம் மெய்யொடுங் கெட்டு நின்றது. குறித்
 துக் கொள்ளப்படுதலிற் கோனென்றது ஆகுபெயர்.

இதனாட் குறிஞ்சிக்குரிய இறைச்சியாற் காட்டின்கொடுமை கூறிச்செல
 வழுங்குவித்தலின், அது திணைப்பொருட்கு உபகாரப்பட்டு நின்றவாறு உணர்க.

இனி ‘நாளும் கொண்மின் தகைத்தலுந் தகையேம்’ என்றபாடத்
 திற்கு நாளையும் இன்னநாளென்று குறியும். அப்பொழுதும் தகைத்தலை
 புஞ் செய்யேமென்க.

போதலல்லாதையெனவே, தோழிக்கு இடுக்கண் பிறத்தது.

இது தரவு.

கலங்குமென் றயர்கண்டும்”.....(ஐ) “தேவர்.....இரங்கினர் கவற்சி
 யெய்திப், புணர்வழிச் சலதி யாழ்ந்து புலம்புகொண் மாக்க ளேபோல்”

(ஓ) “உதலை யிற்றுழி நாய்கர்போற் றயர்க் கடன் மறிவின்றார்”

(ஐ) “உம்பர்க டாமு முடன்றளர் வுற்றார் தம்பம தான தடம்புணை
 தாழ்வம்புதி தன்னி லழுந்திடு வார்போல்”(ஓ) “அவுணர்க ளுலீன்று
 சிந்தினார், கலாம்பகிவுற்றிடக் கடலுற்றார்கள்போல்.” கந்த.மேருப்.கக.

மோனரீங்கு. உ; இத்திரன் கயிலை. எ. புத்தகாண்டம், நகர்புகு. நடந.

க. பொருள்தேதலைப் பொருள் செய்த லென்பது ம.பு. (அ) “பொருள்
 செய்வார்க்கு” கலி. கச: கச. (ஆ) “செய்க பொருளை” குறள். எடுக.
 (இ) “செய்க பொருள்யாகும்” சீவக. சகஎ.

உ. தொல். வினை. கு. நடச. நட. தொல். வினை. கு. சக. உரையார்க்க.

பிரதிபேதம் † கலக்கத. † குத்திரத்தால்.

௧௦ (க) கல்லெனக் கவின்பெற்ற விழுவாற்றுப் படுத்திற்
புல்லென்ற களம்போலப் புலம்புகொண் டமைவாளோ

எ - து: கல்லென்னும் ஒசை உண்டாக அழகுபெற்ற திருநாளை
வழிப்படுத்திவிட்ட பிற்றைநாட் பொலிவுழிந்த இடம் போலத் தனிமை
பெரிநாட்டு ஆற்றியிருப்பானொருத்தியோ?

௧௨ (உ) ஆள்பவர் கலக்குற வலைபெற்ற நாடுபோற்
பாழ்பட்ட முகத்தோடு பைதல்கொண் டமைவாளோ

௧. (அ) “அரு அ யாண ரகன்றலைப் பேருர்ச், சாறுகழி வழிநாட் சோறு
கசை யுருது, வேறு புல முன்னிய விரகநி போருந்” பொருந். ௧-௩.
(ஆ) “காதல ருழைய ராகப் பெரி துவந்து, சாறுகொ ளுநிற்
புகல்வேன், மன்ற .. புல்லென். நலப்பேன் ரேழியவ ரகன்ற
ஞான்றே” (இ) “விழவுமேம் பட்டவென் னலனே தண்ணர்
துறைவெனெடு கண்மா றின்றே” துறந். ௪௧, ௧௨௩. (ஈ) “முழுவொலி
முந்நீர் முழுதுடனாண்டார், விழவூர்த் கூத்தேபோல் வீர்தவிதல்
கண்மீம்” பழமொழி. ௩௪௩.

(உ) ‘ஒத்துமூன் ருரு மொத்தா ழிசையே’ என்னும் தேவபாணி விதிச்
சூத்திரத்தின் விசேட வுரையின் கண் இவை பொருள் ஒக்குமெனவே
முன்னே அகநிலையொத்தாழிசைக்கண்வரும் இடைநிலைப் பாட்டிற்
பொருளுளாவாது வருதலும் சிறுபான்மை யுண்டென்று கூறி,
“கல்லெனக் கவின்பெற்ற..... புலம்புகொண் டமைவாளோ”
என இடத்தியல் பொருளுளாழிய இடப்பொருளோடுமொம் கூறினான்,
“ஒரிசாவைகலுட் நீப்பின் வாழ்வாளோ” என
இடப் பொருளுளாழிய இடத்தியல் பொருளோடு உவமம் கூறின
மையின் வேறப்பட்டன” என்பர் பே. தொல். செய். கு. ௧௪௨.

(எ) கல்லென்பது இசைப்பொருண்மேல் வருமென்பதற்கு, (நீள். இடை. கு. உ.) மயிலேநாதரும். (எ) எனவென்கிளவி இசைப்பொருண்மை குறித்து வருமென்பதற்கு, (தொல். இடை. கு. ௧௦.) தெய்வச்சிலையாரும் 'கல்லெனக்...படுத்தபின்' என்பதை மேற்கோள்காட்டினர்.

- உ. (அ) "அலவுற்றுக் குடிசுவவாறின்றிப் பொருள்வெஃகிக், கொலையஞ்சாவினைவராத் கோல்கோடி யவனிழ, லுலகுபோ லுலறிய வுயர்மர வெஞ்சரம்" கலி. ௧௦. ௫-௭. (ஆ) "கொள்பொருள் வெஃகிக்குடியலைக் குழி வேந்தனும்..... மழையருக்கும் கோள்" தீரிகடுகம். இ. ௦. (இ) "முறையி வரசனாடு நல்குந் தன்று" முது. ௮௧. (ஈ) "கோத்தொழி லாளரோடு கொந்தவன் கோடி, வேத்திய லிழந்த வியனிவம் போலு, தன்மையிற் குன்றி" சில. ௧௧: ௬௦-௬௩ (உ) 'ஆள்பவர் கலக்குந் மயங்கிய னன்னாட்டு' மணி. ௨௩: ௧௦௪. (ஊ) "பழிபடா மன்னவன் படைத்த நாட்டினூஉங், கழிவதென் காரண மறிஞ் உதென்றான்" கம்ப. தாட. ௨௦. என்பவை ஒப்பு நோக்கத் பாலன.

௪௦

கவித்தொகை. ௫

எ - து: நாட்டை ஆளுகின்ற அரசர் தாம் பின்பு கலக்கமுறும்படி அவரால் அலைத்தலைப்பெற்றநாடு பாழ்பட்டாற்போல அழகு கெட்ட முக, தோடே வருத்தத்தைக்கொண்டு ஆற்றியிருப்பானொருத்தியோ? எ - று.

௧௪ (க) ஞிரிர வைகலுட் டாடாரைப் பொய்கையு

ணீர்நீத்த மலர்போல நீ நீப்பின் வாழ்வானோ

எ - து: ஞர் இராப்பொழுதிடத்துத் தாமதையையுடைய பொய்கையுள் றீரால் நீக்கப்பட்டமலர் அவ்விராக்கால முழுவதும் வாடாமற்றிடத்தாற் போல நீ பிரிவையாயின் ஞர் இராப் பொழுதும் உயிர் கொண்டு வாழ்வானொருத்தியோ? எ - று.

ஞகாரம் மூன்றும், எதிர்மறை.

களமும் நாமும் பூவும், பின்னும் விழவாலும் அரசனாலும் நீராலும் பழைய பொலிவு பெறும். அனைப்போலன்றி இவன் நீ நீத்தபொழுதே இறந்துபடுவெனென்றதனால், தலைவிக்குக் கைபாறு நீகழுமென்றான்.

இவை மூன்றாம். தாழிசை.

எனவாங்கு

எ - து: என்று யாம் நினக்கு சொல்லாநிற்க; எ - று.

ஆங்கு அரை; * அச்சுரத்தை யெனினுமாம்.

இது தனிச்சொல்.

கஎ பொய்க்கல்கல் (உ) † புரிந்தனை புறந்தாரல் கைவிட்

டென்றாலோ தெடுத்தகாய் நீ செல்வ

தந்நிங்மொன் டிறக்குமிவ னாரும்பெற லுயிரே

(எ) 'பிழைத்தது பிழையாதாகல் வேண்டியும்' அரசர் பிரிவொன்னு மிடத்து, 'பிழைத்தது' என்பதற்கு முன்னர் ஆள்பவர் கலக்குமத்த அலை பெற்று நெறிமுறைமை தப்பிய அந்நாடு என இவ்வடிப் பொருளை உட்கொண்டு உரையிட்டிருத்தல் கூண்டறியற் பாலது. தொல். அகந். கு. உஅ நச.

க. உடன்சேரல் செய்கையொ டன்னவை பிறவு மடம்பட வந்த தோழிக்கண்ணும் தலைவன் கூற்று நீகழுமென்று கூறி, 'பாஅவஞ் செவியென்னும் பாலைக் கலியுள் 'சூரியாவைகலு நீரிப்பின் வாழ்வாளோ' எனவும், 'அந்நாள்கொண் டிறக்குமிவ னாரும்பெற லுயிரே' எனவும் உடன் கொண்டு சென்மினெனத் தோழி கூறியது கேட்ட தலைவன் இவளை உடன் கொண்டு போதல் எல்லாவாற்றா லும் முறைமையன் றென்று தோழிக்குக் கூறுவனவும் நெஞ்சிற்குக் கூறுவனவும் பிறவுத் தொள்க' என்பர், நச. தொல். கந். கு. இ.

உ. (அ) 'வினை வெஃகி நீ செலின் விடு மிவனாயிர்' கலி. ௧௦: உக. (ஆ)

(பிரதிபேதம்) : என்றவன், இவனால் † புரிந்தனை.

எ - து: (க) கெடுத்தகாய்! பொய்யே இவளுக்கு அருளுதலை கவிரும்பிப் பாதுகாத்தலைக் கைவிட்டு நீயந்த அச்சுரத்திலே செல்வது + எந்நாளிலோ அந்நான் இவளுடைய பெறுதற்கரிய உயிரைக் கொண்டுபோம்; எ - து.

புறப்படல் கைவிட்டு என்ற பாடத்திற்குக் கைவிட்டுப் புறப்பட வேன்க.

இதனால், தலைவற்கு இழிவு பிறந்தது.

(2) தாழிசையிற் கூறிய ஏனையுமைக்கள் திணைப்பொருட்டு உவமையாய் ன்றன.

“பிரியக் காலை யெதிரின்று சாற்றிய, மாபுடை யெதிரு முளப் புடப் பிறவும்” (உ) என்றதனால் புரிந்தனையென இறப்பும் இறக்குமென திரும் மறபிற் பிறழாமல் வந்தவாறுணர்க.

இது சுரிதகம்.

இஃது ஒன்பதடித்தரவும் சிறுமைக்கு எல்லை கூறிய ஈரடித்தாழிசையும் பொருள்பெற்ற தனிச்சொல்லும் ஆசிரியத்திற்கு உரித்தென்ற மூவடிச் சிறுமையான் வந்த சுரிதகமும் பெற்று வந்த ஒத்தாழிசைக்கவி. (ச)

“நின்னின், நிமைப்புலரைவாழாண் மடவோன்” கலி. உக: கஉ-உ.

என்பவையும் (இ) “செல்லாமை யுண்டே லெனக்குரை மற்று நின், வல்வரவு வாழ்வார்க்குரை” என்னும் குறளும் ‘தலைமகளை யொழித்து எனக்கென்றான், தானவென்னும் வேற்றுமையின்மையின். அக்கால மெல்லா மாற்றியிருந்து அவ்வரவு காண வல்லளல்லன், பிரிந்த பொழுதே இறந்து படுமென்பதாம்’ என்னும் அதன்விசேட லுரையும் இங்கே கருதற் பாலன. குறன். ககடுக. பரி.

க. கெடுத்தகை யென்பதற்கு, பெரிய மேம்பாட்டாளனென்றும் பெரிய

நிலையையுடையவனென்றும் அளத்தற்கரிய தன்மையையுடையவனென்றும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை யுரையாசிரியர் பொருள்கூறுவர்.

உ. “உள்ளுறை யுவம மேகை யுவமமெனத், தள்ளா தாகுந் திணையுணர் வகையே” என்னுஞ் சூத்திரத் துரைக்கண், “இனி, தள்ளாதென்ற தனானே ‘பாடி லஞ்செவி’ என்னும் பாலைக்கலியுள் தாழிசை மூன்றும் ஏனை யுவமமாய் நின்று கருப்பொருளோடு கூடிச் சிறப்பி யாது தானே திணைப்பொருள் தோற்றுவித்து நிற்பனபோல் வனவும்அமைக்க” என்பர், நச். தொல். அகத். கு. சகநச்.

ஈ. தொல். கற். கு. கூ. நச்சினுர்க்கினியருரையில், “பொய்நல்கல் புரிந்தனை புதர்தரல் கைவிட், டெந்நாளோ டெடுத்தாய் நீ செல்வ, தங்காங்கொண் டிறக்குயிவ னரும்பெற லுயிரே” என்னு மேற் கோளோடு இக்குறிப்பும் உள்ளது.

(பிரதிபேதம்) * விரும்பியாய்ப். † எண்ணிலே.

■

சுஉ

கலித்தொகை. கூ

(க) (க) மரையா மரல்கவா மாநி வறப்ப
வரையோங் கருஞ்சுரத் தாரிடைச் (உ) செல்வோர்
கரையம்பு முழுகச் சுருங்கிப் புரையோர்த்
முண்ணீர் வறப்பப் புலர்வாடு நாவிற்குத்
நி தண்ணீர் பெறுஅத் தடுமாற் றருந்துயரங்
கண்ணீர் நனைக்குங் கடுமைய காடென்று
(ஈ) லெண்ணீ ரறியாதீர் போல விவைக்கறி

என்னீர வல்ல தெடுத்தகா யொன்மையு
மன்பறச் சூழாதே யாற்றிடை நுள்மொடு

- க. (அ) தலைவரும் விழுமமென்னுஞ் சூத்திரத்து. போக்கற்கண்ணு மென்
றிருப்பதினைப் போர்த்தற் கண்ணு மெனப்பாடங்கொண்டு பெயரென்
பது கூறுதற் கண்ணுமெனப் பொருள் கூறி அதற்கும், (ஆ) ஒரு
பொருளுதலிய வென்னுஞ் சூத்திரத்து, கலிவெண்பாட்டு அல்லது
வெண் கலிப்பாட்டு வெண்டனையான் வந்து சுற்றடி முச்சீரான்
இறு மென்பதற்கும் (தொல். அகத கு. சஉ; செய். கு. கசக.) இனம்
பூரணரும், (இ) தலைவி கற்பினுட் பிரிவாற்றாது எம்மையும் உடன்
கொண்டு சென்மினென்பதற்கு (தொல். அகத கு. சடு.) நச்சினுர்க்
கினியரும், (ஈ) கலிவெண் பாட்டுப் பதினேறடியான் ஒரு பொரு
ளுதலி வந்ததற்கு (தொல். செய். கு. கடுங்.) பே; நச. இருவரும் இச
செய்யுளை மேற்கோள் காட்டினர். (உ) சிலப். பதிக முகவுரையில்
தீரின்மை நிலையே பாலை நிலத்திற்குச் சிறப்பு என்பதற்கும், (ஊ) சிலப்.
கக: எஎ 'வரிமரற்றிரங்கிய கரிபுறக் கிடக்கையும்' என்பதன்
இரண்டா முரையில், திரங்கிய வென்பதற்கு லிலங்கு சுமைத்தலால்
திரங்கிய வென்றுமா மென்பதற்கும் 'மரையா மரல்கவா' என்ற
பகுதியை மேற்கோள் காட்டினர். அடியார்க்கு கல்லார்.
(எ) மரை மால் தின்னுதல் "வரிமர்ப்பாணை மரையேறு கறிக்கும்"
(வ) மரை ஆவெனப்படுதல்: "அண்ணன் மரையா" பதிற். உங்.
(ஐ) "சன்றுடை மரையா" புறம். உகஎ.
- உ. "பலரு மெய்த வாளிமெய் படப்படப் பணித்துநாப், புலர கொந்து
கங்கை மைத்த னிதயமும் புழுங்கினுன்" வில்லி. பத்தாட். கஉ

௩. “ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி, பன்மைக் காகு மிடனுமா ருண்டே” என்பது பன்மை சுட்டிய பெயர்ச்சொல் ஒருமைக்குப் பொருந்தி நிற்கு மிடமுமுண்டென்னும பொருளை அருத்தா பத்தி யாற்றந்த தென்று கூறி.(அ)“என்னிரியாதீர் போல விவை கூறின்”

(பிரதியேதம்) * கூறல்,

முதலாவது பாலை. ௫

சாந்

க0 (க) துன்பர் துணையாக நாடி னதுவல்ல

திற்பமு முண்டோ வொக்கு.

இது தலைவன் செலவுக்குறிப்பறிந்து நீர் செல்லங் கடுஞ்சாத்துத் துன்பத்திற் துணையாக எம்மையும் உடன்கொண்டு சென்மீனெனத் தலைவி கூறியது.

இதன்பொருள்

காடு, கிற்றத்தையுடைய மறவார்தம்முடைய மூட்டுவாயை யுடைய அம்புகள், மலைவளர்ந்து போகத்தரிய காட்டிடத்து அரிய வழியைப் பாவார்மேலே அமுத்துகையினாலே, உடலஞ்சுருங்கி உள்ளாண்டாகிய நீர் வற்றுகையினாலே உலர்ச்சியாலே வாடுகின்ற நாவிற்கு, மரையா மலைத் தின்னும்படியாக மாரி வறக்கையினாலே தண்ணீர் பெருக மனத் தடுமாற்றங்கையுடைய வருத்தத்தை அவருடைய கண்ணீர் வீழ்ந்து அந் நாவின் நனைத்துப் போக்குங் கடுமையை யுடையவென்று நீர் உடன் சேறலை மறத்துக் கூறினால், யான் உயிர்தாமகியிருத்தலாற்றாது இறந்து படுதலை அறியாநிருத்தீர்போல உடன்சேறலை மறத்த இம்மொழிகளைக் கூறுதலாற் பெற்றதென்? செடுத்தகாய்! இக்கூற்று நினக்கு உரிய நன்றாகிய நீர்மைகளை உடைய அல்ல! இனி நீ எம்மிடத்து அன்பு நீங்கப் பிரி தலைக் கருதாதே அவ்வாற்றிடைக் துன்பத்திற்கு எம்மையும் துணையாகக் கொண்டு நும்மொடு போதலை ஆராயின் அதுவுல்லது எமக்கு வேறோர் இன்பமும் உண்டோ? எ - று.

இதனால், லேவிற்குக் கைம்மிகளும் பிலேவிற்கு இடுக்கணும் பிறந்தன.

என ஒருவனைப் பன்மையாற் கூறிப் பின்னர் “நின்னீரவல்ல நெடுந்தகாய்” என அவனை ஒருமையாற் கூறுவன போல்வனவும் இதனாற் கொள்க வென்பர், ௩௪; நொல். எசுச. கு. சுடு. (ஆ)முன்னிலை சுட்டிய ஒருமைக் கிளவி ஆறதுப்படை யல்லாத வழியும் பலரில் வழியும் பன்மையொடு மயங்கி வருமென்பதற்கு (நொல். எசுச. கு. சுட. ‘முன்னிலை’) இதனை மேற்கோள் காட்டுவர் தெய். (இ) உயர்வு சிறப்புக்களுள் (ஒன்றின்) ‘பால் வழுவமைதி யெனவு அமைப்பர் இ - வி. தூலார்; இ - வி. கு. ௩௦௦. (ஈ) “எனைத்துணைய ராயினு மென்னைத் தினைத்துணையுந், தேரான் பிறனில் புகல்” என்னும் (கசச) குறளின் விசேடவுரையில் இதனை உயர்ந்ததற்கட் பன்மை யொருமை மயங்கி வருதற்கு மேற்கோள் காட்டுவர்; பரிமே. பேராசிரியரும் “நின் மொழி யென்று உம்மலே யென்றது ‘என்னீரறியாதீர்... நெடுந்தகாய்’ என்பது போல என்மும் பன்மையு மொருமையு மயங்கி நின்றன” என்பா; கோவையாரூரை. ௧௩௩.

௧. “துன்பத்திந்தி யாரே துணையாவார் தாமுடைய, நெஞ்சுந் துணையல் வழி” குறள். ௧௨௧௬.

௪௪

கலீத்தொனிக் கூ

“பெற்றமுமொருமைபு மறையுமாவோ”(க) என்றதனான் மரையாவென்றார் இதன்கண்ணே, இவன் தன்(உ)பெண்டன்மையாற் கூறத்தகாதது கூறக் கேட்ட யாம், உலக ஏழுக்கத்தை அறிந்து, இவனை உடன்கொண்டு செல்லே மாயின், இவன் தண்ணீர் பெருத அருத்துயரம் நமக்கு மிக்க வருத்தத்தைத் தருமாகலின், இவடன்னை உடன்கொண்டு சேரல் எவ்வாற்றினுந் தகாதென்றும், யாம் அன்புபெருகுமாறு சூழ்ந்த காரியத்தினை இவன் அன்பு*அருகும்படி

குழந்தைமாக்கருதி + இதற்குமாறு கூறினான்றும் உட்கொண்டு, இவ்
இவனை ஆற்றுவதித்துப் பிரிவேமெனச் செவ்வழுநகினமை தோன்ற நின்றவி
வேறுமொரு பொருள் தோன்றி நின்றது.

இஃது “ஒருபொருளுதலிய வென்னடி யியலாந், நிரிவின்றி + வருவது
கலி வெண் பாட்டே” (௬) என்பதனாற் பாட்டிற் பொருளுடே வேறுபு
ஒருபொருள் தோன்றி நின்று பதினாறுடியான் வந்த கட்டளைக்கலி வெண்
பாட்டு. வேறும் ஒரு பொருள் || தோன்ற நின்றல் எனப் பாக்கட்டுஞ் சிறி
துளவேனும் பொருளாத் செய்யுள் வேறுபட்டுவரும் விதியின்மையின் ஆண்டு
+ அவற்றையாச் சிவின்ருயிற்று. இது வெண்பாவாய் வருதலிற் குறித்த
பொருளை மறையாது செப்பிக் கூறவேண்டும். இது குறித்த பொருளை
மறைத்து வந்தமையானும் தனக்குரிய வெண்டளையான் வந்தமையானும்
கலிவெண்பாட்டாயிற்று. “நெடுவெண் பாட்டே முந்நா லடித்தே, குறு
வெண் . பாட்டி னளவெழு தே.” (௭) எனவே, (௮) நெடுவெண்பாப் பன்னீரடி
யின் இசுவாவென்றலின் இகற்குப் பன்னீரடி பெருமையென்று கொண்டார்.
[இக்கலித்தொகையின் இவ்விவக்கணம் பெற்றவரும் பாட்டு எட்டின. அவை
வந்தவழிக்கூறுதும். பன்னீ.டியின் இகந்துவருக கலிவெண்பாட்டுக்களுக்கும்
அவை வந்துழி அவற்றவற்றிலக்கணம் கூறுதும்.

தலைவி உடன் கொண்டுபோவெனக் கூறுதல் “மாபுக்லை நிரியா மாட்
சிய” என்னும் (௯) அகத்தினையியற் குத்திடுத்து அமைத்தாம்.

இதனைத் தோழி கூற்றாங்கிக் கூறின், காடு கடுமையவென்று உடன்
சேறலை மறுத்துக் கூறினாற் தலைவி இறந்துபடும், அவன் இறந்துபடுதலை
அறியாதிருந்தீர்போல இவை கூறலென்னென்க. (10)

க. தொல். மர. கு. ௬௦. இச்சூத்திரவுரையில் மரையென்பது ஆவென்னும்
பெயர் பெற்றவருநற்கு ‘மரையா மரல்வரை மாரி வறப்ப’ என்பதை
மேற்கோள் காட்டினர். பே; ௩௪.

உ. கலி. ௧௮-ஆம் செய்யுளின் உரை யிறுதிபார்க்க.

௩. தொல். செய். கு. ௧௮௪. பார்க்க. ச. தொல். செய். கு. ௧௮௮.

௮. ‘முந்நான்கடியின் இ[த](௧)ந்துவருதலான், நெடுவெண்பாட்டாகாது

கலிவெண்பாட்டாத லுணர்க' என்பது சீல. க. உரையிற்றி.
க. தொல். அகத். கு. சடு.

(பிரதிபேதம்) : அறும்படி, + இறக்குமாறு, | உட்பத, || தோன்றி, + அலைய தூரா
பச்சி, ∴ பாட்டிற்களவு, [] இத்தொகையின்.

முதலாவது பாலை. சு

சுந்

(6) (க)வேனி லுழந்த வறிதுயங் கோய்களிறு

வானீங்கு வைப்பின் வழங்காத் தேர் நீர்க்கவாஅங்
கானங் கடத்தி ரெனக்கேட்பின் யானென்
றுசாவுகோ வைய சிறிது ;

நு நீயே, செய்வினை மருங்கிற் செலவயர்ந் தியாழநின்
கைபுனை வல்லின் ஞாஹுளர் தீயே
இவட்கே, செய்வுறு மண்டில மையாப் பதுபோன்
மையில் வாண்முகம் பசப்பூ ரும்மே ;

கூ நீயே, வினைமாண் காழகம் வீக்கக் கட்டிப்
புனைமாண் மரீஇய வம்பு தெரிதியே
இவட்கே, சனைமா ணீலங் காரெதிர் பவைபோ
வினைநோக் குண்கண் ணீர்நில் லாவே ;

கந நீயே, புலம்பி லுள்ளமொடு பொருள்வயிற் செலீஇய
வலம்படு திகிரி வாய்நீ வுதியே
இவட்கே, அலங்கிதழ்க் கோடல் வீயுகு பவைபோ
லீலங்கே ரெல்வனை யிறையூ ரும்மே ;

கஎ எனநின் ;

சென்னவை பரவத்து மிணையவ ணீரீப்பிற்
றன்னலங் கடைகொளப் படுதெனின் மற்றிவ
னின்னுயிர் தருதலு மாற்றுமோ
முன்னிய தேளத்து முயன்றுசெய் பொருளே.

இது, பிரிவுணர்ந்தப்பட்ட தோழி தலைமகன்து நீர் பிரிகின்றீரென்று
யான்கூறத் தலைவி கேட்பின் அவட்த அக்காலத்து நிகழ்வளவற்றை நும்
மோடு ஆராய்வதுடையேன்; நீர் செய்யும்பொருள் இவளுயிரையுந்
தருகிறதமோ எனச் செலவழங்கக் கூறியது.

இஃது “உடன்கேறல் செய்கையொ டன்னவை/ பிறவு - மடம்
பட வந்த தோழி கண்ணும்” (2.) என்பதனுட் செய்கை கூறுகின்றது.

- க. தேர்நிலை புரைத்த வென்பதற்கு ஆராய்ச்சி நிலையாத் கூறுதலென்று
பொருள் கூறி, அதற்கு (தோல். கம். கு. நட. ‘காமநிலை’) இச்செய்
புனை மேற்கோள் காட்டுவர், இளம்பூரணர். பேராசிரியர். தோல்.
செய். கடுகும்-குத்திரவுரையில் “வேனிலுழந்த வறிதுயங் கோய்களி
ரென்னும்பாட்டு, தரவும்போக்கும் பாட்டிடை யிடைத்து ஐஞ்சீரெக்கி
வந்தது, இதனுள் தரவடி நான்கும் வெண்பாவாயினும் அச்செய்புண்
முழுவதும் வெண்பா வன்மையிற் கொச்சுமாயிற்று.” என்பர்.
- உ. தோல். கம். கு. இ. நட. இதனுரையில் ‘செய்கைகளாவன : தலைவன்
கையுனை வல்லிவ் நாணுனர்த் வழி இவன் மையிவ் வாண்முகம் பசப்

சுக

கலித்தொகை ௭

* (க) வேனி லுழந்த வறிதுயங் கோய்களிறு

வானீங்கு வைப்பின் (உ)வழங்காத்தேர் நீர்க்கவாஅங்
கானங் கடத்தி ரெனக்கெட்டின் (ந)யானென்
றுசாவுகோ வைப சிறிது

௭ - து: முதலேனின் காலத்தாலே வருந்தின உடல் சிறிதாக வருந்
தும் நயந்த களிறுகள் (சு)மழைநீருகுதற்குக்காரணமான கொடுமையையுடைய
நாரர்களிலே தண்ணீருண்டிரு(ரு)னாப்படாத பேய்த்தேரைத் தண்ணீரென்று

அவாவா கட்டை நீர் போவீன் டு யான் கூறுதலைக் கேட்பின் நீர் செல்லும்தாலத்து அடக்கு சித்தவதொன்றை யான் சிறிது நம்மொடு உசாவு வேணோ? எ - று.

இதனால், தலைவற்குச் சூழ்ச்சிபிறந்தது.

இது தாவு.

தி (சு)நீயே, செய்வீனை வருங்கிற் செலவயர்க் தியாமுநின்
கைபுனை வல்லின் * ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. நீயே

பூர்த்தியும் அவன் புனைமான மரீஇய அம்பு தெரிந்தவழி இவன் இனையோக்குணகண் நீர்நில்லாமையும் பிறவுமாம்' என இவ்வடிகள் உரை கடையாக அமைக்கப் பெற்றன.

க. (அ)“யானை, நீர்மருங்கறியாது தேர்மருங்கோடியறுநீரம்பியி னெறிமுத லுணங்கு, முன்னாநீர் பணிக்கு மூககருக கடத்திடை.” அகம். உக. (ஆ) ‘வேணிவழிந்த வறிதுயகோய்களிற’ என்பது நய்தல் நுணுக்க மாகிய குறிப்புணர்ந்தது மென்பதற்கு (தொல். உரி. கு. நட. சே. உக. தெய். உஉ. நட. இ - வி. கு. உஅக. நன். உரி. கு. கஅ. இ - ா.) மேற்.

உ. “வெண்ட ரங்கமென வீசுபேயிரத மிஞ்சு கானநெறி” வில்லி.

ங. உசாவென்பது சூழ்ச்சி யென்னும் பொருளில் வருதற்கு “யானைன் றுசாவுகோ வைய சிறிது” என்பது மேற்கோள். தொல். உரி. கு. நட. ‘உயாவே’ தெய்.

ச. மழை நீருததற்குக் காரணமான கொடுமையென்றது (அ)மதவர் செய் யும் தகாக்கொலை முதலியவற்றை. (ஆ) பாண்டியன் கோவலனைக் கொன்றதனால் அவனாடு பன்னிராண்டி வற்கட முற்றதென்னும் செய்தியும் (இ) ‘வின்பொய், லால் மழை விழாதொழியினும்’ தே. என்பதும். சுண்டுக் கருத்த தக்கன.

டு. “உருவில் பேள யூராந் தேரொடு” அகம். சுஎ.

க. யாழ்வென்பது முன்னிலை யடைச்சொல்லாய் வருதற்கு 'நீயே, செய்
வினை மருவகிற் செல்வபார்க் தியாழரின் னுளர்தீயே' என்பது
மேற்கோள். நன். இடை. கு. ௨. ௩. மயிலை. வி. இ'ர. இ - வி. கு. ௨௭௭.
(பிரதிபேதம்), ' ஞானர்தீயே,

முதலாவது பாலை. ௬

௪௭

எ - து: ஐயனே, நீ செய்கின்ற காரியத்திடத்தே செல்லுதலை மனத்
தான் நீ கழித்துக்கையினாலே நின்னுடைய கையாலே எழுதி வழித்த வலிதாசிய
வில்லிணைத் தடவாசின்றாய்; எ - து.

யாழ், அனா.

உளர்தியென்னும் முன்னிலைவினை, விகாரத்தால் நீண்டது.

இவட்கே(க)செய்வுறு (உ)மண்டில (ந) னாயாய் பதுபோன்
(ச) மையில் வாண்முகர் பசப்பூ ரும்மே

எ - து: இக்காலத்து இவளுக்கு மறுவறச்செய்தலுறுகின்றதொரு மதி
விடத்தே மேகம் பாக்கின்ற தன்மைபோல மறுவில்லாத ஒளியையுடைய
முகத்தே பசப்புப் பரவாநிற்கும்; எ - து.

செய்வுறு மண்டிலம், இல்பொரு ளுவமை.

க. (அ) "செய்வுறு நன்கலம்" (ஆ) "செய்வுறு பாவைக்கு" புறம். ௧,
௨௪௩: (இ) "செய்வுறு நிவலின்" முருகு. ௧௪௦.

உ. "பணி கொண் மா மதி போற் பசப் பூயான், தனிய ளாவது
தக்கதுவோ" சீவக. ௧௫௧௦. என வருதலும் ஈண்டுக் கருத்தத்தக்கது.

௩. (அ) மையாத்த வென்பதற்கு மயங்கல் என்று (தருண். ௧௧௧௨.) பரிமேலழகர் பொருள் செய்திருக்கின்றனர். இசொல்லுக்கு மேகம் பரத்த வென்று இங்கே பொருள் செய்திருத்தலை நோக்கின் இது மை பாப்பது, மை பாப்பது என இருக்கவேண்டுமென்றதோற்றுகிறது. அவ்வாறே ஒருபிரதியில் பேதமும் உள்ளது. ஆனாலும் (ஆ) “காண்மையாத்த வென்முகத்தை” (இ) “நிருவுருத் தேசு கோக்கிச செவ் கதி ரொளிமையாக்கு, மொருபுடை” (ஈ) “மீனொளி மையாப்ப” (உ) “பரிதிமுன்னர் வெண்கதிரென மையாக்கும், பேறிருங் கிரணக்கற்றை” (ஊ) “வெய்யவற் கொளிமையாந்து வேறுபட்டிருந்தசெந்தீ” என்னுமிடங்களிலும் மற்றும் பல விடங்களிலும் கச்சியப்ப முனிவர் இசொல்லை மழுங்குதலென்ற பொருளிற்பிரயோகித்திருத்தலாலும் இவரு அப்பொருள்கொள்ளினும் ஒருவாறு பொருள்துமாத்தலாலும் மையாத்தலென்றே கொள்ளப்பட்டது.

௪. (அ) வாண்முகம் பசப்பூர்தல் கலி. ௧௦௦: ௧௮. (ஆ) பசப்பு நிற வேறுபாட்டை புணர்த்துதற்கு, ‘மையில் வாண்முகம் பசப்புமும்மே’ என்பதும். (தொல். உரி. சூ. ௧௧. சே. சூ. ௧௦. ௩௪. இ - வி. சூ. ௨௧௦) (இ) இல்லென்கிளவி இன்மை செப்பு மிடத்து ஐகார ஆகாரங்களைப் பெருது இயற்கையாய் வருதற்கு, ‘மையில் வாண்முகம்’ என்பதும் தொல். புள்ளி. சூ. ௭௭. ௩௪. (ஈ) வானென்பது ஒளியையுணர்த்துதற்கு, ‘வாண்முகம்’ என்பதும் தொல். உரி. சூ. ௭௧. சே. மேற்கோள். (பிரதிமேதம்) * கொல்கின்ற, † மண்டலமைப்பாப்பதென,

௪௮

கவித்தொகை. ௭

(க்)நீயே, வினை:மாண் (உ)காமுகம் வீக்கக் கட்டிப்

புனைமாண் மரீஇய வர்பு தெரிதியே

௭ - து: நீ தொழின் மாட்சிமைப்பட்ட * கைச்சரட்டை இறுக்கக்கட்டி நீ மருவிப்போர்ந்த புனைநன் மாட்சிமைப்பட்ட (௩) அம்புகளைத் தெரியா சிற்றாய்; ௭ - று.

இவட்டே, சனீமா (சு)ணீலங் காரெதிர் பவைபோ
வினீநோக் குண்கண் ணீர்நில் லாவே

எ - து: இக்காலத்து இவளுக்குச் சனீயிடத்து மாட்சிமைப்பட்ட நிலம்
மழையை எதிர்கொள்ளுமவை நீர் சொரியுமாறுபோல வருந்தும் பார்வையினை
புடைய மைமுண்கண் நீர்நில்லாவாய் வீழாநிற்கும்; எ - து.

கண், நீர் விழுமென இடத்து நிகழ்பொருளின் றெழில் இடத்துமேல்
இன்றது.

இணைநோக்கும் பாடம்.

- க. (அ) “நீயே, வினாமான்ணீர் நில்லாவே” என்னும் பகுதி
கொச்சகக்கவிபுன் இடைநிலைப் பாட்டுத் தாழிசை யின்றி வந்ததற்கும்
(தொல். செய். கு. கந். பே.) (ஆ) “நீயே, வினாமான்...தெரிதியே”
என்னும் பகுதி சீர்முழுதுற கூறுகிறதல் அனவடிக்குரிய
தென்புழிக் கவிப்பாவிற்கு ஈன் வந்ததற்கும் (தொல். செய். கு. சஎ.
'சீர்குறுதல்'இன்.) (இ)கொச்சகத்தில் தாழிசை தாழும் பட்ட வோசை
யின்றி வந்ததற்கும். (தொல். செய். கு. கந். சச.) மேற்காண்.
- உ. (அ) “வம்புகளை வறியாச சுற்றமொ டம்புதெரிந்து” (ஆ) “விரற்
றலைப் புட்டில் வீக்கி வெஞ்சிலை கணையோ டேந்தி” சீவக. ௨௨௦௨.
(இ) “முன்கைக், கார்விற செநிநா னெறிகைசசெறி கட்டி. கட்டி”
பெரிய. கண்ணப்ப. சு. (ஈ) “கோதை தங்கு கரத்தில் வில்”
(உ) “விரற்புனை கோதைவல் வில்லின் வல்லவர்” வில்லி. பதின்
மூன்றாம். ௨௩, ௨௩௪. என்பவை ஈண்டறியற் பாலன.
- ங. அம்புகளை ஆராய்ந்து கைக்கொள்ளுதலை அம்புதெரித லென்றார்;
இவ்வழக்கை, ‘தெனிகளை நோக்கி’ (கலி. ௩௩: ௨௨;) என்பதன்
குறிப்பிற் காண்க.

ச. (அ) "சீன பெய னீலம்போற் கண்பளி கலுழ்பவால்" கலி. சஅ;
கதி. (ஆ) "தண் கயம் பயந்த வண்காற் குவளை, மாரி மாமலர் பெயற்
கேற் றன்ன, நீரொடி நிறைந்த பேரமர் மழைக்கண், பணிவா
ரெவ்வம்" அகம். ஈகதி.

திபேதம்) * கைச்சாட்டை (என்று படித்ததுமாம்).

முதலாவது பாலை. கூ

சக

; கூ நீயே, * புலம்பி னுள்ளமொடு பொருள்வயிற் † செலீஇய

வலம்படு திகிரி வாய்நீ வுதிபே

எ - து: நீ பிரிகின்றேமென்கின்ற தனிமையில்லாத நெஞ்சத்தோடே
பொருளைத் தேடற்குப்போக வெற்றியுண்டாகின்ற சக்கரத்தினது வாயைத்
துகன்போகத் துடையாநின்றாய்; எ - து.

இவட்கே, அலங்கிதற்கு (க) கோடல் வியுது பவைபோ

லிலங்கே ரெல்வளை யிறையு நும்மே

எ - து: இங்காலத்து இவளுக்கு அசைகின்ற இதழினையுடைய கோடற்பூ
வழித்த விழுகின்றவைபோல விளங்கும் அழகினையுடைய ஒளிபொருத்தின
வளை இறையினின்றும் கழலாநிற்கும்; எ - து.

இவை முன்றும், தாழிசை.

கள எனரின்,

சென்னவை யாவத்து மிளையவ னீரீப்பிற்

றன்னலங் கடைகொளப் படுதலின் மற்றிவ

(உ) ளின்னாயிர் தருதலு மாற்றமோ

முன்னிய தேளத்து முயன்றுசெய் பொருளே

எ - து: நீ செல்கின்றது எமக்குத் குற்றத்தைச் § செய்யு நீன்னுடைய ஆரவாரத்தும் இத்தன்மையாளாவன், தன்னுடைய நலம் நீ நீங்குவையாயின் இரந்து படுங் காலத்தாலே கைக்கொள்ளப்படுகையினாலே நினை ஒன்று வினவுகின்றேன்; நீ கருதின தேயத்துச்சென்று முயன்று தேடும் பொருள் இன்பத்தருதலேயன்றி இவன்இனிய || உயிரையும் தருதலைச் செய்யுமோ? -று.

என அசை.

இதனால், தலைவற்கு அசைவு பிரத்தது.

எனநின், தனிச்சொல்; எஞ்சியது, சுரிதகம்.

க. கோடல்—வெண்காந்தன்; இது வளைக்கு உவமையாதல் (அ) “ஊழுறு கோடல்போ லெல்வளை புருபவால்” (ஆ) “ஊழுற்ற கோடல்வீ, யிதழ்சோருங் குலைபோல விறைநீவு வளையாட்டு” கலி: ௪௮, ௧௨௧. இதற்கு வளை உவமையாதல்: (இ) “வளையுடைச் தன்ன வள்ளிதழ்க் காந்தன்” மலை.இகக. (ஈ) “உடைவளைகடுப்ப மலர்ந்தகாந்தன்” புறம். ௧௦.

உ. (அ) ஒது வதற்கண்ண லேபிரித் தாலொண் மயிலையென்பு, மாது படுத்தினர் போலோதி வாரும் தீது படக்கொடி யாவிசென் றுலுச் திருப்புகைக்கே” (ஆ) “சிறந்திடு கல்விகள் வேண்வெ யாவை யுங் தேர்த்துபின்ன, ரிறந்தமின் னாரென்பை யன்னார்க ளாக வியற் றுதற் கோர், திறந்தரு விஞ்சையுங் கற்றறி காணவுன் செல்வியையே” என ஒதற்பிரிவின்கண் இக்கருத்து அமைக்கப் பெற்றிருத்தல் காண்க.

(பிரதிபேதம்) * புலம்பியதான, † செலீஇயர், ‡ செய். || உயிரைத் தருதலையும்.

7

இஃ

கலித்தொகை. ௮

“தாவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்து, மைஞ்சீ ரடுக்கிபு மாறுமெய் பெற்றும், வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்” (க) * என்பதனாற் உனாதி, நீயே இவட்கே என்னுஞ் சொற்கள் இடைநிலைப்பாட்டோடு கூடி ஐஞ்சீரடுக்கிவந்த கலிவெண்பாட்டாயினும் அத்தாவு வெண்பாவாய் ஒழிந்தன வெண்பா அன்மைபிற் கொச்சகமாயிற்று. (ஊ)

(அ) நடுவிகந் தொரீஇ நயனில்லான் வினைவாங்கக்

கொடிதோர்த்த மன்னவன் கோல்போல ஞாயிறு
கடுகுபு கதிர்மூட்டிக் காய்சினந் தெறுதலி

ஊறலூறு கமழ்கடாஅத் தொல்கிய வெழில்வேழம்

நீ வறனுழு நாஞ்சில்போன் மருப்பூன்றி நிலஞ்சேர
விறன்மலை வெம்பிய போக்கரு வெஞ்சுரஞ்

சொல்லா திறப்பத் துணிர்தனர்க் கொருபொருள்

சொல்லுவ துடையேன் கேண்மின்மற் றைஇய ;

கூ வீழுநர்க் கிறைச்சியாய் விரல்கவர் பிசைக்குங்கோ

லேழுகதம் பயன்கெட விடைநின்ற நரம்பறாஉம்

யாழினுந் நிலையில்லாப் பொருளையு நச்சுபவோ ;

கஉ மரீஇத்தாங் கொண்டாரைக் கொண்டக்காற் போலாது

பிரியுங்காற் பிறரெள்ளப் பிடின்றிப் புறமாறுந்

திருவினுந் நிலையில்லாப் பொருளையு நச்சுபவோ ;

கரு புரைதவப் பயனோக்கார் தம்மாக்க முயல்வாரை

வரைவின்றிச் செறும்பொழுதிற் கண்ணோடா துயிர்வெளவு

மரைசினுந் நிலையில்லாப் பொருளையு நச்சுபவோ ;

எனவாங்கு;

கக நச்சல் கூடாது பெரும விச்செல

வொழிதல் வேண்டவல் சூழிற் பழியின்று

மன்னவன் புறந்தர வருவிருந் தோம்பித்

தன்னகர் விழையக் கூடி

னின் னுறல் வியன்மார்ப வதுமனும் பொருளே.

இது சொல்லாது பிரியலுற்ற தலைவன் துறிப்பறிந்து தோழி. பொரு
ளது நிலையாமை கூறி + அவனோடு கூடிச் செல்கின்ற இல்லாழ்க்கைச்
செல்வே பொருளென அவன் செல்வமுங்கக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

க. தோல். செய் கு. கடுகு.

(பிரதிபேதம்) * என்பதனானு. + இவனோடு.

முதலாவது பாலை. எ

ருக

(அ) (க) நடுவிகர் தொரிஇ (உ) நயனில்லான் வினைவாங்கக்
கொடிதோர்த்த மன்னவன் கோல்போல ஞாயிறு
கடுகுடி கதிர்முட்டிக் காய்சினர் தெறுதலி

ஹலுஹு (ங) கமழ் * கடாஅத் தொல்கிய வெழில்வேழம்

வறனுழு (ச) நாஞ்சில்போன் மருப்பூன்றி கிலஞ்சேர

(ரு) விறன்மலை வெம்பிய போக்கரு வெஞ்சுரன்

சொல்லா திறப்பத் துணிந்தனர்க் கொருபொருள்

சொல்லுவ துடையேன் (ஈ) கேண்மின்மற் றைஇய

எ. து: நடுவுநிலையைக்கைவிட்டு நீங்கி அருளில்லாத அமைச்சன் தன்
+ மனத்திற்கிடந்த காரியத்தை மனத்தினின்றும் தோற்றுவதிக்க, அது கேட்டுக்
கொடுந்தொழிலை சூழ்ந்த அபசனது கொடுமகோல் சுமொறுபொலப்
பகலோன் கடுகிக் காய்கின்ற கிரணவகிலை செலுத்திச(எ)சினத்தாற்சடுகையி

க. (அ) “அலவுற்றுக் குடிக்கவ வாரின்றிப் பொருள் வெஃகிக், கொலை
யஞ்சா வினைவாறத் கோல்கோடி யவனிழ, ஹலகுபோ ஹலறிய
வயர்மர வெஞ்சுரம்” கலி. க0: ௫-௭. (ஆ) “செம்மையி னிகர்
தொரிஇ” கலி. க3. (இ) “அறனிலை திரியா வன்பி னனையத்துத்,
திறனி லொருவனை நாட்டி முறைதிரிந்து, மெலிகோல் செய்தே

ஹுக" புறம். எக. (ஈ) "முறைநெரிந்து செல்வாக்கு நல்குந்
தவார்க்கு, மிறைதிரியா னேனொக்கல் வேண்டிம்." பழமொழி. ௨௦௬.
(உ) "உடைப்பெருஞ் செல்வத் துயர்ந்த பெருமை, யடங்கமி லுள்ளத்த
ஹி - நடக்கையி, ஹௌளிய னல்லான்மேல் வைத்தல் குறங்கின்
கைத், கொள்ளி கொடுத்த விடல்." பழமொழி. ௨௦௦.

௨. (அ) "பேதையோன் வினை வாகாந்" கலி. ௨௭. (ஆ) "வினைவாகாந்"
நீருவினை. பன்றிக்குட்டிகளை. கந.

௩. யானை மதம் கமழுமென்பதினை. கலி. ௨௧:௨; "கமழ் கடாஅத்து"
என்பதன் குறிப்பாலுணர்க.

௪. (அ) "பிடிவா யன்ன மடிவாய் நாஞ்சில்" பெரும்பாண். ௧௧௧.
(ஆ) "யானைத், தாம்புடைத் தடக்கை வாயொடு துழிந்து, நாஞ்சி
லொப்ப நிலமிசைப் புரள்" புறம். ௧௯. (இ) "வெள்ளி வெண் ணுஞ்
சிலான் ஞால முழுவுண்போ, வெல்லாக் களிறு நிலஞ் சோகத்"
கனவழி. ௪௦. (ஈ) "அலப்படை யினைய தூகருவாய் செடுங்கை
யுழைசெவி வாரணம்" விநாயக. திருநகர. ௨௧.

௫. விறன்மலை: கலி. ௨௦, ௪௪, ௪௫, ௫௩ திணைமொழி. ௨, ௭.

௬. 'ஐய' என்பது பன்மைவினை பெற்று வருதலை கசு-ம் பக்கம் ந-வது
குறிப்பிற் காண்க.

௭. சினமென்பதற்கு வெம்மையென்று பொருள்விளக்குவர் புறநானூற்
றுரை காரர்.

(பிரதிபேதம்) : கடாத்த. † மனநிற்.

௫௨

கலித்தொகை அ

ஹில (௧) முன்பு வண்டுகளுதலையுடைத்தாய் னுதலின்ற கமழும் மதந்தினை
யுடைத்தாய் இப்பொழுது செட்ட அழகையுடைய * யானை ஈடமற்ற
நிலத்தை உழுவின்ற கலப்பைதன்போலக் கொம்புகளை ஊன்றிக் கையை

நீயிர்த்து நீலத்தே கிடவாந்நக வெற்றியை அடைய மலைகள் வெம்புதலைச்
செய்த போதற்றொழில் அரிய வெய்யகாட்டை, எங்களுக்குச் சொல்லாதே
போகத்துணர்ந்த மூமக்கு ஒரு காரியத்தினைக் கூறத் தன்மையையுடையேன்.
அதினக்கேட்டீராக; எ - று.

இதனால், தோழிக்குச் சூழ்ச்சி பிறந்தது.

வாங்க என்றது “விருத்திவாகக” என்றது போல் நின்றது; உறல்

(2) வாயிடத்தே வந்து உறுதலுமாம்.

பொருள், ஆகுபெயர்; மற்ற அசை

இது தாவு.

க. வீழுநர்க் கிறைச்சியாய் (நு) விரல்கவர் பிசைக்குங்கோ

லேழுந்தம் பயன்கெட விடைநின்ற நரம்பறாஉர்

யாழினுந் † நிலையில்லாப் பொருளையு நச்சுபயோ

எ - று: ஐயனே, விரும்புவார்க்கு நேயமாய் விரலாலே வாசிக்கப்பட்டு
ஒலிக்கும் நரம்பு ஏழும் தம்முடைய பயன் இன்றும்படி (சு) தானக்கோலின்
அகப்பட்டு இடைநின்ற (நு) நரம்பு அற்றுப்போம் யாழினுந் காட்டில்
நிலைப்பதில்லாத பொருளையும் அறிவுடையோர்கள் நச்சுவர்களோ? நச்சார்
காண்; எ - று.

க. ‘வென்றிக்களிற்’ (கீவக. ௧௪.) என்பதன் ? னைக்கோக்குக.

உ. (அ) “வரி குயி ழூர்க்கும் வாய்ப்பு குடாஅத்துப், பொறிநுதற்
பொலிந்த வயக்களிற்றொருத்தல்” அகம். எய. (ஆ) “வரி குயி ழூர்க்கும்
வாய்ப்பு குடாஅத், தண்ணல் யானை” புறம். ௧௩. (இ) “வரி
வண் டார்க்கும் வாய்ப்பு குடாஅத்த. வண்ணல் யானை” தொல். மேற்.

ங. “விரல் கவர்த்துழந்த கவர்வி னல்யாழ்” நய். ௩௩௩: “விரல் கவர்
பேரியாழ்” பதிற். ௫௭: அ கவர்தல்-அகப்படுத்தல்; பதிற். ௮௪. உரை.

ச. (அ) தானக்கோல், “தன்மக னொருத்தியைத் தானயாழ் கற்கென”

பெருங். (க) கடு: இ. (ஆ) “திருந்தொளிப்பகர் தொடிக்கரங்
கோல்பொரச் சிவப்ப” பாகவதம், (கௌ) மதுரைகண்ட. கடு.

இ. “தக்க நரம்பிலா நாத யாமும்..... ..போன்ற விமேனிவாத சேனை”
வில்லி. பதினொருாம். இ.

(பிரதிபேதம்) * யானைகள், † நிலையிலா (தாழியாமுன்றிதம்).

முதலாவது பீரீல. எ

நடு

கஉ. (க)மீஇத்தாங் கொண்டாரைக் கொண்டக்காற் போலாது
பிரியுங்காற் பிறரெள்ளப் பிடின்றிப் புறமாமுந்
திருவினுந் நிலையில்லாப் பொருளையு நச்சுபவோ

எ - து: தாம் மருவி மனத்தாற் கொண்டவர்களைத் தம்மனம்கொண்ட
காலம்போலாகாமற் பிரியுமிடத்துப் பிரர் இகழும்படி அவர்க்கொரு வலி
யின்றாக அவர்கள் * அப்புறமாக மனமாமுந் திருமகளினுந் காட்டிவ் நிலையே
நில்லாதபொருளையும் அறிவுடையோர்கன் நச்சவர்களோ? நச்சரர்காண்-று.

தாம், பன்மை யொருமை மயக்கம். தானும் பாடம்.

கொண்டக்காலென்னும் [பெயரெச்சத்திற்] (வினையெச்சத்திற்) கால்
சுண்டிக் காலம்காட்டிற்று. கொண்டக்காற்போலாதென்றது தான்வருதற்கு
முன்பு அவர் ஈன்ற † நிலையையும் கெடுத்துப்போமென்னும் ‡ நினைவிற்று.

க. (அ)“பிரந்த குலமாயும் பேராண்மை மாயும், சிறந்ததங்கல்வியு மாயும்
....இன்மை தழுவுப்பட்ட டார்க்கு” (ஆ) “பிறக்கலான்

இரப்பாரை யென்னாமகன்” நாலடி. ௨௮௫, ௩௦௭. (இ) “எளிய
 ரிவரென் நிகழ்ந்துரையா ராகி, யொளிபட வாழ்த னிலிது” இனி
 யது. ௩௦. (ஈ) “இல்லாரை யெல்லாரு மென்னுவர்” தறன். எதி. ௨.
 (உ) “துளியுண் பறவைபோற் செவ்வனோர்ப் பாரு, மெளியாரை
 யென்னாதா ரில்” பழ, ௨௮௭. (ஊ) “எளியாரை, யென்னானீத்
 துண்பானே வேதயின் மண்ணுண்டு, கொள்வான்” ஏலாதி. ௪௭.
 (ஏ) “பரப்புநீர் வையமுற்றுந் தேரினு மில்லை, யிரப்பாரை யென்னா
 மகன்” தகடுரியாத்திரை. (ஏ) “என்னன் மின்னில ரென்றெண்ணி
 யாரையும்” வளையாபதி. (ஐ) “திருமக ண்லைமையுஞ் செல்வார்கேட்
 டிரேன், மருவிய மனிதரை யிகத்து மந்தவன், பொருவறு புகழினர்ப்
 புகிய காமுறு, மொருவர்கண் ணுறவில னுணர்ந்து கொண்மினே”
 துளா. முத்தி. ௧௪. (ஒ) “இல்லோரை யர்ப மிகழோம்” அரிச்சந்
 திர. மயான. ௨௧. (ஐ) “அருத்திரவியல் காக்கைக் கேதனத்தா
 டருமோ திரு வன்றியிலே” திருவாங்கத். ௧௬. (ஐ) “இருங்கடற்
 புலி யிடத்தினில் லாணையெல் லாருமென் னாவரென்னு, வெருங்
 னுணர்ந்தமுன் னோருரைத் திட்டஃ துண்மையென் றுளங்
 கொண்ணீ” துசேலோ. மேல்கடலடைந்த. ௧௧௪. என்பவைகளும்,
 (ஃ) “சிறுவ ரின்னோ ரென்னாது பொருடான், பழவினே மருங்கிற்
 பெயர்பு பெயர்புறையும்” (கலி. ௨௧: ௧௦-௧௧) என்பதன் ருறிப்
 பில் இவ்விடத்திற்குப் பொருந்துவனவும் ஈங்கு நோக்கத்தக்கன.

(பிரதிபேதம்) *புறமாக, † சிவமையும், ‡ சிவியற்று.

இச

கலித்தொகை அ

கதி. புரைதவர்ப் பயனோக்கார் தம்மாக்க முயல்வாரை

வரைளின் றிச்செறும்*பொழுதிற் கண்ணோடா துயிர்வெளவு

† மறைசிறுந் நிலையில்லாப் பொருளையு நச்சபலேவா

எ - து: தமக்கு உயர்ச்சி யிதும்படியாக, (2) தாம் பெறும் பயனைப் பாராதே அமசராகத்ததை † முயன்றபோதும் அமைச்சரைக் கோபிக்கும் பொழுது நங்காரியத்தினை முயன்றவென்று ஒருவரைவின்றிப் (௩) பழமையைப் பாராதே பொருண்முதலியவைவன்றி உயிரைக்கொள்ளும் அமைசிறுந் காட்டில் நிலைபேறில்லாத பொருளையும் அறிவுடையோர்கள் நச்சவார்களோ? நச்சார்களாண்; எ - று.

(ச)|| அத்தன்மையாலுயிரைவெனவியஅரசனும்அன்றேகெடுவென்றார்.

இவை மூன்றும், தாழ்ச்சை.

க. (அ) “பா. செவ வுயாந்தோகிநீ. கோர்த்தான் யொருவியை, வான் றல்லா விழுமமுநீஇ நடுக்குறையது. தெந்நயலை, யனாக” கல்.

கசக.க-ந. (ஆ) “பொறிசெறித்த மாண்பின ாயப் பொருந்தலர்செத் திருநீதியஞ். செறிதருமா நீட்டியரு வினைவாங்கு செயலி னரு, முறுபிழைபுட் சிறிதியற்றி னொத்திடுவர் வயிவீவ்தர்” தைதந்.

அன்ன, அகத்த கூது. கசக. (இ) “கொழுந் தகை யமைச்சரைச ளளிது கோக்குரு, மொழிந்தன னிடியொடு முகிலஞ் சிந்தவோ” கம்பி. அதிகாயன். க.

உ. (அ) “பால்வரு முறுதி யாவஞ் நிலைவர்க்குப் பயங்கு ளோரா” கம்பி. அயோ, நி. மந்தி. அ. (ஆ) “இன்னையி ரழியும் போழ்து மிறைவனுக் குறுகியல்லான். முன்னிய முகடென்மாட்டா முறியிய வறவினரை”

துளா. து. வு. உ. (இ) “அஞ் மரசன் பாலன்பு மவதூக் காவதரியறிவு, நாளு மவற்றைக் கலங்காம னன்று முடிக்கு முளத்துணிவு, ஸ்ரளும் வினைக்குத் தன்காத்தின் மொய்த்த பொருளின் விழையாத, கோளுமுடையான் புரிவினையிற் குற்றமுறுது குணமேயாம்”

“முறைவழிப் பிறழ்தல் செல்லா முதுக்குறை யமைச்சர தம்மைச, சிதையிழைப் படுத்த” விநாயக. அரசியற்கை அக; வன்னி. கசக.

ங. “பழமை கடைப்பிடியார் கேண்மையும் பாரார், கிழமை பிறிதொன் றும் கொள்ளா வெகுளின்மன், காதன்மை புண்டே யிறைமாண்

டார்ச் தேதிவரு. மார்வலரு மில்லை யவர்க்கு" நீதிநெறி. சவ.

ச. (அ) "தீயவை செய்தார் கெடுத னிழந்னை, வியா தடியுறைத்தற்று"
(ஆ) "பிறர்க்கின்னா முற்பகற் செய்யிற் தமக்கின்னா, பிற்பகற் ருமே
வரும்" குறள். ௨௦௮. ௩௩௬. (இ) "முற்பகற் செய்யிற் பிற்பகல் விளைபும்"
கொள்ளை. (ஈ) "முற்பகற் செய்தான் பிறன்கேடு தன்கேடு. பிற்பகற்
காண்குறையும் பெற்றியகாண்" சீல. ௨௧: ௩ - ௪. (உ) "முற்பகல்
(பிரதிபேதம்) : பொழுத, + அகிலம், : முயன்று. : அததன்மையான அகிலம்
உயிர் வெவிய அன்றே.

முதலாவது பாலை. ஏ

௫௫

எனவாங்கு

எ - து: என்று யான்சொல்லாநீர்க; எ - று.

ஆங்கு, அரை.

இது தனிச்சொல்.

கூக நச்சல், கூடாது பெரும விச்செல

வொழிதல் வேண்டுவல் சூழிற் பழியின்று

(க) மன்னவன் புறந்தர வருவிருந் தோம்பித்

* தன்னகர் விழையக் கூடி

னின்னுறல் வியன்மார்ப வதுமனும் பொருளே

எ - து: பெருமா! பொருளை நச்சுதல் நினக்குப் பொருந்நாதால்; ஆரா
பிற் பழியின்றாக இச்செலவை நீ தவிர்தலை யான்விரும்புவேன்; அரசன்
ாக்க வருகின்ற விருந்தினரைப் கூதுகாத்துத் தன்மனைவி விரும்பும்படி
வருடன் கூடியிருக்கில் இனிய முயக்கத்தை யுடைத்தாகிய அகற்சிறை
புடைய மார்பனே நிலைபெறும் பொருள் அதுகாண்; எ - று.

நகர், ஆகுபெயர்.

இதனால், தலைவருக்குக் கருதுவல்பிறந்தது; தோழிக்குச் சூழ்ச்சியிறந்தது.

இது 'பழியின்றி' என, (2) தாழிசைப் பொருள்களைக்கொண்டு பின்பு
என்னவன் புறத்தா வருவிருந்து ... பொருளே' எனப் போக்கியற்
பொருளையுபயோகித்து இற்ற சரிபுகழும் என உறுப்புக்களும் பெற்ற ஒத்
தாழிசைக்கலி. "தாவிய லொத்தும்" என்னுஞ் சூழ்ச்சிபுத்துப் புரைநீர்
என்பதனால் போக்கியற் பொருளுபயோகித்து புரைபடாது வந்தது. (எ)

செய்வீனை பிற்பக லுறநரின்" பெருங். (க) இசு உருக. (ஊ) "அற்பக
லுக்கருமீ னவரை றுங்குமான், முற்பக லோர்பழி முடிக்கின் மற்றது,
பிற்பக நமக்குறும் பெற்றியென்னவே" கந்த. இரண்டாநாட் ஈகரு.

க. "வாழி யாதன் வாழி யவின், நெற்பல பொலிக" என்று மூலமும்,
'காவற் பொருட்டு அரசன் வாழ்க; விருந்தாற்றுதற்பொருட்டு நெற்
பல பொலிக' என்னும் பழையவுரை விளக்கமும் (இங். க.) இங்கே
ஒப்பு கோக்கத் தக்கன.

உ. (அ) சரிதகம் தாழிசையின் பொருண் முடிபைத் தன்பாற் பெற்று
நின்றற்கு (நச்சபவோ என்பன தாழிசைகளிலுள்ளன) 'நச்சல் கூடாது
பெரும விச்செல, வொழிதல் வேண்டிவல்' என்பதையும் போக்கியற்
பொருள் வந்தால் அவ்விரண்டையும் புரைபடாமற் பொருந்தச்
செய்வரென்பதற்கு 'தன்னகர் விழையக் கூடின்' என்பதையும்
(தொல். செய். கு. கரு.) மேற்கோள் காட்டுவர், பேராசிரியர்.

(ஆ) "புரைநீ ரென்றதனால், தாழிசைப் பொருளையென்றி அவற்றோடு
போக்கியற் பொருளுக்கொண்டு புடை[ர]படாது வருவனவும்
கொள்க. அது 'அரசினு நிலையல்லாப் பொருளையு நச்சபவோ' என
முடித்தலின் 'நச்சல்கூடாது பெரும விச்செல, வொழிதல் வேண்டிவல்

நிரதிபேதம்) * நன்னகர், † பொருந்தாது, ‡ புடைபடாது.

இசு

கவித்தொகை. க

(க) (க) எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடைநீழ

ஹரித்தாழ்ந்த காகமு முரைசான்ற முக்கோலு
நெறிப்படச் சுவலசைஇ வேறோரா நெஞ்சத்துக்

குறிப்பேபவல் செயன்மலைக் கொணைநடை யந்தணிர்

தி. வெவ்விடைச் செலன்மலை யொழுக்கத்தீ நிவ்விடை

யென்மக னொருத்தியும் பிறன்மக னொருவனுந்

தம்முளே புணர்ந்த தாமறி புணர்ச்சிய

ரன்னு நிருவரைக் காணிரோ பெரும

கூ. காணே மல்லேங் கண்டனங் கடத்திடை

யானெழி லண்ணலோ டருஞ்சுர முன்னிய

மாணிழை மடவர றுயிரீர் போறிர் ;

கஉ. பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை

மலையுளே பிறப்பினு மலைக்கவைதா மென்செய்யு

நிலையுங்கா னும்மக னுமக்குமாங் கணையளே ;

கரு. நீர்கெழு யெண்முத்த மணிபலர்க் கல்லதை

நீருளே பிறப்பினு நீர்க்கவைதா மென்செய்யுந்

தேருங்கா னும்மக னுமக்குமாங் கணையளே ;

கஅ. எழ்புண நின்னிசை முரல்பவர்க் கல்லதை

யாமுளே பிறப்பினுந் யாழ்க்கவைதா மென்செய்யுஞ்

சுழுங்கா னும்மக னுமக்குமாங் கணையளே ;

எனவாங்கு ;

உஉ. இறந்த கற்பினுட் கெவ்வம் படரன்மின்

சிறந்தானை வழிபட இச் சென்றன
பாறத்தலை பீரியா வாறுமற் றதுவே.

இஃது உடன்போய நகைவியின் சென்ற செவிலி இடைச்சூத்து
முக்கோற்பகவணாக்கண்டு இவ்வகைப்பட்டாரை ஆண்டுக்காணீராவென

குழிற் பழியின்று' எனத்தாழிசைப் பொருளைக்கொண்டு பின்பு
'மன்னவன் புறந்தா வருவிருந் தோம்பி, நன்னகர் விழையக் கூடி,
னின்னாநல் வியன்மார்ப வதுமனும் பொருளே' எனப் போக்கியற்
பொருளையும் கொண்டிற்றது" என்பர், நச்; நோல். செய். கு. கா. எ.

க. 'எறித்தரு ..மற்றதுவே' என்பது, செவிலிவரவின் கட் கூறியதற்கும்.
நோல். அகந். கு. ச. ௦. நச். இடைச் சூத்துப் புலம்புஞ் செவிலியை
எதிர் வருவார் கண்டு தெருட்டியதற்கும் இறை. கு. உள; மேற்கோள்.

முதலாவது பாலை. அ

இள

வினவியாட்டு, அவனைக் கண்டு அஃதறமேனவே கருதிப் * பேர்த்தேம்,
நீரும் அவர்திறத்து † எவ்வம்பட வேண்டாவென ‡ எடுத்துக்காட்டி அவர்
தேருட்டியது.

இதன் பொருள்.

- (க) எறித்தரு கதிர்நாங்கி யேந்திய (உ) குடைநீழ
(ங) லுறித்தாழ்ந்த காகமு (ஈ) முரைசான்ற முக்கோலு
நெறிப்படச் சுவலசைஇ வேறோரா நெஞ்சத்துக்
(ஐ) குறிப்பேவல் செயன்மாலைக் கொணாநடை யந்தணீர்

- க. “எறித்தரு கதிர்நாங்கி... ..காணிபோ பெரும” என்னும்பகுதி சரத்திடை வினாத்தற்கு மேற்கோள். தொல். அகத். கு. ௪௦. இளம்.
- உ. (அ) ‘விரிசுடை தண்டே குண்டுகை’ (அந்தணப்பூத வருணனை) சிலப். ௨௨: ௩௧. (ஆ) “குடையார் நீழலுரி சேர்க்க கத்தொடு குன்றிடத்து, நடையான் மெலிந்து வருகின்ற வந்தணிர் ஞால மெல்லா, முடையா னெனினவே ஊசிதன்மென் கடலொண் டந்த மிழ்போ, விடையான் விடலைபின் சென்றன னோவிவ் விருஞ் சரத்தே” இறை. கு. ௨௩. மேற்கோள். (இ) “ஆதபத்திரங் குண்டுகை யொருகையி னனைத்துப், போதமுற்றிய தன்மொரு கையினிற் பொலிய, மாதவப்பய னுருவுகொண் டெதிர்வருமாபோ, னீதிவித்தக னடைந்தமை நோக்கின னெடியோன்” கம்ப. மீட்டி. ௧௮௧.
- (ஈ) “உறித்தாழ் கரகமு மூன்றுமுக் கோலு முடுத்த செவ்வா, னெறித் தாலனைய விருந்துவ ராடையு மிந்திரவி, மறித்தா லனைய குடையுங் கொண்டேவரு வீரொருவ, னெறித்தாழ் குழல்வால்லி முன்செல்லு மோவிந் நெடுஞ்சரத்தே” அம்பிகா. ௪௦௦. (உ) “ஒரு வெண் குடையிரு நீழன்முக் கோல்கொண் டொழுக்கத்தின, வருவெங் களரியைந் தாறுசெல் வீரரு வீரமுபார், மருவெண் டிசைபுகழ் வாணன்மென் மாறையென் வஞ்சியன்னான், பொருவெஞ் சுடரிலை வேலொரு காண்பின் போயினனே” தஞ்சை. ௩௪௧.
௩. (அ) “உறித்தாழ் கரகம்” சிலப். ௩௦, ௧௪, ௧௦. (ஆ) “முறுக்குறி துங்கு, குண்டுகைத்தடங் கையராய்” நீருவினை. சமணரைக் கழு. ௧௮.
௪. “கற்றேய்த் துடுத்த படிவப் பார்ப்பான், முக்கோ வசைநிலை கடுப்ப” முல்லை. ௩௭-௮. “நான்மறை நெறிமுக், கோலு மேந்திய குடைகளுங் குண்டுகைக் கரமும்”. “இன்ன கொண்ணெவிருடிகள் யாவரு மெய்தி” அரீக்கந்தி. விவாக. ௩-௪.
௫. “குறிப்பேவல் செயன்மாலைக் கொணாடை யந்தணிர்” என்பது மாலு இயல் பென்னும் பொருளில் வருதற்கு மேற்கோள். தொல். ௨௪. கு. ௧௩. ‘மாலு’ தெய்.

(பிரதிபேதம்) * போந்தேம், † அமலம், ‡ வலக்காட்டி.

, 8

௫௮

கவித்தொகை. ௯

வெவ்விடைச் செலன்மலை யொழுக்கத்தி ரிவ்விடை

யென்மக னொருத்தியும் பிறண்மக னொருவனும்
தம்முளே புணர்ந்த * தாமறி புணர்ச்சிய
ரன்னு ரிருவரைக் காணிரோ பெரும

௯ (க) காணே மல்லேங் கண்டனங் கடத்திடை

யானொழி லண்ணலோ டருஞ்சர முன்னிய

மாணிழை மடவர † றுயிர்தீர் போறிர்

எ - து: பெருமா! அந்தணர்! உறியிலே தங்கின கமண்டலத்தையும்
அரி அயன் அரனென்னும் மூவரும் ஒருவரென்று சொல்லுதல் தன்
னிடத்தே அமைந்த (௨) முக்கோலையும் முறைமைபடத் தோளிலே வைத்து
எறித்தலைச் செய்கின்ற(௩) ஞாயிற்றின் கதிர்களைத் தாறுகையினாலே எடுக்கப்
பட்ட குடைநிழலிலே, வெவ்விய காட்டிடத்தே போதலை இயல்பாகவுடைய
ஒழுக்கத்தினை யுடையீராதலான் உம்மை வினவுகின்றேன்; இக்காட்டிடத்து
எண்ணுடைய மகனொருத்தியும் வேறொருத்தி மகனொருவனும் பிறரறியா
மற்றவர்களிலே கூடின தாங்கல் இப்பொழுது பிறர் அறிந்த கூட்டத்தினை
யுடையராயினார்; அத்தன்மையார் இருவரைக் காணுகுந்திரோ? இக்

காட்டிடைக் காணு திருந்தேமல்லேம்; கனம் அஃதமென்றே கருதிப்
பேர்த்தேம், ஆண்மக்கட்குக் கூறும் அழகியையுடைய தலைவனோடே இவ்வரிய
சுரத்தைப் போகக்கருதிப் போந்த மாட்சிமைப்பட்ட அணியினையுடைய
மடப்பத்தை யுடையாளுக்குத் தாயார்தன்மையை உடையர் † போல
இருந்தீர்; எ - று.

அரியனரனென்றும் மூவரையும் ஒருவனாகவல்லது || வெவ்வேறுக
கிணையாத கொஞ்சத்தாலே ஐம்பொறியும் நுமக்கு எவல் செய்தலை இயல்பாக
வுடைய கோட்பாட்டையும் — நுமக்குரிய முழுக்கதையுமுடைய அந்தணீ
ரென்க. குறிப்பு, ஆகுபெயர்.

க. 'அறியே மல்லே மறிந்தன மாதோ' ஐங். உசு.

உ. (அ) நியாயப்பிரகாசம். முதற் பரிசுசேதம் அச-அள. எண்களின்
தலைப்பில் எகதண்டி வேதாந்திகளென்றும் திரிதண்டி வேதாந்திக
ளென்றும் இருவகையார் கூறப்படுகின்றனர். (ஆ) பேராசிரியர்,
ஒரு கோலுடையார் இருவருள்; அவர் திறவறத்து கின்றராதலின்
உலகியலின் ஆராயப் படாரென்றும், முக்கோலுடையா இருவருட்
பிச்சை கொள்வானும் பிறுண்டிருந்து தனதுண்பானும் உலகியலின்
கீங்காமையின் அவரே கூறப்படுவரென்றும் விளக்குவர்; தொல்.
மர. கு. எ.

ங. (அ) "அவர்கதிர் ஞாயிற்றைக் கைக்குடையுந் காக்கும்" அற. சா. (ஆ)

"வெயின்மறைக் கொண்ட வருகெழு சிறப்பின் மாலை வெண்குடை"
(பிரதிபேதம்) * தாமர், † தாய்ளீ, ‡ போலே, || வேறு, + உமக்கு.

முதலாவது பரீலை. அ

திரு

பெருமாவென்றான அவர்கள் ஆசிரியனாகிய பெரியோனை. அந்தணர்
அவன் மாணக்கர். அவர்களைப் பெருமா அந்தணீரென விளித்தான்;
பெயர்கள் ஒருவனை ஒருவன் ஆற்றப்படுத்த செய்யுளின்மையின் (க) முன்னிலை
சுட்டிய ஒருமைக்கிளவி பன்மையொடு முடிந்ததல்லாமையுணர்க.

காணீரோ? குறகின்றுது. கண்டே மென்னுமற் காணேமல்லேவ
கண்டனமென்றதனால். அங்கனம் போகின்றவரை அறிந்து விலக்கல் அற
மன்றென்று * பெயர்ந்தேமென்றாராகக் கொள்க. போறியென்றார், (உ) தேடி
வருவாள் செவிலியென்பது உணர்த்து.

இது தரவு.

கஉ. (ந) பலவறு நறுஞ் (ச) சாந்தம் படுப்பவர்க் + கல்லதை
மலையுளே பிறப்பினு மலைக்கவைதா மென்செய்யு
நிலையுங்கா னும்பக னுமக்குமாந் கணையனே

புறம். சு. என்பவைகளும். (இ) “நின்வின்பொரு வியன்குடை, வெயின்
மறைக் கொண்டன்றோ வன்றே வருந்திய, குடிமறைப்பதுவே”
எனச் சிறப்பித்திருப்பதும் (புறம். ந. இ) பிறவும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

க. முன்னிலை சுட்டிய வொருமைக் கிளவி ஆற்றப்படையல்லாத வழியும்
பலரில் வழியும் பன்மையொடு போற்றாமற் கூறப்படும் என்பதற்கு
‘குறிப்பேவல்.....காணீரோ பெரும்’ என்பது (தொல். எச்ச. கு.
கந. ‘முன்னிலை’) தெய்வசிலையார் காட்டிய மேற்கோள்.

உ. “செவிலியின் தேடிச் சேறவென்றாயகு” நாய்கவி. கு. கஅந.

ந. “பலவறு முத்து” என்பதற்கு, ‘பலவிலையுற்ற முத்தென்றுமாம்’
என, (பொருந். உஅ.) உரை. எழுதியிருத்தல் ஈண்டு அறியத் தக்கது.

ச. (அ) “கடவரை காத்தலனோடு கடந்த கயனெடுகநட், படவர வல்குனும்
பாவைக் கிணகன்மின்...மலய மென்னார், நடவரைதாளே யணிந்தறி
யாதுதன் சந்தனமே.” இறை. கு. உந. மேற்கோள். (ஆ) “சுரும்
பிவர் சந்துந் தொடுகடன் முத்தும்வெண் சங்குமென்கும், விரும்

பின்ர் பாத்சென்று மெய்க்கணி யாம்..... .கரும்பனமென்
 மொழி யாரும் நீர்மையர் காணுநர்க்கே ” திருச்சிற் றுசுஅ. (இ)
 “தரளம், வவ்வினரிடத்து மவ்வழியான,பொதியப்
 பொருப்பு கெடுமுதுகு வருந்திப், பெற்று வளர்த்த கற்புடை யார,
 மணியுமா மகிழ்தர் பதியுறை புருந்தால்.....சென்றாட் குடைந்து,
 மொன்பதி நீங்கியுளபது மடங்கி, முழங்கப் பெருவகுரல் கூஉய்ப்,
 பழங்க னெய்தியது பேதைமை யறிவே” கல். உத

(ந) “பலவுறு... ..கணையுங்கா னும்மக னுமக்குமாறகணையனே”
 என்பது சுரத்திடைக் கண்டோர் செவிலியர்க்கு அறநற்குத்தக
 உலகியல் புரைத்தற்கு மேற்கோள். தொல். செய். கு. கஅக. பே. நச.

(பிரதிபேதம்) : போந்தேமாக, † அல்லது, (தாழிசை மூன்றிலும்).

சுர

கவித்தொகை. க்.

எ - து: நதியனபலவுங்உடும் நறிய * சந்தனம் தங்கண் மெய்ப்படுப்
 பார்க்குப்பயன்கொடுப்பதல்லது மலையிடத்தேபிறந்தனவாயினும் அச்சந்தனங்
 கடாம் அம்மலைக்கு என்னபயனைக் கொடுக்கும்? ஆராயுங்காலத்து நும்
 முடைய † மகளும் பயன்படும் பருவத்து ‡ நமக்குப் பயன்படாள்; ஏ - று.

கதி (க) சீர்கெழு வெண் (உ) முத்த மணிபவர்க் கல்லதை

நீருளோ றிறப்பினு நீர்க்கவைதா மென்செய்யுந்

தேருங்கா னும்மக னுமக்குமாற கணையனே

ஏ - து: தலைமை பொருங்கிய வெள்ளிய முத்துக்கள் அணிவார்க்குப்
 பயன்படுவதல்லது (உ) கடலிடத்தே பிறந்தனவாயினும் அம்முத்தங்கடாம்

க. (அ) “சீர்கெழு கணையனே” என்பது, கொண்டெலைக் கழித்துழி
 இடைச்சுரத்துக் கண்டோர் செவிலியைத் தடுத்ததற்கும் (தொல்.
 அகத். கு.சு. ௩௧.) (ஆ) பார்ப்பான் கூற்றிற்கும் (தொல். செய். கு.
 கஅக. பே. நச.) (இ) மிக்கோர் எதுக் காட்டற்கும். (நாற்கவி.

கு. கஅஅ.) மேற்கோள்.

உ. (அ) “மடவான் மாதர்க்கு வருந்தா தீமோ, கடல்வயிறு பயந்த

நித்தில, முடையோர்க் காத லுலகியல் வழக்கே” (ஐ) “வெந்நீ
 ரருஞ்சுரங் காணாயின் சென்றதும் மெல்லியன்மாட், டிநீர்மை
 யிரிநக கன்மின் மண்குமரி, முநீர் பயந்தா லண்வார்
 பிறொன்ப முத்தங்களை” (இ) “பெருங்கடன் ஞாலத்துட்
 பெண்பிரக் தார்தம்பெற் றுர்க்குடவா. நிருங்கடல் போற்றிய ரெய்
 தன்மி னீன்றன வென்று முநீர்க், கருங்கடல் வெண்சங் கண்க்
 தரியாதன் கதிர் முத்தமே” இறை. கு. உரு. மேற்கோள். (ஈ)
 “வலம்புரி யீன்ற முத்த மண்மிசை யவர்கட் கல்லால். வலம்புரி
 பயத்தை யெய்தா திணையே மகளிர்” சீவக. இசுரு. (உ) “இற்றுக்
 கேண்மதி முற்றிழை மகளிர், தந்துநீர்ப் பெருங்கடற் சங்குபொறை
 யுயிர்த்த, நித்திலத்தன்னர் நினைத்தனை காணென” பெருங். (க)
 சள: உருரு-ரு. (ஊ) “நாகையின்னே, மீனார் விழியை யென்னாடி
 நைவாய்விரி வாரிமுத்தம், தானாகப் பூண்பவர் தான
 கொள்வோ” துலோத்துங்க சோழன் கோவை. நகஉ. (எ) “வேலைத்
 தாளமும் போல நம்மைத் துறந்து மெல்ல, மாலைக்
 குழலிதனக்குரி யானை மணந்து சென்றான்” வேங்கைக். நகநக. (ஏ)
 “மடவா னொருவ னுடனகன் றுளென்று வாடுகின்றாய்,
 சங்கத் திடையே விளங்கிய முத்தமிழை, புடனே புணந்து மறிவிலை
 யோமொழி யொண்ணுதலே” திருவாரூர்க். நகஉ. (ஐ) “சையன்
 மின்னே, தனையின் நவனை விடுத்தணி வாரிடஞ் சார்ந்திழுத்,
 தனையின் நவனில்லி னீயுமுற் றுயில்லை யுன்மகளு, மனையா னொரு
 வன்பின் சென்ற ஞாலகியல் பாயிதுவே” கோங்குரக். நகஉ.

உ. “பெருங்கடலுட் பல்விவைய முத்தம்பிறக்கும்” நான்மணி. க.

(பிரதிபேதம்) * சந்தனமாக்கன்மெய், † மன், ‡ சமக்கும்.

அக்கடலுக்கு என்ன பயனைக் கொடுக்கும்? ஆராயுங்காலத்து நம்முடைய
மகளும் பயன் பசிம் பருவத்து நமக்குப் பயன்படாள்; எ - று.

கஅ ஏழ்புண நின்னிசை முரல்பவர்க் கல்லதை
யாழுனே டிறப்பினும் யாழ்க்கவைதா மென்செய்யுஞ்
சூழுவ்கா னும்மக னுமக்குமாங் கணையனே

எ - து: எழுநாம்பாற் கூட்டிய இனிய ஒசைகள் பாடுவார்க்குப் பயன்
'கொடுத்தல்லது யாழிடத்தே பிறிந்தனவாயினும் அவ்வொசைகடாம் அந்த
'யாழுக்கு என்னபயனைக் கொடுக்கும்?' ஆராயுங் காலத்து நம்முடைய மகளும்
பயன்பசிம் (க) பருவத்து நமக்குப் பயன்படாள்; எ - று.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு, அசை.

இது தனிச்சொல்.

உஉ இறந்த கற்பினாட் கெவ்வம் படான்மின்

சிறந்தானே * வழிபடஇச் சென்றன

ளறந்தலை பிரியா வாறுமற் றதுவே

எ - து: ஆதலான் மிக்க கற்பினை யடையாளுக்கு வருத்தமுறுதே
கொள்ளுமின். (உ) இருமுது ராவரிவஞ் சிறந்த கணவனை வழிபட்டு அவன்
பின்னே போளுன். இம்மையில் இங்ஙனக கற்புப் பூண்டு நிகழ்ந்தும் (ங) இங்
வில்லறமே அறங்களிற் மலையான அஃம்; மறமையில் இவ்விருவரும் நீங்கா
மற் சுவர்க்கத்திலே செல்லும் வழியும் அவ்வழிபாடே; எ - று.

இது சுரிதகம்.

† படான்மின் ஒருசொல்; படர்மினென்பதன் மறையாதலின்.

அறத்திடத்து நின்று நீங்காதவாறென்று பொருள்கூறின், தலைப்பிரி யாவாறெனப் பகர்வொற்றுப் பெறுதல்வேண்டும். “ஐகாஷிறுதிப் பெயர் நிலை முன்னர், வேற்றுமை யாயின் வல்லெழுத்து மிகுமே” (அ) என்றவின்.

க. “கொடுத்தலுந் துய்த்தலுந் தேற்றா விடுக்குடை, புள்ளத்தான் பெற்ற பெருஞ் செல்ல - மில்லத், துருவுடைக் கன்னியரைப் போலப் பருவத்தா, லேதிலான் றய்க்கப் படும்” நாலடி. உஎச.

உ. (அ) “கொண்டாளிற் றன்னிய கேளிர் பிறரில்லை” நான்மணி. இக.

(ஆ) “தங்கனா யகரிற் நெய்வந் தவம் பிறி திலவென் றெண்ணு, மக்கைமார் சிந்தை போலத் தயது” கம்ப. வேள்வி. கச. (இ) “குலமகட்டுத் தெய்வக் கொழுநனே மன்ற, புதல்வார்க்குத் தந்தையுந் தாயும்” நீதிநெறி. உஎ.

ங. (அ) “அறனெனப் பட்டதே யில்வாழ்க்கை” குறள். சக. (ஆ) “இல்லற மல்லது நல்லற மன்று”

ச. நெல்ல. உயிர்மயங்கு. கு. எஅ.

(பிதழ்பேதம்) * யழிப்பீசி, † பபாயிச் சூகு சொல், பரிமென்பதன்.

கூஉ

கவித்தொகை ௧௦

மற்று * வினைமாற்றாய் மறுமையை உணர்த்திற்று. ஆறுமென்ற உம்மை சிறப்பு.

இதனால், செவிலிக்குத் தன்மையென்னும் மெய்ப்பாடு பிறந்தது.

“நாலே காக முக்கோன் மனையே, யாயுக காலை யந்தணர்க் குரிய”

(க) என்பதனால் காகமும் முக்கோலுடைய கூறினார்.

இது பதினோடித்தரவும் மூன்றடித் தாழிசையும், அசைநிலையாகிய தனிச்சொல்லுஞ் சிறுமைக்கெல்லை கூறாமையின் ஆசிரியத்திற்குக் கூறிய மூன்றடிச் * சிறுமை பெற்ற சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (அ)

(க0) வறியவ னிளபைபோல் வாடிய சிணையவாய்ச்

சிறியவன் செல்வம்போற் சேர்ந்தார்க்கு நிழலின் நி
யார்கண்ணு மிகந்துசெய் திசைகெட்டா னிறுதிபோல்
வேரொடு யாம்பெம்ப விரிகதிர் தெறுதலி

நி னலவுற்றுக் குடிகுவ வாறின் நிப் பொருள்வெஃகிக்
கொலையஞ்சா வினைவாற் கோல்கோடி யவனிழ
லுலகுபோ லுலறிய வுயர்மா வெஞ்சரம் ;

அ இடைகொண்டு பொருள்வயி னிறத்திநீ யெனக்கேட்டி
னுடைபுநெஞ் சுகவாங்கே யொளியோடற் பாண்மன்னோ
படைபறை சேக்கையுட் பாபவி னறியாய்நீ
புடைபெயர்வா யாயினும் புலம்புகொண் டினைபவன் ;

கஉ முனிவின் நி முயல்பொருட் கிறத்திநீ யெனக்கேட்டிற்
பனியகண் படலொல்லா படர்கூர்கிற் பாண்மன்னோ
நனிகொண்ட சாயலா ணயந்துநீ நகைபாகத்
துனிசெப்து நீடினுந் துறப்பஞ்சிக் கலுழ்பவன் ;

கக பொருளுணைக்கிப் பிரிந்துநீ போகுதி யெனக்கேட்டின்
மருணைக்க மடிந்தாங்கே மயல்கூர்கிற் பாண்மன்னோ
விருணைக்க மிடையின் நி யீரத்தி னியன்றறின்
னருணைக்க மழியினு மவலங்கொண் டழிபவன் ;

எனவாங்கு ;

க. நொல். மாபு. கு. எ0. இசுருத்திரத்து ஆயுங்காலை யென்றதனால்,
குடையும் செருப்பு முதலாயினவும் ஒப்பன அறிந்து கொள்கவென்று
கூறி 'எறித்தரு கதிர்ந்தாவகி யேந்திய குடைநீழ, லுறித்தாழ்ந்த
காகமு முணாசான்ற முக்கோலும்' என்னும் பகுதியை மேற்கோள்
காட்டினர். பே. நர்.

முதலாவது பாலை. சு

சுந

உக வினைவெஃகி நீசெவின் விடுமீவ ஞ்ருமிரெனப்
புணையிழாய் தின்னிலை யான்கூறப் பையென
நிலவுவே நெடுந்தகை நீளிடைச்
செலவொழிந் தனனாற் செறிகதின் வளைபே.

இது தலைமகனாற் பிரிவுணர்ந்தப்பட்ட தோழி, இவ்வகைப்பட்ட
காதத்தைப் பொருள் காணமாகப் பிரிகின்றீரெனக் கேட்பின் இவ்வகை
யாகற்பாலனெனக் கொல்லிக் செலவழங்குவித்தமை, தலைமகட்குக்
சொல்லியது.

இதன்பொருள்.

(க) வறியவ னினமைபோல் வாடிப சினையவாய்ச்

(உ) சிறியவன் செல்வம்போற்,சேர்ந்தார்க்கு நிழலின்றி

-
- க. (அ) “பொருளில்லா னினமைபோற் புல்லென்றான்” கலி. ௩௮;
கடு. (ஆ) “கலனு மினமையு நஞ்ஞாவின் கிழ்ச்சாம்” நான்மணி.

அட. (இ) “பொருளி லொருவற் கிளமையும் போற்று மருளி லொருவற் கறனுக் - தெருளான், றெரிந்தாழ்ந்த நெஞ்சினுன் கல்வியு மூன்றும், பரிந்தாலுஞ் செய்யா பயன்” தீரிகடுகம். (ஈ) “பொரு ளுடையான் கண்ணதே போகம்” (உ) “பொருளினு னாகுமாம் போகம்” சிறுபஞ்ச. ஈ, ஈஞ. (ஊ) “பொறையிலா வறிவு போகப் புணர்விலா விளமைபோலுஞ், சேயிலாச் செல்வமன்றே” வலையாபதி. (எ) “அழகாக்கலும், பொன்றுஞ் சாகத்தினும் பொருள் செய்யுமே” (ஏ) “கைப்படு பொருளி லாதான் காமம்போற் காளை மீண்டான்” சீவக. ௪௧௨௨, ௨௨௩௧. (ஐ) “நல்கூர்ந்தா ரின்னலமும், பூதலிற் பூவாமை நன்று” நீதிநெறி. க.

(ஓ) “வறியவ னிளமைபோல்” என்பது ஒருமைப் பொருள் கூறிற்றேனும் பன்மைப்பொருள் உணர்த்தவின் மெய்நிலை மயக்க மாயிற்று; மெய் - பொருள் என்பர். ௪௪. தொல். எச. கு. ௩௩.

உ. (அ) “நடுக்குற்றுத் தற்சேர்ந்தார் துன்பத் துடையார், கொடுத்துத் தான் றுய்ப்பினு மீண்டுக் காலீண்டும்” (ஆ) “செல்வ முடையாருஞ் செல்வரே தற்சேர்ந்தா, ரல்லல் களைபவெனின்” (இ) “அழன்மண்டு போழ்தி னடைந்தவர்கட் கெல்லா, நிழன்மரம்போ னேரொப்பத் தாங்கிப் - பழுமரம்போற், பல்லார் பயன்றுய்ப்பத் தான்வருந்தி வாழ்வதே, நல்லாண் மகற்குக்கடன்” நாலடி. ௧௩, ௧௪௦, ௨௦௨. (ஈ) “சுற்றத்தாற் சுற்றப் படவொழுகல் செல்வந்தான், பெற்றத்தாற் பெற்ற பயன்” (உ) “கொடுத்தலு மின்சொலு மாற்றினடுக்கிய, சுற்றத் தாற் சுற்றப்படும்” (ஊ) “பெருங்கொடையான் பேணுன்வெருளி யவனின், மருங்குடையார் மாநிலத்தில்” (எ) “காக்கை கரவா கரைந்

(கீ) யார்கண்ணு மிகத்துசெய் திசைகெட்டா னிறுதிபோல் வேரொடு மரம்பெம்ப விரி (உ) கதிர் தெறுதலி

துண்ணுமாக்கமு, மன்னநீ ரார்க்கேயுள்" (ஏ) "எதிலாராத் தமர்பசிப்
பர் பேரை, பெருஞ்செல்வ முற்றக்கடை" தறன். இஉச - ஏ, அந.எ.
(ஐ) "அல்ல லொருவர்க் கடைத்தக்கான் மற்றவர்க்கு, நல்லகிளைக
பெனப் படுவார் - நல்ல, வினைமரபின் மற்றதினை நீக்குமதுவே" (1)
(ஓ) "சேர்த்தா ரொருவரைச் சேர்த்தொழுதப் பட்டவர், தீர்த்தாராக்
கொண்டு தெளிவினா - தேர்த்தவர்க்குச், செவ்வாமை காணக்காத்
செல்லும்வா யென்னுண்டாம்" (ஓ) "மல்லற் பெருஞ்செல்வ மாண்ட
வர் பெற்றத்தாம், செவ்வுழிபு மேமாப்பச் செய்பதாம்" (ஓ) "தமக்
குற்றதேயாகத் தாமடைத்தார்க் குற்ற, தெமக்குற்ற தென்றுணரா
விட்டக் காலென்னும்" பழ.இரு. உகந, உஅக, நகஅ. (ஃ) "செல்வத்
தைப் பெற்றார் சினக்கடித்து செவ்வியராய்ப், பங்கிளையும் வாடாமற்
பாத்துண்டு - கல்லவாக், தான மறவாத தன்மையரோ லெதென்பார்,
வானகத்து வைப்பதோர் வைப்பு" அறநெறி. எக. (அஅ) "அடைத்
தவர்க் கருளானா இறமென்னு மாண்மை யென்னும்" கம்ப.
விட்டண. கக0. (ஆஆ) "செல்வற் கழகு செழுவினை தாங்குதல்"
வேற்றி. (இஇ) "சுற்றகல் கூரவாழுக் தோழுறு சிறியர் போல"
நாடதம். மணம்புரி. நரு.

- க. "கேம்புனலை நீர்க்கடலுஞ் சென்று தாலின்றே" என்பதற்கு, உப்பு
நீராயுடைய கடலும் உலகத்தே வந்து இனிய நீரைப்பருதல் ஒரு
காலத்து மில்லை; என்றது தீயகுணத்தைபுடையோர் பிறர்க்கு
இனிமை செய்ய அறியா ரென்றவாறு. எனவே கட்டியங்காரன்
எக்காலமும் நமக்குத் தீங்கு செய்வெனன்றும் இக்குணத்தால் அவ
னுக்குக் கேடுவிடையு மென்றும் கூறினான். என்று உரைவிரித்து
"யார் கண்ணு தெறுதலின்" என்பதை மேற்கோள்காட்
டினர். இவ்வுரைகாரர். சீவக. அசஅ.

௨. (அ)கோத்தொழி லாளரொடு கொற்றவன் கோடி, வேத்திய விழந்தவிய னிலம்போல, வேனவன் கிழவனொடு வெங்கதிர் வேந்தன், ஞானவத் திருகத் தன்மையிற் குன்றி, முல்லைபுக் குறிஞ்சிபு முறைமையிற் றிரிந்து, கல்வியல் பிழந்து கடுவகுதுய குறுத்துப், பாலை யென்ப தோர் படிவங் கொள்ளுங், காலை” சீலப். கக: க௦ - சுஎ.

௩. (அ) “கடுவிகத் தொரீஇ யெனில்லான் வினைவாங்கக், கொடிதோர்த்த மன்னவன் கோல்போல ஞாயிறு, கடுகுபு திர்முட்டிக் காய்சினன் தெறுதலின்மலை வெம்பிய போக்கரு வெஞ்சரம்” கலி. அ.

முதலாவது பாலை. கூ

கூடு

கொலையஞ்சு அரினைவார்த் கோல் * கோடி யவனிழ்

ஓலஞ்சோ ஓலறிய அபர்மர வெஞ்சரம்

எ - து: பிரமசரியவ காத்தலான் இனமைப் பயன்கொள்ளாது வறிய னனைவன் இனமைச் செவ்வியின்றி இருக்குமாறுபோலத் தளிர்கள் வாடின கொம்புகளை புடையவாய்க், கொடுத்தற்கு மனஞ் சிறியனவனுடைய செல்வம் தன்னைச் சேர்த்தவர்களைப் பாதுகாவாதவாறுபோலத் தன்னைச் சேர்த்தவர்களுக்கு நிழலின்றாய், யாவரிடத்தும் உலக ஒழுக்கத்தைத் கடந்து தீங்குசெய்து பின்பு புகழில்லையானவனுடைய முடிவுகாலத்து அவன் கிளையேயன்றி அவனுங் கெடுமாறுபோல மாம் கிளையேயன்றி வேரோடே சிந்துவெம்பும்படியாக ஞாயிற்றினுடைய பரந்த கதிர்கள் சுடுகையினாலே வருத்தமுற்றுச் சூடிமக்கள் உட்பிடும்படி கொலைத்தொழிலுக்கு அஞ்சா அமைச்சராலே நெறியன்றிப் பொருளை வாங்கிக்கொண்டு செய்கோல்வகைந்த அரசனுடைய குடைநிழலிற் தறகிய * உலகம்போலே உலறின உயர்ந்த மரங்களைபுடைய வெய்ய காட்டை; எ - து.

கிளையவாய், நிழலின்றாய், வெம்பவென்க. தெறுகையினாலே உலறிய மரமென்க.

இது தரவு.

- அ இடைகொண்டு பொருள்வயி னிறத்தினை யெனக்கேட்டு
னுடைபுறஞ் சுகவாங்கே யொளியோடற் பாண்மன்னோ
(க) படை || யமை சேக்கையுட் பாயலி னறியாய்நீ
(உ) புடைபெயர்வா யாயினும் புலம்புகொண் டினைபவள்

(து) “கொண்மூ, மழைகாணுள்து வளவயல் விளையா..... ..கொடுங்
கோல் வேந்தன் காக்குகாடே” ஆசிரிய. (டு) “பகையுடன் கிடந்த
நிலைபிரி வழக்கினைப், பொருத்தலும் பிரித்தலும் பொருபகைகாட்டலு,
முட்பகை யமைத்தலு முணர்த்துசொற் பொருத்தலு, மொரு
தொழிற் கிருபகை தீராத வளர்த்தலுஞ், செய்யா வமைச்சுடன்
சேரா(ர்)வரசு, னுகிரிந்தன்ன காடு” கல். நு. (ஈ) “மருளேகொண்டு
குடிவருந்தமனுதல் குன்றிவழக்கழியப், பொருளே வெஃகு மரசரைப்
போற்புருவேம் யாமு நரகென்றார்” வில்லி. பதினொராம். போர் சக.
(உ) “முற்றமிருந குடிகுவப் பொருள்வவ்வி முதுக்குறைவி லுளத்த
னாகி, கற்றவரைத் தண்டித்துக் கல்லாத புல்லருரை கசிந்துகேட்கும்,
கொற்றவனவ் வலகுதன தடிப்படுத்திக் கொடுவகொண்மை புரிபு
நாவில்”..... ..

- க. (அ) ‘படையமைசேக்கை’ அகம். உஅக: கஉ. (து) சிலப். கந: எ0.
(டு) “கிடையும் பூளையும் கிழியும் பஞ்சியும், படையமைத் தியற்றிய
மடையணிப்பள்ளியுள்” பெருங். (க)சந: கஅக - ஏ.
ந. (அ) “ஒண்டொடி, யுழையமாகவு மினைவோள், பிழையலண்மாதோ
[திபேதம்] * கோடியயனிழல், † சேர்த்தவர் தம்மைப், ‡ மரங்களுடைய வெய்யகாட்
டிடை, || அமைச்சேக்கை.

17

எ - து: * பலவும்படுத்தல் பொருந்திய பக்கையிடத்தே துயிலிடத்த
 நீ அவன் வருத்தம் அறியாயாய் அவன் முயங்கிய கையை விட்டு நீங்குவா
 யாயினான் தனிமைகொண்டு வருந்துமவன் கூட்டத்திற்கு இடையே பிரிதலை
 மனத்தேகொண்டு வேற்றுநாட்டிடத்தே நிலைநில்லாத பொருளினிடத்தே நீ
 போகையென்று யான்கூறக்கேட்பின் நெஞ்சு அழிந்துகெட்டுப்போக யிகவும்
 ஒளிகெடுவானோ? இறந்துபடுவானே; எ - து.

இளைபவன் ஒளியோடற் † பானோவென்க.

† பலபடையாவன: (க) “செறுகூசெம்பஞ்சு வெண்பஞ்சு சேண, முறு
 துவி தாயிவையோ னார்து.” என்பனவாம்.

|| துடற்பான் முற்றுவினைத்திரிசொல். அறியாய், வினையெச்ச முற்று
 துதாரம், எதிர்மறை.

கஉ (உ) முனிவின்றி முயல்பொருட் சிறத்திநீ யெனக்கேட்பிற்
 பணியகண் படலொல்லா படர்கூர்கிற் பாணமன்னோ
 நனிகொண்ட சாயலா ணயந்துநீ (நு) நகையாகத்
 துனிசெய்து நீடி னுந் துறப்பஞ்சிக் கலுழ்பவன்

எ - து: மிகுதியைக் கொண்ட மென்மையையுடையவன் நீ தூர் வினை
 யாட்டை விரும்பி வினையாட்டாக ஒரு நீக்கத்தைச்செய்து அதிலே சிறிது

பிரிது காமெனினே” அகம். இ. (ஆ) “மடவைகா ணன்னெஞ்சே
 மாண்பொருண்மாட் டோடப், புடைபெயர் போழ்தத்து மாற்றான்-
 படர்கூர்ந்து, வீம்மி யுயிர்க்கும் விளங்கிழையா ளாற்றமோ, கம்மிற்
 பிரிந்த விடத்து” ஐந் - ஐம். நக. (இ) “தெளிந்தபூம் பள்ளியிற்
 சிறிது நீக்கிஹு, மளப்பருந் துயரொடு மவல மெய்துவேன்” நைடதம்.
 பிரிவுறு. கஉ.

க. “சிறுபூனே..... ..முறுதலி சேக்கை யோரைந்து” என்பது சிலக. அந.அ. மேற்கோளிக்காணப்படும் பாடபேதம்.

உ. (அ) “முனியாதார் முன்னிய செய்யுந்திரு” நான். சௌ. (ஆ) “தனியேய்யா மென்றொருவர் தாமடியல் வேண்டா, முனிவில ராகி முயல்க முனியாதார், முன்னிய தெய்தாமை யில்” பழ. ககக. (இ) தஞ்சலென்பது உறக்கம்; அதுவும் உறக்காமை பேரலாமையின் மெய்ப்பாடாயிற்று; “முனிவின்றி (.....கண்படலொல்லா படர்கூர்கிற் பாண்மன்னோ)” எனவரும். என்பர் இளம் பூரணர்; தொல். மெய்ப். சூ. கஉ.

உ. “செங்குதல் காண்மார் நகை குறித்தனரே” கலி. கந.

(பிரதிபேதம்) * பதம்படுத்தல், † பாலனோ, ‡ பண்டயாயன, || ஒளியோடற்பார்.

முதலாவது பாகீல. கூ

கூள்

பொழுது நீட்டிப்பினும் அத்துணை நீக்கத்துக்கு அஞ்சிக் கலங்குகின்றவன் லாம் இவனைப் பிரிசின்தேமென்னும் வெறுப்பின்றி முயன்று தேடும் பொருள் காரணமாக நீ போவையென்று யான் கூறக்கேட்பின் கிரையுடையனவாகிய ஈண்கள் மிகவும் உறக்கத்தைப் பொருத்தாவாய் நினைவு மிகுவானோ? இறந்து படுவானே; எ - று.

கக பொருளுணைக்கிப் பிரிந்துநீ போகுதி யெனக்கேட்பின்
மருணைக்க மடிந்தாக்கே மயல்கூர்கிற் பாண்மன்னோ
விருணைக்க மிடையின்றி நீரத்தி னிபன்றின்
னருணைக்க மழியினு மவலங்கொண் டழிபவள்

எ - து: மனத்திற்கு இருளைத் தருகின்ற பார்வை இடையின்றி * அரு
ளிடத்துச் சென்றபார்வை நீங்கிலும் வருத்தங்கொண்டு கெஞ்சுழிபவன் நீ
பொருளை நன்றென்று கருதித் தண்ணீர்பிரிந்து அவ்விடத்தே போவை
யென்று யான் கூறச் கேட்பின், கண்டார் மருளும் அழுகுகெட்டு மிகவும்
மயக்கம் மிகுவானோ? இறந்துபடுவானே; எ - று.

இவை மூன்றும், தாழ்சை.

எனவாங்கு, அசை.

இது தனிச் சொல்.

உக வினைவெஃகி (க) நீசெயின் விடுமிய ஞாயிரொளப்

புனையிழாய் நின்னிலை யான்கூறப் பைபென

நிலவுவே நெடுந்தகை நீளிடைச்

செலவொழிந் தனனாற் செநிகரின் லளையே

எ - து: புனைந்த பூண்ணையுடையாய்! இவளுடைய உயிர் நீ பொருளைத்
தேடிதலை விரும்பிப் போகின், தானும்போமென்று நின் பிரிவாற்றாமையை
யான் சொல்ல, புகழ்ச்சி நிலைபெறும் வேலிணையுடைய நெடிய தகையினை
புடையான் நீண்ட வழியிடத்துப் போக்கைப் பையெனத் தவிர்ந்தனன்;
இனி நின் + வினைகள் கழலாதிருப்பனவாக; எ - று.

ஆல், அசை.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வென்னும் உவகையும் தலைவற்கு இழிவும்
தோழிக்கு அச்சமும் பிறந்தன.

இது சுரிதகம்.

இஃது ஏழடித்தாலும் நான்கடித் தாழ்சையும் அசைநிலையான அடை
நிலைக்கிளவியும் நான்கடிச் சுரிதகமும் பெற்று வந்த ஓததாழ்சைக்கலி. (க)

க. "எந்நாளோ நெடுந்தகாய் நீ செல்வ, தந்நான் கொண் டிறக்குயிக
ளரும்பெறலுயிரே" கலி. இ: கஅ - கூ. "நின்னின், நிமைப்புவரை

வாழரண் மடலோன்" கலி. உக: கஉ - கூ.

(பிரதிபேதம்) "அவ்விடத்துச் சென்ற + வினை கழலாதிருப்பன.

(33) (க) அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்

பெரிதாய பகைவென்று பேணுரைத் தெறுதலும்
புரிவமர் காதலிற் புணர்ச்சியுந் தருமெனப்
பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்றநங் காதலர்
வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வடிக்பல்பான் கேளினி ;

சு. அடிதாங்கு மளவின்றி யழலன்ன வெம்மையார்
கடியவே கனங்குழாஅய் காடென்ற ரக்காட்டு
நெய்யடி க் கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்
நெய்யுட்டிப் பின்னுண் ணுறங்க் களிநெனவு முரைத்தனரே ;

க0. இன்மத்தி னிகந்தொரீஇ யிலேதீந்த வுலவையார்
றுன்புறுஉந் தகையவே காடென்ற ரக்காட்டு
என்புகொண் மடப்பெடை யசைஇய வருத்தத்தை
மென்சிறக ராலாற்றும் புறவெனவு முரைத்தனரே ;

சு. (அ) “தலைவரும் விழுமநிலை” என்னுஞ் சூத்திரத்து ‘ஒழிந்தது
கூறி’ என்பதை மொழிந்ததுகூறி யெனப் பாடங்கொண்டு,
‘மொழிந்ததுகூறிவன்புற நெருங்குதலாவது தலைமகன்மொழிந்தது
கூறி வற்புறுத்தல்’ என்று பொருளுழுதி இரசெய்யுளை மேற்கோள்
காட்டித் தோழி “அரிதாய கலையெனவு முரைத்தனரே” என
அவன் மொழிந்ததுகூறி, “எனவாகு, இளைநல... லிடனே” என

வற்புறுத்தியவாறு கண்டுகொள்க வென்பர், இளம். தோல். அதற்.
 கு. சஉ. (புனாயாசிரியர் பலர் இக்கருத்தினா பக்கம், எச. ந.
 பார்த்து.) (இ) நசகிலுர்க்கினியர் “அரிதாய வறனெய்தி யென்னுங்
 கலிப்பாட்டு. தலைவன் அன்புறுத்தக்கன கூடக்கேட்ட தலைவி அவற்றைக்
 கூறிப் புனைநலம் வாட்டுகரல்லரென வ வுதருநிக் கூறியவாறு
 காண்க; இதிலுள் ஆற்றுவிக்குந் தோழி வருவர்கொலென ஐயுற்றுக்
 கூறலின்மையிற் றோழிகுற்றன்மையு முணர்க” (தோல். கற். கு. எ.)
 என்றும் (இ) “அரிதாய வறனென்பது தோழி கூற்றன்மையுணர்க”
 (தோல். பொருளி. கு. ந. எ.) என்றும் இளம்பூணர் கருத்தினை
 மறுப்பர். அன்றியும் இவர் (ந) இச்செய்யுளைத் தலைவன் சொல்லிப்
 பிரித்தற்கும் (தோல். கற். கு. சந.), (உ) கலியுறுதி யாசிரியம் சுற்றடி
 நாற்சேரும் அயலடிமுச்சேருமாக எழுதோன் இற்றதற்கும் (தோல்.
 செய். கு. எச.); (ஊ) கலியுறுப்பாகவந்த் செய்யுளுக்கும் (தோல்,
 செய். கு. கடு) மேற்கோள் காட்டுவர். (எ) பேராசிரியர் கலிப்பா அன
 வடியான்வந்ததற்கும். (ஏ) சுற்றயல் முச்சேரி யாசிரியம்வந்த் கலிப்
 பாவிற்கும் (ஐ) கலிப்பா வுறுப்புவந்த் செய்யுளுக்கும் (தோல். செய்.
 கு. ந. இ, எச, கடு) மேற்கோள் காட்டுவர். (ஓ) யா - வி, உரைகாரர்

முதலாவது பரிசை. ௧௦

சுசு

கச. கன்மிசை வேய்வாடக் கனைகதிர் தெறுதலாற்
 றுன்னருஉந் தகையவே காடென்ற ரக்காட்டு
 ளின்னிழ வின்மையான் வருந்திய மடப்பிணைக்குத்
 தன்னிழலைக் கொடுத்தளிக்குங் கலையெனவு முரைத்தனரே;
 எனவாங்கு;

கக. இணைநல முடைய காணஞ் சென்றோர்
 புனைநலம் வாட்டுந் ரல்லர் மனைவயிற்
 பல்லியும் பாங்கொத் திசைத்தன

நல்லெழி லுண்கணு மாடுநா லிடனே

இது (க)தலைவி, முன்றன்பததி தலைவன்கூறிப் பொருள்வயிற் பிரிகின்ற காலத்துக் காடு கடியவாயினும் இவ்வகைப்பட்டனவும் * உளவென்று கூற்றார், அவை காண்டலின் வருவானத் தோழிக்குக் கூறி அதற்கு நியித்தழங் கூறி ஆற்றுவதித்தது.

முன்றன்பததி கூறுதலாவது அறத்தினுற் பொருளாகக் அப்பொருளாற் காமம் நுகர்வேனென்றலாம். உடைமையது உயர்க்கி கூறிப் பிரிந்தா னெனக் கிளவி கூறிற் பொருள்வயிற் பிரிதலின்றும், அது பொருள்வயிற் பிரிவை விலக்குமென்றலின்.

இதன்பொருள்.

(உ) அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்

எ - து தம்மை அருள்பணனின்வந்த அந்தணர்தாபநர் முறையோருக்குப் பெறுதற்கரிதாய அறஞ்செய்தலைப் பொருந்தி வேண்டுவன கொடுத்தலும்;
எ - து.

இஃது அருளென்னும் மெய்ப்பாடு.

யா - வி. கு. உள. இலும் (ஓ) இ - வி. உரைகாரர் இ - வி. கு. எடக. இலும் கலிப்பா அளவடியான் வந்ததற்கு மேற்கோள்காட்டுவர்.

க. “அரிதாய வறனெய்தி யென்றது முன்றன்பகுதி தலைவன்கூறக் கேட்ட தலைவி கூறியது” தோல். அகந. கு. சச. ௩௪.

உ. “துள்ளலோசை கலிப்பாலிற்கு ஆம்; துள்ளுதலாவது ஒழுகு நடைத் தன்றி இடையிடை உயர்ந்து வருதல்; கன்று துள்ளிந்நென்றும் போவக் கொள்கவென வினக்கி, ‘அரிதாய..... கேளினி’ என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டி, அரிதாய என நின்றவழிச் செப்பலோசைத் தாகிய வெண்கீர் பின்னும் வெண்டனாக கேற்ற சொல்லொடு புணராது ஆனடெழுந்த வோசை துள்ளி வந்தமையால்

துள்ளலோசை யாயிற்று” என்பர், இளம். தொல். செய். கு. எ.அ.
 ‘துள்ளலோசை’ (ஆ) “அரிதாய்.....கேளினி” என்பதனைத் தலைவன்
 (பிரதிபேதம்) : உளவெனவுங்.

எர்

கலித்தொகை க்க

(க) பெரிதாய பகைவென்று பேணுரைத் தெறுதலும்

எ - து: பெரிதாய * பகையை யெல்லாம் வென்று அச்செருக்கினல்,
 தம்மை வழிபடாதாரை அழித்தலும்; எ - று.

மூன்றன்பகுதி கூறியதற்கு மேற்கோள்காட்டி இதனுள் என வென்ற
 தனால், தலைவன் கூற்றுப்பெற்றுமென்பர், கச். தொல். அதத். கு. சக.
 (இ) “அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்” என்பதனை
 இளம்பூரணர் அருளலென்பதற்கு, எல்லாவுயிர்க்கும் அருள்செய்த
 லென்று பொருள்கூறி அதற்கும், (தொல். மெய்ப். கு. கட); (ஈ)பேரா
 சிரியர் அச்சொல்லுக்கு மக்கண் முதலிய உற்றத்தாரை யருளுத
 லென்று பொருள் கூறி அதற்கும், (தொல். மெய்ப். கு. கட);
 (உ)ஆசிரியவுரிச்சீர் கலித்தனை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ எனக்கூறிய
 இடத்து வெண்சீர் வருகவெனல் வேண்டாவோ வென்று வினாவி
 வெண்பாவிற்கு வெண்சீர் வருமென விதந்தோதான். அதுபோல அத
 னியற்றுகிய கலிப்பாவிற்கும் வெண்சீர்வருமென விதந்தோதல்
 வேண்டிவ தன்றென்று விடுத்தாக் கலிப்பாவில் வெண்சீர் வந்ததற்கும்,
 (ஊ)வெண்சீ ரிறுதி நிரையொடுதட்ட கலித்தனைக்கும்,(எ)அடியென்று
 கிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது நாற்சீரடி யென்றும் அது ஆசிரியப்பா
 வெண்பாக் கலிப்பாவென்னு மூன்று பாலினும் வருமென்றும்
 கூறிக் கலிப்பாவில் வந்ததற்கும்; (ஏ) அளவடிக்கட் டெள்ளலோசை
 வந்ததற்கும், (தொல். செய். கு. உச. உக, ஈஉ, ககடு); (ஐ) நச்சினர்க்
 கினியர் “வெண்சீ ரிறுதி நிரை முதலியற்சீர் தட்டலிற் றுள்ளலோசை

சிறவாதாயிற்று” என்பதற்கும், (ஓ) கலிப்பாலில் அளவடி வந்ததற்கும், (ஓ)புலவன் தான்வைப்பக்கருதிய பொருளைப் பிறிதோரடியுக்கொண்டு கூட்டாதுமுடிய நாட்டலாகிய யாப்பென்னுமுறுப்புக் கலியில் வந்ததற்கும், (ஓ)முற்றுமோனைக்கும், (தொல். செய். கு. உக, ஈஉ, எஅ, கூஉ) (ஃ)இ - வி. தூலார் அருளவென்பதற்கு மக்கள் முதலிய சுற்றத்தாரை அருளுதலென்றுபொருள்கூறி அதற்கும்மேற்கோள்காட்டினர்.

- க. (அ)“செறுவோர்செம்மல் வாட்டலுஞ்சேர்ந்தோர்க், குறுமிடத்துவக்கு முதலி யாண்மைபு, மில்லிருந் தமைவோர்க் கில்லென்றெண்ணி.... .. வெஞ்சுர மிறந்தனர்.” அகம். உகக. (ஆ) “நண்ணுர்த் தெறுதலுந், தீர்செய்வான் சென்றூர்த்தருடம்” காங். ஏ. (இ) “செய்க பொருளைச் செறுநர் செருக்கறுக்கு, மெல்கதளிற் கூரியதில்” துறங். எஐக, (ஈ) “செய்க பொருள் யாருஞ்செறு வாரைச் செறுகிற்று, மெல்கு பிறி தில்லை” (உ) “பொன்னினரும் பொருபடை யப்படை, தன்னி னுஞ் தரணி” சீவக. சகஎ, ககஉக. (ஊ) “சுருதலர் தம்மை வாட்டுந், கூரிய திதன்மேலில்லை கொழும்பொளிர் கொண்மினென்றார்” உத்தர. அசுவமேத. ககக.

(பிரதிபேதம்) * பலககக.

முதலாவது பழலை ௧0

எக

காதலிற் புரிவமர் புணர்ச்சியுந் தருமெனப்

எ - து: (க)முற்பிறப்பில் இருவர்க்கும் உண்டான காதலினாலே இப்பிறப்பில் மனம் பொருந்துதல் அமர்ந்த கூட்டத்தினையுந் தருமென்று நமக்குக் கூறி; எ - று.

“துன்புறு பொழுதினு மெல்லாம் கிழவன், வன்புறுத் தல்லது சேற லில்லை” (உ) என்பதனாற் றலைவன் வற்புறுத்திச் செல்கின்றமை இதனாற் பெற்றும்.

(௩) * பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் † சென்றநங் காதலர்

(சு) வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல்யான் கேளினி

எ - று: பொருள் வயிற்பிரிவை நன்றென்றெண்ணிப் போன நம் முடைய காதலர் வருவார்போல இருந்தது; விளங்குகின்ற பூண்நையுடையாய், யான் அவர் வர வினைத் துணிவூல்; இப்பொழுது அதற்குக் காரணம் கேள்; எ - று.

க. “அற்புளஞ் சிறந்தோர் பற்றுவுழிச் சேறலும்,புதுவதன்றே” என்பதும், மணிமேகலைபிற் கூறப்பெற்ற விசாகை தருமதத்தர் வரலாறும் இத்தூற் பக்கம் கஅ, க. குறிப்பிலுள்ளவைகளும் இங்கு நோக்கத்தக்கன.

உ. தோல். கற்பியல். கு. சாட.

௩. “பிரிவெண்ணிப் வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல் யான் கேளினி” என்பது கொல்லென்னும் இடைச் சொல் அசை நிலையாய் வருதற்கு மேற்கோள். நன். இடை. கு. கசு. மயிலை; வி, இரா. இ - வி. கு. உசக.

ச. (அ) உயிரும் உயிர் மெய்யும் தமக்குக் கூறிய மாத்திரையை இறந்தொலித்தல் நால் வகைச் செய்யுட்கண்ணு முண்டென்றுகூறிக் கலிப்பாவில் மாத்திரை இறந்தொலித்தற்கு, ‘வருவர் கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல்யான் கேளினி’ என்பதை மேற்கோள் காட்டி இதில் முகராஜகாரமும் ககரா ஏகாரமும் மாத்திரை யிறந்தொலித்த வாறுணர்க வென்பர், நச்; தோல். தூண்மரபு. கு. ஈட. அன்றியும் (ஆ) குறுமைபு நெடுமைபு மென்னும். தோல். மொழி. கஎ-ஆம் சூத்திரவுரையிலும் “அவற்றுள், மாத்திரையளவும்” என்னும் தோல். செய். உசஆம் சூத்திரவுரையிலும் “வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல் யான் கேளினி” “கடியவே களங்குழாஅய் காடென்ற ரக்காட்டுன்”

என்பவற்றை மேற்கோள் காட்டி, குற்றெழுத்துக்க னெல்லாம்
 டெட்டெழுத்தினை மாத்திரை மிகுத்தற்குக் கூடியவாறு உணர்க
 வென்றும் குற்றெழுக்க னெல்லாம் டெட்டெழுத்தினை மாத்திரை
 மிகுத்து விராஅய் கின்றவாறு காண்க வென்றும் கூறுவர்.

(பிரதிபேதம்) * பிரிவுள்ளி, † பெயர்ந்தகல்.

௭௨

கவித்தொகை. கக

(க) பொருள் அளித்தலுந் தெறுதலும் புணர்ச்சியுந் தருமென எண்ணிச்
 சென்ற காதலரென்க. இதனாற் போந்த பொருள் (௨) அருளியோர்க்கு
 அளித்த அறத்தாலே பேணுரை அழித்துப் பொருளைத்தேடி அப்பொருளாற்
 புணர்ச்சி பெறுவெனென மூன்றன்பகுதிகூறியுள்ளது.

இது தரவு.

௭ (ங) அடிதாங்கு மளவின்றி யழலன்ன வெம்மையாற்
 கடியவே கனக்குழாஅய் காடென்று ரக்காட்டுட்

க. (அ) “அறனும் பொருளு மின்பமு மூன்று, மாற்றும் பெருமகின்
 செல்வம்” புறம். ௨௮. ௧௫-௧. (ஆ) “வடுவிலாவையத்து மன்னிய
 மூன்றி, னவென தெய்த விருதலைபு மெய்தும்” நாலடி. ௧௧௪.
 (இ) ஒண்பொருள் காழ்ப்ப வியற்றியார்க் கெண்பொரு, னேனை
 யிரண்டு மொருங்கு” தறங். ௭௮௦. (ஈ) “பாரோர் செரலப் பட்ட
 மூன்றன்றே யம்மூன்று, மாராயிற்றானே யறம்பொரு ளின்பமென்,
 ஞாநிவற்றி ளிளையதனை யெய்துவார், சோரிருதலைபு மெய்துவார்”
 கீறிய. ௩-௪. (உ) “ஐயமில் பின்பமற லோடவையு மாக்கும், பொய்யில்
 பொரு ளேபொருள்” (ஊ) “அப்பொரு, னென்னுங்காலைத் துன்னுதன
 வில்லையே” கீவக. ௪௯௭, ௧௧௨௩. (எ) “அருன்கொண் டியற்று

மறமு மறநெறி யாய்ந்த மென்பூசு, சுருள்கொண்ட கோலையர்
தோன்புண ரின்பமுஞ் சூழ்சரும்பு, மருள்கொண்டு பாடி மதுமலர்ச்
சோலை மயிலணையாய், பொருள்கொண் டொழியமுற் றுதென்று
ஞாலம் புகலு மன்றே"...(ஏ) "பொன் பொருட்டினால் யாவு
முண்டாம்" கந்த. மாயைப். எ.

- உ. "நல்கினிள்ளி;; அருளவல்ல யாகுமதி யருளிலர், கொடாமை
வல்லராகு, கெடாத துப்பினின் பகையெதிர் தோரே" புறம். உஎ.
என்பதும் அதன் விசேட வுரையில் 'அருளிலர் கொடாமை வல்ல
ராகு வென்றதனும் பயன், அவையுடையோர் தத்தம் பகைவரை
வெவ் வராதலால் பகை யெதிர்ந்தோர் அவையிலராக வென்பதாம்'
என எழுதி யிருத்தலும். "அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்"
புறம். ௫௫. "அறத்தினாலன்றி யமரர்க்கு மருஞ்சமங் கடத்தன்,
மறத்தி னாலரி தென்பது மனத்திடை வலித்தி" கம்ப. முதற்போர்.
உடுக. "காலையா தபனைத் தருமன்மா மதலை கைதொழு கடன்
முடித். தருளிசு, காலையார் தழல்செய் வேள்வியர் தணர்க்குத்
தானமுந் தருவன வழங்கி, மாலை யா மனவிற் றனஞ்சயன்
மொழிந்த வஞ்சினம் வழுவுற முடிப்பான், வேலையா ரரவப் பல
பனை முழங்க வெம்முரட் சேனையோ டெழுந்தான்." வில்லி. பதி
னாண்டாம். உ. என்பவைகளும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.
௩. (அ) முதலெழுத்தொன்றுதலாகிய மோனையும் இரண்டாமெழுத்தொன்
றுதலாகிய எதுகையுமுன்ன தொடை மூன்றுற்றமோனையாற்பெயரிட்டு

முதலாவது பாலை. ௧௦

௭௩

(க)கிழியடித் (உ)கயந்தலை (௩)கலக்கிய (ஈ)சின்னீரைப்

அழங்கப்படுமென்பதற்கு “அடிதாங்கு களிமெனவு முரைத்தனரே” என்பது மேற்கோள். (தொல். செய். கு. அடி. ‘அஃதொழித்’ இளம்) (“தொண்டைப் தொடுப்பினுந் தளைபலவிரவிலு, முதல்வந்ததனான் மொழிநிசிற்பெயரே” என்னும் வர - வி. கு. கரு. இவரு ஓர்க்கத்தக்கது.) (ஆ) இளம்பூரணர். ‘அன்புறுதருக’ என்னும் தொல். பொருளி. நடு-ம் குத்திரவுரையில் அன்புறுதற்குத் தருவன இறைச்சிப் பொருட்கட் கட்டிதலும் வற்புறுத்தலாமென்று கூறி இதனை மேற்கோள்காட்டி இது வற்புறுத்தற் குறிப்பென்பர். (இ)

“அடிதாங்கு மனவன்றி யழலன்ன வெம்மையானென்பது வெண் சீரகன் பகைத்து வந்து ஈற்றுச் சீரின் முதற்கணின்ற நேரனை நிரையனைபோலக் கலியோனை கொண்டமையின் அது கலித்தனை யெனப்பட்டது” என்பர், பே. (ஈ) ஈச்சினார்க்கினியரும் இதனையே இறுதியிறிதி துமாற்றி ‘துள்ளலோனை கோடலிற் கலித்தனையாயிற்று’ என்றும் “இது கட்டினையடிக்கே யென்பது ‘தனையனை சிதைவாத் தன்மையான’ (செய். உடி) என நின்ற அதிகாரத்தாற் கொள்க” என்றும் கூறுவர். தொல். செய். கு. உக. (உ) இளம்பூரணர், கலிப்பா வின் அடி பதின்மூன்றெழுத்து முதலாக இருபதெழுத்து ஈறாக வருமென்கூறி, இதனைப்பதினைத்தெழுத்தான் வந்தவடிக்கு மேற் கோள் காட்டுவர். தொல். செய். கு. கரு. ‘அளவடி’

- க. (அ) “துடியடியன்ன தாங்குடைக் குழவியொடு” பொருந. கஉரு; (ஆ) “துடியடிக் குழவிய” புறம். நகக; உக; (இ) “துடியடியன மடிசெவியன துறுகய முனி” பெரிய. கண்ணப்ப. அக; (ஈ) “கொடியுரா லுடையவிடை கடியதுடி யடியினொடு மிடியினதிர” தே.

உ. “கயத்தலைக் குழவி” நற். களக; நறுந். நகச.

ங. ‘கலக்கிய சின்னீரை’ என்பதொடு “கலங்குநீ ரென்பதற்கு, சின்னீ ரெனப் பொருளெழுதி யிருத்தலும்” சீவக. உகஅக. “தேறுபடு சின்னீர்போலத் தெளிந்து” மணி. உக: கசஉ. என்பதும் ஒப்பு கோக்கற்பாலன.

ச. (அ) “சேலேறு சின்னீரிடைச் செல்வனபோன்று” (ஆ) “சின்னீர் மாக்கய வெதிர்த்தவேபோல்” சீவக. ௨௩௪௪, ௨௩௪௦. (இ) “வேலைச் சின்னீர் பருகின னிரவி” (ஈ) “யாற்றுநீர் சிலவென்று மருவான்” கம்ப. கும்ப. ௩௧; இரணிய. ச. என்பவைகளும், (உ) ரச்சினூர்க் கினியர். கலி. ௩௪-இல் சின்னீரென்பதற்கும் எ௨-இல் பால் சிலவென் பதற்கும் எழுதிய குறிப்புக்களும் தேநீர். கிளவி. கு: ௧௭. உரையில் குடத்துள்ளும் பிறகலத்துள்ளும் இருந்த நீரைச் சிறிதென்னாது சில வென்றலும்..... ..போல்வன வழக்காம் என்று எழுதியிருப்பதும் ஈண்டு அறியத்தக்கன.

10

எசு

கலித்தொகை. கக

(க) பிடியூட்டிய பின்னுண்ணுங் களிநெனவு முரைத்தனரே

ச. (அ) “மடப்பிடி புயங்குபசி களைஇயர், பெருங்களிற் தொலைத்த முடத்தாளோமை” (ஆ) “இரும்பிணர்த்தடக்கை நீட்டி நீர்நொண்டு, பெருகளை யானை பிடியெதி ரோடுங், கானம் வெம்பிய வறங்கூர் கடத்திடை” (இ) “மடப்பிடி தழீஇய தடக்கை வேழந், தேன்செய் பெருங்கிளை யிரிய வேகளைகப், பொண்புரை கவழம் புறந்தருழுட்டு, மாமலை” (ஈ) “நகைபெரி துடையர் நல்கலு நல்குவர், பிடிபசி களைஇய பெருகளைவேழ, மென்சினை யாஅம் பிளக்கு, மன்பின தோழியவர் சென்ற வாரே” (உ) “மறத்தனர் கொல்லோ தாமே களிறுதன், ஸுயங்குடை மடப்பிடி வருத்த நோனாது, நிலையுயர் யாஅத் துலையக் குத்தி, வெண்ணூர் கொண்டு கைகவைத் தண்ணூர், தழங்க மெஞ்ச மொடு முழங்கு, மத்த நீளிகை யழப்பிரிந் தோரே.” (ஊ) “தொடு குழி மருகிற் றவ்வாக் கலங்கல், கன்றுடை மடப்பிடிச் சுயந்தலை மண்ணிச, சேறுகொண் டாடிய வேறுபடு வயக்களிற்” (எ) “யானை

தன், கொண்மருப் பொடியக் குத்திச் சினஞ்சிறந், தின்னுவேணி
 லின்றினை யா, முளிசினை மராஅத்துப் பொளிபின் தாட்ட" (ஏ)
 "வீழ்பிடி கெடுத்த வெண்கோட்டியானை, யுண்குளகு மறுத்தவுயக்கத்
 தன்ன" (ஐ) "செந்தினை கவர்த்த பைங்கண் வேழங், கருவரைப்
 பிரசங் கை யின் வாங்கி, நீயின் மிரிய வீசி வயவுப்பிடயின், வாயுறக்
 கொடுத்த செவ்விகோக்கி" (இ) "விலக்கல் விளகெழாஅய் செல்வா
 ரோ வல்ல, ரழற்பட் டசைந்த பிடியை - யெழிற்களிறு, கற்சனைச்
 சேற்றிடைச் சின்னீரைக் கையாற்கொண, ட்ச்சி யொழுக்குஞ் சுரம்"
 (ஓ) "குழலிப்பிடி குஞ்சர மாழ்குமெனது தழுவிச்சுடு வெவ்வழ ருங்
 குவன" (ஔ) "உழையுடைக் கத்பின ருரையிற் சென்றிடா, தழை
 யுடைப் பிடிக்குநீர் தண்க்கும் வேட்கையாற், புழையுடைத்தனிக்கரம்
 போக்கிப் பொங்குஞ், மழையுடைத் திவின மதங்கொன்யானையே"
 (ஃ) "உருகு காதலிற் தழைகொண்டு மழலைவண் டோச்சி, முருகு நாறு
 செந் தேளினை முழைநீன்றும் வாய்கிப், பெருகு குவினம் பிடிக்கொரு
 பிறைமருப் பியானை, பருக வாயினிற் கையினின் தளிப்பது பாராய்"
 (அஅ) "ஒருத்தற் குலம்பிடிக் கூண்பல ளுட்டியுண் டோகருநிழற்,
 பொருத்தற் குகைப்பது நின்னகநாடு" என்பவை, களிற்றுக்குப் பிடி
 யின்பா லன்புமிகுதியென்பவற்றை வினக்கும். (ஆஆ) "நானுமுண்
 னும் விருந்துண்டு மிகினே" என்பதை இவ்வடி நினைப்பிக்கின்றது.
 ஆசிரியமலை. "சிறுசெவியன்னே "

(இஇ) "பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங்க் களிமெனவு முரைத்தனரே"
 என்பதனை ஒற்றிசை நீடலுக்கு (தொல். தான்மரபு. கு. ௩௩) மேற்
 கோன்காட்டி, ககர வொற்று அனபிதந்தவாறு காண்க வென்றும்
 "(௩௩) மாத்திரை யனவு மெழுத்தியல் வகையு, மேற்கிளந்தன்ன வென்

எ - து: பொன்னாற் செய்த கனவிய குழையினையுடையாய், காடுகள் (க)நெருப்புப்போன்ற வெம்மையாலே அடிபொறுக்கும் அளவின்றிக்கடியவா விருக்குமென்று சொன்னார்; சொல்லி, அக்காட்டிடத்தே களிறு, துடிபோலும் அடியையுடைய யானைக்கன்றுகள் இழிந்து, தாயுத்தத்தையும் உண்ணவேண்டுமென்று கருதாது கலங்கிய சிறிய ரீரை முதற் பிடியை ஊட்டிப் பின்பு தாலும் உண்ணுமென்றுஞ் சொன்னார்; எ - து.

க. இன்பத்தி னிகந்தொர் இ யிலைதீந்த வுலவையாற்
றுன் (2) புறமூற் தகையவே காடென்றா ரக்காட்டு
ளன்புகொண் மடப் (௩) பெடையசைய வருத்தத்தை
மென்சிறக ராலாற்றும் புறவெனவு முரைத்தனரே

எ - து: காடுகள் இலை பசுமை இகந்து தீந்தகொம்புகளாலே இன்பத்தி னின்று நீங்கி, சென்றாபைத் துன்பமுறுத்துந் தகைமையையுடையவாயே இருக்குமென்று சொன்னார்; சொல்லி, அக்காட்டிடத்தே புறவுகள், தாம் அன்புகொண்ட மடப்பத்தை யுடைய பெடைகள் வெம்மையால் இளைத்த வருத்தத்தைத் தஞ் சிறகை விரித்து அதன் நிழலாலே அவ்வெம்மையைத் தீர்க்கு மென்றுஞ் சொன்னார்; எ - து.

சிறகர்: ஆர், ஈற்றுப்போலி.

பதற்கு (தொல். செய். கு. உ.) மேற்கோள் காட்டி, குற்றெழுத்து இடையினின்ற வொற்றெழுத்தை மாத்திரை மிகுத்து விராஅய் நின்றவாறு காண்கவென்றும் கூறுவர், நச்சினுர்க்கினியர்.

க. “செல்பவோதம்மடைந்தார் சேழிய கீழா, லடிவெந்து கண் ஈடுமாறு” திணைமாலை. ௧௨.

உ. உறுவென்பது உறுத்தென்னும் பொருளில் வருதலை (அ) செவியறிவுறு வென்பதன் பொருளாலும் (ஆ) “வளிசுழற்றறாஅ” என்புழி (அகம். ௩௬) ஈறாஅ வென்பதற்கு உறுத்தி யெனப் பொருளெழுதி இருத்தலாலும் (இ) “நிப்பிடர் தோறும் யாப்புற வறிவுறீஇ” (ஈ) “குளம்பும் கோடும் விளவகுபொன் னுறீஇ” என்னும் பெருங்கதையாலும். உணர்க.

௩. (அ) “செழுவிப் பெடையைக் கிளர்ச்சை றழீஇத, தொழுநிச சிறகிற்றுயரற்றவன” சீவக. ௧௧௮௭. (ஆ) “தேர்த்தாளை வாணன் தென் மாறையின் னேயஞ்சல் செம்புருக்கி, வார்த்தாலனைய வழி னெடும் பாலை மடப் பெடை கோய், பார்த்தாத வந்தணி பாதவ மின்மையிற் பைஞ்சிறகாற், போர்த்தாலு மஞ்ஞைகண் மும்போவ ரோகம் புரவலரே” தஞ்சை. ௨௯௭.

(பிரதிபேதம்) ^௧ சொல்லிய காட்டிடத்தே (தாழிசை மூன்றனுமாயினும்).

என

கலித்தொகை. ௧௧

கசு^௧கன்மிசை (க)வேய்வாடக் (உ) கணிகதிர் தெறுதலாற்
றுணனஞ்உந் தகையவே காடென்ற ரக்காட்டு
ளின்(௩)னிழ லின்மையான் வருந்திய மடப்(௪)பிணைக்குத்
தன்னிழலைக் கொடுத்தனிக்குங் கலைபெனவு முரைத்தனரே

எ - று: காடுகள் ஞாயிற்றினுடைய செறிந்தகதிர்கள் மலையின்மே

என்ற மூல்கிள்கள் வாழும்படி சுடுதலாலே செவ்வார்க்குச் சேருதலரிய தகைமையினை புடையவாயே இருக்குமென்று சொன்னார்; சொல்லி, அக்காட்டிடத்தே * கலைமான், இனிய நிழலில்லாதபடியாலே வருந்திய மடப்பத்தை, புடைய † தன் பிணைக்குத் தான் நின்று தன் நிழலேக்கொடுத்து உயிரை அளியா நிற்குமென்றுஞ் சொன்னார்; எ - று.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு, அசை.

இது தனிச்சொல்.

கக இளைநல முடைய (ந) காணஞ் சென்றோர்

புனைதலம் வாட்டின ரல்லர் மனைவயிற்

- க. (அ) “மழைபெயன் மாறிய கழைதிரை கத்தம்” (ஆ) “இரும்பினை திரைக்கப் பெரும்பெய லொளிப்பக், குன்றுவறங் கூடச் சுடர்சினந் திகழ, வருவி யற்ற பெருவறற் காலையும்” பதிந். சக: கச. சந: கஉ-ச. (இ) “கழைகாய்ந் துலறிய வறகூர் லீளிடை” புறம். நஉ: ௨. (அ) “கனைகதிர் தெறுதலிற்” கலி. கஇ, ந. (ஆ) “கனைகதிர்க் கனலியை” கலி. கக: கஉ. என்பவையும். (இ) “கனைசுடர்” கலி. கஉ. என்பதன் குறிப்பும் பார்க்க.
- ந. “ஆடு கின்றசிறை வெம்ப ருத்தினிழ லஞ்சி யக்கடு லுனத்தைவிட், டோடு கின்ற நிழ லொக்கு நிற்குநிழ லோரி டத்துமுன வல்லவே.” கலிங். கஎ.
- ச. (அ) “கலையின்பிணை கன்றிடு மென்றுகசிக், திலையின்னிழ லவ்வயி னின்மையினு, னிலையின்னிழ றுனது நின்று கொடுத்த, துலையும் வெயி னின்றருகும் முரவோய்.” சீவக. ககஅஅ. (ஆ) “பண்ணார் பண்மொழிப் பைந்தொழ யாய்வெந்த பாலவன, மெண்ணு திரு நிதித் தேகினர் காண்ப ரெதிர்த்தவலின், கண்ணார் சிறப்புநல் மெய் புறம் வேட்கை கரத்துகலை, புண்ணு தரிணத்தை புண்டதுபோல நின் றாட்டுவதே” அம்பிகா. நகஉ.

இ. “தகையெழில் வாட்டு ரல்லர், முகையலிழ் புறவி னுடிநர் தோரோ”
ஐங். சகஉ.

(பிரதிபேதம்) * கைகள், + தம்பினக்குத் தாண்டும் தந்தினை.

முதலாவது புரிலை. ௧௦

௭௭

(க) பல்லியும் பாங்கொத் திசைத்தன
நல்லெழி னுண்கணு மாமொ விடனோ

(அ) “இடங்க ணினி மபடே, நெடுஞ்சுவர்ப் பல்லியும் பாகுகிற்
தேற்றம் சுரம்பல நீந்திச், செய் பொருட் ககன்றன
ராயினும் பொய்யலர், வருவர் வாழி தோழி” நற்றிணை. ௨௪௬.

(ஆ) “பூங்கண்ட மாடுங் கனவுந் திருந்தின, வோககிய குன்ற மிதந்
தாரை யாநினைப்ப, வீங்கிய மென்றோள் கவினிப் பிண்திரப், பாகு
கத்துப் பல்லிபடும்.” ஐங் - எழு. சக. (இ) “எல்லிருட் கனவிற்
கண்டேன் கண்ணிட னுடு மின்னே, பல்லியும் பட்ட பாங்கர் வருங்
கொலோ நம்பி யென்று, சொல்லின டேவிநிற்பப் பதுமுகன் னொழுது
சேர்ந்து, நல்லடி பணிந்து நம்பி வந்தன னடிக ளென்றான்” சீவக.

கக௦௧. (ஈ) “அரவிசைக் குந்திரு வல்குணல் லரயடை யார்மடியப்,
பொரவிசைக் கும்பரி பூண்டபொற் தேர்நம் புரவலர்தம், வரவிசைக்
கும்பல்லி வாமந் துடிக்கும் வாரிநெடுக, ணிரவிசைக் குங்குழ லோடின
வாடையின்றென் செய்யுமே” அம்பிகா. ௫௩௫. (உ) “துடித்தன
வெனக்கிடந் தோளுந் கொருகையும், வடித்தவேல்வழியுநல் வரைப்
பிற் பல்லியு, நொடித்தன விரிசெயி றுலுலப்பட்டன, கடைத்தலைக்

குமாரிற் காண்டற் கென்றனள்”..... எனப்பல்லி
யிசைத்தலும் இடந்துடித்தலும் சேர்ந்தும். (ஊ) “அரும்பொருட்
ககன்ற காதலர் முயக்கெதிர்த்து, திருந்திழைப் பிணைத்தோள் பெறுநர்
போலு, நீங்குக மாதோநின் னவல மோங்குமிசை, யுயர்புகழ் நல்லி
லொண்சுவர்ப் பொருந்தி, நயவரு குரல பல்லி, நள்ளென் யாமத்
துள்ளுதொறும் பகிமே.” நந். நகநக. (எ) “ஓங்கிய நல்லி லொரு
சிறை நீலைஇப், பாவகர்ப் பல்லி பகிதொறும் பாவி” அகம். க:
(ஏ) “கள்ளி முள்ளரைப் பொருந்திச செல்லுநர்க், குறுவது கூறுஞ்
சிறுசெந் நாவின், மணியோர்த்தன்ன தெண்குரற், கண்வாய்ப்
பல்லிய காடிநந்தோரே” அகம். கடுக: கஉ-டு. (ஐ) “பருவாய்ப்
பல்லி பகிதொறும் பாவி, நல்ல கூறென நடுகிசிப், புல்லென்மாலே
யொடி, பொருகுகொ ருளே” அகம். உஅக: கடு-எ. (ஒ) “வருந்து
தோட் பூசல் களையு மருக்கென, வுள்ளுதொறு பழைம்பல்லி, புள்ளுத்
தோழு துறைவி செவிமுதலானே” அகம். நடுக. (ஓ) “ஆமா சிலைக்கு
மணிவரை யாரிடை, யேமாண் சிலையார்க் கினமா விரிந்தோடுந்,
தாமாண்பில் வெஞ்சுரஞ் சென்றார் வரல் கூறும், வாய்மாண்டபல்லி
பகம்” கைநீநிலை. கஅ. (ஔ) “கொட்டாய் பல்லிக்குட்டி - குடமாடி
புலகனந்த, மட்டார் பூகுழன் மாதவினை வரக் - கொட்டாய்
பல்லிக்குட்டி” பேரியந்திமொழி. கஉ - கஃ. ச. (ஃ) “பில்லியின்

எஅ

கலிந்தொகை. கக

எ-து: இங்ஙனம் அவர்க்கு (க) அருள்வந்தவை காட்டுதலின் அவர்
வருந்துதற்குக் காரணமான கண்மைகளையுடைய காட்டைப்போனவர் நமது
புனைந்த நலத்தைக் கெடுக்குமவரல்லாகாண்; அதற்குக் காரணம் என்னெ
னின், நம்மனையிடத்துப் பல்லியும் நன்றாகிய இடத்தே அவர் வரவுக்குப்
பொருந்திக் கூறின; நல்ல அழகையுடைய மைபுண்கண்ணும் இடந்துடியா
நிற்கும்; எ-று.

பல்வி இசைத்தது, பிரிதின்சுட் டோன்றிய ஆக்கம் பற்றிய வியப்பு. இடத்துடித்தது, தன்சுட் டோன்றிய ஆக்கம்பற்றிய வியப்பு.

பல்வியுயகண்ணுமென்னும் உம்மைகள், எச்சவும்மை. இணைநலமென் பதற்கு இணையநல மென்பது விகாரப்பட்டதென்பாரும் உள்.

† இணைய நலமென்பது பாடமாயின், இத்தன்மையவாய நலமென்க.

இப்பாட்டுப் “புணர்ந்துடன் பேரகிய கிழவோன் மனையிருந், திடைசு ஈரத் திறைச்சியும் வினையுஞ் சுட்டி, யன்புறு தக்க கிளத்த ருனே, கிழவோன் செய்வீனைக் ௧௪௪ மாறும்” என்னும் (௨) சூத்திரத்துப் புணர்ந்துடன்

சொல்லுஞ்சொல் லாக்கொள்வ தோவுண்டு பண்டுபண்டே” திரு விருத். சஅ. (அஅ) “நனைசுவர்க் கூரைக் கனைகுறப்பல்லி, பாடி பார்த்திருக்குமெம் மனைவியை” எனப் பல்வி இசைத்தலும். (ஆஆ) “உருவவேற் கண்ணு யொருகாற்றோச செல்வன், வெருவிலீந் துக்கநீ எத்தம் - வருவர், சிறந்து பொருடருவான் சேட்சென்ற ரின்தே, யிராந்துகண்ணாடி மிடம்” திணைமாலை. அ௦. (இஇ) “மகிழ்துடி - கையணல், வைத்த வொழிற்றியர் வாட்க ண்டடைய, வய்த்தன் துவகை யொருவரு” 11 - வே. வெட்சி. ௧௨. (ஈஈ) “இருபிறப் பாள னென்கொ லெய்தில னின்னு மென்னு, வரிமிடற் தனிவீழோதி மனத்தினி லுணருமேல்வை, முருகுசொப் புளிக்குஞ் செய்ய முளரியம்போது பூத்த, கருகெறிக் குவனையன்ன கண்ணிட னாடிற்றன்றே” பாகவதம். ௧௦ உருக்குமிணி மனத்திறமுரைத்த. ௨௪. (உஉ) “அம்பிகையங் கிடமுலைபுக கண்ணு மாடப், பெருவிருப்பி னணித்தாகக் கூட்டுறவுண் டெனப்பிறவரு மகிழ்ச்சி பூத்தான்” காஞ்சிப். கழுவாய்ப். ௨௩௩. என இடத்துடித்தலும் தனித்தனி யாயும் கூறப்பட்டிருத்தல் ஈண்டு அறிதற்பாலது. (ஊஊ) “பாகைப், பருவாய்ப் பல்லப் பாடோர்த்துக் குறகும், புருவைப்பன்றி” (அகம் அஅ) என்பதும் (எஎ) கலி. ௧௦௧ சடு. விசேடவுரையின் குறிப்பில் மகளிர்க்கு இடத்துடித்தல் நன்னியத்த மெனப்படும் பகுதிகளும் ஈண்டு நோக்கத் தக்கன.

8 இணை நல முடையகானஞ் சென்றோர் என்புழி இங்ஙனம் அவர்க்கு அருள்வந்தவை காட்டுதலின் எனப் பெய்துரைத்த சொற்றொடர்.

கலி. ௩: ௨௦. இல் உள்ளது.

உ. தொல். கற்பியல் கு. எ.
(பிரதிபேதம்) : நன்மைகளுடைய, † நிற்றமென்றொளக, ‡ இனமம், || அன்புறுத்
தகல்கினத்தல.

முதலாவது பாலை. கக

எக

போகாத தலைவி மனைக்கணிந்து (க) தலைவன் அன்புறுத்தத்தக்கன்கூறத்
கேட்டுத் தலைவன் தன்மேல் அன்புறுதற்குத் தக்க கருப்பொருளைக் கூறித்
தலைவன் செய்வினை முடியாது வருவனென்னும் அசகம் பிறவாமல் மீண்டு
வருவனெனக் கூறித்தே கூறமென்றவின், 'புனைநலம் வாட்டுநரல்லர்' என
வரவு கருதிக் கூறினான். ஆற்றுவிற்குந்தோழி 'வருவர் கொல்' என ஐயுற்றுக்
கூறலாகாமையிற் நோழிகூற்றன்மை உணர்க.

இது சுரிதகம்.

இஃது ஐந்தடித்தரவும் நாலடித்தாழிசையும் அசைநிலையாகிய * அடை
நிலைக்கினவியும் நான்கடிச் சுரிதகமும் பெற்று வந்த ஓத்தாழிசைக்கவி. (க௦)

(கஉ) (உ) இடுமு ணெடுவேளி போலக் (ங) கொலைவர்

கொடுமரந் தேய்த்தார் பதுக்கை நிரைத்த

கடுநவை யாராற் றறுசுனை முற்றி

புடங்குநீர் வேட்ட (சு) வுடம்புயங் கியானை

நு கடுந்தாம் பதிபாங்குக் கைதெறப் பட்டு

வெறிநிரை வேறுகச் † சார்ச்சார லோடி

நெறிமயக் குற்ற நிரம்பாரீ டத்தஞ்

க. பக்கம் சுஅ. குறிப்பு க. இல் (ஆ) என்பதன்பின் பார்க்க.

உ. தலைவன் பிரியக் கருதியவழித் தோழியுந் தலைவியும், நீ போகின்ற விடம் எல்லாவாற்றாணும் போதற்கரிய நிலம், எனக்கூறி விலக்குத் துண்டென்பதற்கு, "இடிமுனைடுவேலி உரலுடை யுள்ளத்தை" என்பதை மேற்கோள் காட்டி, தலைவியும் தோழியாற் கூற்று நிகழ்த்து மென்பார், நச. தொல். பொருளி. கு. உஉ.

ங. (அ) "உவலிடு பதுக்கை யானரு பறந்தலை" (ஆ) "கொடுவிற் கானவர் கணையிடத் தொலைத்தோர், படுகளத் துயர்த்த மயிர்த்தலைப் பதுக்கை" அகம். சுஎ: கச. உருக: இ-சு. (இ) 'கொலைவன்' கலி. கரு: கச; கசஎ: உரு; புறம். கருஉ: அ. மணி. உரு: கஎச. (ஈ) "கொலைவர் கொடுமரந் தேய்த்தார்" என்பதனை (தொல். மேற். கு. கூ.) வினைப்பெயராய்ச் செயப்படு பொருட்கண் காலன்காட்டி நின்றது. என்று கல்லாடரும், செயப்படு பொருட்கட் காலங் காட்டி நின்ற தொழிற் பெயரென்று நச்சினூர்க்கினியரும், காலங் காட்டிப் படுத்த லோசையாற் செயப்படு பொருண் மேனின்ற வினைப்பெயர் (இ - வி. கு. கஎச.) என்று இ - வி. நூலாரும் கூறுவர்.

ச. 'உடம்புயங்கியானை' கலி. கரு: சு.

(பிரதிபேதம்) : இடை நிகை, + சாரச்சால்.

அ

கலித்தொகை: கஉ

(க்) சிறுநனி நீதுஞ்சி (உ) ¹யேற்பினு மஞ்ச நறுமத னீத்துப் பொருள்வயிற் செல்வோ

க௦ யுரனுடை யுள்ளத்தை செய்பொருண் முற்றிய

(ரு) வளமையா னாகும் பொருளினு வென்பா யிளமையுங் காமமு நிற்பாணி நில்லா

விடைமுலைக் (சு)கோதை குழைய முயங்கு
முறைநாள் கழித் லுறு அமைக் காண்டை
கதி (ரு)கடைநா ளிதுவென் றறிந்தாரு மில்லைப்
(க)போற்றாய் பெருமலீ காமம் புகர்பட
வேற்றுமைக் கொண்டு பொருள்வயிற் போருவாய்
கூற்றமு மூப்பு மறந்தாரோ டோரா அங்கு
மாற்றுமைக் கொண்ட வழி.

இது தலைமகனும் பிரிவுணர்ந்தப்பட்ட தோழி காட்டது கடுமையுந்
தலைவியது மென்மையும் “நாளது சின்மையு மிளமைய தநுமையுந்,

க. ‘சிறுநளி நீதுஞ்சி யேற்பிலும்’ என்பது (தொல். வினை. கு. ௩௦ கல்
தொல். வினை. கு. ௩௧. ௩௪.) குறிப்பு வினையெச்சம் அகர வீற்றா
னன்றி வேற்றாள் முடிக்குஞ் சொல்லை விசேடித்து வருவதற்கு
மேற்கோள்.

உ. எற்றவென்னுஞ் சொல்லின் பொருள் (அ) “வாய்த்தகைப் பொய்க்
கனா மருட்ட வேற்றெழுந், தமளி தைவத் தனனே” (ஆ) “மெய்
புணர்ச் தேற்றெழுவே னாயின்” (இ) “எழுவார்யாழு மேத்தொலியு
மிறைவன்கேளாத் துயிலேற்றான்” (ஈ) “செவக, னேற்றெழுந்
தனனால்” (உ) பூணக மெல்லியற் புல்லினையாகவப் பொய்யை
மெய்யாப், பேணுமகிழ்ந்து பெருந்துயி லேற்றவன் பின்னைநின்னைக்,
காணுள்கலங்கினன்” என்பவற்றால் தெளியலாம்.

௩. (அ) “வளமையோ வைகலுஞ் செயலாகும்... .. இளமையுந்
தருவதோ விறத்தபின்னே” (ஆ) இளமையுந் காமமு மோராகுப்
பெற்றார், வளமை விழைதக்க துண்டோ அரிதரோ, சென்ற
விளமை தாற்கு” கலி. கடு: ௨௪-௬, ௧௪: ௭-௧௨. என்பவைகளும்
அவற்றின் குறிப்பில் இவ்விடத்துக்குப் பொருத்து வனவும் காண்க.

௪. கலி. ௭௩-ம் செய்யுளின் ௧௨ - ௩. அடிகளின் குறிப்புப் பார்க்க.

௫. “இதுவென வரைந்து வாழுநா னுணர்ந்தோர், முதுகீ ருவகின்
முழுவதுமில்லை” சிலப். ௨௪, ௧௪௧-௨.

க. “மாற்றுமைக் கொண்டவழி” என்பது இறுதிக்கண் இரண்டாவது தொக்கதென்றும் அது போற்றுகுயெனவரு முடிக்குஞ் சொல்லோடு ஒட்டி ஒரு சொல்லாகாமை புணர்கவென்றுக் கூறுவர், நச். தொல். எச்ச. கு. கக.

முதலாவது பாலை. கக

அக

நானான் பக்கழந் தநநிய தமைநியும்” (1) “அன்பின தகலந் மதந்சீய் தநமையும்” (2) கூறிச் செலவழங்குநித்தது.

இதன் பொருள்.

கட்டுமுன்னால் இடம் செடியவேலிபோலக் கொலைத் தொழிலையுடைய வேடர் வில்லாலே கொல்லப்பட்டவருடைய உடலும் மறையவிட்ட இலைக் குவை நிரைத்துக் கிடக்கின்ற கடியகுற்றம் நிறைந்த வழியில் நீர் அறுந் கடுஞ்சுனையைச் சூழ்ந்து தண்ணீருண்டலை விரும்பிய உடம்பு வருந்தின யானைகள் தாஞ் சேரப்பதித்து அவ்விடத்துக் கைகள் சுடப்பட்டு ஒழுங்குபட்ட திரள்கள் வெவ்வேறும்படி மலைச்சாரல் நோறும் ஒடுகையினாலே பழைய வழிகள் மயங்கப்பட்ட தொலையாத நீண்ட காட்டைப், பண்டு துயில் கொள்ளுந் காலத்தின் மிகச் சிறிது பொழுது தாழ்த்துத் துயில் கொண்டெழுந்திருப்பினும் இதுவும் ஒன்றுடைத்தென்று அஞ்சும் நறிய நுதலையுடையானைக் கைவிட்டுப் பொருளிடத்தே வேட்கை நிகழ்ந்து போகின்றவனே, நீதான் வலியுடைத்தாகிய மனத்தையுடையை; தேடும் பொருளைத் தேடிமுடித்த செல்வத்தாலே உண்டாகும் * பொருடான் இங் வன்பமென்று கூறுகின்றவனே, நீ அப்பொருளைத் தேடிவரக் குறித்த காலத் தளவும் இளமைபுற காமமும் நின் கையிடத்து நில்லாவாய் நாடோறும் கழியும்; அதுவே அன்றி இறக்கும் நாள் இதுவென்று உலகத்திலே அறிந்தவர்களும் இல்லை; † ஆதலான் முலையிடையிற் கோதை குழையும்படி முயங்கு முறைமையினைபுடைய நான்கள் ‡ இளமைப்பயனின்றிப் போத

ஹருமையை நெஞ்சாலே காண்பாய்; || காமதன்மம் குற்றப்படும்படி அதனோடு
வேறுபாடுகொண்டு பொருளிடத்தே வேட்கை நிகழ்ந்து போகின்றவனே,
பெருமா, நீ தமக்கு வருகின்ற கூற்றத்தையும் மூப்பையும் மறந்திருக்கின்ற
அறிவில்லாதாருடனே — ஒரு படிப்பட்ட மாறுபாட்டினைக்கொண்ட, கன்மக்
கள் நிற்கின்ற வழியினை நினக்கு வழியாகப்பேணாய்; எ - று.

முதுவேணிற் காலங்களெல்லாம் நீர் அறுதலின் அறுசுரையென (ங) நிகழ்
காலத்தாற் கூறினார். கடுமை ஈண்டு வெம்மை மேற்று. இனி, கடுந் (ச) தாக
மென வடமொழித் திரிபாக்கி விகாரமாய் நின்றதென்பாரும் உனர். தாகத்
தாலே பதிபென்க.

க, உ. நோல். அகத். கு. சக.

ங. நோல்.

ச. தாகமென்பது தாமெனத் திரிந்து வழங்குதலை. (அ) “பேஎய் வெண்
டோர் பெயல்செத் தோடித், தாகும் பட்ட தனிமுதிர் பெருங்கலை”
(ஆ) “தாகும் படுகாக்குத் தண்ணீர் குளகொல்லோ” (இ) “தாம்படு
மார்தர்க்குத் தண்ணீர் போலும், காம்படு தோளியொடு கலந்து மசித்
வெய்திய” என்பவற்றாலும் அறிக.

(பிரதிபேதம்) * பொருள்கான் இய், † காதலான், ‡ இன்னும் அப்பய, || காமனின்
பங் குற்றப், + ஒரு வழிப்படுமாறு பாட்டின.

11

அஃ

கவித்தொகை. கக

நடிமென்னுஞ் செய்தெனெச்சம் “அம்முக் கிளவியும்” என்னும்
(க) ருத்திர விதியாற் பிறவினை கொண்டது.

அஞ்சுமென்றது பிரிபுமாறு நினைந்து முன்னர்த் துயிலின்றிப் பின்னர்த் தாழ்க்கத் துயின்றானென்று அஞ்சினானென்க.

காண் என்னும் முன்னிலைகளை காண்டையெனத் திரிந்தது.

மாற்றுமைக்கோடல், கூற்றமும் மூப்பும் உண்டென்றிருத்தல்.

‘கடைநா ளிதுவென் றறிந்தாரு மில்லை’ இது காளது சின்மை; ‘இள மையுங் காமமு நன்பாணி நில்லா’ இஃது இளமையதருமை; ‘உரனுடை யுள்ளத்தை’ இது தாளாண்பக்கம்; ‘செய்பொருண் முற்றிய’ இது தேமும் முறைமையிற் தேடவேண்மென்றவிற் தருதியதமைதி; ‘சிதானி நீதுஞ்சிசெல்லோய்’ இஃது அன்பினதகலம்; ‘இடைமுலைக்..... காண்டை’ இஃது அகற்சிய தருமை.

(உ) ‘செய்பொருண் முற்றி... ..என்பாய்’ என்பது செல்வத்தாற் பிறர்த் உவமை; வளமையானாகும் மனமகிழ்ச்சி இது வென்றவின்.

“நிகழ்த்தது கூறி நிலையுந் திணையே.” (ந) என்பதனால், தலைவன் முன் ஒருகாற் கூறியவற்றினைத் தோழி தலைவற்குக் கூறிச் செலவழுகுவதித்தான்.

“சுரமென மொழிதலும் வரைநிலை யின்றே” (ஈ) என்பதனால் வழியருமை கூறினான்.

இவன் கூறுகின்ற காலத்து, தலைவற்கு மூப்பென்னும் மெய்ப்பாடு தோன்றிப் பின்னர் அசைவுபிறந்தது; தோழிக்கு கடுக்கம் பிறந்தது.

(ரு) இது பன்னிரடியின் இகந்து ஒரு பொருணாதலாது ஆசிரியத்தனை விரலிவர்த சீர்வகைக் கலிவெண்பா. (கக)

(கூ) செருமிரு சினவேந்தன் சிவந்திறுத்த புலம்போல

வெரிமேய்ந்த கரிவறல் வாய்புருவ காணுவாய்ப்

பொரிமலர்ந் தன்ன பொறிய மடமான்

நிரிமருப் பேரெடு தோற்ற கோட

- க. தோல். வீணை. கு. ந. ச. இதனுரையிலும் 'உடம்புயங்கி யானை..... நெறி
மயக்குற்ற' என்பது செய்தெனெச்சம் காரணகாரியப்பொருட்டாய்த்
தனக்குரிய வீணைமுதலானன்றிப் பிறவீணை முதலான முடிந்த
தற்கு இவ்வுரையாசிரியரால் மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.
- உ. "உரனுடை யுள்ளத்தை செய்பொருண்முற்றிய வனமையானாகும்
பொருளினது ஷென்பாய்" என்புழி வனமையானாகும் மனமகிழ்ச்சி
இதுவெனக் கூறினமையின், இது செல்வம் பொருளாகப் பிறந்த
உவமை யாமென்பர், பேராசிரியரும்; தோல். மெய்ப். கு. கக. இ-வி.
துவாரும் இவ்வனமே எழுதுவர்; இ-வி. கு. இஎடி.
- ங. தோல். அகத். கு. சச. ச. தோல். பொருளியல். கு. உஉ.
- இ. இச்செய்தி தோல். செய். கு. கருங். நச்சினூர்க்கினியருரையிலும்
காணப்படுகின்றது.

முதல்வது புரில். கஉ.

அந்.

- இ மரல்சாய மலைவெம்ப மந்தி யுயங்க
வுரல்போ லடிய வுடம்புயங் கியானை
பூறுநீ ரடங்கலி னுண்கயங் காணுது
சேறு சுவைத்துத்தஞ் செல்லுயிர் தாங்கும்
புயறுளி மாறிய போக்கரு வெஞ்சரம் ;
- க௦ எல்வனை பெம்மொடு நீவரின் யாழுவின்
மெல்லியன் மேவந்த சீறடித் தாமரை
யல்லிசே ராயித முரக்குத்தோய்ந் தவைபோலக்
கல்லுறி னவ்வடி கறுக்குந வல்லவோ ;
- க௧ நலம்பெறு சுடர்நுதா லெம்மொடு நீவரி
னிலங்குமா ணவிர்தூவி யன்னமென் சேக்கையுட்

லெங்குமான் மேலூர்தித் துயிலேற்பாய் மற்றுண்டை

விலங்குமான் குரல்கேட்டின் வெருவுவை யல்லையோ;

௧௮ கிளிபுரை கிளவியா பெய்மொடு நீவறிற்

றளிபொழி தனிரன்ன வெழின்மேனி கவின்வாட

முனியரில் பொத்திய முழங்கழ லிடையோழ்ந்த

வனியுறி னவ்வெழில் வாடுவை யல்லையோ;

எனவாங்கு;

௨௩ அணையவை காதலர் கூறலின் வினைவழிற்

பிரிசுவ ரெனப்பெரி தழியாதி திரிபுநீஇக்

கடுங்குரை யருமைய காடெனி னல்லது

கொடுங்குழாய் துறக்குந ரல்லர்

நடுங்குதல் காண்மார் நகைஞறித் தனரே.

இது தலைமகனும் பிரிவுணர்த்தப்பட்டு ஆற்றளைய தலைமகள், யான் றும்மோடு போதுவல் எஃகுத்து, தலைவன் அவளது மென்மையுங் காட்டின் கடுமையுங் கூறி உடம்படானாக, ஆற்றளைய தலைவியைத் தொழி, அவர் நம்மோடு நகையாடிக் கொள்ளுந் பிரிவல்லரென வற் புறத்தியது.

இதன் பொருள்.

செருமிகு சினவேந்தன் சிவந்திறத்த புலம்போல

(க) * வெரிமேய்ந்த கரிவறல் வாய்குவ காணுவாய்ப்

௧. (அ) “நாகுகெட வெரிபாப்பி” (ஆ) “பெருக் தண்பனை, குருஉக் கொடிய வெரிமேய.....பாழாயினின் பகைவர் தேளம்” மது. ௧௨௬, பிரதிபேதம்) * எரிவெந்த,

(க) பொரிமலர் தன்ன * பொறிய மடமான்

நிரிமருப் பேறொடு (உ) †தேரறற் கோட

௫ (ங) மால்சாய (ஈ) மலைவெம்ப (ஐ) மந்தி யுயங்க

கஞ்ச-கஞ்ச. (இ) “ஊரெரி கவர வருத்தெழுந் துரைஇப், போர்சுடு கமழ் புடைமாதிர மறைப்ப” (பதிந். எக.) (ஈ) “வாடுக விறைவரின் கண்ணி யொன்னார், நாடுசடு கமழ்புகை யெறித்த லானே” (உ) “பகைவ ரூர்சடு விளக்கத் தழுவிக் கம்பலைக், கொள்ளை மேவலை” (ஊ) “பெருந்தன்பனை பாழாக, வேம நன்னா டொன்னெரி யூட்டினை” (எ) “விளைபுனை ஈல்லில் வெவ்வொரி யினைப்பக், கனையெரி யுறிய மருங்கும்” புறநா. சு, எ, கக, உங.

க. உழைமான் சாதியின் ஆண்பால் ஏறெனப்படு மென்பதற்கு, “பொரி மலர் தன்ன பொறிய மடமா, நிரிமருப் பேறொடு தேரறற் கோட” என்னும் பகுதி மேற்கோள். நோல். மாபு. கு. ஈஅ. பே.நச.

உ. (அ) “யானை, நீர்மருங் கறியாது தேர்மருங் கோடி, யறுநீ ரம்பியி னெறி முதலுணங்குங் கடத்திடை” அகம். உக, (ஆ) “அழன்மேய்ந் துண்ட ரிழன்மா வியவின், வறன்மரக் தன்ன கவைமருப் பெழிந் கலை, யறலவீர்த் தன்ன தேர்நகைஇ யோடி” அகம். ஈகரு. (இ) தேரோட வெஃகின் தத்தமாச, சிந்தையா னீரென்று செத்துக் கவர்போமும், பண்பி லருஞ்சர மென்ப. கைந்நிலை, பாலை. கஉ. (ஈ) “வெண்டேரை நீராமென் றெண்ண” ஐந் - ஐம். ஈக. என்பவை. அளும், “நிறைநீர் வேலியு முறைபடக் கிடந்தவிந், கெடும் பேரத்தம்”

(சிலப். கக: சுசு. எ0. அடி.) என்புழி, “நீறையர் வேலியென்றார், பேய்த்தேரை, நீர்போலத் தோன்றுதலின்” என எழுதியிருத்தலும் “நீரிலெழுத்து நிகழ்கனவும் பேய்த்தேரு, மோரினவை யின்றாமா றெப்பு” என்னும் பகுதியின் விசேடவுரையில் ‘அருஞ்சாத்தின் கண் முதுவேனிலின் நண்பகற் கடுமைபற்றித் தோன்றி ஞாயிற்றின் கிரணம் முகிற்படலத்தின் மறைந்தவழித்தானும் மறைந்துபோவதாகிய பேய்த்தோர், ஒரு காரணவகாட்டி மறைந்து போவதற்கு உவமை’ என்று சிவஞானமுனிவர் எழுதியிருத்தலும் (சிவஞானபாடியம். இலக் கணவியல். சு-ம் சூத்திரம் சு-ம். அதிகாரணம். வெண்பா. க. ‘அசத் தறியாய்’ பக். ௩௦௩.) இங்கே அறிதற்பாலன.

௩. “மால்சாய மலைவெம்ப மந்தியுயகை” என்பது கலியடி, பதின்மூன் றெழுத்தான் வந்ததற்கு மேற்கோள்; நோல். செய். ௩௩. ‘அளவடி’ இளம்.

௪. மலைவெம்பல். கலி. ௨௦: ௫, ௨௩: ௩, “கல்காயுங் கடுவேனிலொடு” மது. ௧௦௬.

௫. “சயந்தலை மந்தி புயங்குபசி களைஇயர்” அகம். ௨௮௮.

(பிரதிபேதம்) * பொறியமை மடமா, † தோதோக்கோடும்.

முதலாவது பாலை. ௧௨

அடு

(க) வுரல்போ லடிய (உ) வுடம்புயிங் கியானை

பூறுநீ ரடங்கலி னுண்கயங் காணுது

சேறு சுவைத்துத்தஞ் செல்லுயிர் தாங்கும்

(௩) புயறுளி மாறிய (சு) போக்கரு லெஞ்சார்

எ - து: பேர்த்தொழிலிலே மிகுகின்ற சினத்தைபுடைய அரான் கோய்த்துச் சென்று விட்ட பகைப்புலத்தை நெருப்புத் தின்றும்போல நெருப்புத்தின்ற கரியிணையுடைய வறந்த நிலத்திடத்தனவாகிய பெரி மலர்த்தாற்போன்ற புள்ளிகளையுடையவாகிய மடப்பத்தைபுடைய மான்கள்

உணவுகளைக் காணவாய்த் திரிந்த கொம்பினைபுடைய ஏற்றோடே பேய்த் தேரை நீரென்று கருதி உண்டற்பொருட்டுத் துட, மரல்வாடும்படி மலைகள் கொதிக்க, ஊணின்னி மந்திகள் வருந்த, உரல்போன்ற அடிகளைபுடைய வாகிய, உடம்பு வருந்திய யானைகள் ஊறுகின்ற நீருற்று அடங்கலின் நீர் ண்டற்கு வேறோர் நீர்நிலை காணாமற் சேற்றில் ஈரத்தை துகர்ந்து தம் போகின்ற உயிரைக்காக்கும் மேகந் துளித்தலைத் தவிர்த்த செலவரிய இவைய் சுரத்தே; எ - று.

“பன்றி புல்வா புழையே கவரி, யென்றிவை நான்கு மேறெனத் 'ய.” (௫) இத்தனான் தென்றார். †மேய்த்தகரி, உண்ட எசுசில்போல நின்றது. ஏற்றொடு என்பது ஏற்றொடு என விகாரமாயிற்று. சுரத்தென்னும் அத்து விகாரத்தாம் றொக்கது.

இது தாவு.

க௦ (௬) எல்வளை பெய்மொடு நீவரின் யாழநின்
மெல்லியன் மேவந்த சிறுத்த தாமரை

-
- க. “உரல்புரை பாவடி..... ..யொருத்தல்” கலி. உச.
உ. ‘உடம்புயங்கியானை’ கலி. கஉ: ச.
ங. புயறளி மாறியசுரம்: “விழுந்ததுளி யந்தரத்தே வேமென்றும் வீழி, னெழுந்துகடர் சுடுமென் தேங்கிச - செழுங்கொண்டல், பெய்யாத கானகத்தே”
ச. போக்கரு வெஞ்சுரம் தலி. உங: ந.
இ. நொல். மரபியல், கு. ந.அ.
ஈ. (அ) “எல்வளை பெய்மொடு..... ..கறுக்கு வல்லவோ” என்பது உடன்கொண்டு போகவேண்டு மெனச் சொல்லியவழித் தலைவன் கூறியதற்கும், நொல். கற். கு. இ. இன; (ஆ) தலைவிக்குத் தலைவன் உடன் போக்கு மறுத்துக் கூறியதற்கும் நொல். அகத. கு. ச.இ. நச்; (இ) தலைவி உடன்வரக் கருதியவழித் தலைவன் எம்மொடு நீவரக் கருதியநிலம் சுரமென்று கூறியதற்கும் நொல். பொருளியல், கு. உஉ. நச். மேற்கோள்.

அக

கவித்தொகை. கங்.

யல்லிசை ராயித முக்குத்தோய்த் தவைபோலத்

கல்லுறி னவ்வடி கறுக்குந வல்லவோ

எ - று: ஒளியிணையுடைத்தாகிய வளையிணையுடையாய்! நீ எம்மோடு

வருவையாயின் நின்னுடைய (க) மெல்லிதாகிய இயல்பிணையுடைய, அனிச்ச முதலியவற்றிலே பொருந்துதல்வந்த சிறிய அடிகள் ஆண்டுள்ள கல்லைத் தீண்டும்; அவ் வடிகள் கல்லைத் தீண்டொழியின், (உ) தாமரைப் பூவினது (ங்) அல்லியைச் சேர்ந்த அழகிய இதழ்கள் (ச) இங்குலிகர் தோய்த்தன போலத் தறுப்பனவல்லவோ; எ - று.

(க) எல்லே யிலக்க மென்னும் தோல். இடை உக-ஆம் குத்திரத்துக்கு எல்லென்பது விளங்குதற் பொருண்மை யுணர்த்து மென்று பொருள் கூறி “எவ்வளை யெய்மொடு நீவரின்” என்பதை மேற்கோள் காட்டினர். கச். (உ) பிறவுரை யாசிரியர்களும் இப்பொருளே கூறி ‘எவ்வளை’ என்பதை மேற்கோள் காட்டினர். அவர்களுள் (ங்) சேனாவரையர் எல்லென்பது உரிச்சொ னீர் மைத்தாயினும் ஆசிரியர் இடைச் சொல்லாக ஒதினமையான் இடைச்சொல்லென்று கோடுமென்றெழுதியிருத்தலும் (எ) தெய்வச்சிலையார், இஃதுரிச் சொல்லன்றோ வெனின் அது குறைச்சொல்லாகிநிற்கும். இது குறையின்றி நிற்கலின் இடைச் சொல்லாயிற்றென் றெழுதி யிருத்தலும் ஆராயத்தக்கன. (ஏ) நன். இடை. கு. கங். இரா.

க. (அ) “மோப்பக் குழையு மணிச்சம்” (ஆ) “அணிச்சமே நின்னினு, மென்னீரன் யாம்வீழ் பவன்” (இ) “அணிச்சமும்..... ..மாதாடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம்” என்னும் குறளும் (ஈ) “அணிச்ச நெருஞ்சி யின்ற பழமாவென், தஞ்ச மலாடிகள்” சீவக. ௩௪௧. (உ) “அணித்த யிதிப் பினும் பணித்த லானா, வொளிச்செஞ் சேறடி புருக்காக் கேய்ப்ப, வுளித்தலை வெம்பர லான்று பு நலிய” பெருங். (க) இந். ௧௯௨-௧௯௪. என்பனவாகளும். ஈண்டு அறிதற்பாலன. பிற்காலத்து நூல்களில் இது கோட்டுப் பூவாகவும் கீர்ப் பூவாகவும் அடிக்கு உவமையாகவும் கூறப் பெற்றுள்ளது.

- உ. “கல்லதர் நடந்துபூந் தமலம் வாட்டிய, மெல்லடி சிவப்புறல் வீழி வாய் மயிற், கொல்லுமே யெனமன முருகி” நைடதம். கான்புரு. ௧௨.
- ஈ. (அ) “பொய்கை போர்க்களம் புறவிதழ் புலவு வாட்படை புல்வித, னைய கொல்களி நகவித ழரச ரல்ல்தன் மக்களா, மையில் கொட் டையம் மன்னனா மலர்ந்த தாமரை” சீவக. ௨௩௧௧; (ஆ) “காத லுள்ளமொடி கலந்துண் டானோர், போகச்சேரி புறவித ழாக, அருமதியமைச்சர் திருமதிற் சேரி, மாசில் பைந்தாது சுமந்தமத்தகத, தாசில் பன்மல ரல்லி யாக, கோயில் கொட்டை யாகத் தாமரைப். பூவொடி பொலியும் பொலிவிற்குகி” பெருங். (ஈ) ௩: ௫௫-௬௦௬. என்பவற்றுல் அல்லி வென்பது கொட்டையைச் சூழ்ந் துள்ள கேசர மென்று தோற்றுகிறது.
- ஈ. இங்குலிகம், இக்காலத்துச் சாதிவிலக்கமென்றும் இலிங்கமென்றும் வழங்கப் படுகின்றது; சாதிங்குலிக மென்பது பண்டை வழக்கு.

முதலாவது பாலை. ௧௨

அள

௪௧ நலம்பெறு சடர் நுதா லெம்மொடு நீவரி

னிலங்குமா ணவீர் (க) தூவி யன்னமென்சேக்கையுட்

(உ) * மிலங்குமான் மேலூர் தித் துயிலேற்பாய் மற்றுண்டை

† விலங்குமான் குரல்கேட்பின் வெருவுவை யல்லையோ

எ - து: கன்மையைப் பெறுகின்ற ஒளியினையுடைத்தாகிய துதலினை யுடையாய்! நீ எம்மோடு கூட வருவையாயிற் சிக்கக்கான்மேற் றைத்த துங்குகட்டிலின் இலங்கும் மாட்சிமை விளங்கும் அன்னத்தாவியாற்செய்த மெல்லிய படுக்கையிடத்தே உறக்கத்தைப் பொருந்துகின்ற நீ பொய்யான சிக்கம் ஒழிய அக்காட்டிடத்தில் விலங்காகிய சிக்கத்தின் குரல்க் கேட்பின் அஞ்சுவையல்லையோ; எ - று.

மாட்சிமை விளங்குகின்ற துவியையுடைய அன்னமென்பது முதற் கேற்ற அடையடுத்த ஆகுபெயர்.

துலங்கூர் தி, துங்குகட்டில். மற்று, வினைமாற்று; வெருவாரத்தக்க, பொய்ம்மானல்லாத மெய்ம்மானின் குரல்கேட்பினெனப் பொருள் தந்து ழின்றது.

அ (நு) கிளிபுரை கிளவியா யெம்மொடு நீவரிற்

றளிபொழி தளிரன்ன வெழின்மேனி † கவின்வாட

முனியரில் பொத்திய முழங்கழு விடைபோழ்ந்த

வளியுறி னவ்வெழில் வாடுவை யல்லையோ

எ - து: கிளியையொக்கும் மொழியினையுடையாய்! நீ எம்மோடே வருவையாயின் முகில் துளியைச் சொரியப்பட்ட தளிரையொத்த அழகினை யுடைய மேனி அழகு கெடும்படி உலர்ந்த சிறுதுற்றை மறைத்த முழங்கு வின் அழகினது நடுவை ஊடறுத்து வந்த காற்றைத் தீண்டின் அந்த அழகு கெடுவையல்லையோ; எ - று.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

க. “மைந்துறு மடங்கற் றிண்கான் மணிவட வயிர ளீசு, லேந்துடன் பதஞ்செய் பஞ்சி யணையினோ டன்னத்தாலிப், பைந்துகிலணை” திருவிளை. வேல்வளை செண்டு. ௪௬.

உ. “துளங்குமா னூர்தித் தாமலர்ப்பள்ளி” மணி. கஅ: ௪அ.

ஈ. (அ) “கிளிபுரை கிளவியாய்... .. வாடுவை யல்லையோ” என்பது உடன் கொண்டு பெயர்தல் வேண்டுமென்ற தோழிக்குக் காட்டது கடுமை கூறியிருத்ததற்கு மேற்கோள். தோல். அகத. சூத்திரம். ௪௪. ‘ஒன்றாத் தமரினும்’ இளம்.

(ஆ) “கிளிபுரை கிளவியாய்” கலி. ௨௦:௭. (இ) “மடர்நை, கிளிபுரை கிளவியும்” தமிழ் நெறி. மேற்கோள்.

பிரதிபேதம்) * தலங்குகால், † விலங்குகால், ‡ தலகவாட.

அஅ

கவித்தொகை. ௧௧

எனவாங்கு

எ - து: என்று; எ - று.

ஆங்கு அசை.

இது தனிச்சொல்.

௨௩ அணையவை காதலர் கூறலின் வினைவயிற்
பிரி குவ ரெனப்பெரி தழியாதி திரிபுறீஇக்
கடுங்குரை யருமைப காடெனி னல்லது

(க) *கொடுங்குழாய் துறக்குந ரல்லர்

(உ) நடுங்குதல் காண்மார் நகைகுறித் தனரே

எ - து: நினது அழகு கெடும் அச்சமாகிய அத்தன்மையவற்றை, நின்னைக்காதலித்தவர் கூறுகையினாலே யாம் பிரியின் இவன் இறப்பவென்று, பிரியார்; ஆதலான் மனத்தைத் திரிவுறுத்தி வினையிடத்துப் பிரிவுவரென மிக நெஞ்சழியாதேகொள்; விரைந்த மகரக்குழையையுடையாய்! காடுகடிய் அருமையவென்று † சொல்லுவாராயின் அது நினது மெய்க்கெடுக்கத்தைக் காண்டற்கு ஒரு வினையாட்டைக் குறித்துக் கூறினாரென்பதல்லது துறப்ப ரென்று நான் சொல்லுவவல்லர்; எ - து.

காட்டின் கடுமை தாமே கூறினார், நாம் போதற்கு உடம்படேமென் பது தாமே உணர்வாராகலின்.

இது சுரிதகம்.

தாழிசைகள் தலைவன் உடன்போக்கு மறுத்துக்கூறியன. (ங)வினைவயிற் பிரிவரெனவே கற்பிற் கூறியதாயிற்று. † காடு கடுகுரையருமையவெனத்

க. கெடுக்கமென்பது யாதானு மொரு பொருளை இழக்கின்றோ மெனவருமணநிகழ்ச்சி யென்றுகூறி அம்மெய்ப்பாட்டிற்கு, “கொடுங் குழாய்.....கடுங்குதல். காண்மார் நகைகுறித்தனரே” என்பதை (தொல். மெய்ப். கு. கஉ.) மேற்கோள் காட்டினர், இளம் பூரணர்.

உ. (அ) ‘கடுங்குதல் காண்மார் நகை குறித்தனரே’ என்பதனொடு “புல்லா திராஅப் புலத்தை யவருறு, மல்லனோய் காண்கஞ் சிறிது” என நகை யாடிச் சொல்லிய (கடாசு) குறன். ஒருவாறு ஒப்புநோக்கற்பாலது. (ஆ) “கடுங்குதல் காண்மார் நகை குறித்தனரே” என்பது தன் இளமை பொருளாக நகை பிறத்ததற்கு (தொல். மெய்ப். கு. ச. பே.) மேற்கோள்.

ங. “அணையவை காதலர் கூறலின் வினைவயிற், பிரிவு வரென்பெரி தழியாதி யென வினைவயிற் பிரிவு கூறலின் இது, கற்பிற்குக் கூறிய தாயிற்று.” என்பது (தொல். அகத். கு. சுடு. நசு.) காணப்படுகின்றது.

(பிரதிபேதம்) * கொடுக்குவாய், † சொல்லுவாயின் றினது, ‡ காடுகடிக்.

முதலாவது பாலை. கா

அக

ரவீர் பொருளையும் சுரிதகத்து உடன் கொண்டு கூறினார், "தீர்விய
பிலாத்து மதனகப் படுமே" என்னும் (க) சூத்திரத்து இயலென்றதனால்.

தலைவன் இனமை பொருளாகத் தலைவற்கு * நகைபிறந்தது. தலைவிக்கு
நகைவு பிறந்தது.

இஃது ஒன்பதடித் தரவும் நான்கடித் தாழிசையும் தனிச்சொல்லும்
† ஐயடிச்சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கவி. (உஉ)

(உஉ) அணைமரு ளின்றாயி லம்பணைத் தடமென்றோட்

நணைமல ரெழினிலத் தேந்தெழின் மலருண்கண்
மணமெனாவன் முகையன்ன மாவிழ்வா னிரைவெண்பன்

மணநாறு நறுவதன் மாரிவி ழிருங்கூந்த

லலமுலை யாகத் தகன்ற வல்குற்

சிலநிரை வால்வளைச் செய்யா யோவெனப்

பலபல கட்டுரை பண்டையிற் பாராட்டி

யினிய சொல்லி யின்னாங்குப் பெயர்ப்ப

தினியறிந் தேனது துனியா குதலே;

க௦ பொருளல்லாற் பொருளுமுண் டோவென யாழநின்
மருளிகொண் மடநோக்க மயக்கப்பட் டயர்த்தாயோ;

கஉ காதலா ரெவன்செய்ப பொருளில்லா தார்க்கென
வேதிலார் கூறுஞ்சொற் பொருளாக மதித்தாயோ;

கச செம்மையி னிகந்தொரீஇப் பொருள்செய்வார்க் கப்பொரு
ளரிம்மையு மறுமையும் பகையாவ தறியாயோ ;

கச அதனூல்;

எம்மையும் பொருளாக மதித்தீத்தை நம்முணர்
கவவுக்கை விடப்பெறும் பொருட்டிறத்
தவவுக்கை விடுத லதுமனும் பொருளே.

இது தலைமகனும் பிரிவுணர்த்தப்பட்டதோழி, தலைமகன்து. முன்ன
யிற் சிறப்பு + எம் வயிற் பாராட்டியதெல்லாம் எம்வயிற்பிறந்த வெறுப்
பென்பது + இப்போழிநிற்கேன், இவ்வகைப்பட்ட போக்கு நீனக்கு
எவ்வகையான் வந்ததென, அவன் செலவழங்கிச் சொல்லியது.

இதன்பொருள்.

க. தொல். செய். கு. கருள.

(பிரதிபேதம்) *கச, + ஐயடிச், † எம்மையிற் பாராட்டிய.

12

கச

கலித்தொகை. கச

* (க) அணைமரு னின் றுயி (உ) லம்பனைத் தடமொன்றோட்
(ங)டுணையல ரொழிளீலத் தேந்தெழின் மலருண்கண்
மண (ச) மெனவன் முகையன்ன மாவீழ்*வார் நிரைவெண்பன்
(ஈ) மணநாறு நறுநுதன் (சு)மாரிவிழி முருங்குந்த

இ லலமுலை யாகத் தகன்ற வல்குற்

கிலநிரை வால்வளைச் செய்யா யோவெனப்

பலபல கட்டுரை பண்டையிற் பாராட்டி
 யினிய சொல்லி யின்னாங்குப் பெயர்ப்ப
 (எ) தினியறிந் தேனது துனியா குதலே

- க. (அ) “அணைமருளின் றுயில் . . . துனியாகுதலே” என்பது போக் கின்கண் தலைவன் தலைவியைப் புகழ்ந்ததற்கு மேற்கோள். தொல். பொருளியல். கு. ஈச. ௩௩. (ஆ) “அணைமருளின் றுயில் . . . பண்டையிற் பாராட்டி” என்பது கனவு காலத்து நலம் பாராட்டிய தலைமகன் கற்புக்காலத்து மொழிநலம் பாராட்டுதற்கு மேற்கோள்; தொல். பொருளி. கு. ஈச. ‘நிகழ்தகை’ இளம். (இ) “அணைமென்றோள்” பரி. எ: ௫௫. கலி. ௧௬. ௧. (ஈ) “அணைபுரை மென்மை யமைபடி பணைத் தோள்” பெருந். (உ) கடு: ௭௨. (உ) “செம்பஞ்சியணையைய வாடமைத் தோள்” சீவக. ௧௭௦. (ஊ) “பணையெழி லணைமென்றோள்” கலி. ௧: ௧. உ. “அம்பணைத்தட மென்றோள்” கலி. ௪௦: ௮. “தடமென் பணைத்தோள்” அகம். ௨௧.
௩. “துணைமல ரெழினீலத் தேந்தெழின் மலருண்கண்” என்பது ‘அன்னபிறவும்’ என்பதனாற் கொள்ளப் படுவன வற்றுள் அத்து ரவமையுணர்த்துஞ் சொல்லாய் வருதற்கு மேற்கோள். தொல். ௩வம். கு. ௧௧. இளம்.
௪. “மெனவல் வான் முகைத் துணை நிரைத்தன்ன மாவீழ் வெண்பல்” “முகைநிரைத் தன்னமாவீழ் வெண்பல்” அகம். ௨௧: ௧-௨, ௧௧௨: ௧௨. “பன்னிற முல்லை” துணைமொழியும். ௨௨.

இ. "தேங்கமழ் திருததல்" முருகு. உசு; நந். சுஉ; அகம்: கூஅக.

க. "மாரிலீ ழிருங்குந்தல்" கலி. சுஃ உ, ககக: உக. வினைபுவம முதலியவற்றிற்குப் பாசுபுதத் துணர்த்தப்பட்ட சொற்களன்றி மர பாற் (மாபு - பயிற்சி) பிறசொல்லும் வருமென்பதற்கு "இத்தொடர் மேற்கோள். தொல். உவம. கு. கள. இளம்.

எ. (அ) "இனியறிந்தேனது துனியாருதலே" என்னும் இவ்வடி தறுந். அச-இவ். உ-ஆம் அடியாகவும் காணப்படுகின்றது. (ஆ) இனியறித் தேன்" தறுந். சுஅக.

(பிரதிபேதம்) - வண்ணா.

முதலாவது பாலை. கூக.

கூக

எ - து: இனியதுயிலையுடைய அணையையொத்ததும் அழகியழங்கிலை யொத்த பெருமையை யுடையதுமான மெல்லிய தோளினையும் எழுச்சியை யுடைய நிலத்தினுடைய உயர்ந்த அழகினையுடைய இரண்டாகிய மலர் போலும் அகன்ற மையுண் கண்ணினையும் மணத்தையுடைய மௌவன் முகையை யொத்த வண்டுகள் விரும்பின கசிதாகிய ஒழுங்கினையுடைய வெள்ளிய பல்லினையும் மணம் காறுகின்ற நறியதாகிய நுதலினையும் மழை விரும்பின கசிதாகிய மயிரினையும் ஆகத்திடத்தே பெருத்த முலையினையும் அகன்ற வல்குலினையும் சிலவாகிய நிரைத்த வாலிய வனையினையுமுடைய செய்யோளையென்று பலபலவாகிய புனைந்துகைகளாற் பண்டையிற் காட்டிற் கொண்டாடி இங்ஙனம் இனிய மொழிகளைக்கூறி என்னை வருத்தத்தே செலுத்துகின்ற தன்னா வல்லி உக வெறுப்பாருதலை இப் பொழுதறிந்தேன்; எ - து.

மருள், உவமவுருபு.

"நிகழ்தகை மருங்கின் வேட்டை மிகுதியிற், புதழ்தகை வரையார் கற்பினுள்ளே." (க) என்பதனால், போக்கின் கண்டலைவன் தலைவியைப் புதழ்த்து உறிஞன்.

இது தரவு.

க0 (உ) பொருளல்லாற் பொருளுமுண் டோவென யாழநின் .

(ஈ)மருளிகொண் மடனோக்க மயக்கப்பட் டயர்த்தாயோ

எ - து: மயக்கவகொண்ட அறியாமையையுடைய நின்னறிவு பொரு ளல்லது நன்குமதிக்கும் பொருளும் வேறுண்டோவென்று நின்னை மயக்கப் பட்டு அன்பை மறந்தாயோ; எ - து.

க. தொல். பொருளியல். கு. ஈச.

- உ. (அ) “பொருளல் லவரைப் பொருளாகச் செய்யும், பொருளல்ல தில்லை பொருள்” குறள். எடுக. (ஆ) “வென்றி யாக்கலுமேதக வாக்க லுங், குன்றினார்களைக் குன்றென வாக்கலு, மன்றி புங்கல்லி யோடழ காக்கலும், பொன்றஞ் சாகத்தி னாய்பொருள் செய்யுமே” சீவக. ககஉஉ. (இ) “அளப்பரும் விஞ்சையே யன்றிமேன்மைபு, முளப்படு தன்மைபுமுயர்த சீர்த்தியுங், கொளப்படு கொற்றமும் பிறவுங் சுட்டலால், வளத்தினிற் சிறத்தது மற்றென் றில்லையே” கந்த. (ஈ) “பூரியர் தமைவேர் தாக்கும் புவி புரப் பிக்குத் துய்க்குஞ், சீரிய வுண்டி சேர்க்குந் தேவர்த முலகம் போத்தருங், காரிய மனைத்துங் சுட்டுவ கருதலர் தம்மை வாட்டிக், கூரிய திதன்மே வில்லை கொழும் பொனீர் கொண்மி னென்றார்.” உத்தர. அசுவமேத. கசுஈ. என்பவைகளும் (உ) இத்தால். பக். இங் க. குறிப்பும். (ஊ) இத்தால் எஉ: க. குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.
- ஈ. “மருளி நெஞ்ச மயங்கலுங் காண்பல்” கலி. கஉஉ: கடு. “மருளி யாயம்” “மருளி மாவும் வெருளிப் பிணையும்” பெருங். (ச) ஈசு: கஎ0; (உ) கடு: கக.

(உ) மருள், மருளியெனப் புகுதிப்பொருள் விசுவதியாய் நின்றது.
யாழ், அசை.

கஉ காதலா ரெவன்செய்ப பொருளில்லா தார்க்கென
வேதிலார் கூறுஞ்சொற் பொருளாக மதித்தாயோ

எ - து: கையிற்பொருளில்லாதவாக்குத் தம்மார்க்காதலிக்கப் பட்டார்
என்ன காரியத்தைச் செய்வென்று உரவுபோல இருந்து உறுதியல்லன
உறுவார் கூறும் மொழிகளை நினக்குப் பொருளாக மதித்தாயோ; எ - து.
கச (உ)செம்மையி னிகந்தொரீஇப் (நு) பொருள் செய்வார்க் (சு) கப்
பின்பையு மூறுநாயும் பகையாவ தறியாயோ [பொரு

க. (அ) மருளியென்பதில், 'இ' பகுதிப் பொருள் விசுவதியென்பதே இவர்
கருகதென்பதை, சீவக. உசஎ-உரையில் இவர் எழுதியிருப்பதும்
வற்புறுத்தும். (ஆ) "இ'வில் வந்து மீளியரைத்தி"(கோவை.கடுக.)
என்பதன் விசேடவுரையில் 'மருடல் வெகுடலென்பன, மருளி
வெருளியென நின்றற்போல மீடலென்பது மீளியென நின்றது'
என்பர்; பேராசிரியர்.

உ. (அ) "செப்ப முடையவ னுக்கஞ் சிதைவின்றி, யெசுசத்திற் கேமாப்
புடைத்து" (ஆ) "என்றே தரிண நடுவிகந்தா மாக்கிதை, யன்றே
யொழிய விடல்"(இ) "அழக் கொண்ட வெல்லா மழப்போயிழப்பினும்,
பிற்பயக்கு நற்பர லவை" (ஈ) "சலத்தார் பொருள் செய்தே
மார்த்தல் பசுமட், கலத்துணர் பெய்திரீஇ யற்ற" (உ) "அருளொடு
மன்பொடும் வாராய் பொருளாக்கம், புல்லார் புரள விடல்"

- நறங். ககஉ, ககங, சுடுக, சுக௦, எடுடு. என்பவைகளும் (ஊ)
 “பொன்மணி தாளக் தேனுமற் றுள்ள பொருளுடை யோனைவஞ்
 சித்துப், பன்மறை பயிலு மந்தணர்க் கீந்தா லீந்தவன் பரகதி
 யடையா, என்ம... ..புடையோன் தரினப்பலன் சாரு நாகம்வஞ்
 சித்தவற் கெய்துக், தன்மான் னெறியார்ச சிதப்பொரு ளீந்தற்
 சார்ருவ னிகபா மிரண்டும்” மகி. பிரயாகையிற். க௦. (எ)
 “படுமுன் பொருட்குப் புதுவெள்ளம் பழையநீரை புடைப்பது போற்,
 கெடுதிபயக்குற ருடிசெடுக்குற கெடாதபெருந்துன் பழம்விளைக்கும்,
 வடுமிக் கியன்ற பழியென்றும் வளர்க்கு மதனான் மறுமையினு, நடுவு
 நிலையிற்றிரிந்தொருவர் நன்பொன்கவ ள்க் கருத்தெண்ணேல்” விநாயக
 அர்சியற். ௩௩. என்பவையும். (ஏ) சத்தியகோடன் சரிதமும் இங்கே
 அறியத்தக்கன. (ஐ) “செம்மையி னிகத்தொரீஇ” என்பதனோடு
 “நடுவிகத் தொரீஇ” என்பதை. (கலி. அ: க.) ஒப்புநோக்குக.
 ௩. பொருள் செய்தல்: இந்துர் பங்கம், ௩௮. க. குறிப்புப்பார்க்க.
 ௪. “அப்பொரு, னிம்மையு மறுமையும் பகையாவ தறியாயோ” என்பதில்
 ஓகாரம் சுற்றசையாய் வந்ததென்பர், கேமி. உரை. தேமி. சொல். இங்.

முதலாவது பாலை. கசு

௯௩

எ - து: பொருள்தேடும் * முறைமையினின்று நீங்கிப் பொருள்
 தேடுவார்க்கு அப்பொருள் தான் † அவ்வாவிட்டு நீங்கி இம்மையிலும் மறுமை
 யிலும் ‡ பகையாந்தன்மையை அறியாயோ; எ - று.

||இவ்விதநது படப்போய்ப் பொருடேடலிற் செம்மையினிகத்தென்றான்.
 இவை மூன்றும், தாழிசை.

கசு அதனால்

எம்மையும் பொருளாக நிதித்தித்தை நம்முணங்
 (க) கவவுக்கை விடப்பெறும் பொருட்டிற்

தவவுக்கை விடுத்த லதுமனும் பொருளே

எ - து: பொருள் இத்தன்மைத்தாகையினாலே அப்பொருளே யன்றி எம்மையும் பொருளாக மதிப்பாய்; கம்முண் முயங்கின முயத்தக்கைக் கை விட்டுப் போகையினாலே பெறுகின்ற பொருட் கூற்றிடத்து அவாவைக் கைவிடுவாயாக, அதுவே நிலைபெறும்பொருள்; எ - து.

மதித்தீத்தை, மதியென்னும் முன்னிலையேவற் றிரிசொல்.

அவ்வெனக் (2) குறியதன் இறுதிச்சினை கெட்டு நின்றது. கைவிடுதல் “இற்றெனக்கினத்தல்” போல (ங) நின்றது.

அதனால், தனிசொல்; எஞ்சியது, சுரிதகம்

இதனால், - தலைவர்கிழிவு பிறந்தது. தோழிக்குச் சூழ்ச்சி பிறந்தது.

இஃது ஒன்பதடித்தரவும் சிறுமைக்கு எல்லேகூறிய ஈரடித்தாழிசையும் பொருள்பெற்ற தனிசொல்லும் மூன்றடிச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத் தாழிசைக்கலி. (கங)

(கிடு)(ச) அரிமா னிடித்தன்ன வஞ்சிலை வல்கிற்

புரிநாண் புடையிற் புறங்காண்ட லல்லா

வினைப்படைத் தாளை யரசோ நெறினுங்

கனைத்தொடை நாணுங் கடுந்துடி யார்ப்பி

தி நெருத்து வலிய வெறுழ்நோக் கிரலை

மருப்பிற் றிரிந்து மறிந்துவிழ் தாடி

புருத்த கடுஞ்சினத் தோடா மறவர்

பொருள்கொண்டு புண்செயி னல்லதை யன்போ

டருள்புற மாறிய வாரிடை யத்தம்;

க. “கீழமிய காதலொடு கவவுக் கைவிடாது” பெருங். (ங) உங் கடு.

உ. தோல். உயிர்மயங்கு. கு. நட. உரைபார்க்க.

ங. தோல். கிளவி. கு. கக.

ச. கலிப்பாவின கண ஆசிரியச கரிதகத்து ஈற்றயலடி நாத்ரோதியும் வரு
மென்பதற்கு இச்செய்யுள் (தொல்.செய். சூ. கக. 'முசகோ' இளம்). மேற்.
(பிரதிபேதம்) : முறைமையினி, + தம்மைவிட்டுநி, | பகையாயதை, || இயனிதரு
படப்பொருடேனிற, + தலைவனிலும் தோழிக்குச் சூழ்ச்சியும் பிறந்தன.

கூசு

கலித்தொகை. கரு

கௌரிபுரி புறமாறிப் போக்கெண்ணிப் புதிதென்றுப்
பெருகிய செல்வத்தாற் பெயர்த்தா லொல்வதோ
செயலையந் தனிரேய்க்கு வெழினை மந்நலம்
பசலையா லுண்பட்டிப் பண்டைநீ ரொழிந்தக்கால்;
கச பொய்யற்ற கேள்விபாற் புரையோரைப் படர்ந்துநீ
மைபற்ற பயவத்தான் மறுத்தா லொல்வதோ
நீங்கிநிர் ஈதியெய்க்குந் திருமுக மம்முகம்
பாம்புசேர் மதிபோலப் பசப்பூந்து தொலைத்தக்கால்;

கசு நின்னிய தொடர்நிளிப் புறநாட்டுப் படர்ந்துநீ
மன்னிய புணர்ச்சியான் மறுத்தா லொல்வதோ
புரியவிழ் நறுநிலர் புரையுண்கண் கலுழ்பானாத்
திரியுமிழ் நெய்யேயோற் றெண்பனி யுறைக்குங்கால்;

எனவாங்கு;

கக அணையவை போற்றி நினை இயன நாடிக்காண்
வாணையோ வைகலுஞ் செயலாகு மற்றிவண்
முனைநிறை முறுவலா ராயத்து நெடுத்தாய்த
வினையாயுந் தருவதோ விறந்த நின்னே

இது பரிவுரைத்திய தலைமகன்தத், தோழி, தலைமகனது பூற்றமை
யும் இளமைய தந்மையுடிக கூறி, நீர் பரிந்து செய்யக்கருதியவை எக்
காலத்தாற் செய்யலாம். பொருளால், கழிந்த இளமை மீட்க லாமோ
வெனக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க) அரிமா னிடித்தன்ன யா (உ) சிலை வல்லிற்

பரி (நு) ஈரண் புடைபிற் புறங்காண்ட வல்லா

- க. (அ) "தேயத்தின் தலைவன் மைத்தன் சிலையா நெறிந்தான் தீயமாய
த்தின்வினையை வல்லார 'சிலையென்னை முடிவின்மாரி யாயத்தினிடியி
மென்ற யஞ்சின வுலகய யாளை, தேயத்தின் முழக்கை கேட்டல்
போன்றனா னெனா லெல்லாம்." கம்ப. முதற்போர். ௧௪௨.
(ஆ) "அரிமானிடித தன்ன வஞ்சிலை" என்பது அன்னவென்பது
ம வுருபாய் வருபுரகு மேற்கோள். நன். பொது. கு. ௪௧. மயிலை.
- உ. (அ) "சிலைவிற் காணவன்" துறந். ௩௮௫. (ஆ) "சிலைவித்ப்கழி" ஐங்
துற. ௩௬௩; (இ) "சிலைமாண வல்லில" அகம். ௧௧: ௧௫; (ஈ)
"வணங்குசிலைச சாயம் வரக்கண் கொளீஇ" பெருங். (க) ௨௦: ௮;
என்பவையும். (உ) "சிலைவிற் சேவகஞ் செய்து" திருவிளை. சுந்தரப்
பே ம்பு. ௪௪. (ஊ) "கண்ணுடை ததலவன் சிலைவிலிளென்மை
தூறிய புதல்வனை" கம்ப. பள்ளியடை ௫௦. என்பவையும் பார்க்க.
- ந. (அ) "ஒருகாள்முடி மிருகாள்வனை அறவேருனித் தருதே, னருகா

முதலாவது பாலை. ௧௪

கூடு

(க) * வினைப்படைத் தாளை யரஞோ றெறினங்

† கணைத்தொடை நாணங் கடுத்துடி யார்ப்பி

தி னெருத்து வலிய வெறுழ்கோக் (உ) கிரலை

(நு) மருப்பிற் றிரிந்து மறிந்துவிழ் தாடி

யுருத்த கடுஞ்சினத் தோடா மறவர்

தொழு கியதன்மையி னவிர்தானொலி யெடுப்பத், திருகாநெடு வரை யானவுந் தெருமந்தன வவுண, நிருகாதையு நனிபொத்தின ரேங் குற்றன நிரிவார்." கந்த. தாரக. ௧௧. (௧) "காங்கொன் வில் லொலி கேட்டலும் பாரிடக் கணங்கண, மரங்கள் சிந்தினர் சிகரிகள் சிந்தினர் மலைபு, முரங்கள் சிந்தினர் வீரமுஞ் சிந்தினருடலுஞ், சிரங்க னானவும் பணித்திட வோடினர் சிதறி." (௨) "வஞ்சன் வார்சிலை நானொலி கேட்டலு மறத்தாஃ, விஞ்ச பூதமீ ராயிர வெள்ளமும் வெருவி, யெஞ்சியேயவ ணின்றிடா திரிந்துள வென்ற, வஞ்சபூதங்க ளஞ்சுவதற் புதத்தனவோ." கந்த. இரண்டாநாட். ௧௨௮, ௧௨௯. (௩) "தாங்கு கின்றதன் குழ்சிலை தோள்கொடே, வாங்கி நாணியின் வல்விசை கோடலும், வீங்கு மொய்ம்பின் விறல் கெழு தானவ, ரோங்கியாரு யிரிந்தனர் போயினார்." கந்த. இரணியன் புத்த. ௧௧௨. (௪) "அவ்வழி யிராவண னமர ரஞ்சத்தன், வெவ்வழி நெருப்புக் கில் லினாணைச், செவ்வழிக் கோதையிற் றெறிப்பச் சிந்தின, வெவ்வழி மருங்கினு யிரிந்தவானாம்" (௫) "உருயிடித் துழிபுலித் தொளிக்கு நாகமொத், திரியலுந் தனசில விறந்த வாற்சில, வெருவலுற்றன சில விம்மலுற்றன, பொருகளைத் துயிரொடும் புரண்டு போஞ்சில" (௬) "பொரக்கரு நிறொடு விசம்பு புண்பட, விரக்கமி விராவண னெறிந்த நாணிநூற், குரக்கின முற்றதென் கூறிற் தன்குலத், தரக் கரு மனையதோ ரச்ச மெய்தினார்." கம்ப. முதற்போர். ௧௨௩-௧௨௪. (௭) "நாண்டொழி லோசைவீசிச் செவிதொறு நடத்தலொடு, மாண் டொழி லுடனே கையி னடுக்கிய மரனுங் கல்லு, மீண்டன மறிந்து சோர விழுந்தன விழுந்த மெய்யே, மாண்டன மென்றேயுன்னி யிரிந் தது குரக்கின்மலை." கம்ப. நிகும்பலை. ௮௭.

௧. ஆரமரோட்ட லென்னுந்துறை அகத்தும் வந்ததற்கு "இணைப்

படைத்மறவர்" என்பது மேற்கோள். நோல். புறத். ரு. இ. ௪௪.

உ. "தூயிரு மருப்பிற் கோடிக் காதனவோடுத் தாடிச், சிலையிருத் தடக்கை வேடத் திருவுருக்கொண்டு தோன்றி" திருவிளை. மாபா தகர் தீர்த்த உஉ. "தகர்மருப்பினிற் திரிந்துவீழ் தாடிவில் வேடர்" காசி. கடோற்காதித்தன். கக.

௩. அன்னபிறவு மென்பதனாற் கொள்ளப்படுவனவற்றுள் இன் உவமச் (பிரதிபேதம்) * முனைப்படை, † களைத்தொடை.

கக

கவித்தொகை. கரு

(க) கொருக்கொண்டு புண்ணெயி னல்லதை யன்போ டருள்முறையு ளாய வாரிடை யத்தம்

எ - து: வந்து கூடுதலையுடைத்தாயிய படையினையுடைய படை யோடே அரசர்கள் வந்து போர் செய்யினும் அழகினையுடைய சிலைமரத்தாற் செய்த வலிய வில்லினது முறக்குலையுடைய காண்பெழுந்த, சிவகம் இடித்தாற்போன்ற சிறுநொலியாலே அவ்வாசரை முதுகுகாண்டலன்றி அம்பை வில்லிலே தொடுத்தலை காணும், கடிய தடியினது ஆரவாரத்தினையும், வலியுடையுடைத்தாயிய பார்வையினையுடைய கழுத்துவலிய கலையினது கொம்புபோலே கேர்போகாமற் திருதி முறக்குண்டு தாழ்த்த தாடி யினையும், வெவ்விசை கடிய சினைத்தினையுமுடைய கொடாக மறவர், வழி போவாருடைய பொருளைப் பறித்துக்கொண்டு அவர்க்குப் புண்ணைக் கொடுத்த விடுதலன்றி, அன்போடே அருளும் அவ்விடத்தினின்றவனை விட்டுப்போன அரிய இடத்தையுடைய காட்டிடத்தே; எ - து.

காணும் மறவரென்க.

இது நூலு.

அன்றியென்னும் வினையெனக் வினைக்குறிப்பு அல்லதையெனவினைக் குறிப்பு முற்றும் திரிந்தது. (௨) அருள் அன்பிற்குக் காரணமாய் மனத்து நிகழ்வது.

க0 புரிபுரி புதுமாறிய் போக்கெண்ணிப் புதிநீண்டி;

மொருகிய செல்வத்தாற் பெயர்த்தா லொல்வதோ

(நு) செயலையந் தளிர்ரேய்க்கு மெழினல மந்நலம்

* பயலையர் லுண்ப்பட்டுப் பண்டைநீ ரொழிந்தக்கால்

எ - து: நீ புறப்பொருளை விரும்பி அகப்பொருளைக் கைவட்டு அதிலே போனதெண்ணி இவ்ருடைய அழகையுடைய நிறம் அசோகினது அழகை யுடைய தளிரையொக்கும் அத்தன்மைத்தாகிய நிறம் பசுநிறத்தாலே கைக்கொள்ளப்பட்டுப் பண்டைநீர்மைபோனக்கால் நீ போக்கெண்ணுகையி னாலே முன்பு உன்னதன்றிப் புதிதாகத் திரண்டு பெருத்த செல்வத்தினாலே மீட்டல் பொருத்துமோ; எ - து.

நீ புறம் புரிபு மாறியென்க.

சொல்லாய் வந்ததற்கு, “மருப்பிற் றிரிந்து மறிந்து வீழ்காடி” என்பது மேற்கோள். தோல். உவம. ரு. கக. இனம்.

க. “பொருள் கொண்டு புன்செயி னல்லதை யார்க்கு, மருனிலெயி னர்” சீலப். கஉ. [குறிப்புப் பார்க்க.

உ. ‘அருளுடைமை’ என்பதன் பொருளும் இத்தூற் பக்கம். உஅ: ந.

நு. “செயலையர் தளிர்ரேய்க்கு மெழினலம்” என்பது தத்தமாயிற் றோன்றுமன் பொருளை யென்பதற்கும் (தோல். உவம. ரு. கக. இனம்.) பொதுச் சூத்திரத்திற்குரிய வாய்பாடு உருவுவமத்தின்கண் அருகி வருதற்கும் (தோல். உவம. ரு. கக. பே.) மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * பசுநலம்.

முதலாவது பாலை. கச

கௌ

செல்வமென்றது துறவறத்திற் சேற்றற்குக் கற்ற கல்வியை. * அது (க) வானப்பிரத்தம்.

“உண்டற் குரிய வல்லாப் பொருளை, யுண்டன போலக் கூறுவ மரபே.”

(2) என்பதனால் உண்ணப்பட்டென்றார். இதனுட் சொல்வழுவன்றி, “செய்யாமாயிற் றெழுதிப்பெத் தடக்கலும்” (௩) அமைத்தார்.

கச (ச) பொய்யற்ற கேள்வியாற் புனாயோரைப் படர்ந்துநீ
மையற்ற படிவத்தான் மறுத்தர லொல்வதோ
திங்கதிர் மதியேய்க்குந் திருமுக மம்முகம்
பாம்புசேர் மதிபோலப் பசப்புந்நு தொலைந்தக்கால்

எ - து: இவளுடைய திருமுகம் இனிய கிரணங்களைபுடைய நிறங்களை
யொக்கும்; அந்த முகம் பாம்பு சேர்ந்த திங்களைப்போலப் பசப்புப் பரந்து
கெட்டக்கால் மெய்ப்பொருளுணர்ந்தோரை நினைந்து நீசென்று அவரிடத்துத்
தற்ற பொய்யற்ற தூற்கேள்விகளாலே முன்பு மனத்திற் றயகிய மாசற்ற
விரதங்களாலே மீட்டல்பொருந்துமோ; எ - று.

க. வானப்பிரத்தமென்பது: மனைவியுடனாவது தனித்தாவது தவஞ்
செய்துகொண்டு காட்டில் இருத்தல்.

உ. (தோல். பொருளியல், கு. கடி. ‘உண்டற்குரிய’ இளம்; கு. கக.
நச.) இதனுரையில் உண்டற் றெழுதினக் குரியவல்லாத பொருளை
உண்டனவாகக்கூறலு மரபென்பதற்கு, “பசலையா லுணப்பட்டுப்
பண்டைநீ ரொழிந்தக்கால்” என்பது மேற்கோள்.

ங. தோல். பொருளி. கு. உ.

ச. “பொய்யற்ற கேள்வியாற்லொல்வதோ” என்பதனை

(அ) அந்தணர் முதலிய மூவரும் இல்லறம் நிகழ்த்துகின்ற காலத்தே
மேல்வரும் தூவற நிகழ்த்துதற்காக அவ்வறத்தைக் கூறு தூல்களை
புகுகற்று அதன்பின்னர்க் தத்துவங்களை உணர்ந்து மெய்யுணர
வேண்டதெவின் அவர்க்கு ஒதற்பிரிவு சிறந்ததென்று கூறி அதற்கும்
(தோல். அகந். கு. உச.); (ஆ) ஒதற்குப் பிரிவெனக் கேட்ட தோழி
கூறியதற்கும் (தோல். அகந். கு. சச.); (இ) “அந்தரத்.....வழிகெட
வொழுதற்கும் (இது முன்புபோலக் குற்றஞ்சான்ற பொருளை

வழுவுமைத்துக்கொள்ளாது குற்றமென்றே கருதிக் கடிதலாம். மையற்ற படிவமெனத் தலைவன் கூறியதனைத் தோழிகூறியவாறுகாண்க) (தோல். கற்பியல். ரு. ௫.) மேற்கோள்காட்டினர்; ௩௪.

(௩) “பொய்யில் கேள்விப் புலமையினோர்” (௨) “உண்ட பேதைமை மயக்கற வேறுபட் டிருவன, கொண்டு மெய்யுணர் பவன்கழல் கூடிய தொப்பப், பண்டை வண்ணமாய் நின்றனள்” கம்பரி. பாயிரம். ௬. அகவிகை. எக.

13

கய

கலித்தொகை. கரு

இல்லறத்தே நின்ற முன்னுள்ள மாசறுத்து வானப்பிரத்தனமென்றது. இஃதே “அந்தாம் தெழுதிய வெழுத்தின் மான, வந்த குற்றம் வழிகெட வொழுதல்” (௧) ஆம்.

பாம்பு சேர்விடமும் பாடம்.

கய நன்னிய தொடர்நீவிப் பிறர்காட்டுப் படர்ந்துநீ

மன்னிய புணர்ச்சியான் மறுத்தர லொல்வதோ

புரியவிழ் நறுநீலம் புரையுண் (௨) கண் கலுழ்பாணத்

திரியுமிழ் நெய்யேபோற் நென்பனி யுறைக்குங்கால்

எ - து. இவளுடைய முறுக்கு அலிழந்த நறிய நீலத்தையொக்கும் மையுண்கண்கள் அமையாவாய் அழுது, எரிகின்ற திரிகான்ற நெய்போலச் சுமப்படி தென்னிதாசிய நீரைத் துளிக்குவகால் வேற்று நாட்டிடத்தே போய் நின்னைப் பிணித்த ஆசையாகிய சங்கிலியை அறுத்து நிலைபெற்ற தத்துவப் பொருள்களைக் கூடிய கூட்டத்தாலே கீட்டல் பொருள்துமோ; எ - து.

இது (ங) சன்னியாசம் வேண்டமெனக் கொண்டமை கூறிற்று.

இது தலைவன் ஒதற்பிரிவாற் பெறும்பயன் கூறியவற்றை உணர்ந்த தோழி, அவற்றைக்கூறி அனை எக்காலத்துஞ் செய்யலாம்; இளமைமீட்டல் இவற்றால் ஒல்லாதென்றான்.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு, * ஆறுகசை.

இது தனிச்சொல்.

உங் அனையவை போற்றி † நினைஇயன நாடிக்காண்

வளமையோ வைகலுஞ் செயலாகு மற்றிவண்

(ச) முனேரிரை முறுவலா ராயத்து நெடுத்தாய்ந்த

(ரு) ‡ வினையாயுந் தருவதோ விறந்த பின்னே

க. தோல். சுற்பி. கு. இ.

உ. திரிக்குழாய் உருக்கும் நெய் கண்ணீர்த் துளிக்குவமையாதல். “கனல் சேர்ந்த திரிசெய்போன், மைசசென்ற மலர்நீல வாட்டங்கண் புண லுறைப்ப” திருவாணீக்காபி. சம்புமுனி தவம்புரி படலம். ௩௫. “திரிவீழ்செய்போற், செறித்துரு கண்ணீர் மாப்பிற் செறிதுகன் கழுநா ரிற்” பூவாளுநிப். இராமியருசசனை. ௩௩. என்பவற்றாலும் அறிய லாகும். திரிக்குழாய் செய்யுருத்தல்: “சொரிசுரை கவரு செய்வழி புராலிற், பாண்டில் வினக்குப் பருஉச்சுட ரழல” பதிந். சஎ: ௫-அ. என்புழியும் கூறப்பெற்றுள்ளது.

௩. சன்னியாசமாவது: தன்பொருளினிடத்தும் மனைவிமக்கண் முதலிய சுற்றத்தினிடத்தும் தன்னிடத்துமுள்ள ஆசையை முற்றத்துறத்தல்.
௪. "முனைநிறா முறுவ லொருத்தியொடு" ஐங்குறு. ௩௬௬.
௫. பின்னென்பது வினையெச்சமாக வருங்கால் இதந்த காலச்சொற் பற்றி (பிரதிபேதம்) * அசை, † நினைபுணை, ‡ இனமையும்.

முதலாவது பாலை. ௧௫

௧௧௧

எ - து: * என்ற யான்சொன்ன அனையவை செய்த கன்மைகளை நினைத்து அவை கெடாமற்பாதுகாத்துப் பின்னர் நீ ஆராய்ந்து தேடுகின்ற வற்றை ஆராய்ந்துபார். அக்கல்வியாலுண்டாம் வளப்பமோ இவ்விடத்தே யிருந்து நாடோறுஞ் செய்துகொள்ளுஞ் செயலாயிருக்கும்; அக்கல்வி, முனையையொத்த நிரையினையுடைய முறுவலையுடையாருடைய திராளுள்ளே உயர்த்தாராய்ந்த இவளுடைய (௧) இனமை போனபின்பு அவ்வினமையுந் தருவதொன்றோ? எ - று.

அனையவையென்றது, நிறத்தைபும் முகத்தைபும் கண்ணையும்.

வனமையோவென்னும் ஓகாரம் இழிவுசிறப்பு; இனமையுமென்னும் உம்மை சிறப்பு; தருவதோவென்னும் ஓகாரம் எதிர்மறை.

"ஒத்தலந் தூது முயர்ந்தோர் மேன" (௨) இதனா னுணர்க.

இது சுரிதகம்.

இதனா, தோழிக்கு இழிவுதோன்றிற்று; தலைவற்கு அரைவு பிறந்தது.

இஃது ஒன்பதடித் தாவும் நான்கடித் தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான்கடிச்சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (௧௪)

(௧௧) (௩) பாடின்றிப் பசுந்தகண் பைதல பனிமல்க

வாடுபு வணப்போடி வணங்கிறை வளைபூர

வாடெழி லழிவஞ்சா நகன்றவர் திறத்தினி

வருதற்கு “இளமையுந் தருவதோ விறந்த பின்னே” என்பது மேற்
கோள்; தொல். வினை. கு. ௩௧. கல்; கு. ௩௨. ௩௪.

௧. (அ) இளமை யென்பது குழலிப் பருவமொழிந்த தாகிய யௌவன
மென்னும் பொருளில் வந்ததென்பதற்கு ௩௪. ‘இளமையுந் தருவதோ’
என்பதை (தேவக. ௧௬௫) மேற்கோள் காட்டியிருப்பதும் (ஆ) இளமை
யாவது காமச்செவ்வி நிகழ்வதொருகாலம். (தொல். கிளவி. ௫௭.) என
விளக்கியிருப்பதும், ஈண்டு அறிதற்பாலன. (இ) “இரந்தபின் இளமை
வாராது” என்பது தொல். வினை. கு. ௩௫. சே.

௨. தொல். அகத். கு. ௨௬.

௩. இச்செய்யுள்; நான்கடித்தரவும் நான்கடியான் மூன்றுதாழிசையும்
தனிச்சொல்லும் ஐந்தடிச் சுரிதகமும் ஒத்தாழிசைக் கலிப்பாவில்
வந்ததற்கும் (தொல். செய். கு. ௧௩௧. ‘போக்கியல்’ இளம்;
கு. ௧௩௭. பே. ௩௪.) தலைவிபாற்றாமையென்றிழிப் பிரிந்ததலைவன்
மீண்டு வந்தானெனத் தோழி கூறியதற்கும். (தொல். அகத். கு.
௪௫. ௩௪.) மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * அநியமைய.

௧௦௦

கலித்தொகை. ௧௧

௫ தொன்னலர் தொலைபின்பொந் துயருழப்பத் துறந்துள்ளார்
துன்னிநல் காதலர் துறந்தேகு மாரிடைக்
கன்மியை யுருப்பறக் கனைதுளி சிதறென
விண்ணிசை யெழியெய யிரப்பவு மியைவதோ ;

௬ பிணையிழா யீங்குநாம் புலம்புறப் பொருள்வெஃகி
முனையென்னுந் காதலர் முன்னிய வாரிடைச்

கிணவாடா சிறக்குநின் கிணந்தணிந் தீகெனக்
 கண்கதிர்க் கணலியைக் காமுற வியைவதோ ;
 ௧௩ ஒளிவழிதா சிங்குநாந் துயர்காப் பொருள்வயி
 ன்ளியொரீஇக் காதல ரகன்றேரு மாரிடை
 முனிமுதன் மூர்சிய வெம்மைதீந் துறுகென
 வளிதருஞ் செல்வனை வாழ்த்தவு மியைவதோ ;
 எனவாங்கு;

௧௪ செய்ப்பொருட் சிறப்பெண்ணிச் செல்வார்மடட் டுணையன
 தெய்வத்துத் திறனோக்கித் தெருடா மேமொழி
 வறனோடி ன் வையகத்து வானறருங் கற்பின
 னிறனோடிப் பசர்பூர்த லுண்டென
 வறனோடி விலங்கின்றவ ரான்வினைத் திறத்தே

இது தலைமகள் பொருள்வயிற்சிறந்த இடத்து அவள் போகிய காட்
 டது கடுமை நினைந்து துற்றளாகிய தலைமகள் அவா பொருட்டாக நாம்
 இவ்வகையிட்ட தெய்வங்களைப் பாவுதல் நங்கற்புத்து இயைவதோ
 வேன, கேட்ட தோழி அவ்வாற்றினே மீண்டனர் நீ கவலவேண்டா
 வேனக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

பாடின்றிப் பசர்தகண் பைதல பணிமல்க

(க) வாடுபு வணப்போடி வணங்கிறை வளைபூர

வாடெழி * ஸ்ரிவஞ்சா (உ) தகன்றவர் திறத்தினி

நாடும்கா னினைப்பதொன் றுடையேன்மன் னதுவுந்தான்

௧. (அ) செய்ப்பெண்ணம் விளையெசும் நீகழ்காஸங் குறித்து வருதற்கு
 'வாடுபு வணப்போடி வணங்கிறை வளைபூர' என்பது மேற்கோள்
 தொல். வினா. கு. கூட. தெய்; கூ. ௩௪; இ - வி. கு. உசக.
 (ஆ) 'வாடுபுவணப்போடி' கலி. ௧௩௨; ௧௪.

உ. காலீற்று வினையெச்சம் நீதழ்வும் எதிர்வும் பற்றிவருதற்கு 'அகன்றவர் (பிரதிபேதம்)' அழிபஞ்சாதகன்றவர்.

முதலாவது பாலை. கரு

கர்க

எ - து: துயிலின்றிப் பசுந்த கண்டன் வருத்தத்தை யுடையவாய் நீர்மல்க நிறம்வாடி அழகு கெடுகையினாலே வினாகள் வணங்கின முன் கையினின்றும் கழல வெற்றியையுடைய அழகுழிவுக்கு அஞ்சாதேபிரிந்தவர் கூற்றில் இப்பொழுது செய்வதாக நீனைப்பதொரு காரியமுடையேன்; அத்தாம் பெற்றதென்? அக்காரியந்தானும் ஆயுங்கால் நங்கற்பிற்குப் பொருத்துவதன்றாய் இரானின்றது; எ - று.

இது தரவு.

டு (க) தொன்னலந் தொலைபிங்கியான் துயருழப்பத் துறந்துள்ளார் துன்னிநங் காதவர் துறந்தேரு மாரிடைக்

கன்மிசை *யுருப்பறக் கனை துளி சிதறென

வின்னிசை (உ யெழிலிபை ரிரப்பவு மியைவதேதா

எ - து: நங்காதவர் யாம் இயற்கை நலமும் கெட்டு இவ்விடத்தே, யிருந்து வருத்தத்திலே அழுந்தும்படி நம்மைக் கைவிட்டுப் பின்னர் நினை யாராய்ப் பொருண்மேல் அன்பு நெருங்கி நம்மேல் அன்பைத் துறந்துபோம் அரியவழியிடத்திற் கல்லின்மேல் உண்டான வெப்பம் நீவரும்படி செறிந்த துளியைச் சிதறுவாயாக வென்று பாரய் இனிய ஓசையை யுடைய (உ) மேகத்திற்கு உரிய ஞாயிற்றை இரத்தல்செய்யவும் † நங்கற்பிற்கு இயைவா தொருகாரியமோ? அல்லவே, எ - று.

திருத்திணி நாமெகால்' என்பது மேற்கோள். தொல். வினா. கு. ௩௨. செ; ௩௪; தொல். எச்ச. கு. ௧௧. ௩௪.

க. “தொன்னலம்காழாலியைவதோ” என்பதனொடு “ஞாயிறு
காயாது மரீழிற் பட்டி, மலைமுதற் சிறுகெறி மணன்மிகத் தாஅய்த்,
தண்மழை தலைய லாருக கநீர்த்துச், சுடர்வாய் கொடுவெற் காணையொடு,
மடமாவரிவை போகியசுமனே” தறுநீ. ஈ.அ. “சூன்முதிர் கொணமூ
மின்னுபு பொழியக், கானங் கடுமை நீங்குக, மாறுண் கண்ணப் போகிய
கெறியே” தமிழ்நெறி. என்பவை ஒருவாறு ஒப்பு நோக்கற் பாலன.

‘தொன்னலம்’ கலி. உள: கச; எள: கஊ; கஓ; உஓ; கஉச: கக.

உ. எழிலி கனலி வளிதருசெவ்வ னென்பன “வீறுமழை வெய்யசுடர்
வீசவளி யென்றிவை தமக்குநவுகைம், மாறு முளதோ” “பொழி
யருள் வலக்கண்ன்று புரவியே முடையோன் காற்றசு, சுழிபுனலு
மிழுமேகந் தோன்றின” எனச சேர்த்துத் கூறப்பெறாதல் காண்க.

ஈ. (அ) “வெய்ய வன்கணுள தாயவன் மறைத்திட வெழு மேகமே”
மோகவதைப்பாணி. (ஆ) “பரிதி யுலகமெல்லாம், விருப்பவிர்
மேகம் விளைப்பதன்றோ” தணிகை. களவு சகஉ. (இ) “தினஞ்
செய்வோன்பைங்கூழ்கள், கரிந்தன தளிர்ப்ப வெள்ளி
வீழன்ன கணமழை பொழிவது கடுப்ப” நைட. அன்னத்தைத் தி.

(பிரதிபேதம்) * உருப்பித, † கற்பிதரு.

கண்ட

கலித்தொகை. கக

சு (க) : ஞாயிறு சீங்குநாள் புலம்புறப் பொருள்வெஃகி
முனைபெய்ந்துர் காதலர் முன்னிய * வாரிடைச்

(உ) நினைவாடச் சிறக்குயின் சினந்தணிந் தீகெனக்

களைத்திக் களையைக் காமுற வியைவதோ

எ - து: புனைந்த பூனையுடையாய்! காதலர் இவ்விடத்தேயிருந்து
நான் தனிமையுறும்படி பொருளை விரும்பிப் படைப்புலமென்று கருதா
ராய்ப்போதற்குநினைந்த அரியவழியிடத்தில் ம'க்கொம்புகள் வாடும்படியாகச்
சிறக்கும் நன் (ந) சினம் தணவதாகவென்று பரவிச் செறிந்த கதிரையுடைய
ஞாயிற்றை நாம்வேண்டிக்கோடலும் நங்கற்பிற்கு இயைவதொரு காரி
யமோ? அல்லவே; எ - று.

(ஈ)காமென்னும் படர்க்கையுளப்பாடி இடவழுவுமையதி; தணிந்தீக, வியங்
கோட் டிரிசொல்; விகாசமாய் நின்றது.

கா. ஒளியிழா யீங்குநாக் நாய்காரி பொருள்வழி

னனியொளி இக் காதலாகன்றேரு மாரிடை

க. 'புனையிழாய் காமுற வியைவதோ' என்பது தெய்வம் பாரய
தற்கு மேற்கோள். தொல். ஆகத். கு. சதி. 'எஞ்சியோர்க்கும்' இளம்.

உ. (அ) "பாலைக்கு. 'சின்னவாடா' சிறக்குரின் சின்னத்தனன் சீகெனக், கனை
கதிராக் கன்னலியைக் காமுத லியைவாதோ' எனவும், 'வளிதரு செல்வனை
வாழ்த்தவு மியைவதோ' எனவும் ஞாயிற்றைத் தெய்வமாக்கி அவனிற்
ஞென்றியமழையினையுங் காற்றினையும் அத்தெய்வப் பருகியாக்கிக்
கூறுபவாவெனின், எல்லாத் தெய்வத்திற்கும் அத்தனார் அவ்கொடுக்குங்
கால் அங்கி ஆதித்தன்கட் கொடுக்கு மென்பது தேவ முடிபாகலின்,
ஆதித்தன் எல்லா நிலத்திற்கும் பொதுவென மறுக்க. இவ்வாசிரியர்
கருப்பொருளாகிய தெய்வத்தினை முதற்பொருளோடு கூட்டிக்கூறியது
தெய்வ வாழ்பாட்டியு பு இதுவே. ஒழித்தது மடபன்று என்றற்கு. எனவே
அவ்வாநிலத்தின் தெய்வமாகக் காலைக்குத் தெய்வமாயிற்று" என்பது
(தொல். அகத். கு. இ. ௩௪.) காணப்படுவது. (ஆ) இப்பகுதியைத் தெய்வ
மஞ்சலுக்கு மேற்கோள் காட்டித் தெய்வத்திறம் கோக்கித் தெருமந்த
தென்பர் (தொல். மெய்ப். கு. ௨௪.) பேராசிரியர். இ - வி. துலாரும்
தெய்வ மஞ்சலுக்கு மேற்கோள் காட்டுவர். இ - வி. கு. ௩௮.

க. சின்னம் என்றது வெம்மையை, 'காய்சின்னம் தவிராது கடலார் பெழு
தரு, ஞாயிறு' புறம். இ.க. என்பதன் உரையைப் புரக்க, 'சநிர்
சின்னத்தனந்த கையறுமலை' என்பது குறும். ௩௮௭.

ச. யாமென்பது படர்க்கை புளப்பாடென்றும் நாமென்பது முன்னிலை
புளப்பாடென்றும் தொல்காப்பிய வுரையில் கல்லாடர் கூறுதலால்
இங்கு மூலம் உரை விசேடவுரை முன்றிலு முன்ன நாமென்பது
யாமென இருக்க வேண்டியது போலும்.

(பிரதிபேதம்) * ஆற்றிட, + கிணத்தவழி.

முதலாவது பாலை. கரு

க௦௩

முனிமுதன் மூழ்கிய வெம்மைநீர்ந்து துறுதென

வளிதருஞ் செல்வனை வாழ்த்தவு மியைவதோ

எ - து: ஒளியிணையுடைத்தாகிய பூணினையுடையாய்! காதலர் இவ்
வீடத்தேயிருந்து நாம் வருத்தமிதும்படி நம்மிடத்து அளித்தலை நீக்கிப் பொரு
ளிடத்தே வேட்கை சென்று நம்மை அகன்றுபோம் அரிய வழியிடத்து
உலர்ந்த சிறுதுறுகளிலே தங்கி வந்த வெப்பமாரி அவன்மேலே சேர்வாயாக

வென்று பரவிக் காற்றைத் தருகின்ற ஞாயிற்றினை வாழ்த்துதலுசெய்யவும்
எங் கற்பிக்கு இயைவதொரு காரியமோ? அல்லவே; எ - று.

மழையையும் காற்றையும் தருகின்ற (க) ஞாயிறு பாலைக்குத் தெய்வ
மாயினமை “மாயோன் மேய” என்னும் (௨) சூத்திரத்தாலுணர்க.

இவை முன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு

எ - து: என்றுசொல்லி; எ - று.

ஆங்கு அசை.

இது தனிச்சொல்.

கஅ (௩) செய்பொருட் சிறப்பெண்ணிச் * செல்வார்மாட் டுனையன

தெய்வத்துத் திறனோக்கிக் தெருமா நேருமாழி

(ச) வறனோடின வையகத்து (ரு) வானறநங் கற்பினு

ணிறனோடிப் பசப்பூர்த லுண்டென

வறனோடி விலங்கின்றவ ராள்வினைத் திறத்தே

- க. (அ)பக்கம் ௧௦௨: ௨-ஆம் குறிப்புள்(அ)என்பதன் பின்வள்ளது இங்கே
ஆராய்தற்பாலது. (ஆ) பரிதியஞ் செல்வனும் திகிரியஞ் செல்வியும்
பாலைக்குத் தெய்வமென்பர், அடியார்க்கு நல்லார். சிலப். ப. கஅ.
௨. தொல். அகத். கு. ௫.

௩. “வினையின் நெருநி காலத்தியலும்” என்னுஞ் சூத்திரத்து, ‘செய்
பொருட்சிறப்பெண்ணி’ என்பதைமேற்கோள்காட்டி, ‘பொருட்டேற்ற
காலத்தை விரிக்க’ என்பர் நச்சினுர்க்கினியர். தொல். எச்ச. கு. ௧௯.

ச. ‘வறனோடுவகின்’ மணி. கடு: ௫௩.

௫. (அ) “அருமறை தரல்வேண்டிற் றருகிற்கும் பெருமையனே” கலி.

கக: சு. (ஆ) “தெய்வத் தொழாஅள் கொழுநற் றெழுதெழுவான், பெய்யெனப் பெய்யு மழை” குறள். ௫௫. (இ) “பெண்பால் கொழுநன் வழிச்செலவு மிம்மூன்றும், திங்கண்மும் மாரிக்கும் வித்து.” திருக்கோய். ௧௮. (ஈ) “வான்றருங் கற்பின் மணையுறைமகளிரிற், றுன்றனி யோங்கிய தகைமைய னன்றோ” மணி. ௧௫: எ - டு. (உ) “பொழிமழை தருஉ, மரும்பெறன் மரபிற் பத்தினிப் பெண்டிரும்” மணி. ௧௯: ௪௯ - ௫௦. (ஊ) “மண்டிணி ஞாலத்து மழை (பிரதிபேதம்) * செல்வர் மாட்டு.

க௦௪

கலித்தொகை. ௧௧

எ - று: தேமொழி! இந்நன்மையவாகிய மற்றத் தெய்வங்களினுடைய கூறுபாடுகளையும் மனத்தான்வேண்டிக்கொள்ளக்கருதித்தேடுகின்ற(௧)பொருளான் உண்டாளு சிறப்புக்களை நினைத்துப் போகின்றவரிடத்து மனஞ் சுழலாதே கொள்; வற்கடமான காலத்தாலே வையங்கெட்டதரில் அவ்வையத்திடத்தே மழையைப் பெய்விக்கும் கற்பினையுடையானுடைய நிறங் கெட்டுப் பசப்புப் பரத்தலுண்டாமென்று கருதி அவருடைய முயற்சியிடத்தே அறக்கடவுள் வினாந்து சென்று விலக்கிற்று; † இனிவருத்தல்; எ - று.

‡ இது (௨) தங் குலதெய்வமன்றி எவ்வார்க்கும் பொதுவாதலிற் கற்பிற்கு இயைவதோவென்றும். அது “தெய்வமஞ்சல்” (௩) என்பதனால் உணர்க. இது “செலயிடை யழங்கல் செல்லாமை யன்றே, † வன்புறை குறித்த தவிர்ச்சியாகும்” (௪) என்பதனால் தலைவன் செவ்வழங்கினமை கூறிற்று.

இது கரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வென்னும் உவகையும் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தன.

இது “தரவே தானு காலடி யிழியாய்” (நு) எனச் சிறுமைக்கு எல்லை கூறிய கான்கடித்தரவிற்கு “இடைநிலைப்பாட்டே, தரவதப்பட்ட மரபின தென்ப,” (கூ) என்றதன் கண் — மரபினதென்ற இலேசால் கான்கடியாகிய

வளந் தருடம், பெண்டி ராஸிற் பிறர்கெஞ்சுகாஅர்” (எ) “வான்றரும் கற்பின் மனையறம் பட்டேன்” (ஏ) “ஆக்கவை யொழிருவை யாபி னுயிழை, யோங்கிரு வானத்து மழையுநின் மொழியது” மணி. ௨௨: ௪௫ - ௬, ௫௩, ௪௮ - ௬. (ஐ) “வானம் பொய்யாது.....பத்தினிப் பெண்டிருந்த காடு.” சீலப். கதி: ௧௪௫ - ௭. (ஒ) “பீடு சான் மழை பெய்யெனப் பெய்தலும், பாசொன்யிரு பத்தினிக் காவடே.” வளைவாழி. (ஐ) “அன்னவர் கற்பினின்றன காலமாரியே” நம்ப. நாட்டுப். கிக. (ஐ) “கற்பினர்த மெய்யுரையி னிற்கு, மீண்டையுந் தெய்வதமு மாளுகிலும்” கந்த. மார்க்கன். ௪௭. (ஐ) “இவளிடம் திங்கண்மும் மாரியும் பெய்திடமே” வேங்கைக் கோவை. ௩௭௯. (அ) “சாரதை யென்பவ, ளினக்கனப்பெய லீட்டுமெய்க் கற்பினுன்” விநாயக. மகோத்கடர். ௫. “மாரிக்கு வித் தன்ன மடமாதர் கற்போங்கி மல்கும்” திருவாப்ப. இடவபுர. ௪. க. பொருள். சிறப்புக்குக் காரண மென்பதை இத்தூத்பக்கம் எ. ௧, ௧௧: ௨. குறிப்புக்களால் அறிக.

௨. “திருவாக்குத் தெய்வநதயு மெஞ்ஞான்றுத் தேற்றவழிபாடு, செய்வதே பெண்டிர் சிறப்பு” என்பதும் குல தெய்வவழிபாட்டைக் குறிப்பதாம்.

௩. தோல்: மெய்ப். கு. ௨௪. ச. தோல்: கற்பி. கு. ௪௪.

௫. தோல்: செய். கு. ௧௩௩. க. தோல்: செய். கு. ௧௩௪.

(பிரதிபேதம்) * இத்தன்மைபாபெ யிறதெய்ய, + இனியகுத்தென்று ஆற்றுகித்தான், - ! இது குலத்தெய்ய, || யன்பொறை குறித்தறவிச்சி, + மயிசென்றறவிச்சால்.

முதலாவது பாலை. ௧௬

௧௦௫

இடைநிலைப்பாட்டும் பெற்றுத் தனிச்சொல்லும் பெற்றுத் “தரவியலெந்தும்”

(க) என்ற உம்மையான் ஏறியும் வருமென்றலிற் தவின் மிக்க சரிதகமும்
பெற்று வந்த ஒத்தாழிசைக்கலி. (கடு)

(கௌ) (உ) படைபண்ணிப் புனையவும் பாடாண்ட பலவனைப்
புடைபெயர்ந் தொடுங்கவும் புறஞ்சேர வுயிர்ப்பவு
முடையதை பெயல்கொலென் றாறாந் தவர்வரி
னடைசெல்லாய் நனியேங்கி நடுக்கந்தா னறு அடால்;

தி தொல்லெழி நெறையெய் பெருமுப்பத் துறந்துநீ
வல்லினை வயக்குதல் வலித்திமன் வலிப்பனவை
நீள்கதி ரவீரமதி நிறைவுபோ னிலையாது
நாளினு நெகிழ்போடு நலனுட னிலையுமோ ;

க ஆற்றறோ யடவிவ ளாணிவாட வகன்றுநீ
தோற்றஞ்சா நெகுபொருண் முயறிமன் முயல்வனவை
நாற்றஞ்சா னளிபொய்கை யடைமுதிர் முகையிற்குக்
கூற்றாழ்போற் குறைபடுஉப் வாழ்நாளு நிலையுமோ ;

கந வகையெழில் வனப்பெஞ்ச வரைபோக வலித்துநீ
பகையறு பயவினை முயறிமன் முயல்வனவைத்
தகைவண்டு புதிதுண்ணத் தாதவிழ் தண்போதின்
முகைவாய்த்த தடம்போலு மிளமையு நிலையுமோ ;
எனவாங்கு ;

கௌ பொருந்தியான் றுன்னோட்ட பொருள்வயி ளினைந்தசொற்
றிருந்திய யாக்கையுண் மருத்துவ னூட்டிய
மருத்துபோன் மருந்தாகி மன்னுவப்பப்
பெரும்பெயர் மீளி பெயர்ந்தனன் செலவே.

இது பகைவர் தீறைதீர்த்த நாடு காத்தந்த (தலைவன்) பிரிகின்றமை யுணர்ந்து தலைவி வேறுபட்டமை கண்டு தோழி அவனை எதிர்ப்பயிட்டு அவனது ஆற்றலையும் இளமையதருமையுங் கூறிக் செலவழித்துவித்தமை தலைமகட்டுக் கூறியது.

க. தொல். செய். கு. கரு.

உ. “படைபண்ணிப் புணையவுமென்னும் பாலைக் கவிபுள் ‘வல்வினை வயக்குதல் வலித்திமன்’ என்பதற்கு வலிய போர்செய்து அப்பகைவர் தந்தநாட்டை விளக்குதற்கு வலித்தி யெனவுந், ‘தோற்றஞ்சா ரொடுபொருள்’ என்பதற்குத் தோற்றம் அமைந்த திரண்ட்பொரு

14

கரு

கவித்தொகை. கள

இதன் பொருள்.

படைபண்ணிப் புணையவும் பாமாண்ட * பலவனைப் புடைபெயர்ந் தொடுங்கவும் † புறஞ்சேர வுயிர்ப்பவு முடையதை வெவன்கொலென் றாறனர் தவர்வயி னடைசெல்லாய் நனியேங்கி நடுங்கற்க னறுறுதால்

எ - று: நறுறுதால், படைக்கலங்களைப் புதியவாகப் பண்ணிக் கை செய்யவுந் காரியத்தின் நினைவாலே முயங்குதலைத் தவிர்த்து பாத்தன் மாட்சிமைப்பட்ட பலவாகிய அணையிடத்தே கிடக்கவும் அது † பொருது அனன்புறத்தே புல்லுதலாலே யாம் பிரிந்தால் இவன் என்னும் ஆற்றவ னென்று ஸெட்டுயிர்ப்புக்கொள்ளவும் இவன் மனத்திலுடைய காரியம் எத் தன்மையதுகொலென்று கருதிக் கூட்டத்திற்கு இடையூறு வருமென்று கருதியவர் (?) நினைவிடத்தே நீ ஒழுக்குலை செய்யாயாய் மிகவும் எங்கி னடுங்காதேகொன். எ - று.

இது நிகழ்த்து நினைத்து வருந்தினான்.

இது தாவு.

௫ நெய்வெழி நெய்வெழி யெழுப்பத் துறந்துநீ
வல்லினை வயக்குதல் வலித்திமன் || வலிப்பனவை

நீர்க்கதி ரளி (க) மதி நிறைவுபோ னிலையாது

நாளினு நெகிழ்போடு நலனுட னிலையுமோ

எ - து: இவன் இயற்கை நலவ கெட்டு வருத்தத்தே அழுந்த நீபிரிந்து
வலிதாகிய காவலாலே பகைவர் தஞ் நாட்டை விளக்குதலை மிகவுந்
துணியை; அங்மனத் துணியுமளவில் நீண்ட கதிரினைபுடைய விளங்குகின்ற
நிங்களினிறைவு, பின்னர்ஒழுக்கத் தேயுமாறபோலர் லைவ்வாமல் நாடோறுந்
தன்னிலைகுலைந்து கெடும் அழகு இவனுடன் நிலைபெறுமோ; எ - று.

விாவன அந்நாடு காத்துப் பெற்ற அறம்பொரு ளின்பமெனவும்,
'பகையறு பயவினை' என்பதற்குப் பகையறுதற்குக் காரணமாகிய
நாடாகிய பயனைத்தரும் வினையெனவும் 'வேட்டபொருள்' என்ப
தற்கு அறம்பொரு ளின்பமெனவும் பொருளுரைத்துக் கொள்ளுக."
என்பது நோல். அகத். கு. உஅ. ௩௪.

௬. நானுக்கு நான் குறையும் பொருளுக்கு மதிதேய்தலை உவமை கூறு
தல் (அ) "குணமுதற்றோன்றியவாரிருண் மதியிற், தேய்வன கெடுக
நின் மெய்வ ளாக்கம்" மதுரைக். ௧௧௫ - ௧; (ஆ) "வானூர்
மதியம்போல் வைகறுந் தேயுமே, தானே சிறியார் டொடர்பு"
நாலடி. ௧௨௫. (இ) "மதிப்பின்னீரே பேதையார் டர்பு" குறள். ௭௮௨.
(ஈ) "குறைமதிக் கதிரென மாய்கவென்றவமென்றான்" கந்த. மாரக்
கண். ௫௧. (உ) "முறைபோது மாசர் திருக் குறைமதிபோன் முழுது
யிறும்" இரந். அரசியற் ௧.

(பிரதிபேதம்) * பவினை, † புறஞ்சேர, ‡ பெருது, || வலிப்பனை.

* நாயின்: இன், அசை; ஓகாரம் எதிர்மறை.

க. ஆற்றனோ யடவிவ ளணிவாட வகன்றுநீ

தோற்றஞ்சா ரொகுபொருண் முயறிமன் † முயல்வளவை
நாற்றஞ்சா னளிபொய்கை யடைமுதிர் முகையிற்சூத்

‡ கூற்றாழ்போற் குறைபடேடம் வாழ்நாளு நிலையுமோ

எ - து: இவன் வலியையுடைய காமகோய் அனையினாலே அழகு
கெடும்படி நீ பிரிந்து பகைவர் தந்த காட்டைக் காத்துப் பெறும் விளக்கம்
அமைந்த நிரளும் பொருள்களைத் தேதெற்கு மிகவும் முயல்வை; அங்ஙனம்
முயலுமளவில் நாற்றம் அமைந்த பெருமையையுடைய பொய்கை இலையை
விட்டு முற்றின தாமரைமுகைக்குக் (க) கூற்றமாகிய (உ) அலர்ச்சி அதன்
குறைவிதற்குக் காரணமாகிவிடாதுபோவ இத்தனைக்காலம் இருவென விதித்த
காலம் குறைபட்டு வருவதற்குக் காரணமான வாழுகின்ற நாள்களும் இவ
ளுடன் நிலைபெறுமோ; எ . று.

தொகுபொருளாவன, (உ) அரடும் பொருளும் இன்பமுமாம்.

க.உ வகையெழில் வனப்பெஞ்ச வரைபோக வலித்துநீ

பகையறு பயவினை முயறிமன் || முயல்வளவைத்

தகை (ஈ) வண்டு புதிதுண்ணத் தாதவிழ் தன்போதின்

முகையாய்த்த தடர்வோலு மிளமையு நிலையுமோ

எ - து: இவன் கூறுபாட்டையுடைய உறுப்பழகுந் தோற்றப்பொலிவு
கெடும்படி மலையைப்போக நீ துணிந்து பகையறுதற்குக் காரணமான
நாடாகிய பயனைத்தருங் காவற்பிரிவை மிகவும் முயல்வை; அங்ஙனம்
முயலுமளவில் அழகையுடைய வண்டின் தன் புதுமையை நுகரும்படி
யாகத் தாகை அலர்ந்த குளிர்ப்பூ இனிய முகையென்கின்றவை வாய்த்

க. “வாழைக்குத் தானின்ற காய்குற்றம்” ழுதுரை.

- உ. ஊழ்த்தல் அலர்தலென்னும் பொருளின் வருதலை (அ) “நனைபூழ்த்த செருந்தியும்” (ஆ) “இணருழ்த்த மரத்தொடும்” (இ) “அரும் பூழ்த்து மரமெல்லா மலர்வேய” (ஈ) “இணருழ் கொண்ட..... வேங்கை”(உ) “இணருழ்த்த கமழ்தோட்டமலர்” கலி உசு. ஈஉ. ஈஉ. சச. சுஎ. (ஊ) “காயாவு துண்ணரும் பூழ்த்த புறவு” காங். அ. (எ) “இணருழ்த்து நாளு மலரணையர்” துறங். சுஓ. என்பவையும் வலி புறத்தும். இங்கு ஊழென முதனிலைத் தொழிற் பெயராய் நின்றது.
- ஈ. “அறனும் பொருளு மின்பமு மூன்றும்” புறம். உஅ.
- சு. (அ) “பல்வரி யினவண்டு புதிதுண்ணும் பருவத்து” (ஆ) “பொய்கைப் பூப் புதிதுண்ட வரிவண்டு” (இ) “புதுவமலர்தேரும் வண்டேபோல்” கலி. உசு: சு; எசு: ச; சுஅ: உ. “வண்டும் புதிதுண்டு” நைடநம் இளவேனிற். இ.

(பிரதிபேதம்) * ஈனினிள், † முயல்வனை, ‡ கூற்றம்போல். || முயல்வனை.

கர்அ

கலித்தொகை. கஅ

நிற்குத் தாரணமான கீர் நிறைந்த தடம் அங்கீர ஈடோறுங் குறையுமாறு போல ஈடோறுங் குறையும் இளமையும் இவனுடன் நிலைபெறுமோ எ-று.

அளவு, அளவையெனப் பெயர்த் திரிசொல்லாய் நின்றது.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு, எ - து: அசை.

இது தனிச்சொல்.

கஅ பொருத்தியான் முன்வேட்ட பொருள்வரி னிணைந்தசொற்

(க) நிருத்திய யாக்கையுண் ஈருத்துவ னூட்டிய

ஈருத்தியோன் ஈருத்தாகி மன னுவர்ப்ப

பொருள்பெயர் ரீளி பெயர்த்துணன் செலவோ

எ - து: பெரிய புகழையுடைய (௨) மீளி, யான் தன்னைப், பொருந்தித் தான் விரும்பிய அறம்பொரு ளின்பமாகிய பொருளிடத்தே யான் அறன் உண்டாக நினைத்ததனாற் பிரிந்த சொல், நல்வினையாற் நிரூபிய யாக்கையின் கண்ணே மருந்துவன் துக்ஷிதம் மருந்துபோலே நல்ல மருந்தாகி. தன் மனமகிழுகையினாலே போக்கைத் தவிர்த்தான் ; * எ - து.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வென்னும் உவமையும் தலைவற்கு அசைவும் பிரத்தன.

இது முன்னர்ப் பாட்டிற் கூறியகாரதே வந்து சுரிதகம், மீவோடொத்து வந்த ஒத்தாழிசைக்கவி. (கக)

(௧௮) (௩) அரும்பொருள் வேட்கையி னுள் றந் துர்ப்பார்

(௪) பிரிந்துறை குழாதி யைய விருப்பிர்

க. “பழவினையாறும் காரணங்களானும் மக்கட்கு வாதம் முதலிய பிணி கள்வரும் ; அவற்றுள், பழ வினையான் வருவன அதன் கழிவின்க ணல்லது தீராமையின் அவை யொழித்து ஏனைக் காரணங்களான் வருவனவற்றைத் தீர்க்கும் மருந்தின்றிறங் கூறுகின்றார்” என்னும் நறவு. கடும் அதிகாரத்தின் அவதாரிகை எண்டு அறிதற்பாலது.

உ. மீளியென்பது பருவங்குறித்தும் ஆண்பால்குறித்தும் வரும்பெயராய் நில்லாது சுண்டுப்பாலைவதலைவனென்னும் பொருட்டாய் நின்று.

௩. இசெய்யுள் தோல். அகத். கு. ௪௪. நச்; செய். கு. ௧௩௩. பே. நச். இவற்றில் மேற்கோள். இத்தாற் பக்கம் ௧௧௦: ௨. ௧௧௧: ௨. குறிப்புக்கள் பார்க்க. “அரும்பொரு ணைஇப் பிரிந்துறை வவ்வி” என்பது (அகம். ௧௧௧: ௧௧.) ஒப்புரோக்கற்பாலது.

௪. இவாவீறு முன்னிலை பொருமை எதிர் மறை வினைமுற்றாய் வருதற்கு “பிரிந்துறை குழாதி” என்பது மேற்கோள். தோல். வினை. கு. ௨௧. நச்; இ - வி. கு. ௨௩௮.

(க) பென்றோ னெழுதிய தொய்யிலும் யாழ் (உ.)நின்

மைத்துடை மார்பிற் சுணங்கு நினைத்துக்கான்

தி சென்றோர் முகப்பப் பொருளுங் கடவா

தொழிந்தவ ரெல்லாரு முண்ணுதுஞ் செல்லா

(ஈ) நினடையுங் காமமு நொராங்குப் பெற்று

(சு) வளமை விழைதக்க துண்டோ வளநா

* நொரோஒகை தம்முட் டழிஇ † யொரோஒகை

க௦ (ரு)யொன்றன்கு றுடை யுடுப்பவரே யாரினு

(சு) மொன்றினுர் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை யறிதரோ

சென்ற விளமை தாற்கு.

இஃது “ஒன்றத்தமரினும்” என்னும் (எ) துத்திரத்தில் “நாளதுசின்மையு மின்மைய தருமையுந், தானான் பங்குமுந் தகுதியதமைதியு, மின்மைய திழிவு முடைமைய துயர்க்சியு, மன்பின தகலமு மகந்திய தருமையுந்” எனக்கூறிய எட்டினையும் தலைவன் கூறக்கேட்ட நோழி, அவற்றை “நிகழ்த் தது கூறி நிலையலுந் தினையே” என்னும் (அ) விதியாற் றலைவந்தக் கூறிக் செலவழங்குவித்தது.

க. “என்றோ னெழுதிய... .. நினைத்துக்கான்” என்பது யாண்டினது ஒப்புக்கு மேற்கோள். தொல். மெய்ப்பாடு. கு. உரு. பே.

உ. “நின் மைத்துடை மார்பிற் சுணங்கு” என்பது (ஆரும்) வேற்றுமைத் தொகைக்கு மேற்கோளாக வுள்ளது? தொல். எசா. கு. கள. நா.

ஈ. “இராத்திரெய் பொருளு மின்பந் தருமெனி, னினமையிற் சிரந்த வுளமையுமில்லை, யினமை கழிந்த பின்றை வளமை, காமந்தருதலு மின்றே” நய். கஉக: எ-க0. “இனமையுங் காமமும் யாகுகொளித் தனவோ” மணி. உஉ: கஉக.

ச. “பொருள் செய்ய, மருங்கிற்பாதி தருந்துகில் புனைந்தும், வினாவய லொடுக்கு முதிர்நெல் லுணவினுந், தம்மில் வீழார்க் கின்பமென் றறிந்தும் .. . செல்லுதிபெரும” கல். உச. என்பதும்.

கலி. கடு: உச-ச-ஆம் அடிதரும்; இங்கே ஒப்புநோக்கற்பாலன.

டு. “வண்ணத் துகிலுடுப்பின் வாய்விட்டமுவதுபோல் வருந்து மல்கு, னன்னஞ்ச் சிறுகறை பாகமோர் பைபாக முடுத்த” “மாசித் திங்கண் மாசின சின்னத் துண்முள்ளி, னாசித்தான்ன முசியவாடை புடை யாக” கீவக. உகஉடு; உகஉக.

ஈ. “இனிதுடன் கழிக்கி லினமை, யினிதாலம்ம” ஐங். சகடு.

எ. நொல். அகத். சக.

அ. நொல். அகத். கு. சச.

(பிரதிபேதம்) * † ஓரோகை.

க்கர்

கலித்தொகை. கஅ

குதன் பொருள்.

ஐய! அரிய பொருளிடத்துச் செல்வின்றி ஆரையினால் உள்ளம் உருந்து கையினாலே பிரிந்துபோயிருத்தலை நினைவாதேகொன், நீ விரும்பித் தலைவி தோளில் எழுதிய தொய்யில் தருகின்ற அழகினைபும் இவள் மார்பில் நினை

வலியாகவுடைய சுணங்கின் அழகையும் கைவிடல் ஒல்லுமாயின் நினைத்துப்
 பார்; நீ நன்கு மதித்த பொருளும், சென்றவர்கள் தத்தம் நிலைமைக்கேற்பக்
 காலம் நீட்டிப்ப நீன்று தேவதன்றி இப்பொழுதே முகந்துகொள்ள
 ஓரிடத்தே கிடவாது; பொருள் தேடப் போகாதிருந்தவர்க னெல்லாரும்
 ஒருவாற்றான் உண்ணாமையும் ஒழுகார்; இளமையையும் இருதலையுமொத்த
 காமத்தைக்குச் சேரப்பெற்றவர்கள் செல்வத்தை விரும்புத்தக்கதொரு நன்மை
 அச்செல்வத்திற்கில்லை; இவ்வாழ்க்கையாவது சமக்குக்கற்பித்தநானெல்லாம்
 உள்ளில் ஒரோவொரு * கையாலே தம்முள்ளே தழுவிக்கொண்டு புறத்தில்
 ஒரோவொரு † கையாலே ஒன்றன் ‡ கூறுகிய ஆடையை உடுத்திருப்
 பவரோயாபினும் பிரியாதிருப்பவர்களுடைய வாழ்க்கையே [வாழ்க்கை], கழிந்த
 இளமை மீண்டு தருத்தரு || அரிது; எ - று.

பிரிந்திதை குழாநியைய என்று பாடமாயின் பிரிந்து போவதனால்
 இவள் இறந்துபடுஞ் செய்கையை நினைவாதே கொள்ளென்க.

“தாயத்தி னடையா வியச செல்லா, வினைவயிற் றங்கா வீற்றுத்
 கொளப்படா, வெம்மென வருந் கிழமைத் தோற்ற, - மல்ல வாயினும்
 புல்லவ வுளவே.” (உ) இதனால், தோழி தலைவிதோறா என்றேனென்றான்.
 மென்றேனான் பாடம். இவன் முயக்கத்தால் சுணங்கு பரத்தலின் நினை
 வலியாக உடைய சுணங்கென்றான்.

பொருளுமென்ற உம்மை சிறப்பு; உண்ணாது மென்றும் உம்மை ஐயம்;
 உண்டோவென்றும் ஓகாம் எதிர்மறை; யாழவும் அரோவும் அசை.

(உ) இதனால், ‘உண்டான்’ என்றது நாளதுசின்மை; சென்ற இளமைதற்கு
 அரிதென்றது இளமையருமை; ‘உள்ளத்தூர்ப்’ என்றது உள்ளம் உருந்து

க. நோல். பொருளி. கு. உள. இச்சூத்திரத்து இளம்பூரணருரையில்
 எம்மென வருந் கிழமைத் தோற்றத்திற்கு; மேற்கோளாக “விரும்பிநீ,
 யென்றே னெழுதிய.....நினைத்துக் காண்” என்ற பகுதியும்
 அதற்கு ‘இதனால், தலைமகன்தோறாத் தோழி தன்னைபு முனப்
 படுத்தி என்னதெனக் கூறியவாறு காண்க’ என்னும் குறிப்பும் உள்ளன.
 (நோல். பொருளி. கு. உரு. ‘தாயத்தின்’); கு. உள. நச.

உ. தலைவன்கண் நிகழ்ந்த கூற்றினை, பாலையுந் தோழியும் கூறி நின்ற
 லும் பாலைத் துணையாம் என்பதற்கு இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டி
 இதில் சிறிது வேறுபட விசேடவுடையு மெழுதினர் நச்சினுர்க்கினியர்.
 தோல். அகந். கு. சச.

(பிரதிபேதம்) * தகைகனாலே, * கூற்றிய. || அரிதெனமுடிக்க. "நாயநின்னடைய...லே"
 * + அல்லா.

முதலாவது பாலை. கௌ

ககக

தலால், தானாண்பக்கம்; 'சென்றோர் முகப்பப் பொருளுஞ் சிடவாது' என்றது (க) தத்தம் நிலைமைக்கு ஏற்பப் பொருள் தேடவேண்டிதலி னதுபாணிக்கு மென்றலின், தகுதியுடையது. 'ஒரோஒகை தம்முட் டுழிஇ யொரோஒகை, யொன்றன்சுருடை புடுப்பவரே யாயினும்' என்றது இன்மையதழிவு; 'இஃ மையுங் காமமு மோராக் குப் பெற்றார், வன்மை விழைதக்க துண்டோ' என்றது உடைமைய துயர்ச்சி; 'பிரிந்துறை குழாதி யைய' என்றது அன்பின் தகலம், பிரிதுறைந்து அன்பு பெருக்கவேண்டா, 'ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை' என்றலின்; 'தொய்யிலும் யாழ நிண் மைத்துடை மார்பிற் சுணங்கு நினைத்துக்கான்' என்பது அகற்சியதருமை.

இதனால், தோழிக்கு நலிதலும் தலைவற்குக் கருததலும் பிறந்தன.

இது (2) பன்னிரடியான் வந்து ஒருபொருளுதலிய கட்டளைக் கலி வெண்பா. இது பெண்டன்மைக்கேலா நுண்பொருளினைத் தலைவனெதிர் நின்று உணர்த்துவான் செவ்வன்குருது; 'தலைவன்பண்டு கூறியன சிலவற்றை வாங்கிக்கொண்டு கூறும் கூற்று. நீ மறந்தாயென்பது யாம், உணரக் கூறுகின்றான் இவனென்பது படநின்றமையின் ஒருபொரு ணுதலிற்றாயிற்று.

க. "தத்த நிலைக்குங் குடிமைக்குந் தப்பாமே, பொத்த கடப்பாட்டிற் றுளுன்றி - பெய்த்து, மறவகடையிற் செல்லார் பிறன்பொருளும் வெஃகார், புறங்கடைய தாகும் பொருள்" நீதிநெறி. சுரு.

உ. (அ) "அரும்பொருள் ... தாற்கு" என்பது பன்னிரண்டடியான் வந்து பல பொருளுதலி யமைதலிற் கலிவெண்பாட்டாயிற்று. ஒரு பொருள் துதலிய வெணவே சொல்லப்படும் பொருளின் வேறுகிக் கருதியுண ரப்படும் பொருளுடைய தென்பது உம் பெற்றும். என்னை? இப் பாட்டினுட் பெண்டன்மைக் கேலாத நுண்பொருளினைத் தலைமக னெதிர்நின்று உணர்த்துவான் செவ்வனஞ் சொல்லாது தலைமகன் பண்டு கூறியன சிலவற்றை வாங்கிக்கொண்டு சொல்லி அவன் மறைத்தா னென்பது உணர்த்துகின்ற பொருண்மை கருதி உணர வைத்தமையின் அவ்வாறாயிற்று. ஒழிந்த பாக்களும் அவ்வாறு ஒரு பொருளுதலுமாயினும் அவ்வனம் துதலிய பொருள் பற்றிச் செய்யுள் வேறுபடாமையின் ஆண்டாராய்ச்சி யின்றென்பது; வெண்பாவிற் குறித்த பொருளினை மறைத்துச் சொல்லாது செப்பிக் கூறல்வேண்டு மாகலானும் இஃக வன்னகன்றி ஒரு பொருளுதலிற் - - -

யானது கலிவெண்பாட்டெனப் பட்டதென்பது. என்பர் பேராசிரியர். (தொல். செய். கு. கடுங்); (ஆ) நச்சினார்க்கணியர், "அரும்பொருள்தாங்கு" என்பது பன்னீராடியான் வந்து ஒரு பொருணுதலிய கட்டளைக் கலிவெண்பா. இதனுட் பெண்டன்மைக்குவலா துண் பொருளினதே தலைவனெதிரின் துணர்த்துவான் செவ்வன் கூறுது தலைவன் பண்டு கூறின சிலவற்றை வாங்கிக் கொண்டு கூறுங் கூற்று. நீ மறந்தாயென்பது யாம் உணரக் கூறுகின்றான்

ககஉ

கலித்தொகை. கக

"மனையா மால்கலா" (க) என்பதனுட் கூறிய உரையில் வேண்டுவன இதற்குள் கூறிக்கொள்க. (கஎ)

(கக) (உ) செய்விய நீனிய சொல்லி யவற்றொடு
 னைய முயங்கிய வஞ்ஞான் றவையெல்லாம்
 பொய்யாதல் யான்யாங் கறிக்கோமற் றைய
 வகனகர் கொள்ளா வலர்தலைத்தீத்து
 பகன்றாணி வெஞ்சுர முள்ள லறிந்தேன்
 மகனல்லி மன்ற னினி ;

எ செயல்வினிச் சென்றுநீ செய்யும் வினைமுற்றி
 யன்பற முறியாழ்முள்ளத் துறந்தவன்
 பண்பு மறிதிரோ வென்று வருவாரை
 யென்றிறர் யாதூர் வினவல் வினவிற்
 பகலின் விளங்குநின் சொல்லல் சிதைதயத்
 தவலருஞ் செய்வினை முற்றும் லாண்டோ
 ரவலர் படுதலு முண்டு.

இது பிரிவுணர்த்தப்பட்ட நோழி சேலவு விலக்கவும் பிரிவின் மேற் சேலு உள்வந்தனையினை நீ பிரியின் இவன் இறந்துபடுமெனக் கொல்லிய வாய்பாட்டான் மறுத்தது.

இதன் பொருள்.

இவ்வென்பது படரின்மையின் ஒரு பொருளுதலிற்குயிற்று. அது அகப்பொருளே யாமாயும் ஒழிந்தபாக்களும் அவ்வாறு வருமேனும் அயல்பும் முதலிய பொருளா[ன](த்) செய்யுள் வேறுபாடாமையின் மூண்டு ஈராய்ச்சியின்றி; இது வெண்பாவா[யி](தலி)ற் குறித்த பொருளை மறைத் துக்கூறுது செப்பிக்கூறல் வேண்டும். இஃதென்ன தன்றிப் பொருள் வேறு படுதலானாக துள்ளி வருதலானாக கவி வெண்பாட்டாயிற்று." என்பர். நோல். செய். கு. கடுக.

க. நலி. க. பக்கம். சச. பார்க்க.

உ. இசையெயுள் (அ) தலைமகன் பிரிவுணர்த்த தலைமகன் அவனுடன் கூடியதற்கும், (நோல். அகத். கு. சசு. 'எஞ்சியோர்' இளம்) (ஆ) தாழிசையின்றித் தாவு முதலாயின வந்ததற்கும் (இவர் "செவ்விய தீவ்விய.....வினிது" என்பது தவ்வென்றும், "செவ்வினிச். . . முண்டு" என்பது சரிதக மென்றும் தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் இவ்வை யென்றும் கூறவர்) (நோல். செய். கு. கசஉ. 'தரவின்ருகித்' இளம்) (இ) தரவினைக் கொச்சகத்திற்கும் (தரவினை அடுக்குதலிற் தரவினைக் கொச்சக மெனப்படும்) (நோல். செய். கு. கடுக. பே நசு) மேற்கோள்.

முதலாவது பாலை. கஅ

ககந.

(க) செவ்விய (உ) தீவிய சொல்லியவற்றெருடு
பைய முயக்கிய * வஞ்ஞான் நவையெல்லாம்

பொய்யாதல் யான்யாங் கறிதோமற் றைய
 பகனகர் கொள்ளா வல்தலைத் தந்து.
 பசன்முனி வெஞ்சுர முள்ள லறிந்தேன்
 மகனல்லீ மன்ற னினி

எ - று: ஐய! வஞ்சனை[†] யிலவாய இனியவாகிய சொற்களைப் பையசு
 செவ்வி அச்சொற்களாலே தழுவின அக்கனவொழுக்கம் சிகழ்ந்த நாளிற்
 கூறியவையெல்லாம் பொய்யாயிருத்தலை அறிவில்லாத யான் எங்மனம்
 அறிவேன்? அகன்ற மனையி லுள்ளாரால் அடக்க வொண்ணாத அலரை
 எம்மிடத்தே தந்து ஞாயிறு முனிந்த வெய்தாகிய காட்டைப் போக
 நினைத்தலை இப்பொழுது அறிந்தேன். நீ அறுதியாக நல்லமகனானதன்மையை
 புடைபையல்லை; எ - று.

“சினனே பேதைமை நிம்பிரி நல்குர, † வனைநால் வகையுஞ் சிறப்
 பொடு || பெறுமே” (உ) என்பதனூற் தன்காதலான் நின்னை உள்ளவாறு அறிந்
 திலேனெனத் தன் பேதைமையைக் காதலாற் சிறப்பித்தலின் அமைந்தது.

மற்றும் ஓவும் அசை.

க. (அ) “செவ்விய மற்றைய” என்பதனுள் ‘யான் யாங்கறிதோ’
 என்பது பேதைமை பற்றியும் “அகனகர்... .. மன்றவினி”
 என்பதனுள் தலைவி ‘மகனல்லீ’ என்பது நிம்பிரியாகிய வெறுப்புப்
 பற்றியும் பிரிவாற்றாமைபைச் சிறப்பிக்க வந்ததென்பர் இளம்பூரணர்;
 தோல். பொருளி. கு. சக. ‘சினனே’ (ஆ) தன்னாலும் தலைவியாலு
 மிடையீடு படுதலின்றித் தலைவனாற் கூட்டத்திற் கிடையூறு தோன்றிய
 வழித்தோழி கூறியதற்கும், (இ) தலைவி கூற்றுப் பேதைமை பற்றி
 வரினும் காதலைச் சிறப்பித்தலின் அமைந்த தென்பதற்கும் மேற்
 கோண்காட்டுவர், ஈச்சினூர்க்கினியர்; தோல். கன. கு. உக. பொருளி
 கு. இக. (ஈ) “செவ்விய மதுரஞ் சேர்ந்தநற் பொருளிற் சீரிய
 கூரிய தீஞ்சொல்” கம்ப. நகரப். க.

உ. (அ) “வடிப்புறு கரம்பிற் நீவிய மொழிந்தே” அகம். கசஉ: உக.
 (ஆ) “தேம்படு கிளவியிற் நீவிய யிழற்றி” (இ) “திருமாதேவி யொடுந்
 நீவிய மொழிந்து” (ஈ) “நீவிய மொழியொடு சேடிபற் குறுகி”
 பெருங். (உ) சக; அஎ. (ஈ) அ: கக; (ஈ) கக: கஇஉ.

உ. தொல். பொருகரி. கு. இக.

விநாயகம் * அகன்று, † இலையம், ‡ எணால், || வருமே.

15

தகசு

கலித்தொகை. கக

எ ‘செல்லினிச் சென்றுநீ செய்யும் வினைமுற்றி

(க) யன்பற மாறியா முள்ளத் துறந்தவன்

பண்பு மறிதிரோ வென்று வருவாரை

யென்றிறம் யாதும் வினவல் வினவிய

பகலின் விளங்குநின் சென்றால் சிதையத்

தவலருள் செய்கினை * முற்றா லாண்டோ

ரவலம் படுதலு முண்டு

எ - து: இனி, நீ கிளைத்த காரியத்தே போய் ஆண்டுச் செய்யுங்
 காரியத்தை முடித்தபின்னர் இவ்விடத்து நீன்று வருவாரை எம்மை நினைத்து
 வருத்தும்படியாக அன்பு கிளகும்படி மனம் வேறுபட்டு யாக் துறக்கப்
 பட்டவருடைய செய்கியும் அறிவீரோவென்று என் நிறத்து* சிறிதும்
 வினவாதேகொல். வினவுகையாயின் அவர் இறந்துபாடு கூறவுக கூடும்.
 அது கேட்டால் (ம) ஞாயிறுபோல விளங்குகின்ற நின் தலைமை கெடும்படி
 யாகக் கெடுதற்கரிய நீ செய்யுங் காரியம் முடியாமல் அவ்விடத்தே
 தூர் அவலம் பிரத்தலும் உண்டு; † எ - து.

“வருத்த மிகுதி கூட்டுங் காலையு. முரித்தென மொழிப வாழ்க்கையு னிரக்கம்” (௩) என்பதற்கு உய்த்துக்கொண்டுணர்தலென்னுந் தத்திரவுத்தியால் ஏனைப் பிரிவான் நிகழும் வருத்த மிகுதியைக் குறித்த இடத்தும் உயிர் வாழ்க்கையுள் இரக்கம் உரித்தென்றதனான் உயிர்வாழ்க்கையுள் இரக்கங் கூறினான்.

உம்மை, ஐயம்.

இதனால், தோழிக்கு அசகமும் தலைவற்கு அசைவும் பிறத்தன.

கொச்சகம் || வெண்பாவாய் வருதலாலான் தாழியையோடு தொடராத வருதலாலும் இவை நிரவியைக் கொச்சகம். இரண்டும் ஒருபொருளுதவி இவ்வாறு வரினும் கொச்சகமேயாம். இது “பாநிலை வகையே” என்னும் (௪) சூத்திரவிதியாம். (௧௮)

௧. (அ) “அன்பறமாரியா ..படுதலுமுண்டு” என்பது வருத்த மிகுதியைக் குறித்தவழி மனைவாழ்க்கையுள் இரக்க முரித்து என்பதற்கு மேற் கோள். தோல். பொருளி. கு. ௩௦ ‘வருத்தமிகுதி’ இளம்; கு. ௩௨. ௧௪. (ஆ) “இனவா ரணத்திரி வெஞ்சரம் போகவிரும் பொருட்டு, நினைவாதி லம்மை விலக்கு கிலேஞ்செல்லு நீன்புனத்து, மனவா ரகலக்குவ வல்லியை நீர்வரு வார்பிலரை, வினவா தொழியும் வினவின் முற் றுது வினையும்க்கே” அம்பிகா. ௩௪௩.

௨. “மாகதேச, வெண்கரபதிகளுக்கு மிரவியே யென்னவந்தான்”

௩. தோல். பொருளி. கு. ௩௨. ௪. தோல். செய். கு. ௧௮௮.

(பிரதிபேதம்) * முற்றமை, † கின்றும், ‡ எனச்செல்லமுதலுவிந்தான், || வெண்பாவாயுள்

முதலாவது பாலை. ௧௬

௧௬௮

(௨௦) பல்வளம் பகர்நூட்டும் பயனிலம் பைதறச்
செல்கதிர் ஞாயிறு செயிர்சினஞ் சொரிதலிற்

றணியில்வெங் கோடைக்குத் தண்ணயந் தணிகொள்ளும்
பிணிதெற லுயக்கத்த பெருங்களிற் றினந்தாங்ரு

மணிதிகழ் விறன்மலை வெம்ப மண்பகத்

துணிகயந் துகள் பட்ட தூங்கழல் வெஞ்சுரம் ;

௭1 கிளிபுரை கிளவியாய் நின்னடிக்கெளியவோ

தளியுறு பறியாவே காடெனக் கூறுவீர்

வளியினும் வரைநில்லா வாழுநா னும்மாகத்

தளியென வுடையேன்பா னவலங்கொண் டழிவலோ ;

௧௧ ஊறுநீ ரமிழ்தேங்குரு மெயிற்றாய்நீ யுணஸ்வேட்சி

னாறுநீ ரிலவென வறனோக்கிக் கூறுவீர்

யாறுநீர் கழிந்தன்ன விளமைநாந் நெஞ்சென்னுந்

தேறுநீ ருடையேன்பான் நெருமந்திங் கொழிவலோ ;

௧௧1 மாணெழில் வேய்வென்ற தோளாய்நீ வரிற்றாங்கு

மாணிழ லலவாண்டை மரமெனக் கூறுவீர்

நீணிழற் றனிர்போல சிறனாழ்த்த லறிவேனூந்

தாணிழல் கைகிட்டியான் றனிந்தலைச் சூழ்வலோ ;

எனவாங்கு ;

௨0 அணையரும் வெம்மைய காடெனக் கூறுவீர்

கணைகழி கல்லாத கல்பிறங் காரிடைப்

பணையெருத் தெழிலேற்றின் பின்னர்ப்

பிணையுங் காணிரோ பிரியமோ வவையே.

இது பிரிவுணர்த்திய தலைவர்துத் தலைவி எம்மையும் உடன்கொண்டு

கேள்வீ னென்றப்த அவன் காளின் கடுமையுந் தலைவி மென்மையுங்

கூறுவது கேட்ட தலைவி நாளது சின்மையும் இளமையதநுமையும் கூறி
எம்மையுந் உடன்கொண்டு சென்மீனென்றது.

இதன் பொருள்.

பல்வளம் பகர்வூட்டும் பயனிலம் பைதறச்
செல்கதிர் ஞாயிறு செயிர்சினஞ் சொரிதலிற்
றணியில்வெங் கோடைக்குத் தண்ணயர் தணிகொள்ளும்
யுணிதெற லுயக்கத்த பெருக்களிற் றினந்தாங்கு

திருக்க

கலித்தொகை. ௨௦

மணிகிழ் கிறவ்பல வெம்ப (க) மண்பகத்

துணிகயந் துகள் பட்ட தூங்குழல் வெஞ்சுரம்.

எ - து: பல உணவுகளையும் விளைத்து கொடுத்து எல்லாளையும் துகர்
விற்கும் பயனுபுடைய நிலம் ஈரம் அறம்படி ஞாயிறு குந்தத்தைச்செய்யுஞ்
சினத்தோடே தன்னிடத்தினின்றஞ் செவ்விற கதிர்களைச் சொரியையி
னாலே மாறுதலில்லாத வெய்ய கோடைக்காலத்திற்கு அதனிடத்துள்ள
குளிர்ச்சியை விரும்பித் திரட்சிகொள்ளும் பசிப்பினியார் சுதேஸையுடைய
வருத்தத்தினையுடையவாகிய பெரிய களிற்றினுடைய தினைத் தாங்கும்
மணிகள் விளங்கும் வெற்றியையுடைய மலை வெம்ப மண்பிளக்கத் தெனிக்த
நீர்நிலைகளும் துகளுண்டான செறிந்த அழலையுடைய வெய்ய காடு; எ - து.

தாக்கும் விளங்கும் மலை; அண்கொள்ளும் களிற்றினம்

அயத்தணி கொள்ளுமென்று பாடமாவின், நீர்நிலைகளிலே திரட்சி
கொள்ளுமென்க.

இது தரவு.

௭ (௨) கிளிபுரை இளையாய் நின்னடிக்கெனியிலோ

தனியுறு பறியாவோ காடெனக் கூறுவீர்

வளியினும் வனாரில்லா வாழுகா னுமபாகத்

(ங) தனிமொன யுடையேன்யா னவலந்தொண் டெழிவலோ

எ - து: 'கிரியினது மொழியை யொக்கும் மொழியினை யுடையாய்! தாம்கழல் வெஞ்சரம் † மழைபெய்தலைக் கண்டறியாவாதலால் அக்காடி நீன் அடிக்குப் போதற்கு ‡ வளியவாயிருக்குமோ' என்று கூறுகின்றவரே! யான், தம்முடைய ஆகத்திடத்து முயக்கத்தைக் கண்டார் காற்றினுதகாட்டில் தர் எல்லையில் அகப்பட்டு நிலாதவருடைய வாழ்காநென்று கூறம்படியாக அதனை (?) வாழ்காநாக உடையேனாதலால் அவலத்தைக் கொண்டு செஞ்சுழி வேனோ? இறந்துபடுவேனே; எ - து.

கக (ச) ஊறுநீ ரமிழ்தேய்க்கு மெயிற்றாறுநீ யுணல்வெட்டி

ஹாநீ ரிலவென வறனோக்கிக் கூறுவீர்

க. (அ) "புலம்பு வீற்றிருந்த நிலம்பகு வெஞ்சரம்" அகம். ஈஈ. ௫. அ.

(ஆ) "வான, நிலம்பக வறந்த புலம்புறு சேண்டை" நயிழ்தேறி. மேற்கோள் (இ) "நிலம்பக வெம்பிய நீன்சரம்" வரையாபதி.

உ. "கிளிபுரை கிளவியாய்" கலி. கங. கஅ.

ங. "அளியென.....டழிவலோ" என்பது மேற்கதுவாய் மோனைக்கு மேற்கோள். தொல். செய். கு. கஉ. நச்.

ச. (அ) எய்க்கும் என்பது அருகிப் பயவுவமையில் வந்ததற்கு "ஊறுநீ ரமிழ்தேய்க்கு மெயிற்றாய்" என்பது மேற்கோள். தொல். உவம. கு. கச: பே. (ஆ) "எயிற்றமிழ் துறுந்திரீர்" கலி. ச: கஉ.

பிரதிபேதம்) * சொரிவையினாலே மலமெம்ப, † மழைபெய்தலை, ‡ போக்குகலியு

முதலாவது பாலை. கக

ககள்

(க) யாறுநீர் கழிந்தன்ன விவமைநூற் செஞ்சென்னுந்

தேறுநீ ருடையேன்யான் நெருமந்திங் கெடழிவலோ

எ - து: 'தன்னிடத்து ஊறுகின்றநீர் அமிழ்த்ததை ஒத்தற்குக் காண
மாகின்றவயிற்றையுடையாய்! வெஞ்சுரத்துவழி தண்ணீருடைலை விரும்பின்
(௨) நீர்கனில்' என்று அறத்தைக் கருதிச் கூறுகின்றவனே! யான் எம்
கெஞ்சென்று சொல்லப்படுந் தெளிவுநீர்மையை யாறு நீர்நீர், தாள்போன்ற
இளமையாக உடையேறாதலால் இவ்விடத்தே சுழன்று கெஞ்சுழிவேனோ?
இறந்துபடுவேனே; எ - று.

கழிந்த நீர்போல இளமையும் மீளாதென்பது பொருள்.

கதி (௩) மாணெழில் வேய்வென்ற தோளாய்நீ வரிற்றுகூர்

மா(சு)ணிழ * லலவாண்டை மாணெழில் மாணீர்

நீணிழற் றநீர்போல நிறனூழ்த்த லறிவேறுந்

தாணிழல் கைவிட்டியான் றநீர்தலைச் சூழ்வனோ

எ - து: 'மாட்சிமைப்பட்ட அழகினையுடைய மூவகிலை வென்ற
தோளினையுடையாய்! நீ வெஞ்சுரத்தே வரில் அவ்விடத்தில் மரங்கள் நின்
இளைப்பை ஆற்றும் மாட்சிமைப்பட்ட நிழலையுடையவல்ல' என்று கூறுகின்ற
வனே! நீ 'வனினால் என் நலம் நீண்ட நிழலினின்ற களிர்போலே வெஞ்சு
ரலை அறிந்திருப்பேனாகலால் யான் உம்முடைய திருவடியில் அருளை
கைவிட்டு இங்கே இருத்தலைச் சூழ்வேனோ? இரந்துபடுவேனே; எ - று.

வென்ற. ௩ வடிவருபு.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

க. உடினெக வாறு லுண்டிதம் யெளவநம் வுதிவதடுகெ ।

யடிதீதம் லுநெடுகெகி லெராதலீயு விவாழிவ ॥ ௩1 ॥
வான்மீகி முனிவரும் இளமை கழிதற்கு யாற்றுகீர் கழிதலை உவயிற்
திருத்தல் இங்கே அறிதற்பாலது. ஸ்ரீமத் தாயாயணம். சு. ௨௦: ௧௨.

௨. "கண்ணீர்கள் சுமந்து" திருவிருந்தம். ௩௨. "கண்ணி னீர்கள்
சொரிந்தவை" தீவக. ௧௩௬௩.

௩. (அ) வென்ற வென்பது அருகி மெய் உவமத்தின்கண் வந்ததற்கு
 “மாணெழில் வேய்வென்ற தோளாய்நீ வரிற்றுகும்” என்பது மேற்
 கோஷ். தோல். பொ. உவம. கு. கடு. பே. (ஆ) வேய்வென்ற தோ
 ளென்பது தத்தமரயிற்றோன்றமன்பொருளெயென்பதற்குமேற்கோள்.
 தோல். உவம. கு. கள. இளம். (இ) “வேய்வென்ற தோளான்”
 கவி. கள. அ. க. அ. க.

௪. “நிழறைய் துவறிய மரத்த” “மரநிழலற்ற வியவிற் சுரன்”
 அகம். க: கக; கக: கக.

பிரதிபததி * இல்.

ககஅ கலித்தொகை. ௨௦

எனவாங்கு

எ - று: என்று யான் கூறவும்; எ - று.

ஆயந், அரை.

இது தனிச்சொல்.

௨௦ அணையரும் வெம்மைய காடெனக் கூறுவீர்

(க) அணையந் கல்லாத கல்பிறங் காரிடைப்

பணையருந் தெழி (௨) லேற்றின் பின்னர்ப்

(௩) அணையங் காணிரோ அரியுமோ வவையே

எ - று: அவ்விடத்துக் காடு நீ அணைய அரிய வெம்மையை யுடைய
 வென்று பின்னாடி கூறுகின்றவரே! பெருக்குய கல்லின் கெருக்கததால்
 எய்த அம்பு தடாத அரிய வழியிடத்துப் பெருமையை யுடைய கழுத்தினையும்
 அழகையுமுடைய எற்றின்பின் கீழ்காமற நிரியும் பிணையபுல காணு
 திருக்கின்றோ? அவை நீர் அறியப் பிரியாவே; ஆதலால், எம்மையும்
 உடன்கொண்டே சென்மின்; எ - று.

இது சுரிசுகம்.

இன்னால், தலைவிக்கு இழிவும் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தன.

இங்ஙனம் சிலைவி கூறுதல் "ம. பு நிலைநிரியா" என்னும் (ஈ) சூத்திரத்து அமைத்தல்.

இஃது ஆறடித்தாவும் நான்கடித்தாழ்சையும் தனிச்சொல்லும் நான் கடிச்சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழ்சைக்கவிப்பா. (கக)

- க. "கணையி...வையே" என்பது எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமை கோட லென்பதற்குமேற்கோள். தொல். மெய்ப். சூ. உஉ.பே. இ.வி சூ. ௫௮௦.
- உ. (அ) "கலையொழி பிணையிற் கலங்கிமாறி, யன்பிலி ரகழி ராயின்" நற். ௩௭. (ஆ) "குன்றங் கலையிய, வங்காட்டா ரிடை மடப்பிணை தழீஇத், திரிமருப் பினை புல்லருள் துகள்" (இ) "மறியுடை மடப்பிணை தழீஇப்புரவிற, திரிமருப் பினை பைம்பரி ருகள்" அகம். ௧௪: ௪-௧. ௩௧௪: ௫-௧. (ஈ) "உருகு மடமான் பிணையோ கெளம்" திணையொழி யையி. உது. (உ) "மான்வீடு போழ்திற் பிணையின்னுயிர் போவதே போல்" யா - வி. சூ. ௧௫ மேற்கோள். (ஊ) "உறகன், கண்போற் பிணையுங் கலையுமிங் கேவர்க் கண்டதுண்டோ" அம்பிகா. ௮௫.
௩. பிணையென்னுஞ்சொல் பொருளுக்கிற் பிரியாது பிணையும் பிற சாதிக்குஞ் செல்லுமாயினும், மாபு நோக்கப் பிணையென்றற்குச் சிறப்புடையன: புல்லாய் சவ்வி உழை கவரி யென்பர், பேராசிரியர்; தொல். மாபு. சூ. ௫௭:
௪. தொல். அகத். சூ. ௪௫.

முதலாவது பாலை. ௨௦

ககக

- (உக) (க) * பான்மருண் மருப்பி (உ) னுரல்புரை பாவடி யிர்நறுங் (௩) கமழ்கடா அத் தினம்சிரி யொருத்த லாறுகடி கொள்ளும் வேறுபுலம் படர்ந்து பொருள்வயிற் பிரிதல் வேண்டு மென்னு ன் மருளில் சொல்லு நீசொல் விணையே

- க. (அ) இரசெய்யுளை, தாய்நிலை நோக்கித் தலைப்பெயர்த்துக் கொள்ளினுமென்பதற்கு மேற்கோள் காட்டி இது தலைமகனை? சுட்டிக் கூறியதென்றும் (தொல். அகத். கு. சஉ. 'தலைவரும்'), (ஆ) இஃது அடக்கியலின்றி அடிநிமிர்ந் தொழுதிற் றென்றும் (தொல். செய். கு. கசஉ. 'தரலின்') கூறுவர் இளம் பூரணர். (இ) இது தனிச்சொல்லும் அடக்கியலு மின்றி அடிநிமிர்ந்தொழுதிற்றென்பர். பேராசிரியர்; தொல். செய். கு. கரு. (ஈ) இஃது 'அவற்றன்' என ஐஞ்சீரடி வந்து தனிச்சொல்லும் அடக்கியலு மின்றிச் சரிதகம்பெற்று அடிநிமிர்ந் தோடிற் றென்பர், நச்; தொல். செய். கு. கரு. (உ) "பாஅன் மருண்மருப் புரல்புரை பாவடி" என்பது "தத்தமாயிற் றேன்றுமன் பொருளே" என்பதற்கும் (தொல். உவம. கு. கஎ. 'தத்த' இளம்), (ஊ) உருவுவமத்தின்கண் மருளென்பது அருகி உவமவுருபாய் வருதற்கும் (தொல். உவம. கு. கக. பே.) மேற்கோள்.
- உ. 'உரல்புரைபாவடி' என்பது புரை என்பது மெய்யுவம வாய்பாடாய் வருதற்கும் (தொல். உவம. கு. கரு. பே.) வடிவு பற்றிய பண் புவமைக்கும் (இ-வி. கு. கசஉ.) மேற்கோள்.
- ங. யானைமதம் கமழுமென்பதனை (அ) "கடுஞ்சினத்த கமழ் கடாஅத்து ... யானை" மது. சச-எ. (ஆ) "கமழ்கடாந் தொல்கிய மதவேழம்" கலி. அ: ச; (இ) "வரிஞ்சிமிரூர்க்கும் வாய்புகு கடாஅத்துப், பொறி துதற் பொலிந்த வயக்களிற் றெருத்தல்" அகம். எஅ: ஈ-ச. (ஈ) "துன்னருந்திறற் கமழ்கடாஅத்து பெருங்கையானை" (உ) "மிஞ்சிநூர்க்குங் கமழ்கடாஅத்து களிறு" புறநா. ஈ: அ-கக; உஉ: சு-அ. (ஊ) "நிலையானை வண்பெடு பூராயு கடாஅஞ்செருக்கி" மணி. கக: உஉ-உஉ. (எ) "யானையின் புயல் கொண் மும்மத மணமகன் ததுப்பென நாறு மாநகர்" (ஏ) "மையல் யானையின் படுமதங் கெடப்பகட் டாசன், செய்த மும்மதம் போற் றிணை திணைதொறுங் கமழுந், தெய்வ வாசத்து" சீவக. ககஉக, உஉசரு. (ஐ) யானைமதமு நானமும், வாசப் பொடியொடு காயத்துக் கழும" பெருங். (க) சஉ: எரு - சு. (ஐ) "விழிமலர்ப்பூ சனை புருற்றித் திருநெடுமால் பெறுமாழி மீசுவாங்கி, வழியொழுகாச்

சலந்தரன்மெய்க் குருதிபடி முடைநாற்ற மாறுமாற்றும், பொழிமதநீர்
விரையேற்றி” காஞ்சிப். கடவுள். இ. என்பவற்றாலும் உணர்க.
(பிரதிபேதம்) * பாஅன் மருண்மருப் புல்.

கஉர்

கவித்தொகை. உக

(க) நன்னர் நறுநுத னயந்தனை நீவி

(உ) நின்னிற் பிரியலெ னஞ்சலோம் பென்னு

நன்னர் மொழியு நீமொழிந் தனையே

அவற்றுள், யாவோ * வாயின மாஅன் மகனே

க0 (ங) கிழவ நின்னோ ரென்னுது பொருடான்

பழவினை மருங்கிற் பெயர்புபெயர் புறையு

க. “நன்னர் நறுநுத னயந்தனை நீவி” என்பது வினையெச்ச முன்னிலை
யொருமை [வினைக்குறிப்பு] (தெளிநிலை) முற்றிற்கு மேற்கோள்.
தொல். எச்ச. கு. கக. நச்.

உ. அஞ்சலோம் பென்று ரென்பதற்கு, “தமமை யெதிர்ப்பட்டனான்று
நின்னிற் பிரியே னஞ்சலோம் பென்றவர்” எனவும் அஞ்சலென்றவ
ரென்பதற்கு, “நின்னிற் பிரியேன் அஞ்சலென்றவர்” எனவும்
பரிமேலழகர் இவ்வாடியைக் கருத்திற்கொண்டிபொருளெழுதியிருத்தல்
இவர்கே கருதற்பாலது குறள். ககசக, ககஞச.

11. திரு, கிழவாரின்னோ ரென்னாது பொதுவாய் நல்வினை புன்னாரிடத்தே
பெயர்ந்துறைதலை, (அ) “தாமரைப் பொன்மல, ரெல்லையாகும்
பொதுப் பொண்ணவன்” சீவக. ௧௧௫௦. (ஆ) “பூவின்மேலிருந்த
தெய்வத் தையலும் பொதுமை புற்றான்” கம்ப. மாயாசனக. ௬௨.
(இ) “திருமக னிவனென..... .. பேதை வைகுமே” -
“திருவுவாமம் வடிவிற்கும் நல்வினை புடையோ னிடத்து ஏருந்துணை
பும் பொதுவா யிருத்தற்கும்” சீவக. ௧௧௩. விசேடவுரை. என்ப
வற்றாலும் (ஈ) “சிறகா பெருகா முறைபிறிழ்ந்து வாரா,
வுறுகாலத் தாந்ருகா வாயிடத்தே யாகுஞ், சிறகாலைப் பட்ட பொறி
யும்” நாலடி ௧௧௦. (உ) “பொறியுந் பொடற் பாலார்கண்ணேதொடும்”
பழ. ௨௦௫. (ஊ) “பெருமுழங்கு நிறைவரைக ணீந்திப்பினி புறிலுந்,
திருமுயங்க லில்லையெனி னில்லைபொரு ளீட்ட, மொருமுழமுஞ்
சேறவில் ரோலும்பொரு ளுந்க்கே, வரும்வழி வினாபுழந்து வாழ்க
தவ மாதோ” (எ) “நற்றவஞ் செய்தவீர ருளவழி நயந்து
நாமும், பொற்றதா மலையி னானின்” (ஏ) “நற்றவம் பரவைஞால
நாமுட் னிறப்பின்வைய, மற்றயிறவத்திற் கென்றமையவி யனைத்து
மாற்றா, திற்றொன வுணர்ந்து நிற்பிற் திருமக னென்று நீங்கான், பற்
றெடே நிற்பினென்றுந் திருமகன் பற்றல்செல்லான்.” சீவக. ௨௫௫௧,
௨௫௫௨, ௨௬௫௩. (ஐ) “வினையொழிகாலைத் திருவின் செல்வி, யினையே
மாகி யாடவர்த் துறப்பேம்” மணி. ௧௫: ௨௧-௨. (ஓ) “பழமையிற்
பசையாது கிழமையிற் கெழுவாது, தவந்தீர் மருங்கிற் திருமகன்
போலப், பயந்தீர் மருங்கிற் பற்றுவிட்டொரீஇ” பெருங். (க) ௩௫:

(பிரதிபேதம்) * வாயா.

முதலாவது பார்வை. ௨௦

௧௨௧

மன்ன பொருள்வயிற் றிரிவோய் (ந) ின்னின்
நிறைபுடவரை வாழாண் டாலே
எனமக்களின் கொண்ட தேவரினை மாற்றே

இது தலைமகனும் பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி அவனை நெருங்கிக்
கனவுகாலத்தோழக்கம் எடுத்துக்காட்டலாம் நெளிவுபட மொழிந்ததாலும்
பொருளது நிலையின்மையும் அவனது ஆற்றமையும் கூறிச் செல்லு
மறுத்தது.

இதன் பொருள்.

பால் தான் மருளும் மருப்பினையும் உரலின் அடியையொக்கும்
நிலத்தே பாவும் அடியினையும் சாத்தினையுடைய நறியவாகக் கமழும்
மதத்தினையுமுடைய இனத்தைப் பிரிந்த யானை வழியைக் காவல்கொண்டு
நிற்கும் வேருகிய நிலத்தைப் போய்ப் பொருள் தேடுகின்ற இடத்தே
இவனைப் பிரிந்திருத்தலை கொஞ்ச விரும்புமென்று சொல்லும் அருளில்லாத
சொல்லையும் நீ சொன்னாய்; என்மை விரும்பி நன்மையையுடைய நறிய
துதலை விநின்றிடத்தினின்றும் பிரியேன் நீ அஞ்சுதலைத் தவிரவாயென்று
சொல்லும் நன்மையையுடைய சொல்லையும் நீ சொன்னாய்; அவ்விரண்டி
னுள் மயக்கத்தினையுடைய மகனே! உண்மையிடத்தன யானைதான் அறி

கடக-அ. (ஓ) “மாரியுந்திருவு மகளிர் மனமுக், தக்குழி ரில்லாது
பட்டுழிப் பகம்” பெருங். (க) நடு கடுக-எ. (ஓ) “நல்வினைப்பி
னல்லா னறுந்தா மையானஞ், செல்லான் சிறந்தார்பி னுயினும்”
அறநெறி. கடச. (ஓ) “புண்ணிய முலந்தபின் எண்ணில
ளிகந்திடம் யாவர் தம்மையு, நண்ணிய நன்பில னங்கை வண்ணமே”
துளா. முத்தி கடு. என்பவற்றாலும். (அஅ) “அகநெ யார்மாட்டு
நில்லாது செல்வஞ், சகடக்கால் போல வரும்” நாலடி. உ. (ஆஆ)
“அற்கா வியல்பிற்றுச் செல்வம்” துறன் நாகு. (இஇ) “பொருள்
போற்றி வழங்கும்செறி” - “போற்றி வழங்குதல்” பேணிக்கொண்
டொழுதுதல் அஃதாவது ஒருவரோடு நடப்பில்லாத அதனைத்
தம்மோடு நட்புண்டாக்கிக் கொண் டொழுதுதல். துறன். சஎஎ.
விடேவுரை (ஈஈ) “திருவினைத் தீராமையார்க்குக்கயிது” - “ஒருவர்
கண்ணும் நில்லாது நிகருஞ் செல்வத்தைத் தன்க ணீக்காமற்
பிணிக்குக கயிறும்” “தீராமையென்றதனால், தீர்தன்மாலைய தென்பது
பெற்றும்;” துறன். சஅஉ. விடேவுரை என்பவற்றாலும் அறிக. கலி.
அ: கீஉ - ச-ம் அடிக்குறிப்புக்களுள் இவ்விடத்துக்குப் பொருள்து
வனவும் இங்கே அறிதற்பாலன.

க. “எந்நாளோ நெடுந்தகாய் நீ செல்வ, தந்நாள் கொண் டிறக்குமிவ னரும்பெற லுயிரே” (கலி. இ: கஅ-க) என்பதும், இந்நூற்பக்கம் ௪௦: ௨ - இன் குறிப்பும் ஒப்புக்கொக்கற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) - தகையன்.

16

கஉஉ

கவித்தொகை. ௨௨

கின்றிலென், நீ தேடுகின்ற பொருடான், இத்தன்மையோர் நமக்கு உரியவ ரென்று கருதாதே பிறரிடத்தா கின்ற எவ்வினையாலே மீண்டு மீண்டு சென்று தங்கும்; நின்னையின்றிக் கண்ணிமைத்தொழில் நிகழும்காலத்தின் எவ்வேழம் உயிர் வாழாத மடலோருடைய அமைவினுடைய அழகைத் தன் னிடத்தேகொண்ட தோளிரண்டினையும் மறந்து அத்தன்மைத்தாகிய பொ ருள் தேடுகின்ற இடத்தே இவனை விட்டுப் பிரிந்திருப்பாய்; எ -று.

• அவற்றென இரண்டினுள் ஒன்றை வகுத்தலின் யாதுவாயதென ஒருமையாத் கூறற்பாலதுவும் (க) “அவ்விரண்டனுட் கூர்க்கோட்ட • காட்டு வல்” என்றது போலப் பன்மை யொருமை மயங்கிற்று. பிரிவா யென்னும் முன்னிலையேவ வொருமை முற்று, “ஆயென் கிளவிபு மவற்றொடு கொள்ளும்” (உ) என்றதனால் ஓவாய் நின்றது.

“உறுக னோம்ப நன்னியல் பாகவி, னுரிய தாகுத் † தேரழிக ளுரானே” (ங) என்பதனாற் குற்றேவற்றேழுழி “பொருடான் பழவினை..... பிரிவோய்” என அறிவுடையாளாகக் கூறினான்.

இதனால், தோழிக்கு அச்சமும் தலைவற்கு அசைவும் பிறத்தன.

இஃது அவற்றென ஐஞ்சேரடி வந்து தனிச்சொல்லும் அடக்கியு லு மின்றிச் சுரிதகம்பெற்று அடியிரிந்தோடிய கொச்சகம். (௨௦)

(உஉ) (ச) உண்கடன் வழிமொழிந் திரக்குங்கான் முகனும் தாங்
கொண்டது கொடுக்குங்கான் முகனும்வே ருகுதல்

- க. “அவ்விரண்டனுட் கூர்க்கோட்ட சுடர்வேல்” என்பதே கிடைத்த கவித்தொகைக் கையெழுத்துப் பிரதிகளி் லெல்லாம் உள்ளது. (தொல். எச்ச. கு. கடு. ௧௪) உரையிலும் இவ்வாறே காணப்படுகின்றது. ஆனாலும் இதுதவறென்றும் (தொல். எச்ச. கு. கடு. இளம். கு. கள. சே.) உரையிலும் காணப்படும் “அவ்விரண்டனுட் கூர்க்கோட்ட காட்டுவேல்” என்பதே தவறற்ற தென்றும் தோற்றுவின்றன.
- உ. தொல். விணை. கு. கடு.
- ங. தொல். பொருளி. கு. சந. இதுணரையில் (அ) இளம்பூரணர் “கிழவரின்னோர்.....பெயர் புறையும்” என்பது தலைமக[ற்](ட்) குற்ற னன்பம் பரிகரித்தல் தோழி யியல்பாகலின் அவட்கு அறிவு உரிய தாகு மென்பதற்கு மேற்கோள்காட்டினர். (ஆ) ௧௪௯௦ர்க்கினியர் தலைவிக்கு வந்தவருத்தத்தைப்பரிகரித்தல் தோழிகடனாதலின் அவட்கு அறிவு உரியதாகுமென்பதற்கு “பொருடான், பழவினை..... பிரிவோய்” என்பதை மேற்கோள் காட்டினர். தொல். பொரு கு. சநி
- ச. தாழிசை மூன்றடியால் வந்ததற்கு இச்செய்யுள் மேற்கோள். தொல். செய். கு. ௧௩௧. ‘போக்கியல்’ இளம்.

(பிரதிபேதம்) * சாயேல், சுடர்வல், † தோழிதன்னானே.

முதலாவது பாலை. உ.க.

கஉ௩௨

பண்ணியில் வுலகத் தியற்கை யஃதினாலும்

புதுவ தன்றே புலனுடை மாநதிர்

௫ தாயுயிர் பெய்த பாவை போல

நலனுடை யார்மொழிக்கட் டாவார்தான் தந்நலன்

தாதுதேர் பறவையி னருந்திறல் கொடுக்குங்கா
லேதிலார் கூறுவ தெவனோரின் பொருள்வேட்கை;
நறுமுல்லை நேர்முகை யொப்ப நிறைத்த

க0 செறிமுறை பாராட்டி னாய்மற்றெம் பல்லின்
பறிமுறை பாராட் டினையோ வைய;
நெய்யிடை நீவி மணியொளி விட்டன்ன
வைவகை பாராட்டி னாய்மற்றெங் கூந்தற்
செய்வினை பாராட் டினையோ வைய;

கரு குளனணி தாமரைப் பாசரும் பேய்க்கு
மிளமுலை பாராட்டி னாய்மற்றெம் மார்பிற்
றளர்முலை பாராட் டினையோ வைய;
எனவாங்கு;

அடர்பொ னவிரேய்க்கு மல்வரி வாடச்

உ0 சுடர்காய் சுரம்போரு தும்மையா மெங்கட்
படர்கூற நின்றது முண்டோ தொடர்கூரத்
துவ்வாமை வந்தக் கடை.

இது பரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி அதற்கு உடம்படாது நலைமகனை
நெருங்கிக் கனவுகாலத்தொழுகம் எடுத்துக்காட்டி ஆற்றுவித்து உடம்பட்ட
வாய்பாட்டான் மறுத்தது.

இதன் பொருள்.

(க) உண்கடன் வழிமொழிக் திரக்குங்கான் முகனுந்தாங்

க. (அ)முன்னிலைப் புறமொழியாவது முன்னிலையாக நிற்பாரைக்குறித்துப்
பிறனைக் கூறமாறுபோலக் கூறுதலென்று கூறி அதற்கு “உண்
கடன்வுலகத் தியற்கை” என்ற பகுதியை மேற்கோள்
காட்டி இவ்வுரை தலைமகனை நோக்கியவாறு காண்க வென்பர்;
இளம; நோல். கம். கு. உக. ‘முன்னிலை’. (ஆ)நச்சினூர்க்கினியரும்
இதற்கே “உண்கடன் வழிமொழிந்துபொருள் வேட்டை”
என்ற பகுதியை மேற்கோள் காட்டுவர். நோல். கம். கு. உக.)

கஉச

கவித்தொகை. உஉ

(க) பண்டு • மிவ் வுலகத்தியற்கை யஃதின் றார்.
புதுவ தன்றே புலனுடை † மாந்திர்

இ தாயுயிர் பெய்த வாவை போல

நலனுடை யார்மொழிக்கட் டாவார்தார் தந்தலர்

தாதுதேர் பறவையி னருந்திறல் கொடுக்குங்கா

லேதிலார் கூறுவ தெவனோரின் பொருள்வேட்டை

எ - து: அறிவுடைய (2) மாந்தர் தாம் வாங்கியுண்ணும் தனிசை வழிபாடாகச் சொல்லி இரந்துவாய்கும்பொழுது முகமலர்ந்திருத்தலும் அங்கணம் வாங்கின தனிசை மீண்டு கொடுக்கும்பொழுது முகம் கெட்டிருத்தலும் முன்பும் இவ்வுலகத்துள்ளார் இயல்பு; அஃது இன்றும் புதியதொன்றன்று; அஃது இயல்பாய்வாறு என்னென்பில், மகளிர் தம்முடைய நலத்தை அவர்களை இரந்துகொண்டு (௩) தாளைத் தேடி உண்ணும் வண்டிபோல துரந்த அத்தனை அவர் வேண்டின நலத்து அவாக்குக் கொடாது கேட்டினைக் கொடாநின்றீர், அங்ஙனம் கேட்டினைக் கொடுக்குமிடத்து ஏதிலார் கூறுவதெவ்வே? அதுவன்றியும் நன்மைக்கு முடையார், (௪) சித்திமொழுதுகின்ற வன் உயிர்ப்புக் கொடுத்த பாவை, தான் அழியுமளவும் அஞ்சுறிப்பு நிற்கு மாறுபோலத், தாய் கூறிய மொழியிடத்து வாய் வாய் உணமைகொடர், நீ அம்மொழியிடத்து நலந்தாவி நினக்கு நிகழ்கின்ற நின் பொருள் வேட்கையிடத்து நினக்கு ஏதிலாராயி யான் கூறுகின்ற தாரியம் எத்தன்மைத்து? பயன்படாதே; எ - று.

“முன்னிலைப் புறமொழி யெல்லா வாயிற்கும், பின்னிலைத் தோன்று மென்மனார் புலவர்.” (௩) என்பதனான் இது முன்னிலைப் புறமொழியாகக் கூறினான்.

(இ) “கடன்கொண்ட வொன்பொருளைக் கைவிட்டிருப்பா, ரிடங் கொண்டு தம்மினை யென்றா - றெடவகிப், பகைமேற்கொண்டார் போலக் கொண்டார்வெகுட, அனகமேலுங் கைப்பாய்விடும்” பழ. நபச. (௪) “தாயினைக் கண்டெனச் சார்ந்துவாங்கிப்பின், பேயினைக் கண்டென வொளித்துப் பேதுநீஇ, யீயவொன் றில்லவர் கடன்க ளேற்றவர், மாயிருந் களிகொள் வழங்கிப் போக்கினான்” காஞ்சிப். (௨) சமுவாய்ப். உருசு.

க. “புதுவ தன்றிவ் வுலகத் தியற்கை” புயர். எக: உ. “புதுவதன்றே தொன்றியல் வாழ்க்கை” சீலப். நு. ௧௪௦. “புதுவது புருந்ததோ வன்றே” கந்த. மார்க்கண்டேய உஉ௦.

உ. மாந்தரென்னுஞ் சொல்லுக்கு ஒருமையின்றென்பர். சிலர், அஃது ஆண்பாலொருமையில் மாந்தனென்றும் வருகின்றது.

ங. கவி ௪௦; உச-இ ஆம் அடிகளின் குறிப்புப்பார்க்க.

ச. (அ) “குழ்ச்சிமேலோன், சித்திரம் புணர்த்த பாவை செயலறவிருக்கு மாபோல” கந்த. மேருப். ௧௪. (ஆ) “துகிலத் தெழுது பாவையி னுன்றமை புலத்தின்” கந்த. குமாரசுரி ௧௪.

கே. இத்தற்பக்தம் கஉரு: க - இன் குறிப்புப்பார்க்க.
(பிரதிபேதம்) * இய்யுய்யம்மை, † மாந்திர.

முதலாவது பாலை. உக

கஉரு

முகனும் முகனுமென்னும் உம்மைகளை வேராகுள்ளென்பதன் பின்னே
கூட்டி எண்ணும்மையாக்குக. பகாமென்ற உம்மை எதிர்தாம் இன்று
மென்னும் உம்மை இறந்ததும்பழிஇயின. மாந்திர், அண்ணாவீளி (க) ஆர்த்து
அருந்தென விகாரமாயிற்று. இறல்கொடுக்குமிடத்து பொருள்வேட்கை
விடத்து என்பன கூறுவதெவனென்பதனோடு முடிந்தன.

இது து.வு.

க (உ) நறுமுல்லை தேர்முறை யொப்ப நிரைத்த

(ரு) செறிமுறை பாராட்டி னாய்மற்றொங் பல்பிண

(சு) பறிமுறை பாராட் டிணையோ வைய

எ - து: ஐய எம் பல்வினாடைய விழுந்தெழுந்த முறைமையினை
யுடைய இளமைப்பருவத்தை இசுமற்குமுன்பு பாராட்டிவிட்டாய், அப்பருவம்
ஒழிந்த நறிய முல்லையினது தன்னிலொத்த முகையையொக்கும்படி நிரை
த்த செறிந்த முறைமையாகிய நுகாசிக்குரிய இளமைப்பருவமெல்லாம்
முற்பாராட்டிவிட்டாயோ? அது செய்திலையே; எ - று.

மற்று; வினைமாற்று; ஓகாரம், எதிர்மறை.

பறிமுறை பாராட்டினாய் செறிமுறை பாராட்டினையோவெனப் பாடத்
தை (ரு) மாறிப் பொருள்கூறுக. அன்றி அவமானம் பாடமோத்தலும் ஒன்று.

கஉ செய்யுடை நீளி மணியொளி விட்டன்ன

(கஉ) வைவதை பாராட்டி னாய்மற்றொங் கூந்தற்

செய்யினை பாராட் டிணையோ வைய

எ - து: ஐய, நீலமணி ஒளிவிட்டாற்போன்ற எலக்ட்ரலிற் புழுரு பூசுத் தாயர் (எ) ஐந்து வகையாக முடித்த இளமைப் பருவத்தை இதற்கு முன்பு பாராட்டிவிட்டாய், அப்பருவம் ஒழிந்து நீதான் அதனிடத்தாக செய்யும் தொழில்களை முற்றச்செய்து பாராட்டிவிட்டாயோ? அது செய் திலையே; எ -று.

- க. ஆர்த்தென்பது அருத்தெனவருதலைக் குறுக்கும் வழிக் குறுக்கென்பார் சேனா. தொல். எச்ச. கு. எ. அகம். சச. பதிந். அக: இ: ஆர்த்தென்பது 'அருத்த' என ஐங்குறு. எ0, உஎக. இலும்வந்துள்ளது. செடிலைக் குறுக்கிப் பின்னின்ற ரகரமெய்பின்மேல் உகரவுரினோற்றல் தமிழ்மரபு.
- உ. ஒப்பவென்பது மெய்யுலமமாகச் சிறுபான்மை வருதற்கு "கறுமுல்லை கேர்ஞ்சை யொப்ப நிறைத்த" என்பது மேற்கோள். தொல். உலம கு. கடு. பே.
- ங. "செநிநிறைவெண்பலும் பறிமுறை நிரம்பின" துறுந். ஈகஉஎ.
- ச. "பறிமுறை கேர்ந்த கையாராய்" கலி. கூக: கக.
- டு. மாற்றவென்னும் பொருளில் மாறவென்னுஞ் சொல்லே பிறவிடங் களிலும் வந்துள்ளது.

க. "ஐம்பா லாய்கவி னேத்தி" குறிஞ்சி. ககக.

எ. "கறநீயைம்பான் மகளிர்" ஐங். அச.

கீட்டக

கலித்தொகை. உஉ

'தலைவன் செய்யும் தொழிலாவன; ஐவகையாக முடியாமல் தான் வேண்டியவாறே கோலங்கள் செய்துமுடித்தலும் அக் (க) கூந்தலணையிற் துயிலுதன் முதலியனவுமாகும்.

கடு (உ) குளானணி தாடரைப் பாசரும் பேய்க்கு

(ங) மிளமுலை பாராட்டி னாய்மற்றெம் மார்பிற்

(சு) தளர்முலை பாராட்டியோ வைய

எ - து: ஐய, குணம் அழகுபெறுதற்குக் காரணமான தாமரையினது பசிய அரும்பையொக்கும் எம்முடைய ஊற்றின்பம் மிகவுமில்லாத இவ் முலையை இதற்கு முன்பு பாராட்டிவிட்டாய்; அப்பருவம் ஒழிந்து ஊற்றின் பத்தை மிகவுமுடைய நீக்கம் அறியாத என்னை நிலைமை சிறிதுசாய்ந்த முலை யினை யுடைய மிக்க இளமைப்பருவமெல்லாம் முற்றப் பாராட்டிவிட்டாயோ? அது செய்திலையே; எ - து.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

இத்தாழிசையின் கருத்தான் முப்பட்டவற்றிற்கும் யாய்கூறியதே பொருளென்றுணர்க.

எனவாங்கு, அரை.

இது தனிச்சொல்.

கக (ஐ) அடர்வொ னவிரேய்க்கு மவ்வரி வாடச்

கடர்காய் கரம்போகு தும்மையா மெங்கட்

படர்கூற நின்றது முண்டோ (க) தொடர்கூரத்

துவ்வாரை வந்தக் கடை

க. கூந்தலணையிற்றுயிலாதல் கலி ௧௦௪: அடிக்குறிப்புப்பார்க்க.

உ. (அ) “குளத்துக் கண்யென்ப தாமரை” நான். கக. (ஆ) “குளனணி தாமரை” மணி. கடு: எதி. (இ) “தண்கய மருங்கிற் குமரையோல, வண்ணன் மூதூர்க் கண்யெனத் தோன்றி” பெருங். (ஈ) நக: கக - ௨௦. (ஈ) “பொய்கை தாமரை பூத்தெனப் பொலிந்தன” கம்ப. வருணனைவழி. ௩௨. (உ) “புண்டரிக மோடுபல பூத்திர னணிந்து, கண்டவர்க் கெனஞ்சகட வாததொர் வனப்புக், கொண்டிருளிர் துவரு தடம்” விநாயக. சோமகாந்தன்வனம் ௨௨ (ஊ) “அலரணியா நீர் நிலையோல்... .. அடிகளையடியே னீத்திருத்த வழகேயோ” திருவாணைக்கூ. சம்பமுனிதல ௪௦.

- நா. "இவைபா ராட்டிய பருவமு முனவே" அகம். உச.
 ச. "தளர்முலை பாராட்டி" ஐந் - யெழு சள.
 தி. "அடர்பொ னவிரேய்க்கு மவ்வரி வாட" என்பது அரியென்
 பது நிறத்தின்கண் வந்ததற்கு மேற்கோள். நோல். டரி. கு. எக.
 'கூறிய கிளவி'தெய். 'அவ்வரிவாட' நந். நகிடி.
 சு. "தொடர்கூரத், துவ்வாமை வந்தக்கடை" என்பது வினையெச்சம்
 களுள், கடையீறு இறந்தகாலம் பற்றிவருதற்கு மேற்கோள் நோல்.
 வினை கு. நஉ. சென; கு. ஈக. கல்; கு. நஉ. கச். நன். வினை. கு.
 உச. இரா. இ - வி. கு. உசக. துவ்வாமை பென்னும் மறைக்கு,

முதலாவது பாலை. உஉ

கஉள

எ - து: நம்முடன் இவர்குப் பீனிப்புமிரும்படி கல்வினை * நிகழ்கின்ற
 காலத்தே நம்மை நுகராமையாகிய தீவினை வந்து புகுந்த இடத்தித்,
 தகடாகிய பொன்னினது விளக்கத்தையொக்கும் அழகிய சுணங்கு கெடும்
 படி ஞாயிறுகாய்ந்த சுரத்தைப் போகும் நம்மை யாங்கள் எம்மிடத்து
 வருத்தத்தைச் சொல்லி விலக்க எம்மிடத்து ஒரு கல்வினை நின்றதும் உண்
 டோ? இல்லையே, யாம் கூறுவதென்? எ - று.

நுகாரம் எதிர்மறை.

"காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை, யேமஞ் சான்ற மக்கனொடு
 தவன்றி, யறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனாக கிழத்தியுஞ், நெந்தது பயிற்ற
 விறந்ததன் பயனை"என்னும்(க) சூத்திரத்திற் தலைவனும் தலைவியும்(உ)மூப்பு
 வருவதன்முன் துறப்பாரென்றலின், பல்லு விழும்பருவத்தும் (ங) கரைவரும்
 பருவத்தும் இல்லறஞ் செய்திருப்பாரென்றல் பொருந்தாமை யுணர்க.

இது கரிதகம்.

இதனால், தோழிக்கு இழிவும் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தன.

இஃது எட்டடித்தரவும் மூன்றடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் வென்

னைச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. “ வெண்பா வியலினும் பண்
புற முடியும்” (சு) என்பதுவீதி. இது மேல்வருவன வற்றிற்குங் கொள்க. (உச)
(உ௩) (ரு) இலங்கொளி மருப்பிற் கைம்மா வுளர்புகர்
புலங்கடி கவணையிற் பூஞ்சினை யுதிர்க்கும்
விலங்குமலை வெம்பிய போக்கரு வெஞ்சுரர்
தனியே யிறப்ப யானொழிந் திருத்த
னருதக் கன்றிவ் வழங்க ளுர்க்கே

துவ்வுதல் உடம்பாட்செ் சொல்லென்பதனை “நெடுவான் பேகர்,
துவ்வுதல்யான் விழைந்திலேன்” என்பதனானும் உணர்க.

க. தொல். சுற்பியல், ரு. ௫௧.

உ. (அ) “இறந்திலன் செருக்களத் திராமன் ருதைதா, னறந்தலை நிரம்ப
மூப்படைந்த பின்னருந், துறந்தில னென்பதோர் சொல்லுண் டான
பின், பிறந்தில னென்பதிற் பிறிதுண் டாகுமோ” கம்ப. அயோத்தி
மந்திர உஅ. (ஆ) “வெண்மதி முதலாய் காமம் வெறுக்குதான்
காறு நின்கேள், வண்மலராகத் தோய்த்து வாழ்தி” பிரமோத்தர
உமாமகேசுவர பூசாபலம் சு.

உ. “நராவரு மென்றெண்ணி நல்லறி வாளர், குழுவியிடத்தே துறந்தார்
புரைநீரா, மன்னா வினமை மகிழ்ந்தாரே கோலுன்றி, யின்னாக் கெழுந்
திருப்பார்” நாலடி. கக.

ச. தொல். செய். ரு. எ௭.

இ. இரண்டடியாற் குழிசை வந்ததற்கு இச்செய்யுள் மேற்கோள். தொல்.
செய். ரு. க௩௧. ‘போக்கியல்’ இளம்.

(பிரதிபேதம்) * செழிந்த, ஸ்குந்த.

இனியான்

1. ஸ்ணலு முண்ணேன் வாழலும் வாழேன் ;

அ தோணல முண்டு துறக்கப் பட்டோர்

வேணி ருண்ட குடையோ ரன்னர் ;

க0 கல்துநர் புரிந்து கலனுணர் பட்டோ

ரல்துநர் போகிய ஸ்ரோ ரன்னர் ;

கஉ கூடினர் புரிந்து குணனுணர் பட்டோர்

குடின ரிட்ட ஸ்ரோ ரன்னர் ;

எனவாங்கு ;

கடு யானு நின்னகத் தனையே னீனது

கொலுவெங் கொள்ளையொடு நாயகப் படுப்ப

வலைவர்க் கமர்ந்த நடவான்போல

நின்றனங்கு வழுஉமென் னெஞ்சினே

பென்னங்கு வாரா தோன்றினே கொண்மே.

இது பரிவுணர்ந்தப்பட்டு ஆற்றனாய தலைவி எம்மையும் உடன்
கொண்டு சென்மினென்றத உடன்படாது அவள் பிரியலுறத் தனது
இறந்துபாடுதோன்றிக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

இலங்கொளி மருப்பார் (க)கைம்மா * வுளம்புநர்

புலங்கடி கவணையிற் றுஞ்சினே † யுகிர்க்கும்

விவங்குமலை வெம்பிய போக்கரு வெஞ்சுரர்

தனியே யிறப்ப யானொழிந் திருத்த

‡ னகுதகக் கன்றிவ் வழுங்க ஹர்க்கே

க. (அ) “குறவ, குயர்நிலை யிதண மேறிக் கைபுடைபூஉ, வகன்மலை யிறம்
பிற் றுவன்றிய யானைப், பகனிலை தனர்க்குக் கவனுமிழ் கடுங்கல்”
மலை. ௨௦௩-௬. (ஆ) “யானைக், காவ்வ லியக்க மொற்றி நடுநான், வரை
யிடைக் கழுதின் வன்கைக் கானவன், கடுவிசைக் கவணி னெறிந்த
சிறுக, லுடுவுறு கணையிற் போகிச் சாரல், வேங்கை விரியினர்
செறி” அகம். ௨௧௨: ௮ - ௧௩.

(பிரதிபேதம்) 1 உலம்புநா, 2 உதிர்க்கு மிலங்கு. 3 குதக்கொன்று, 4 குதற்கொன்று.

முதலாவது பாலை. ௨௨

கடிகு

இனியா

(க) னுண்ணு முண்ணேன் * வாழலும் வாழேன்

எ - து. விளங்குகின்ற ஒளியினைபுடையவாகிய கொம்பினைபுடைய
யானையை யலைப்பார் அநிலத்தினின்றும் அவ்வியானையை ஒட்டுவ கவனை
யாலே பூக்களைபுடைய கொம்பிற் பூக்களை உதிர்க்கும் 1 விலங்குகின்ற மலைகள்
வெம்பிய, போதலரிய வெய்ய சுரத்தைத் தனித்து 2 போக யான் நினைக்க
கைவிட்டிருத்தல், இந்த இரக்ககையுடைய மார்க்குச் சிரித்தற்குத்தக்க
காரியம்; 3 இங்மனம் பிரியுமளவில் யான் உண்டற்கு உரியனவற்றை
உண்ணுதலுஞ் செய்யேன். உயிரை வாழ்த்தலுஞ் செய்யேன்; எ - று.

உண்ணேன் வாழேனென்பன முழுவதன காரியவாசகமாயே நிற்கு
மென்பது, “விளையெய்வது” என்னும் (2) சூத்திரத்தாற் கூறிலும். உம்மை
கள் என்னும்மனம்; உண்ணுமுண்ணேனென்பது, (௩) பசியடறிற்றல்.

இது தரவு.

க. (அ) “அணியது மணிந்தன்” (ஆ) “அரற்றது மாற்றம்” (இ) “அழுதது மழுதம்” (ஈ) “அறிதது மறிதியோ” (உ) “அறிதது மறிதிரோ” (ஊ) “அறிதது மறியார்” (எ) “இயங்கது மியங்கும்” (ஏ) “உயிர்த்தது முயிர்த்தனன்” (ஐ) “ஒடது மோடம்” (ஓ) “சுழலது சுழலும்” (ஔ) “தொடலுந் தொட்டான்” (ஐ) “தொழலுந் தொழுதான்” (ஐ) “நகுதது நகும்” (அஅ) “நல்கது நல்குவர்” (ஆஆ) “நீங்கது நீங்கார்” (இஇ) “நீடது நீடம்” (ஈஈ) “பயிற்றதும் பயிற்றும்” (உஉ) “புலம்பதும் புலம்பானோ” (ஊஊ) “மயங்கது மயங்கும்” (எஎ) “மருட்டது மருட்டினன்” (ஏஏ) “மாந்துதன் மாந்தி” என்பவை முதலியன உண்ணலுமுண்ணே னென்பதெனும் ஒப்புநோக் கற்பாலன.

உ. தோல். வேற். மயந். சூ. உக. இச்சூத்திரத்தினுச்சினுக்கினியருரையில் (அ) “இனி யானுண்ணலு முண்ணென்புழி இனியான் சோற்றை புண்ணுதலையுஞ் செய்யே னெனவும் வாழலும் வாழேனென்புழி இனி யான் உயிரை வாழுதலையுஞ் செய்யேனெனவும் உண்ணென் வாழேனென்பன முழுதும் காரியவாசகமாயே நின்ற வாறகாண்க” என்ற குறிப்புக் காணப்படுகிறது. (ஆ) “பாவக மேற் றுனசத்தாம்” என்னும் வெண்பாவி னுரையில் பாவகத் தைப் பாலித்த வென்புழி, பாலித்தல் செய்த வென்னும் பொருட்டாய் நின்றது என்று கூறி, “உண்ணலுமுண்ணென் வாழலும் வாழின்” என்பதனை மேற்கோள் காட்டுவர், சிவஞான முனிவர்; சீவஞான பாடியும் இலக்கணவியல் சூ. சு. அதிகரணம் உ. வெண்பா டக. (இ) “உண்ணலு முண்ணென் வாழலும் வாழேன்” என்பதனை ஒருபொருட் பன்மொழி யென்பர் மயிலாதர்; நன். பொது. சூ. ௪௭.

ங. தோல். மெய்ப் சூ. உஉ. பேராசிரியருரையிலும் “இனியான் வாழேன்” என்பது பசியட நிறற்கு மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * வாழ்ந்தும் வாழேன், † விளங்குகின்ற.

அ. (க) தோண்டி முண்டு துறக்கப் பட்டோர்

(உ) வேணீ ருண்ட குடை (ங) யோ ரன்னர்

எ - து: தோளின் நலத்தை துகர்ந்து கணவராத் துறக்கப்பட்ட மகளிர் தண்ணீர் வேட்டையாலே கோலித் தண்ணீர் குடிக்கப்பட்ட எச்சிலாத் பயன்படாத (ச) குடையோலையை ஒப்பர், அந்நிலையை தீர்த்துபார்; எ - து.

கஃ நல்குநர் புரிந்து நலனுணப் பட்டோ

(ஐ) நல்குநர் போகிய லூரோ ரன்னர்

எ - து: மனம் விரும்பி உயருளின கணவரால் நலத்தை துகர்ந்து விடப்பட்ட மகளிர் குடியிருப்பார் போகிய பாழுரை ஒப்பர், அந்நிலையை தீர்த்துபார்; எ - து.

க. (அ) உண்டற்குரிய வல்லாப்பொருளை புண்டனபோலக் கூறலுமரபென்பதற்கு, "தோண்டி முண்டு... பூவோரன்னர்" என்பவற்றை மேற்கோள் காட்டுவர் நச்சினார்க்கினியர்; தோல். பொருளி. கு. கக. (ஆ) அளித்தயில் கின்ற வேந்த னென்புழி "அயிறல்-உண்டல்; உண்டற்குரிய வல்லாப் பொருளை, புண்டன போலக் கூறலு மரபே, 'தோண்டி முண்டு துறக்கப்பட்டோர்' என்றார் பிறரும்;" என இந்நிலை மேற்கோள் காட்டுவர் இவ்வுரை யாசிரியர், சீவக. ககஉ. (ஐ) "தோண்டி முண்டு" பரி. கஉ: சக. (ஈ) "தோண்டி முண்டானை" கலி. கசஎ: எ. (உ) "பச்சின வேய்புரை தோண்டி முண்டானால்" (ஊ) "தோண்டி யினிதுமாத்தி" பாகவதம். (கஃ) உத்தவனைக். நக. பத்திரையை. எ. என்பவையும் (எ) "தோண்டி முண்டிய" சீலப். உள: உசஅ. என்பதும் இங்கே அறிதர்பாலன.

உ. வேட்டை நீர் - வேணீரென்றதுலைப் போலியொழி யென்பர் மயிலை நாதர்; இலக்கணப் போலியென்பர் இலாமாநுசகவிராயர்; நன். மெய். கு. நக.

௩. "ஓரன்னல்;" குறுந். ௩௧௨ "ஓரன்ன" மது. ௭௦௧. குறுந். ௧௫.
அகம். ௩௮௫.
௪. "குடிய பூவும் பருகிய வோலையுந் தோகையரு, நாடிய கலை நிகர்ப்பர்"
நணிகை. களவு. ௩௩௧. 'பனங்குடை' அகம். ௧௨௧: ௧௨. புறம்.
கள: ௧௧; ௩௫௨: ௩. நாலடி. ௨௮௧.
௫. (அ) "அங்குடிச் சிறார், மக்கள் போகிய வணிகாடு முன்றிற், புலப்பில்
போலப் புல்லென், தலப்பேன் குறுழியவ ரகன்ற ஞான்றே" குறுந்.
௪௧. (ஆ) "கால்வேறு தேவரு ஈவத்தரு சிறப்பிற், பால்வேறு தேவரு
மிப்பதிப் படர்ந்து, மன்னன் கரிகால் வளவனீவ் கியகா, எரிக்கர்
போல்வதோ ரியல்பின தாகிப், பொன்னகர் வறிதாப் போதுவர்"
மணி. ௧: ௩௭-௪௧. (இ) கம்ப. அயோத்தி. ஆற்று. ௪௫.
(பிரதிபேதம்) * அருளி அக்ஷைவர், † விட்டமகலிர்.

முதலாவது பாலை. ௨௨

கங்க

௧௨ கூடினர் புரிந்து (க) குணனுணப் பட்டோர்

சூடின ரிட்ட பூவோ ரன்னர்

எ - று: மனம் விரும்பிக் கூடின கணவரார் தங் குணத்தை நுகர்த்த
விடப்பட்ட மகளிர், முடிப்பார் முடித்துப்போகட்ட பூவை ஒப்பர், அந்நிலையை
தூர்த்துபார்; எ - று.

இவை "உண்டற் குரிய வல்லாப் பொருளை" என்னும் (௨) குத்திரத்தில்
உய்த்துக்கொண் டெனர்தலென்பதனாற் கொண்டாம்.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு, அசை.

இது தனிச் சொல்.

௧௫ யானு நின்னகத் தனையே னானது

கொலைவெங் கொள்கையொடு † நாயகப் படுப்ப

‡ வலைவர்க் கமர்ந்த மடமான் போல

(௩) நின்னாங்கு வஞ்சு-மென் னெஞ்சினே

யென்னாங்கு வாரா தோம்மினே கொண்மே

எ - து: நின்னிடத்து யானும் பயன்படாததன்மையையுடையேன், இனிக் கொலைத் தொழிலிடத்துக் கடிய கோட்பாட்டோடே நாய் அமையாமற் சென்று தனக்கு உரித்தென்று || அகப்படுத்திக்கொள்ள அதற்கு உரித்தாகாது வலைவர்க்கு அமர்ந்துவிட்ட மடமான்போலே எனக்கு உரித்தாக யான் அகப்படுப்பவும் என்னாங்கு வாராமல் நின்னாங்குவரும் என் நெஞ்சினைப் பாதுகாத்துக் — கொள்; எ - து.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்கு இழிவும் தலைவர்க்கு அசைவும் பிறந்தன.

நின்னாங்கு என்னாங்கு என்பன நின்னுடைய கையிடத்து என்னுடைய கையிடத்து எனச் சுட்டுப் பொருள்(?) தந்தவாறுணர்க.

இஃது இனியான் எனத் தனிச்சொல்லும் ஓரடியான் ஒன்றும் பெற்று வந்த கொள்கை; இது “பாநிலைவை” என்னும் (ஈ) குத்திரவிதி. (உஉ)

க. ஓரையாற் சன மொண்ணிதி யுண்டதே யென்னுமிடத்து உண்ட தென்பதற்குக் கைக்கொண்டதென்று பொருள் கூறி “உண்டற் குரியவல்லா ப்பொருளை, யுண்டனபோலச்சுறலுமாபே” என்றதனால் உண்டதென்றார்; ‘குணனுணப் பட்டோர்’ என்றார்போல” என இப் பகுதியை இவ்வுரை யாசிரியர் மேற்கோள் காட்டினர். சீவக. ௧௧௧.

உ. தோல். பொருளி. கு. ௧௧. இத்தூற் பக்கம் ௧௩௦: ௧-குறிப்புப் பார்க்க.

௩. (அ) காவற்பாங்கி னாக்கோர் பக்கமு மென்புழி, காவற் பாங்கினுக் சென்பதற்கு, காவற் பக்கத்தின் கண்ணே யெனப்பொருளும் ஆக, கெட்பது இடங்குறித்து நின்றதென விளக்கமு மெழுதி ‘நின்னாங்கு வஞ்சுமென் னெஞ்சினே’ என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டினர். இளம். தோல். அகத். கு. ௪௪. ‘ஒன்றுத்தமரினும்’. (ஆ) “நின்னாங்கு வருவது போலும்” மணி. ௧௧: ௪௭.

௪. தோல். செய். கு. ௧௫௧

(யிரதிபேதம்) * பொருளையும்” என்றும், † நாயகமிடுப்ப, ‡ வலையறகமாந்த,

|| அகப்படுத்திக்கொள்ள, + கொள்ளென இயந்தபாடு தோன்றக்கூறின.

(௨௪) (க) கொஞ்ச நடுக்குறக் கேட்டுக் கடுத்துந்தா

மஞ்சிய தாங்கே யணங்காரு மென்னுஞ்சொ
ளின்றீங் கிளையாய் வாய்மன்ற (௨) நின்கேள்

புதுவது பன்னாறும் பாராட்ட யானு

நி மிதுவொன் றுடைத்தென வெண்ணி யதுதேர
மாசில்வண் சேக்கை மணந்த புணர்ச்சியுட்

(௩) பாயல்கொண் டென்றோட் * கனவுவா ராய்கோற்

(௪) நொடிநிரா முன்கையாள் கையாறு கொள்ளாள்

கடிமனை காத்தோம்ப வல்லுவள் கொல்லோ

௧. இச்செய்யுள் பிரிதலுற்ற தலைமகன் குறிப்புக் கண்டு தலைமகள் கூறியதற்கும் (தொல். அகத். கு. ௪௩. 'எஞ்சியோர்க்கும்' இளம்.) அந்தணர் பொருண் முடித்தற்காகத் துதுபற்றிப் பிரிதற்கும் (தொல். அகத். கு. ௨௬. ௩௪.) தலைவன்க னைச்சுழந்தது தலைவிரினைத் தோழிகுக் கூறியதற்கும் (தொல். அகத். கு. ௪௩. ௩௪.) பிரியக்கருகிய தலைவன் பள்ளி யிடத்துக் கனவிற் கூறுத லாகிய வேற்றுநாட் டகல்வரின் விழுமத்துக்கும் (தொல். கற். கு. ௩. ௩௪.) பகினை சூடியான் வந்தகலி வெண்பாட்டிற்கும் (தொல். செய். கு. ௧௬௦. பே.) மேற்கோள்.

“கொஞ்ச நடுக்குற மிதுவொன் றுடைத்தென வெண்ணி” என்பது பாராட்டினால் தலைமகன் பிரிவு தலைமக னுணர்ந்ததற்கு மேற்கோள். தொல். பொருளியல் கு. ௩௬. ‘செய்பொருள்’ இளம். “கொஞ்சநடுக்குறக் கேட்டுமெய்வுருத்தி” மணி. ௨௪: ௪.

௨. “நின்கேள், புதுவது றுடைத்தென வெண்ணி” என்பது தோழிகேட்பத் தலைமகள் கூற்று வந்ததற்கு மேற்கோள். தொல். செய். கு. ௧௬௧. பே. ௩௪.

கூ. (அ) அப்பொன்பது உறக்கத்தின்கண்வரும் + வாய்ச்சொல்லவு; அதுவும் என்ன சொல்லின் வேறுபடுதலின் அரற்றென ஒரு மெய்ப்பாடாயிற்று; முன் உறக்கம்வைத்தலானும் பின் கனவுவைத்தலானும் இப்பொருள் உரைக்கப்பட்ட தென்று கூறி, “பாயல்கொண்டென்றோட் கனவுவா வாய்கோற்... ..செய்பொருண் முற்றுமளவு” என்பதனை அம்மெய்ப்பாட்டுக்கு மேற்கோள் காட்டினர். இளம் பூரணர்; நோல். மெய்ப். சூ. ௧௨.

(ஆ) “காதல் பெருமையிற் கனவினு மரற்றும்” என்பது புறம் ௧௧௮. கையாறென்பது காதலர் பிரிந்தால் வருந் துன்பமும் அந்நிகரண பிறவுமென்று கூறி, “கொடிநீரைவல்லுவன் கொல்லோ” என்பதனை அம்மெய்ப்பாட்டுக்கு மேற்கோள் காட்டினர். இளம் பூரணர்; நோல். மெய்ப். சூ. ௧௨.

(பிரதிமேதம்) * னெவுவான், + வாய்ச்சொர்வு.

முதலாவது பாலை. ௨ ௩

௧௩௩

௧௦ (க) விடுமருப் பிரியனை யிலங்குதேர்க் கோடு
நெடுமலை வெஞ்சரம் போகி (௨) 'நடுகின்று
செய்பொருண் முற்று மனவென்ற ராயிழாய்
தாமிடை கொண்ட ததுவாயிற் றம்மின்றி
யாமுயிர் வாழு மதுகை + யிலேமாயிற்
௧௧ ரெய்யி றுறந்தா ரவரெனத் தம்வயி
னெய்யார் துவலும் பழிநிற்பத் தம்மொடு
போயின்று + சொல்லென் னுயிர்.

இது தலைமகள் தறிப்புக் கண்டு பிரிவனென ஐயுற்றுக் செல்கின்ற தலைவி அக்காலத்துத் தலைவன் கனவின் அறற்றினமைதோட்டுப் பொருள் வயிற் பிரிகின்றனெனத் துணிந்து ஆற்றினாய்த் தோழித்தம் சொல்லியது.

இது “மேலோர் முறைமை நால்வரித்து முறித்தே” (௩) என்பதனால் அந்தணன் அறங்கு கருதித் தாழ்ந்திரிந்து அவ்வாசைச் செய்த பூசனை வாங்கிக் கொண்டு வருதற்குப் பிரிகின்றதென்று கொள்க. இது “வேற்று நாட்டகல்வயின் விழும்” (௪) கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்.

இன்றிக்களவியை யுடையாய்! நெஞ்சு நடுக்கமுறும்படி பலகாலங் கேட்டும் கேட்டஅதனை உண்டோ இல்லையோ வென்று ஐயுற்றும் தாம் அஞ்சியிருந்த பொருள் தாம் கேட்டபடியிலே மெய்யாய் வருத்தமாமெனும் பழமொழி. அறுதியாக உண்மை; அஃது எங்கனையென்னில், ரின்னுடைய ி உறவானவார், பலநாளும் புதியதொன்றாக என்னைப் பாடாமெனையினாலே யாலும் இப்பாபாட்டிதல் ஒரு பிரிவைபுடைத்தென்று கருதி அப்பிரிவை ஆராயா நிற்க, (௫) ஐந்துவகையாகக் கூட்டின மரளில்லாத வண்மையையுடைய

க. இதிலென்பது இவ்வாறே குத்துவென்னும் பொருளில் வருதலை (அ) “எயிறு படையாக வெயிற்கத விடாது” என்னும் புறம். ௩. மூலமும் அதனுடையும் (ஆ) “இமெருப் பியாளை யு ரிருது பன்னன் பால்” உத்தாகோச. நனசக்கர. ௧௬. என்பதும் வலியுறுத்தும். (இ) “இமெருப் பியாளை யெறிந்த வெற்கே” புறம். ௩௦௩. ௬. பிரதிபேதம்.

உ. “நடுகின்று செய்பொருண் முற்று மனவென்றார்” என்றவின் எத் துணையும் அணித்தாக மீள்வென்ற தாமென இதனை அந்தணன் கூறுசெய்து பொருளீட்டிதற்குப் பிரியும் தாழ்ந்திரிவிற்கு மேற் கோள் காட்டினா, இவ்வுரையாசிரியார்; தொல். சற்பியல் ௫. ௪௬.

௩. தொல். அகத். ௫. ௨௬. ச. தொல். கற். ௫. ௫.

இ. “சிறபுளை, செம்பஞ்சு, வெண்பஞ்சு, சேணம், உறுதாவி தாயிவை யோ ணாந்து”

(பிரதிபேதம்) ‘நடுகின்றெஞ், † இலமாயிற், ‡ கொல்லென, || உறவானவன்.

பழிஞ்சுயிற் புணர்ந்த புணர்ச்சியிடத்தே என் (க) தோளிலே துயில்கொண்டு
 கஞ்சகாண்மின்றவர், ஆராய்ந்தீ கோற்றொழிபுடைய செறிந்த தொடி
 யணிந்த முன்கையினைபுடையான் கையாறுகொள்ளாளாய்க், குத்துங் கொம்
 பினைபுடைய யானை நீர் வேட்கையினாலே விளங்குகின்ற பேய்த்தேரின்
 பொருட்டு நமம் கெடுமையில் வெய்யசுரத்தைப் போய் இரு பெரு
 வேந்தரையுஞ்சுந்துசெய்வித்தற்கு நடுவாகநின்றசுந்துசெய்வித்தபின்னர் யாம்
 பெறுதற்கு உரியவாய் அவர் எமக்குச்செய்யும் பூசனையாகிய பொருள் அவர்
 தந்து முடியுமனவும், தனக்கு வரைவினைபுடைய இல்லறத்தையுங் காத்துச்
 செந்தீயையும் பாதுகாக்க வல்லனோவென்று கூறினார்; ஆய்ந்த இழையினை
 புடையாய்! நவ காதலர் கூட்டத்திற்கு இடையீடாகக் கொண்ட காரியம்
 பொருள்வயிற் பிரிவாயின், யாம் தம்மைப் பிரிந்து உயிர்வாழும் வலியிலே
 மரயின், இனி, அவன் மார்பிற் றொய்யினை கைகாதவர் இப்பொழுது துறந்
 தாரென்று நொய்ய மகளிர் கூறும் பூழி தம்மிடத்தே நிற்ப, என்னுயிர்
 தம்மோடேகூடப் பேரயிற்றென்று சொல்; * எ - று.

கொஞ்சுகடுக்குறக் கேட்டது இவ்வாலிலே பேயுண்டென்று கேட்டாற்
 † போல்வது. இன்னினவி, யின்பு காரியத்தில் இனிய கினவி; தீனினவி,
 கேட்டகாலத்தில் இனிய கினவி.

கனவுவாரென்றது தொடங்கி என்றொன்ற துணையும் கனவென்
 னும் மெய்ப்பாடு. கையாறு, உயிர்ப்பின்றி வினையொழிந்தயாதல். நொய்யி
 லவரெனக் கூட்டுக.

போயின்றென்ற குற்றகாரம் இன்பெற்று டனகன் திரியாமல் நின்றது;
தெளிவுபற்றி இறந்தகாலத்தார் கூறினான்.

இதனால், தலைவிக்கு || இழிவும் தோழிக்கு அச்சமும் பிறந்தன.

இது சேருத் தனையுஞ் சிதையாமற் பன்னீராடியின் இகந்து ஒரு பொரு
ஊதலாத சேர்வணைக் கலிவெண்பா. (உரு)

(உரு) (உ)வயக்குறு மண்டிலம் வடபொழிப் பெயர்பெற்ற
முதத்தவன் மக்களுண் முதியவன் புணர்ப்பின
லைவரென் றுலகேத்து மரசர்க ளகத்தராக்

கையுனை யாக்கில்லைக் கதமொரி சும்ந்தாங்குக்
கனிதிகழ் கடாஅத்த கடுங்கனி நகத்தவா
முனிகழை யுயர்மலை முற்றிய முழங்கமு
லொள்ளுரு வரக்கில்லை வனிமக னுடைத்துத்தன்
ஊர்ளத்துக் கிளைகலோ மெய்ப்போகு வான்போல

க. கலி. உருக : கடு ஆம் அடிக் குறிப்புப் பார்க்க.

உ. இரட்செய்யுள் தரவு பன்னிரண்டடியான் வந்ததற்கு மேற்கோள்.
தோல். செய். கு. உருக. 'போக்கியல்' இளம்.
பிரதிபேதம்) * எனத் தோழிக்குக்கறிஞன், † போல்வன, ‡ இனத்தாற்றிரியாமல்,
|| இழிவுபிறத்தது; தோழிக்கு அச்சம் பிறத்தது.

முதலாவது பாலை. உச

கரு

வெழுவுறழ் தடக்கையி னினங்காக்கு மெழில்வேழ
கெ மழுவஞ்சுழ் புகையழ லதர்பட மிதித்துத்தன்
குழுவொடு புணர்த்துபோங் குன்றழல் வெஞ்சு
மிறத்திரா லையமற் றிவணினைமை கேட்டமின் ;

கக. மணக்குங்கான் மலரன்ன தகையவாய்ச் சிறிதுநீ
தணக்குங்காற் கலும்பானாக் கண்ணெனவு முளவன்றோ
சிறப்பச்செய் துழையராப் புகழ்பேற்றி மற்றவ
புறக்கொடையே பழிநூற்றும் புல்லியார் தொடர்புபோல்;

கஎ ஈங்குநீ ரளிக்குங்கா விறைசிறந் தொருநாணீர்
நீங்குங்கா நெகிழ்பேகும் வலையெனவு முளவன்றோ
செல்வத்துட் சேர்ந்தவர் வளனுண்டு மற்றவ
ரொல்கிடத் துலப்பிலா வுணர்விலார் தொடர்புபோல்;

உக ஒருநாணீ ரளிக்குங்கா லொளிசிறந் தொருநாணீர்
பாராட்டாக் காற்பசக்கு னதலெனவு முளவன்றோ
பொருந்திய கேண்மையின் மறையுணர்ந் தம்மறை
பிரிந்தக்காற் பிறர்க்குரைக்கும் பீடி லார் தொடர்புபோல் ;
எனவாங்கு ;

உக யாநிற் கூறுவ தெவனுண் டெய்மினு
நீந் கறிந்தனை நெடுந்தகை வானந்
துளிமாறு பொழுதினிவ் வுலகம் போலுநின்
னளிமாறு பொழுதினிவ் வாயிழை கவினே.

இது பரிவுணர்ந்தப்பட்ட நோழி நீ பரிந்தாற் பீடி லாக் தொடர்பு
போல நம்மை வுலக் தூற்றுவன இவ்வகைப்பட்டன சிலவுளவேனந்
தலைவ் ஆற்றமை கூறிச் செலவழங்குவித்தது.

இதன் பொருள்.

(க)வழக்குறு மண்டிலம் வடமொழிப் பெயர்பெற்ற
முகத்தவன் மக்களுண் முதியவன் புணர்ப்பினு

க. சேர்வகையான் வருங் கலியடி தனை விரவி வருதற்கு “வயக் குறு
மண்டிலம் வடமொழிப் பெயர் பெற்ற” என்பது மேற்கோள்.
தொல். செய் கு. ௧௧. ௪௪.

கருள்

கவித்தொகை. ௨௫

•(க) லைவரென் றுலகேகன்னு மாசர்க ளகத்தராக்
கைபுனை யரக்கில்லைக் கதழெரி சூழ்ந்தாங்குக்

௫ களிதிகழ் கட்டாஅத்த கடுங்களி றகத்தவா

(உ) முனிதழை யுயர்ந்தலை முற்றிய முழங்கழ

லொன்றொரு (ந)வரக்கில்லை வளிமக னுடைத்துத்தன்

னுள்ளத்துக் * கிளைகலோ பெய்ப்போரு வான்போல

வெழுவுறழ் தடக்கையி னினங்காக்கு பெழில்வேழ

க0 மழுவஞ்சூழ் புகையழ லதட்ட மிதித்துத்தங்

குழுவொடு புணர்ந்துபோங் குன்றமூல் வெஞ்சுர

(ச) மிறத்திரா லையாழ நிவணிலைநை கேட்டமின்

எ - து: வடமொழிப் பெயர்பெற்ற வயக்குறு மண்டிலம்போலும் முகத்தவளுடையமக்களுள் சூத்தனரையோதனன் குட்சியாலே, ஐயவொன்ற உலகத்தார் புகழுந் தன்மபுத்திரர் முதலியோர் உன்னையாகக், கையாகே புனையப்பட்ட அரக்குமாளிகையை வினாந்து நெருப்புசூழ்ந்தாற்போல களிப்பு விளங்குகின்ற மடுத்தவாகிய கூடிய கூறுகள் உன்னையாக, உலர்ந்த மூங்கிலையுடைய உயர்ந்த மலைநாச சூழ்ந்த முழங்குகின்ற அழலைக், கணையத்தை † மாறுபடுகின்ற தடக்கையினையுடைய ‡ தம் இனத்தைக் காக்கும் அழகினையுடைய வேழம், புகையாழலையுடைத்தாகிய ஒன்றிய உருவத்தினையுடைய அவ்வார்க்கில்லை அந்த வீமசேனன் அழித்துத் தன் உளத்திற்குப் || பொருந்தின சுற்றத்தோடே பிழைக்கப் போகின்றவனைப்போல, அதர்பமும் படி மிதித்துத் தம்முடைய நிரலோடே கூடிப் போதும் காட்டுப் பரப்புச் சூழ்ந்த குன்று அழலும் வெய்தாகிய சுரத்தை இறப்பீராயின், ஐயனே! பின்னை இவளுடைய நிலைமையைக் கேட்டீராக; எ - து.

- க. (அ) “கூரெரி வனைக்கப்பட்ட, பஞ்சவர் போலின்ற பகட்டினப் பரிநிர்த்தான்.” கீவக. கஉ௩௭. (ஆ) “மும்மதக் களிவேழ மூடிய விசுத்துச், செம்மணிக் குகையுன்னாற் சேவகக் கொண்டொழிந்து, சமைகொண் டொளிக்கிரணச சோதியைத் தழுவென்ற, விம்மென லீனாப்போ லினத்தொடு மிரிவன வால்” பேரூர். காமதேனு. ௫௦.
- உ. சீர்வனை மேற்கதுவாய் மோனைக்கு “முனிகழை.....முழங்கழல் என்பது மேற்கோன். நோல். செய். சூ. கூஉ. ௩௪.
௩. இச்செய்தி உய்வதற் குய்யயா வீடமில்லை யென்பதற்கு “அரக்கிலுட், பொய்யற்ற வைவரும் போயின நிலையே, புய்வதற்குய்யா வீடம்” என உதாரணமாக்கப் பெற்றுள்ளது. பழ. உஅ௦
௪. தஞ்சை. உஉ௪ விசேடவுரையில் “வாரன்யின் ஒருமை பன்மை மயக்கம்; என்னை? வயக்குறுமண்டில மென்னும் பாலைக்கலியில் ‘இறத்திரா லையமற் றிவனிலைமை கேட்டயின்’ என்றனபோலக் கொள்க” என இப்பகுதி மேற்கோளாக வந்துள்ளது; ஆராய்க.
- (பிரதிபேதம்) * கீவயோடு † மாறுபடுகின்ற, ‡ தன், || பொருந்தியவன் சுற்றத்தோடே

வடமொழிப்பெயர் பெற்ற வயக்குற மண்டிலம் போலும் முத்தவ
 னென்றது, (௧) ஆதித்தரிற் (௨) பகனென்னும் வடமொழிப்பெயரைப் பெற்ற
 வினங்குதலுறும் ஆதித்தனைப் போலும் முகத்தையுடையவென்பது. அவன்
 நான் குருடாயினமையிற் பிறரைக்காணாதவாறுபோல இவனும் பிறரைக்
 காணாத முகத்தையுடையவென்றவாறு. என்றது திருதராஷ்டிரனை. இனி
 வினக்கமுற்ற (௩) கண்ணாடியின் பெயரை வடசொல்லாகிய பெபராற் பெற்ற
 முகத்தவன் என்றலுமாம். அது (௪) தர்ப்பணானென்னும்பெயரை. அது
 பிறரைத்தான்காணாதவாறுபோல இவனும் பிறரை. காணாநென்றதாம். இனி,
 வினக்கமுற்ற நாடெனக்கின்ற அச்சொல்லினைத் || திருதராஷ்டிரனென்னும் வட
 மொழிப் பெயராலே தமிழ்ச்சொல்லிருக்கத் திரித்த ததராயனென்னும் பெயர்
 பெற்ற, பாண்டிவுக்கு முத்தவனென்றும் (?) உரைப்ப.

முற்றிய முழங்கழலை இனங்காக்கும் வேழம், புனையழலையுடைய
 அவ்வாக்கிலலை அவ்வாணிமகன் உடைத்துக் கிளைகளோடே போவான்போல
 அதர்பட மிதித்துக் குழுவொடு புணர்ந்துபோஞ் சுரமென்க. அழலை
 மிதித்துப் போமென முடிந்தது. அழுவாங்குழ் குன்று அழல்சுரமென்க. இது
 சாத்திக்கு அடை.

(௧)ஐய! கேண்மினென்பது, ஒருமைப்பன்மைமயக்கம். ஆயில், ஆலென
 விகாரமாயிற்று.

இது தாவு.

௧. “வழுவில் சிறப்புவாய்ந்த வடசொற் பெயரால் வினங்கு, மழல்வெம்
 பருதி வதனத் தரசுற் கண்டானன்றே” 13௩௧. (௧0) அக்குருநனை. ௩.

௨. சிவபெருமானேவலால் தக்கன்வேன்வியை அழிக்கச்சென்ற வீரபத்திர

நாயனூரால் ஏறக்கப்பட்ட தேவர்களில் ஆதித்தா வகையின்கண் அரியமா பூடா பகனென்னு மூவருள், பகனென்பவன் கண்ணிழந்தா னென்பது புராணத்தை; (அ) “பகன்கண கொண்டார்” தே. (ஆ) “பகன்றாமரைக்கண கெடக்கடர் தோன்” கோவையார். கஅச.

௩. மண்டிலம் - கண்ணாடி; “கையகத் தெடுத்துக் காண்போர் முகத்தை, மையறு மண்டிலம்போலக் காட்ட” மணி. உரு: கஉச - ஏ.

௪. “முகூர வானனனும்” சம்பவ. ககடு. “முகமுக ரம்புரை முதலொடு” வாரணுவத.க௦உ. “ஆடித் திருமுடிமன்னவன்” அருச்சுனன் தவ. ககடு. “முகூரானனன்மைத்தனும்” “ஆடிமுகத் தரசினுக்கும்” பதினெட்டாம், ககச. உரு. என்னும் பாரதச் செய்யுட்களும் இக்கருத்துப் பற்றி வந்தன.

இ. “ஐயகேன்மின்” கலி. உ: க௦; பக்கம், கக: ௩ - குறிப்புப் பார்க்க. (பிரதிபேதம்)* அதுகொள்ளும், நிரித, தர்ப்பனனென்றும், நிரித, தர்ப்பனென்றும்.
18

கீ. அ.

கலித்தொகை. உரு

கா. மணக்குங்கான் மலரன்ன தகையவாய்ச் *சிறிதுநீர்

(க) தணக்குங்காற் கலுழ்பானாக் கண்ணெனவு முளவன்றோ

(உ) சிறப்புச்செய் துழையராப் + புகழ்பேத்தி மற்றவர்

(௩) புறக்கொடையே பழிதூற்றும் புல்லியார் தொடர்புபோல்

எ - து: தம்மிடத்தே இருந்தாராக அவர்களுக்குச் சிறப்புக்களை செய்து புகழ்ந்துவாழ்த்தி அவர் எழுந்த அளவிலே அவர்களுள் பழிகளை பலர்க்குங் கடறும் புறங்கூறுவாருடைய உறவுபோல நீர் கூடியிருந்து காலத்துச் செவ்வியைத் தோற்றவித்து மலரையொத்த தகைமையினை யுடை வாய்ச் சிறிதுபொழுது நீர் பிரியுங்காலத்து நும் பழியைத் தூற்றி அரு லமையாத கண்ணெனவுஞ் சில பகை உளவன்றோ? எ - து.

அப்பகையைப் பேணுங் கண்ணெனவு மென்றது “கண்ணிற் சிறந்த வுறுப்பில்லை” (ச) எனப்பட்டும் † பஷையாயிருக்குமென்னுங் குறிப்பிற்று.

கஎ ஈங்குநீ ரளிக்குங்கா விறைசிறந் தொருநாணீர்
நீங்குங்கா ||னெகிழ்போடும் வளையெனவு முளவன்றோ
(ரு) செல்வத்துட் சேர்ந்தவர் வளனுண்டு மற்றவ
—ரொல்கிடத் துலப்பிலா வுணர்விலார் தொடர்புபோல்

க. “தணத்தல்” நீக்கங் குறித்து வருதற்கு “தணக்குங்காற் கலுழ்பாளுக் கண்ணெனவு முளவன்றோ” என்பது மேற்கோள்; நோல். டரி. கு. எக. ‘அன்னபிறவும்’ தெய்.

உ. (அ) “நட்டார்ப் புறக்கூறான் வாழ்த னெனியினிதே” இளியது. உ.உ.

(ஆ) “முன்னின் றொருவன் முகத்தினும் வாயினுங், கன்னின் றுருகக் கலந்துரைத்துப் - பின்னின், நிழித்துரைக்குஞ் சான்றோரை யஞ்சி யே தேவர், விழித்திமையா நின்ற நிலை” அற. சக. (இ) “புறங் கூற்றாளர்” என்பதற்கு. “சிறப்புச் செய்துநி ழுழைநின்றபுகழ்ந்து அவர் புறக்கொடையிற் பழிதாற்றுவார்” என இவ்வடிகளின் சொற்பொருளை உட்கொண்டு அடியார்க்கு நல்லார் எழுதி யிருத்தல் நண்டு அறியத்தக்கது. சிலப். இ: ககக.

கஉ. “தம்பி புறக்கொடைகாத்தது நிற்ப” கம்ப. மாயாசனக. உரு என் பதனாலும் புறக்கொடை பென்னும் சொல்லின் பொருளை ஆராய்க.

ச. நான்மணி. இச.

இ. (அ) “நிறைந்தோர்த் தேரு நெஞ்சமொடு குறைந்தோர்பு பயனின் மையிற்பற்றுவிட் டொருஉ, நயனின் மாக்கள்” அகம். எக. (ஆ) “காலாடு போழ்திற் கழிகிளைஞர் வானத்து, மேலாடுமீனிற் பலராவ- ரேலா, விடரொருவ ருற்றக்கா லீங்குன்ற நாட, தொடர்புடையே

ரதிபேதம்) 1 நெதிக், 1 புகழ்போற்றி. [பகையாமென்னும், || கெழிபோகும்,
+ ஓலகத்த கல்லிலா வுணர்விலா.

முதலாவது பாலை. உச

கூகூ

எ - து: ஒருவர்க்குச் செல்வமுண்டானீ இடத்து நீங்காதிருந்து அவருடைய செல்வத்தை நுகர்ந்து பின்னை அவர் (ச) மிடித்தகாலத்து அவர்க்கு ஒன்றை உதவுதலில்லாத அறிவில்லாதாருடைய உறவுபோலே நீர் இவ்விடத்தே கூடியிருந்து அருள்செய்யுங்காலத்து இவர்க்கு உண்டாகிய அழகைத்

மென்பார் லெர்” (இ) “இலாஅஅர்க் கில்லை தமர்” (ஈ) “உண்டாய போழ்தி னுடைந்துழிக் காகம்போற், ரெண்டா யிரவர் தொகுபவே—வண்டாய்த், திருதரும் காலத்துத் தீதிவிரோ வென்பா, ரொருவரு மிவ்வுலகத்திவ்” (உ) “வாழாதார்க் கில்லைத் தமர்” நாலடியார் 36௩, ௨௮௩, ௨௮௪, ௨௯௦. (ஊ) “கெட்டரிப கேளிரா னாய பயன்” நான்மணி. இ. (எ) “கடையாயார் நட்பேபோற் காஞ்சி நல் ஹர, வுடைய விளகல முண்டாய்” திணைமொழியும். கூ. (ஏ) “கெட்டார்க்கு நட்பாரில் லென்பதோ ரெஞ்சேநீ, பெட்டாந் கவர் பின் செலல்” குறள். ௧௨௬௩. (ஐ) “முட்டின் றெருவருடைய பொழுதின்க, ணட்டிற்றுத் தின்பவ ராயிரவ ராபவே, கட்டலர்தார் மார்ப கலியுழிக் காலத்துக். கெட்டார்க்கு நட்பாரோ வில்” பழ. இ. (ஓ) “அற்ற குளத்தி லறுகீர்ப் பறவைபோ, லுற்றுழித்தீர்வா ருறவல்லர்” ழுதுரை. (ஔ) “பொருள்கை யுண்டாய்ச் செல்லக் காணிற் பேரற்றியென் றேற்றெழுவு, ரிருன்கொ டன்பத் தின்மை காணி லென்னையென்பாருமில்லை.” திருவாய்மொழி. (க.) ௧: ௩. (ஒள) “தொழுமக னாயினுந் துற்றுடையானைப், பழுமரஞ் சூழ்ந்த பறவையிற் சூழ்ப, விழுமிய ரேனும் வெறுக்கை யுலந்தாத், பழுமரம் வீழ்ந்த பறவையிற் போப” வளையாபதி. (ஃ) “நதிதாநல் லமிர் துண்ண ஈல்கலிற், பிறியாவின் னுயிர் பெற்ற பெற்றிதா, மறியாரோ

நமனா தனறென்றிற், சிறியாரோ வுபகாரஞ் சிந்தியார்” கம்ப. அர
சியற். ௬. (அஅ) “வார்க்குறு வனைகழற் றம்முன் வாழ்ந்தநாள், சீர்க்
குற வாயிடைச செறுநர் சீறிய, போர்க்குற வன்றியே புருத்த போ
திவ, னார்க்குற வாகுவ னருளி னுழியாய்.” கம்ப. விபீடண. ௬௬.
(ஆஆ) “உள்ளபோ தினிதுண்டிலாதபோ தவரோ, நெய்விட் டறுமிடங்
தேடு, மொன்றிய ரல்லா குறவுபோல்” இராமா. சிதைவனம் புரு.
௧௮. (இஇ) “வாழ்ந்தார்க் குறவு வழியினு முளதாந், தாழ்ந்தார்க் குற
விலை தமரினும்” புலவாந். (ஈஈ) “படைப்பதற்கே யரிய
பொருள் கொண்டார்க் கல்லாற் பயன்பயவாத், துடைப்பதற்கே
யரும்வறுமை யவர்க்கொன் றுண்டோசுற்றமதே” தேய். மகவருள். ௬௨.

க. தறங். ௧௨௬௩-இன் விசேடவுரையில் “ஒல்கிடத்துலப்பிலா வுணர்வில்
லார் தொடர்பாயிற்று நின்றொடர்பென்பதாம்” என இவ்வுரைக்கு
மூலமாகிய அடியை அமைத்தெழுதியிருத்தல் ஈண்டு அறிதற் பாலது.

௧௪0

கலித்தொகை. ௨௫

தா[ன்](மு)ம் பெற்று இறையிகேசிறந்துகாட்டி ஒருநாள் நீர்பிரியுக்காலத்துத்
தோன் மெலிகையினுலே தா[ன்](ம்) உதவிசெய்யாது கழன்றுபோம் வனை
யெனவுஞ் சில பகை உளவன்றோ? எ - று.

அப்பகையைப்பேணும் வனையெனவுமென்றது (க) சிறந்து அழகுதருமாயி
றும் பகையாயிற்றென்னும் குறிப்பிற்று.

உக ஒருநாளை ரளிக்குங்கா லொளிசிறந் தொருநாளைர்
பாராட்டாக் காற்பசக்கு ததலெனவு* முளதன்றோ
பொருத்திய (உ) கேண்மையின் மறையுணர்ந் தம்மறை
பிரிந்தக்காற் பிறர்க்குரைக்கும் பிடிலார் தொடர்புபோல்

எ - து: இருவர் மனமும் பொருந்திய நட்பாலே அவன்கூறிய மறைப் பொருளை அறிந்து அம்மறைப் பொருளை அவன் கீங்கினார் பிறர்க்கு இருந்து சொல்லும் பெருமை யில்லாதார் உறவுபோலே ஒரு நாள் நீர் அளிசெய்யும் காலத்தாலும் அளிக்குத் தானும் கூடினாற்போன்று ஒளி யிக்கு ஒரு நாள் நீர் அளியாக்காலத்து தும்முடைய குணத்தைப் பிறர்க்கு அறிவித்துப் பசந்து காட்டும் நுதலெனவும் ஒரு பகை உண்டன்றோ? எ - று.

அப்பகையைப் பேணும் நுதலெனவுமென்றது, சிறப்புறுப்பாய் அழகு கொடுத்தற்கு உரியது பகையாயிற்றென்னுந் குறிப்பிற்று. மெய்யெல்லாக் கோலஞ்செய்தாலும் நுதற்குத் திலகம் முதலியன தீட்டாக்கால் அவை கோல மாய்த்தோன்றாததன்மை நுதற்கு உளதாகலின், † அது சிறப்புறுப்பாயிற்று.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு ; எ - து: என்று ; எ - று: ஆங்கு அசை.

இது தனிச்சொல்.

உசு (ங) யாநிற் கூறுவ தெவனுண் டெம்மிது

நீநற் கறிந்தனை நெடுந்தகை (ச) வானந்

க. “விரும்பிய குழைதொடி மின்செய் கண்டிகை, மருககிறச் சுமப்பினும் வளைகைக் கில்லெனி, னரும்பிய முலையினாக் கழுகுண் டாகுமோ” திருவினை. வளையல். உசு.

உ. “நட்டான், மறைகாவா விட்டவன் செல்வுழிச்செல்க” நாலடி உசு.

ங. “யாநிற் கூறவு மெமகொன்னா யாயினே” கலி. ங. உசு.

ச. (அ) “வானத் துளிநோக்கி வாழுமுலகம்” (ஆ) “மழையின்றி மாநிலத் தார்க்கில்லை” நான்மணி. உசு, சசு. (இ) “வானோக்கிவாழு முலகெல்லாம்” துறள். குசுஉ. (ஈ) “துளியின்மை ஞாலத்திற் கெற்றற்றே வேந்த, னளியின்மை வாழு முயிர்க்கு” துறள். குசுஎ. (உ) “வானோக்கி நிற்குமுலகென்னவும்” கந்த. திருநாற்ப. சுஉ. என்பவையும் (ஊ) “தாமகேது புவிக்கெனத்தோன்றிய” கம்ப. மந்தநாகுழச்சி. உசு. என்பதும் (எ) “விசும்புமெய்யகல்” என்பதற்கு மழை யில்லாமைக்கு உற்பாதமாகிய தாமத்தோற்றமின்மையான், ஆகாயவெளி தன்வடிவு

(பிரதிபேதம்) * உளயன்றோ, † சிறப்புறுப்பாயிற்று.

துளிமாறு பொழுதினில் வுலகம் போ லுநின்
துளிமாறு பொழுதினில் வாயிழை கவினே

எ - து: யாம் தினக்குக் கூறுகின்ற வார்த்தையால் என்னபயன் உண்டு? எம்மினும் காட்டில் அப்பகை யுண்மையை நீ நன்றாக அறிந்தாய்; அதுவுமன்றி, கெடுத்தகாய்! இந்த ஆராய்ந்த இழையினையுடையாளமுகு, நீ அளித்தலை தீங்குங் காலத்து இவ்விடத்து வானந் துளிமாறுபொழுது இவ் வுலகங் கெடுமாறுபோலக் கெடுங்காண்; அதனை உட்கொள்ளாய்; * எ - று.

இது சரிதகம்.

இதனால், தோழிக்கு இழிவும் தலைவற்கு அசைவும் பிறந்தன.

இது பெருமைக்கெல்லை கூறிய பன்னிரடித்தரவும் நான்கடித்தரழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான்கடிச் சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (௨௪)

(௨௫) (க) ஒருகுழை யொருவன்போ ளிணர்சேர்ந்த மராமுமும்
பருதியஞ் செல்வன்போ னணையூழ்த்த செருந்தியு
மீனேற்றுக் கொடியோன்போன் மினிரூர்க்குங் காஞ்சியு
மேனோன்போ னிறங்கிளர்பு கஞலிய ஞாமுறு

௫ மானேற்றுக் கொடியோன்போ லெதிரிய விலவமு மாங்குத்
திதுதீர் சிறப்பி னைவர்க னிலைபோலப்

போதவிழ் மரத்தோடு பொருகரை கவின்பெற

நோதக வந்தன்று விளவேனின் மேதக ;

௬ பல்வரி யினவண்டு புதிதுண்ணும் பருவத்துத்
தொல்கவின் றெலைந்தவென் றடமென்றோ ஞுள்ளுவா
மொல்குபு நியுல்சேர்த்தார்க் குலையாது காத்தோம்பி
வெல்புக முலகேத்த விருந்துநாட் றெறபவர் ;

பண்டையில் அகன்றாற்போலத்தோன்ற என்றவாறு பதிற். ௧௬-௧௮.
என்ற வுரையும் ஈண்டு அறியற்பாலன.

௧. பகைமேற்சென்ற அரசன் திறைபெற்ற நாடுகாத்து அதன்கட் டன்
னெறிமுறைமை அடிப்படுத்தப் பிரிந்ததற்கு இச்செய்யுளை மேற்
கோங்காட்டி “இதனுள் ஒல்குபுரிமில் சேர்ந்தார்க்கெனவே, முன்னர்
ஆள்பவர்கலக்குறுத்த அலைபெற்றுப் பின் தன்னையிழலாகச் சேர்ந்தா
ரென்பதாலும், அவர்க்குப் பின்னர் உலைவு பிழவாமற் காத்தா
னென்பதாலும், விருந்து நாட்டென்பதனால் திறைபெற்ற புதியநா
டென்பதாலும் பெற்றும்; ஏனையவற்றிற்கும் இவ்வாறே கூறிக்கொள்க.
ஏதினாடு - புதியநாடு; ஆறின்றிப் பகைவர்பொருளை விரும்பின நாட்
டென்றும் அவரையகன்ற நாட்டென்றும் பொருள்கூறுக. செருவின்
மேம்பட்ட என்றது, நாடுகளை. அதனாற்பெற்ற வென்றியெனவே நாடு
திறை பெற்றமை கூறிற்று.” என்பர் ஈச். தொல். அகத். கு. ௨௪.

(பிரதிபேதம்.) * என்னுள்.

௧௪௨

கலித்தொகை. ௨௬

௧௩. திசைதிசை தேனார்க்குந் திருமருத முன்றுறை
வசைதீர்ந்த வென்னலம் வாடுவ தருளுவார்
நசைகொண்டு தந்நீழல் சேர்ந்தாரைத் தாங்கித்தம்

மிசைபார் துலகேத்த வேதினாட் டிறைபவர் ;

௧௪ அறல்சாஅய் பொழுதோடெம் மணிதூதல் வேறுகித்
திறல்சான்ற பெருவனப் பிழப்பதை பருளுவா
ருறஞ்சி நிழல்சேர்ந்தார்க் குலையாது காத்தோம்பி
யாறின்றிப் பொருள்வெஃகி யகன்றநாட் டிறைபவரீ ;

௨௧ எனரீ ;

தெருமால் வாழி தோழிநங் காதலர்

பொருமுரண் யானையர் போர்மலைத் தெழுந்தவர்

செருமேம் பட்ட வென்றியர்

வருமென வந்தன்றவர் வாய்மொழித் தூதே

இது “மேவிய சிறப்பி னேனோர்” என்னும் (க) துத்திரத்தில் பகை மேற்சேன்ற அரசன் திறைபெற்ற நாடு காத்து அதன்கண் தன்னேறி முறைமை* அடிப்படுத்துவதற்குப் பிரிவனென்றலின், பிரிவின்கண் தலைவன் இளவேனிற்† காலத்திற்றுத்துப் பிரிய, அக்காலவரலின்கண் தலைவி ஆற்றினாய் அவர் நமக்த அந்நாடு காலையில் அந்நாடுகாணென்றப்து, தோழி, அவர்வரலிந்த இக்காலம் தூதாயன்றே வந்தது? நீ ஆற்றுவாயாக வேன வற்புறுத்தியது.

இதன்போருள்.

(உ) ஒருகுழையொருவன்போலினார் சேர்ந்த (ஈ) மராஅழும்

க. தொல். அகத். கு. உஅ.

உ. (அ) “ஒருகுழை யொருவன்போ லினார்சேர்ந்த மராஅழும்” என்பது முதற்குமுதல் உவமமாய் வந்ததற்கு மேற்கோள். தொல். உவம. கு. ஈ. ‘முதலுஞ் சினைபும்’ இளம். (ஆ) “நாஞ்சில் வலவ னிறம் போலப் பூஞ்சினைச், செவகான் மராஅந் தகைந்தன” தாமி. கக. (இ) “பாசிலை செறிந்த பசங்காற் கழையொடு, வால்விசேர்ந்த மராஅந் கண்டு, நெடியோன் முன்னொடு நின்றனனொமென” மணி. கக: எடு-எ. எனவும் (ஈ) “மராமெனமருளுமேனி வள்ளலோடு” (உ) “வெறித் துணர் மரம்புரை வென்னைமேனியான்” பாகவதம், (கௌ) அரவின் மேலாடிய. க. சாம்பன்மணம்புரி. சஅ. எனவும் வந்திருத்தல்கொண்க. (ஊ) “ஒருகுழை யொருவன்போல்” என்பது இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபு, தொக்கவழித் தொகாது நின்றாற்போலப் பொருளுணர்ந்ததற்கு மேற்கோள்; தொல். எச்ச. கு. கள. கச.

ஈ. மராஅழ் சுரத்திற்கும்வேனிற்றமுரியதென்பதையும் வெள்ளிய பூக் கிளையுடையதென்பதையும் (அ) “வலஞ்சுரி மராஅத்துச் சுரங்கமழ்

(பிரதிபேதம்.) * அடிப்படுத்துவதற்கு, † காலத்திற்.

- (க) பருதியஞ் செல்வன்போ னனைபூழ்த்த செருந்திய
(உ) மீனேற்றுக் கொடியோன்போன்' மிஞிறுர்க்குங் காஞ்சியு
(ங) மேனோன்போ னிறங்கிளர்பு கருவிய ஞாழறு
மானேற்றுக் கொடியோன்போ லெதிரிய விலவமு *மாங்குத்
திதுதீர் சிறப்பி (ச) னைவர்க னிலைபோலப்

புதுவீ" அகம். அந. (ஆ) "வேனட்பூத்த மராஅறு கோதையோடும்"
தே. (இ) "கோட்கும் பரற்று நாட் சுரத் தமன்ற, ரெடுங்கான்
மராஅத்துக் குறுஞ்சினைபற்றி, வலஞ்சரி வாவிணர் கொய்தற்கு நின்ற,
மன்னன்" ஐய்துறு. ௩௮௩. (ஈ) "செங்கான் மராஅத்து வாவிண
ரிடையிடு" முருகு. ௨௦௨. (உ) "கருங்கான் மராஅத்து வைகு
சினை வான்பு" ஐய். ௩௩௧. (ஊ) "பரியல் பொரியரை
மராஅத்து வாவிணர்ச சரிமலர்" யா. வி. து: சச. மேற்கோள். (எ)
"சங்கீர்த்த துகளேபோன், மாவீம்பாவை வயிரூரப் பருகி வாடை
யதுநடப்ப" சீவக. ௨௬௧௦. என்பவை வலியுறுத்தும்.

- க. "குழந்தை வெண்மதி மிலைச்சிய குருசகடைக் குழகா, விழந்த
பல்வினை யெயதுவா னிரவியெற் பிழம்பு, பொழிந்த சேயொளித்
தேரொடும் புக்கதே போலும், வழிந்து தேன்கமழ் மலர்த்திர டதைந்த
தண் செருந்தி" காஞ்சி. திருக்கணபுதைத்த. கடுக.

"பருதி" கம்ப: திருவபிடேக. ௨. வில்லி. கிருட்டிணன். அக.

- உ. (அ) "கரைத்துறு தண்பூவ காஞ்சிகள் சாலைக் காமோச்சி, விரைத்த
கரும்பைத் தைவரு தோற்றம் விரிதார்வண், டிரைத்தெழு திண்டோட்
கேள்வரொ டே மினையார்மே, னிரைத்தமர் செய்வான் வேள்சிலை பற்று
நிகழ்விறுால்" (ஆ) "பருப்புழைக்கரக் களிற்றரிப் போர்வையம்
பகவ, பொருப்பு மாதுட ஞட்டயர் பொலிவினைக் கேளாக். கருப்பு
வில்லினை னினிப்பய மின்டெனக் கணைகள், விருப்பி நெய்யவார்
திட்டதே வீழ்த்தது காஞ்சி" காஞ்சி. திருநாட்டி. 1. ககக. திருக்கண்
புதைத்த. கடுக. (இ) "மீனேறுயர்த்த கொடிவெந்தனை" சீவக. ௬.

௩. (அ) “ சினன்கொள் வாள்ராத் தொடையல்கூழ் செஞ்சடைக் கூத்தா,
வனங்க வேளெனுந் தமையனுக் கணிபுருத் தருகென், றினங்கொள்
வான்றவ மியற்றவா னவனுடை யினவன், மனங்கொள் காதலின்
வந்தெனத் திகழ்த்தது ஞாழல் ” காஞ்சி. திருக்கண். ௧௬௦. (ஆ)
“ ஏளோர்க்கிசைப்பின் ” பெருங். (௩.) ௧௪. ௨௮௩.

௪. “ செங்கதிர் மேனி யான்போ லவிழ்ந்தன செழும்பலாச, மனகுலார்
செல்வன் போல மலர்ந்தன காஞ்சி திங்கட், புலகவன் போலப் பூத்த
பூஞ்சினை மரவஞ் செங்கை, யனகதி, ராழி யான்போ லலர்ந்தன விரிந்த
காயா ” என இதனிழலாய்வரும், ‘செய்யுள் இங்கே ஒப்புநோக்கற்
பாலது; திருவிளை. தருயிக்கு. ௧௨.

(பிரதிபேதம்.) * ஆங்கத்.

கச்சு

கவித்தொகை. ௨௬

‘போதமிழ் மரத்தொடு பொருகரை கவின்பெற

நோதக வந்தன்று விளவேனின் மேதக

எ-து: நீர்பொருகின்ற கரையினிற்கும் (௧) ஒரு பூங்குழையையுடைய (௨)
நம்பி மூத்தபிராணைப்போலப் பூங்கொத்துக்கள் பொருந்தின வெண்கடம்பும்
பருதியாகிய அழகிய செல்வனைப்போல அரும்புகள் அலர்ந்த செருந்தியும்
சுறையையுடைத்தாகிய கொடியினையுடைய காமனைப்போல மிஞிறுகள் ஆரவாசி
த்தந்திடமாகிய காஞ்சியும் (௩) அவன் தம்பி சாமனைப்போல நிறம் விளங்கிப்
பூக்கள் செருகுகின்ற ஞாழலும் இடபத்தினையுடைய கொடியினையுடைய இறை
வனைப்போலப் பூக்கள் காலத்தை எதிர்கொண்ட இலவழும், தமக்குக் குற்றந்
தீர்ந்த தலைமையினையுடைய ஐவர்களுடைய நிறத்தின் தன்மைபோல, அக்கரை
யிடத்துப் பூக்கள் விரிந்த பிற மரங்களோடே அழகுபெற, பிரிந்தார்க்கு
நோவு பொருந்த, கூடியிருந்தார்க்குப் பெருமைபொருந்த இளவேனில் வந்
துற்றது; எ-து.

மீனிலேறு. ஆனிலேறு. மிஞ்சுநர்க்குங்காஞ்சி, இடத்துநிகழ் பொருளின்
 றெழிய் இடத்தின்மேலே நின்றது. ஏனென், ஏனையோனின் விகாரம்.
 ஆகென்றது அக்கரையை. கரை மராமுஞ் செருந்தியும் காஞ்சியும் ஞாழ
 ளம் இலவழும் பிறமாங்களோடே கவின்பெறவென இடத்துநிகழ் பொரு
 ளின் றெழிய் இடத்துமேல் ஏற்றலுமென்று.

இது தரவு.

- க. நம்பி மூத்தபிரான் - (கண்ணன் தமையன்) பலராமன்; இவன் ஒரு
 குழையினனென்பது கலி. ௧௦௫ 'ஒரு குழையவன்' என்புழி விளக்கப்
 பெறும்.
- உ. பலராமன் 'நம்பிமூத்தபிரான்' என வழங்கப்படுதலை, புறம் ௫௧.
 வலியொத்தியே வாலியோனை என்னுமிடத்து வாலியோனென்றது
 நம்பிமூத்தபிரானை பென்றெழுதிய உரையும், பாகவதத்து, நம்பி
 மூத்தபிரான் கோகுலமடைந்த வத்தியாயம்; நம்பி மூத்தபிரான் நீர்த்த
 யாத்திரைசெய்த வத்தியாயம் என்ற தலைப்புப்பெயரும் வலியுறுத்தும்.
- ங. காமனுக்குத் தம்பி ஒருவ னுண்டென்பதும் அவன் பெயர் சாம
 னென்பதும் (அ) "கவர்களைச் சாமனார் தம்முன் செலவு காண்க"
 கலி. ௬௪: ௩௩-௪. (ஆ) "காமனுஞ் சாமனுக்கலந்த காட்சிய", (இ)
 "காமன் தம்பியிற் காண கிடந்தபின்" கீலக. ௪௩, ௧௭௧௫. (ஈ)
 "அனங்கதேவா, வய்யவ மாக் கொலோ வென்று சொல்லி யுன்னையு
 மும்பியை யுத்தொழுதேன்" நாச்சியார் திருமொழி. ௧. 'தையொரு
 திக்கன்'. (உ) "காமனுஞ் சாமன்றனு, முனிவர்தம் வடிவமகொண்ட
 முறைமையதாகுமென்ன" இராமா. அசுவமேத. ௧௪௭. (ஊ) "காமனுஞ்
 சாமனு மெனக்கவி னமைந்தார்" பிரமோத்தா. சேந்தனி. ௪. (எ)
 "சாமனிலுங் காமனிலுங் தயநகுமெய்யோன்" வில்லி. அருச்சுனன்
 நீர்த்த. ௨௭. என்பவற்றால் அறியலாகும். (ஏ) காமன் சாமனென்ப
 வர்களின் வரலாறு பிரத்தியும் சரிதமென்னும் சைனநூலால் தெரி
 நின்றதென்பர், உ. வே. சாமிநாதையாவர்கள்; கீலக. ௪௩. விசேடக்.

- ௬ பல்வரி யின(கு) வண்டு புதிதுண்ணும். பருவத்தத்
தொல்களின் றெலிந்தவென் றடமென்றே னுள்ளுவா
(௨)ரொல்துபு நிழல்சேர்ந்தார்க் குலிபாது (௩) காத்தோம்பி
(௪) வெல்புக முல்கேத்த விருந்துநாட் னெறபவர

௧. வண்டு புதிதுண்ணுதல்: இந்துற்பக்கம், ௧௦௭: ௪ - குறிப்புப்பார்க்க.
௨. (அ) “அலந்தயரா நின்றார், நிழலடைந்தே நின்றையென் றேத்திக் -
கழலடையச், செற்றங்கொண் டாடிச சிலைத்தெழுந்தார் வீந்தவியக்,
கொற்றங்கொண் டெஃகுயர்த்தான் கோ” பு. வெ: வஞ்சி. ௭. (ஆ)
“சுனைகனூத் தம்மடைந்தார்க் குற்றுழிபு மற்றோர், விளைவுன்னி வெற்
றுடம்பு தாககார் - தளர்.கடைய, தானுடம் பென்று புகழுடம் போம்பு
தற்கே, தானுடம் பட்டார்கடாம்” நீதிநெறி. ௪௦. (இ) “மறந்தலை மயங்கி
வையத் தொருவரை யொருவர் வாட்ட, விறந்தலை புறமுமை நோக்கி
யின்னுயிர் போலக் காக்கு, மறந்தலை நின்ற வேந்த ரடிநிழ லன்றி
யார்க்குஞ், சிறந்ததொன் றில்லை கண்டாய் திருமணி திகழும் பூனோய்”
துளாமணி. மந்திரசாலை. ௨௮. (ஈ) “உடைந்தவர்க் குதவா னாயி னுள்ள
தொன் றியா னாயி, னடைந்தவர்க் கருளா னாயி னறமென்றா மாண்மை
யென்னும்” கம்ப. விபீடணன். ௧௧௦. (உ) “செருவி னெட்டலரைக்
கொன்று திறைகொண்டி நாகோத்து செங்கோல் வளர்ப்பது
மாட்சியாமே” (ஊ) “உலகிடை யூறெய்தா, வரிசையிற் காத்து நீதி
வழுக்கினார் தம்மை மொத்திக், கரிசறப்பொருளுற கோடல் காவலர்
தருமம்”. விநாயக. அரசியற்கை. ௪௫, ௬௧.
௩. “ஆர்கலி னூலத் தறங்காவ லாற்சிறந்த, பேரருளிநூர்க்குப் பெறவரி
தியாதரோ, ஆர்திரைய மாமகர வெள்ளத்து காப்பனும், பேரர் மலைந்து
வெல்லும் புகழ்” இரும்பல் காஞ்சி.

4. (அ) “அடுதிறலையர் புகழ்வேந்தே” மது. ககூ. (ஆ) “வெல்புக முயர்நிலை” கலி. கஃ: ௫௦. (இ) “சயம்புகழார் பலர்வாழந் தடங் குருகர்” திருவாய். (ஈ) ௨: ௧௧. (ஈ) “அயன்றலை கொண்டிசென் டாடல் பாடி யருக்க னெயிறு பறித்தல் பாடிச், கயந்தனைக் கொன்றாரி போர்த்தல் பாடிக் காலனைக் காலாலுதைத்தல் பாடி, வியைந்தன மும் புரமெய்தல் பாடி” திருவாசக. திருப்பொற். கஅ. (உ) “திரிபுர மெரித்த வாறுந் தேர்மிசை நின்றவாறுந், கரியினை புரித்தவாறுந் காமனைக் காய்ந்த வாறுந்,பரிவினாற் பாட” பேரீய. திருகீலகண்டயாழ். இ. (ஊ) “அயன்றலை யறுத்தல் பாடி யாக்கனை யடர்த்தல் பாடிச், கயந்தனை புரித்தல் பாடிக் காலனை யுதைத்தல் பாடி, வியன்புர மெரித்தல் பாடி வேன்கெட விழித்தல் பாடிச், சயந்தரும் புகழ்கண் மற்றும் பாடி னான் சால வாழ்த்தி” திருவால. இஃ. க. (எ) “காலனைச் செருத்த வாறு முப்புரங் காய்ந்தவாறுந், போல்வன வுலகந்தேறப் பூதர்கள்

19

கச்சு

கவித்தொகை. ௨௬

எ-து. இயற்கை நலங்கெட்ட என்னுடைய பெருமையைபுடைய மெல்லிய தோலைப் பலவரியினைபுடைய இனமாகிய வண்டுகன் புதிதாகிய தேனை நுகரும் இளவேனிற்காலத்தே கூட நினைப்பார், முன்னர் (க) அந்நாடு ஸ்பவர் கலக்கமுறுத்த அலைபெற்று, பின் தன்னை நிழலாக அடைந்த குடிமக்களுக்கு நெஞ்சவருந்தாதபடி பகைவரைப் பேணிக் காத்து, முன்பு நாடாட்சி பெற்ற பகைவரை வென்ற புகழை உலகத்தார் புகழ்ப் புதுமையைபுடைய நாட்டிலே இருக்கின்றவர்; எ-று.

என்றதனால்; (உ) திறைபெற்றநாட்டைத் திருத்தித்தந் நாடுபோல நெறி முறைமை நடத்துவித்தலே பொருளென்று இருக்கின்றவர் நம்மை நினையார் காணென்று நிகழ்ந்தது கூறினான். விருந்து நாடெனவே பகைவர் தோற்றுத் திறைகொடுத்தமை தோன்றிற்று.

உன்னுவாரெனு முற்றுவினை பெயர்கொண்டிருந்தது. காத்து உறைபவ
ரென்க.

கந. (௩) திசைதிசை தேனார்க்குக் (௪) திருமருத முன்றுறை
வசைதீர்ந்த வென்னலம் வாடுவதருளுவார்

விருது பாட" கரஞ்சி. தக்கீச. சஅ. (ஏ) "பாடினார் வெல்புகழைப்
பல்புலவர்" (ஐ) "வெல்புகழறைந்தோர்க்கீந்து" பு - வெ. வாகை. க.
பாடாண்கொளு. உசு.

க. "மறந்தலை மயங்கு செவ்வேன் மன்னவன் வெய்ய ஞாயி, னறந்தலை
மயங்கி வைய மரும்பட ருழக்குமன்றே" துளாமணி. மந்திரசாலை. உடு.

உ. "வென்றுகலந் தநீஇயர் வேண்டிபுலத் திறுத்தவர், வாடா யாணர் நாடு
திறை கொடுப்ப" பதிற்று. டுந.

௩. (அ) "திசைதிசைஹைபவர்" என்பது காவற்பாங்கின்கண் தலை
வன்கூறியதுகேட்ட தலைவி கூறியதற்கும் " (தொல். அகத். கு. சஅ.
நச்.) (ஆ) பாட்டுடைத் தலைவன் ஆறுகூறியதற்கும் (தொல். புறத்.
கு. ௩௨. நச்.) மேற்கோள். இப்பகுதியில் (இ) வேண்டிக்கோடற்
பொருண்மைக்கண் அருளுவாராகவென்பது அருளுவார் என ஈறு
திரித்ததுஎன்பர், தெய், தொல். வினை. கு. உக. "அவற்றுண்முன்னிலை"

"திசைதிசை" கோவையார். கஉஅ. கம்ப. முதற்போர். ௧௨௬, நாக
பாச. கநடு, இராவணவதை. அடு. விநாயக. மயூரேசர். ௧௯௭.

௪. (அ) "திருமருதமுன்றுறை சேர்புனற்கண்டிப்பார்" (ஆ) "திருமருத
நீர்ப்பூத்துறை" (இ) "தீம்புனல்வையைத் திருமருதமுன்றுறையால்"
(ஈ) "திருமருத முன்றுறை முற்றங் குறகி" பரிபாடல். எ. அந்,
கக: ௩௦, உஉ: சடு, 'மாரிலம்': எஉ. (உ) "வருபுனல் வையை வார்
மண லகன்றுறைத், திருமரு தோங்கிய விரிமலர்க் காவின்" அகம். ௩௬:

க-க0. (ஊ) “வருபுனல் வையை மருதோங்கு முன்றறை” சிலப்.
கசு: எஉ.

(பிரதிபேதம்) * உன்னொரென்முற்றுவிணப்பெயர்.

முதலாவதுபாலை. உசு

கசுஎ

க) நசைகொண்டு (உ) *தந்நீழல் சேர்ந்தாரைத் தாங்கித்தம்
மிசைபரந துலகேத்த வேதினாட் டிறைபவர்

எ-து. குற்றமற்ற என்னலங்கெடுவதற்குத் திசைதோறுந் திசைதோறும்
தேனினம் ஆரவாரிக்குந் திருமருதத்துறைமுன்னே அருளுதலைச் செய்வார்,
நம்மைக் காத்தற்குரியான் இவனென்று நச்சதல் கொண்டு தம்மை நிழலாக
வந்தடைந்த குடிமக்களைத் தமக்குப் பாரமென்று பொறுத்துத் தம் புகழ் உல
கெங்கும் பரக்கையினாலே அவ்வுலகத்தார் புகழ்த் தமக் கயலாகிய நாட்டிலே
இருக்கின்றவர்; எ-று.

“யாறுங் குளனுங் காவு மாடிப், பதியிகந்து நுகர்தலு முரியவென்ப”
(ங) என்பதனால், திருமருதத்துறையில் அருளுவாரென்றான்.

கஎ (சு) அறல் † சாஅய் பொழுதோடெம் மணிநுதல் வேறுகித்
திறல்சான்ற பெருவனப் பிழப்பதை யருளுவா

ருறஞ்சி நிழல்சேர்ந்தார்க் குலையாது காத்தோம்பி

(ரு) யாறின்றிப் பொருள்வெஃகி யகன்றநாட் டிறைபவர்

எ-து. எம்முடைய அழகினைபுடைய நுதலும் பசந்து நாமும் † வலிமை
யமைந்த பெரிய அழகை இழப்பதற்கு நீரற்று ஒதிதல்சுருங்கின இளவேனிற்
காலத்தே அருளுதலைச் செய்வார், முன்பு நாடி ஆட்சிபெற்ற அரசர்செய்த
வருத்தத்திற்கு அஞ்சி நிழலாக வந்தடைந்தார்க்கு நெஞ்சுவருந்தாதபடி பகை
வரைப் பேணிக் காத்து, நெறியன்றி அவ்வரசர் பொருளை விரும்புகையினாலே,
அவரை நீங்கின நாட்டிலே இருக்கின்றவர்; எ-று.

- க. (அ) “இரந்தது நசைவாட்டாயென்பது கெடாதோதான்” கலி. ௧௦௦:௧௨.
 (ஆ) “நச்சித்தம் சென்றார் நசைகொல்லா மாண்பினிதே” இளியது.
 உள. இ) “நசையவர்க்குச், கூடுவ நீவாளைக் கொவ்வைபோற் செவ்
 வாயாய், நாமவர் விண்ணோர் நயந்து” ஏலாதி. ௩௫.
 உ. “அடைந்தார் துயர்கூரா வாற்ற லினிதே” இளியது. ௩௨.
 ஈ. தொல். கற்பியல். சூ. ௫௦.
 ச. “அறல்சாய, வேருகி” என்பது மூன்றாவது ஏழாவது
 ஹேடு மயங்கிவருதற்கு மேற்கோள்; தொல். வேற்றுமைமயங்கு. சூ.
 உள. தெய். ‘ஏனையுருபு’
 ஞ. “பொருத்த மழியாத பூந்தண்டார் மன்ன, ருத்தமழிநிழ லாரை—
 வருத்தாது, கொண்டாரும் போலாதே கோட லதுவன்றோ, வண்டிதா
 துண்டு வீடல்” பழ. ௨௪௨.

(பிரதிபேதம்) * நச்சிழல் † சாயப் பொருளோடும். ‡ லயியமைந்த.

கச்சு

கலித்தொகை. ௨௭

௨௧

(க) எனநீ

தெருமால் வாழி தோழிநங் காதலர்

பொருமுரண் யாணையர் போர்மலைத் தெழுந்தவர்

செருமேம் பட்ட வென்றியர்

வருமென வந்தன்றவர் (உ) வாய்மொழித் தூதே

எ-து. என்றுகூறிமனஞ்சுழலாதேகொள்; அதற்குக்காரணம்யாதெனில், கங் காதலர் பொருகின்ற மாறுபாட்டையுடைய யானையை யுடையவராய்ப் போர்செய்தற்கு மாறுபட்டு எதிர்வந்தவருடைய போரிடத்தே நீ கூறியவாறே மேலானாடுகளைப்பெற்ற வெற்றியையுடையர்; ஆகையினாலே, அவருடைய மெய்ம்மொழியாகிய தூது வருவாரென்றுசொல்லி வந்ததுகாண்; இனித் தோழி நீ இனிதுவாழ்வாயாக; *எ-று.

மேம்பட்ட, ஈண்டுப் பெயராய் நின்றது. வரவெனவந்தன்று என்று பாடமாயின், வெற்றியையுடையர்; ஆகையினாலே அவர் மெய்ம்மொழியாகிய தூது வந்ததென்று சொல்லி வந்ததென்க.

எனநீ, தனிச்சொல். எஞ்சியது சுரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை தோன்றிற்று.

இது தரவின்கண் ஐஞ்சீரடிவருதலிற் கொச்சகமாய்க் கலிவெண் பாட்டின் லேராயிற்று. (உரு)

உரு. ஈதலிற் குறைகாட்டா தறனறிந் தொழுகிய

தீதிலான் செல்வம்போற் றிங்கரை மரநந்தப்

பேதுறு மடமொழிப் பிணையெழின் மாணோக்கின்

மாதார முறுவல்போன் மணமெனவன் முகையூழ்ப்பக்

ரு காதலர்ப் புணர்ந்தவர் கதுப்புப்போற் கழல்குபு

தாதொடுந்-தனிரொடுந் தண்ணற றகைபெறப்

பேதையோன் வினைவாங்கப் பிடிவா வாசனாட்

டேதிலான் படைபோல விறுத்தந்த திளவேனில்;

கூ நிலம்பூத்த மரமிசை நிமிர்பாதுங் குயிலெள்ள

நலம்பூத்த நிறஞ்சாய நம்மையோ மறந்தைக்க

கலம்பூத்த வணியவர் காரிகை மகிழ்செய்யப்

புலம்பூத்துப் புகழ்பானாக் கூடலு முள்ளார்கொல்;

- க. “எனநீ.....வாய்மொழித்தாதே” என்பது துதுவந்தமை தலைவிக்குத் தோழிகூறியதற்கு மேற்கோள். தோல். கற்பி. கு. கூ. ௪௪.
- உ. வாய்மொழித்தாது: “தானறிந்து கூறுத் தலைமற்றிடையது, கோணைந்த நிதென்று கூறுமால்” பாரதம்.

(பிரதிபேதம்) * என்றாறுவித்தான்.

முதலாவது பாலை. ௨௬

கூசுக்

கௌ கன்மிசை மயிலாலக் கறங்கியூரலர் தூற்றத்
தொன்னல நனிசாய நம்மையோ மறந்தைக்க
வொன்னதார்க் கடந்தடீஉ முரவுரீர் மாகொன்ற
வென்வேலான் குன்றின்மேல் விளையாட்டும் விரும்பார் கொல்;
கள மையெழின் மலருண்கண் மருஷுட்டி மகிழ்கொள்ளப்
பொய்யினாற் புரிவுண்ட நம்மையோ மறந்தைக்க
தைஇய மகளிர்தம் மாயமோ ட மர்ந்தாடும்
வையைவா ருயரெக்கர் துகர்ச்சியு முள்ளார்கொல்;
எனவாங்கு;

உ.உ நோய் மலி நெஞ்சேமா டிணைய நோழி
நாமில்லாப் புலம்பாயி னடுக்கஞ்செய் பொழுதாயிற்
கா மவேள் விழுவாயிற் கலங்குவள் பெரிதென
வேழுறு கடுந்தின்டேர் கடவி
நாமமர் காதலர் துணைதந்தார் விரைந்தே.

இது தலைவன் குறித்துப் பிரிந்த இளவேனில் வரவிற்கண் எம்மையோமறக்க, இக்காலத்து இவ்வூரின் கட டாம் விளையாடும் விளையாட்டும் *மறந்தாரோவேனக் சோல்ல ஆற்றுவாய தலைவிக்கு, தோழி தலைவன் வரவுணர்ந்து கழி யுவகையாற் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க) ஈதலிற் குறைகாட்டா தறனறிந் தொழுகிய
 தீதிலான் செல்வம்போற் றிங்கரை மாகந்தப்
 பேதுறு மடமொழிப் (உ) பிணையெழின் மாணோக்கின்
 (ஈ) மாதரார் முறுவல்போன் மணமௌவன் முகையூழ்ப்பக்

ரு காதலர்ப் புணர்ந்தவர் கதுப்புப்போற் றகழல்குபு
 தாதொந் தளிரொடுந் தண்ணற றகைபெறப்
 (மு) பேதையோன் வினைவாங்கப் பிடிவா வரசனாட்
 (நு) டேதிலான் படைபோல விறுத்தந்த திளவேனில்

க. (அ) “இவறவம்வதயிறைக்கு” குறள். சநஉ. (ஆ) “அறத்
 தாற்றி னியாத தீசை யன்று” முதுமொழிக். சஅ. (இ) “உள்ளியுள்ள
 வெல் லாமுவந் தீயுமவ், வள்ளி யோரின் வழங்கின மேகமே” கம்ப.
 பால. ஆறழப். ச. (ஈ) “வள்ளியோரீதல்வரையாதுபோல” கல். நஉ.

உ. “பிணையெழின் மாணோக்கு” கலி. ௫அ: உ. குறள். ௧௦௮௫, ௧௦௮௬.

நு. (அ) “மணமௌவன் முகையன்ன மாவீழ்வார் கிரை வெண்பல்” கலி.
 ௧௪: நு. (ஆ) “மௌவல் வான்முறைத், துணை நிரைத்தன்ன மாவீழ்
 வெண்பல்” அகம். உக: ௧-உ.

ச. வினைவாங்கல்: கலி. ௮: ௧; நைடநம்; அன்னத்தைத்தாது. ௧௦௫;
 திருவினை. பன்றிக்குட்டிகளை. ௧௩.

ரு. ஏதிலர் - பணைவர்; பழ. ௫உ.

(பிரதிபேதம்) * மற்தாரொன, † கழல்கு.

௧௫௦' கலித்தொகை. ௨௭

எ-து: (க)கொடுத்தற்றொழிவிடத்துப் பொருட்குறை காட்டாமற் கொடுத்து
 (உ) இல்லறம் நிகழ்த்தும் முறைமையை அறிந்து நிகழ்த்திய தீவினையில்லா
 தவனுடைய செல்வம்மிகுமாறுபோல இனிதாகியநிரையுடையஆற்றங்கரையில்
 மரங்கள் தழைக்க, சேட்டோர் மயக்கம் உறுதற்குக் காரணமான மட

மொழியினைபும் மான்பிணையினது அழகையுடைய நோக்குப்போல நோக்
கினைபுமுடைய காதலையுடைய மகளிருடைய எயிற்போல மணத்தையுடைய
மெனவலின் முகை அலர, தண்ணிதாசிய அறுதியையுடைய மணல் கழன்று
வீழ்த்த தாதா லுந்தளிரா லுங் காதலரைக் கூடினவருடைய மயிர்போல அழகு
பெற, இளவேனிர்காலம், அறிவில்லாத அமைச்சன் காரியத்தைப்புலப்படுத்தப்
படைவலி இல்லாத அரசனது நாட்டிலே பகையரசன் படைவந்து விடு
மாறுபோலத் தங்குதலைச் செய்தது. எ - று.

ஊழ்ப்பத் தகைபெற இளவேனில் இறுத்தத்தென்க. காட்டாதென்ப
தற்குக் கொடுத்தென்றும் கழல்குபுவென்பதற்கு வீழ்த்தவென்றும் வினை
வருவிக்க.

இது தாவு.

கூ (14) நிலம்பூத்த மரமிசை நிமிர்பாலுங் குயிலெள்ள
நலம்பூத்த நிறஞ்சாய நம்மையோ மறந்தைக்க

க. தானந்தவ யிரண்டுமென்னுங் குறளுரையில் “பெரும்பான்மைபற்றித்
தானம் இல்லறத்தின்மேலும், தவம் துறவறத்தின்மேலும் நின்றன”
என்பர் பரிமேலழகர்; துறன். கக.

உ. “அறந்தலை” கலி. கூ. “அறனெனப்பட்டதே யில்வாழ்க்கை” துறன். சக.

ங. (அ) “நிலம்பூத்த.....முள்ளர்கொல்” என்பதனைப் பாட்டுடைத் தலை
வன் ஊர்கூறியதற்கு மேற்கோள்காட்டி “இதனுட் கூடலிடத்துத்
தலைவியென்பது கூறினார்”. என்பர், நச்; தோல். புறத். கு. நஉ.
(ஆ) “பெயரசேச்சங்கொண்டுமுடியு மறுவகைப் பெயர்களுள் கருவி
யென்றதனால் மூன்றாவதற்கோதிய காரணமும் ஏதுவுங்கொள்க.
வந்ததுகண்டு வாராது முடித்தலென்பதனால் ‘நிலம்பூத்தமரமிசை
நிமிர்பாலுங்’ என்றவழி நிலம்பொலிவுபெற்ற மரமெனப் பொலி
தற்கேதுவின்கண் வந்தது ” என்பர் தெய். தோல். வினை. கு. நஅ.
‘அவற்றொடு’. (இ) “நிலம் பூத்தமரம்” என்பதை அகரவீற்றப் பெய

ரெச்சம் காரணத்தின்கண் வந்ததற்கு (தொல். வினா. கு. ௩௭. ௩௪.) மேற்கோள் காட்டி, இக்கருத்தை (ஈ) “பெண்மை சீட்டிய வுயர் நினை மருங்கி, ஞண்மை திரிந்த பெயர் நிலைக்கினவியும்” என்பழி ‘சீட்டியவென்பது நிலம்பூத்த மாமென்பதுபோலும் பெயரெச்சம்’ என்றும் (தொல். சொல். கிளவி. கு. ௪.) (உ) “தேன்வாபுமிழ்ந்தவ மிர்துண்ட வன்போன்று” என்பதற்கு, தேனை உமிழ்தற்குக் காரணமாகிய அயிர் தந்தை உண்டவனை யொத்து என்று பொருள்உறி ‘உமிழ்ந்தவமிர்து

முதலாவது பாலை. ௨௬

கருக

கலம்பூத்த வணியவர் காரிகை மகிழ்செய்யப்

புலம்பூத்துப் புகழ்பாணக் கூடலு முள்ளார்கொல்

எ - து: நிலம் பொலிவுபெறுதற்கு ஏதுவாகிய மரத்தின்மேலேயிருந்து காலங்களிட்டு ஏக்கழுத்தஞ்செய்து ஆரவாரிக்குங் குயில்கள் நம்மை இகழும் படியாக, நன்மைபொலிவுபெற்ற நமதுநிதங் கெடும்படியாக, தாம் விரும்பாத நம்மையோமறப்பாராக; (க) தாம் அணிந்த கலங்கன்பொலிவுபெறுதற்குக் காரணமான அழகினைபுடைய பரத்தையருடைய அழகு தம் மனத்தை மகிழ்ச்சியைச் செய்கையினாலே தம் அறிவு பொலிவுபெற்று அவரைப் புகழ்தல் அமையாத கூடலையும் நினையாரோ? நினைக்கில் வருவான்றோ? எ - து.

பெயரெச்சத்திற்குக் காரணம்வருதல் கருவிக்கண அடங்கும். மறந்தைக்க, வியங்கோட் டிரிசொல்.

க௩ (௨) கன்மிசை மயிலாலக் கறங்கிபூ ரலர்தூற்றத்

தொன்னல நனிசாய நம்மைபோ மறந்தைக்க

(௩) வெவ்னாநார்க்க (௪) கடந்ததே (௫) முரவுநீர் (௬) மாகொன்ற

(௭) வெண்வேலான் குன்றின்மேல் வினையாட்டும் விரும்பார்கொல்

நிலம் பூத்தமரம்போல நின்றது’ என்றும் (சீவக. ௨௬) வற்புறுத்துவர்

இவ்வுரையாசிரியர். (ஊ) நிலம்பூத்த மரமென்புழி எதுப்பொருண்மை கருவிக்கண் அடங்குமென்பர், இ-வி. உரையாசிரியர்; இ-வி. கு. உச௩.

க. “பூணுக் கழகளிக்கும் பொற்றொடியை” நன. சுயம்வர. கடுக.

உ. (அ) “கன்மிசை ..விரும்பார்கொல்” இது குறிஞ்சிக்குப் பயின்ற மயில் பாலைக்கண் இளவேனிற்கண் வருதலிற் பொழுதொடு புள்ளு மயங்கிற்று. என்றும் தோல். அகத். கு. கக; (ஆ) இதனுள் வென் வேலான் குன்றெனமலை கூறினார் என்றும் தோல். புறத். கு. நஉ. கூறுவர்; கச. (இ) இ - வி. தூலார் பாலையில் குறிஞ்சித்திணைக்குரிய மயில் வந்ததென்பர்; இ-வி. கு. நகசு:

ந. “சொற்களெல்லாம் இந்நூலில் ஒதிய இலக்கணத்தால் முற்றுப் பெற் றிலவாயினும் பலவகைப்பட்ட ஆசிரிய மத விகற்பத்தான் வரும் பிறநான் முடியினான் முடியினும் இலக்கணப் பிழைப்பின்று” என்று கூறி, அதற்கு “ஒன்னொர் . . குன்றின்மேல்” என்பதனை மேற்கோள் காட்டி வெவ்வேறுகாலப் பெயரெச்சம் அடுக்கி வந்த தென்பர், தெய்; தோல். எசச. கு. கச. ‘செய்யுண்’.

ச. கடந்ததிதல்: கலி. உ: ச, க௦க: நக, க௦இ: க; பரி. கஇ: சஇ; புறம். அ. இ, உரு: கச, ச௦: உ, அ௦: க, கக௦: க.

இ. “உரவுநீர் மாகொன்ற வேல்” சிலப். உச: சஇ.

ஈ. முருகு. ‘க௦. ‘மாமுதறடிந்த’ என்பதன் குறிப்புப்பார்க்க.

எ. “வென்வேலான் குன்றில் விளையாட்டி யானகலேன்” சிலப். உக: ‘தென்னவன்’ பக்கம். இஎஎ.

கஇஉ

கவித்தொகை. உஎ

எ - து: நஞ்சாயல் கெட்டமைகண்டு மலைமேலே மயில் ஆரவாரித்து ஆடும் படியாக, ஊரிலுள்ளார் ஆரவாரித்து அலர் தூற்றும்படியாக, நம்முடைய இயற்கைநலமும் மிகக்கெடும்படியாக, தாம் விரும்பாத நம்மையோ மறப்பா

ராக; பகைவரை மாயஞ்செய்துகொல்லாது வென்றுகொல்லும் பரக்குங் கடலிடத்து எய்தாநின்ற மாமரத்தைத் தடிந்த * வென்றிவேலையுடைய முருகன் திருப்பரங்குன்றின்மேற் பரத்தையருடன் விளையாடும் விளையாட்டையும் விரும்பாரோ ? விரும்பில் வருவான்றோ ? எ - று.

“எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளு, மந்நிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும், வந்த நிலத்தின் பயத்த வாறும்.” என்ற (க) விதிபற்றிக் குறிஞ்சிக்குப் பயின்ற மயில் பாலைக்கண் இளவேணிந்காலத்து வருதலிற் பொழுதொடு புள்ளு மயங்கிற்று.

கள மையெழின் மலருண்கண் மருவூட்டி மகிழ்கொள்ளப்

பொய்யினுற் புரிவுண்ட நம்மையோ மறந்தைக்க

†தையிய மகளிர்தம் மாயமோ டமர்ந்தாடும்

வையைவா ருயரெக்கர் நுகர்ச்சியு முள்ளார்கொல்

எ - று, †எம்மை மயலாக்கிக் கருமையுடைத்தாகிய அழகிளையுடையநீல மலர்போலும் மையுண்கண்ணை மகிழ்ச்சிகொள்ளும்படி ||தம்மோடே மருவூத லூட்டித் +தாம் செய்த பொய்யாலே மனம் தம்மிடத்திலே புரிதலைச்செய்த தாம்விரும்பாத நம்மையோமறப்பாராக; கோலஞ்செய்தலையுடையபரத்தையர் தம்முடைய திரளோடே மனம் பொருந்தி விளையாடும் வையையாற்றிடத்து நீண்ட உயர்ந்த இடுமணவிடத்து நுகர்ச்சியையும் நினையாரோ ? நினைக்கில் வருவான்றோ ? எ - று.

மருவூதலூட்டியென்றார், அக்கண்ணிடத்து நாவாற் செய்யுந் தொழிலை மருவூட்டிச்செய்தவென ஒருசொல் வருவிக்க.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு

எ - று: என்று கூறி ; எ - று.

ஆங்கு அசை.

இது தனிச்சொல்.

உஉ நோய்மலி நெஞ்சமொ டிணைய றேழி
 நாயில்லாப் புலம்பாயி னடுக்கஞ்செய் பொழுதாயிற்
 (உ) காமவேள் விழுவாயிற் கலங்குவன் பெரிதென
 வேழுறு கடுந்திண்டேர் கடனி

நாமமர் காதலர் துணைத்தந்தார் விரைந்தே

க. தொல். அகத். கு. கக. இத்தூற் பக்கம், கடுக: உ - குறிப்புப் பார்க்க.
 உ. காமன் விழவு: கவி. ஈ௦. கங், ஈடு: கச.

(பிரதிபேதம்) * வென்யேகி, † ஸதவிய, ‡ என்ன, || தன்மேடே, + தான்.

முதலாவது பாலை. ௨௭

கடுங்

எ - து: நோய்மிக்க நெஞ்சோடே வருத்தாதேகொன்; தொழி! நாம்
 அமர்ந்தகாதலர், தனிமையாயின் நாயில்லாத தனிமையாயிருந்தது; கால
 மாயிற் பிரிந்தார்க்கு நடுக்கஞ்செய்யும் இளவேனிற்காலமாயிருந்தது; ஊரி
 லுள்ளார் கொண்டாடும்விழுவாயிற் காமவேளுக்குச்செய்யும் விழுவாயிருந்தது;
 ஆதலாற் பெரிதுங் கலங்குவனென்று கருதிப் பகைவர் மயக்கமுறுதற்குக்
 காரணமான(கு)கடிய திண்ணிய தேரை விரைந்து செலுத்தித் தாம் துணையாக்
 தன்மையை நமக்குத் தந்தார்காண்! * எ - று.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை தோன்றிற்று.

இஃது † எட்டடித்தாவும் நான்கடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் ஐயடிச்
 சுரிதகமும்பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (உக)

உஅ. பாடல்சால் சிறப்பிற் கிணையவுஞ் சுணையவு
நாடினர் கொயல்வேண்டா நயந்துதாங் கொடுப்பபோற்
ரோடவிழ் க மழ்கண்ணி தையு புணவார்கட்
டோடுதத் தாழ்ந்து துறை துறை கவின்பெறச்
செய்யவ ளணியகலத் தாரமொ டணிகொள்பு
தொய்யகந் தாழ்ந்த கதுப்புப்போற் றுவர்மணல்
வையைவா ரவீரற விடைபோழும் பொழுதினான்;

அ விரிந்தானு மலராயின் விளித்தா லுங் குயிலாயிற்
பிரிந்துள்ளா ரவராயிற் பேதுறுஉம் பொழுதாயி
னரும்பட ரவலனோ யாற்றுவ ளென்னுது
வருந்தனோய் மிகு மாயின் வணங்கிறை யளியென்னே;

கஉ புதலவை மலராயிற் பொங்கரின வண்டாயி
னபலதை யலராயி னகன்றுள்ளா ரவராயின்
மதலையி னெஞ்சொடு மதனில ளென்னுது
துதலுரும் பசப்பாயி னுணங்கிறை யளியென்னே;

கசு தோயின வறலாயிற் சுரும்பார்க்குஞ் சுணையாயின்
வாவின தனிராயின் மறந்துள்ளா ரவராயிற்
பூவெழி விழந்தகண் புலம்புகொண் டமைபாது
பாயனோய் மிகுமாயிற் பைந்தொடி யளியென்னே;
எனவாங்கு;

உக ஆயிழா யாங்கன முரையாதிசேயார்க்கு
நாந்துது மொழிந்தனம் விடல்வேண்டா நம்மினுந்
தாம்பிரிந் துறைத லாற்றவர்
பரிந்தெவன் செய்தி வருகுவர் விரைந்தே.

க. கடுமை - விரைவு.

(பிரதிபேதம்) * என உயகையாற்கறினா, † ஏழடித்தவும்.

மூன்று இளவேனில்வாலின்கண் சூற்றத தலைவி தூதுவிடக்கருந்,
தோழி, அவர் பரிந்திருந்தலை மீயினுந் தாம்வல்லால்லொளச் சொல்லி
வற்புறுத்தியது.

இதன் பொருள்.

உஅ. பாடல்சால் சிறப்பிற்(3) சினையவுஞ் சினையவு

நாடினர் கொயல்வேண்டா நயந்துதாங் கொடுப்பபோற்

- க. (அ) அகரவீற்றுப் பலவறி சொல்லுக்கு உண்பவென்பதை உதாரணங் காட்டியவழி “உண்பவென்பது பகரவீற்றுப் பலாறி சொல்லன்றே, அஃறிணைக்காயின வாறென்னை யெனின்:—பகரவீறுதி யாயினன்றே உயர்திணைக்காவது. ஈண்டுக் காட்டப்பட்டது, ‘கானந் தகைப்ப செலவு’ ‘சினையவுஞ் சினையவு, நாடினர் கொயல் வேண்டா நயந்து தாங் கொடுப்பபோல்’ என நின்றனபோல எதிர்காலத்து வரும் பகரமூர்த்து நின்ற அகர வீறுதலின், அஃறிணைச் சொல்லே யாமென்பது. செய்யுளாகலின் தகைப்பன கொடுப்பன என்னுஞ் சொற்கள் தகைப்ப கொடுப்ப என விகராவகையான் அவ்வாறு நின்றனவாகலான், வழக்கு முடிவிற்கு அவைகாட்டல் நிரம்பா தெனின்:—தகைத்தன, தகையா நின்றன; தகைத்த, தகையாநின்ற. எனவும் கொடுத்தன, கொடா நின்றன; கொடுத்த கொடாநின்ற. எனவும் இறந்தகாலத்தும் நிகழ்காலத்தும் அகரவீறு முதனிலைக் கேற்றவாற்றான் அவ்வக் காலத்திற்குரிய எழுத்துப்பெற்று அன் பெற்றும் பெருது முடியுமாறு போல எதிர்காலத்தும் முதனிலைக் கேற்றவாற்றான் அக்காலத்துக்குரிய எழுத்துப்பெற்று அன்பெற்றும் பெருதும் முடியும். எதிர்காலத்துக்குரிய எழுத்தாவன: பகரமும் வகரமுமாம். அவற்றுட் பகரம் பெற்று அன்பெற்றும் பெருதும்

முடிவுழி, தகைப்பன, தகைப்ப; கொடுப்பன, கொடுப்ப. எனவும் வகரம் பெற்று அவ்வாறு முடிவுழி, வருவன, வருவ; செல்வன, செல்வ. எனவும் இவ்வாறு முடிபுமாகலின், தகைப்ப கொடுப்ப என்பன விகாரமெனப்படா; இயல்பேயா மென்பது. கொடுப்பன யாவை ஆவையோல என உவமைகருதாது அவை தம்மையே சுட்டி நின்றலிற் 'கொடுப்ப என்பது பெயரன்மையறிசு' என்பர், சேனா வரையர்; தொல். கிளவி. சூ. கூ. (ஆ) பகரவிறுதி அஃறிணைக் கண்ணும் வருமென்பதற்கு 'நயந்துதான் கொடுப்பபோல்' என்பதைச் சிலர் உதாரணங்காட்டியது தவறென்று மறுத்து அது 'விரும்பிக் கொடுப் பாராப் போலென மாந்தரோ வேமைகுறித்து வந்ததென்பர், தெய்வச்சிலையார்; தொல். கிளவி. சூ. ஏ. 'ரஃகான்'. (இ) "மலையவு நிலத்தவுஞ் சினையவுஞ் சுனையவும், வண்ணவண்ணத்த மலராய்பு" துழிஞ்சி. 13ககந-ககச. (ந) "மாக்கருங்கண்ணியர் வீணந்த வண்குழற், தேக்கமழ் மலர்நனிசிதற வாடலாற், காக்களின் மாங்களுங் கமழும்

முதலர்வதுபாலே. உள்.

கருநி

ரோடவிழ் கமழ்கண்ணி தையுபு புனைவார்கட்

டோடுறத் தாழ்ந்து துறைதுறை கவின்பெறச்

(க) செய்யவ ளணிபகலத் தாரமொ டணிகொள்பு

தொய்யகர் தாழ்ந்த கதுப்புப்போற் றுவர்மணல்

(உ)வையவா ரவிரற லிடைபோழும் பொழுதினான்

எ - து: சுனையிடத்துப் பூக்களை ஆராய்ந்து பறித்தலும் வேண்டாவாகிப் பாடுதல் அமைந்த தலைமையினைபுடைய பூக்களைக் கொம்புகள் தாங் கொடுக்க வேண்டுமென்று * விரும்பியுங் கொடுப்பனபோல் இதழ்விரிகின்ற கமழும் (ந) கண்ணியைக் கட்டிச் சூடும் அம்மகளிரிடத்தே திரட்சிபுறத் தாழ்ந்து கொடுத்துத் துறைதொறந் துறைதொறும் மாங்கள் அழகுபெறும்படி யாறு அறவிடைபோழும் பொழுதின்க ணென்க.

கவின்பெற அறல் இடைபோழுமென்றது காரணகாரியமாம்; பெரு கியரீர் வற்றினகாலத்து அவைபூத்தவின்.

குறிஞ்சிநிலத்திற் சுணைப் பூக்களைத் தேடிப் பறியாதபடி இக்கரையின் மரங்கள் வேண்டிப்பூக்களைக் கொடுத்தனவென்றார்.

சுணையவுமென்னும் உம்மையைக் கொய்யலுமென மாறுக. உம்மை, எதிர் மறை. சுணையவுமென்னும் உம்மையை நயத்துமென மாறுக. உம்மை, சிறப்பு.

கல்விடத்துநீர்நிலைக்குச் சுணையென்னும் பெயரே ஆண்டிக்குறுதலாலும் யாற்றங்கரைக்கண் இன்மையாலும் சுணை தாழ்ந்து கொடுத்தலன்றிச் சுணை தாழ்ந்து கொடுத்தல் இன்மையாலும் இதுவே பொருளாம். தோடுறத்தாழ்ந் தென்றதற்குத் திரட்சியுறத் தங்கியென்றும், கவின்பெறவென்றதற்குக் கவின் பெருநிற்கவென்றும் பொருள்கூறின், பெருநிற்க இடைபோழு மென்றது பிறவினையாதவின் ஆற்றிற்குச் சிறப்புக் கூறிற்றன்றாய் வேரோர் வினையா மாறுமுணர்க.

திருமகளுடைய அழகினையுடைய மார்பிடத்து முத்தாரத்தோடே ஒப்புக்கொண்டு அறவிடை போழுமென்க. சிவந்த தலைக்கோலத் தககின மயிர்போற் சிலவிடங்கள் சிவப்பையுடைத்தாகிய மணலையுடைய ற்வையை, யாற்றில் ஒழுகுகின்ற விளக்கத்தையுடைய அரன்மணலை யாரமோ டண்கொள்பு. நடுவே பிளந்தோடும் பொழுதிண்கணென்க.

இது தாவு.

வல்லியிற், பூக்களும் பூஞ்சுணை பூத்த போலுமே” பாகவதம். (௧௦) புனல் வினையாட்டு. கக.

- க. (அ) “மணிமலைப் பணைத்தோண் மாநில மடந்தை, யணிமுலைத் துயல் வருஉ மாரம் போலச், செல்புன லுழந்த சேய்வரற் கான்யாறு” சிறுபாண். க - ந. (ஆ) “அலைநீ ராடை மலைமுலை யாகத், தாரப் பேரியாற்று மாரிக் கூர்தற், கண்ணகன் பரப்பின் மண்ணக மடந்தை” சிலப். இ: க-ந.

- உ. "அறல் வாரும் வையை" கலி. ௩௦: ௧௬.
 ௩. மகளிர் கண்ணிருதெல்: கீவக. ௧௩௧௭, ௧௩௧௮; பிபநுங். (௧) ௩௪: ௧௬௨; ௩௪: ௧௬௩; (௨) ௧௬: ௭; ௧௭: ௮௦; ௧௮: ௧; (௩) ௮: ௧௨; ௧௩: ௧௬.
 (யிரதிபேதம்) * வீரும்பிக்கொடுப்பன, † வையை, வையையாற்றில்.

கருக

கலித்தொகை. ௨௮

அ (௧) விரிந்தானு மலராயிள் விளித்தாலுங் குயிலாயிற்
 பிரிந்துள்ளா ரவராயிற் பேதுறாடம் பொழுதாயி
 (௨) னரும்பட ரவலனோ யாற்றுவ னென்னுது

வருந்தனோய் மிகுமாயின் வணங்கிறை யளிபென்னே

எ - து: மலர்கள் அலர்ந்து, அமையாவாயின், குயில்கள் தம்பெடையை அழைத்துக் கூவுமாயின், நந்தலைவர் நம்மைப் பிரித்து நினையாராயின், இள வேனிற்காலம் மயக்கமுறுத்துமாயின், அரிய நினைவையுடைய அவலத்தைச் செய்யுங் காமனோய்க்கு இவர் ஆற்றுவனென்று கருதாது இவன் இறந்துபடுவெ னென்று நீ வருந்துமபடி எனக்குக்காமனோய்மிகுமாயின், வணங்கின இறையையுடையாய்! நம்மாட்டி அவர்செய்யும் அளி என்னபயன் தரும்? எ - து.

கஉ புதலவை மலராயிற் பொங்கரின வண்டாயி
 னயலதை பலராயி னகன்றுள்ளா ரவராயின்
 மதலையி னெஞ்சொடு மதனில னென்னுது

நுதலுரும் பசப்பாவி னுணங்கிறை யளிபென்னே

எ - து: மலர்கள் *சிறுதூற்றினவையாயின், வண்கள் சோலையிடத்தன வாயின், அலர் அயலாடித்ததாயின், நந்தலைவர் நம்மைப் பிரித்து நினையா ராயின், பசப்பு ஒரு பற்றில்லாத நெஞ்சுடனே தானும் வலியனல்லெனென்று கருதாதே நுதலிடத்தே பரக்குமாயின், அசைகின்ற இறையினையுடையாய்! நம்மாட்டி அவர்செய்யும் அளி என்னபயன் தரும்? எ - து.

கக தேராயின் வறலாயிற் சுரும்பார்க்குஞ் சினைபாயின்
மாயின் தளிராயின் மறந்துள்ளா ரவராயிற்
பூவெழி விழந்தகண் புலம்புகொண் டமையாது

(ந) பாபனோய் மிகுமாயிற் பைந்தொடி யளியென்றோ

எ - து. அற்றவருதலைபுடைய நீர் மணலிடத்தே செறிந்தனவாயின்,
கொம்பிற் பூக்களிலே சுரும்பு ஆரவாரிக்குமாயின், தளிர் மாவிடத்தனவாயின்,
நந்தலைவா நம்மை மறந்து நினையாராயின், பூவினது அழகை இழந்த கண்கள்
உறக்கத்தைக்கொண்டு ஆற்றியிராமற் தனிமையால் உண்டான நோய் மிகு
மாயின், பசிய தொடியினைபுடையாய் நம்மாட்டு அவர்செய்யும் அளி என்ன
பயன் தரும்? எ - று.

ஓகாரங்கள் ஏதிர்மறையாதலிற் பயன் தராதின நின்றது.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

க. “விரித்தாலு மலராயின் விளித்தாலுந் குயிலாயின்” என்பது பொழிப்
பியையுத் தொடைக்கு மேற்கோள்; நோல். செய். கு. கக, நக.

உ. “அரும்பட ரவலம்” ஐங்குறு. ௪௮௫.

ந. பாயல் - உறக்கம்: கலி. ௧௦: ௧௦, உச: ௭, நள: ௬, அள: ௧௬, கநச:
அ, ௧௪௫: உச.

(பிரதிபேதம்.) “நெறுநுற்றிலைய,

முதலாவது பாலை. ௨௮

௧௫௭

எனவாங்கு

எ - து: என்று; எ - று.

ஆறகு அசை.

இது தனிச்சொல்.

உக ஆயிழா யாங்கன முரையாதி சேயார்க்கு
நாந்நாது மொழிந்தனம் விடல்வேண்டா நம்மினுந்
தாம்பிரிந் துறைத லாற்றலர்
பரிந்தெவன் செய்தி வருகுவர் விரைந்தே

எ-து: ஆராய்ந்த இழையினையுடையாய், அவனும் பயனின்றாக உணர்
யாதேகொள்; சேய்நாட்டில் உறைகின்றவர்க்கு நம்வருத்தத்தைக் கூறினமாய்
நாம் தூதுபோக விடவேண்டா; நம்மினும் தாம இக்காலத்துப் பிரிந்திருத்தலை
ஆற்றாராய் விரைந்து வருகுவர்; ஆதலால் வருந்தி என்னகாரியஞ் செய்
கின்றாய்? *எ - று.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்கு இழிவும், தோழிக்கு அசகமும் பிறந்தன.

இஃது ஏழடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் பொருள்பெற தனிச்
சொல்லும் நான்கடிச்சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா. (உஎ)

உசு. (க) தொல்லெழில் வரைத்தன்றி வயவுநோய் நலிதலி

னல்லாந்தா ரலவுற வீன்றவள் கிடக்கைபோற்

பல்பய முதலிய பசுமைநீ ரகன்ஞாலம்

புலலிய புனிற்றோர் இப் புதுநல மோத்தா

ரு வளையவர் வண்டல்போல் வார்மணல் வடுக்கொள
விளையவ ரைம்பால்போ லெக்கர்போழ்ந் தறல்வார
மாவீன்ற தளிர்மிசை மாயவ டிதலைபோ

லாயிதழ்ப் பன்மல ரையகொங் குறைத்தா

மேதக விளவேனி லிறுத்தந்த பொழுதின்கண்;

க0 சேயர்கட சென்றவென் னெஞ்சினைச் சின்மொழி
நீகூறும் வரைத்தன்றி நிறுப்பென்மன் னிறைநீவி
வாய்விரிபு பணியேற்ற விரவுப்பன் மலர்திண்டி
நோய்ச்சொந்த வைகலான் வாடைவந் தலைத்தருடம்;

கச, போழ்துள்ளார் துறந்தாகட் புரிவாடுங் கொள்கையைச்
சூழ்பாங்கே சுடரிழாய் கரப்பென்மற் கைநீவி

க. இச்செய்யுள், பாலையில் வேனிலும் வாடையும் கங்குலும் மாலையும்
வந்ததற்கு மேற்கோள்; நொல். அகத். கு. கட. நச்.

(பிரதிபேதம்)* எனவறுபுறுத்தினா, † தனிச்சொல்லும்.

கருஅ

கலித்தொகை.உக

வீழ்கதிர் விடுத்தபூ விருந்துண்ணு மிருந்தும்பி
யாழ்கொண்ட விமிழ்சை யியன்மாலை யலைத்தருடம்;

கஅ. தொடநிலை நெகிழ்த்தார்கட் டோயுமென் னொருயிர்
வடுநீங்கு கிளவியாய் வலிப்பென்மன் வலிப்பவு
நெடுநிலாத் திறந்துண்ண நிரையிதழ் வாய்விட்ட
கடிமலர் கமழ்நாற்றங் கங்குல்வந் தலைத்தருடம்;

எனவாங்கு;

உங வருந்தினை வதிர்தநின் வளைநீங்கச் சேய்நாட்டுப்
பிரிந்துசெய் பொருட்பிணி பின்னோக்கா தேகிநம்
மருந்துயர் களைஞர் வந்தனர்

திருந்தெயி நிலங்குநின் மேமொழி படர்ந்தே.

இது பருவ வரவீன்கண் ஆற்றாத தலைவியைத் தோழி வற்புறுப்ப
வன்புறையெதிராழிந்தாட்டு, தோழி அவன்வாவுணர்ந்து கழியுவகையாற்
கூறியது.

இதன் பொருள்.

(3) தொல்லெழில் வரைத்தன்றி வயவுநோய் நலிதலி
னல்லாததா *ரலவுற வீன்றவன் கிடக்கைபோற்
பல்பய முதலிய பசுமைநீ ரகன்ஞாலம்
புல்லிய புனிறொரீஇப் புதுநல மேந்தா
(உ)வீனையவர் வண்டல்போல் வார்மணல் வடுக்கொள
வீனையவ ரைம்பால்போ லெக்கர்போழ்ந் தறல்வார
மாவின்ற (ந) தளிர்மீசை மாயவ டிதலைபோ

க. “தொல்லெழில் வரைத்தன்றி வயவுநோய் நலிதலின்” என்பது
செய்தெனெச்சக்குறிப்பாகிய அன்றியென்பது வீனையுதல்வீனையான்
முடிந்ததற்கு மேற்கோள். தொல். வீனே. கு. ௩௨. கல்; கு. ௩௩. கல்.

உ. வண்டலாய்ம் இனைய மகளிரை ‘வீனையவர்’ என்றார்; (அ) “இனையன்
வீனையோ னென்றுனக் கியாவரும், வீனையொருளுரையார்” மணி.
கஃ. ௭௬-௮௦. உக: ௮௮-௯. என வருதலும் (ஆ) “சில்வனே
விறலி” என்னுமிடத்து, “பல்வீனையிடுவது பெதுமைப் பருவத்
தாகலின் அஃதன்றிச் சில்வனையிடம் பருவத்தானென அவன் ஆடல்
முதலிய துறைக்குரியளாதல் கூறியவாறு” என்பதும் சண்டறிதற்
பாலன. பதிற். இன: க.

௩. (அ) “மாவின், மனிரே ரன்ன மேனித் தளிர்ப்புறத், தீர்க்கி னரும்பிய
திதலையர்” மது. ௭௦௬ - ௮. (ஆ) “சுந்தவ டிதலைபோ லீர்பெய்யுந்
(பிரதிபேதம்) * அலமர் ஆறு.

*லாயிதழும் பன்மல ரையகொங் றுறைத்தா
மேதக விளவேணி வீறுத்தந்த பொழுதின்கண்

எ - து: கருப்பர் தனசிய காலத்துப் பிறக்கும் வேட்கையாகிய ரோய் இளமைக்காலத்து அழகைக் கெடுக்குமளவன்றி மிகவருத்துகையினாலே அதற்கு அலமந்த சுற்றத்தார், பின்னர் அவன் மெய்க்ரோக்காடு கண்டு வருத்த முறும்படி புதல்வனையின்றவன். அப்புதல்வனைக்கொண்டு அக்குடியையெல்லாம் பாதுகாத்துக்கிடந்த கிடக்கைபோல, தன்னிடத்துப் பயிரையுண்டாக்கின உழவர், தனக்கு இடையில் வந்த ரோய்க்கு வருந்திய வருத்தம் நீங்கும்படி, தான் சுன்ற உணவுகளைக்கொண்டு குடிமக்களையெல்லாம் பாதுகாத்த உலகம், அவன் தன்னைப்புல்லிய சுன்றனுமை தீர்ந்து புதுநலம் பெற்றாற் போல, தான் சுன்ற பசுமை தீர்ந்த புதிய அழகு தோன்ற, வளையினையுடைய இளையோர் இழைத்த வண்டற்பாவையும் பூவுங் கலந்துகிடந்தாற்போல வார்த்த மணல் பூக்கள் உதிர்ந்துகிடந்த வடுவைத் தன்னிடத்தே கொள்ள, இளையமகளி ருடைய மயிர்போல + இடுமணலை ஊடறுத்தலைபுடைய நீர் ஒழுக, மாமை நிறத்தையுடையவள் திதலைபோல மாவின்ற சிறிது முற்றின தளிரின் மேலே அழகிய இத்தை யுடைய பல மலர்களி னுடைய வியக்கத் தக்க தாதுகள் உதிர்ந்தலைசெய்ய, பெருமை பொருந்த 'இளவேணிந்தாலம் வந்துவிட்ட பொழுதின்கண்ணே; எ - று.

எர்தா - எழுச்சிதர. ஐயென்னும் உரிச்சொல் ஐயவெனப் பெயரெசசக் குறிப்பாய் நின்றது.

இது தரவு.

க0 சேயார்கட் சென்றவென் னெஞ்சினைச் (க) சின்மொழி

நீகூறும் வரைத்தன்றி நிறுப்பென்மன் னிறைநீவி

தளிரொடும்" (இ) "மாயவண் மேனிபோற் தளிரீன வம்மேனித், தாய

சுணங்குபோற் ற-ரிர்யிசைத் தாதுக” கலி. ௩௨: எ, ௩௫: ௩ - ச. என்பவையும் (௩) “பூத்ததைத் தாழ்சினைத் தளிர்ன்ன வெழின் மேனி தகைவாட” கலி. ௪௦: ௧௧ - ௨௦; என்றவிடத்து “பூத்தாழ்ந்த தளிர்னவே சுணங்கும் மாமை நிறமும் கூறிற்று” என்றெழுதியிருக்குமுரையும் (௨) “வண்ணநுண் சுண்ணமாட்டி வளரிளந் திங்க ளன்ன, வொண்ணுதலொருத்தி மாமை யொழுருமா மேனி நோக்கும், பண்ணமர் மழலைப் பல்காற் பறவை வீழ்ந் துழுது மென்பூர், தண்ணறந் தாது துற்றுத் தயங்குசெந் தளிரு நோக்கும்” பாகவதம். (௧௦) கோவியரை. ௨௮. என்பதும் ஈண்டுக் கருதற்பாலன.

க. (அ) சின்மொழி கலி. ௫௭: ௧௧, ௧௨௫: ௧௧, ௧௩௨: ௧௩; (ஆ) “ஆயிழ்து பொதி செந்நா வஞ்ச வந்த, வார்ந்திலங்கு வையெயிற்றுச் சின்மொழி யரிவையை” துறந். ௧௪. (இ) “உரையிறு நாப்போழ்த வஞ்சியஞ்சி,

(பிரதிபேதம்.) * ஆயிதட் பன்மலர், † இளமணகை,

௧௬௦

கலித்தொகை. ௨௬

வாய்விரிபு (க) பனியேற்ற விரவுப்பன் மலர்கீண்டி

நோய்சேர்ந்த வைகலன் வாடைவந் தலைத்தருஉம்

எ - து: சிலவான சொல்லினையுடையாய்! சேனிடைப் பிரிந்தோ ரிடத்தே சென்ற என்னெஞ்சினை ஆற்றுவித்துக் கொண்டிருத்தல்வேண்டு மென்று நீ சொல்லும் எல்லைத்தன்றாக யிகவும் ஆற்றி நிறுப்பேன், அதனாற் பெற்றதென்? யான் ஆற்றிநிறுத்தலைக் கைகடக்கும்படியாக வாடைகாற்று வாய் விரிந்து பனியையேற்றுநின்ற விரவுதலையுடைய பல மலர்களை அனைந்து வந்து பிரிந்தோர்க்கு நோய்செய்தற்குக் காரணமான இளவேனில் நாளின் கண்ணே வருத்தத்தைத் தரும்; எ - து.

நீவவெனத் திரிக்க.

௧௪. போற்றுவனார்துறந்தார்கட் புரிவாடுங்கொள்கையைச்

சூழ்பாங்கே சுடரிழாய் கரப்பென்மற் கைநீவி

விழ்க்தார் விடுத்தது விருந்துண்ணு (உ)மிருத்(ந) தும்பி

(சு)யாழ்கொண்ட விமிழிசை யியன்மாலை யலைத்தருஉம்

எ - து: விளங்குகின்ற இழையிணைபுடையாய்! இளவேனிற்காலத்தை நினையாராய் நம்மை மறந்தாடித்தே மணம்புரிதலால் என்மேனிவாடுங் கோட்பாட்டினைப் பிறர் அறியலாகாதென்று சூழ்ந்து அப்பொழுதே மறைப் பேன், அதனாற் பெற்றதென்? யான் மறைத்ததனைக் கைகடக்கும் படியாக

புழன்மலைத் தீங்கினவி யொன்றிரண்டு தான்மீழ்ந்து மொருநாட் காறும்" சீவக. கருநா. என்பவற்றால் சின்மொழி யென்பதற்குக் காரணம் விளங்கும். (ஈ) பழமொழி புரைகாரர் சின்மொழி யென்ப தற்கு மென்மொழியென்று பொருள் கூறுவர்; பழ. உஉசு.

க. (அ) "அரும்பனி கலந்த வருளில் வாடை, தனிமை யெள்ளும் பொழுதில்" ஐங். சஎக. (ஆ) "மெய்கூர்ந்த பனியொடு மேனின்ற வாடையாற், கையாறு கடைக்கூட்டக் கலக்குறாஉம் பொழுது" கலி. நட: க - எ.

உ. தும்பி கரியநிறமுடையதென்பதனை, இருந்தும்பி - கரியதும்பி; கலி. நஉ:ச, எஅ:உ, கடந: உ, கடஎ: ந; கா: கடு. என்பதும் "தகையவர் கைசெறித்த தாள் போலக் காந்தண், முகையன்மேற் தும்பி யிருக்கும்" கலி. சந. அ-க.என்னுமிடத்து, 'தாள்போல' என்பதற்கு, தாட்கூட்டாகிய நீலக்கடைச் செறிபோல என்று விளக்கமொழி யிருத்தலும் வற்புறுத்தும்.

ந. "தும்பி வண்டொடு தாவழி யாழ் செய" சீவக. அருச.

ச. பயனிலையுவுமைக்குச் சிறுபான்மை கொண்டவென்பதும் வருமென் பதற்கு "யாழ்கொண்ட விமிழிசை யியன்மாலை யலைத்தருஉம்" என்பது மேற்கோள் நோல். உலம. கு. கசு. பே.

கீழ்கின்ற ஞாயிற்றின் கதிர் அலர்த்தின பூவினது தேனைபுண்ணும் கரிய
தும்பியினது யாழோசையையொத்த முழங்குகின்ற ஓசை நடக்கும் மாலைக்
காலம் வந்து வருத்தத்தைத்தரும்; எ - று.

கொண்ட, உவமவுருபு.

கஅ. தொடிநிலை நெகிழ்த்தார்கட் டோயுமென் னாருயிர்
வடுகிங்கு கிளவியாய் வலிப்பென்மன் வலிப்பவு
நெடுநிலாத் *திறந்துண்ண நிரைவிதழ் வாய்விட்ட
கடிமலர் கமழநாற்றங் கங்குல்வர் தலைத்தருஉம்

எ - து: குற்றம் கீங்குகின்ற வார்த்தையினைபுடையாய்! தொடியை
நிற்கின்ற நிலையி னின்று நெகிழப் பண்ணினாடித்தே நின்று தோயும் என்
னுடைய அரிய உயிரை அவரிடத்துச்சென்று செறியாமற் காக்கத்துணிவேன்,
அதனாற் பெற்றதென்? யான் அங்ஙனம் துணியவும் வண்டென் *திறந்து
உண்ணும்படியாக நிரைத்த இதழ்கள் அலர்ந்த மணத்தினைபுடைய மலர்கள்
கமழும்நாற்றம் நெடியநிலாவையுடைய இராக்காலத்தேவந்து வருத்தத்தைத்
தரும்; எ - று.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு

எ - து: எனச்சொல்லி; எ - று.

ஆங்கு அசை.

இது தனிச்சொல்.

உங் வருந்தினை வதிந்தநின் வளைநீங்கச் சேய்நாட்டுப்
பிரிந்துசெய் பொருட்டிணி பின்னோக்கா தேகிரம்
மருந்துபர் களைஞர் வந்தனர்
(க)திருந்தெயி நிலங்குநின் றேமொழி படர்ந்தே

எ - து: வருந்தித் தங்கினரின் வீளைகழலும்படியாகத் தலைவர் பின் பாராதே தூரிய நாட்டிலே பிரிந்திருந்து தேடும் பொருட்பிணியாலே போய்த் திருத்தின எயிறுகள் விளங்குதற்குக் காரணமான நின் தேன்போலும் மொழியை நினைத்து நம் அரிய துயரைக் களைவாராய் வந்தார்; இனி, நீ வருந்தாதே கொள் ; † எ - று.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தலைவீக்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இது † “நிலனெருங்கு மயங்குதவின்ற” (உ) எனவே காலம் || மயங்கு மென்றவின், வேனிலும் வாடையும் மாலையுங் கங்குலம் - வந்தன.

இஃது ஒன்பதடித் தரவும் நான்கடித் தாழ்சையும் தனிச்சொல்லும் நான்கடிச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழ்சைக்கலிப்பா. (உஅ)

க. முன்னெயி நிலக்கச் செவ்வாய் திறந்து, சில்லென் கிளவி மெல்லென யிழற்றி” பேருங். (ச) இ: கக - எ.

உ. தோல். அகத். கு. கட. இந்துற்பக்கம் கடுள: க-குறிப்புப்பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * ஈழந்த, † என ஆற்றுவித்தான், ‡ கிலமொருங்கு, || மயங்குதவின்ற, + வந்தன.

ககஉ

கலித்தொகை. ௩௦

(௩௦)(௧) அருந்தவ மாற்றியார் துகர்ச்சிபோல லணிகொள

விரிந்தானுச் சினைதொடூஉம் வேண்டுந்தா தமர்ந்தாடிப்

புரிந்தார்க்கும் வண்டொடு புலம்புதீர் தெவ்வாயு

மிருந்தும்பி யிறைகொள வெதிரிய வேனிலான்;

இ துயிலின்றி யாரீந்தத் தொழுவையம் புனலாடி

மயிலியலார் மருவுண்டு மறந்தமைகு வான்மன்னோ

வெயிலொளி யறியாத விரிமலர்த் தண்காவிற

குயிலாலும் பொழுதெனக் கூறுந ருளராயின்;
 கூ பாஞ்சாயாம் படர்கூரப் பணையெழி லணைமென்றோண்
 மாளோக்கி னவரோடு மறந்தமைகு வான்மன்றோ
 வாஞ்சீர்க் கூடலு ளரும்பவிழ் நறுமுல்லைத்
 தேனார்க்கும் பொழுதெனக் கூறுந ருளராயின்;

கந உறவியா மொளிவாட வுயர்ந்தவன் விழவினுள்
 விறலிழை யவரோடு விளையாடு வான்மன்றோ
 பெறலரும் பொழுதோடு பிறங்கிணர்த் துருத்திருழ்ந்
 தறல்வாரும் வையையென் றறையுந ருளராயின்; '
 எனவாங்கு;

கஅ தணியானோ யுழந்தானாத் தகையவ டகைபெற
 வணிகினர் நெடுந்திண்டே ரயர்மதி பணிபுநின்
 காமர் கழலடி சேரா
 நாமஞ்சாநெவ்வரி னடுக்கினள் பெரிதே.

இது பருவவாலின்கண் ஆற்றாத தலைமகள் இறந்தது சிந்தித்து நம்
 மாட்டு அன்பிலராயினும் இக்காலத்து இவ்வூரின் கடப்பெந்தோம் விளையாடிய
 வாறு நினைந்துவருவர் * இக்கால வரவு சொல்லுவார் உளராயினேனக்
 கேட்ட பாணன் பாசறைக்கட் சென்று தலைவனைக் கண்டு கூறியது.

இதன் பொருள்.

(உ) அருந்தவ மாற்றியார் நுகர்ச்சிபோல ணிகொள
 விரிந்தானாச் சினைதொறும் வேண்டிந்தா தமர்ந்தாடிப்

க. இச்செய்யுள் பாலைக்கண் மருதம் நிகழ்ந்ததற்கு மேற்கோள்; தோல்.
 அகத். கு. கட. நச்.

உ. (அ) “தவஞ்செய் மார்க்க டம்முடம் பிடாஅ, ததன்பயமெய்திய வளவை
 மான.....வேண்டுவே முகந்துகொண்டு” பொருந். கூக - கஉஅ. (ஆ)
 “வேண்டிய வேண்டியான் கெய்தலாற் செய்தவ, மீண்டு முயலப்
 படும்” துறந். உகடு. (இ) “நோற்றார்க்குச், சோற்றள்ளும் வீழுக்கறி”
 (பிரதிபேதம்) * இக்காலம் யாவு.

முதல்வதுபார்க்க. உகூ

ககூங்

புரிந்தார்க்கும் வண்டொடு புலம்புநீர் தெவ்வாயு
 மிருந்(க)தும்பி யிறைகொள வெதிரிய வேனிலான்

எ - து: செய்தற்கரிய தவங்களைச் செய்தவர்கள் குறைவற நுகரும்
 நுகர்ச்சிபோல அழகு கொள்ள அரும்புகள்விரிந்தமையாத(உ)கொம்புகடோறும்
 தான் விரும்புந் தாதைப் பொருந்தியுண்டு விரும்பி ஆர்க்கும் வண்டோடே
 கருத்தும்பிகளும் வருத்தந் தீர்ந்து எவ்விடமுந் தங்குதல் கொள்ளும்படி
 மரங்கள் அவற்றை எதிர்கொண்ட இனவேனிற் கண்களை; எ - து.

இது தாவு.

நு (ந) துயிலின்றி *பாரீந்தத் தொழுவையம் புனலாடி
 மயிலியலார் மருவுண்டு மறந்தமைகு வான்மன்ளு

(ஈ) “முற்பெரிய எல்வினை முட்டின்றுச் செய்யாதார், பிற்பெரிய
 செல்வம் பெறலாமோ” பழ. கடு, ஈகஉ. (உ) “ஒரு முழமுஞ் சேற
 வில ரேனும்பொரு ணுர்க்கே, வரும்வழி வினாபுழந்து வாழ்கதவ
 மாதோ” (ஊ) “விழுப்பொருள் பரவை ஞால, நோற்பவர்க் குரிய
 வாகும்” சீவக. உடுகூ, உகூஅக. (எ) “வேண்டிய விளைத்துக் கொள்
 ளும் விழுத்தவம் விளைத்து வந்தான்” துணா. சுயம். ககந. (ஏ)
 “பெருந்தவ முள்வழி விரும்பு செல்லும், பொருளும் போகமும் புக
 ழும் போல” பொருங். (உ) அ: கஉக - எ. (ஐ) “வேண்டின வேண்டி

னர்க் களிக்கு, மெய்த்தவம், பூண்டிள்” கம்ப. அகத்தியப். அ. (ஓ)
 “அத்தவம் பிறவியை யகற்றி மேதகு, முத்தியை நல்கியே முதன்மை
 யாக்குறு, மித்துணை யன்றியே யிம்மை யின்பமு, முய்த்திடு முளந்
 தனி லுன்னுந் தன்மையே.” (ஓ) “உடம்பினை யொறுத்து நோற்பார்
 வெஃகு கெடும்பொருள் பலவுறு கொள்வர்” கந்த. காசிப
 லுபதேச. கசு, உடு. (ஓ) “எவ்வகைப் பொருள்களு மீய வல்லது,
 செவ்விய தவமதே” கூலத்து. நைமிசா. உச.

க. “கொருகுதேர் வாழ்க்கை யென்பதும் இளவேனி லாயிற்று; தும்பி
 கொங்கு தேருங்காலம் அதுவாகலின்” (தோல். அகத். கு. கசு. நச)
 என்பது இங்கே அறிதற்பாலது.

உ. “அருடருங் கேள்வி யமையத் தேக்கப், பற்பல வாசான் பாங்குசெல்
 பவர்போன், மூன்றுவகை யடுத்த தேன்றரு கொழுமலர், கொழுதிப்
 பாடுங் குணசகரும் பினமகான்” கல். கூ. க - ச.

ங. (அ) “துயிலின்றி ருளராயின்” என்பது தலைவன் பரத்
 தையரோடு பாசறைக்கட்சென்றதற்கும் (நாழ். உவி. கு. அடு; இ-வி. கு.
 சடுங்.) (ஆ) துயிலின்றி மன்னே” என்பது தலைவன்புதியிசுந்து

(பிரதிபேதம்) * யானீத்த, † கொல்லோ.

கசு. கசு

கலித்தொகை. 150

திருநாள் இக்காலத்து வெற்றியையுடைய இழையினையுடைய பரத்தைய
 ருடனே விளையாடுவன், அதனாற் பெற்றதென்? கூறுவார் இன்றே; எ - று.

“சினனே பேதைமை நிம்பிரி நல்குர, வனைநால் வகையுஞ் சிறப்பொடு
 வருமே.” (க) என்பதனாற் பரத்தையரோடு விளையாடுவானெனப் பொறுமை
 கூறியும் * அவன் ஈண்டையானாகவெனக் காதலிச சிறப்பித்தலின் அமைந்
 தது. இவை விளையாட்டிற் பிறந்த உவகையென்னும் மெய்ப்பாடு; இவை
 தன்கட் டோன்றிய பெயர்பற்றி வரும்.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு

எ - து: எனச்சொல்லி; எ - று.

ஆங்கு அசை.

இது தனிச்சொல்.

கக (உ) தணியானோ யுழந்தானுத் (நு)தகையவ டகைபெற

வணிகிளர் நெடுந்திண்டே ரயர்மதி பணிபுரிந்

காமர் கழலடி சேரா

நாமஞ்சா நெவ்வரி னடுங்கினள் பெரிதே

எ-து: மீளாத காமநோயிலேவருந்தி அமையாததகைமையையுடையவள்
நின்னுடைய விருப்பத்தைபுடைய கழலணிந்த அடியைப் பணிந்து சேராத
அச்சமமைந்த (சு) பகைவரைப்போலே பெரிதுநடுங்கினள், அவள் அழகைப்
பெறும்படி அழகுவிளங்கின நெடிய திண்ணிய தேரைச் செலுத்துவாயாக;
†எ - று.

இது சுரிதகம்.

க. நோல். பொருளி. கு. ௫௧. இந்துற்பக்கம் ௧௬௫. ந. - (ஆ) குறிப்புப்
பார்க்க.

உ. அவணிலை யுரைத்த வென்பதற்கு “தணியானோபெரிதே”
என்பதை மேற்கோள் காட்டி, பாசறைக்கண் தலைவற்குத் தலைவி
வருத்தவ கூறியவாறு காண்க என்பர், இளம்பூரணர்; நோல். கற்.
கு. ௨௫. ‘நிலம் பெயர்ந்து’.

ந. “ஒடுகி ரோதி யொண்ணுத லண்கொளக், கொடுங்குழைக் கமர்த்த
நோக்கி னயவரப், பெருந்தகைக் கமர்ந்த மென்சொற் றிருமுகத்து,
மாணிழை யரிவை காணிய வொருநாட், பூண்க மாளநின் புரவி
நெடுந்தேர்” பதிற். அக: ௨௮-௩௨.

ச. “வடதிசை மருமகின். மன்னர்த முடித்தலைக், கடவு ினமுதலோர்
கற்கொண் டல்லது, வறிது மீளுமென் வாய்வா ளாகிற், செறிகழல்
புனைந்த செருவெய் கோலத்தப், பகையரசு நடுக்காது பயங்கெழு
வைப்பிற், குடிநடுக் குறுஉங் கோலே னாகென” எனச் சொசுட்டுவன்
வஞ்சினங் கூறுதலாலும் பகை யரசரை நடுக்குதல் அரசர்க்குரிய
தொழிலென்பது விளங்கும். சீலப். உக: கா-அ.

(பிரதிபேதம்) : அயனீண்டடையாகுத, † எனப் பாணன் பாசறைக்கட் கூறினான்.

முதலாவது பாலை. ௩௦

ககௌ

“பாசறைப் புலம்பலும்” (க) என்புழித் தூதுகண்டு தலைவன் புலம்புவ
தைவின், தூதாய்ச்சென்ற பாணன் கூறினான்.

இது “திணைமயங் குறுதலும்” (௨) எளிபதனாற் பாலைக்கண் மருதம்
நிகழ்த்தது.

இதனால், தலைவிக்கு இழிவும் தலைவற்கு அசைவும் உபிறந்தன.

இது † “மாயினது” (௩) என்றதனால் நான்கடித்தரவிற்கு நான்கடித்
தாழிசை வந்து தனிச்சொற்பெற்று நான்கடிச்சரிதகத்தாலிற்ற ஒத்தாழிசைக்
கவிப்பா. (உக)

(௩க.) (ச)கடும்புனல் கால்பட்டுக் கலுழ்தேறிக் கவின்பெற

நெடுங்கயத் தயலய லயிர்தோன்ற வம்மணல்

வடுத்தூர வரிப்போ லீங்கைவா டிதிர்புகப்

பிரிந்தவர் நுதல்போலப் பிரீளியக் காதலர்ப்

௩ புணர்ந்தவர் முகம்போலப் பெய்கைபூப் புதிதின

மெய்கூர்ந்த பனியொடு மேனின்ற வடையாற்

கையாறு கடைகூட்டக் கலக்குறாலும் பொழுதுமற்
பொய்யேமென் றுயிழாய் புணர்ந்தவ ருரைத்ததை;

க. மயங்கமர் மாறட்டு மண்வெள்ளி வருபவர்
தயங்கிய களிற்றின்மேற்புகைகாண விடுவதோ
பயங்கெழு பல்கதிர் பால்போலும் பொழுதொடு
வயங்கிழை தண்ணென வந்தவிவ் வசைவாடை;

கக. தாள்வலம் படவென்று தகைநன்மா மேல்கொண்டு
வாள்வென்று வருபவர் வனப்பார விடுவதோ
நீள்கழை நிவந்தபூ நிறம்வாடத் தூற்றுபு
தோள்திர் பகஞ்சேரத் துவற்றுமிச் சின்மழை;
கக. பகைவென்று திறைகொண்ட பாய்திண்டேர் மிசையவர்
வகைகொண்ட செம்மனும் வனப்பார விடுவதோ

க. தோல். அகத். கு. சக.

உ. தோல். அகத். கு. கஉ. இந்துற்பக்கம், ககஉ: க - ஆம் குறிப்புப்
பார்க்க.

ங. தோல். செய். கு. கஙச.

ச. இச்செய்யுள் (அ) மண்கோடலும் திறைகோடலும், அரசர்க்கே புரிய
வென்பதற்கும், (தோல். அகத். கு. உஎ. நச்.) (ஆ) குறிப்பினுற் பாட்
டுடைத் தலைவனைக் கிளவித் தலைவனாகக்கூறியதற்கும் (தோல். புறத்.
கு. உஅ. நச்.) மேற்கோள்.

(பிரதிமேதம்) * பிறக்கும், † மாயினவென்றதனால்.

‘புகையெனப் புதல்கூழ்ந்து பூவங்கட் பொதிசெய்யா
முகைவெண்ப னுதிபொர முற்றிய கடும்பனி;

எனவாங்கு;

உஉ வாளாதி வயங்கிழாய் வருந்துவ னிவளென
நாள்வரை நிறுத்துத்தாஞ் சொல்லிய பொய்யன்றி
மீனிவேற் றானையர் புகுதந்தார்
நீளுயர் கூட னெடுக்கொடி யெழுவே.

இஃது இளவேளிர்காலத்து வருவல், அத்துணையும் ஆற்றியிருவென்று
மண்ணசையால் வேந்தன் சென்றவழி, முன்பனிக்காலமும் பின்பனித்
காலமும் வந்து வருத்தலின் ஆற்றாத தலைவியைத் *தோழி வருவரோன வந்
புறப்பவும், வன்புறை எதிராழிந்தவழி, தலைவன் யாங்குறித்த பருவம் வருந்
துணையும் ஆற்றியிராளெனப் பின்பனிக்காலத்து வருகின்ற வாவுணர்ந்து
தோழி கழியுவகையாற் கூறியது.

இதன் பொருள்.

கடும்புனல் கால்பட்டுக் + கலுழ்தேறிக் கவின்பெற
நெடுங்கயத் தயலய லயிர்தோன்ற வம்மணல்

வடுத்தூர வரிப்பபோ லீங்கைவா ந்திர்புகப்

க) டிரிந்தவர் துதல்போலப் பீர்வியக் காதலர்ப்

ரு புணர்ந்தவர் முகம்போலப் (உ) பொய்கைபூப் (ஊ) புதிதின்
(ஈ) மெய்கூர்ந்த பனியொடு மேனின்ற வாடையாற்

கையாறு கடைக்கூட்டக் கலக்குறூஉம் பொழுதுமற்
பொய்பேமென் றுயிழாய் புணர்ந்தவ ருரைத்ததை

எ - து: யாறு கூதிர்க்காலத்து, பெருகுதலிற் கடிதாகிய கீர் வற்றிக் கால்களாக ஒடுதலுண்டாய்க் கலக்கற் தெளிந்து அழகுபெற, நெடிய குளங் களின் அயலே அயலே துணமணல்தோன்ற, அம்மணலின் அறல்மறையும்

க. பிரித்தவர் துதற்குப் பிரீக்கம்பூ உலுமையாதலை இட-ஆம் கலி. ௧௪ - ௫ ஆம் அடிகளின் குறிப்பிற்காணக.

உ. “பொய்கை பூப்புதிநீன” என்பது வினைக்குறிப்பு அகர வீறன்றிப் பிறசற்றான் முடிக்குஞ் சொல்லை விசேடித்து வருதற்கு மேற்கோள்; தோல். வினை. கு. ௩௦. “செய்து செய்ய” கல்; கு. ௩௧. ௩௪.

௩. புதிநீன வென்பதற்குப் புதிதாக ஈன எனப் பொருள்கூறி, செய வென்னுந் தெரிநிலை வாய்பாட்டிற்குரிய குறிப்பெச்சம் என்பர், இராமாநுசகவிராயர்; நள். வினை. கு. ௨௩.

௪. கலி. ௨௧: ௧௨-௧௩.

(பிரதிபேதம்) ¹ யருவனெனத்தோழி யறபுறுப்பவும், ⁺ கலி.

முதலாவது பாலை. ௩௦

கக்க

படி கோலஞ்செய்வனபோல ஈன்கையினது வாடற்பூக் காம்பு கழன்று அம்மணலிலே வீழ, கணவரைப் பிரிந்த மகளிர் துதல்போல (க) முன்புபூத்த பிரீக்கம்பூ இப்பொழுது பூவின்றாக, தாம் * காநலித்த தலைவரைக்கூடின மகளிர்முகம்போலப்பொய்கையிற் பூக்குந் தாமரையைப் பொய்கை புதிதாகப் பூக்க, முன்புபணிக்காலத்திற்கும் பின்புபணிக்காலத்திற்கும் மேலாய்கின்ற இன வேனிர்காலம் ஆயிழாய்! நம்மைக்கூடினவர் தப்பாமல்வருவேமென்றுகூறின காலம், அதனாற்பெற்றதென்? அக்காலம் வருந்துணையும் ஆற்றியிராதபடி முன் பணிக்காலத்து வாடையாலும் மெய் வினை தற்குக் காரணமான பின்புபணியாலும் உண்டாகிய வினை ஒழிந்து அயர்தல் இறந்துபாட்டை நமக்குக் கூட்டுகையி னாலே நெஞ்சு கலக்கமுருகின்றது ; யான் என்னும் ஆற்றுவேன் ; ⁺ எ - து.

முன்னர்நின்ற செயவெனெச்சங்கள் மேனின்றவென்னும் பெயரெச்சத்

தொடுமுடித்து, அது பொழுதென்னும்பெயரோடுமுடித்தது.

கையாறும் ஒரு மெய்ப்பாடென்றுணர்நீசு.

இது தாவு.

கூ (உ)மயங்கமர் மாறட்டு (நு)மண்வெளவி வருபவர்
(ஈ) தயங்கிய களிற்றின்மேற் றகைகாண விடுவதோ

பயங்கெழு பல்கதிர் பால்போலும் பொழுதொடு

வயங்கிழை தண்ணென வந்தனிவ் வசைவாடை

எ-து: உலகிற்கு (நு) உணவுகளை விளைத்தற்குக் காரணமாகிய மதியின் கதிர்கள் பாலையொத்து விளங்கும் . இராப்பொழுதோடே விளங்குகின்ற அணிகள் குளிரும்படியாக வந்த இந்த அசைதலையுடைய வாடைக்காற்று இரண்டு படையும் தம்முள் மயங்கினபோரிலே மாறாகிய அரசனைக்கொன்று அவன் நாட்டைக் கைக்கொண்டு களிற்றின்மேலே வருமவருடைய வீரத்தாற்

க. “இவர்கொடிப் பீர மிரும்புதன் மலரு, மற்சிரம்” (ஐங். ௪௯௪) என்பது இங்கே அறிதற்பாலது.

உ. (அ) “வேண்டா, ரெறிபடை மயங்கிய வெருவரு ஞாட்பின்” (ஆ) “படைமயங்காரிடை” புறம். ௧௪௪: ௬ - ௭, ௩௪௩: ௧௭; (இ) “கழு மிய ஞாட்பினுள்” களவழி. ௧௧.

ங. “போயவர் மண்வெளவி வந்தனர்” கலி. ௧௪௪: ௨௩.

ச. “தயங்கிய விடுவதோ” என்பது தலைவி கூற்றுக்கு மேற்கோள்; தொல். கற். கு. இ. ௩௪.

ஊ. “மண்ணக மனைத்து நிறைந்தபல் லுயிர்கட், காய வழுத மீகுத லானும்” என்பது ஈண்டு அறிதற்பாலது. கல். ௨௩.

கனடு

கவித்தொண்க. ௩௧

பிறந்த அழகை நான்கண்டுநுகரும்படியாக (க) நம்முயிரைக்கொள்ளாது விடுவதொன்றாயிருந்ததோ? அது கொண்டேவிடும்; எ - று.

தயங்குதல் - அசைவு.

பால்போழுமென்று பாடமாயின், பாலை வருத்துமென்க.

இதனுள் வென்ற வீரத்தாற்பிறந்த அழகை நுகர் விரும்புதலின் தலைவியும் அரசவருணமேயாயிற்று. இது மேல்வருவனவற்றிற்கும் ஒக்கும். இஃது *“எவன்மரபின்” என்னும் (2) குதிரத்தானுணர்க.

க.௩ (௩)தாள்வலம் படவென்று தகைநன்மா மேல்கொண்டு வாள்வென்று வருபவர் வனப்பார விடுவதோ

நீள்கழை நிவந்தபூ நிறம்வாடத் தூற்றுபு

தோளதிர் பகஞ்சேரத் துவற்றுமிச் சின்மழை

எ-து: நீண்ட கரும்பில் ஒங்கிப் பூவை நிறங்கெடும்படி காற்றூற்ற னாற்றித் (சு)தோள்கள் குளிரால் நெங்கி நம் ஆகத்தைச் சேரும்படி † துவற்றுமின்ற இச்சிலவாகியமழை தமது (டு)தாள்களாலே வெற்றியுண்டாம்படிவென்று அழகினைபுடைத்தாகிய கல்ல குதிரையை ஏறி வாளாலே வென்றுவருமவருடைய வீரத்தாற்பிறந்த அழகை நான் கண்டு நுகரும்படியாக நம்முயிரைக்கொள்ளாது விடுவதொன்றாயிருந்ததோ? அது கொண்டேவிடும்; எ - று.

இத்தாழிசைகள் இரண்டும் முன்பனிப்பருவங் கழிகின்றன கூறின வாகக் கொள்க.

க௪ (௪)பகைவென்று திறைகொண்ட பாய்திண்டேர் மிசைபவர் வகைகொண்ட செம்மனும் வனப்பார விடுவதோ

க. “மழைத்தாரை வல்விருட்கும் வாடைக்கு நாங்கள், பிழைத்தால்வந் தேனென்னும் பேர்” நன. சுயம். ௧௦௩.

உ. நொல். அகத். கு. உச.

ங. (அ) “தாள்வலம்..... விவேதோ” என்பது தலைவி டுற்றுக்கு மேற்கோள்; நொல். கற். கு. இ. (ஆ) “வாளின் வாழ்கர் தாள்வலம் வாழ்த்த” புறம். உச: உக.

ச. “கடுங்குசுவ லசைத்த கையன்” முல்லை. ௧௪.

ஊ. தாள் - முயற்சி.

ஈ. (அ) பாலைத்திணையிற் பின்பணிப் பருவம் வருதற்கு “பகைவென்று..... கடும்பணி” என்பதை மேற்கோள் காட்டி “இது தனித்தோர்க்குப் பின்பணி ஆற்றற்கரிது. இவ்வெவர்க்கு மேதமாம் எனவும் இதனா னிறந்து படுவேனெனவும் கூறிற்று” (நொல். அகத். கு. ௧௦.) என்றும் (ஆ) “வாணனெதிரும் பிரிவினானும்” என்புழி இப்பகுதியை மேற் (பிரதிபேதம்) * கைமாபின், † தாற்றுகின்ற,

முதல்வது பாலை. ௩௦

கீள்க

(க) புகையெனப் புதல்குழந்து பூவங்கட் பொதிசெய்யா முகைவெண்(உ) பனுதிபொர முற்றிய கடும்பணி

எ - து: புகையென்னும்படி சிறுதாறுகளைச் சூழ்ந்து பூவாய் அழகிய கள்ளைப் பொதிதலைச் செய்யாத முகைபோலும் வெள்ளிய பல்லின் றுகைகள் கம்மிற்பொரும்படி முதிர்ந்தகடியபணி புகையைவென்றுதிறையைவாங்கின, பாய்ந்து செல்கின்ற திண்ணிய தேர்மிசை வருமவருடைய கூறுபாடு கொண்ட தலைமையினையுடைய வீரத்தாற் பிறந்த அழகை நாங்கண்டு துகரும் படியாக நம்முயிரைக் கொள்ளாது விவேதொன்றாயிருந்ததோ? அது கொண்டேவிடும்; என்று.

இது “பின்பணி தானு முரித்தென மொழிப” (௩) என்றதனும் பின்பணி வந்தது.

பரித்திண்டோர் எனவும் பாடம்.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு

எ - து: என்று; எ - று. ஆங்கு, அசை.

இது தனிச்சொல்.

கோள் காட்டி “இதனுட் பனியெதிர் பருவங் குறிஞ்சியாகலிற்
களவிற பிரிந்தான் வானொனதிரும் வென்றி தோழிக்குத் தலைவி
கூறியவாறு; இஃது அவன்வயிற் பாத்தைமை கருதாதது.” (தொல்.
களவியல். கு. ௧௭.) என்றும் (இ) வேந்தன் உரிப்பெருட் டலைவ
னானதற்கு, “பகைவென்று... . விடுவதோ” என்பதை மேற்கோள்
காட்டி “இதனுள்வேந்தன் தலைவனாவா றும்வகைகொண்டதலைமையி
னழகை நுகரவிரும்பினான் என்றவின், தலைவியும் அவ்வருணத்தா
ளாயவா றும் உணர்க”; (தொல். அகத். கு. ௨௪.) என்றும் கூறுவர், ௩௪.
(௩) ‘பகைவென்று திறைகோடற்குப் பிரியுங்கால், அன்புறுகிழவி
துன்புற்றிருப்பவரையாது பிரிதலின்று’ என்பது (தொல். ௧௭. கு.
௫௦. ௩௪.) காணப்படுகின்றது.

௧. (அ) “நளிர்மலைப் பூங்கொடி தங்கு புகக்கும், பனிவள ராவியும் போன்ம்
மணிமாடத், துண்ணன்று தூய பனிநீ ருடன்கலந்து, காறிரிய
வார்க்கும் புடை” பரி. ௧௦: ௧௨௨-௫. (ஆ) “புகையிற் பொங்கி வியல்
விசும்புகத்து, பனியூ ரழற்கொடி கடுப்பத் தோன்று, மிமயச் செல்வரை”
(இ) “புகைநிற வருவி னற்சிரம்” அகம். ௨௭௫: ௧-௩; ௩௧௭: ௩.

௨. “பன், னுளிபொரு காலம் வர” திருவேங்கைக். ௪௧௩.

௩. தொல். அகத். கு. ௧௦.

உன் வாளாதி வயங்கிழாய் வருந்துவ னிவனென

(க)நான்வரை நிறுத்துத்தாஞ் சொல்லிய பொய்யன்றி

(உ)மீளிவேற் றுளையர் புகுதந்தார்

நீளுயர் கூட னெடுங்கொடி யெழுவே

எ-து: பயனிலகருதேகொள். விளங்கின இழையினையுடையாய்! பொய்யன்றித் (ந)தாஞ்சொல்லிய நானெல்லைவருதற்குஇன்னுஞ்சிறி துநாட் செல்லுமென்று தூக்கி அத்துணையும் ஆற்றாது இவன் வருந்துவனென்று கருதிக் (ச)கூற்றுவினையொத்த வேற்படையினையுடையவர் புகழ் வளர்கின்ற உயர்ந்த கூடலிலேநெடிய வெற்றிக்கொடிகளைக்கட்டும்படியாகப்புகுந் தார்க்காண்டுகள-று.

நிறுத்தென்றது, தூக்கியென்னும்பொருட்டு.

“கிழவி நிலையே வினையிடத் துரையார், வென்றிக் காலத்து விளங்கித் தோன்றும்” (ந) என்பதனால் (ச)உருவுவெளிப்படுதலின் இவனென்றான்.

“நிலனொருவருள் மயங்குத லீன்று” (எ) எனவே காலம் இரண்டும் மயங்குமென்றலின் முன்பனியும் பின்பனியும் மயங்கிற்று.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தலைவர்க்குப் புணர்வாகிய உவகைப் பிறந்தது

இஃதுஎட்டடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான்கடி

சுரிதகமும் பெற்று வந்த ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா.

(நஉ

நஉ. (அ)எஃகிடை தொட்டகார்க் கவின்பெற்ற வைப்பால்போன்
மையற விளங்கிய துவர்மண லதுவது

- க. இவ்வடி முற்றும் கலி. நட-வது செய்யுளிலும் உக-ஆம் அடியாக வந்துள்ளது. இங்குள்ள இவ்வடியுரையுடன் “அசசிர, முந்து வந்த னர் நங்காத லோரே” ஐங். உஉங். என்பது ஒப்புநோக்கற்பாலது.
- உ. “சூழவன் பதாகை கட்டித் தோரணம் பலந் நாட்டி, யேழுயர் மாட முது ரொங்கணங் கோடித் தாரே” வில்லி. நிரை. ககஅ.
- ங. தலைவர், தாஞ்சொல்லிய நாமெல்லை வருதற்கு முன்பு வருதலுண் டென்பது, ஐங். சஉ-ஆம் பத்தாலுணரப்படும்.
- ச. “காலவேல்” சீவக. ககக, உகங். “காலவேலான்” கம்ப. கையடை. கக.
- இ. தோல். கற். கு. சஇ.
- ஈ. உருவு வெளிப்படுதல். ஐங். சகஅ.
- எ. தோல். அகத். கு. கஉ.
- அ. இச்செய்யுள், தனிசொல்லும் அடக்கியலுமின்றி அடிநிமிர்ந் தொழு தி, கியதற்கும் (தோல். செய். கு. கஇங். பே.) “எண்ணிடையிட்டிச் சின்னந் தம்” நன்றிய கொச்சகத்திற்கும் (தோல். செய். கு. கஇங். நச்.) மேற்கோள்.
- (மீ.)¹ என்கூற்றித்தான், † மயங்குதலிலெனவே.

முதலாவது பாலை. நக

கள்ள

வைதாக்நெறித்தன்ன வறலவிர் நீளம்பா
லணிநகை யிடையிட்ட வீகையங் தண்ணிபோற்
பிணிநெகி முலர்வேங்கை விரிந்தபூ வெறிகொளத்

ஈ துணிநீராற் தாமதி நாளா லணிபெற
வீன்றவ டிதலைபோ லீர்பெய்யுந் தனிரொடு
மான்றவ ரடக்கம்போ லலர்ச்செல்லாச் சிணையொடும்

வல்லவர் யாழ்ப்போல வண்டார்க்கும் புதலொடு
நல்லவர் னுடக்கம்போ னயம்வந்த கொம்பொடு

முணர்ந்தவ ரீகைபோ லிணருழ்த்த மாத்தொடும்
புணர்ந்தவர் முயக்கம்போற் புரிவுற்ற கொடியொடு
நயந்தார்க்கோ நல்லை மிளவேனி லெம்போல;

கச பசந்தவர் பைதனோய் பகைமெனத் தணித்துநம்
மின்னுயிர் செய்யு மருந்தாகிப் பின்னிய
காதல ரெயிறேய்க்குந் தண்ணருவி நறுமுல்லைப்
போதாரக் கொள்ளுந் கமழ்குறற் கென்னுந்
தூது வந்தன்றே தோழி
துபரறு கிளவியோ டயர்ந்தீகம் விருந்தே

இது காலவாவு கண்டு ஆற்றனாயினவிடத்துத் தோழி காலத்தை
நோக்கி அழகிதாகச்செய்தாய் வந்தேனச் சொல்லி, தலைவிக்கு நங்
காதலர் வருகின்றானெனச் சொல்லவந்த தூதுகான் இது, நாம் விருந்தயர்க
மேளச் சொல்லியது.

இதன் பொருள்.

(க) (உ) எல்கிடை தொட்டகார்க் கவின்பெற்ற வைம்பால்போன்
மையற விளங்கிய துவர்மண லதுவது
வைதாக நெறித்தன்ன வறலவிர் நீளம்பா
லணிநகை யிடையிட்ட (ங) வீகையன் கண்ணிபோற்
பிணிநெகி ழுலர்வேங்கை விரிந்தபூ *வெறிகொள

க. இப்பாட்டின் மூலம், எடுகளில் ஒரே தொடர்ச்சியாக உள்ளதேனும்,
முடிபு கருதித் தாவு இருபகுதியாகவும் சரிதகம் ஒரு பகுதியாகவும்
பதிப்பிக்கவாயிற்று.

உ. (அ) கலி. இடு: க-உ-ஆம் அடிக்குறிப்புப் பார்க்க. (ஆ) “வாளிடைப்
படுத்த வயங்கி ரோதி” கலி. ஈசு: உரு. (இ) “எல்கிடை தொட்ட
பூக்குழை” காஞ்சிப். மாசாத்தன்றளி. அ.

௩. (அ) “ஈகையங் கழற்கால்” (ஆ) “ஈகைக் கணண். யிலகைத் தைஇ”
புறம். கக: சி, ஈ.கூ: கூ

(பிரதிபேதம்) * தெற்கொள.

கஞ்சு

கலித்தொகை. ௩௨

எஃது: கத்திரிகை இடையிலே தீண்டிய, மேகத்தின் கவினைப்பெற்ற,
(க)ஐந்துபகுதியையுடைய மயிர்போலப் புலர்ந்த மணல் மேகம் மழைபெய்யா
மற் போகையினாலே விளங்கினவென முற்றுகஅறுத்து மேல்வருகின்ற நீளம்
பாலென்றதனை முற்கூறிய ஐம்பாலைச்சுட்டிய சுட்டுப்பெயராகக் கொள்க.

நொய்தாகப் பிடித்துவிட்டாற்போன்ற அறுதிவினங்கின நீண்ட ஐம்பாலிற்
பல ஒளிகளையுடைய அண்களுக்கிடையே இட்டுவைத்தபொன்னுற்செய்த அழ
கியகண்ணப்போலே அந்த மணலிலே பிணிசெகிழ்ந்த பல பூக்களும் வேங்கையி
னது விரித்தபூக்களும் ஒழுங்குகொள்ள மணல் ஐம்பால் போல விளங்கின.
அவ்வைம்பாலிற் கிடந்த அணியும்(உ)பொன்மாலையும்போலே அந்தமணலிலே
பல நிறத்தையுடைய பூக்களும் வேங்கைப்பூக்களும் ஒழுங்கு கொண்டன
வென உணர்க.

௪. (ங)துணிநீராற் *தூமதி நாளா னணிபெற

(ச) வீன்றவ டிதலைபோ வீர்டெய்யுச் தளிரொடு

(ரு) மான்றவ ரடக்கம்போ ிலலர்ச்செல்லாச் சிணையோடும்

வல்லவர் (க) யாழ்ப்போல வண்டார்க்கும் புதலொடு

க. ஐந்து பகுதி:—குழல், அளகம், கொண்டை, பனிச்சை, தஞ்சை.

உ. “எரிமருள் வேங்கை யிருந்த தோகை, யிழையணி மடந்தையிற்
ரோன்று நாட” ஐங். உகச.

௩. “துணிநீராற் தூய்மதி . . விளவேனி லெம்போல” என்புழி ஆலும் ஒடுவும் பல்வடுக்கி நல்லையென்பதோடு முடிந்தன வென்பர், தெய்; தோல். வேற்றுமைமயங்கி. கு. கஅ. ‘உருபுதொடாந்து’.

௪. கலி. உக: எ - அ - ஆம் அடிகளையும் அவற்றின் குறிப்பையும் பார்க்க.

௫. (அ) “கற்றறிந்தார் கண்ட தடக்கம்” பழ. உசந. (ஆ) “கற்றறித் தவ ரென வடங்கி” கம்ப. சித்திரகூட. நடு. (இ) “அறிவோர்க் கழகு கற்றுணர்ந் தடக்கல்” வேற்றி.

௬. (அ) “யாழிசை யினவண் டார்ப்ப” ழல்லை. அ. (ஆ) “வண்டியா ழாக, விற்பல் விமிழிசை கேட்டு” (இ) “வரையிழி யருவிப் பாட்டொடு பிரச, முழவுசேர் நரம்பி னிம்மென விமிரும், பழவிற னனந்தலைப் பயமலை நாட” அகம். அஉ: சு - எ; நகஅ: இ - எ. (ஈ) “யாழிசை கொண்ட வினவண் டுமிர்த்தார்ப்ப” கலி. கநக: கூ. (உ) “வண்டியாழாக, திணைமாலே. ககக. (ஊ) “யாழின்வண் டார்க்கும் புனலூர” பழமொழி. உஉக. (எ) “அரவ வண்டின மார்த்துடன் யாழ்செயும்” (ஏ) “இளவண் டியாழ்செய” (ஐ) “பல்வண் டியாழ்செய” சிலப். (கஉ) ‘மரவம்’ (உச) ககஉ, (உஎ) ககச. (ஒ) “மழலை வண்டின நல்லியாழ் செய்ய” (ஐ) “பொங்கர் வண்டினம் நல்லியாழ் செய்ய” மணி. ச: ச; கக: இஅ. (ஔ) “அரவ வண்டொடு

(பிரதிபேதம்) * தூய்மதி நாள லணி † அலர் செல்லா.

முதலாவது பாலை. ந க.

கஎஇ

(க) நல்லவர் துடக்கம்போ *னயம்வந்த கொம்பொடு

(உ) முணர்ந்தவ ரீகைபோ விணருந்த மரத்தொடும்

(ஈ) புணர்ந்தவர் † முயக்கம்போற் புரிவுற்ற கொடியொடு

நயந்தார்க்கோ நல்லைம னிளவேனி லெம்போல

எ - து: தெளிந்த நீராலும் தூய மதியையுடைய நாளாலும் புதல்வனை

தேனிணம் யாழ்செயும்” (ஃ) “பாடல் வண் டியாழ்செயும்”
கீவக. ௧௧௧௧, ௧௨௦௭. (அஅ) “வண்டினக் காலையாழ் செய்யும்”
பு.வே. பெருங். ௧௩. (ஆஆ) “அரவ வண்டினம் யாழென வார்ப்ப”
பெருங். (இ) ௨: ௧௮.

௧. “சேட்டிகைத் தென்கா றன்னத் தெண்மதுச் சிதறத் தும்பி, நீட்டிசை
முரலச்சாயாநின்றபூந் கொம்பு ராட, னுட்டியப் புலவ னுட்ட நகை
முகம், வெயர்வை சிந்தப்பாட்டிசைத் தாடாநின்ற பாவைமார்போன்ற
வன்றே.” திருவினா. தருமிக்கு. ௧௧.

௨. (அ) “செல்வத்துப் பயனே யீதல், துய்ப்பே மெனினை தப்புந
பலவே” புறம். ௧௮௧: ௭-௮. (ஆ) “புன்னுனிமே னீர்போ னிலையாமை
யென்றெண்ணி, யின்னிநியே செய்க வறவினை-யின்னிநியே, நின்ற
னிருந்தான் கிடந்தான்றன் கேளவறச், சென்றா னெனப்படுத லால்”
நாலடி. ௨௧. (இ) “பலதிரண்ட செல்வத்தைப் பார்க்கிற கனாவா, மல
ருதிரந்தாற் போலிளமை வரமிஞ் - சிலநிகழ்த்த, யின்னெனக்கும் வாழ்நா
ளிலையிற்றை மெய்யென்றிட், மின்னிக் களிப்பா ருளர்” பாரதம்.
(ஈ) “இளமையும் வனப்பு நில்லா விற்பமு நின்ற வல்ல, வளமையும்
வலிது நில்லா வாழ்வுநா னின்ற வல்ல, களமக ணேச நில்லா கைப்
பொருள் கள்வர் கொள்வா, ரளவிலா வறத்தின் மிக்க தியாதமற்
றில்லை யன்றே” நிரிநிநுத்தம். ௧௪. (உ) “இளமையு நிலையாவா விற்பமு
நின்றவல்ல, வளமையு மஃதேயால் வைகலுந் துன்பவெள்ள, முளவென
நிலையாதே செல்கதிக் கென்றுமொன்று, விளைநில முழுவார்ப்போல்
வித்துநீர் செய்துகொண்யின்” வளையாபதி. (ஊ) “இன்றுளா நின்றேயு
மாய்வ ரவருடைமை, யன்றே பிறருடைமை யாயிருக்கு - நின்ற,
கருமத்த தல்லாத கூற்றின்கீழ் வாழ்வார், தருமத் தலைநிற்ற னன்று”
அறநெறி. ௧௧௧.

௩. (அ) “அல்லிடை யன்றியே யலர்ந்த மூலதி, வல்லிகடருவெனு மகிழ்நர் தங்களைப், புல்லுவ பகலினும் பொருந்து மோவென, மூல்லைகண் மலர்ந்தன முறுவல் செய்வபோல்” கந்த. இந்திரனருச்சுணை. உக. (ஆ) “இடியினுங்கொடியினு மயங்கி” சீவக. ௧௧௬. (இ) “இழையினுங் கொடியினு மிடியினும் பிணங்கி” பெருங். (௪) ௩௨...

(பிரதிபேதம்)* நயந்த, † மயச்சம்.

கள்ள

கவித்தொகை. ௩௨

(க) அறிவானமைந்தவர் தங்காரியத்தைமுடித்தற்கு அக்காலம்வருந்துணையும் அடங்கியிருக்குமாறுபோலக் காலம்வருந்துணையும் மலர்தலிற் செல்வாத அரும்புகளையுடைய கொம்புகளாலும் வாசிக்க வல்லவாது யாமோசைபோல வண்டே(உ)ளாவாரிக்குஞ் சிறுதூறுகளாலும் நல்லமகளிருடைய (௩) கூத்து, கண்டார்க்கு விருப்பஞ்செய்யுமாறுபோல விருப்பம்வந்த கொம்பாலும் நிலையாமையை உணர்ந்தவருடைய கொடைபோலக் கொத்துகள் அலர்ந்து எல்லார்க்கும் பயன்படும் மாத்தாலும் அன்பாற் கூடினவருடைய புல்லுதலைப் போலப் பின்னுதலுற்ற கொடியாலும், பொழில்சுள் அழகைப்பெற வென்க.

கொடியொடும் அணிபெறவெனக் கூட்டுக.

(ச) கர், ஈர்க்குமாம்.

இளவேனில் எம்போல நயந்தார்க்கு நல்லையோவெனமாறி, இளவேனிலே யாக்கள் எம்மை நயந்தார்க்கு நல்லேமாயினுற்போல, நீயும் வெறிகொள அணிபெற எப்பொழுதும் வருவையென்று விரும்பியிருந்தார்க்கு மிகவும் நல்லையோ. நீதான் வந்து அழிகிதாகச் செய்தாயென இளவேனிலை நோக்கித் தோழி கூறினாள். அதனை நோக்கித் கூறியபின்னர்த் தலைவியை நோக்கி, (கூறுகின்றாள்.)

௧௪ பசந்தவர் பைதனோய் பகையெனத் தணித்துநம்
மின்னுயிர் செய்யு மருந்தாகிப் பின்னிய

காதல ரெயிறேய்க்குந்(டு)தண்ணருவி நறுமுல்லைப்
போதாரக் கொள்ளுங் கமழ்குரற் கென்னுந்

(சி) தூது வந்தன்றே தோழி

துயரறு ஈனவிபோ டயர்ந்திகம் விருந்தே

க. (அ) “காலம் கருதியிருப்பர் கலங்காது; ஞாலம் கருதுபவர்” (ஆ)
“கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து” துறன். சஅடு, சகௌ.

உ. வண்டார்த்தல்: கலி. ஈங: இ - ஆம் அடியின் குறிப்புப் பார்க்க.

ங. “வேறிலை கூத்துப்போல மெய்புளங் கவர்வதென்றார்” திருவால. க: எ.

ச. (அ) ஈர்க்கு என்பது மாலிலைமேல்வந்ததற்கு “ஈன்றவன்... ..தளி
ரொடும்” என்பது மேற்கோள்; தோல், மரபியல். சூ. அள. பே. நச்.

(ஆ) “ஈர்க்கென்பது: தெங்கு, பனை, மா, வேம்பு, பறப்பனவற்றிற்
குறித்து” என்பர், மயிலைநாதர்; நன். பொது. சூ. ஈள.

டு. “தண்ணருவி நறுமுல்லை” கலி. ஈடு: கௌ.

ஈ. (அ) ‘குடிமையாண்மை’ என்னுஞ்சூத்திரத்து ‘அன்னபிறவும்’ என்பத
னால் ‘துதுவந்தது’ என்பதனைக்கொள்கவென்றும் துதென்பது
தன்பொருட்சூரிய பாலான்முடியாமையின் ஆகுபெயரன்றென்றும்
குறிப்புமொழியென்றும் கூறுவர், தெய்; தோல். கிளவி. சூ. இடு.
(ஆ) “காதலர் துதொடு வந்த கனவினுக், கியாதுசெய் வேன்கொல்
விருந்த” (சூ) ‘மாலையயர்ச்சம் விருந்து’ துறன். கஉகக: கஉகஅ.

முதலாவது பாலை. ஈஉ

,களள்

எ-து: தோழி; இவ்விலவேனில் குளிர்ந்த அருவியின் அருகேநின்ற நறிய முல்லையினது மகளிரொயிற்றையொக்கும்பூக்களையும்முடையகமழ்கின்ற கொத்தாகிய மயிருக்கு நிறையக் கொய்துகொண்மினென்று கூறாநிற்கும்; அத் வேயுமன்றிலவகத்திற் பசுந்தவருடைய வருத்தத்தையுடைய காமநோயையுந் தனக்குப் பகையென்று கருதிப் போக்கி விசேடித்து நம்முடைய இனிய உயிரை உண்டாக்கும் மருந்துமாய் நாம் துயரறுதற்குக்காரணமான வார்த்தையோடே நாம் முயங்கிய காதலருடைய தூதாய் வந்தது; ஆதலால் இனி அக் காலத்திற்கு விருந்தானவற்றை நாஞ்செய்வேமென ஆற்றுவித்தான்.

பின்னிய காதலர் தாதென மாறுக. பசுந்தவர்தோயைத்தணித்து என்பதனாலும் நம் மின்னுயிரைச்செய்யு மருந்தாகி என்பதனாலும் தலைவி காலங் கண்டவருந்தினமைபெற்றும்; இளவேனிற்கண்வருவெனக் கூறிப்பிரிந்தவர் தப்பாரென்பதுபற்றி அவர் வார்த்தையோடே தூதாய் வந்ததென்றான்.

கொள்ளுமென்னும் உம்மீறு பன்ஷமபுணர்த்தி முன்னிலையாய்நிற்றல் “இர்சர் மின்” (க) என்பதனுட்கூறிலும்.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இது தனிச்சொல்லும் அடக்கியலுமின்றிச் சரிதகம் பெற்று அடிநிமிர்ந் தோடிய கொச்சகக்கலிப்பா. (நக)

(ந.ந.) வீறுசான் ஞாலத்து வியலணி காணிய

பாறுகண் விழித்தபோற் கயநந்திக் கவின்பெற

மணிபுரை வயங்கலுட் பிப்பெறிந் தவைபோலப்

பிணிவிடு முருக்கித் முணிகயத் துதிர்ந்துகத்

ஐ துணிகய நிழலோக்கித் துதைபுடன் வண்டார்ப்ப

மணிபோல வரும்பூழ்த்து மாமெல்லா மலர்வேயக்
காதலர்ப் புணர்ந்தவர் கவவுக்கை நெகிழாது
தாதனிழ் வேனிலோ வந்தன்று வாரார்தம்
போதெழி லுண்கண் புலம்ப நீத்தவர்;

௧௦ எரியுரு வுறழ் விலவ மலர்ப்

பொரியுரு வுறழ்ப் புன்குபூ வுதிரப்
புதுமலர்க் கோங்கம் பொன்னெனத் தாதுழ்ப்பத்
தமியர்ப் புறத்தெறிந் தெள்ளி முனியவர்
தார்ப்பது போலும் பொழுதென் னணிரலம்
போர்ப்பது போலும் பசப்பு;

௧. நோல். வினை. கு. உஎ.

23

௧௧ அ

கலித்தொகை. ௩௩

௧௧ நொநது, நகுவனபோ னந்தின கொம்பு; னைந்துள்ளி
யுருவது போலுமென் னெஞ்சு; எள்ளித்
தொகுபுட னுடுவ போலுமயில்; கையி
லுருவன போலும் வளை; என்கண்போ
லிகுபறல் வாரும் பருவத்தும் வாரார்
மிகுவது போலுமிந் நோய்;

௨௨ நரம்பின் நிற்குர னிறுக்குங் குழல்போ

விரங்கிசை மிஞ்ஞெடு தும்பிதா தூதத்
தூதவர் விடுதரார் துறப்பார்கொ ணேதக
விருங்குபி லாலு மரோ;

எனவாங்கு;

உள புரிந்துநீ எள்ளுங் குயிலையு/மவரையும் புலவாதி
நீவித முண்கணுப் நெறிகூந்தல் பிணிவிட
நாள்வரை நிறுத்துத்தாஞ் சொல்லிய பொய்யன்றி
மாலைதாழ் வியன்மாற்பா துனைதந்தார்
காலுறழ் கடுத்திண்டேர் கடவினர் விரைந்தே.

இது பருவவாவின்கண் வன்புறையெழிர்ந்து ஆற்றாணினுளைத்
தோழி தலைவனது வரவுணர்ந்து கூறி ஆற்றுவதித்து.

இதன் பொருள்.

வீறுசான் ஞாலத்து வியலணி காணிய
யாறுகண் விழித்தபோற் கயநந்திக் கவின்பெற
(க)மணிபுரை வயங்கலுட் டுப்பெறிந் தவைபோலப்
பிணிவிடு முருக்கித முணிகயத் துதிர்ந்துகத்

க. (அ) “பளிங்குசொரி வன்ன பாய்கனை” குறிஞ்சி. இள. (ஆ) “வீரநீ
பாராய் மெல்லென் பளிங்கினால் விளங்குகின்ற,மாரணு மருளச்செய்த
மானிகை மற்றோர் சோதி, சேர்தலுந் தெரிவ வன்றேற் றெரிநில
தெரிந்த காட்சி, நீரினா லியன்ற வென்ன நிழலெழு கின்ற நீர்மை”

கம்ப. இலங்கைகாண். ௪௦. (இ) “மீன வாவிபோல் வியன்புடி கத்தி
 னால் வினங்குந், தான் மீயிசை” கந்த. திருக்கா. ௩௩. (ஈ) “குழந்த
 பேரொளி துளும்பிய நிலனை ரென்னுத், தாழ்ந்த வந்துகி லிடை
 வயிற் றழிஇயினன் பளிங்கு, போழ்ந்தி யற்றிய நிலனெனப் பூம்புன
 லிடைப்போய், வீழ்ந்த னன்பெரு வேத்தவை முகிழ்கை விளைப்ப”
 பாகவதம். (ச௦) சிசுபாலனைக்கொன்ற. ௧௧௮. (உ) “மணியிற் றிகழ்

முதலாவது பாலை. ௩௨

கள்ளு

துணிகய (க) நிழனோக்கித் துதைபுடன்(உ)வண்டார்ப்ப

மணிபோல வரும்பூழ்த்து (௩)மாமெல்லா மலர்வேயக்

(௪)காதலர்ப் புணர்ந்தவர் (௫)கவவுக்கை நெகிழாது

தாதவிழ் வேனிலோ வந்தன்று வாராராம்

போதெழி லுண்கண் புலம்ப நீத்தவர்

எ - து: தான் விளைவித்தவின்(௬)வேற்றுநாட்டிற்கு இல்லாத வீரமைந்த
 உலகிடத்து அகற்சியையுடைய அழகைத் தான் காணவேண்டி யாறு கண்களை
 விழித்துப்பார்த்தனபோலப் பக்கத்தினின்ற குளங்கள் நீர்நிறைந்து பூக்களால்
 அழகுபெற, * பளிக்குமணியையொக்கும் கண்ணாடிக்குள்ளே பவழம்
 அழுந்தப்பட்டவை தோன்றினுற்போல அரும்பவிழ்கின்ற(௭) முருக்கினுடைய
 இதழ்கள் அழகையுடைய குளங்களிலே காம்பினின்றவ கழன்றுவிழ,
 தெளிந்த குளங்களின் நிழலிலே தம்மையுந் தாம் ஊதும் பூவையுங் கண்டு
 அவ்விடத்தே நெருங்கி வண்டிகள் (சே) ஆரவாரிக்கும்படியாக, கரையினின்ற
 மரங்களெல்லாம் அரும்புகள் அலர்ந்து பலமணிகளைச் சூடினாற்போலப் பூக்
 களைச் சூட, எம்மைப்போலாது காதலையுடைய கணவரைக்கூடினவருடைய
 அகத்திடுதலையுடைய கையை நெகிழாதே தாதையவிழ்க்கும் இனவேனிலோ
 வந்தது; பூவினது அழகையுடைய மையுண்கண் வருந்த மம்மைக்கைவிட்டவர்
 வாராராயினார் ; எ - து.

ஒகாரம் பிரிநிலை.

இது தாவு.

தரு தூல்போல்” துறள். கடௌ. (ஊ) “பளிக்குபுறத் தெறிந்த
பவளப் பாவையி, னினங்கொடி தோன்றுமால்” மணி. ச: கடச - இ.

க. தும்பி செவியுணர் லொழிந்த நாலுணர் வுடையதென்பதும், வண்டும்
தேனீயும் குளவியு முதலாயின அதன் கிளையென்பதும் இககே
அறியற்பாலன. தோல். மரபு. சூ. நக. பே.

உ. வண்டு ஒலித்தலை ஆர்த்தலென்பதும் மரபு: கலி. நு: நு, நஉ: கூ,
நச: கூ, நக: நு, கூஉ: சௌ, ககஅ: கக, கநக: கூ.

ங. (அ) “கோழிண ரெநிரிய மரத்த கவினிக், காடணி கொண்ட காண்
டரு பொழுதின்” (ஆ) “மரனேமுற்ற காமர்வேனில்” அகம். சக:
அ - கூ, நக: கச.

ச. “காதலற் பிரியாமற் கவவுக்கை ளெகிழாமல்” சிலப். க: கக.

இ. “கவவுக்கை ளெகிழ்த்தனனாய்” சிலப். (எ) இஉ: இ.

க. (அ) “பெரும்பொருளாற் பெட்டக்க தாகி யருக கேட்டா, லாற்ற
விளைவது நாடி” (ஆ) “நாடென்ப நாடா வளத்தன நாடல்ல, நாட
வளந்தரு நாடி” துறள். எநக, எநக.

எ. “பொற்கழன் முருக்கி ளெண்குரன் மாந்திச், சிதர் சிதர் தருத்த
செவ்வி லேனில்” அகம். உஎஎ.

(பிரதிபேதம்) * பளிக்குமணியை.

கஅர:

கலித்தொகை. ந ந

கௌ (க) எரியுரு வுறழ விலவ மலரப்

(உ) பொரியுரு வுறழப் புள்குழுவதிரப்

புதுமலர்க் (௩)கோங்கம் பொன்னெனத் தாதுழ்ப்பத்
தமியார்ப் புறத்தெறிந் தெள்ளி முனியவந்
தார்ப்பது போலும் *பொழுதென் னணிநலம்
போர்ப்பது போலும் பசப்பு

எ - து: இவ்வினவேளிற்பொழுது நெருப்பினுருவையொப்ப இலவும்
பூப்ப, பொரியின் உருவையொப்பப் புன்குகள் பூஉதிர, புதிய மலர்களை
புடைய கோங்கம் பொன்னென்னும்படி தாதை அலர, நாம் வெறுக்கும்படி
வந்து தனித்திருப்பாரை அகத்திடாது புறத்தே தள்ளி இகழ்த்து இவ்வூர்
அலர் துற்றும் கொடுமையையொக்கும்; அது கண்டு பசப்பு எனது அழகை
புடைய நலத்தை மறைப்பதுபோல இராரின்றது ; †எ - று.

க. “எரிபுருவுறழ விலவமலர” என்பது (அ) உருவுவமத்தின்கண்
பரியவாய்பாடன்றி, பொதுசகுத்திரத்தான் வருமெனப்பட்ட வாய்
பாட்டின் உறழுவென்பது அருகிவந்ததற்கும் (தொல். உவம கு. ௧௬.
பே) (ஆ) உருட்டுவண்ணத்திற்கும் (தொல். செய். கு. ௨௩௨. பே.)
மேற்கோள். (இ) “எரிப்பூ விலவத் தாழ்கழி பன்மலர்” ஐங்குறு.
௩௬௮. (ஈ) “இலவ மேறிய கலவ மஞ்ஞையெரிபுரு மகனி ரேய்க்கும்”
ஐங்குறு. ௮௦௩. (உ) “இலவத், தழலகைந் தன்ன வலயகுசின்
யொண்பு” அகம். ௨௪௩. (ஊ) “எரிநிறத் திலவம்” சிலப். (இ) ௨௧௪.
(எ) “எரிமல ரிலவமும்” மணி. ௩. ௧௬௬. (ஏ) “ஒள்ளரி யெழுந்த
ஆழ்படு கொழுமலர், முன்னரையிலவத்துன்” (ஐ) “எரிமல ரிலவத்து”
பேருங். (க) இங். ௧௭௭; இச: ௧௪௩.

உ. (அ) “பொரிப்பூம் புன்கின்” நற். ௧. (ஆ) ஐங்குறு. ௩௪௭. (இ) “புன்
கின் பூத்தாழ் வெண்மணல்... ..செந்நெல் வான்பொரி சிதறியன்ன”
(ஈ) “பொரிப்பூம் புன்கொடு” குறுந். ௮௩, ௩௪௧. (உ) “பொரியெனப்

புன்கவி பூகன்றுரை" அகம். ௧௧௯; ௫-௬. (ஊ) "புன்கு பொரி மலரும் பூத்தண் பொழில்" தீணையோழி. ௧௪. (எ) "பொங்கர் வெண்பொரி சித்தின புன்கு" சீலப். ௧௨. 'செம்பொன்' (ஏ) "புன்கம் பொரி யணிந்தவே" சீவக. ௧௧௪௬.

௩. "நிலவுமரக் குருவாய்ந்து நிற்பனபோற் பூவையெலாக, குலவியகோநு குமிழ்தாழிற் குளித்தொளிரும் கவின்கண்டான்" காஞ்சி. ௩௧௪ேற்று. ௨௪௦.

(பிரதிபேதம்) * பொழுதெண்ணி, † வேக்குமென்க.

முதலர்வதுபாலை. ௩௨

கஅழக்

௧௬ (௧)நொந்து, நகுவனபோ னந்தின கொம்பு; *நைந்துள்ளி
(௨)யுருவது போலுமென் னெஞ்சு; எள்ளித்
தொகுபுட னாடுவ போலு மயில்; கையி
லுருவன போலும் வளை; (௩)என்கண்போ
லிகுபறல் வாரும் பருவத்தும் வாரார்
மிருவது போலுமிந் நோய்

எ - து: பிரிந்த மகளிரை நகுதற்கு நங்காலம் வருகின்ற தில்லையே
யென்றொன்றிருந்து அதுவந்தபின்னர் நம்வருத்தங்கண்டிசிரிப்பனபோலக்
கொம்புகள் பூ மிக்கன; அதனைக் கண்டு என்னெஞ்சம் வருந்தித் தலைவரை

க. “நொத்து, கருவனபோ னந்தின கொம்பு; நைந்துள்ளி, யுருவது போலுமென் னெஞ்சு; எள்ளித், தொகுபுட னுடுவ போலு மயில்; கையி, லுருவன போலும் வளை. இவை முச்சீரடியான் வந்தனவு நாற்சீரடியான் வந்தனவுமாய் நின்றவாறுணர்த்தற்கு ‘கருவன’, ‘உருவது’, ‘தொகுபுடன்’, ‘உருவன’; எனத் தொடைக்கவடு படுத்துக் கூறவே அவற்றின் முன்னின்ற சொற்கள் வழியகை புணர்ந்த சொற் சீரடியாயவாறு காண்க. இவை யிடைநிலைப்பாட்டன்றிக் கொச்சக மாகலின் வரையறையின்றி, ‘தொகுபுட னுடுவ போலு மயில்’ என நாற்சீரடியானும் வந்தது. இவை மேலெண்ணவும் படும். இவை கலிக்கண் வருங்கால் ஒத்தாழிசையினும் உறழ்கலியினும் முடுகியல் வாராமையும், அவற்றுட் சொற்சீரடி வருங்காற் தனிச்சொல்லாயல்லது வாராமையும் கொள்க.” தோல். செய். கு. ௧௨௩. ௩௪.

உ. “‘உருவதுபோலு மென்னெஞ்சு; எள்ளித், தொகுபுட னுடுவது போலு மயில்’ என்பது வழியகை புணர்ந்த சொற்சீரடி; என்ன? என்னியென நின்ற சீரின் வழித் தொகுபெனவந்த அகை உருவதுபோலுமென்னும் தொடையொடு பொருந்தி, ‘உருவதுபோலு மென்னெஞ் செள்ளித், தொகுபுடன்’ எனப் புணர்ந்துநின்றூற் போல்வதோர் சுவைமை செய்து நின்றமையின். கொச்சகம் இடை நிலைப்பாட்டெனப் படி மையின் (‘தொகுபுடன்’ ஆடுவது போலு மயில், என நா[வடி](ற்சீரடி) யாலும் வருவதாயிற்று. வரையறையின்மையின். இவ்வனம் வந்த மையின் சொற்சீரடி மேல் எண்ணவும் படும். இவை கலிக்கண் வருங்கால் ஒத்தாழிசைக்கண் முடுகியலடிவாடாதென்பதாடம் சொற் சீரடி. ‘வருளுன்றுத் தனிச்சொல்லாகியன்றி வாடாதென்பதாடம் உறழ்கலிக்கண்ணும் முடுகியலடி உரித்தன் தென்பதாடம் கொள்க’ தோல். செய். கு. ௧௨௩. பே.

௩. “நனியநல் வாரும் பொழுதென வொய்ய, பனியநல் வாருமென் கண்”

கூல். ௩௬: ௧௪ - ௫.

(பிரதிபேதம்)* இளைத்துள்ளி.

நினைந்து அழிவதுபோலே இராசிற்ும்; (க) மயில்கள் நம்மை இகழ்ந்து கால மன்றியும், சேரத் திரண்டு ஆடுவனபோலே இராசிற்ும்; நம் கையில் வளைகள் நாம் காப்பவும் கழல்வனபோலே இராசிற்ும்; 'என் கண்போலே அறுதியை யுடைய நீர் இற்று ஒழுகும் இனவேனிற் காலத்தும் தலைவர் வாரார்; ஆதலால் இந்நோய் இனி இந்நிலையினும் மிகுவதுபோல இராசிற்ும்; எ - று.

22 (2) நரம்பின் தீங்குர னிறுக்குங் குழல்போ

(ந) லோங்கிசை (சு) மிளிறெடு (டு) தும்பிதா தூதத்

(3) தூதவர் விடுதரார் துறப்பார்கொ (6) னோதக

விருங்குமி லா லு மரோ

எ-து: † நரம்பினது இனிய இசையைத் தானத்திலே நிறுத்தும் வாகியம் போல, ஒலிக்கும் இசையையுடைய (அ) மிளிறெடு தும்பி தாதைத் தூதாநிற்க, நமக்கு ‡ நோவுத்கும்படியாகக் கரிய குயில்கள் கூவாநிற்கும்; இவ்வளவிலும் தலைவர் ஒருதாதையினும் வரவிடாராய் நம்மைத் துறப்பாரோ துறவாரோ கூறாய்; || எ - று.

க. “கனிமயில் குனித் திடக்கால மன்றியும்” நைடதம். கான்புரு. க.

உ. “குழல்வழி நின்ற தியாமே” என்பது இங்கு அறியத்தக்கது.

ந. “சச்சினர்க்கினியர் சுரும்பு, வண்டு, தேன், மிளிறு இந்நான்கையும் தும்பியதுகிளையென்று கூறி “லோங்கிசை மிளிறெடு தும்பிதா தூத” என்பதை அதற்கு மேற்கோள் காட்டுவர்; சீவக. அகஉ, அகந.

சு. “மின்னேர் பச்சை மிழிற்றுக்குரற் சேரியாழ்” புறம். ௩௦௮: ௨.
 கு. (அ) “தும்பி .. தீங்குழலாம்பலி னினிய விமிரும்” ஐங். ௨௧௫. (ஆ)
 “குழலிசைத் தும்பி” அகம். ௨௪௫ (இ) “இருந்தும்பி யிங்குழலுதும்
 பொழுது” காங். ௧௫. (ஈ) “குழலிசை தும்பி கொளுத்திக் காட்ட” (உ)
 “கொம்பர்த்தும்பி குழலிசை காட்ட” மணி. (ச) ௩. (௧௧) ௫௭. (ஊ)
 “இருங்கட் மெய் குழலாக” கீவக. ௨௬௧௧. (எ) “சோலைத் தும்பி
 மென்குழ லாக ” கம்ப. பூக்கொய். ௩௪. (ஏ) “நறுந்தா துதுங்
 குறுஞ்சினைத் தும்பி” துறந். ௨௩௬. (ஐ) “நறுந்தா துதுத் தும்பி”
 அகம். ௧௦௮.

சு. “தூதவர் ..அரோ” என்பது அரோ அசையாய் வருதற்கு மேற்
 கோள்; நன். இடை. கு. ௨௨ மயிலை.

எ. ‘அரோ’ என்பது அசை நிலையாய் வருதற்கு (அ) “கோதக விருங்குயி
 லாஹமரோ” என்பது தோல். இடை. கு. ௩௧. சேனா. ௩௪. கு. ௩௦.
 தெய். நன். இடை. கு. ௨௨, வி. இரா; இ-வி. கு. ௨௭௭. மேற்கோள்.
 (ஆ) புறனடை விதியான் கோவுதகவென்பது கோதகவாயிற்றென்பர்,
 அடியார்க்கு நல்லார்; சீலப். (௧௧) ௧௭.

அ. மிழிறு, தேனெயன்பர், புறநானூற் றுணையாசிரியர்; புறம். ௨௨: ௬.
 (பிரதிபேதம்) * விடாய், † கம்பினினிய, ‡ கோவுதகுபடியாக, || என்ருள்.

முதலாவது பாலை. ௩௨

கஅடிந.

(க)நம்மை இம்மைப்பிறப்பினுள் துறப்பார்கொல்லென வாளாதே ஐயஞ்
 செய்தலின், இஃது ஐயஞ்செய்தல்.

அரோ, அசை.

இவை தரவின் விசற்பமாகிய தாழிசை.

எனவாங்கு, *ஆங்ககை.

இது தனிச்சொல்.

உள புரிந்துநீ எள்ளுங் குயிலையு மவரையும் புலவாதி

நீவித †முண்கணாய் †நெறிகூந்தல் †நீணிவிட

(உ) நாள்வரை நிறுத்துத்தாஞ் சொல்லிய பொய்ப்பன்றி

(ஈ) மாலைதாழ் வியன் மார் பர் துணைதந்தார்

(ச)காலுறழ் கடுந்திண்டேர் கடவினர் விரைந்தே

எ - து: அதுகேட்ட தோழி, என்று, மனம் வேறுபட்டு நீலப்பூப்போலும் மையுண்கண்ணையுடையாய்! நீ நம்மை இகழுக் குயிலையும் தலைவரையும் புலவாதேகொள்; தாம்வரும் நானெல்லையை நம்நெஞ்சிலே' நிறுத்திச்சொல்லிய கூற்றுக்கள் பொய்யல்லவாக மாலை தங்கின அகற்சியையுடைய மார்வினையுடையார் காற்றையொக்குங் கடிய திண்ணிய தேரை விரைந்து செலுத்தி நமது||நெறித்த (ஈ)கூந்தலைப் பின்னின பின்னல் விடும்படி—நாம் விரைதலை நமக்குத் தந்தார்காண் Xஎன்றான்; எ - து.

(ஈ) நீலம், கடைக்குறைந்தது.

இது சுரிதகம்.

க. “தூதவர்அரோ” என்பதை ஐயஞ் செய்தல் என்னும் மெய்ப்பாட்டிற்கு மேற்கோள்காட்டி, (தொல். மெய்ப்ப. கு. உஉ;) இக்குறிப்பையும் எழுதினர், பேராசிரியர்; இ - வி. தாலாசிரியரும் (இ - வி. கு. ௫௮௦.) இப்பகுதியை ஐயஞ்செய்தலுக்கு மேற்கோள் காட்டினர்.

உ. இவ்வாடி கலி. ௩௧-இல். உ௩-ஆவது அடியாகவும் வந்துள்ளது.

ஈ. “ஏழுறு கடுந் திண்டேர் கடவி, நாமமர் காதலர் துணை தந்தார் விரைந்தே” என்பது, கலி. உஎ: உ௫ - உ௬.

ச. “வளியி னிகன்மிருந் தேரும்” கலி. ௫௦: கடு.

டு. (அ) “சிறகுறுந் கூணுந் குறஞ்சு சென்று, பெறுகநின் செவ்வி பெருமகன் வந்தா, னறுயலர்க் கூந்த ளுளணி பெறுகென” சீலப். உள்: உசசீ-க (ஆ) “தன்னவன் றணந்த காலைப், பூமனும் புனைத வின்றி” சீவக. கடுகடி.

சு. “நீலுண் கிசிலினை கடுப்ப”

(பிரதிபேதம்) * அசை, † உண்கண்ணாய். ‡ செறிகூந்தல் || செறிந்தகூந்தலை, † நாம், X என ஆற்றுவித்தான்.

கடிசு

கலித்தொகை. ௩௪

‘இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவனைத் தோன்றிற்று.

இதனுள், முச்சீரடியும் நாத்சீரடியுமாய் நின்றவாறுணர்தற்கு ‘நருவன்’ ‘புருவது’ ‘தொகுபுடன்’ ‘உருவன்’ ‘இருபறல்’ எனத் தொடைச்சுவை கொடுத்துக்கூறவே, அவற்றிற்கு முன்னின்றன கொந்து என ஒழியசையாகியும் கைநுள்ளி, எள்ளி, கையில், எங்கண்போலென வழியசை புணர்ந்தும் வந்த சொற்சீரடிகளும் ‘தொகுபுடனாவே போலு மயில்’ என நாத்சீரடியுமாய் வந்தன.

இது தரவும் தரவின்விகற்பமாகிய தாழிசையும் ஏனையுறுப்புக்களும் பெற்று வந்த கொச்சகக் கலிப்பா. தரவின் விகற்பமாகிய தாழிசையையும் தரவிற்பாற்படுத்தி இதனை இடைநிலைப்பாட்டின்மீதுவந்த தரவினைக்கொச்சகக் கலிப்பா என்பாரும் உளர்.

“இயற்சீர் வெள்ளடி யாகிரிய மருங்கி, னிலைஞ்சுரி மரபி னிற்கவும் பெறுமே” என்னும் (க) சூத்திரத்துள் இங்ஙனம் வரும் வெள்ளைக் கொச்சகத்துள் ஆசிரியவடி கிறிதுவருமென்றவின். ‘பொரியுரு வுறழப் புன்குபூ வுறா’ என ஆசிரியவடி வந்தது.

(௩௨)

(௩௪.) மன்னுயி ரேமுற மலர்ஞாலம் புரவின்று

பன்னீரார் பாய்புனல் பரந்தூட்டி யிறந்தபிற
சின்னீரா னறல்வார ிவகல்பாறு கவின்பெற
முன்னொன்று தமக்காற்றி முயன்றவ ரிறுதிக்கட்
பின்னொன்று பெயர்த்தாற்றும் பிடுடை யாளர்போற்
பன்மலர் சிணையுசுச் சுரும்பியிர்த்து வண்டார்ப்ப
வின்னம ரிளவேணி விறுத்தந்த பொழுதினான்;

அ விரிகாஞ்சித் தாதாடி யிருங்குயில் விளிப்பவும்
பிரிவஞ்சா தவர்தீமை மறைப்பென்மன் மறைப்பவுங்
கரிபொய்த்தான் கீழிருந்த மரம்போலக் கவினவாடி
பெரிபொத்தி யென்னெஞ்சஞ் சுடுமாயி னெவன்செய்கோ;

கஉ பொறைதளர் கொம்பின்மேற் சிதரின மிறைகொள
நிறைதளரா தவர்தீமை மறைப்பென்மன் மறைப்பவு
முறைதளர்ந்த மன்னவன்கீழ்க் குடிபோலக் கலங்குபு
பொறைதளர்பு பனிவாருங் கண்ணுயி னெவன்செய்கோ;

க௬ தளையவிழ்ப்புஞ் சினைச்சுரும் பியாழ்போல விசைப்பவுங்
கொளைதளரா தவர்தீமை மறைப்பென்மன் மறைப்பவுங்
கிளையழிய வாழ்பவ னுக்கம்போற் புல்லென்று
வளையாநு நெகிழ்போடுந் தோளாயி னெவன்செய்கோ;

௧. நொல். செய். கஉ.

எனவாக்ரு;

உக நின்னுண்ணோய் நீயுரைத் தலமர லெல்லாநா

மெண்ணிய நாள்வரை யிறவாது காதலர்

பண்ணிய மாவின் புருதந்தார்

கண்ணுறு பூசல் கைகளைத் தாங்கே.

இது பருவங்கண்டு வன்புறையெதிரிந்து ஆற்றளாய் தலைவிக்குத்
தோழி அவள் வாவுணர்ந்து கழியுவகையாற் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(3)மன்னுயி ரோமுற மலர் ஞாலம் புரளின்று

பன்னீராம் (உ)*பாய்புனல் பார்தூட்டி (ந)யிறந்தபிற

(ச)சின்னீரா னறல்வார †வகல்பாறு கவின்பெற

க. (அ) “சுரந்த காவிரி மரங்கொன் மல்கீர், மன்பதை புரக்கு கன்னாட்டுப்
பொருகன்” புறம். சுஅ: சு-க; (ஆ) “சரபு வென்பது தாய்முலை யன்ன
தில், வரவுகீர்நிலத் தோங்கு முயிர்க்கெலாம்” கம்ப. பால. ஆற்று. உஉ.

உ. (அ) பாய்தலென்பது பரத்தலாகிய குறிப்புணர்த்து மென்பதற்குப்
‘பாய்புனல்’ என்பது மேற்கோள்;” தோல். உரி. கு. அ. செ. தெய். (ஆ)
பெயரெச்சவீற்றுமை இடைச்சொல்லென்று கொள்ளப்படுமென்றும்
பாயும் புனலென்பது பாய்புனலெனத் தொக்குழி வேற்றுமைப்
பொருட்கண் உருபு பெயர்நிற்பத் தொக்கவாறு போல வினை நிற்ப
உருபுதொகுதலாற் பாயுமென்பது வினையு முருபுமாகிய இரு
நிலைமைத்தென்று கொள்கவென்றும் கூறுவர், தெய்; தோல்.
இடை. கு. எ. ‘எச்சஞ்’.

ந. (அ) “அற்றக் கடைத்து மகல்யா நகழ்ந்தக்கா, நெற்றெனத் தெண்ணீர்

படும்” (ஆ) “உறுபுனற்ருதுல கூட்டி யறுமிடத்தும், கல்லூற் றுழியூறு
 மாறே போல்” நாலடி. கடு; கஅடு. (இ) “பிள்ளை தைவரப் பெருகு
 பால் சொரிமுலைத் தாய்போன், மள்ளர் வேணிவின் மணற்றிடர்
 பிசைந்துகை வருட, வெள்ள நீரிரு மருங்குகால் வழியிதந் தேறிப்,
 பள்ள நீன்வயற் பருமடை யுடைப்பது பாலி” பெரிய. திருக்குறிப்பு.
 உஉ. (ஈ) “ஆற்றுப் பெருக்கற் றடிசுடும் நாளுமவ்வா, ழாற்றுப்
 பெருக்கா லுலகட்டும்” நல்வழி. கூ. (உ) “ஆறு பெருக்கற் றருந்
 திடர்தான் பட்டாலு, மூறலமை யாதோ வுலகாற்ற” தனிப்பாடல்.

ச. (அ) “அயிர்வரித்தறல் வார்ந்துமெய்யடியவ ரகம்போற், செயிர நத்தவத்
 தெளிந்துகின் னிர்புடை யொழுது” திருவாணக்காப். ஆரஞ்சாத்து

கஅ. (ஆ) சின்னீர்: இர்துறப்பக்கம். எங: ச - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * கால்புனல், † அகன்யாறு,

24

கஅஈ

கலித்தொகை. ஈச

(க) முன்னொன்று தமக்காற்றி முயன்றவ ரிறுதிக்கட்

(உ) பின்னொன்று பெயர்த்தாற்றும் பிடுடை யாளர்போற்

பன்மலர் சினையுகச் (ஈ) சுரும்பிமிர்ந்து வண்டார்ப்ப

(ஐ) வின்னம ரிளவேனி லிறுத்தந்த *பொழுதினன்

எ - து: அகன்ற யாதுகள் அகன்ற உலகிடத்துப் பெருமையைபுடைய உயிர்களைல்லாம் உயிர்வாழும்படி பலவாகிய நீரோடுகால்களாலே † தம் மிடத்தே வந்து பரக்கும் நீரைத் ‡ தாம் எங்கும் பரந்து ஊட்டிப் பாதுகாத்தலை புண்டாக்கி அந்நீர் வற்றியபின்பு சிலவாகிய நீரோடு கால்களாலே அறல் ஒழுக்க, அவ்வாறுகள் அழகுபெறும்படியாகத் தமக்கு முன்னே ஓர் உதவியைச்செய்து அவ்வுதவியிலே முழுக்க முயன்றவருடையகேட்டிடத்தே பின்பு ஓர் உதவியை மீண்டு செய்யும் பெருமையைபுடைய || தொழிலை ஆளுவாராப்போலே, சுரும்புகளும் ஒலிக்கப்பட்டு வண்டிகளும் ஆர்க்கும்படியாக, அந்நீரை உண்ட கொம்புகளினின்றும் பலமலர்கள் ஆற்றிலே உரும்படி இனிமை பொருந்தின இளவேனில் வந்துவிட்ட பொழுதின்கண்ணே ; எ - று.

பன்னீர் சின்னீர் ஆகுபெயர். இது “தருதியும்வழக்கும்”என்னும் (நு) குத்திரத்திற் கூறிய மருஉ. “வல்லெழுத் தியற்கை யுறழத் தோன்றும்” (சு) என்றதளிற் றேன்றுமென்றதனால் அகரங் கெட லகரம் னகரமாய் வரு மொழியில் நகரம் “ லன வெனவருஉம் புள்ளி முன்னர்த், தந வெனவாற் றனவா கும்மே” (எ) என்பதனான் னகரமாய்முடிந்தது.

இது தாவு.

- க. (அ)“வேனில் வெயிற்குலர்ந்த மெய்வறுமை கண்டிரங்கி,வானின்வளஞ் சுரந்த வண்புயற்குத - தானுடைய, தாதுமே தக்க மதுவுந் தடஞ்சினை யாற், போதுமீ தேந்தும் பொழில்” இ - வி. கு. சுருக. மேற்கோள். (ஆ) “நன்றி யொருவற்குச் செய்தக்கா லந்நன்றி, யென்று தருங்கொ லெனவேண்டா-நின்று, தளரா வளர்தெற்கு தாளுண்ட நீரைத், தலையாலே தான்றருத் லால்” ழுதுரை. க.
- உ. எடுத்தோதம்படாதஉரிச்சொற்களுள் பீடென்பது பெருமை குறித்து வருமென்பதற்கு, “பின்னொன்று பெயர்த் 'தாற்றும் பீடையாளர் போல்” என்பது மேற்கோள்; தொல். உரி. கு. எக. ‘அன்ன’ தெய்.
- ங. சுரும் பிமிர்தல்: கலி. சரு: கசு, சுச: கட.

ச. "இன்னிள வேனில்வந்திறுத்ததென்பவே" பிரமோத். பிரதோஷ. உஉ.

டு. தோல். கிளவி. கு. கள.

க. தோல். ஊர்மயங்கு. கு. கள.

எ. தோல். தொகை. கு. எ.

(பிரதிபேதம்) * பொழுதின்னன், † தன்னிடத்தே, ‡ தான், || அத்தொழி.

முதலாவதுபாலை. ந். ந.

க. அஞ்

அ விரி(௩)காஞ்சித் தாதாடி. யிருங்குயில் (௨)விளிப்பவும்
பிரிவஞ்சா தவர்தீமை மறைப்பென்மன் மறைப்பவும்
(௩)கரிபொய்ததான் கீழிருந்த மாம்போலக் கவின்வாடி
(௪)யெரிபொத்தி யென்னெஞ்சஞ் சுசுமாயி னெவன்செய்கோ

எ - து' அலர்ந்த காஞ்சிப்பூவிற் றுதை அனேந்து கரிய குயில்கள் கூவா
நிற்கவும் இக்காலத்தே பிரிந்துறைதற்கு அஞ்சாதவருடைய கொடுமையை
யான் மறையாநிற்பேன்; அதனாற் பெற்றதென்? மறைப்பினும் சான்று
பொய்த்தவன் வந்து தன்கீழே இருக்கப்பட்ட மாம்போல யான் அழகு
கெடும்படி என்னெஞ்சு காமத்திக்கொளுந்தி என்னைசுகுமாயின் யான் அதற்கு
என்செய்வேன்? எ - று.

க. (அ) "புன் காஞ்சித் தாதுதன் புறம்புதைய..... குயிறழுவ" (கூ)
"குறுத்தாட் குயிற்சேவல் கொழுங்காஞ்சித் தாதாடி" கீவக. சுசுஅ,
சுசு௦. (இ) "குயிற் குழாங்குடை காஞ்சியின் கோமளத் தாது" காஞ்சி.
திருக்கண். உக.

உ. (அ) “விளித்தாலும் குயிலாயின்” (கலி. ௨௮: ௮) என்பதனையும் (ஆ) “தண்காஞ்சித் தாதாடித் தன்னிறங்கரத்தனைக், கண்டாளு மடப் பெடை கிளியெனப்போய்க்கையகல, றுண்டேயி யினஞ்சேவனோக்கோடி விளியயிற்றித், தன்சிறகாற் பெடைதழுவுத் தலைவந்த திளவேனில்” (சீவக. ௧௪௯) என்பதனையும் நோக்கி விளித்தலென்பதற்கு அழைத்த லென்று பொருள் கூறலுமாம். (இ) “கூடிப் புணர்ந்தீர் பிரியன்மி னீடிப், பிரிந்தீர் புணர்தம்மி னென்பன போல, வரும்பவிழ் பூஞ்சினை தோறு மிருங்குயி, லானா தகவும் பொழுதினான்” கலி. ௧௨: ௧௧ - ௧௪, என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

௩. (அ) “அறிகரி பொய்த்த லான்றோர்க் கில்லை” குறுந். ௧௮௪. (ஆ) “சான்றவர் கையுண்டெ கூறுவர் மெய்” பழ. ௨௪௧. (இ) “கொடுகரி போ வாளுச்சாம்” சிறுபஞ்ச. ௧௦ (ஈ) “கைக்கரி யன்னவன் பதழி கண்டகர், மெய்க்குலம் வேரொடுந் துணித்து வீழ்த்தின, மைக்கரு மனத்தொரு வஞ்சன் மாண்பிலன், பொய்க்கரி கூறிய கொடுஞ்சொல் போன்றவே” கம்ப. கரன்வதை. ௧௨௪. (உ) “புலந்தெரி பொய்க்கரி புகலும் புன்கனூர், குலமகளி னவிந்தனர் குரங்கி னுலென்றார்” கம்ப. கிவகரர்வதை. ௫௮. (ஊ) “மொய்த்த மீன்குல முதலற முருக கீன மொழியிற், பொய்த்த சான்றவன் குலமெனப் பொருகனை யெரிப்ப” கம்ப. வருணனை வழிவேண்டி. ௨௫. (எ) “வஞ்சவீனை செய்து நெடு மன்றில்வன னுண்டுகரி பொய்க்கு மறமார், நெஞ்சமுடை யோர் கள் குல மொத்தன ரரக்கர்” கம்ப. மூலபல. ௧௪௫.

௪. (அ) “எரிபொத்துதலென்னும்வழக்கை”, “பொத்திற்றுத்தீ” கலி. ௧௪௫: ௫௮. (ஆ) “கானவர் பொத்திய நெலிநீ வினக்கத்து” புறம்.

௧௮௮

கலித்தொகை. ௩௪

“புல்லு மரணு மோரறி வினவே, பிறவு முனவே யக்கிளைப் பிறப்பே.”
(க) இதனுட் (உ)பிற அறிவும் உளவென்று கூறினார்; அதனும் பாவத்திற்கு
அஞ்சி மரம் கவின்வாடிற்றென்றார்.

கஉ பொறைதளர் கொம்பின்மேற் (ந)சிதரின மிறைதொள
நிறை(ஈ) தளரா தவர்திமை மறைப்பென்மன் *மறைப்பவு
(ந)முறைதளர்ந்த மன்னவன்கீழ்க் குடிபோலக் கலங்குபு
பொறைதளர்பு பணிவாருங் கண்ணாயி னெவன்செய்கோ

எ - து: பூவிற்பாரத்தார் தளர்ந்த கொம்பின்மேலே வண்டினுடைய
நிரள் தங்குதல்கொள்ளாநிற்கவும் நிறையென்னுங் குணம் தளராதவருடைய
கொடுமையை யான் மறையாநிற்பேன்; அதனும் பெற்றதென் ? மறைப்பினும்
நாடாளும் முறைமை தளர்ந்த அரசன்கீழ் இருந்த குடிமக்களைப்போலக்
கலங்காநின்று கண்கள் பொறுத்தலாற்றாமல் நீர் ஒழுருமாயின் யான் அதற்கு
என்செய்வேன் ; எ - று.

உசஎ: உ. (இ) “கனையெரி பொத்தி” சீலப். கச: கடஉ ; மணி.
உ: சஉ. (ஈ) “புகையழல்பொத்தி, நெஞ்சஞ் சுதெலின்” சீலப். உந :
சஅ - கூ. (உ) “முளியெரிபொத்தி” (ஊ) “புகையெரி பொத்தி” (எ)
“இகலெரி பொத்தி” மணி. கக: உச, கக: உஎ. உஃ: எஅ. (ஏ)
‘கனல்பொத்தி’ கம்ப. இரணியன். அச. என்பவற்றாலுணர்க.

க. நோல். மாபு. கு. உஅ. இதற்கு இவ்வரைகாரர் அங்கெழுதியிருக்கு
முறை ஆராயதற பாலது.

உ. மாமுயி ரில்லை யென்பார், பித்தல ராயிற் பேய்க ஷென்றலாற் பேச
லாமோ” சீவக. ககஃ.

ந. (அ) “சிதர்சிதர் துருத்த செவ்விவேனில்(ஆ) “மல்குண் வேட்கையிற்

சிதர்சிதர் துருப்ப" அகம். உள: கஅ; நடன: எ. (இ) "சிதர்தொழிற்
 றும்பியொடு மதர்வண்டு மருட்ட" பெருங். (க) நட: உஅ. என்ப
 வற்றால், சிதறுதல் அல்லது கிளறுதலாகிய சிதர்தற்றொழில் பற்றி
 வண்டு சிதரெனப்பட்ட தென்று தெரிகிறது. (ஈ) "தொழித்து வண்டி
 மிருக்கோதை" சீவக. ககஅச. என்பத னுரையும் ரோக்குக.

ச. தனர்தல் - குலைதல், கலி. நட: கஎ; தப்புதல், சீவக. ககக௦.

இ. (அ) "மண்குளிர் கொள்ளக் காக்கு மரபொழிந் தரசர் தவகன், விண்
 குளிர் கொள்ள வேங்கும் வெண்குடை வெதும்பு மாயிற்; கண்குளிர்
 கொள்ளப் பூக்குக் கடிசயத் தடமுங் காவர், தண்குளிர் கொள்ளு
 மேனுந் தான்மிக வெதும்பு மன்றே." (ஆ) "தீயினம் படர்ந்து வேர்தன்
 செறவதே புரியுமாயிற், போயினம் படர்ந்து வாழும் புகலிட மின்மை
 யாலே, வேயினம் படர்ந்த சாரல் வேங்கையை வெருவிப்புல்லாய்,
 மாயினம் படர்ந்த தெல்லாம்வையகம் படருமன்றே." துணா. மந்திர.

முத்தல்வது பாலை. நட. நட

கடிசு

கசு தனையவிழ்ப்புஞ் சினைச்(சு)சுரும் டியாழ்போல விசைப்பவுந்
 கொள்தளரா தவர்தீமை மறைப்பென்மன் மறைப்பவுந்
 (உ)கினையழிய வாழ்பவ னுக்கம்போற் புல்லென்று
 வளைபாளு நெகிழ்போடுந் தோளாயி னெவன்செய்கோ

எ - து: முறுக்கு அவிழ்ந்த பூக்களையுடைய சினைபிடத்தே சுரும்பினம்
 யாழ்போலே ஒலியாநிற்கவும் கொண்டகோட்பாட்டினைக்குலையாதவருடைய
 தீமையை மறையாநிற்பேன்; அதனாற் பெற்றதென்? மறைப்பினும் சுற்றங்
 கெடவாழ்பவன் ஆக்கம் பொலிவழியுமாறுபோலப் பொலிவழிந்து தோள்கள்
 வளைகிடத்தலமையாவாய் நெகிழ்ந்து சமூலமாயின் யான் அதற்கு என்
 செய்வேன்? எ - று.

கண் பணிவாரும், தோள் வளையோடிமெனச் சினைவினை முதன்மேல்
நின்றது.

இவை மூன்றும் தாழிசை.

எனவாங்கு

எ - து: என்றுசொல்லீ; எ - று.

ஆங்கு, அசை.

இது தனிச்சொல்.

உக நின்னுண்ணோய் நீயுரைத் தலமா லெல்லாநா

மெண்ணிய நாள்வரை யிறவாஅ காதலர்

உச - உஎ. (இ) கோல்வளை யரசன் கீழ்வாழ் குடியென நடுக
மாட்டி" உத்தரகோச. பார்ப்பதி. நச. என்பனவும், (ஈ) "ஆன்பவர்
கலக்குற வலைபெற்ற நாடுபோல்" கலி. இ. கட. என்பதும் (உ)
அதன் குறிப்பிலும் (ஊ) இந்துற்பக்கம், கசடு: உ - ஆம் குறிப்பிலும்
(எ) கசக: க - ஆம் குறிப்பிலும் இவ்விடத்திற்குப் பொருத்துவனவும்
இங்கே அறிதற்பாலன.

க. (அ) "வடிவரம் பிசைப்ப போல் ..சூரும்பார்ப்ப" கலி. நசு: ந.
(ஆ) "சூரும்பு ரம் பெனவார்ப்ப" வளையாபதி.

உ. "தன்னினர் தளரா வண்ணந் தாங்குத றரும மென்றே, நன்னகர் பல
வும் வாழ நயந்துதன் னிடத்தில் வாழ்வு, மன்னிய செல்வர் தம்பால்
வளமிகக் கொடுத்துத் தன்பா, லெந்நகர் வளமுன் காட்டி யிருப்பதந்
ககர நானும்" விநாயக. திருநகா. ந. என்பதும் "சிறியவன் செல்வம்
போற் சேர்ந்தார்க்கு நிழலின்றி" (கலி. ௧௦: உ) என்பதும் அதன்

கக்ரு

கவித்தொகை.௩௫

பண்ணிய மாவின் புருதந்தார்

(௧)கண் ணுறு பூசல் கைகளைந்தாங்கே

எ - து: நின் நெஞ்சினையே நீகூறிச் சமூலாதேகொள். ஏயினாம் வருவ ரென எண்ணியிருந்தநாளெல்லே கடவாமல், கண்டுகின்றவருத்தத்தைக் கை நீக்கினுற்போலக் காதலர் சமைத்த மாவின்புடையராய் வந்தார்காண னீ-று. இது சுரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இஃது ஏழடித்தரவும் நான்கடித்தாழ்சையும் தனிச்சொல்லும் நான் கடிச்சரிதகமும் பெற்று வந்த ஓததாழ்சைக்கலிப்பா. (௩௩)

(௩௫.) மடியிலான் செல்வம்போன் மரணந்த வச்செல்வம்

படியுண்பார் துகர்ச்சிபோற் பல்சிலை மிஞ்ஞர்ப்ப

மாயவண் மேனிபோற் றனினை வம்மேனித்

தாய சுணங்குபோற் றனிர்மிசைத் தாதுக

மலர்தாய பொழினண்ணி மணிநீர கயநிற்ப

வலர்தாய துறைநண்ணி யயிர்வரித் தறல்வார

நனியெள்ளுங் குயிலேக்கி யினைபுகு நெஞ்சத்தாற்

றுறந்துள்ளா ரவரெனத் துனிகொள்ள லெல்லாரீ;

சு வண்ணவண் டிமிர்தானு வைமையா நுயரெக்கர்த்

தண்ணருவி நறுமுல்லைத் தாதுண்ணும் பொழுதன்றோ
கண்ணிலா நீர்மல்கக் கவவிநாம் விடுத்தக்கா

லொண்ணுதா னமக்கவர் வருதுமென் றுரைத்ததை;

கந. மல்கிய துருத்தியுண் மகிழ்துணைப் புணர்ந்தவர்
வில்லவன் விழவினுள் விளையாடும் பொழுதன்றோ
வலனாக விளையென்று வணங்கினாம் விடுத்தக்கா
லொளியிழைய நமக்கவர் வருதுமென் றுரைத்ததை;

கஎ. நிலனாவிற் நிரிதருஉ நீண்மாடக் கூடலார்

புலனாவிற் பிறந்தசொற் புதிதுண்ணும் பொழுதன்றோ
பலநாடு நெஞ்சினேம் பரிந்துநாம் விடுத்தக்காற்
சுடரிழாய் நமக்கவர் வருதுமென் றுரைத்ததை;

க. (அ) “கண்பனி துடையினித் தோழி நீயே.” (ஆ) “கண்ணுறு
பொழுதிற் கைபோ லெய்தி, நம்மோர்க்கு நீதுணை யாகவு முளையே”
(இ) “பனித்தகண்டுடைத்து” விநாயக. சிந்தாமணி. ௨௦௨.

(பிரதிபேதம்) * கல்தாங்கே, † நெஞ்சினெய்குறி, ‡ என உவகையாங்குறின.

முதலாவது பாலை. ௩௪

ககக

எனவாங்கு;

உக. உள்ஊதொ றுடையுநின் னுயவுநோய்க் குயிர்ப்பாகி
யெள்ளு காதல ரியைதந்தார் புள்ளியற்

காமர் கடுத்திண்டேர்ப் பொருப்பன்

வாய்மை யன்ன வைகலொடு புணர்ந்தே.

இது வற்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைவி இக்காலம் அல்லவோ அவர் வருதுமெனச் சொன்ன காலமென வன்புறையெதிரழிந்தானே நீ துன் கொள்ளல் அவர் வந்தாரெனத் தலைவன் வாவுணர்ந்து தோழி ஆற்றுவீர்த்தது.

இதன் பொருள்.

(க)மடியிலான் செல்வம்போன் மரணந்த வச்செல்வம்

*படியுண்பார் நுகர்ச்சிபோற் பல்சினை மிஞ்ஞர்ப்ப

(உ)மாயவண் மேனிபோற் றனிர்நீன வம்மேனித்

தாய சுணங்குபோற் றனிர்மிசைத் தாதுக

(ஈ)மலர்தாய பொழிநண்ணி (சு)†மணிநீர கயநிற்ப

வலர்தாய துறைநண்ணி யயிர்வரித் தறல்வார

- க. (அ)சீர்வகையான்வருங்கவியடி தலைவிரவினுங் கடியப்படா வென்பதற்கு “மடியிலான் செல்வம்போன் மரணந்த வச்செல்வம்” என்பது மேற்கோள். தோல். செய். கு. சுக. நச. (ஆ) “அசைவி னேன்றாணசைவன னேந்தி”(இ) “நின், ஞர்படு செல்வங் காண்டொறு மருள்” புறம். கசஅ. உ. கசக: கச-இ. (ஈ) “ஆக்க மதாவினாய்ச் செல்லு மசைவிலா, ஆக்க முடையா னுழை”(உ) “மடியிலா மன்னவ னெய்து மடியனந்தான், ஞாய தெல்லா மொருங்கு” (ஊ) “முயற்சி திருவினை யாக்கும்” (எ) “மடியிலான், ஞானனா டாமரையி னான்” குறள். இசுச, சுக0, சுகச, சுகஎ. (ஏ) “ஊக்க வேந்த னாக்கம்போல, வீக்கங்கொண்டு”

பெருங். (ந.) ௫. ௨௦-௨௧. (ஐ) “ஆக்கமில் கொருவரா லனுந வேண்டு
மே, லுக்கமுன டாவரே லுறுவ ான்னது, நீக்கமில் ‘கொள்கையி
னிற்ப ரேயெனின், மேக்குறு பெருத்திரு விராவின் மேவுமால்”
கந்த. (ஓ) “முயற்சி, யுலைவறப் புரியா வொருவனுக் கெங்ங
னுற்றிடுஞ் செல்வம்” துசேலோ. மேல்கடல். ௧௪௭.

௨. கலி. ௨௧: ௭-௮-ஆம் அடிகளையும் அவற்றின் குறிப்பையும் பார்க்க.

௩. “அணிமலர்ப் பூம்பொழி லதனுள், வண்ண மாச்சுனை மாநீர் மணி
தெளித்தனையது” சீவக. ௧௫௧௧.

௪. (அ) “மணிநீரும்” துறள். ௭௪௨. (ஆ) “மணிதெளித்தனைய நீர்” நைட.
புனல். ௧. (இ) “மணிதெளித் தனைய வான்புனற் றடத்தின்” காசி.

(பிரதிபேதம்) * படிபுண்பா னுகாச்சி, † மணிநீர்க் கயம்,

௧௧௨

கவித்தொகை. ௩௫

நனி(௧)யெள்ளுந் குயினோக்கி யினைபுகு நெஞ்சத்தாற்

(௨)றுறந்துள்ளா ரவரெனத் துனிகொள்ள லெல்லாரீ

௭ - து: ௭௨, நீ உள்ளம் மடித்திருத்தலில்லாதவன் செல்வம் பெருகு
மாறுபோல மாங்கள் பூப் பெருக்க, அங்கனம் முயன்றுபெற்ற செல்வத்தைத்
தான் வருந்தாமற் படிபெற்று உண்பாரது நுகர்ச்சிபோல அம்மாங்களிற் பல
கொம்புகளிலேதேனையுண்டு யிஞ்ஞகன் ஆரவாரிப்ப, கரியநிறத்தையுடையவன்
மேனிபோலத் தளிரை ஈன, அந்நிறத்திற் பரந்த சுணங்குபோல அந்தத்
தளிரின்மேலே தாது விழ, அந்த மலர்பரந்த சோலையை அணுகிப் பளிங்கு
போலும் நீர்களைபுடையவாகிய குளங்கள் வற்றாது நிற்ப்ப், பூப்பரந்த துறை
களையணுகி நுண்மணலைக் கோலஞ்செய்து அறுதியையுடைய நீர் ஒழுக

இவற்றின்மேலே தான் மொழிக்குத் தோற்றிருந்த, பகையாற்பிரிந்திருந்தாமை
யிக இகழுங் குயிலைப் பார்த்து வருந்திக் கெடுகின்ற நெஞ்சத்தோடே அவர்
நம்மைத் துறந்து இனி நினையாரென்று கருதி வெறுப்புக்கொள்ளாதே ;
கொள்; எ - று.

இது தாவு.

விஷ்ணு. டு. (ஈ) “சடர்மணி தெளித்ததன்ன, மென்புனற்றடம்”
உத்தரகோச. நளசக்கர. எ. (உ) “எறிக்கும் படிசுத் திரடெளித்தா
லெனநின் றிலங்கித் தன்பெயரைக், குறிக்குந் தடந்தீம் புனலாடி”
(ஊ) “சுரந்தறுண பளிக்கெனத் தெளிந்த, வந்தணீர்” (எ) “மணி
தெளித்தனைய மாதிர்த்தக் குளம்” சீகாழி. பிரமபுர. உஉ; சந்திரன்.
எ; சேடனுங். உடு.

க. “எள்ளும் குயிலைப் பவரையும் புலவாதி” கலி. ந.ந. உஎ.

உ. (அ) “துறந்துள்ளாரவரெனத் துனிகொள்ளலெல்லாநீ” என்பது விளி
யேற்கும் என்று எடுத்தோதாத சுற்றுள் ஆகாரசுறு ஏடி என்று விளி
யேற்று வருதற்கு மேற்கோள். நோல். விளி. கு. கஉ. நச். (ஆ)
“துனிகொள்ள லெல்லாநீ” என்பதனை, “எல்லான்” என்பது சுறு
கெட்டு “எல்லா” எனநின்று விளியேற்றற்கு மேற்கோள் காட்டினர்;
மயிலை. வி. இரா. நன். பெயரியல். கு. டுக. (இ) “எகாரவீற்
றுயர்பெயர் சுறழிந் துவிளியேற்குமென்னும்நன்னுற்கருத்தை மாற்றி,
தாம் செய்த குத்திரத்தினுரையில், “துறந்துள்ளா ரவரெனத் துனி
கொள்ள லெல்லாநீயென சுறழிந்தும் விளியேற்கும் என்பாரும்
உளராலோவெனின், அது படர்க்கைப் பெயராகாது தோழிமுன்
னிலைப் பெயராயே தோழி என்னும் பொருட்டாய் நிற்பதொன்றாக
லின் சுண்டைக்கு ஏலாதென்க” என்பர். இ - வி. தூலாசிரியர்,
இ - வி. கு. உக௦.

௧. (௧)வண்ணவண் டிமிர்ந்தானு வையைவா ருயரெக்கர்த்
(௨)தண்ணருவி நறுமுல்லைத் தாதுண்ணும் பொழுதன்றோ
கண்ணிலா நீர்மல்கக் கவவிநாம் விடுத்தக்கா
லொண்ணுதா னமக்கவர் வருதுமென் றுரைத்ததை

எ - து: ஒள்ளிய நுதலினைபுடையாய்! நாம் நிறுத்தினவளவில் நில்லா
வாய்க் கண் நீர்மல்க முயங்கி விடுக்க, அவர் நமக்கு வருவேமென்று உரைத்த
காலம், நிறுத்தையுடைய வண்டுகள் ஆரவாரித்து, இன்பம் அமையாத வையை
யாற்றில் ஒழுங்குபட்ட உயர்ந்த இமேணவிடத்துக் குளிர்த்த அருவிநீராலே
வளர்ந்த நறிய முல்லைப்பூவிற் குழைபுண்ணும் இவ்வளவேனிற் கால
மல்லவோ? எ - று.

விடுத்தக்கால், காலிற்றுவினையெசசம்.

௧௩. மல்கிய துருத்தியுண் (௩)மகிழ்நனைப் புணர்ந்தவர்
(௪)வில்லவன் விழவினுள் வினையாடும் பொழுதன்றோ
(௫)வலனாக வினையென்று வணங்கினாம் விடுத்தக்கா
லொளியிழாய் நமக்கவர் வருதுமென் றுரைத்ததை

எ - து: ஒளியிழாய்; நீர் எடுத்துக்கொண்ட காரியம் வெற்றியுண்டாவ
தாகவென்று கூறித் தொழுது நாம் விடுக்க, அவர் நமக்கு வருவேமென்று
உரைத்த காலம், பெருகியகாலத்து நீர் நிறைந்த ஆற்றிடைக்குறையிலே அவர்
தம்மை மகிழும் பரத்தையரைக்கூடி, காமனுக்குநிகழ்த்துகின்ற விழாவிடத்தே
அவருடனேவினையாடும் இவ்வளவேனிற்காலமல்லவோ? எ - று.

௧. “கமழ்தா துதும், வண்ணவண் டிமிர்ஞால் பண்ணைபோன் றனவே”
பரி. ௧௪: ௩௪.

- உ. "தண்ணாருவி ஈறுமுல்லே" கலி. ௩௨: ௧௬.
௩. "உறவியா மொளியாட வுயர்ந்தவன் விழவினுள், விறலிழை யவரோடு வினையாடு வான்மன்றோ" கலி. ௩௦: ௧௩-௪.
௪. (அ) "சிலைவலான்" கலி. ௧௪௩: ௩௪. (ஆ) "திருமலி கருப்பு வென்றிச் சிலையினா ளுலக மெல்லாம், பொருதுசென் கோன டாத்திப் புகழ் வினையேக வீரன்"
௫. (அ) "வலனாக.....றுரைத்ததை" என்பது காலீற்று வினையெச்சம் பிற வினைகொண்டு முடித்ததற்கு மேற்கோள்; நொல். வினை. கு. ௩௫. ௪௪. கு-வி. கு. ௨௪௭. (ஆ) "வலனாக.....விடுத்தக்கால்" என்பது காலீற்று இறந்த காலம்பற்றி வருதற்கு மேற்கோள்; நொல். வினை. கு. ௩௨. ௪௪. கு. ௩௧. கல். கு. ௩௨. ௪௪. கு-வி. கு. ௨௪௭.

25

ககசு

கலித்தொகை ௩௫.

கல் (க)*நிலனாவிற் நிரிதருஉ நீண்(உ)மாடக் கூடலார்
 †புலனாவிற் பிறந்தசொற் புதிதுண்ணும் பொழுதன்றோ
 (௩)பலநாடு நெஞ்சினேம் பரிந்துநாம் விடுத்தக்காற்
 ‡சுடரிழாய் நமக்கவர் வருதுமென் றுரைத்ததை

எ - து: வினங்குகின்ற இழையினைபுடையாய்! இறந்து படுவேமோ ஆற்றியிருப்பேமோவென்று பலவற்றையும் ஆராயும் நெஞ்சினையுடையேமாய் நாம் வருந்தி விடுக்க, அவர் நமக்கு வருவேமென்று உரைத்த காலம், நிலத்திலுள்ளார் நாலிலே வழங்கும் நீண்ட மாடக்களையுடைய மதுரையிலுள்ளார் அறிவினையுடைய சான்றோர் நாலிற் பிறந்த கலிகளின் புதுமையைக் கொண்டாலும் இவ்வினவேனிற்காலமல்லவோ? எ - று.

"வேந்தறு தொழிலே யாண்டின தகமே" (௪) என்பதனால் இது பின் பனியிற் பிரிந்து இளவேனிலுள் வருதல்குறித்தலின் இருதிங்களிடையிட்டது.

இவை மூன்றும், தாழிசை. 1

எனவாங்கு

ஈ - து: எனச்சொல்லி, எ - று.

ஆங்கு, அசை,

இது தனிச்சொல்.

உஉ உள்ளுதொ றுடையுநின் னுயவுநோய்க் குயிர்ப்பாகி
||யெள்ளறு காதல ரியைதந்தார் புள்ளியற்

க. “உரைவாய நகர்” என்பதற்கு உரையிடத் தனவாகிய நகர் என்று பொருள்குறி “நிலனாவிற்பிரிதருஉம்” என்னும் பகுதியை மேற்கோள் காட்டினார், நச்சு; சீவக. உருகு.

உ. (அ) “மாடமலி மறுகிற் கூடற் குடவின்” முருகு. ஏக. (ஆ) “மாடம் பிறங்கிய மலிபுகழ்க் கூடல்” மது. சஉக. (இ) “சீண்மாடக் கூடல்” பரி. உ0: க0க. (ஈ) “மாடமலி மறுகிற் கூட லாங்கண்” அகம். நசக: உ0; (உ) “மாட மதுரையும்” புறம். நட: இ. (ஊ) “மாடமதுரை புகுத்தனன்” (எ) “மாட மதுரையும்” (ஏ) “மாடமதுரை யகத்துச் சென்று” (ஐ) “மாடமதுரை மாநகர் புகுகென” சீலப். பதிதம்: உ0, ஈ: நட, க: ஏக. கடு: ககஉ. (ஓ) “மதிமலி புரிசை மாடக் கூடற், பதிமசை” பதினொரு.

உ. “பலநினைத் தினையும் பைத னெஞ்சின்” கலி. கஉக. கக.

ச. தொல். கற்பி. கு. சஈ. இதனுரையிலும் இக்குறிப்புடன் இச்செய்திக்கே “நிலனாவிற்பிரிதருஉம்” என்னும் இத்தாழிசை மேற்கோள்.

பிரதிபேதம்) * நிலாவில், † புலாவில். ‡ சுடந்தாள் || என்றும்.

காமர் கடுந்திண்டேர்ப் (க)பொருப்பன்

(2)வாய்மை யன்ன வைகலொடு புணர்ந்தே

எ - து: தம்மை நினைக்கும் பொழுதெல்லாம் நெஞ்சழியும் நினைவு வருத் தத்தையுடைய காமநோய்க்கு இளைப்பாறுதலாகிப் பறவையினது பறத்தற் றன்மையையுடைத்தாகிய விருப்பத்தையுடைய கடிய திண்ணிய தேரை யுடைய பொதுபின்மலையினையுடைய பாண்டியனுடைய தப்பாத மொழியை யொத்த குறித்த எல்லைதப்பாத நாளோடே கூடி நம்மை * இகழ்ந்திருத்தல் நீக்கின காதலர் நம்மைக்கூடுதலைத் தந்தார்; †எ-து.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்குப் புணர்வாகிய உவகை பிறந்தது.

இஃது எட்டடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான்கடிச்சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (௩௪)

(௩௬.) கொடுமிட னாஞ்சிலான் றார்போன் மராத்து

நெடுமிசைச் சூழ மயிலாலுஞ் சீர

வடிநரம் பிசைப்பபோல் வண்டொடு சுரும்பார்ப்பத்

தொடிமகன் முரற்கிபோற் றும்பிவந் திமிர்தர

தி வியனெழீஇ யவைபோல வெவ்வாயு மிம்மெனக்

கயனணி பொதும்பருட் கடிமலர்த் தேனுத

மலராய்ந்து வயின்வயின் வினிப்பபோன் மாணுழ்ப்ப

விருங்குயி லாலப் பெருந்துறை கவின்பெறக்

குழவி வேனில் விழுவெதிர் கொள்ளுஞ்

க. பொருப் பென்னும் பெயர்பொதியின் மலைக்குப் பயின்று வருதலை,
(அ) “வரைத்தா முருப்பிப் பொருப்பிற் பொரு” மது. சஉ. (ஆ) “திண்
டேர்ச் செழியன் பொருப்பிற் கவாஅன்” (இ) “பலர் புகழ்திருவிற்ப
பசும்பூட்பாண்டிய, னணங்குடையுயர்நிலைப் பொருப்பிற்கவான்” அகம்.

கநா: கச. நகஅ: இ - சு. (ஈ) “வகையமை தண்டாரான் கோ
யெர் பொருப்பின்மேல்” (உ) “சினையலர் வேம்பின் பொருப்பன்” கலி.
இள: கசு, கட: உள. (ஊ) “பூண்டாழ் மார்பிற் பொருப்பிற் கோமான்,
பாண்டியன்” (தொல். அகத். கு. இச. மேற்கோள்.) (எ) “தென்ன
னுயர்பொருப்புந் தெய்வ வடமலையும்” பெரியதிருமடல். சு. (ஏ)
“பொருப்பிலே பிறந்து தென்னன் புகழிலே கிடந்து” வில்லி.
சிறப்புப். க. என்பவையும் வலியுறுத்தும்.

உ. (அ) “காலை யன்ன சீர் சால் வாய் மொழி” பதிந். உக: ச. (ஆ)
“வாய்மை வயங்கிய வைகல்” புரி. உ: இச. (இ) “வெயிலினு
மெய்யன வுரைத்தன் மேயினான்” கம்ப. காட்சி. நக.

‘பித்திபேதம்’ * இசுழ்ந்திருக்க லீகனை, † இனி ஆம்மென்றான்

ககக்

கவித்தொகை நகசு.

க0 சீரார் செவ்வியும் வந்தன்று

வாரார் தோழிநங் காத லோரே;

கஉ. பாஅய்ப் பாஅய்ப் பசந்தன்று துதல்

சாஅய்ச் சாஅய் நெகிழ்ந்தன தோள்;

கச நனியறல் வாரும் பொழுதென வெய்ய

பனியறல் வாருமென் கண்;

கசு மலையிடைப் போயினர் வரணசைஇ-நோயொடு

முலையிடைக் கனலுமென் னெஞ்சு;

கடி காதலிற் பிரிந்தார் கொல்லோ வறிதோர்
 தூதொடு மறந்தார் கொல்லோ நோதகக்
 காதலர் காதலுங் காண்பாங் கொல்லோ
 துறந்தவ ராண்டான் நிறைஞுவர் கொல்லோ யாவது
 நீரிடைப் படுதலு மொல்லும் யாழநின்
 வாளிடைப் படுத்த வயங்கி ரோதி
 நாளணி சிதைத்தலு முண்டென நயவந்து
 கேள்வி யந்தணர் கடவும்
 வேள்வி யாவிழி னுயிர்க்குமென் னெஞ்சே.

இது காலங்கண்டு ஆற்றத் தலைவியது நிலைமைகண்டு, ஆற்றத்
 நோழி, தான் ஆற்றனாய் அவட்டிக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(3)கொடுமிட (2)ஞஞ்சிலான் ழர்போன் (11)மராத்து
 நெடுமிசைச் சூழ மயிலாலுஞ் சீர

க. (அ) “விறன்யிகு வலியொலி பொலிபகழ் புழுதியி, னிறனுழு வளை
 வாய் நாஞ்சி லோனும்” பரி. கரு: ௩௨ - ௩. (ஆ) “வலியொத் தீயே
 வாலியோனை” புறம். இக: ௧௨. (இ) “விறல் வெள்ளையாயவனென்
 றான்” சீலப். ௧௭. ‘மாயவ’ (ஈ) “பூவல வின்னுதம் பொன்னஞ்
 சூட்டெயிற், நிருகசர் தென்றலை சேணி லோங்குறா, விரிதிரைக்
 கங்கையில் வீழ்தல் போன் றுமற், நெருகுமுழ யவன்வலி புணர்த்து
 கின்றதரல்” பாகவதம். (ச) சாம்பன் மணம். இச. என்பவைகளும்
 பலதேவன் பலராமன் என்னும்பேர்களும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. (அ) “வளைநாஞ்சி லொருகுமுழ யொருவனை.” (ஆ) “வள்ளணி
 வளை நாஞ்சிலவை” பரி. க: ௫, ௧௫. இள. (இ) “மேழிவல னுயர்த்து
 வெள்ளை நகரமும்” சீலப். ௧௪: ௧.

௩. “மராது மயிலின் மயங்குபு தங்குந், குழாது மகளிர் குரவை, காண்
 மின்” பெருங். (ச) ௪௦: ௧௧௫-௧.

வடி(க)நரம் பிசைப்பபோல் வண்டொடு சுரும்பார்ப்பத்
(உ)தொடிமகண் முரற்சிபோற் றும்பிவர் திமிர்தர

தி வியனெழீஇ யவைபோல வெவ்வாயு மிம்மெனக்
கயனணி பொதும்பருட் கடிமலர்த் தேனூத
மலராய்ந் து வயின்வயின் விளிப்போன் மர னூழ்ப்ப
யிருங்குயி லாலப் பெருந் துறை கவின்பெறக்
(ங) குழவி வேனில் விழுவெதிர் கொள்ளுஞ்

க0 சிரார் செவ்வியும் வந்தன்று

வாரார் தோழிநம் காத லோரே *

எ-து: தோழி! (சு)காமனுக்கு நிகழ்த்தும் விழவை எதிர்கொள்ளும் இள
வேனிற் செவ்வியும், கொடிய வலியினையுடைய கலப்பைப்படையினையுடைய
நம்பி மூத்தபிரானுடைய துழாய்மாவைப்போல வொண்டகம்பின் உயர்ந்த இடத்
தே ஆரவாரிக்கும் மயில்களைத்தூந் தங்குஞ்சீர்மையுடையவாய் அதிலே
வண்டோடே சுரும்புகளும் வடித்த நரம்புகள் ஒலிப்பனபோல ஆரவாரிப்ப,
தொடியினையுடைய விறலியர்(ரு)கானத்திற்போலே தும்பிகள்வந்து ஒலித்தலை

க. யாமொலி வண்டினெலிக்கு உவமையாதலை, கலி. நட: சு-ஆம் அடியா
லும் அதன் குறிப்பாலும் சுருமபினெலிக்கு உவமையாதலை, கலி. நட: சு-
ஆம் அடியாலும் அதன் குறிப்பாலும் உணர்க.

உ. "சுரும்பார்க்கும் குரலினே டிருந்தும்பி யியை பூத, வொருங்குட னிம்
மென விமிர்தலிற் பாடலோ, டரும்பொருண் மரபின்மால் யாழ்
கேளாக் கிடந்தான்போற், பெருங்கட றுயில்கொள்ளும் வண்டியிர்
நறுங்கானல்" கலி. கஉங் உ - தி.

௩. (அ) குழவியென்பது ஓரறி வயிர்க்கன்றியும் பொழுதின்கண்வருதற்கு 'குழவிவேனில்' என்பது மேற்கோள்; நொல். மா. கு. உச. பே. (ஆ) குழவியென்பது பருவத்துக்கு முரித்தென்பர், மயிலைநாதர்; நள். பொது. கு. ஈ. மயிலை.

௪. (அ) "ஆளு விருப்போ டனியயர்பு காமற்கு, வேனில் விருந்தெதிர் கொண்டு" கலி. கூஉ: சுள-சுள. (ஆ) "வானுயர் கோலை தோறு முருகு வாய் மதெது வீழர், தேனெடு சுரும்பும் வண்டும் புதிதுண்டு தெவிட்டி யார்ப்பக், காணமர் குழவி ஞர்தல கணவர்பாற் புலவிதீர, வேனில் வேட் .குலகம் யாவும் விழவயர் திட்ட வன்றே". நைடதம். இள வேனில். டு.

௫. ஏனெனில் தாளத்திற்போலெயென்றும் ஐயுறும்படி உள்ளது. முரண்கையென்பதற்குத் தாளமென்ற பொருளும், மலை. ௩௬-ஆம் அடியிற் காணப்படுகின்றது. முரண்பாட வெண்பதற்கு ஆளாபஞ்செய்து பாடும்படியென்றும் சீவக. ௧௧௫௬. முரணுந்கென்பதற்குப் பாடினாற் (பிரதிபேதம்.) * பாடியும்.....ததல் எ - து:

கக் ஆ

கீலீத்தொன்க ஈகீ.

புண்டிச்சு, தேனினம் கயங்கள் குழந்த இளமரக்காவில் மணத்தையுடைய மலர்களை வாச்சியகளை எழுப்பின ஒசைபோல எவ்விடமும் *இம்மென்றும் ஒசை ிபிறக்கும்படியாகச் சத்திக்க, மரங்கள் சூட உரியாரை ஆராய்ந்து காற்றத் தாலே தம்மிடத்தே தம்மிடத்தே அழைப்பனபோல மலர்கள் அலர, கரிய குயில்கள் கூவு, பெரிய நீர்த்துறைகள் பூவால் அழகுபெற வந்தது; இக்காலம் இங்ஙனம் முதிர்ந்த அளவிலும் நககாதலரோ வாரார்; ||எ - று.

கஉ (க) பாஅய்ப்பாஅய்ப்பு +பசுந்தன்று துதல்

சாஅய்ச் சாஅய் நெகிழ்ந்தன தோள்

எ - து: ஆதலால் எனது துதல் பசப்பொழுதப் பார்த்து பார்த்து வந்து பின்னர் முழுக்கப்பசந்தே விட்டது; என் தோள்கள் ஒழுக மெலிந்து மெலிந்து வந்து பின்னர் மிகவும் மெலிந்தேவிட்டன; எ - று.

கச (உ)நனியறல் வாரும் பொழுதென வெய்ய

பனியறல் வாருமென் கண்

எ - து: என் கண்கள் இக்காலம் மிகவும் அறலொழுருமென்று கருதி அதற்கெதிரே வெய்ய நீர் அறுதியுடைத்தாய் ஒழுகாநிற்கும்; எ - று.

கசு மலையிடைப் பேரயினர் =வரனரசைஇ நோயொடு

முலையிடைக் கனலுமென் னெஞ்சு

எ-து: என்னெஞ்சு மலையிடத்தே போனவருடைய Xவரத்தை ரச்சகையினாலே தோன்றிய காமத்தீயாலே என்னுடைய முலையெல்லாம் காந்தாநிற்கும்; எ - று.

ரசைஇயென்னுஞ் செய்தெனெசம் காரணகாரியப் பொருட்டாய்நின்றது. தோன்றியவென வருவிக்க. அது ரச்சின நோயெனப் பெயரெச்சமாகாது.

கஅ காதலிற் பிரிந்தார் கொல்லோ வறிதோர்

துதொடு மறந்தார் கொல்லோ நோதகக்

காதலர் காதலும் காண்பாங் கொல்லோ

துறந்தவ (ஈ)ராண்டாண் குறைஞவர் கொல்லோ யாவது

தென்னும் சீவக. ௨௦௩௫. பொருள்காணப்படுதலாலும் இப்பொருளை சிறந்ததாகத் தோற்றுதலாலும் கானமென்றே கொள்ளப்பட்டது.

க. பாய்தல் பரத்தல் என்னும் பொருளில் வருதற்கு “பாஅய்ப் பாஅய்ப் பசந்தன்றுததல்” என்பது மேற்கோள்; தக்க. தாழிசை. ந. ‘சத கோடி’

உ. “என் கண்போலிபுறல் வாரும் பருவத்தும் வாரார், மிகுவது போலுமிங் கோய்” கலி. ந.ந. ௧௧ - ௨௧.

௩. “ஆண்டாண் றெறதலு மறிந்த வாறே” முருகு. ௨௪௬.
 (பிரதிபேதம்) 1. நிம்மென்னும், + பிறக்கும் படியாக் மாண்கள, | தன்னிடத்தே தன்
 னிடத்தே, || ஆதலால் எனதுதல்.....பசத்தேவிட்டது, + பசத்தன்று
 ததல், = வாய்மையி, X வாரத்தை.

முதலாவது பாலை நடு.

தகசுக்

நீளிடைப் படுதலு மொல்லும் யாழநின்

(க)வாளிடைப் படுத்த வயங்கீ ரோதி

நாளணி சிதைத்தலு முண்டென நயவந்து

கேள்வி யந்தணர் கடவும்

வேள்வி யாவியி னுயிர்க்குமென் னெஞ்சே

எ-து: “காதலர் நம்மிடத்துக் காதலின்று நீங்கினரோ? அன்றிக் காதலுண்
 டாயிருக்க ஒரு தாதொடு கூறி வரவிடும் வார்த்தையைச் சிறிது மறந்தாரோ?
 அவர் நம்மிடத்து நிகழ்த்துவ் காதலையும் நாம் இறந்துபடாமலிருந்து காண்
 பேமோ? கம்மை இவ்வணர் துறந்தவர் அவ்விடங்களிலே அவ்விடங்களிலே
 இருந்தே விடுவரோ? இவற்றுண் முடிபுங் காரியம் எதுதானென்று தலைவி
 கூற, அதுகேட்டதோழி, (உ)புணர்ந்தவர் சேயிடத்தே பிரிந்திருத்தலும் உல
 கத்துக்குப் பொருந்தும். அவர் வருவதற்கு முன்பே கத்திரிகை இடையிட்ட
 விளங்குகின்ற நெய்த்த ஒதியினைபுடையாய்! என் நெஞ்சு அவர் குறித்தநான்
 வந்து! நின்னழகைக் கெடுத்தலுமுண்டென்று கருதி துற்கேள்வியினைபுடைய
 அந்தணர் விருப்பம் வந்து செலுத்தும் யாகத்திடத்துப் புண்போலே நெட்
 மெயிர்ப்புக்கொள்ளாநிற்கும்; இதுகாண் யானுறுகின்ற வருத்தமெனத் தானும்
 ஆற்றாளாய்க்கூறி ஆற்றுவித்தான்; எ - று.

இது தோழி கூற்றிற் (௩) “பிறவும்” என்பதனாற் கொள்க.

இதனால், தோழிக்கும் தலைவிக்கும் சூழ்ச்சி தோன்றிற்று.

இது தரவின் கண்ணே 'செவ்வியும்வந்தன்று' என வழியை புணர்ந்த சொற்சேடியும் (சு) 'பாஅய்ப்பாஅய்ப் பசுந்தன்று றுதல், சாஅய்ச்சாஅய் கெகிழ்ந்தன தோள்' என முட்டியின்றிக் குறைவுசேர்த்தாகிய சொற்சேடியும் வந்து, கலிவெண்பாவின் வேறுபட்ட சொச்சகம். (ந.டு)

* நாலக்கலி முற்றும்.

— ௦௦௦௦ —

- க. கலி: நஉ: க-ந, அடிகளையும் அவற்றின் குறிப்பையும் பார்க்க.
- உ. "மகளிர், தோள்சேர்ந்த மாந்தர் துயர்கூர நீத்தலு, நீன்கரம் போகியா வல்லைவந் தளித்தலு, மூழ்செய் திரவும் பகலும்போல் வேறாது, கீழ் வார்கட் டோன்றுந் , தமொற்ற ஞாலத்துன், வாழ்வார்கட் கெல்லாம் வருமீ." கலி. கசடு: கந - கஎ.
- ந. தோல். கற். கு. கூ.
- ச. தோல். செய். கடுடு - ஆம் சூத்திரத்தினுரையில் பேராசிரியரும் நசகி னார்க்கினியரும் இவ்வாதே கூறியிருக்கின்றனர்.

(பிரதிபேதம்.) * பாஃ முற்றும், நச்சினார்க்கினியர் கூறிய பாஃ நிலத்தினுரை முடிந்தன.

உ

முருகக்கடவுள் துணை.

கலித் தொகை

மூலமும்

நச்சினூர்க்கினியருரையும்.
இரண்டாவது குறிஞ்சிக்கவி.

(நுள.) (க)கயமல ருண்கண்ணாய் காணு யொருவன்
வயமா னடித்தேர்வான் போலத் தொடைமாண்ட
(உ)கண்ணியன் வில்லன் வருமென்னை நோக்குபு
முன்னத்திற் காட்டுத லல்லது தானுற்ற

-
௧. (அ) “இருவர்கண் டால்வரு மேதமென் றெண்ணி யெனக்கெதிரே,
வருவார்வ் தாலும்தம் வாய்திற வார்தஞ்சை வாணன்வெற்பி, வெருவர்
நஞ் சார லுழையக லார்தழை புள்ளதெல்லாக், தருவர்வம் பார்
முலை யாயென்கொ லோசெயத் தக்கதுவே” நஞ்சை. கக௭. (ஆ)
“கயமல ருண்கண்ணாய் காணுய்ரின் னையர்” கீலப். கஉ: ‘கயமலர்’.
௨. (அ) முற்றுத்திரிசொல் வினையெச்சமாய் வருதற்கு “கண்ணியன்
வில்லன் வரும்” என்பது மேற்கோள்; நோல். ஈச்ச. கு. கக. சே.
(ஆ)இதற்கு, ‘கண்ணியனாய்த் தன் வில்லைவந்தி வரும்’ எனப் பொரு

ளும் கூறுவர். தெய்; நோல். எச்ச. கு. இ.அ. 'வினையெஞ்சு'. (இ)
 "முற்றுச்சொல் திரிந்து எச்சமாமென்னுது எச்சமே முற்றாய்த்திரியு
 மென்று ஒதிற் படும்இழுக்கு என்னையெனின், இருதினை ஐம்பான்
 மூவிடத்திற்கும் பொதுவாகிய வினை நிகழ்ச்சியன்றே எச்சமாவன் ?
 அவை அவ்வாறன்றி முற்றுச்சொற்கு ஒதிய ஈற்றவாய் இருதினை
 யைம்பான் மூவிடமும் உணர்த்தலின் முற்றுச்சொல்லே எச்சமாய்த்
 திரிந்தன எனப்படும்; எச்சம் முற்றாய்த் திரிந்தன எனப்படா; ஆதலான்
 அவ்வாறு ஒதினொருங்க. அவ்வாறன்றி வினையோடென் மாத்திரத்தான்

28

உ.உஉ

கவித்தொகை ந.எ.

இ நோயுரைக் கல்லான் பெயருமற் பன்னாறும்

பாயல் பெறேளன் படர்கூர் தவன்வயிற்

சேயேன்மன் யானுந் துயருழப்பே னாயிடைக்

(க)கண்ணின்று கூறுத லாற்றா னவனுயிற்

பெண்ணன் றுரைத்த னமக்காயி னின்னதுஉங்

க0 (உ)காணான் கழிதலு முண்டென் (ஈ)றொருநாளென்

றோனெகிழ் புற்ற துயராற் றுணிதந்தோர்

நாணின்மை செய்தே னறுததா லேன

வினக்கினி யாங்கடிந் தோம்பும் புனத்தய

லுசலுர்ந் தாட வொருஞான்று வந்தாணை

வினையெச்சமெனின், மாரீரம் வினையொழுமடியும்வெற்றுமையும்
பிறவும் வினையெச்சமாவான் செல்லுமாகலானும், அல்லதாஉம்
'கண்ணியன் வில்லன்' எனவரும் வினைக்குறிப் முற்றாய்த்(?) திரிதற்கு
ஏற்பதோர் எச்சமின்மையானும் அஃது இலக்கணமன்றென்க. இஃது
ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்க்கும் கருத்தாதல் சேனாவரைய ருரையா
னுணர்க" இ - வி. கு. ௨௫௦.

க. (அ) கண்ணென்னும் பொருளாவது கண்ணென்னும் இடைச்சொல்லா
னுணர்த்தப்படும் இடப்பொருண்மை என்றுகூறி, "கண்ணின் றுகூறுத
லாற்றா னவனாயின்" என்பதை மேற்கோள் காட்டிவர், சேனாவரையர்;
தொல். வேற். கு. ௨௧. (ஆ) நசகினார்க்கினியர் இச்சுத்திரவுரையில்
இக்கருத்தை, மறுத்து, இப்பகுதியில் கண்ணென்பதற்கு என்
கணின்தென என்னென்பதுதோன்றுவெழுவாயாய்நின்ற கண்ணுருபு
ஏற்றதென்று பொருள்கூறுவர். (இ) வேறுரையாசிரியரும் இவ்வாறே
கூறுவர். தொல். வேற். கு. ௨௧. (ஈ) "கண்ணின்றொருவர், குண
னேபுங் கூறற்கரிதால்" நாலடி ௩௫௩. (உ) "கண்ணின் று கண்ணறச்
சொல்லினும்" தறங். ௧௮௪.

உ. ஆண்பாலின் வினைமுற்று வினையெச்சமானதற்கு "காணன் கழிதலு
முண்டென் ரொருநான்" என்பது மேற்கோள். நன். வினை. கு. ௩௨.
இரா. மயிலை. இ-வி. கு. ௨௫௦. விருத்தியுரையிலும் இராமானுசகாண்
டிகையிலும் இலக்கணவிளக்கவுரையிலும் இது கூடியும் குறைந்தும்
பிழைப்பட்டு வந்துள்ளது.

உ. தோழி தலைவிபுறுப்பினைத் தன்னுறுப்பாகக் கூறப்பெறுமென்றும் வழு
வமைதிக்கு "ஒருநாளென், ரேனெனெழிப்புற்ற துயராற் றுணிதந்து"
என்பது மேற்கோள்; தொல். பொருளியல். கு. ௨௭. ௩.

கதி (கி)யைய சிறிதென்னை (உ)யூக்கி யெனக்கூறத்
 தையா னன்றென் றவனுக்கக் கைநெகிழ்பு
 (ந)பொய்யாக வீழ்ந்தே னவன்மார்பின் (ஈ)வாயாச்செத்
 (ஊ)தொய்யென வாங்கே யெடுத்தனன் கொண்டான்மேன்
 மெய்யறிபா தேன்போற் கிடந்தேன்மன் னாயிடை
 ௨௦ மெய்யறிந் (கி)தேற்றெழுவே னாயின்மற் றெய்யென
 வொண்குழாய் செல்கெனக் கூறி விடெம்பணி
 *என்க னுடைய னவன்.

இது “நாற்றழந் தேற்றழ மொழக்கழ முண்டியுந், செய்வினை
 மறைப்பினுந் செலவினும் பயில்வினும், புணர்ச்சியெதிர்ப்பா ளென்றுத்து
 வருஉ,முணர்ச்சியேழினுமுணர்ந்த பின்றை” (எ) தன்னை அவன் மறையாமை

க. (அ) ‘ஐயசிறிதென்னை யூக்கி’ என்பது !முன்னிலையீற்றுஇகரம் சிறு
 பான்மை ககரம்பெற்று வருமென்பதற்கும் (தொல். வினை. கு. ௨௬.
 சே.) (ஆ) ககரம்பெற்ற இகரம் எவல்கண்ணியே நிற்குமென்பதற்கும்,
 (தொல். வினை. கு. ௨௬. கச்.) (இ) ககரம் சிறுபான்மை எதிர்
 காலவகாட்டுமென்பதற்கும். (இ-வி. கு. ௪௬.) (ஈ) இகரம் ககரமுாந்து
 எதிர்காலம் பற்றி ஏவற்பொருண்மைக்கண்வருமென்பதற்கும்: (இ-வி.
 கு. ௨௬.அ.) மேற்கோள்.

௨. ஊக்குதல் ஆட்டுதல்; (அ) “தானாக் கினனவ் ஆசலை வந்தே” கலி. கநக:
 ௪௬. (ஆ) “மடவோர்க்கியற்றியமாமணியூசல், கவெனுக்குவதுகண்டெகை
 யெய்தியும்” மணி. கக: ௭௩-௭௪. (இ) “தழைக்கயிற் றாசல் வீருப்புற்
 றாக்கியும்” பெருங். (௨)கச: ௨௭. (ஈ) “சோர்பனிமுகத்து மென்கால்
 சுழலவார் விசிறியூக்க” பூவாளுர். இந்திரனருச்சினை. கச.

௩. (அ) அறக்கழிவுடையனவற்றுள், தோழிதலைவிக்குப் படைத்து மொழித
 லுக்கு, “பொய்யாக வீழ்ந்தே னவன்மார்பின்” என்பது மேற்கோள்;
 தொல். பொருளியல். கு. ௨௪. நச.

(ஆ) “அலங்கலம் குன்ற மன்றா னணிவரை யகல மூழ்கி, நலனெழு
கலவைச் சாந்து நானமு மழித லோடு, யிலங்கொளி வயிரப் பைம்பூ
ணிளமுலை வடுக்கண் டேங்கிப், பொலவகொடி நாணி னோடும் பொய்த்
துயில் கூர்ந்தா ளன்றே” னாடதம். மணம். ௪௨.

௪. எடுத்தோதப்பாத உரிசசொற்களுள் செத்தென்பது குறிப்புணர்த்தி
வருதற்கு “வாயாச்செத், தொய்யென வாங்கேயெடுத்தனன்” என்பது
மேற்கோள்; தொல். உரி. கு. எக ‘அன்ன’ தெய்.

௫. “ஒய்யென” பொருந். கடுஉ; மூல்லை. அஃ; அகம். அஃ:௨௧, ககடு: ௩,
‘ஏற்றெழுதல்’ கலி. கஉ: அ-ஆம் அடிக்குறிப்புப் பார்க்க.

௭. தொல். கன. கு. உஃ.

(பிரதிபேதம்) * இன்சன், னன்சன்,

உ0௪

கலீத்தொகை நுள்.

காசலமாக “மேய்யினும் பொய்யினும் வழிநிலை பிழையாது, பல்
வேற் கவர்பொரு ளுட்டந்தான்” (க)தலைமகட்டுத் தோழிகூறியது.

இதன் பொருள்.

* கயத்திடத்து நீலமலர்போலும் மையுண்கண்ணினையுடையாய்! யான் கூறுகின்றதனை நின் மனத்தான் ஆராய்ந்துபாராய், தனக்கு ஒப்பில்லாதான் வலியையுடைய யானைமுதலியவற்றின் அடியைத் , தேடுவான்போலே கட்டிதன்மாட்சிமைப்பட்ட கண்ணியையுடையனாய் வில்லையுடையனாய்வரும்; அங்ஙனம் வந்து என்னைப் பார்த்துத் தான் உற்ற கோயை (உ)மிகவுங் குறிப் பாலே யான் உணரக் காட்டுவதன்றிக் கூற்றூற் கூறனாய்ப் பலரானும் மீண்டும்போம்; அதுகண்டு அவனையன்றி அவனிடத்து மிகவும் உறவில்லாத யானும் அவன் என்செய்கின்றனென்னும் நினைவுமிக்குத் துயில்பெறேனாய் வருத்தத்திலே விழுந்துஅழுந்துவேன்; அவ்விடத்து அவனாயிற் றன்குறையை நம்மெதிர்தின்று கூறுதலைச் செலுத்தான்; நமக்காயின் நின்வருத்தத்திற்கு யாரும் வருத்தினேமென்று கூறுதல் பெண்டன்மையன்று; இங்ஙனம் நின்ற இதனைச் சிறிது நெஞ்சால் ஆராயானாய் இறந்துபடுதலுமுண்டாமென்று கருதி, இடையிலே ஒருகாளிலே என்றோள்கள் மெலிந்து யானுற்ற வருத்தத் தாலே துணியாததொன்றைத் துணிதலைச்செய்து ஒரு காணயில்லாமையைச் செய்தேன்; அஃதியாதெனின், நறிய முதலினையுடையாய், தினைப் புனங்களில் இனமாகிய கிளியை வீழாமல் ஓட்டி யாம் பாதுகாக்கும் புனத் துக்கு அயலிலிட்ட ஊசலை ஏறி ஆடாநிற்க, ஒருநாள் வந்தவனை ஐயனே, சிறிதுபொழுது என்னை ஊசலாட்டுவாயாகவெனச்சொல்ல, அவனும் அதற் குடம்பட்டுத் தையால், நீ கூறியது நன்றென்று ஊசலாட்டாநிற்க, அவன் மார்பின்கண்ணே கை நெகிழ்த்து வீழ்ந்தேனாக அவன் கருதும்படி பொய் புண்டாக வீழ்ந்தேன்; அதனை அவன் உண்மையாகக்கூருதி, விரைய அப் பொழுதேஎன்னையெடுத்து அணைத்துக்கொண்டான்; அவ்விடத்தே என்மெய் வருத்தத்தை யான் அறிந்து மயக்கம் நீங்கி எழுந்திருப்பேனாயின், பின்னைப் பிறர் அறிவரென்று கருதி விரைய ஒண்குழாய், நீபோவென்று கூறிவிடுங் குணத்தாலே நம்மேலேஒரு(௩)கண்ணோட்டமுடையனாயிருந்தான்;||அதனாலே அவன்மேலே மெய்ம்மறந்தேன்போலே கிடந்தேன்; இதுகாண்; ஏ - று.

உ. “கண்ணோடு கண்ணனை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்க, னென்ன பயனுமில்” குறள். ௧௧௦௦.

ங. (அ) “கண்ணென்னும் கண்ணோட்டமில்லாத கண்” (ஆ) “கண்ணிற் கணிகலம் கண்ணோட்டம்” குறள். ௫௭௩, ௫௭௫. (இ) “கண்ணுக்குப் புனை மணிப்பூன் கண்ணோட்ட மென்பதெல்லாம் கருணையன்றோ” வில்லி. அருச்சுனன் டி. ௪௩.

(பிரதிபேதம்) * கயத்திடத்தின், தகீழாமல், தருதி அப்போழுதே விடைய, || அதனாலேமெய்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி க.

௨௦௫

மேலென்றது அவன்மார்பிலென்னும் பொருட்டு. (க) “தானுற்ற நோயுரைக் கல்லான் பெயருமற் பன்னாளும்” என்றது தலைவன் இளிவந்தொழுதுதல் * அக்காரணத்தான் யானாக் துயருழப்போனென்றவிற் பிறன்கட் டோன்றிய இளிவரல் பொருளாக அவலச்சுவை பிறத்தது. (உ) “முன்னத்திற் காட்டுத் தல்லது” என்றது நீரிழைபுடைமையென்னும் ஒப்புமை. ‘பெண்ணன் றரைத்த னமக்கா யின்’ என்பதும் அது.

இஃது || “இயல்” (ங) என்றதனாற் பன்னீரடியி னிகத்தும் தையானன் றெனத் தனைவிரவியும் வந்த கலிவெண்பா.

க. (அ) “தானுற்ற...பன்னாளும்” எனத் தலைமகன் இளிவந்தொழுதுவது காரணமாக, “சேயேன் மன்.....ருழப்பேன்” என்றமையின், இது பிறன்கட் டோன்றிய இளிவரல்பொருளாக அவலச் சுவை பிறத்தது. இது ‘கருணையெனவும் படுமென்றனர் பேராசிரியரும்; தோல். மெய்ப். கு. ௫; (ஆ) இ - வி. தாலாரும் இதனைப் பின்பற்றுவர்; இ-வி. கு. ௫௭௭. (இ) ‘இற்ற தென்னாவி’ என்னுஞ்செய்யுளின் விசேட வுரையில் ‘கண்கள் வெம்பணி புருத்த’ என்பதற்கு “ஊடல் முழுதுத் தீராமையின் வெம்பணியாயிற்று(தலைமகன்) அடியில் வணங்கிய பின்னும் ஊடல் தீராத அழுதானென்றல் கற்பிற்குப்பொருத்தாது. ‘இளவே

யிழலே' என்னுஞ் சூத்திரத்தில் அழகையாவது அவலமும் கருணையு
மாதலின், "கயமலருண கண்ணாய்' என்னுங்கலியில் 'தானுற்ற.....
யானுந்துயருழப்பேன்' என்பவழி, பிறன்கட்டோன்றிய இளிவரல்
பொருளாக அவலக் தோன்றினுற்போல, இதனையும் பிறன்கட்டோன்
றிய இளிவரல் பொருளாகப் பிறந்த கருணையென்றுகொள்க; வணங்கு
தல், அவற்கு இளிவரவு; அதனும் கருணைபிறந்தது. அழகை நண்கெ
கருணை, இதனான் ஊடநீரக்கருதினானாம்" என்பர், ௩௪; கீவக. ௨௮௦௮.

௨. "கண்ணியன் வில்லன் வருமென்னை கோக்குபு, முன்னத்திற்காட்டுத
லல்லது தானுற்ற, கோபுரைக் கல்லான் பெயருமற் பன்னாறும்.
பாயல் பெறேன் படர்கூர்ந்து' என்புழி முன்னத்திற்காட்டுதலல்லது
தானுரையானென்பது தலைமகளிறையுடைமை கூறியவாறு; 'அவன்
வயிற், சேயேன்மன் யானுற் துயருழப்பேன்' எனத் தன்னிறையுடை
மைகாரணத்தாற் காமக்குறிப்பு நிகழ்ந்தவாறு. 'பெண்ணன் றுரைத்த
மைக்காயின்' என்பதும் அது. இது தோழிகூற் நன்றோவெனின்,
அதுவுந் தலைமகள் குறிப்பெனவே படுமென்பது முன்னர்க் கூறினா
மென்புள்" தோல். மெய்ப். கு. ௨௮. பே.

௩. தோல். சய். கு. ௧௮௩. இச்சூத்திரத்தினுரையில் நச்சினாக்கினியர்
இச்செய்யுளைப் பன்னிரடியினிக் கும் தலைவிரவியும் வந்த கவிவெண்
பாட்டிற்கு மேற்கோள்காட்டி, இது தையா னன்மென்று எனமெய்யி
னும் பொய்யினும் வழிநிலைபிழையாமற் றோழி தலைவிக்குரைத்தது.
இதுகேட்டுத் தலைவன் தன்னை நயந்தானென இவள்கருதினான் போலு
மெனத்தலைவி கருதுமாற்றாற் றோழிகூறியவாறும் இதனானே தலைவி

(பிரதிபேதம்) * காணத்தால், † சூதின், ‡ கிறையுடைமை, || அபவென்றதால்.

௨௦௬

கலித்தொகை ௩௭.

இதுவும், வேறுபொருள் நுதலுமென்றலின், வேறுமொரு பொருள்
நுதலுமாறு கூறுதும். "அறக்கழி வுடையன பொருட்பயம் * படவரின்
வழக்கென வழங்கலும்† பழித்தன் மென்ப" என்னும்(௧)பொருளியற் சூத்திரத்
தால் அறக்கழிவுடையனவாக அவன்மார்பில்வீழ்ந்து மெய்யறிவாதேன்போற்
கிடந்தேனெனக் கூறினான். இது பொருட்பயன் தந்தவாறென்னையெனின்

௩. “நெருங் வெல்லையேனற் றேன்றித், திருமணி யொளிர்வரும் பூண் வந்து, புரவலன் போலுந் தோற்ற முறழ்கொள, விரவன் மாக்களிற் பண்மொழி பயிற்றிச, சிறுநினைப் படுகிளி கடையர் பன்மாண், குளிர் கொட்டை மதனில புடையாச், சூரா மதளிர் னின்ற கீமற், றியாரை யோவெம் மணங்கியோ புன்கெனச், சிறுபுறம் கவையின னாக வதற்கொண், டிகுபெயன் மன்னின் னெகிழ்பகு ருற்றவென், னுள்ளவ னறித லஞ்சி புள்ளில், கடிய கூறிக் கைபிணி விடாஅ, வெருந்.மான் பிணையி னெனீஇ நின்ற, வென்னுரத் தகைமையிற் பெயர்த்துப்பிறி தென்வயிற், சொல்ல வல்லிற்று மிலனே யல்லாக், பிரதிபேதம் : வரினே, + பழித்தலன்மென்ப, † தருதற்கு அஃதென்கை || அறத்திற் கழிவுடைய, + என்று.

இரண்டாவது குறிஞ்சி உ.

௨௦௭

(3) இமையவில் வாங்கிய வீரஞ்சடை யந்தனை
 * இமையமர்ந் துயர்மலை யிருந்தன னாக
 (2) யெய்யிரு தலையி னரக்கர் கோமான்
 (உ) றடிப்பொலி தடக்கையிற் சீழ்புகுத் தம்மலை
 பெடுக்கல் செல்லா துழப்பவன் போல
 வறுபுலி யுருவேய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக்
 கறுவுகொண் டதன்முதற் குத்திய மதயானை
 நீடிரு விடரகஞ் சிலம்பக் கூய்த்தன்
 கோடுபுய்க் கல்லா துழக்கு நாடகேள்;

௧0 ஆரிடை யென்னாய்நீ யரவஞ்சாய் வந்தக்கா
 னீரற்ற புலமேபோற் புல்லென்றாள் வைகறை
 கார்பெற்ற புலமேபோற் கவின்பெறு மக்கவின்

நீராமற் காப்பதோர் திறனுண்டே லுரைத்தைக்காண்;

கச இருளிடை யென்னுய்நீ யிரவஞ்சாய் வந்தக்காற்
பொருளில்லா னிளமைபோற் புல்லென்றான் வைகறை
யருள்வல்லா னாக்கம்போ லணிபெறு மவ்வணி
தெருளாமற் காப்பதோர் திறனுண்டே லுரைத்தைக்காண்;

கஅ மறந்திருந்தா ரென்னுய்நீ மலையிடை வந்தக்கா
லறஞ்சாரான் மூப்பேபோ லழிதக்காள் வைகறை
திறஞ்சேர்ந்தா னாக்கம்போற் றிருத்தகு மத்திருப்
புறங்கூற்றுத்தீர்ப்பதோர் பொருளுண்டே லுரைத்தைக்காண் ;
எனவாங்கு;

உ.ந. நின்னுறு விழுமங் கூறக் கேட்டு
வருமே தோழி நன்மலை நாடன்
வேங்கை விரிவிட நோக்கி
வீங்கிறைப் பனைத்தோள் வரைந்தனன் கொளற்கே.

இஃது இரவுக்குறிவந்து நீங்குந் தலைவனை எதிர்ப்பட்டேத் தோழி தலைவி
யது நிலைழுமகூறி அவனை வரைவுகடாவ, அவன் வரைய வருகின்றமை
தோழி தலைவிக் த வரைவுமலிந்துகூறியது.

தினந்தீர் களிற்றிற் பெயர்த்தோ னின்றும், தோலாவா றில்லை
தோழிகாஞ் சென்மோ, சாயிறைப்பனைத் தோட் கிழமை தனக்கே,
மாசின் ருதலு மறியா னேசத், நென்குறைப் புறனிலை முயலு, மண்க
ணனை ஈகுகம் யாமே.” அகம். ௩௨.

க. (அ) “விராய்கினை தனைபு மொருஉகினை யிலவே” என்பதற்குப் பியனின் விரவிய தனையும் நீக்குதலில்லை; அஃதாவது வெண்டளைபு மாசிரியன் தனையும் விரவுதல் என்றுகூறி, “இமையவில் கோமான்” என்பதை மேற்கோள் காட்டி “இதில் மூன்றுற்ற விருசேரும் வெண்சீர் வெண்டளை, இரண்டாஞ் சீரொடு மூன்றுஞ்சீர் இயற்சீர் வெண்டளை, நாலாஞ்சீரொடு மற்றையடிமுதற்சீர்நிரையொன்றுசிரியத் தனை, அரக்கர் கோமான் நேரொன் ருசிரியத்தனை. அஃதேல் சேரீற்றியற்சீர் கவிக்கண் வரப்பெறுதென்ற தென்னை? ஈண்டிக் கோமான் வந்ததாலெனின் அவ்விலக்கணங்கள் அத்தன்மையான் வரும் அடிக்கென்க. சிறுபான்மை வஞ்சித்தனை வருதலுநகொள்க” என்பர், இளம்பூரணர்; நேரல். செய். சூ. ௫௭. ‘விராய்கினை’.

(ஆ) “சிவபெருமான் மேருமலையை வில்லாகக் கொண்டாரென்பது பெருவழக்கு. (க) “செவ்விடைப் பாகன் நிரிபுரஞ் செற்றுழிக், கல்லுயர் சென்னி யிமயவி னாணகி” (உ) ‘மலை வில்லாக - இமயம் வில்லாக’ பரி. வாஞரெழிலி: எச - எ; ௫: உச, உரை. (ங) “இமைய வில் வாங்கிய வீசன்” கம்ப. கார்முக: கட. (ச) “இமயவிற் குரிசிலெய்தி” கூர்ம. இராமனவதரித்த. அக. (ரு) “இமயவில் வளைய வாங்கித், தவனவெண் முறுவல் கோட்டித் தரியலர் புரமட்டோற்கு” உத்தர கோச. நளசககர. ஈச. (து) “உமைநெருகுற மேல்வரு மும்பலை யடர்த்த, விமைய வில்லினன்” விநாயக. பிந்தியமயூரேசர். உகங. (எ) “இமயத், தொல்லைப்பொருப்பு வில்விட் டாண்க கெளய்விலைத்தும்” (அ) ‘இமயவெற்பாற், நெவ்வாறு கடந்த பரன்’ சீகாழித்தல. பிரம

புர. கஉ. புறவுமான். ஈ0. என்று தமிழ் துல்களிற் பயின்றவருவதை நோக்கின் இமயமென்பதும் மேருவின் ஒரு பெயரோவென்று ஐய முண்டாகிறது. (க) 'இமயத்தைக் கூறவேண்டுமிடத்து மேருக் குன்றத் துருநீர்ச் சாவணத்து' மணி. (கஅ) கஉ. (க0) "ஐந்தலைபுத்தி யரவுநா னாக, மந்தரவீல்லி னந்தணன் விட்ட, தீவாயம்பு" பெருங் (க) சக. 336 - உக. என்பதையும், (கக) "மந்தர நெடுமலை நடுவின் வாய்த்தது, சுந்தரவேதினை மருங்குழித்தது, சுந்திய நளிசினை நாவன் மாமர, மந்தரத் துடையதிவ் வவனி வட்டமே" (கஉ) 'சந்திரகுஞ் குரியநுந் தாரகையு நாண்மீனும், வெந்திறல கோட்களுமா மென விளங்கி விசும்பாறு, மந்தரத்தை வலஞ்சூழ்ந்துவருபவருரிப்பவருஞ், சுந்தரஞ்சேர் மணிமுடியாய் சுட்பவருஞ் சோதிடரே" துரைமணி. மந்திரசாலை. ஈஅக. துறவு. உ0க. (கஉ) "சந்திரர் குரியர் கோளவர்

(பிரதிபேதம்) * இயைவில்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி உ.

உ0க

(க)வையிரு தலையி னரக்கர் கோ மான்

*நெடிப்பொலி தடக்கையிற் கீழ்புகுத் தம்மலை

நி பெடுக்கல் செல்லா துழப்பவன் போல

(உ) வுறுபுளி புருவேய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக்

கறுவுகொண் டதன்முதற் சூத்திய மதயானை

நாளவ ரல்லவராய், மந்தர மாமலை தன்னை வலமுறை சூழவரும்" நீலகேசி. தருமவுரை. சுஈ. என்பவற்றையும் நோக்கின் மந்தரமென் பதும் மேருவின் பெயரோவென்று ஐயுறவுறுகின்றது. (கசு) "அந்தர முழிதரு திரிபுர மொருநொடி யளவினின், மந்தர வாரிசிலை யதனிடை

யாவரிவாளியால், வெந்தழிதாவெய்த விடலையர்” (கரு) “மந்தரநற் பொருசிலையா வினைத்துக்கொண்டார்” என்புழி மந்தரமில்லென்பது தேவாரத்திலும் கூறப்படுகின்றது. (கங்) “மந்தர மேருவில் லாவனைத் தான்” என்புழி மந்தர மேருவென்பதற்கு மந்தரமு மேருவுமென்றே, மந்தரமென்னும் பெயரையுடையமேருவென்றே, மந்தரமலையென்றே பொருள் கொள்ளல்வேண்டும். (கங்) “இமயநட் டரவு சுற்றி, யத்தலை யலற முந்நீர் கடைந்தவர்” என்பதன் விசேடவுரையில் “மந்தரத்தின் ரெழிலு இமயத்துக்கு ஏற்றினார், அது மலையரைய னாதலின்; ‘இமையவில் வாங்கிய’ என்றார் பிறரும்” என (கிங்க.ககங்.) ஸ்வுரையாசிரியரே எழுதியிருத்தலை நோக்கின், இங்கு எழுதியிருத் தும் உரையைவிட்டு மேருவின்ரெழிலு இமயத்துக்கு ஏற்றினாரென்று கொள்ளல் வேண்டும். பெரியார்வாய்க் கேட்டுத் தெளிக.

அ) “இயக்குமிரத்ததினை யெதிர்த்திகலின் முட்டிப், புயக்கவலியின்றி மதம் பொங்குவிறல் வேழம், வியக்கவொ ராக்கன்வளர் வெள்ளிவரை யூன்ற, வுயக்கமுட னேவிடுத லொப்புற முழங்கும்” விதாயக. மழ ரேசர். அள.

(ஆ) “ஐயிருதலையினரக்கர்கோமான்” என்பது (இ) சீர்வகையடிக்கண் நேரீற்றியற்சீர் இரண்டும் வருதற்கும், (தொல். செய். கு. உடு. நச.) (ஈ) சீர்வகை யடிக்கண் கலிவினளவடி பதினொருமுத்தான் வருதற்கும், (தொல். செய். கு. இக. நச.) மேற்கோள்.

(அ) நேரீற்றியற்சீர் கட்டளையடியல்லாதகலியடிக்கண்வருமென்பதற்கு, “உறுபுலியுருவேய்ப்பப்” பூத்த வேங்கையை என்பது, மேற்கோள்; தொல். செய். கு. உடு. பே. (ஆ) “உறுபுலி” நாலடி. ககங். “வேங்கைப் பூவுக்கு வேங்கைப்புலி உவமையாகக் கூறப்படுதலை” (இ) “புலிப்பொறி வேங்கைப் பொன்னினர்” ஐங். ககசு. (ஈ) “வேங்கை வீயுரு துறுக, விரும்புலிக் குருளையிற் றேன்றம்” குறுந். சள. பதம்) * தொடிபொலி.

நீடிரு விடாகஞ் சிலம்பக் கூப்த்தன்

(க)கோடு(உ)புய்க் கல்லா துழக்கு நாடகேள்

எ - து: இமயமலை யிடத்துப் பிறந்த மூங்கிலாகிய வில்லை வளைத்த, கங்
கையான் ஈரத்தைபுடைத்தாகிய சடையினைபுடைய இறைவன், இறைவி
யோடே பொருத்தி, (உ) *உயர்ந்தகயிலைமலையிலே இருந்தானாக, †அரக்கர்க்கரச
னாகிய பத்தத்தலையையுடைய இராவணன் வரையெடுத்தற்குக் கையைக் கீழே
‡செருகி, தொடிபொலிவுபெற்ற || அத்தடக்கையினாலே அம்மலையை எடுத்த

(உ) “மெல்லினர் வேங்கை வியலறைத் தாயின, வழுக்கை மகளிர்க்
குழுவை செப்ப” பரி. ௧௪: ௧௧ - ௨. (ஊ) “குறவ ருன்றிய குரம்பை
புடைய, வேங்கை தாஅய தேம்பாய் தோற்றம், புலிசெத்து” அகம்.
௧௨: ௧ - ௧௧. (எ) “அரும்பற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை, மாத்தகட்
டொள்வீ தாய துறக, விரும்புவி வரிப்புறம் கடுக்கும்” புறம். ௨௦௨:

௧௮ - ௨௦. (ஐ) “புலிப்பறழன்ன பூஞ்சினை வேங்கை” தொல். மர.
கு. ௧௦. பே.மேற்கோள்; (ஐ) “கருங்கா வினவேங்கை கான்றபூக் கன்மே,
விரும்ங்கால் வயவேங்கை யேய்க்கும்” திணைமாலை. ௨௮; (ஒ) “நடபினை
வேங்கையின் பூப்பயில் பாறையை நாக நண்ணி, மறமனை வேங்கை
யெனநனி யஞ்சும்” கோவையாள். ௧௧. (ஓ) “புலியதன்போர்ப்ப,
வெடுத்து நின்றதே போன்றதா விணர்விரி வேங்கை” (ஓன) “புலியுரு
மருளப் பூத்த பூந்துணர் வேங்கை யொள்வீ” காஞ்சி. திருக்கண். ௧௫௮:
௨௫௨. என்பவற்றால் உணர்க. (ஃ) “வேங்கையஞ் சினையென விறற்
புலி முற்றியும்” கலி. ௪௪: ௫. என மாறிவருதலும் காண்க.

௧. (அ) “மறமிருவேழத்தன் மாறுகொண்மைத்திறம், புகர்நுதல்புண்செய்த
பய்கோடுபோல” கலி. ௫௩: ௩ - ௪. (ஆ) “கோடுபுய்க்கலாது நின்ற
அக்களிற்றை” சீவக. ௨௨௭௧. உரை.

உ. 'புய்' என்பது (அ) "புய்த்தெறிக்கரும்பின்" புறம். ௨௮:௧௨; (ஆ) "கோட்டி
 னிற் குத்திக்குடர் புய்த்துறுத்து" மணி, ௧௩: ௪௪. (இ) "நெடுங்கையுந்
 தலையும் புய்யாருளாய்தினி னியிர்த்து" கம்ப. அதிகாயன், ௨௨௨. எனச்
 செயப்படு பொருளுஞ்ஞா வினையாயும் (ஈ) "புய்த்துகால்போதி" கரு.
 ௩௬-எனச் செயப்படு பொருளுஞ்ஞா வியவினையாயும். (உ) "மெய்வதிவேல்,
 புயந்து மேல்வரும் பொருள்கள் சிரக்களும் புரட்டி" (ஊ) "புயக்க
 வலியின்றி" விநாயக. திரிபுரதகன. ௯௦; மயூரேசர், ௮௪. (எ) "புயக்கவந்
 துருமையின்" (ஏ) "புக்கவுண ராலிகன் புயக்கு மிழைவாளி" (ஐ)
 "புக்கபகன்வான்விழிபுயந்து" பேரூர். குழகன்குளப்பு. ௩௬, மருதவரை
 ௧௧௮, தெனரிதவம். ௨௫. (ஓ) "புயக்கவொருமைந்தனைப் போவித்தார்"
 கச்சிபூனந்தநத். ௨௬௨. என அசரச்சாரியைபெற்றும் வருதல்காண்க.

௩. "ஊழிதோ றேங்குமவ் வோங்கல்"

(பிரதிபேதம்) * சலிசு, † பத்தத்தலையையுடைய அரக்காக்களாகிய இராவணன்,
 ‡ சொகுதி, || தடக்கை.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ௨.

௨, ௧௧

வாற்றாது வருந்துகின்றவனைப்போல, மிகுதியையுடைய புலியினது வடிவை
 யொப்பப்பூத்த(க)வேங்கைமரத்தைப்புலியெனக்கறுவுதல்கொண்டு, அதன் அடி
 யிலே குத்திய மதத்தையுடைய யானை, நீண்ட பெரிய முழைஞ்சிடமெல்லாம்
 ஒலிக்கும்படி கூப்பிட்டுத் தன் கொம்பைவாங்கமாட்டாதே வருந்துமாடனே!
 யான் கூறுகின்றதனைக் கேள்; எ - று.

கொடிதாகிய புலியின் உருவையொப்ப வேங்கை *பூத்ததென்றதனைக் களவின் கட் பெறுகின்ற இன்பத்தை நீக்குதலிற் கொடியதுபோற் றேன்றிக் கற்பின்கண் இல்லறப் பயனோடு கூடிப் பேரின்பத்தைத் தருகின்ற வரைவு கடாய கூற்றாகவும், வேங்கையைப் பகையாகக் கருதி அதனோடே பொருத ||யானையை அக்கூற்றைத் தான் துகர்கின்ற இன்பத்திற்குமாறுக்கக் கருதி அக் கூற்றுடனே மாறுபட்டு வருகின்ற தலைவனாகவும், விடாகஞ் சிலம்பக் கூவு தலை அத்தலைவன் அவ்வொழுக்கத்திற்கு இடையிடையிட்டு வருந்திக் கூறுகின்ற கூற்றாகவும், கோடு புய்க்கல்லாது உழத்தலை அக்கூற்றைப் பகையென்று கொண்ட மனத்தை அவன் கூற்றை நன்றென்று கருதி நீக்கமாட்டாது வருந்துதலாகவும் உள்ளுறையுவமம்—கொள்க. உழப்பவன்போலவென்றவனை யுவமம் பின்வருகின்ற வேங்கையைக்குத்திய யானை கோடு புய்க்கல்லாதுழக்கு மென்ற உள்ளுறையுவமத்தைத் தருகின்ற கருப்பொருட்டுச் சிறப்புக் =கொடுத்து அதாவும் உள்ளுறையுவமம்போலத் திணையுணர்த்தலைத் தன்னாது நின்றது. இது வினையுவமம்போலி. இஃது “உள்ளுறை யுவம மேனை யுவமமெனத், தன்னாதாகுந் திணையுணர் வகையே” என்னும்(2) அகத்திணையியற் x குத்திரத்தினும் “உடனுறை யுவமஞ் **சுட்டுகை சிறப்பெனக்,கெட வருமரபி னுள்ளுறை கையத்தே” என்னும் (ங) பொருளியற் x குத்திரத்தினும் யாய் கூறிய உரையான் உணர்ந்துகொள்க. மேலும் இத்தொகையுள், ஏனை யுவமமும் வந்தும் ஏனையுவமம்உள்ளுறையுவமத்திற்குச் சிறப்புக்கொடுத்துத் திணையுணர்த்தலைத் தன்னாது நிற்கும் பாட்டுக்கட்கெல்லாம் இச்சுத்திரங்களே விதியாகக்கொள்க. “நன்றே” என்னும்(சு) குறந்தொகையும் அது.

இது தாவு.

க0. ஆரிடை யென்னாய் பரவஞ்சாய் வந்தக்கா

.. (டு)னீரற்ற புலமேபோற் புல்லென்றான் வைகறை

க. யானை, வேங்கைமரத்தைச்சினந்து கெடுத்தலுண்டென்பதை, கலி.சக, உ - சு. ஆம் அடிக்குறிப்பான் உணர்க.

உ. தோல். அகத். கு. சசு. ஈ. தோல். பொருளி. கு. சஅ.

ச. குறித்தொகையில் இம்முதலுள்ள பாட்டுக் காணப்படவில்லை.

௨. "வெயில் பொரவாட்டமுற்ற மென்றளிப்பசிய வல்லி, புயல்பொழி
துவகைமாத்திப் பொருகெழில் படைக்கு மாபோன், மயிலெருத்

(பிரதிபேதம்) * பூத்தமென்றதனை, † கூடியபோரின்பது, ‡ கருநிய கூற்று, || பாணியைக்
கூற்றை, + கைக்கொள்க, = கொடுத்தவதவும், X குத்தித்தானும்,
** கட்டுகிறானை, சுட்டிவைத்திடு, †† குத்தித்தானும், ‡‡ தொடுத்தினை.

உகட

கவித்தொகை ௩௮.

(க) கார்பெற்ற புலமேபோற் கவின்பெறு மக்கவின

நீராமற் காப்பதோர் திறனுண்டே லுரைத்தைக்கான்

எ-து: நீரற்ற நிலத்திற் பயிர்போல நின் அளிபெருமற் பொலிவுழிந்தவன்
நீ வருவதற் கரிய இடமென்று கருதாயாய் ஆண்டுள்ள பாம்பை அஞ்சாயாய்
வர, விடியற்காலத்தே மழையைப் பெற்ற நிலத்திற் பயிர்போல அழகுபெறும்;
*இனி அவ்வனம் பெற்ற அழகு இவனைவிட்டு நீகாமல் நிலைபெற்று, நிற்கும்
படி காப்பதொரு கூறுபாடு உண்டாகில், அதனை ஏன்களுக்குக் கூறிக்காண;

எ - று.

வந்தக்கால், காலீற்று வினையெசசம்; உரைத்துக்காணென்பது உரைத்
தைக்காணென வினைத்திரிசொல்லாயிற்று.

கச இருளிடை யென்னாய்நீ யிரவஞ்சாய் வந்தக்காற்

(உ) பொருளில்லா னிளமைபோற் புல்லென்றாள் வைகறை

(ஈ) யருள்வல்லா னுக்கம்போ லணிபெறு மவ்வணி

தெருளாமற் காப்பதோர் திறனுண்டே லுரைத்தைக்கான்

துறமுமேனி மாயவன் வாவுகேனாக், குயிலென மிழற்று மாத
கொழுங்கவி னெய்தினுளே". பாங்கவம். (க௦) உருக்குமினி. உஅ.

க. (அ) “கானலஞ் சேர்ப்பனைக் கண்டாய்போலப், புதுவது கவினினை” கலி. கடஅ: சு - எ. (ஆ) “குருந்த மேறிய கூரும் பார்முல்லை பொருத்து கேன்வரைப் புல்லிய, பொன்னனார், மருங்கு போன்றனை மாக்கலின் கொண்டதே.” (இ) “நீர்துளும்பு வயிற்றின் னிழன்முகில் பார்துளும்பு முழங்கலிற் பங்கலை, யோர்துளும்பு வெரீஇயிறை வு, தரீசு, கார்துளும்புகொம்பிற்கவினெய்தினார்.” சீவக. கககடு, உசஎஉ (ஈ) “வானிறைகின்ற கொண்மூவார்துளி தலைஇயபின்றைக், கானிழை மாணும் பூகும் வல்லிபுங் கவின்றலென்ன” கந்த. இந்திரனரு சனை. கக. (உ) “நீர் பெற்றுயர்ந்த நிறைபுலமோ” நள. கவிநீங்கு. க. (ஊ) “காரிற் குளிர்த்து குழைந்தசெழும் கானம் பூத்த தெனக்கவினினி வில்லி. பன்னிரண்டாம். அஉ. என்பவைகளும் (எ) “அணங்கனையா நுகர் வேய்தலின்” சீவக. அஎக. என்பதும் ‘அணங்கனையார், கணா ரிடத்து நுகர்ச்சியால் அயவங்கள் செவ்வீபெறுதலின்’ என்னு அதுரைபும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கற்பாலன.

உ. “வறியவனினமைபோல் வாடிய சினையவாய்” கலி. க: க, என்பது அதன் அடிக்குறிப்புக்களும் இங்கு ஒப்புநோக்கற் பாலன.

ஈ. “இரப்பவர்க் கீயக் குறைபடுமென் றெண்ணிக், கரப்பவர் கண்டறியா கொல்லோ—பரப்பிற், றுறைத்தோணினின்றுலாக் துங்குநீர்ச்சேர்ப், விறைத்தோறு மூறுங் கிணறு” பழ. கடசச.

(பிரதிபேதம்) * அங்ஙனம் பெற்ற வழினைவிட்டு,

இரண்டாவது குறிஞ்சி உ.

உகக.

எ - து: கைப்பொருளில்லாதான் இனமைபோல நின் அளிபெருமற்
பொலிவழிந்தவன் நீ இருளிடத்தில் *இராவென்று கருதாயாய் ஆண்டுவரும்
ஏதத்திற்கு அஞ்சாயாய் வர, விடியற்காலத்தே அருளுதலை வல்வவனுக்கு உண்
டாய ஆக்கம்போல அழகுபெறும்; அங்ஙனம் பெற்ற அழகு பிறரான் வந்த
அழகென்று புறஞ்சொல்லுதலைப் போக்குவதொரு பொருளுண்டாகில் அதனை
எங்களுக்குக் கூறிக்காண்; எ - று.

கஅ மறந்திருந்தா ரென்னாய்நீ மலையிடை வந்தக்கா

(க) லறஞ்சாரான் மூப்பேபோ லழிதக்காள் வைகறை

(உ) திறஞ்சேர்ந்தா னுக்கம்போற் றிருத்தகு மத்திருப்

புறங்கூற்றுத் தீர்ப்பதோர் பொருளுண்டே டுலுரைத்தைக்காண்

எ - து: தருமநெறியைப் பொருந்தாமல் வறிதே மூப்பினை எய்தியவன்
மறுமைச்செல்வத்திற் பொலிவழிந்தாற்போல நின் அளிபெருமற் பொலி
வழிந்தவன் கொலைத்தொழிவிற் குறையின்றித் திருந்திய கானவரென்று
கருதாயாய் அம்மலைச்சாரலிலுண்டாகிய வழிக்கண் வந்த இடத்து அவ்
வரவினாற்பெற்ற முயக்கின்பத்தாலே விடியற்காலம் கூறபாடுடையவனுடைய
செல்வப்பொலிவுபோல அழகுபெறும்; அங்ஙனம் பெற்ற அழகால் அயலவர்
கூறத்தக்க புறங்கூற்றுரையை மாற்றத்தக்கதொருபொருளுண்டாகில் அதனை
எங்களுக்குக் கூறிக்காண்; எ - று.

பொருளென்றது ஆகுபெயர்.

இவை மூன்றும், தாழிசை.

எனவாங்கு,

எ - து. என்று; எ - று.

ஆங்கு அசை.

இது தனிச்சொல்.

உரு. நின்னுறு விழுமங் கூறக் கேட்டு
வருமே தோழி நன்மலை நாடன்

1. (அ) “மறுபிறப்பறியாதது மூப்பன்று” ழுதுமொழிக். ௫௦; (ஆ) “மூத் தாலு, நன்கறியார் தாமு’நனியுள்” பழ. ஈகக.
2. (அ) “வருத்தலும் வல்லதரசு” (ஆ) “அறனினு மின்பமு மீனும் நிற னறிந்து, தீதின்றி வந்தபொருள்” (இ) “உறுபொருளு முல்கு பொருளுந்தன் னென்னுர்த், தெறுபொருளும் வேந்தன் பொருள்” குறள். ஈஅஇ, ஏஈச, ஏஈக. (ஈ) “கொன்னுமா கொள்வோர்க்குக் காண்டிமே மாநிதியம், வெள்ளத்தின் மேலும்பல” நீதிநெறி. உக.
(பிரதிபேதம்) * இரவென்று, † உரைத்துக்கான்.

உகச.

கவித்தொகை ௩௮.

(க) வேங்கை விரிவிட நோக்கி

* (உ) வீங்கிறைப் பணைத்தோள் வரைந்தனன் கொளற்கே

எ - து: நின்னுடைய மிகுதலையுடைய வருத்தத்தை யான் கூறக்கேட்டு
எல்ல மலைநாடன், தோழி! வேங்கை அலர்கின்ற காலத்தைப் பார்த்துப்
பெருத்த இறையினையுடைய பணைத்தோளை வரைந்துகோடற்குள்வரும்; எ-று.

இது சுரிதகம்.

இதனால், தலைவிக்குச் செல்வமாகிய உவகை பிறந்தது.

இஃது ‘ஐயிரு தலையினரக்கர் கோமான்’ என ஆசிரியத்தனையும்
வந்து பதினேரொழுத்தான் வந்த அடிபெற்ற ஒன்பதடித்தரவும் காண்கடித்
தாழிசையுச் தனிச்சொல்லும் இயலென்ற இலேசால் தாவின் (உ) உள்ளுறைப்
பொருளையுக் கொண்டு நின்ற காண்கடிச்சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கவி.

க. வேங்கை நன்னாள் மலருமென்பதையும் அக்காளில் வரைதல் மர
பென்பதையும் (அ) “நன்னாள் வேங்கையு மலர்கமர வினியென” (ஆ)
“வேங்கை நானாறுபுதுப்பூ” (இ) “காரும்பவிழ்த்த கணிவாய் வேங்கை”
நற். ௨௦௬:௪.௩௧௩:௧,௩௪௩:௬. (ஈ) “வேங்கையுமொள்ளினர் விரிந்தன,
நெடுவெண் டிக்கொழு மூர்கொண் டன்றே” (உ) “நன்னாட் பூத்த நாகினை
வேங்கை” (ஊ) “நன்னாள் வேங்கைவீ” (எ) “மன்றவேங்கை மனநாட்
பூத்த, மணியே ராரும்பின் பொன்வீ” அகம். ௨: ௧௬ - ௪, அடு: ௧௦,
௧௩௩: ௪, ௨௩௨: ௪ - ௪. (ஏ) “இளவேங்கை நானாறுப்ப” (ஐ)
“நான்வேங்கை பொன்விளையு நன்மலை நன்னாட்” (ஒ) “நான்வேங்கை.
நீழலுள்” திணைமா. ௧௮, ௨௦, ௩௧. (ஐ) “கணிநிறவேங்கை” திணை
மொழி. ௬. (ஐ) “பன்னாறு நின்ற விடத்துங் கணிவேங்கை, நன்
னானே நாடி மலர்தலால்” பழமொழி. ௧௨௦. (ஐ) “கணிவளர்
வேங்கை” தே. (அஅ) “கணித்தொழில் புரியும் வேங்கை”.....
(ஆஆ) “நன்னாட்பூத்த பொன்னினர் வேங்கை”. (இஇ) “நன்னாள்
வேங்கைப் பொன்னோர் புதுமலர்” (ஈஈ) “பிணியவிழ்த்து நன்னாறு
பூப்பனவும் வேங்கை” யா - வி. கு. ௬, ௧௬, ௩௪, மேற்கோள். (உஉ)
“கடிநாள் வேங்கையும்” (ஊஊ) “கணிவாய்வேங்கையும்” பெருங். (க)
ஐ: ௨௬. (உ) ௨௩: ௧௬. என்பவற்றாலுணர்க.

உ. (அ) “வீங்கிறைத்தடைஇய வமைமருள் பனைத்தோன்” பதிந். ௧௪: ௩.
(ஆ) வீங்கிறைப் பனைத்தோன் மடந்தை. புறம். ௩௧௪: ௬.

௩. (அ) “இமயவில்வாங்கியவீரஞ்சடையந்தன்னென்னுங்குறிஞ்சிப்பாட்டி
னுள் ‘கோடுபய்க்கக்ல்லா துழக்கு நாடன்’ என்று உள்ளுறை புலமத்
தாற் றலையியதுவிழுமங்கூறக்கொழுநன் (?) மலைநாடென னவைத்தமை
யின் அது தரவியலொத்ததாயிற்று” என்பார்பே; தொல். செய். கு. ௧௩௪.

(பிரதிபேதம்) * கீகிலைழப், † யருமென வரைவுமனித்த உறினன், ‡ அயனென்றதிலிசால்.

(௩௬.) (க)கா மர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாவொ
டாமரைக் கண்புதைத் தஞ்சித் தளார்த்ததனோ டொழுகலர்.
வீணாக நறுந்தண்டார் தயங்கப்பாய்ந் தருளினாற்
பூணாக முறத்தழீஇப் போதந்தா னகனகலம்
வருமுலை புணர்ந்தன வென்பதனா லென்றோழி
யருமழை தால்வேண்டிற் றருகிற்கும் பெருமை யளே;

எ அவனுந்தான், ஏன விதணத் தகிற்புகை யுண்டியங்கும்
வானூர் மதியம் வரைசேரி னவ்வரைத்
தேனி னிருலென வேணி யிழைத்திருக்குங்
கானக னுடன் மகள்;

கக சிறுகுடி யீரே சிறுகுடி யீரே
வள்ளிகீழ் வீழா வரைமிசைத் தேன்றொடா
கொல்லை குரல்வாங்கி யீனா மலைவாழ்ந்
தல்ல புரிந்தொழுக லான்;

க௫ காந்தள் கடிசுமழுங் கண்வாங் கிருஞ்சிலம்பின்
வாங்கமை மென்றோட் குறவர் மடமகளிர்
தாம்பிழையார் கேள்வர்த் தொழுதெழலாற் றன்னையருந்
தாம்பிழையார் தாந்தொடுத்த கோல்;

எனவாங்கு,

உ.௦ அறத்தொடு நின்றேனைக் கண்டு திறப்பட
வெண்ணையர்க் குய்த்துரைத்தான் யாய்;

உ.௨ அவருந், தெரிதனை நோக்கிச் சிலைநோக்கிக் கண்சேந்
தொருபக லெல்லா முருத்தெழுந் தாறி
யிருவர்கட் குற்றமு மில்லையா லென்று
தெருமந்து சாய்த்தார் தலை;

(ஆ)“இமயவில் ..நாடகேன்’ என்ற இதன்உள்ளுறையுமத்தால்தலைவி
விழுமங் கூறி அறிவேயு முடன்கொண்டு சரிதகத்து ‘நின்னுறு.....
கொளற்கே’ எனக் கூறுதலான் இயலென்ற இலேசால் தரவின்
பொருள் கொண்டிற்ற சரிதகம் வந்தது” தொல். செய். கு. ௧௩௭.

க. இச்செய்யுள் இன்னநின்னதற்கு மேற்கோளென்பது இதனுரை
யிறதிக் குறிப்பிற் காணப்படும்.

உகக கலித்தொகை ௩௮௮

உ.௬ தெரியிழாய் நீயுநின் கேளும் புணர
‘வரையுறை தெய்வ முவப்ப வுவந்து
குரவை தமிழியா மாடக் குரவையுட்
கொண்டு நிலைபாடிக் காண் ;

௩௮௦ நல்லாய்,
நன்ன டலைவரு மெல்லை நமர்மலைத்
தந்நாண்டார் தாங்குவா ரென்னோற் றனர்கொல்;

௩௩ புனவேங்கைத் தாதுறைக்கும் பொன்னறை முன்றி
 னனவிற் புணர்ச்சி நடக்குமா மன்றோ
 நனவிற் புணர்ச்சி நடக்கலு மாங்கே
 கனவிற் புணர்ச்சி கடிதுமா மன்றோ;

௩௪ விண்டோய்கன் னுடனு நீயும் வதுவையுட்
 பண்டறியா தீர்போற் படர்கிற்பிர் மற்கொலோ
 பண்டறியா தீர்போற் படர்தீர் பழங்கேண்மை
 கண்டறியா தேன்போற் கரக்கிற்பென் மற்கொலோ;

௪௧ மைதவழ் வெற்பன் மணவணி காணாமற்
 கையாற் புதைபெறாஉங் கண்களுங் கண்களோ;
 என்னைமன், நின்கண்ணுற் காண்பென்மன் யான்;
 நெய்த விதமுண்கண், நின்கண்ணு தென்கண் மன;

எனவாங்கு;

௪௬ நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறிவனை முந்துறீஇத்
 தகைமிரு தொகைவகை யறியுஞ் சான்றவ னினமாக
 வேப்புரை மென்றோட் பசலையு மம்பலு
 மாயப் புணர்ச்சியு மெல்லா முடனீங்கச்
 சேயுயர் வெற்பனும் வந்தனன்
 பூவெழி லுண்கணும் பொலிகமா வினியே.

இது “முன்னிலை யறனெனப் பதிலென் றிநவகைப், புரைதீர்
 கிளவி தானிடைப்புதப்பினும்”என்னும்(௧)விதிபற்றித்(௨)தமர் வரைவுமறுத்

உ. இக்கிளவியின் செய்திவிரிவை, கீவகசித்தாமணி. ௧௦௪௧ - ௧௨ - ம்
செய்யுட்களாணுணர்க.

இரண்டாவது குறிஞ்சிநூ.

உ.கள்

துழித் தோழி தாயர்க்கு அறத்தோடு நிற்ப, அவன் நற்றய்க்கு அறத்தோடு
நிற்ப, அவன் தன்னையர்முதலியோர்க்கு அறத்தோடுநிற்ப, அவனும் ஒருவாற்
றன் *உடன்பட்டமை தோழி தலைவிக்குக் கூறி, தானும் அவளும் வரைவு
கடிதின் முடிதற்போருட்டு வரையுறை தெய்வத்திற்குக் தூவையாட
அவன் வரையவருகின்றமை தோழி தலைவிக்கு உரைத்தது.

இதன் பொருள்.

(ந.4௯) (௧)காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாமிவா
(௨)டாமரைக் கண்புதைத் தஞ்சித் தளர்ந்ததனோ டொழுகலா
னீனாக ஠நறுந்தண்டார் தயங்கப்பாய்ந் தருளினாற்
(௩)பூனாக முறத்தழிஇப் ஠போதந்தா னாகனாகலம்

க. (அ) "திணிதிலைக் கடம்பின் றிராளரை வளைஇய, துணையறை மாஸையிற்
கைபிணி விடேள், தரைபுடைக் கலுழிபாய்தலி னுரவுத்திரை, யருங்
கரை வாழையி னடுங்கப் பெருந்தகை, யஞ்சி லோதி யசையல் யாவது,
மஞ்ச லோம்புநின் னணிநல நுகர்கென" குறிஞ்சி. ௧௪௧ - ௧௪௧.

(ஆ) “முன்னிலை யறனெனப் பதெவென் றிருகைகப், புரைநீர் கிளவி தாயிடைப் புகுப்பினும்” என்புழி, “புனறகு புணர்ச்சியும் பூத்தருபுணர்ச் சியும் களிற்றுதரு புணர்ச்சியும் போவ்வன செவிலிக்குக் கூறி அவன் நற்றாய்க்குந்கூறுதலை நிகழ்த்துவித்தலாம். எனவே அவன் தக்ஷதக்குந் தன்னையார்க்கும் உணர்த்துதலும் அதனை மீண்டுவந்து தலைவிக்கு உணர்த்துதலும் பெற்றும். அவ் வறத்தொடுநிலை எழுவகைய எனப் பொருளியலிலும் கூறுப” என்றுகூறி ‘காமர்கடும்புனல் சாயத்தார் தலை’ என்பதை மேற்கோள்காட்டி, “புனறகு புணர்ச்சியாற் றேழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்ப, செவிலி நற்றாய்க்கு அறத்தொடுநிற்ப, அவன் ஏனையோர்க்கு அறத்தொடு நின்றவாறு காண்க” என்பர். நச். தோல். களவி. கு. உக. (இ) புனல்தரு புணர்ச்சியால் அறத்தொடு நிற்பற்கு, “காமர்... .. பெரு மையளே” என்பது மேற்கோள்; இறை. கு. கடு; நாழ்கவி. கு. கள. (ஈ) ஏதே தலைப்பாடு என்பதற்கு யாதாறுமோரேதுவை இடையிட்டிக்கொண்டு தலைப்பட்டமை கூறு தல் என்று பொருள்கூறி இப்பகுதியை மேற்கோள்காட்டி, ‘இது புனலிடை உதவினெனத் தலைப்பாடு கூறியது’ என்பர். இளம். தோல். களவி. கு. உக. (உ) கட்டளை யடியல்லாத கலியடிக்கண் டேசீற்றியந்தீர் வருதற்கு, “காமர்கடும்புனல் கலந்தெம்மோடாடுவான்” என்பது மேற்கோள். தோல். செய். கு. னடு. பே.

௨- இங்வுடியை நாற்கீழடிபுரகக் கொள்ளின் மோனை நயமுறும்.

௩- வேட்கையுரைத்தெவன்னும் அறத்தொடு நிலைக்கு, “புனறகு...போதக் தான்” என்பது மேற்கோள். தோல். பொருளி. கு. கக. நச். (பிரதிபேதம்) * உடம்பட்டமை, † நறும்பந்தார், ‡ பேரத்தத்தான், || அவனதலம்.

28

உகஅ

கவித்தொகை ௩௯.

வருமுலை புணர்ந்தன வென்பதன வென்றேழி

(க) யருமழை* தரல்வேண்டிற் (உ) நருகிற்கும் (௩) பெருமையளே

எ-து: எம்மோடேகூடி விருப்பத்தைபுடைய(சு)கடிய நீரையாடுகின்றவன் கால்தனார்து அஞ்சித் தாமரைபோலும் கண்ணைப் புதைத்து அந்நீரோடே போகையினாலே தனக்குச்சென்ற (ஐ)அருளினாலே நீண்ட சுரபுண்ணைப் பூவாற் கட்டின நறிய குளிர்த மாலை அசையும்படி அந்நீரிலே குதித்துப் பூணனை புடைய இவன் மார்க்பைத் தன்மார்க்போடே உறும்படி அனைத்துக்கொண்டு கரையிலே போதவிட்டவனுடைய அகன்ற மார்க்பை இவனுடைய எழுகின்ற முலைகள் கூடினவென்று பிறர் கூறுகின்ற கூற்றாலே என்னுடைய தோழி நமக்கு அரியமழையைப் பெய்விக்க நாம் விரும்பில் அதனை நமக்குத் தாவல்ல கற்பின் பெருமையளாயினுள்; எ - று.

எ (சு)அவனுந்தான், ஏன லிதணத் தகிற்புகை யுண்டியங்கும்
(வி)வானூர் மதியம் வரைசேரி லாவ்வரைத்

- க. “வான்றருங் கற்பினான்” கலி. கக: ௨௦. என்பதும் அதன் குறிப்புக் களும் “மழைவளந்தரு கற்பினர்” விநாயக. கிருநாட்டிப். எ௦. என்பதும் ஈண்டு உணர்த்தப் பாலன.
- உ. கில், ஆற்றலுணர்த்துவதோர் இடைநிலை.
- ங. “மாரி, வறப்பிற் றருவாரு மில்லை” (நாலடி. ௧௦௪.) என்றிருப்பவும் அதுதருஞ் சிறப்புப்பற்றி ‘பெருமையன்’ என்றார்.
- ச. கமீப்புனல் - மிக்கபுனலென்பர், இளம்;தோல். உரி. சூ. ௮௦.
- சு. அருள் இன்னதென்பதை இந்நூற்பக்கம் ௨௮; ௩-ஆம் குறிப்பாலறிக.
- ஊ. (அ) “இருபாற் குடிப்பொரு றியல்பின் கண்ணும்” என்புழி ‘அவனுந் தான் .. உரைத்தான்யாய்’ என்பவற்றை மேற்கோள்காட்டி, ‘தோழி தான் கூறிய இருபாற் குடிப்பொருளைக்கூறிச் செவிவி அறத்தொடு நின்றனெனக் கொண்டெடுத்து மொழிந்தவாறு காண்க’ என்பர். நச். தோல். களவி. சூ ௨௪. (ஆ) ‘அவனுந்தான்... ..காடன்மகன்’ என்பது பிறப்பொப்புமைக்கும் தோல். மெய்ப். சூ. ௨௫: பே. (இ) இடை நின்றகொச்சகம் ஈற்றடி குறைந்ததற்கும் தோல். செய். சூ.

கருநி. பே. மேற்கோள். (ந) கவிப்பாவின் அளவடிக்கண் சீர்கூறும் வருதற்கு “அவனுந்தான்இயங்கும்” என்பது மேற்கோள். நொல். செய். கு. சக. பே.

எ. (அ) “வானார்மதியம்” நாலடி. கஉரு; (ஆ) சீலப். சு: நள; (இ) நொல். செய். கு. கருந. பே. மேற். (ந) ஊர்தல், பேரதலென்னும் பொருளில் வருதற்கு “வானார் மதியம்” என்பது மேற்கோள். சீவக. உஅசு.

(பிரதிபேதம்) * தான்வேண்டின்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ந.

உகக

(3) தேனி னிருலென *வேணி யிழைத்திருக்குங்

கானக னுடன் மகன்

எ - று: இவனேயன்றி அவனானும் தினைப்புனத்திலிட்ட பாண்டத்து எரிந்த அகிலின் புகையாலுண்ணப்பட்டு ஒளிமழுக்கித் திரியும் மதியம் வானிடத்தேசென்று அம்மலைத்தலையிலேதங்கிற்றாயின் (உ) அதனை அந்தமலையில் வைத்த தேனினது இருலென்றுகருதி அதனை அழித்ததற்குக் (ந) கண்ணேணி முதலியன சமைத்திருக்குங் காடு அகன்ற நாட்டையுடையவன்மகன் ; எ - று.

மிக்க ஒளியினைபுடைய மதி புகையால் மாசுண்ட தன்மைபற்றித் தங்கையகப்படுத்திப் பயன்கொள்ளக்கருதும் நாடெனெனப் புகழ்மிக்க தலைவனும் புனலிடைத் தழுவிப்போதாததனால் சிறிது புகழ்குறைந்தமை பற்றி யாமும் அவன் வரைந்துகொள்ளக் கருதுகின்றேமென உள்ளுறையுமன கொள்க.

இதனால், தலைவன் தன் குலத்திலும் உயர்ந்தானென்பது தோன்றக்கூறி னான். இது ||பிறப்பொப்புமை கூறிற்று.

கக (ச) + சிறுசூடி. யீரே சிறுசூடி யீரே

க. கண்ணேணி யிழைத்துத் தேன் கொள்ளுதல் மரபு; இதனை “கலைகையற்ற காண்பி னெடுவரை, நிலைபெய் திட்ட மால்புநெறி யாகப், பெரும்பயன் றொகுத்த தேன்கொள் கொன்னை, யருங்குறும் பெறிந்த கானவர்” மலைபடு. ௩௧௫ - ௮. என்பதனாலுமுணர்க.

உ. (அ) “மதியம் இரூல்போலத் தோன்றுமென்பதனை இரூல் மதிபோலத் தோன்றுமென்னும் பொருளுள்ள கலி. ச2: ௨௨ - ௩ - ஆம் அடிகளாலும் அவற்றின் குறிப்பாலுமுணர்க. (ஆ) மதியம் - பூரணசந்திரன்; இதனை, (க) “குடமுதற் றோன்றிய தொன்றுதொழு பிறையின், வழி வழிச் சிறக்கரின் வலம்படு கொற்றவருணமுதற் றோன்றிய வாரிருண் மதியிற், தேய்வன கெடுகரின் மெல்ல ராக்கம்” மது. ௧௬௩ - ௬. (௨) “பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளும், வரிசை வரிசையா நந்தும்- வரிசையால், வாணூர்மதியம்போல் வைகலுந் தேயுமே, தானே சிறியார் தொடர்பு” நாலடி, ௧௨௫. (௩) “நிறைநீர நீரவர் கேண்மை பிறைமதிப், பின்னீர பேதையார் நட்பு” குறன். எ4௨. எனத் தெளிவுறக் கூறுதலாலும்; (ஈ) “மதி நிறைவுபோ னிலையாது” கலி. ௧௭: ௭. என்பதனாலும் அதன் அடியிலுள்ள பிற குறிப்புக்களாலும் உணர்க. இஃது இம்மரபு கடந்தும் வரும்.

௩. கண்ணேணி - கணுக்களிலேயே அடிவைத்து ஏறி யிறங்கும்படி அமைத்துள்ள முறையில்; கண் - கணு.

௪. (அ) “காமர் கடிம்புனல்” என்னுங் கொச்சகக்கவியுள், ‘சிறுகுடியீரே சிறுகுடியீரே’ எனவொரடியாற் கூன்வர்கவாறு காண்க. என்பர், குண

(பிரதிபேதம்) * எண்ணி, † போத்தகதனல், ‡ தங்குலதநிலம், || புறம்பொப்புமை, + சிறுகுடிநீரே.

௨௨0.

கலித்தொகை ௩௬.

நெரல்லை குரல்வாங்கி வீணு மலைவாழ்ந

ரல்ல புரிந்தொழுக லான்

எ - து: சிறகுடியிலுள்ளீர்! சிறகுடியிலுள்ளீர்; *இம்மலையில் வாழ்வார் இங்ஙனம் உதவியார்க்குக் கொடுக்க நினையாது கொதுமலர்க்குக் கொடுக்க நினைந்து அறமல்லாதன வற்றை விரும்பி ஒருகூையினாலே இனி இவ் விடத்து வன்னியும் கிழங்கு கீழ் (க) விழா; † மலைமீசையில் தேனுந் தொடா; கொல்லையில் தினைகளுந் கதிர்பறிந்து ஈனுவாம்; ஏ - து.

கரு (2) கார்தன் கடிதமழுந் கண்வாங் கிருஞ்சிலம்பின்

(ங) வாங்கமை மென்றோட் குறவர் மடமகளிர்

தாம்பிழையார் (மு) கேள்வர்த் தொழுதெழுலாற் (ரு) || மம்மையருந் தாம்பிழையார் தாந்தொடுத்த கோல்

எ - து: கார்த்தீழ் மணநாறும், பார்த்தவர்கள் கண்ணைத் தன்னிடத்தே வாங்கிக்கொள்ளும் கரிய மலையிடத்து உவளைந்த மூங்கில்போலும் மெல்லிய தோளையுடைய குறவருடைய மடப்பத்தைபுடையமகளிர் தாம் தத்தம் கண வரைத் தப்பாராய் அவரே (சு) தெய்வமென்று (எ) வணங்கி எழுந்திருத்தலாலே

சாகரர்; யா - கா. ஒழிபியல். அ. (து) கூனைத் தனிச்சொல்லென் பாருமுள ரென்று கூறி, “காமர் கமீம்புனலென்னுந் கலியினுள் ‘சிறகுடியீரே’ என ஓரடியாலே தனிச்சொல்வந்தது” என்பர். பெருந் தேவனார்; விச. யாப்பு. கங. ‘சிறகுடியீரே சிறகுடியீரே’ சிலப். உச: கக.

க. (அ) “விழுமிதின் வீழ்ந்தன கொழுங்கொடிக் கவலை” மலை. கஉஅ. (ஆ) “கிழங்குகீழ் வீழ்ந்து தேன்மேற் றாங்கிச், சிற்சில வித்திப் பற்பல விளைந்து, தினைகிளி கடியும் பெருவகன் னாடன்” நற். ௩௨அ: க-ங. (இ) “கொழுங்கொடி வள்ளிக் கிழங்குவீழ்க் கும்மே” புறம். ௧௦௧.

உ. (அ) “செம்புடன் கமழு மலங்கு ஞலைக் கார்தன்” நறுந். ௨௩௧. (ஆ) “நறுந்தன்சிலம்பி னாருஞ்லைக் கார்தன்” ஐங். ௨௨௯.

௩. (அ) “வாகைமென்றேன் வகையின் மகளிர்” பதிற். கஉ. உஉ-௩.
 (ஆ) “வாகைமென்றேன் குறவர் மகளிரேம்” திணைமொழி. அ.
 (இ) “வாகைமென்றேன் மடந்தை” நளம். கு. கந.க. மேற்கோள்.
 “கண்ணல்”.

ச. “கொழுநற் றெழுதெழுவான்.” துறள். இஇ.

டு. “காணவர் வார்விற் கண்பிழை யாதகண் ணர்சிலம்பன்” குணிகை.
 களவு. ந.கஉ.

சு. இந்துப்பக்கம் சுக: உ- (ஜி, இ) என்பவற்றின் குறிப்புப் பார்க்க.

எ. தொழுதெழல் எழுந்து தொழலென்று முன்பின்னாகப் பொருள்படு
 மென்றும் எழுதல், துறியெழுதிதலென்றும் கூறுவர், பிரயோக விலேக.

(பிரதிபேதம்) * இம்மணவாமுலா. † மணியிற்று மிணியில், ‡ மென்வர், || தன்னயரும்.
 = வளர்ந்த, வளர்த்த.

இரண்டாவது குறிஞ்சிநூ.

உஉக

அவர்தம் ஐயன்மார்தாமும் தாம் தொடுத்த அம்புகள் இலக்குத்தீப்பா
 ராயினார்; எ - று.

என்றது, வினாவின்றேல் வேட்டையாடியும் உணவுண்டாக்குதுமென்று
 கருதில் அதுவுந் தப்புமென்றென்றவாறு.

(க) எனவாங்கு,

எ - று: என்று; எ - று.

ஆங்கு, அசை.

உஉ (2) அறத்தொடு நின்றேனைக் கண்டு திறப்பட
 வென்றையர்க் கருய்த்துரைத்தாள் யாய்

எ - து: தமாவகைவழி அறத்தொடுநின்ற என் கூற்றைத் தாய் நெஞ்சாற்கண்டு நற்றாய்க்குத் தான் அறத்தொடுநிற்குங் கூற்றினேபடக்(௩)கூற ஆதுகேட்டு (௪) அவளும் என்றமையன்மார்க்குவெகுட்சிப்பிறவாமற்செலுத்திக் கூறினாள்; எ - து.

உ அவரும், (௫)தெரிகளை நோக்கிச் சிலைநோக்கிக் கண்ணேர்
தொருபக லெல்லா முருத்தெழுந் தாறி

நற்றாய் தந்தைக்குத் தன்னையர்க்கும் அறத்தொடு நிற்கற்கு “என வாகுயாய்” என்பது மேற்கோள்; நோல். கள. கு. சள. ந.

உ. “தாயறிவுறுதல் செவிலியொடொக்கும்” என்பதற்கு, ‘மகள் கள வொழுக்கத்தில், செவிலிகவலுந் துணைக் கவலுதலல்லது தந்தையை யுந் தன்னையன்மாராயும்போல நற்றாய் வெகுடலிலன்’ என்று கூறி, ‘அறத் தொடு... ..யாய்’ என்பதைத் தாய்வெகுளாமைக்கும் “அவரும், தெரிகளைதெழுந்து” என்பதை அவர் வெகுண்டமைக்கும் மேற்கோள் காட்டினார், இளம்; நோல். கள. கு. சள.

க: “இக்கிவன்போய் மலர்க்காவி னெழில்விசயற் கீடழிந்த வின்ன லெல்லாகு, கூங்கெறியுக் தடம்பொருளைத் துறைவனுக்குச் செவிலிய ரார் தாயர் சொன்னார்” வில்லி. அருச்சுனன்றீர்த்த. நக.

ச. நற்றாய் குறிப்பினன்றி யறத்தொடு நிற்கப்பெறான். நாரி. கு. களவு.

டு. (அ) நற்றாய் அறத்தொடுநின்றவழி, தந்தையுந் தன்னையரும் முன்னர் நிகழ்ந்த வெகுட்சி கிண்கி டய்த்துக்கொண்டு உணர்வர் என்பதற்கும் நோல். களவி. கு. சக. நச். (ஆ) ‘அகத்திணைக்கண் ணாரமுதலிய அறவகையோர்கூற்றாகப் பிறர் சொல்லி னல்லது அவர் கூறார் என்ப தற்கும். நோல். செய். கு. ககக. பே. நச். “தெரிகளைதலை” என்பது மேற்கோள். (இ) “வரிசிலை யிடவயி னேந்திக் கண்தெரிந், தெரியுயிழ் கண்ணினிவரோ” தமிழ்நெறி. மேற்கோள். (ஈ) “மனை

[பிரதிபேதம்] * உற்றுரைத்தான், † உற்றையென்றும், ‡ இவ்வாய்.

உஉஉ

கலீத்தொகை நூல்.

யிருவர்கட் குற்றமு மில்லையா லென்று

தெருமந்து (க)சாய்த்தார் தலை

எ - து: அதிகேட்டு அவரும் (உ)ஒரு முஞர்த்தமெல்லாம் நெஞ்சமுன்று கண்ணிவந்து தெரிந்த அம்புகளையும் பார்த்து வில்லையும் பார்த்து எழுந்து அலமந்து இருவரிடத்துங் குற்றமில்லையாயிருந்ததென்று சினம் ஆறித் தலை சாய்த்திருந்தார்; எ - று.

*இஃது அறத்தொடுபிலை வாய்த்தவாறு கூறியது.

உசு தெரியிழாய் நீயுளின் கேளும் புணர

(ந)வரைபுறை தெய்வ முவப்ப ஷவந்து

முற்றியபுயத் தாயன்னை கூறமற் றென்னையர் வான், சிலைமுற் றிய வெங் கண்தெரிந் தார்கண் சிவந்துறுத்தே” அம்பிகா. நசுக. (உ) “கடுகிய வினையர் நோக்குவ கண்ணிய பொருளுமெண்ணி, யடுகிலை யழுவேந்தி யாருயிர் பருகற் கொத்த, விடுகளை தெரிந்து” சீவக. க௦அசு. (ஊ) “கண்டவக் குமரனும் கடைக்கண் டபுக, விண்டனை நோக்கித்தன் வில்லை நோக்கினான்” கம்ப. வேள்வி. சஅ. (எ) “கணை களை ஆராய்ந்து” எடுத்தலை, ‘கணைதெரிதல்’ என்பது மரபு. இதனை (க)“கணைதெரிந்து” நள. சுயம். கக. கம்ப. நாகபாச. எக. பாகவதம். (க௦) மலரவன் சிறார். வ.(உ)“தெரிகணை” க:ப. வருணனைவழி. நஉ. நாகபாச. ககந. நிகும்பலைப். சடு; (ந) “தெரிந்த வெங்கணை.” கம்ப. இராவணன்வதை.கடு.(சு)“தெரிசரங்கன்”(ரு)“கூர்சரங்கடெரிந்தனர்” வில்லி. பதினான்காம் போர். சடு, கஉஅ.

க. (அ) “களைதுயர்க்கவலையாற் கணனென்பான்றலை, தனையிறக் கிட்டவர் தம்மைப் பார்த்திலன்” விநாயக. சிந்தாமணி. ககௌ. (ஆ) “நாணலைப்பத் தலை சாய்த்தார்” பூவாளுநீ. இத்திரன். சக.

உ. (அ) “செவ்வீதின் முகங்கீழிட்டுத்திருந்துரை யாடா ராகி, யிவ்வண மிரண்டு, கன்னவருந்துளவ கவகவி னுரே.” பிரமோத்தா. உமாமகேச வாபூசாபலம். ஈ௭. (ஆ) “முனிவனு மதிதி மாது முருர்த்தமொன் றவச மெய்தி” விநாயக. மகோத்தர. எஐதி.

ஈ. வரையுறை தெய்வமென்றது, (அ) குறிஞ்சிக் கிழவனாகிய முருகக் கடவுளை; கலி. சௌ. கக-ஆம் அடியின் உரையையும் (ஆ) “செழீஇக் கேளிர் சுற்ற நின்னை, யெழீஇப் பாடும் பாட்டமர்ந் தோயே” - பிரிந்த கேளிர் வந்துபுணர்ந்து பின் நீங்காமைப்பொருட்டு மகளிர் யாழை யெழுலி நின்னைப்பாடுகின்ற பாட்டை விரும்பினோம். பரி. தசு. உ௭ - ச, என்பவற்றையும் (இ) சிலப். உச: “கயிலை” “மலைமகள்” “குமகன்” என்னும் முதலையுடைய செய்யுட்களையும் நோக்குக. (ஈ)

(பிரதிபேதம்) * 'தெரியியாய்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ஈ.

உஉ௩

(க) குரவை தழீஇயா மாடக் குரவையுட்

(உ) கொண்டு நிலைபாடிக் காண்

எ - து: 'தெரிந்தஇழையினையுடையாய்; நீயும் நின்கணவனுங் கூடும்' படியாகத் திவ்வரையினுறைகின்ற தெய்வம் மனமகிழும்படி யாம ழுகிழந்து நீ குரவையைக் கைகோத்தாடுதற்கு + அக்குரவைக் கூத்திற் கொண்டுநிலை செய்புனை நீபாடிக்காண்; x எ - து.

யாமென்னும் படர்க்கையுள்பாடி, ஆயத்தை **உள்ப்படுத்தி நின்றது.

இது நாமக் காவத் துண்டெனத் தோழியேழுறு கடவுளேத்தியது (௩)
ஒருவர் கூற்றினை ஒருவர் கொண்டுகூறுதலிற் கொண்டிலையாயிற்று.

௩௦ நல்லாய்,

நன்னு டலைவரு மெல்லை நமர்மலைத்

தந்நாண்டார் தாங்குவா ரென்றோற் றனர்கொல்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி, நல்லாய், நம்மை வரைந்துகொள்ளும் நல்ல
நாள் நம்மிடத்தே வருமனவில் நஞ் சுற்றத்தார் தம்மலையிடத்து நாளைத்
தாங்குவார் தாம் என்ன நல்வினையைச் செய்தார்கொலென்றான்; எ - று.

சுற்றத்தாரிடை ††வரைதலாற்பிறந்தநாண் தாங்கவரிதென்றான்.

௩௩ (௪) புனவேங்கைத் ††தாதுறைக்கும் பொன்னறை முன்றி
ன்னவிற்பு ணர்ச்சி நடக்குமா ||| மன்றோ

“விடர்முகை யடுக்கத்து விறல்கெழு சூலிக்கு” குறுந். ௨௧௮. என்பத
மூல் கொற்றவையை யென்றுமாம். (௨) இளம்பூரணர், குறிஞ்சிக்குக்
கொற்றவையும் தெய்வமென்பர்.

க. குரவை, இங்கே குன்றக்குரவை.

௨. “கொண்டு நிலைபாடி யாடுங் குரவையை” சீலப். (௨௪.)

௩. தோல், கற்பி. கு. இ. ௩௪. இப்பகுதியுரையில் “தெரியழாய்காண்”
எனத் தான்பராய தெய்வத்தினைத் தோழி கற்புக்காலத்துப் பாவுக்
கடன் கொடுத்தற்கு ஏத்தியவழித் தலைவனு மேத்துதலாம்” என்பது
காணப்படுகின்றது.

௪. வெண்கலியுறுப்பு நிலையொத்துப் பாவேறுபடுங் கொச்சகத்து, இடை
நின்ற கொச்சகம் சுற்றடி குறையாது வந்ததற்கு, “புனவேங்கைத்
.....”கடிது மாமன்றோ” என்பது மேற்கோள்; தோல். செய்.

(பிரதிபேதம்) * என யறத்தொடு நிலையாத்தவாறு கூறிப் பின்னர்த் தெரிந்த, † இங்ஙனம்
புறையின்றி, ‡ மகிழ்ந்து கைகோத்து, || குலையக்குக் கை. + அக்குலையக்
கூத்திற்குக், X என்றான், +* உட்படுத்திற்று, †† யாராவால், ‡‡ தா
வருக்கும், ||| என்றே.

௨௨௪

கவித்தொகை ந.கூ.

(க) கனவிற் புணர்ச்சி நடக்கலு மான்கே

கனவிற் புணர்ச்சி கடிதுமா *மன்றே

எ - து: புனத்தினின்ற வேங்கைப்பூவிற் பொன்போன்ற தாது உதிரும்
பாறையையுடைய முற்றத்தே வெளியிலே உண்டாய் கூட்டமும் ஒப்பில்
நடக்குமல்லவோ? அக்கனவிற் புணர்ச்சி நடத்ததாக அப்பொழுதே கனவிடத்
தே உண்டாய்ப்போதுங் கூட்டத்தைப் பேர்க்கிவிடுவேமல்லவோ? *எ - து.

கனவினும் புணர்ச்சி கனவினும் புணர்ச்சியென ஆமென்பனவற்றைக்
கூட்டுக, நடக்கலுமென்றது உம்மீற்றுவினைபெச்சம்; விரைவுதோன்ற
நின்றது.

“வரைவுதலைவரினும்” (உ) என்பதனால் தலைவி தன்வயினுரிமையும்
அவன் வயிற் பாரத்தை யுத் தோன்றக் கூறினான்.

க. “நனவிற்புணர்ச்சி கடக்கலுமாகே” என்பது (அ) “அன்னமாயிற்
காலங்களன்னிய, வென்னதிளவிபு மவற்றியல்பினவே” என்பதனாற்
கொள்ளப்படும் வினையெச்சங்களுள் உம்மீற்று வினையெச்சத்துக்கு,
மேற்கோள். நோல். வினை. கு. ௩௨. சே. கு. ௩௩. தெய். (ஆ)
இதனை ஒன்றென முடித்தலாற் கொள்கவென்பர் கல்லாடர்; நோல்.
வினை. கு. ௩௦. (இ) “வினையெஞ்சு ளிளவியும் வேறுபல் குறிய”
என்பதனாற் பெறப்படும் என்பர். கச்; நோல். வினை. கு. ௩௧. (ஈ)
செய்து செய்யு என்றுஞ் சூத்திரத்து ‘இன்ன’ என்றதனாற் அடக்கிக்
கொள்க. வென்பர், மயிலைநாதர்; நன். வினை. கு. ௨௪. (உ) வினையெச்சங்
களுள் இன்னீறு உம்மீறாய்க் கிற்றித்தென்பர், இ - வி. தூலாசிரியர்;
இ - வி. கு. ௨௪௬. (ஊ) ‘நனவு, போர்க்களத்தையும் அகலத்தையும்
உணர்த்துவதுமன்றிச் சாக்கிரதுவத்தையையு முணர்த்துமென்பதற்கு
மேற்கோள்காட்டிவர், இராமாநுசு கவிராயர்; நன். உரி. கு. ௧௮.

(எ) “நனவுதொறு மிவன்காமக் கனிநுகர்வா னாகவந்தக் கனவிற்கூட்ட,
நனவிலுறு புணர்ச்சிபிது மனவிறந்த நன்னலமே கல்குமன்றே.”
பிரமோத்தர. உமாமகேசவராபுசாபலம். ௧௬.

உ. நோல். கனவு. கு. ௨௦. இப்பகுதிக்கு ஈச்சினூர்க்கினியர் கனவு
வெளிப்பட்ட பின்னராயினும் வெளிப்படு முன்னராயினும் வரைந்
தெய்துதற் செய்கை தலைவன்கண் நிகழின் ‘ஆண்டு முற்காலத்து
நிகழ்ந்த ஆற்றாமை பற்றித் தன்வயினுரிமையும் அவன்வயிற் பாத்
தைமையும்படத் தலைவி கூற்று நிகழுமென்று கூறி அதற்கு “கன்னா
டலைவரு கடிதுமாமன்றோ” என்றபகுதியை மேற்கோள் காட்டி.
‘நாண்தாங்கி ஆற்றுவாரா முளரோ வெனவும் கனவிற்புணர்ச்சி கடிது
மெனவும் இரண்டிவ் கூறினாள்’ என்பர்.

(1934பேதம்) * என்றோ, † என்று பாடினாள், பாத்ததைமயிற்.

௩௭ (௧)என்னடோய்கன் னுடனு நீயும் வதுவையுட்
(௨)பண்டறியா தீர்போற் படர்கிற்பீர் மற்கொலோ
பண்டறியா தீர்போற் படர்த்தீர் பழங்கேண்மை
கண்டறியா தேன்போற் காக்கிற்பென் மற்கொலோ

எ - து: அதுகேட்ட தோழி விசம்பைத் தீண்டுகின்ற மலைநாடனும்
நீயும் அக்கவியாணத்தே பண்டு கண்டறியாதீர்போல மிகவும் நடப்பீரோ?
பண்டு கண்டறியாதீர்போல நடந்திருடைய பழைய உறவை யான் கண்டறி
யாதேன் போல மிகவும் *மறைப்பேனோ? என்றான்; எ - து.

ஒகாரங்கள் ஐயம்.

௪௧ (௩)மைதவழ் வெற்பன் மணவணி காணாமற்
கையாற் புதைபெறுஉங் டகண்களுங் கண்களோ

எ - து: மேகந் தவழும் மலையை புடையவனுடைய மணக் கோலங்
காணாமற் கையாலே புதைத்தலைப் பெறுகின்ற கண்களுங் கண்களென்று
கூறப்படுமோ? ஈ - து.

௪௩ எண்ணெயன், (௪)நின்கண்ணுற் காண்பென்மன் யான்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவியான் நின்கண்ணாலே மிகவும் காண்பே
னென்றான்; எ - து.

௪௪ (௫)நெய்த லிதமுண்கண், நின்கண்ணு தென்கண் மன

க. “புதுவை போலுநின் வரவுமியன், வதுவை நானொடுக்கமுங் காண்கு
வல்லானே” கலி. ௫௨: ௨௪ - ௫.

உ. ஒரிடைச்சொல் நிற்கின்றவிடத்தே மற்றோரிடைச்சொல்லு நின்றலா
கிய பிறிதவண் நிலையலுக்கு ‘பண்டறியா, மற்கொலோ’ என்பது
மேற்கோள். தொல். இடை. ௫. ௩. ௩௪.

கூ. “கரியவனைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே, கண்ணிமைத்துக் காண்பார்தம் கண்ணென்னகண்ணே” சீலப். (கௌ) ‘பெரியவனை’

சு. (அ) “எம்மெனவருட்கிழைமைத்தோற்ற, மல்லாவாயினும்புல்லவவுளவே” என்புழி உளஎன்றதனால், சிறுபான்மைதலைவி தோழியினுறுப்பைத் தன்னுறுப்பென்று கூறுவனவும் கொள்க வென்றுகூறி அதற்கு (தோல். பொருளி. கு. உள.) நச்சினார்க்கினியரும் (ஆ) கலிப்பாவி னிடையே மூச்சீரடி வந்ததற்கு (தோல். செய். கு. எடு.) பே. நச்.

இருவரும் ‘நின்கண்ணாற் ... யான்’ என்பதை மேற்கோள்காட்டினார்.

கூ. ‘தோழி தலைவியினுறுப்பைத் தன்னுறுப்பென்று கூறுவதாகிய எம்மெனவருட்கிழைமைத்தோற்றத்திற்கு ‘நெய்தலி தழுங்கண் ... மன’ என்பது மேற்கோள். தோல். பொருளி. கு. உள. நச்.

பிரதிபேதம் * மறைப்பேறே நகாரங்கள், † கண்ணம் கண்ணாருமோ, கண்ணம் கண்ணே, என்றான்.

29

உஉசு

கலித்தொகை ந.கூ.

ரா - து: அதுகேட்ட தோழி நெய்தலிதழ்போலும் மையுன்கண்ணையி நின்கண் மிக என்கண்ணாவதாகவென்றாள்; எ - து.

இதுவும், “நாயத்தி னடையா” என்னும் (க) குத்திரத்தடக்கினும்.

எனவாங்கு,*

எ-து, என்று காஞ்சொன்ன அக்காலத்தே; எ - து.

சுக (உ) நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறிவனை முந்துநீஇத் (ந) தகைமிகு தொகைவகை யறியுஞ் சான்றவ ரினமாக (ச) வேய்புரை மென்றோட் பசலையு மம்பலு

க. நோல். பொருளியல். கு. உள.

- உ. (அ) கலிக்கு உறுப்பாய்வரும் ஆசிரியம் அறுசீரடியும் ஐஞ்சீரடியு முடுகி ஒரு தொடராய் வந்ததற்கு) நோல். செய். கு. சுள. நச்.) “நெறியறி..... ..பொலிகமாவினியே” என்பது மேற்கோள். (ஆ) ‘முடுகுவண்ண மென்பது அராகத்தொடுத்த அடியோடு பிற அடிபடத் தொடர்ந்தோடுவது.’ என்றாகுறி அதற்கு ‘நெறியறி. மம்பலம்’ என்பதை மேற்கோள் காட்டினர், பே; நோல். செய். கு. உள. (இ) முடுகுவண்ணமென்பது நாற்சீரடியின் மிக்கோடி அராகத்தொடொக்கு மென்றுகூறி அதற்கு ‘நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறி வளை முந்துறீஇ’ என்பதனை மேற்கோள் காட்டினர், இளம்; நோல். செய். கு. உள. ‘முடுகு’. (ஈ) இலக்கண வினக்கத்து ‘முடுகுவண்ணம் நாற் சீரடியின் மிக்கு ஓரடி அராகத்தொடொக்கும்? என்றிருப்பது திருத்த மானதென்று தோற்றுகிறது. கு - வி. கு. எடு. (உ) களவு வெளிப் படுப்போன் தலைவன் என்பதற்கும் (நோல். சுள. கு. ச.அ.) (ஊ) கலியில் அறுசீரடியாகிய கழிநெடிலடி வந்ததற்கும் (நோல். செய். கு. ச.அ.) இதனை மேற்கோள் காட்டினர்; நச். (எ) ‘நெறியறி செறிகுறி புரிதிரிபு’ என்பது முடுகுவண்ணத்திற்கு மேற்கோள் நோல். செய். கு. உள. ந. க. (அ) கலிப்பாவின் ஐஞ்சீரடி வந்ததற்கு ‘தகையிகு ரினமாக’ என்பது மேற்கோள். நோல். செய். கு. சுள. பே. (ஆ) இதனைக் கலிக்குறுப் பாகிய ஆசிரியத்தன் ஐஞ்சீரடி வந்ததென்பர்; நச். நோல். செய். கு. சுள. நச்.

- ச. (அ) ‘வேய்புரை மென்றோன்’ என்பது புரையவெண்ணு முவமச்சொல் மெய்புவமத்திற்கு வருதற்கு மேற்கோள். நோல். உள. கு. கடு. இளம் ‘கடுப்ப’; (ஆ) ‘வேய்புரை மென்றோன்.’ துறிகீ. உசஉ.

(பிரதிபேதம்) * துக்கை நெறியறி.

(க)சேயுயர் வெற்பனும் வந்தனன்

*பூவெழி லுண்கணும் பொலிகமா வினியே

எ - து: துன்னெறியாலே அறிந்த இருவருங் கூடுவதற்கேதுவாகிய முகூர்த்தம் வேறுபட்டுத் தப்புதலை ஒருகாலத்தும் அறியாத(௨)கணியை முன்னிட்டு, அழகுமிகுபின்ற தொகுத்துக்கூறுதலையும் வகுத்துக்கூறுதலையும் அறியுஞ் சான்றவர் தனக்குச் சுற்றமாக, மூங்கிலையொக்கும் கம்முடைய மெத்தென்ற தோளிற் பசிலையும் ஊரிற் கூறும் அம்பலும் பொய்யாகிய ஈனவிற் கூட்டமு மெல்லாஞ் சேர நீங்கும்படி நீளிதாய் உயர்ந்த மலையினை புடையவனும் வந்தான், நின்னுடைய பூவினது அழகையுடைய கண்ணும் பொலிவதாக ஈன்றான் ; எ - து.

‘கானகஞடன்மகன்’ ‘எனவாக்மத... ..யாய்’, எனத்(௩)தோழிகூறிய இருபாற் குடிப்பொருளைச் செவிலி கூறி அறத்தொடு நின்றனெனத் தோழி கொண்டெடுத்துமொழிந்தவாறு காண்க.

இதனால், தலைவிக்குச் செல்வமாகிய உலகை பிறந்தது.

தெய்வமஞ்சலென்பது கனவிற்கும் உரித்தாகலிற் றீரங்குலதெய்வமாகிய வரை புறை தெய்வத்திற்குக் குரவை யாடுதல் தலைவிக்கும் உரித்தாகலிற் கொண்டெடுப்பாடினான். இஃது அறத்தொடுநிலை ஏழுவகையினுள் (௪) - எத்தலும் எளித்தலும்வந்தன.

இது x தரவீன்பின் ‘அவனுந்தான்(௫)எனலிதணத்து’ என்பது முதலிய கொச்சகங்கன்வெண்பாவாய், புனவேங்கை முதலியன துள்ளலோசை விராய்த் தலைவகை ஒன்றிக் கொச்சகமாய், ஒழிந்தபாவும் மயங்கி, சுரிதகம் முடுகிவருதலாற் கலிவெண்பாவுறுப்பின் வேறுபட்ட கொச்சகம். “ஆசிரிய மருங்கினும்

- க. "சேயுயர் வினியே" என்பது கனவுவெளிப்பட்டபின் வரைவு நிகழ்ந்ததற்கு மேற்கோள்; தோல். கள. கு. சக. நச்.
- உ. கணிகூலும் நல்லவேளையில் வரைதல் மரபென்பது கிலி. கள: கட-ச. ஆம் அடிகளின் குறிப்பிற்காணப்படும்.
- ங. இந்துர்பக்கம், உகஅ, சு: (அ) குறிப்புப் பார்க்க.
- ச. 'காமர் கடுப்புனல்' என்பதனுள் இரண்டு (ஏத்தல், எளித்தல்.) வந்தன என்பர், நச்; தோல். பொருளி. கு. கள.
- இ. (அ) "காமர்.....வினியே" இதனுள் 'எனவிதணத்து' என்பது முதலிய கொச்சகங்கள் வெண்பாவாய், 'புனவேங்கை' முதலியன தன்னலோசை விராய்த் தனையொன்றிய கொச்சகமாய், ஒழிந்தபாவுமயங்கி, சுரிதகமும் முடுகிவருதலின் இது கொச்சகமாயிற்று" தோல். செய். கு. கடு. நச். (ஆ) "காமர்.பெருமையனே" இதுதாவு; இதனுள் இரண்டாமடி ஐஞ்சீரான்வந்தது. 'அவனுந்தான்.....மகன்' இதனுள் முதற்க (பிரதிபேதம்) [†] போதெழில், [†] கனவிந், [†] எனவரைவு மனிக்கை கூறினான், || தங்குலத் தெய்வம், + எளித்தலும் எடுத்தலும், உந்தது, X தமையும் அவனுந்,

உஉஅ கலித்தொகை ௪௦.

வெண்பா மருங்கினு, மூவகை யடிபு முன்னுந் விலவே" (க) என்பதனுள் முன்னுதலில் என்றதனால் நாத்ரீரும் ஐஞ்சீரும் அறுசீருமாகிய மூன்றடியானும் வரும் முடுகியலோடு விராய்த் தொடர்ந்து ஒன்றாய்க் கலிக்குறுப்பாய் வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் உளவென்று கொள்க: என்றலின், 'கெறியறி முந்துறீஇ' என அறுசீரடி முடுகியலும் 'தகைமிரு மா' என ஐஞ்சீரடி முடுகியலும் *விராய ஆசிரியச்சுரிதகம் வந்தது. "முச்சீர் முரற்கையு ணிரையயுநிற்கும்" (உ) என்பதனான், 'நீன்கண்ணாற்காண்பென்மன்யான்' என முச்சீரடியும் வந்தது. (ங)

(௪௦.) அகவினம் பாடுவார் தோழி யமார்க்க

ணகைமொழி நல்லவர் நாணு நிகைபோற்

ணின்றது கூன். 'சிறகுழியீரே... ..தொழுதலான்.' இதனுள் முதல் ஆசிரியவடி. 'காந்தன்கோல்' இவையுமன்றும் கொச்சகமெனப்படும். 'எனவாங்கு.' தனிச்சொல். 'அறத்தொடியாய்' இது வெள்ளைச் சரிதகம். 'அவருந்... ..காண்.' இவையிரண்டிங் கொச்சகம். 'நல்லாய்.' தனிச்சொல். 'நன்னாட்டிலவருதனர்கோல்.' இது பேரெண். 'புனவேங்கைமற்கொலோ.' இவையிரண்டிங் தாழ்மை. 'மைதவழ்கண்ணாருமோ' இதுபேரெண். 'என்னைமன் ..மன்' இதுவுங்கொச்சகம். 'எனவாங்கு' தனிச்சொல். 'நெறியறி ..வினியே' இதுசரிதகம். இதனுள்முதலடி அறதீர்முடிகியல். இரண்டாவது ஐஞ்சீர் முடிகியல். இவ்வாறு வருவன கொச்சகக் கலிப்பர்வெனப்படும்" தோல். செய். கு. கசள. இளம். 'தாவும் போக்கும்' (இ) "வேட்கைத் தோற்றத் தலைமகளில்லாதவழித் தோழ்கூற்றுந்கழும்; அது 'காமர்கடும்புனல்' என்னும் பாட்டினுட்காண்க" தோல். பொருளி கு. கா. இளம். (ந) "காமர்கடும்புனல் ... டாடுவாளென்னுற கொச்சகக்கலியுள்ளும் றேரீற்றியற்சீர் வந்தது" யா - வி. கு. கதி. (உ) "காமர் டாடுவாளென்னும் மயங்கிசைக் கொச்சகக்கலிப்பாலினுள் வெண்பாவும் ஆசிரியப்பாவும் மயங்கிவந்தன" யா - வி. கு. கட; யா - கா. ஒழியியல், ச. இ - வி. கு. எசுதி. (ஊ) "காமர்கடும்புனல் பொலிகமாவினியே." இது வெள்ளைபலவும் மயங்கி ஆசிரியவடியும் விரவி வந்தமையால் அயன்மயங்கிசைக் கொச்சகக்கலிப்பா; இதன் முதற்கண் றேரீற்றியற்சீர் வந்தவாறு கண்டுகொள்க". யா-வி. கு. அச. (எ) "வெண்பாவினோமீ ஆசிரியத்தினோமீவந்தமயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா 'காமர்கடும்புனல்.....டாடுவான்' என்னும் பழம்பாட்டு முதலாயின" யா-கா. செய். கட.

க. தோல். செய். கு. கள.

உ. தோல். செய். கு. எடு.

(பிரதிபேதம்) * விநாய ஆசிரியசு.

றகைகொண்ட வேன லுட் டாழ்துர லுரீஇ
முறைவளர் சாந்துரன் முத்தார் மருப்பின்
வகைசா லுலக்கை வயின்வயி னோச்சிப்
பகையினோய் செய்தான் பயமலை யேத்தி
யகவினம் பாடுவா நாம்;

அ ஆய்துத லணிகூந்த லம்பனைத் தடமென்றோட்
டேனாறு கதுப்பினு யானுமொன் றேத்துகு
வேய்நரல் விடாக நீயொன்று பாடித்தை;

கக கொடிச்சியர் கூப்பி வரைதொழு கைபோ
லெடுத்த நறவின் குலைபலங் கார்தட்
டொடுத்ததேன் சோரத் தயங்குந்தன் னுற்று
ரிடுக்கண் டவிர்ப்பான் மலை;

கடு கல்லாக் கடுவன் கணமலி சுற்றத்து
மெல்லிரன் மந்தி குறைகூறுஞ் செம்மற்றே
தொல்லெழி றோய்ந்தார் தொலையி னவரினு
மல்லற் படுவான் மலை;

கக புரிவிரி புதைதுதை பூத்ததைந்த தாழ்சினைத்
தளிரன்ன வெழின்மேனி தகைவாட நோய்செய்தா
னருவரை யடுக்கநா மழித்தொன்று பாடுவாம்;

௨௨ விண்டோய் வரைப்பந் தெறிந்த வயாவிடத்
தண்டா முருவி யரமகளி ராடுபலே

பெண்டிர் நலம்வெளவித் தண்சாரற் றுதுண்ணும்
வண்டிற் றுறப்பான் மலை;

உச ஓடுங்கா வெழில்வேழம் வீழ்பிடிச் குற்ற
கடுஞ்சூல் வயாவிற் கமர்ந்து நெடுஞ்சினைத்
தீங்கட் கரும்பின் கழைவாங்கு முற்றாரி
வீங்கல மென்பான் மலை;

எனநாம்;

நக தன்மலை பாட நயவந்து கேட்டருளி
மெய்ம்மலி யுவகையன் புகுதந்தான் புணர்ந்தாசா
மென்முலை யாகக் கவின்பெறச்
செம்மலை யாகிய மலைகிழவோனே.

உ/உ 0

கலித்தொகை சூரி.

இது தோழியுந் தலைமகளுந் தலைமகனது மலையை வாழ்த்திப் பாடு
கின்ற *வள்ளிப்பாட்டில், தோழி இயற்படமொழியத் தலைமகள் இயற்
பழித்தமை, தலைமகள் சிறைப்புறமாகக் கேட்டு வரையவருகின்றமை,
தோழி தலைமகட்கு உரைத்தது.

இதன் பொருள்.

அகவினம் பாவொந் தோழி யமார்க்க

ணகைமொழி (க)நல்லவர் நாணு நிகைபோற்
றகைகொண்ட வேளா லுட் டாழ்குர லுரீஇ

முகைவளர் (உ)சாந்துரன் முத்தார் (ங்) மருப்பின்
வகைசா (ஈ)லுலக்கை வயின்வயி னேச்சிப்
(ஐ)பகையினேய் செய்தான் பயமலை யேத்தி
யகவினம் பாடுவா நாம்

எ - து: தோழி! நங் கருத்திற்கு வேண்டியவாறெல்லாம் அழைத்தே
மாய்ப் பாடக்கடவேமெனத் தோழி! உற, அதுகேட்ட தலைவி அழுகுகொண்ட
தினைப்புனத்தில்(சு)†முகத்திற்குப் பொருந்தின கண்ணினையும் மகிழ்ச்சியைத்
தரும் மொழிவினைபுமுடைய நல்ல மகளிர், நாணி இறைஞ்சும் நிலைபோல
முற்றித்தாழ்ந்தகதிரைஉருவி அரும்புவளர்ந்த சந்தனமரத்தாற்செய்தஉரலிலே
பெய்து,(எ)முத்துநிறைந்த யானைக்கொம்பால் வருத்த நிறைந்த உலக்கையை

க. (அ) “புன்கதிர், கையுறு முகையாற் பணியுங் கற்பினோர், மெய்யுறு
பரிவென வினோந்து சாய்ந்தவோ” கந்த. திருநாட்டி. ௨௦. (ஆ) “கற்பின்
மகளிர் போ லொகிந்த தன்றே” கீருவினா. திருநாட்டி. ௨௪. (இ)
“மக்கைமையின் மிகநானு, மாதரைப்போற் கதிர்முதிர்ந்து
வரவரக்கீழிறைஞ்சுமால்” காஞ்சிப். திருநாட்டி. ௨௬.

உ. சந்தனவுரலும் தத்தவுலக்கையும்: “சந்துரற் பெய்து தகைசா லணி
முத்தம், வஞ்சி மகளிர் குறுவரே வான்கோட்டால்” சீலப். ௨௬.
ங. மருப்புலக்கை: “வயக்களிற்றாக் கோடுவக்கை” கலி. ௪௧: ௧ - ௨, என்
பதையும் அதன் குறிப்பையும் பார்க்க.

ச. கொடிச்சியர் மலைபாடித் தானியம் குறுதல் மாபு; “மைபடு மால்வரை
பாடினன் கொடிச்சி, யைவன வெண்ணெற் குறுஉ நாடனொடி” நற்.
௩௭௩: ௩ - ௪.

டு. ஊடற்கண்ணிறியும் தலைவினைக் கொடியனென்றற்கு, “பகையினேய்
செய்தான்” என்பது மேற்கோள். நொல். பொருளியல், சூ. ௧௬. ௧௪.
க. “அமருண்கண்” (கலி. ௧௧௩. ௨) என்பதன் உரை பார்க்க.

எ. முத்து யானைக்கொம்பிலும் பிறக்குமென்பது மரபாதலால் அதனை
‘முத்தார் மருப்பு’ என்றார்: இது மரபென்பதை (அ) “பெருங்
(பிரதிபேதம்) * வெண்பாட்டில், † உறிஞன். அது, † அகத்திற்குப்.

என்னிடத்தும் நின்னிடத்தும் உயர்த்திக்குருகின்ற(க)மருந்தில்லாதோயைச் செய்தவனுடைய பயன்றருகின்ற மலையை வாழ்த்தி காம் நன் கருத்திற்கு வேண்டியவாறெல்லாம் அழைத்துப் பாடக்கடவேமென்று *உடம்பட்டாள்; எ - று.

† அகவுதல், அகவுல்போல நின்றது. தோழி கூற்றினைத் தலைவி விசேடித்துக்கறினாள்; இரட்டிப்பன்று.

மணம் நாறுகின்ற சந்தனத்தாற் செய்த உரலென்றதனாற்பயன் வரைந்து கோடற்பொருட்டுத்தலைவி இயற்பழித்ததாகவும், புலானாற்றத்தையும் முத்தையு முடைய மருப்பாற்செய்த உலக்கையென்றதனாற் பயன் வரைந்துகோடற் பயனின்றிப் புகழ்ச்சிமாத்திரையேயாகத் தோழி இயற்பட்டுமொழிந்ததாகவும், இறைச்சியிடத்தே பொருள்பிறந்தவாறு காண்க. இஃது “இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமா ருளவே, திறத்தியன் மருங்கிற் றெரியு மோர்க்கே” என்னும்(உ)பொருளியற்குத்திரத்தானுணர்க. புலால்காலும்மருப்பென்றதனால் வரைந்துகோடல் பயவாமையின் இறைச்சியாயிற்று. நோய்செய்தான் மலையா யிருக்கவுந் தினைவினைத்துப் பயன்தருகின்ற அதிசயத்தை யேத்தியெனவே தலைவி இயற்பழித்தாளாயிற்று.

அ ஆய்ந்துத லணிகூந்த (௩)லம்பனைத் தடமென்றோட்
டேனாறு கதுப்பினு யானுமொன் றேத்துகு
(௪)வேய்நரல் விடரக நீயொன்று (௫)பாடித்தை

களிற்று, முத்துடை வான்கோடு” “முதுத. ௩௦௪ - ௫. (ஆ) “யானை, முத்தாள் மருப்பின்” குறிஞ்சி. ௩௫ - ௩௬. (இ) “யானை, முத்துடை மருப்பின்” மலை. ௫௧௭ - ௮. (ஈ) “முத்துடைமருப்பின் மழகளிறு” பதிற்று. ௩௨: ௩. (உ) “யானை வெண்கோடு கொண்டு, நீாதிதழ் சிலம்பி

னன்பொன் னாகழ்வான், கண்பொரு திமைக்கும் தின்மணி கிளர்ப்ப,
வைந்துதி வான்மருப் பொடிய வுக்க, தெண்ணீ ராவி கடுக்கு முத்த
மொடி" அகம். உஅஉ: ஈ - எ. (ஊ) "தத்திவராக மருப்பிப்பி,.....

முத்த மீனு மிருபதுமே"

க. "காம நோய்க்கோ ரருமருத் தில்லை யன்றே" துளா. கல்யாண. ககதி.

உ. தோல். பொருளி. கு. ஈக.

ங. அம்பணைத் தடமென்றோள். கலி. கச: க.

ச. "வேய்நரல் விடாக நீயொன்று பாடித்தை" என்பது இத்தை
யென்னும் இடைச்சொல், முன்னிலை யசையாய் வருதற்கு மேற்கோள்.
நன். இடை. கு. உக. மயிலை. வி. இரா. இ - வி. கு. உஎச.

தி. "செய்யித்தை சிவலிங்கப் பதிட்டை சிந்தையை, வையித்தை யச்சிவன்
மாட்டு நீர்மலர், பெய்யித்தை பேணுமிப் பூசைப் பேற்றினாற், கொய்
[பிரதிபேதம்] * உடம்பட்டிக் கூறினன். † அகவு அகவுதல்.

உகஉ

கலித்தொகை சூ.

எ - து: அழகியததலிணையும், அழகுபெறுத்துகின்ற குழலிணையும், அழ
கிய மூங்கில்போலும் பெருமையிணையுடைய மெல்லிய தோளிணையுமுடைய
பூமணம் காறுங்குதப்பிணையுடையாய்! மூங்கில் ஒலிக்கின்ற முழைஞ்சை
யுடைய மலையை முன்புபோலன்றி நீ இயற்பட ஒன்று பாடி, பின்னர் யானும்
இயற்பட ஒன்று பாடுவேனெனத் தோழி *கூறினாள்; எ - று.

பாடித்தை, முன்னிலைவினைத்திரிசொல்; ஏத்துகு, தனித்தன்மை
முற்ற.

தலைவி இயற்படப் பாடாமையின், மேல் தோழி பாடுகின்றாள்.

கக கொடிச்சியர் கூப்பி வரைதொழு தைபோ

(க)லெடுத்த நறவின் ஈருலையலங் காந்தட்
 டொடுத்ததேன் சோரத் தயங்குந்தன் னுற்று
 ரிடுக்கண் டவிர்ப்பான் மலை

எ-து: தன்னைச்சேர்ந்தாருடைய வருத்தத்தைப்போக்குவானுடையமலை, கையிரண்டையும் குவித்துக் கொடிச்சியர் தகைவைத்தீர முருகன் உறையும் மலையைத் தொழுகின்ற கைகள்போல, உயர்ந்த நறவினையுடைய கொத்துக்கள் அசையுங்காந்தளிடுத்து வைத்த தேன் ஒழுகும்படியாக, அக்காந்தன் அசையாநிற்கும் ; எ - று.

மலை காந்தன் அசையுமென இடத்துநிகழ்பொருளின்னொழில் இடத்திற்கு எறிநின்றது.

இதனால், தெய்வத்தைத் தொழுந் கருத்தில்லாத காந்தளும் தெய்வத் தைத்தொழுவதுபோல நில்லாநின்றது. நீயும்வரைந்துகோடற்குக் குலதெய்வ மாகிய முருகனைத் தொழுவாயாகவென இயற்படமொழிந்தான். காந்தளிற் றேன் பயன்படாமற் கொளிகின்றாற்போல, நீயும் தெய்வத்தைத் தொழாவிடின் நின்னலனும் பயன்படாமற் கழியுமென இஃது உள்ஐயையுலமமாயிற்று.

யித்தை நினைத்தொடர் கொலையை யென்றனர்” திருவாணைக்காப்.
 நிலவிண்டு. கடு.

- க. (அ)சாரியைகளைக்கூறுஞ் சூத்திரத்து, 'பிறவும்' என்பதனால்மற்றும் சில சாரியைகளைக் கொண்டபின், “எடுத்த நறவின் குலையலங் காந்த் னென்புழி அலமென்பதோர்சாரியையும் உண்டாவெனின், அதனை அலவகு காந்தனென்பதன் விகாரமென்ப” என இளம்பூரணரும் “வினைத்தொகை; சாரியை அன்று” என நச்சினார்க்கினியரும் (தொல். புண.கு.கஎ.)கூறுதலால் இதுவேபழம்பாடமென்பது புலனாகின்றது.
- (ஆ) “அகலிலைக் காந்த ளலங்குலைப் பாய்க்து, பறவை யிழைத்த பல்க

ஈரோ அம், தேனுடை கெடுவரை” நற். ௧௮: ௮ - ௧௦. (இ) “அலங்கு
குலைக் கார்தன்” நற். ௩௮: ௨. குறுந். ௨௩௬. (ஈ) “பூந்தண்சாரம் பொங்கு
குலை யெடுத்த, கார்த்தட்கொழுமுனை” பெருங். (௨) ௧௨: ௧௭ - ௮.

(பிரதிபேதம்) * கூறத் தலை.....பாடுகின்றான். பாடித்த. † குலையங்குகார்தன்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ௪.

௨௩௩

௧௫ (௧) கல்லாக் கடுவன் கணமலி சுற்றத்து

(௨) மெல்லிரன் மந்தி குறைகூறுஞ் (௩) செம்மற்றே
தொல்லெழி ரேயந்தார் தொலைநி னவரினு

மலலற் * படுவான் மலை

எ - து: தான்கூடின மகளிருடைய இயற்கைநலன கெடின் அவரினும்
வருத்தமுறுகின்றனவனுது மலை, கடுவன் கனவொழுக்கம் ஒழிந்து வரைந்து
கொள்ளும் நிலைமையைச் சுற்றது திரட்சிமிக்க சுற்றத்திடத்தே சென்று மகட்
பேசுவார்போல மெல்லிய விரலையுடைய மந்தியை எனக்குத் தரவேண்டு
மென்று கன்குறையைச் சொல்லுந் தலைமையினையுடைத்து; † எ - று.

நம் தெய்வவழிபாட்டார் கனவொழுக்கம் - ஒழிந்து நம்மைவரைந்து
கொள்ளத் துணிந்து நஞ்சுற்றத்தாரிடத்தே சென்று தன் குறைகூறுவ
னென்று உள்ளுறையுமனகொள்க.

௧௬ புரிவிரி புதைதுதை பூத்ததைந்த தாழ்சினைத்
தனிரன்ன வெழிந்மேனி தகைவாட நோய்செய்தா
னருவரை || யடுக்கந் மழித்தொன்று பாடுவாம்

எ - து: முறுக்குவிரிந்த கொம்புமறைந்த நெருங்கின பூத தாழ்த்த சினை
விற்ததைந்த தனிரையொத்த அழகையுடைய மேனி அழகுக்கெடும்படி நமக்கு
நோயைச்செய்தவனுடைய - ஏறுதற்கரிய உச்சமலைகளையுடைய பக்கமலைகளை
நாம் இனிப் பாடுவதால் இயற்படமொழிதலை அழித்து இயற்பழித்தலாகிய
ஒன்றைப் பாடுவோம்; † எ - று.

க. (அ) “கருவிரன் மந்தி, யருவிடர் வீழ்த்தன் கல்லாப் பார்ப்பிற்கு.”
மலைபடு. ௩௧௧ - உ. (ஆ) “கருவிரன் மந்திக் கல்லா வன்பறழ்” (இ)
“மந்திக் கணவன் கல்லாக் கடுவன்” (ஈ) “கல்லா மந்தி கடுவனோ
கெஞ்ஞம்” (உ) “கருவிரன் மந்திக் கல்லா வன்பார்ப்பு” ஐங்குறு. ௨௭௨,
௨௭௪, ௨௭௭, ௨௮௦. (ஊ) “கல்லாக் கடுவன்” அகம். ௩௫௨: ௨. என
இச்சாதிக்குக் கல்லாமை அடையாகக் கூறப்படுதலும் காண்க.

உ. (அ) “பண்பினைய சினைமுதற்கிணவி” என்புழி, வேற்றுமைப் பொருள்
பற்றிவருங்கால் உறுப்பின் கிழமை யல்லாத தற்கிழமை பயிலாது
வருந் குறிப்புவினை முற்றும் உரையிற் கோடலென்பதனும் கொள்ளப்
படும்; சிறப்புடைப் பொருளைத் தானினிது கிளத்தலென்பதனும்
கொள்ளினுமையுமென்று கூறி ‘மெல்லிரன் செம்மற்றே’
என்பகளை மேற்கோள்காட்டுவர். சே.(ஆ) இதுயிரிதின் கிழமையாகிய
உடைமைப்பொருள்படரின்றது. என்பர், ௩௪; தொல். வினை. சூ. ௨௩.

தகர வகரம் குறிப்பு வினை முற்றாய்வருதற்கு, “செம்மற்று” என்பது
மேற்கோள். தொல். வினை. சூ. ௨௩. கல்.

(19) திபேதம் * படுப்பான், † தாயேனமென்று, ‡ எனததோழி யியறபட மொழிந்தான்,
|| அடுக்கனும், + பெறுதற்கு, x என்னுள் தகவி.

30

உகச

கலித்தொகை ௪௦.

(க) பூத்தாழ்த்ததளிரோனவே சுணங்கும் மாமைநிறமுங் கூயிற்றும்.

உஉ விண்டோய் வரைப்(உ)பந் தெறிந்த *வயாவிடத்

தண்டா (உ)ழருவி யரமகனி ராடுபவே

(ச)பெண்டிர் நலம்வெளவித் தன்சாரற் றுதுண்ணும்

வண்டிற் றுறப்பான்மலை

- க. “மாவீன்ற தனியிசை மாயவ டிதலைபோ, லாயிதழ்ப் பன்மலரைய
கொங்குறைத்தா” (கலி.உக: எ-அ.) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.
- உ. (அ) பசப்புறு பருவர லென்னும் குறள். ககக - ஆம் அதிகாரத்தின் அவ
தாரிகையில் “அது பசப்புற்ற பருவரலென விரியும்; அஃதாவது பசப்
புறுதலானாய் வருத்தம்; இதனை, ‘பந்தெறித்தவயா’ என்பதுபோலக்
கொள்க” என இத்தொடரை மேற்கோள்காட்டுவர் பரிமேலழகர். (ஆ)
“வளங்கெழு திருநகர்ப் பந்துகிறி தெறியினும், உயக்கின்
றண்ணெயன் மெய்யென் றசைஇ, மயங்குவியர் பொறித்த நுதலன்”
அகம். கஎ: க-ச.
- ஈ. (அ) “அருவி நுகரும் வானர மகளிர்” (மலை. உகச. (ஆ) “அமர
நாடியர் துன்னியா டிடங்கனும்” கம்ப. பிலகீங்கு. அ.
- ச. (அ) “பெண்டிர் நலம்.. . மலை” என்பதனை, புலன்பொருளாகப் பிறந்த
உவமை யென்னு மெய்ப்பாட்டிச்சு, மேற்கோள்காட்டி, ‘இஃது
அறிவுபொருளாக உவமைபிறத்தது என்னை? முகைப்பதம் பார்க்கும்
வண்டிபோலத் தலைவியரை நகைப்பதம் பார்க்கும் அறிவுடைமை
காமத்திற் கேதுவாதலின்’ என்பர் பே; (ஆ) இ - வி. தூலாரும் இவ்
வாறே கூறுவர். (இ) “தாதுண் வேட்கையிற் போதுதெரிந் தூதா,
வண்டோ’ரன்னவவன் றண்டாக் காட்சி” (ஈ) “ஈயே பெருநல நகையே
யவனே, நெடுநீர்ப் பொய்கை நெரு ளெய்தித், தண்கமழ் புதுமல
ருதும், வண்டென மொழிப மகனெனனாரே” (உ) “மகிழ்நன் மாண்
குணம் வண்டுகொண் டனகொல், வண்டின் மாண்குண மகிழ்நன்
கொண் டான் கொல்” (ஊ) “புதுவ மலர்தேரும் வண்டேபோல் யாழ்,
வதுவை விழுவணி... .. வந்தமை கைப்படுத்தேன்” (எ) “வேனித்
பருவத் தெதிர்மலரேற்றாதுவ், கனிவண் டன்னன் குளிர்வய னல்
ஊரன், மாணிகழ நல்லா ரினநல முண்டவர், மேனியொழிய விடும்.”
(ஏ) “வண்டோரனையர் ஆடவர் பூவோரனையர் மகளிரென்பது; என்னை?

வண்டிகள் தாதுதுமிடத்து நன்மலரே ஊதுவேம் அல்லாதது ஊதே
மென்றோ, எல்லாமலரும் ஊதும். இனி, புவாயின 'சால எம்மையே
ஊதாது எல்லாப்புவையும் ஊதினீர்' என்று புலவாவன்றே, அது
போலத் தலைமகளும் எல்லாப் பெண்பால்களையும் தலைப்பெய்தற்
(பிரதிபேதம்) * ஈயர்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ச.

உரு

எ-து: பெண்டிருடைய நலத்தை நுகர்ந்து, தண்ணிய மலைச்சாரலிடத்துத்
தகைத உண்ணும் வண்டு அப்புவைத் துறக்குமாறுபோல, அகிலாத்

தன்மையாகவுடையான்; அவர்தன்மைபுறியேம் பேரம்பொழுது
புறந்தொழுதும் வரும்பொழுது எதிர்ந்தொழுதும் ஏற்றுக்கொண்டு
வழிபடுதலல்லது மலைத்தற் கண்ணைமல்லம்" (ஐ) "சுழுகீர் மலரிவன்
யானதன் கண் மரு விப்பிரியாக், கொழுநீர் நறப்பரு கும்பெரு நீர்மை
யளிகுவமே" (ஓ) "மண்வண் டொன்றே நலம்பருக மலர்ந்த
செந்தா மரைத்தடம்போ, லண்வேன் மன்ன னலம்பருக வலர்ந்த
வம்பார் மழைக்கண்ணார்" (ஔ) "முழுநீர்ப் பொய்கையுட் பொழுதொடு
விரிந்த, செழுமலர்த் தாமரைச் செவ்விப் பைந்தாது, வைகலுதா
வந்தக் கடைத்து, மெவ்வர் தீராது நெய்தற் கவாவும், வண்டே
யனையர் மாந்தரென்பது, பண்டே யுரைத்த பழமொழி" (ஊ)
"வண்டாமரை பூத்தன வொத்தனர் வந்து செந்தே, னுண்டாடிய
தேன்களை யொத்தன ரோமகன் மைந்தர்" (ஐ) "கன்னிய ரன்பி
லாரைக் கடிமணஞ் செய்து கூடித், தன்னுபன்மலர்த்தே னுண்ணுஞ்
சுரும்பென வின்பந் துய்த்தான்" (அஅ) "பூவே யனையர் புரிசுழற்
பாவையர் பூவிலவரு, மாவே யனையர் வரிகழற் கானையர் வானெடுங்

கண், னேவே யினைய விலங்கிழையாய்நின் நிராகலென்றே,
நிலே யினைய நிரைவளைத் தோளி னிறம்பசத்தே” (இது) “வண்டிபூ
மலர்ந்தழி மதுவை புண்பதிற், நெண்டைவா யவணலம் பருகுநான்”
(இது) “நிரையிதழ்ப் பூங்கொம் பன்னூர், மகிழ்தரு மின்பத் தேறன்
மாந்தினன் மண்வன் டன்னான்” (ஈஈ) “மணமவரின் வண்டு நிகர்
வன்கணர்.” (உஉ) “முத்தவர் முறுவறு முலையுங் காண்டொறும், பித்
தின னாய்மதுப் பிலிற்றித் தாதுருக், தொத்தலர் மலர்தொறுந்
துன்னும் வண்டுபோன், மெய்த்தசீர்ப் பிறர்மனை விழைந்து மேவுநான்”
(ஊஊ) “மாநலி யின்ற மண்மே கலைவல்லிப், போதவிழ் செவ்வி
பொருந்துதல் விரும்பிய, வுதய குமானு முலகான் வண்டின்,
சுதையா வுள்ளஞ் செவ்விதி னருந்த” (எஎ) “அரிதுபெறு சிறப்பிற்
குருகுரு வுயிர்ப்ப, பொருதனி யோங்கிய, திருமணிக் காஞ்சிப்,
பாடல்சால் சிறப்பிற் பாதத் தோங்கிய, நாடகம் விரும்ப நன்னலங்
கவினிக், காமர் செவ்விக் கடிமல ரவிழ்ந்த, துதைய குமானெனு
மொருவண் டினையு, விரைவொடு வந்தேன்.” (ஏஏ) “துண்டா
துண்டு வறம்பூத் துறக்கு, மென்சிறை வண்டின மான.” (ஐஐ)
“நமினின் மாக்கன் போல வண்டினஞ், சனைப்பூ நீத்துச் சனைப்பூப்
படா.” (ஒஒ) “தண்சே நடைஇய கணைக்கா னெய்த, னுண்டா துண்டு
வண்டினந் துறப்ப” (ஓஓ) “நறுந்தா துண்டு நயனில் காலை, வறம்பூத்
துறக்கும் வண்டு” (ஔஔ) “செம்பொறி வண்டவற் நயலே, நாட்
டினம்படியார் நகைமுகம் பருகுநல்லவர் போன்மலர்பருகு, மோட்டின

உங் கூ

கலித்தொகை ௪௦.

துறக்கின்றவன் மலையாயிருந்தேயும், விண்ணைத்தீண்டும் மலையிடத்தே தெய்வ
மகளிர் பந்தடித்த இளைப்புப் போகத் தணணிய தாழ்த்த அருவியிலேகூடுவார்
எ - று.

இது தகாத தொன்றெனத் தலைவி இயற்பழித்தாள்.

உ. ஓடுங்கா வெழில்வேழம் (க) வீழ்ப்பிடிக்குற்ற
 (உ) கடுஞ்சூல் வயாவிற் கமர்ந்து நெடுஞ்சினைத்
 (ங) தீங்கட் கரும்பின் கழைவாங்கு முற்றாநி
 வீங்கல மென்பான் மலை

எ - து: தன்னைச்சேர்த்தாரிடத்துநின்றும் நீங்கேமென்றிருப்பானுடைய
 மலை, மடிந்திராத அழகையுடைய யானை தான்விரும்பின பிடிக்கு உண்டான
 முற்பட்ட சூலான் உண்டான வயாகோய்க்கு மனம்பொருந்தி இனிய கண்ணி
 டத்தே தோன்றின நெடியகிளைகளை யுடைய கருப்பங்கோலைமுறியாநிற்கும்;†
 எ - டு.

இது தோழி இயற்படமொழிந்தது. நம்மை முயன்று வரைந்துகொண்டு
 (ச)நம் வயாவிற்குத் தன்மனம் பொருந்தி நாம் டவிரும்புவவற்றைத் தந்து
 மனக்குறைதீர்ப்பானென உள்ளுறையுமவ கொள்க.

முல்லை) (ஃஃ) “கயமா மலரெனும் கன்னியை வண்டெனும் காளை
 பல்புள், ளியமாமணம்புண ரீர்த்துறை நாடர்.” என முழுதும் ஒரு
 புடையும் ஒத்துப் பலவாறுக வருபவை நண்டு அறிதற் பாலன.

க. (அ) “வீழ்ப்பிடி யளிக்கு, மையல் யானையின்” கலி. இச: கங - ஈ. (ஆ)
 “வீழ்ப்பிடி” கலி. இங: உ; அகம். நடுக: க௦, நகஉ: உ.

உ. கடுஞ்சூல். பெரும்பான். நகடு; ஐங். ந௦க, நஅக, கலி. கக௦: கச.

ங. (அ) கழையென்பது கோலென்னும் பொருளில் வருதற்கு, “தீங்கட்
 கரும்பின் கழைவாங்கும்” என்பது மேற்கோள்; சிவக. கபகச.

(ஆ) “தீங்கழைக் கரும்பே” மலை. ககக. (இ) “கழைக்கரும்பின்” புறம்
 கநஎ: சு. (ஈ) “மூரிக் கழைக்கரும்பு” துளா. நாடு. உடு. (உ) “கழைக்
 கரும்பு கண்ணுடைக்குந் தேறல்வழிக் தொழுருவயற் காசி” காசி.

சாம்பாதித்தன் கதை; கக. (ஊ) “கழைக்கரும்பு கண்ணுடைத்த
சாறமீதிஞ் சுவைவிசயம்” (எ) “கழைக்கரும்புடுத்த கவிழ்தலைச செந்
நெற் கழனி” உத்தரகோச. தீர்த்தச சிறப்பு. ௨௦; நளசக்கர. கச.

ஈ. மகளிர் வயாவுற்றகாலத்து, அவர் விரும்புமவற்றைத் தந்து அவர்
மனக்குறை தீர்த்தல் மரபென்பதை, வாசவதத்தை முதலியவர் உற்ற
வயாவை உதயனை இயக்கன் கூறியவண்ணம் பத்திராவதியின்
(பிரதிபேதம்) * ஆயிரிது தகாததொன்றென வியற்பழித்தாள † என இயற்படமொழிக்
தான் இதுதோழி, ‡ விரும்புமன வறறை.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ச.

௨௩௭

எனநான்

நக தன்மலை பாட நயவந்து கேட்டருளி
(க)மெய்ம்மலி யுவகையன் புகுந்தான் புணர்ந்தாரா
மென்முலை யாகங் கவின்பெறச்
செம்மலை யாகிய (உ)மலைகிழ வோனே

எ - று: என்று நாம்-தன்னுடையமலையைப்பாட மலைகிழவோன் விருப்பம்
வந்து கேட்டு மெய்நிறைந்த உவகையனும் அருளிக் கனவிற்புணர்ச்சியாதலின்
முயங்கியமையாத மெல்லிய முலையினைபுடைய ஆகம் அழகுபெறும்படி நீ
தலைமையைபுடையயாதவேண்டி வரைவொடு *புகுந்தான்; எ - று.

நமக்குப் பேரின்பத்தைத் தருகின்ற இக்களவொழுக்கம் இவட்குத் துன்
பத்தைச செய்தலின் இங்ஙனம் இயற்பழித்தாளென உட்கொண்டுவரைவொடு
புகுந்தானாதலின் தலைவி இயற்பழித்தலே வரைவிற்குக் காரணமாயிற்று.

“உயர்மொழிக் குரிய வறமுக் கிளவி, யையக் கிளவி † யாலேவிற்
குரித்தே” (ங)என்பதனால் தோழி உறழ்த்துகுறிஞள்.

உதவியால் தீர்த்தன னென்பதனால் அறிக. பெருங். (இ) க. வயாக் கேட்டது - ச. வயானோய் தீர்த்தது. வயா - கருவுற்ற மகளிர்க்கு அக்காலத்துநதாகும் வேட்டைப் பெருக்கம்; மசக்கையென வழங்கும்.

க. (அ) “மனைவியிற் புருதரு, மெய்ம்மலி புவுகையன்” அகம். உஎஉ: கக-கஉ. (ஆ) “நுமக்கே, மெய்ம்மலி புவுகை யாகின்றி” நந். சந: சு-எ. (இ) “மெய்ம்மலித் தானு வுவுகையே மாயினேம்” அகம். உசஉ: கஉ-ந. (ஈ) “மெய்ம்மலி புவுகை ,செய்யும்” புறம். சஇ: கூ. மெய் மலி உவகை - உடம்பு பூரித்ததற்குக் காரணமாகிய மகிழ்ச்சி.

உ. (அ) “ஆவோ வாகும பெயருமா ருளவே, யாயிட னறிதல் செய்பு ளுள்ளே” (தொல். பெயரி. கு. சக) என்பதன் விசேடவுரையில், “ஆன் ஆன், ஆர், ஆய் என்னுமீற்றவாகிய பெயரல்லது, சேரமான், மலையமான் என்னுந்தொடக்கத்தன அவ்வாறு திரியாமையின், ஆயிட னறிதலென்றா. உழாஅன், கிழாஅன் என்பனவேவெனின்;— அவை அன்னீற்றுப்பெயர் ஒருமொழிப் புணர்ச்சியான் அவ்வாறு நின்றனவென்பது. ஆன்றாயவழி, உழுவோன், கிழுவோன் எனத் திரியுமாறறிக. என்று சேனாவரையர் எழுதியிருத்தலும், (ஆ) “கிழவன் ‘மலைகிழவோனே’ என அகரம் ஒகாரமாகி ஒரோரிடத்து வருதலும் கொள்க” என்று (நன். பொது. கு. உ) இராமாநுச கவிராயர் எழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாவன.

ங. தொல். பொருளி. கு. சச.

(பிரதிபேதம்) * புருதான்கானென் வரைவுமவித்தமைகூறினார், † ஆகீடக்குரித்தே.

இதனால், தலைவர்க்குச் செல்வமாகிய உவகை பிறந்தது.

இது தரவும் கொச்சகங்களும் கொச்சக உவென்பாக்களும் தனிச்சொல்
லும் சரிதகமும் பெற்று வந்த கொச்சகக்கவி. (௪)

'சூ.) பாடுகம் வாவாழி தோழி வயக்களிற்றுக்
கோடுலக்கை யாகநற் சேம்பி னிலைகளகா
வாடுகழை நெல்லை யறையுரலுட் பெய்திருவாம்
பாடுகம் வாவாழி தோழிநற் றோழிபா டெற்று;

௫ இடியுமிழ் பிரங்கிய விரவுபெய னடுநாட்
கொடிவிடு பிருளிய மின்னுச்செய் விளக்கத்துப்
பிடியொடு மேயுஞ் செய்புன் யானை
யடி யொதுங் கிபக்கங் கேட்ட காணவ
னெடுவரை யாசினிப் பணவை யேறிக்

௬ கடுவீசைக் கவணையிற் கல்கை விடுதலி
னிறுவரை வேங்கையி னொள்வி சிதறி
யாசினி மென்பழ மளிந்தவை யுதிராத்
தேன்செ யிருஅ றுளைபடப் போகி
நறுவடி மாவின் பைந்துண ருழக்கிக்

௭ குலையுடை வாழைக் கொழுமடல் கிழியாப்
பலவின் பழத்தாட் டங்கு மலைகெழு வெற்பனைப்
பாடுகம் வாவாழி தோழிநற் றோழிபா டெற்று;

௮ இலங்கு மருவித் திலங்கு மருவித்தே
வானி னிலங்கு மருவித்தே தானுற்ற
சூள்பேணுன் பொய்த்தான் மலை;

உக பொய்த்தற் குரியனே பொய்த்தற் குரியனே
வஞ்சலோம் பென்றாரைப் பொய்த்தற் குரியனே
குன்றக னன்னாடன் வாய்மையிற் பொய்தோன்றிற்
றிங்களுட் மத்தோன்றி யற்று;

உரு இளமழையாடு மிளமழை யாடு
மிளமழை வைகலு மாடுமென் முன்கை
வளைநெகிழ வாராதோன் குன்று;

உஅ வாரா தமைவானே வாரா தமைவானே
வாரா தமைசுவா னல்லன் மலைநாட
பிரதிபேதம் * வெண்பாக்களும் சரிதகமும்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி நூ.

உருக

னீரத்து ளின்னவை தோன்றி னிழற்கயத்து
னீருட் குவளைவெந் தற்று;

ருஉ மணிபோலத் தோன்று மணிபோலத் தோன்று
மண்ணு மணிபோலத் தோன்றுமென் மேனியைத்
துன்னான் றுறந்தான் மலை;

ருரு துறக்குவ னல்லன் றுறக்குவ னல்லன்
றொடர்வரை வெற்பன் றுறக்குவ னல்லன்
றொடர்பு னிணையவை தோன்றின் விசம்பிற்
சுடரு ளிருடோன்றி யற்று;

சு0 நன்றா கின்றாற் றேழிநம் வள்ளையு
 னொன்றிராம் பாட மறைநின்று கேட்டருளி
 மென்றோட் கிழவனும் வந்தன னுந்தையு
 மன்றல் வேங்கைக்கி ழிருந்து
 மணநயர் தனனம் மலைகிழ வோற்கே.

இஃது இருவரும் இவ்வகையாற் பாடிய வள்ளைப்பாட்டுத் தலைவன்
 சிறைப்புறமாகக் கேட்டு, வரைவுவேண்டி விடத், தந்தையும் வரைவுடம்
 பட்டமை தோழி தலைவிக்கு உணர்த்தது.

இதன் பொருள்.

(4) பாடுகம் வாவாழி தோழி (2) வயக்களிற்றுக்
 கோடுலக்கை யாகநற் சேம்பி னிலைசுளாகா
 வாடுகழை *நெல்லை யறையுரலுட் பெய்திருவார்
 பாடுகம் வாவாழி தோழிநற் றேழிபா றற்று

க. (அ) 'பாடுகம் வாவாழி தோழி' என்பது தன்மைப் பன்மை வீணை
 முற்றில் அம்மீறுவருங்கால் கசரம் எதிர்கால முணர்த்தி வருதற்கும்
 தோல். வீணை. கு. இ. கச். (ஆ) கசரம் சிறுபான்மை எதிர்காலம்
 காட்டிவருதற்கும் இ-வி.கு. சக. நள். பத. கு. கள; இரா. மேற்கோள்.

(இ) "பாடுகம் வாவாழி தோழியாம்" சீலப். (உச);

உ. (அ) "கொல்யாணைக் கோட்டால் வெதிர்நெற் குறவாகாம், வள்ளை
 யகவுவம் வா" கலி. சஉ: எ - அ. (ஆ) "வஞ்சி மகளிர் குறவரே வான்
 கோட்டால்" சீலப். உக. (இ) "யாணை வெண்மருப் புலக்கை யறை
 யுரல்" சீவக. கடுசுஉ. (ஈ) "எனற்குறவ ரிருங்குடிச் சேனார், மானமர்

(பிரதிபேதம்) * நெல்லறை.

௭ - து. தோழி! வாழ்வாயாக, நாம்பாடுவோமாக வா; எங்ஙனம் *பாடுவோ
மென்னின், வாழ்வாயாக தோழி! இருவரும் அசைகின்ற மூங்கிலினது
கெல்லைப் பாரையாகிய உாலிலே பெய்து, வலியினைபுடைய யானைக்கொம்பு
உலக்கையாகக் குற்று, கல்ல சேம்பினது இலை சுளகாகப் புடைத்துப்
பாடுவோமாக; ௭ - து.

வாவென முன்கூறியதனைப் பின்னர் விசேடித்துக் கூறினான். இதில்,
நற்றொழியென நின்ற சொல்லை மலைகெழு வெற்பனைப்பாடுகம் வாவென
மேல்வருகின்ற உறுப்போடுக கூட்டிக.

செய்தெனச்சுவகன் எதிர்காலத்துப்பிறந்த செய்வெனெச்சுவகளாம்.

உயர்ந்த மூங்கிலின் கெல்லுத் தானே உதிர்ந்ததனை எடுத்துக்கொண்டு
உலிற் பெய்தென்றதனால் உயர்ந்த தலைவனைத் தெய்வந் தானே கொண்டு
வருதலின் + அவனை நம்வயத்தனாக்கினேமென்றும், வன்னைப்பாட்டிற்கு ஏது
வாகிய கோடு உலக்கையாக என்றதனாற் கோடு கெல்லைப் பயன்படுத்தினாற்
போல நம் வரைவுகடாவலால் இத்தலைவனை இல்லறப்பயனை எய்துவிக்கின்
றேமென்றும், சேம்பிலை புடைத்தற் றொழிலை முற்றமுடித்து (க) அரிசியை
ஆக்காததன்மைபோல இக்கனவொழுக்கத்தால் அவன் வரைந்துகோடலை
முற்றமுடியாதிருக்கின்றேமென்றும் இறைச்சி பொருட்புறத்தாய் நின்ற
வாறு காண்க.

கோக்கின் மகளிரொடு மரீஇ, வெங்கண்மறவர் வில்வின்வீழ்த்த, பைந்
கண் வேழத்துப் பணைமருப் புலக்கையி, நறையுர னிறைய வைவனப்
பாசவ, விசையொடு தன்னைய நியல்புபுகழ்ந் திடிக்கு, மம்மனை
வள்ளை யின்னிகைகேட்டும்” பெருநீ. (2) கச: ௪௪ - ௫௨. (உ) “பைம்
பொ னறைமேற்வான்கேழ் மருப்போச்சி, யம்பொன்
மலையிலம்ப வம்மனை வள்ளையுடன், கம்பஞ்செய்யானைக் கரியவனைப்
பாடினா” துளா. சுயம். ௧௦௬. (ஊ) “பளிக்குரல் வேய்நெற் படுத்திப்
கோடுபற்றிச் செழுந்தேன், துளிக்குமென் கூந்தலர் வள்ளையி னோசு
மை சூழ்சிலம்பா” தணிகைப். களவுப்படலம். ௩௩௦.

(எ) வயவென்னு முரிச்சொல் வலியென்னும் பொருளில் வருதற்கு ‘வயக்
களிறு’ என்பது மேற்கோள். தோல். உரி. கு. ௫௪. ‘வயவலி’ தெய்.

- க. சேனாவரையர், ‘கிளவியாக்கம்’ என்பதன் பொருளை விளக்குமிடத்து
“வழுக்களைந்து சொற்களை யாக்கிக்கொண்டமையான், இவ்வொத்துக்
கிளவியாக்கமாயிற்று. ஆக்கம் - அமைத்துக்கோடல், கொய்யும் துறுந்
தும் களைந்து அரிசியமைத்தாரா அரிசியாக்கினு ரென்பவாகலின்”
என்று எழுதியிருத்தல் இங்கே அறிதற்பாலது.

(பிரதிபேதம்) * பாடவென்னின், † அவனைவயத்த, ‡ காமம் வலைவு கடவுதலிற்றையனை.

இரண்டாவது குறிஞ்சி நு.

உ. ௪௬

நு (3) இடியுமிழ் பிரங்கிய * விரவு (உ) பெய னொரோட்
கொடியிடு டிருளிய மின்னுச்செப் விளக்கத்துப்

பிடியொடு (நு) னேயுஞ் † செய்புன் பாளை

யடியொதுங் கியக்கங் கேட்ட கானவ

னெடுவரை யாசினிப் பணவை போறிந்

க0 கடுவிகைக் (சு) கவணையிற் கல்லை விடுதலி

க. (அ) “முர சிடியுமிழ் தழங்கென முழுக” சீவக. உ௬௬, (ஆ) ‘இடி
யுமிழ் முரசம்’ அகம். ௩௫௪: ௨; சீவக. உ௬௦௦.

உ. “இருள்கிழிப் பதுபோன் மின்னி வானந், துளிதலைக் கொண்ட நளி பெய னடுநான்.” அகம். எஉ: க - உ.

ங. யானை, இரவிற் புனமேய வருதலும் அதனைக்கானவர் கவண்கல்லால் விலக்குதலு முண்டென்பதை, (அ) “இரவின் மேயன் மருஉம் யானைக், கால்ல வியக்க மொற்றி நடுநான், வரையிடைக் கழுதின் வண் கைக் கானவன், கடுவிசைச் கவணி னெறிந்த சிறுக, லுடுவறு கணையிற், போசிச, சாரல், வேய்கை விரியினர் சிதறித் தேன்சிதைபூஉப், பவ வின் பழத்துட் டாகு, மலைகெழு நாடன்” அகம். உகஉ: அ - கடு. (ஆ) “காம்பின், விளைகழையுடைந்த கவணவிசைக் கடியிழிக், களைநட ரமயத்து வழங்கல் செல்லா, இரவுப்புன மேய்ந்த வரவுச சின வேழம்” அகம். ஈகஉ: கஉ - கடு; (இ) “கணமழைபொழிந்த கான்மடி யிரவிற், நினைமே யானை மின்னிரிக் ரோடக், கல்லுயர் கழுதிற் சேணே னெறிந்த, வல்லாய்க் கவணின் கடுவெடி யொல்லென ... மலையுடன் வெருஉ மார்கல் வெற்பின்” அகம். ஈகஉ கஉ - அ. என்பவைவாயும் வலியுறுத்தும். இவற்றுள், முன்னது இவகு ஒப்புநோக்கற்பாலது.

ச. கவண்கல் வேண்கைமலர் முதலிய வற்றைச் சிதைத்ததென்பதுபோல அக்கல்லினிலையில் அம்பினையும் பழங்கனையும் வைத்து, (அ) “வேழம் வீழ்த்த விழுத்தொடைப் பகழி, பேழ்வா யுருவையைப் பெரும்பிறி துறீஇப், புழற்றலைப் புகாக்கலை யுருட்டி யுரற்றலைக், கேழற் பன்றி வீழ வயல, தாழற் புற்றத் துமெப்பிற் செற்றும், வல்வில்லோட்டம்” புறம். கடுஉ: க - சு. (ஆ) “உலையுருவக் கனலுமிழ்கட் டாடகைதன் னுரமுருவி, மலையுருவி மாமுருவி மண்ணுருவிற் றெருவாளி” (இ) “தாதையைத் தம்முனைத் தம்பி யைத்தனிக், காதலைப் பெய, லை மருகனைக்களத், தாதையி றெருகனை யுருவ மாண்டனர்” கம்பி. குல்முறை. உசு. அதிகாய. ககஉ. (ஈ) “தெங்கம் பழங்கழு கிண்குலை சாடிக் கதலிசெற்றுந், கொங்கம் பழனத் தொளிர்குளிர் நாட்டினை” திருக்கோவையார். க௦௦. (உ) “காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்வீழக் கழுதினெற்றிப், பூமாண்ட தீந்தேன் றெடைகீறி நருக்கைபோழ்த்து,

(பிரதிபேதம்) * வீரடிப்பெயல், வீரடிப்பெயல், † புன்செய்யானை.

(க) னிறுவரை *வேங்கையி னென் னி சிதறி

(உ) யா சினி மென்பழ ட்மனிந்தவையுதிராட்

தேன்செ யிராஅ றுளைபடப் போகி

(ஈ) நறுவடி மாவின் பைந்துண ருழக்கிக்

கடு குலையுடை வாழைக் கொழுமடல் கிழியாப்

பலவின் ட்பழத்துட் டங்கு மலைகெழு வெற்பனைப்

பாடுகம் வாவாழி தோழிநற் றோழிபா றிற்று

எ - து: நறோழி! இடிபடுதலுற்று நெருப்பையுமிழ்ந்து ஒவிக்கும் எங்குங்கலந்த பெயலாலே இருண்ட நடுநாளிலே ஒழுங்குவிட்டு மின்னுண்டாக்கின ஒளியிலே பிடியுடனே வந்து புன்செய்யிலே மேயும் யானைகளினுடைய அடிகள் நடக்கின்ற நடையின் ஓசையைக் கேட்ட கானவன் உயர்ந்த மலையில் ஆசினிப்பலாவின்மேல் இட்ட பரணிலே ஏறிக் கடிய விசையினை யுடைய(சு)கவணையிற் கல்லை ஏறிகையினாலே அக்கல்லு முறிந்தவரையிடத்து நின்ற வேங்கையினது ஒள்ளிய பூக்களைச் சிதறி, ஆசினிப்பலாவினது பெய்தென்ற பழம் ஞெகிழ்ந்தவற்றை உதிர்த்து, தேனினம் வைத்த இரோலைத்

தேமாவ் கனி சிதறி வாழைப் பழங்கன்சிந்து,மேமாத நதமென் றிசை யாற்றிசை போய துண்டே” சீவக. நக. (ஊ) “தாழை முப் புடைக் காய் வீழ்ந்து தாற்றினக் கமுகு செற்று, வீழ்களை வருக்கை போழ்ந்து வெம்புலி யடிய பைக்காய்க், கோழரை யரம்பை சாய்க்குங் குடக

நாடு" நாடதம். சுயம்வர. கடுக. (எ) "ஒங்கிருத் தாழை நெற்றி
யொண்பழன் வருக்கை போழ்ந்து, தீங்கரும் பெருத்திற் ருழந்த தேத்
திரால் சிதைய வீழும், வீங்குநீர் மருத வேலி மிதிவே" பாகவதம். (க௦)
சுத்தன்னுவாவைக் கொன்ற. ௨௦. (எ) "பாணவாய்க் கழுதி னென்றிப்
படுபழ முதிர் விண்டு, நீங்கழைக் கரும்பி னென்றி செயம்முதிர்
தொடையல் தீறி" சீவக. ௧௧௬௮. என அவற்றக்குத்தகப் புனை
துரைத் திருப்பவை இங்கே ஒப்புநோக்கற்பாலன.

க. "இறுவரை புரையுமா நிருகரை யேமத்து" (பரி. ஏ. ௪௦.) என்பது
இறுவரை யென்பதற் கெழுதப்பெற்றுள்ளவுரையும் "இறுவரை வீழ்"

பு - வே. தும்பை. ௨௦-என்னு மூலமும் நோக்குக.

௨. "குருவி யோப்புதங் கவண்கலாற் குலைத்திர லினத்தோ, குருவ வாசினி
யுக்கன" தணிகை. நாட்டு. ௪௪.

௩. "நறுவடி மா ஆத்து" நற். ௨௪௩; ஐங்குறு. ௬௧, ௨௬௩; 'மாவி,' நறுவடி'
கவி. ௮௪; க - ௨.

௪. கவணென்பது கவணையென ஐகாரச்சாரியை பெற்றுவந்தது; இஃது
இக்காலத்து, கவண்டைஎன வழங்குகின்றது.

(பிரதிபேதம்) * வேக்கை யொள்கீ, + அழிந்தைய, | பழத்திற்கு

இரண்டாவது குறிஞ்சி நு.

௨௪௩

துளையுண்டாம்படி உருவி, நறிய விலைவாபுடைய மாவினது பசிய கொத்துக்
களை உழக்கி, குலையுடைத்தாகிய வாழையினுடைய கொழுவின மீலைக்
கிழித்து, பலாவினது பழத்துக்குள்ளே தவருஞ் சிறிய மலைகள் பொருந்தின
பெரிய மலையினையுடையவனைப் பாடுவேமாத வா; *எ - து.

'பலவின் பழத்துட் ... தோழி' என்றது(க) உறுபெயர்கேட்டலென்னும்

மெய்ப்பாதி, முன்புபிறந்தது.

இயக்கங்கேட்ட கானவன் கல்கைவிடுதலைத் தலைவன் மின்வழிகாட்ட வந்து தலைவியோடு புணர்ந்த நிலைமை அல்ல. கூறக்கேட்ட செவிலி தன் மனை யிடத்தே வெளியாக இருந்து கடுஞ்சொற் சொல்லி இம்செறித்தலாகவும், அக்கல்லு வேங்கையினது செவ்வப்பூவைச் சிதறினதன்மை தலைவன் இன்பம் நுகர்கின்ற மனவெழுச்சியைக் கெடுத்ததாகவும், ஆசினிப்பழத்தைப் பயன்படாமல் உதிர்த்ததன்மை அவன் நுகர்கின்ற இன்பத்தைக் கெடுத்த தாகவும், அஃது இரூலிற் றேனைப் பயன்படாமை உருத்ததன்மை தலைவி நலம் தலைவற்குப் பயன்படாமற் கெட்டதாகவும், அது மாவின் குலையைச் சிதறுவித்ததன்மை ஆயவெள்ளத் தலைவியோடு கூடி விளையாடாமல் நீங்கின தாகவும், அது வாழைமடலைக் கிழித்ததன்மை தோழியை வருத்தினதாகவும், அது பலவின்பழத்துட் டங்கினதன்மை அக்கடுஞ்சொல் தலைவி நெஞ்சத்தே தங்கினதாகவும் உள்ளுறையுமங்குகொள்க.

கஅ (உ)இலங்கு மருவித் திலங்கு மருவித்தே

(ங)வானி னிலங்கு மருவித்தே தானுற்ற

(ஈ)சூர்பேணான் பொய்த்தான் மலை

க. இம்மெய்ப்பாட்டிற்கே“பலவின்பழத்துட்டவரு மலைகெழுமெற்பனைப் பாடுகம் வா”என்பதுமேற்;தோல்.மெய்ப்,சூ.உஉ.பே.இ-வி.சூ.இஅ௦.

உ. (அ) “வரைதல்வேண்டித் தோழிசெய்யியபுரைதீர்க்கிவிடில்லியவெதிரும்” என்பதனுரையில் “இலவகும் மலை” எனத் தோழி இயற்பழித்த வாய்பாட்டான் வரைவு கடாவ, அதனை உடம்பட்டுப் பழித்தற்கு உடம்பாதான் ‘பொய்த்தற் குரியனோ. ... மத்தோன்றியற்று’ எனத் தலைவி இயற்படமொழிந்து எதிர்மறுத்தவாறு காண்க” என்றும் (தோல். கள. கு. கசு.) (ஆ) “ஒன்றே வேறே யென்றிரு பால்வயின்” என்னுஞ் சூத்திரவுரையில் ‘இலங்குமருவித்து .. மலை’ என்பதை மேற்கோள் காட்டி, ‘பொய்த்தவன்மலையும் இலவகும் அருவித்து என வியந்துகூறி, தமது மலைக்குநன்றி இயல்பு என்றலிற் குறிஞ்சி யுள்ளும் மலை வேறாயிற்று” என்றும் (தோல். களவியல். கு. உ.) கூறுவர், நசு; (இ) இ - வி. தூலாரும் மலை வேறென்பதற்கு மேற்கோள் காட்டுவர்; இ - வி. கு. சஅஎ. (ந) “இலங்கு வெள்ளருவியொடு” மது. உகக.

உ. “வானிலங் கருவிய வரையும்” துளா. நாட்டு. சு.

*ச. “மலை யருவிபு மோங்குவ வொண்டொடியா, யழுங்குவ கோமக் காக்கிப்பொய்ச் சூளுற்ற வண்ணல் வெற்பே.” தணிகை. களவு. சஎஎ.

(பிரதிபேதம்) * என்றும்.

உசாசு

கவித்தொகை சாக்.

எ - து: கற்றோழி! வாழ்வாயாக; தோழி! தான் சூளுற்ற சூளுற வினைப் பாதுகாவானாய் (உ) பொய்த்தலுடைய மலையாயிருந்தும் வீழ்தலுற்று விளங்கும் அருவியையுடைத்து, விளங்கும் அருவியையுடைத்து, மழைபெய்த லால் விளங்கும் அருவியையுடைத்து; எ - து.

இஃது என்னவியப்போவெனப் பொருட்புறத்தே இறைச்சி தோன் றிற்று.

இஃது “இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே” (உ) என்பதனாற் கொள்க. இருகால் அருவித்தென்றது அருவிப்பன்மை *கோக்கிற்று.

இது மெய்யைப் பொய்யாகக்கோடலிற் (௬) பொய்யாக்கோடலென்னும் மெய்ப்பாடு. அவைதாம் மழைபெய்து வந்த அருவியென்று அதனைப் பின்னர் விசேடித்தான். அதுகேட்ட தோழி.

உக (௪)பொய்த்தற் குரியனே பொய்த்தற் குரியனே
(௫)அஞ்சலோம் பென்றாரைப் பொய்த்தற் குரியனே

- க. “விண்பொயத னுன்மழை விழாதொழியி னும்” தேவாரம்.
- உ. “இறைசசிதானே பொருட்புறத்ததுவே” என்புழி ‘இலங்கும் .. மலை’ என்பதை மேற்கோள்காட்டி, “குளைப்பொய்த்தானென்பதே கூறவேண்டிப்பொருள்; அதன் புறத்தே, இவ்வானம்பொய்த்தான் மலையகத்து நீர் திகழ்வான் (?) என இறைசசிப்பொருள் தோன்றியவாறு காண்க” என்பர், ௧௪; தோல். பொருளியல். கு. ௩௫. இ - வி. கு. ௫௮௮. உரையிலும் இவ்வாறே உள்ளது.
௩. இம்மெய்ப்பாட்டிற்கே, “வானினிலங்குமலை” என்பதனை மேற்கோள் காட்டினர், பேராசிரியரும்; தோல். மெய்ப். கு. உ௨.
௪. (அ) “நம்மோரன்றோர்மாட்டுமின்ன, பொய்யொடு மிடைத்தவை” தான் நின், மெய்யாண் டெனவே விவ்வுலகத் தானே” அகம். உ௮௬; ௧௫ - ௭. (ஆ) “மருளிற் பிணந்து பொய்ச் சூளுறு வாகொல்வை வேலாண்டு, யிருளிற் பிணந்த விருவினை மாற்றியெல் லாங்கழிப்பி. யருளிற் பிணந்தவ ரார்கிரு ளோடு மணந்ததொப்பாம், பொருளிற் பிணந்ததம் வாய்மையிற் பொய்ம்மை புருத்திடினே” தணிகை. களவு. ௪௭௮.
௫. (அ) “அஞ்சலோம் பென்றா. கன்னா மொழியு றீமொழித் தினையே” கலி. உக - ௭-௮, (ஆ) “அஞ்சலோம் பென்றதன் பயனன்றோ.” கலி. ௧௩௨; ௧. (இ) “அஞ்சலோம் பென்றார்” துறன். ௧௧௪௧. (ஈ) “அஞ்சலோம் பென்று நலனுண்டு நல்காதான்” சிலப் (உ௪) (உ) “அஞ்சலோம்பென் றறியுந், வஞ்ச மந்தவர் வாரார்” தோல். செய். கு. ௧௫௫. பே. மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) : கோக்கி, † விசேஷத்தானபொயத்தற்கு,

இரண்டாவது குறிஞ்சி நு.

உசநு

முன்றக னன்னுடன் வாய்மையிற் பொய்தோன்றிற்

4) நிங்களுட் மத்தோன்றி யற்று

எ - து: *தன் குன்றவினைப் பொய்யாக்குதற்கு உரியனோ? பொய்யாக்குதற்கு உரியனோ? † அஞ்சுதலைப் பரிசுரியென்று தான் சொல்லப்பட்ட மகளிரைப் பாதுகாவாது விடுதற்கு உரியனோ? மலையகன்ற நன்னுட்டையுடையவன் கூறிய மெய்யிலே பொய்தோன்றாமாயின், தியக்களிடத்தே நித்தோன்றின தன்மைத்து; அங்ஙனம் கூறுதேகொள்; ‡ எ - து.

தேற்றுதற்கு இருகாற் || கூறிப் பின்விசேடித்துக் கூறினான்.

உ-நு (உ) இளமழை யாடு மிளமழை யாடு

மிளமழை வைகலு மூடுமென் முன்கை

வளைநெகிழ வாராதோன் குன்று

எ - து: * என் முன்கையில் வளை கழலும்படியாக என்னிடத்து வாராதவன் மலையாயிருந்தும் இளமழை உலாவாநிற்கும்; இளமழை உலாவாநிற்கும்; அது தான் ஒருகாலத்து உலாவுதலன்றி நாடோறும் உலாவாநிற்கும்; எ-து.

கருத்தாகி வந்து குன்முதிர்ந்தற்கு மலையில் (உ) ** மேய்கின்ற மழையென்பது தோன்ற இளமழை††யென்றான்.

இஃதென்ன வியப்போவெனப்பொருட்டற்றத்தே இறைச்சி††தோன்றிற்று; இது தலைவிகூறியது. மேல், தோழி கூறுகின்றான்.

- க. "நகைக்கதிர்மதியம்வெய்தா நடுங்கச்சுட்டிதிதலுண்டே" கீவக. ௨௩௧௩.
- உ. (அ) "மந்திக்காதவன்முறிமேய்கடுவன், தண்கமழ்நதைக்கொடிகொண்டு வியலறைப், பொருக விளமழைபுடைக்குநாட" ஐங். ௨௪௬: என்பதும் (ஆ) "மேற்குருக்கொண்டு முற்றிப் பயன்படுவதாய இளமுகிலை மந்தி நதைக்கொடி கொண்டு புடைக்கும் நாட" என்னும் அதன்பழைய வுரையும் (இ) "ஆடிய விளமழை குடிந் தோன்றும், பழந்தாங்கு விடாகத்து" அகம். ௨௪௧: காட ~ ச. என்பதும் (ஈ) "கலங்கு தெண்டிரை மேய்ந்து கணமழை விலங்கல் சேர்ந்து" என்பதும் (உ) 'கணமழை திரையைப் பருகிச் சூன்முதிரு மளவும் மலையையச்சேர்ந்து' என்னுமதலுரையும் (ஊ) "மாமலை தழுவிய மஞ்சு போலவும்" என்பதும். கீவக. ௩௨. ௧௦௦. (எ) "மஞ்சுதவழ்வுவெற்பு."

நாடக. பிரிவுறு. கடு. என்பதும் 'சூன்ற, இளமழையாடும்' என்பதன் பொருளை வலியுறுத்தும்.

- ங. மேகம்மலையில்மேய்தல். திருவிளை. இந்திரன் முடிமேல். சக. (பிரதிபேதம்) "அதிகேட்டதோழிதன், + விசேடித்தரி, |என்றான்,| கூறினான், + அதகேட்ட நிலை" என், x நிற்குமிதென்ன வியப்போடுவன, * + பெய்கின்ற, | + என்றான் யாராதமை, | | தோன்றிற்று, கருத்தங்கி.

உச்சுக்

கவித்தொகை சக.

உ.அ. (க) வாரா தமைவானோ வாரா தமைவானோ

வாரா *தமைகுவி னல்லன் மலைநாட

(உ) னீரத்து ளின்னவை தோன்றி னிழற்கயதது

(ங) னீருட் குவாவெவர் தற்று

எ - து: நீன்னிடத்து வாராதே ஆற்றியிருப்பானே? வாராதே ஆற்றியிருப்பானே? இருக்குமதுவுமன்றி அம்மலைநாடனுடைய அருளிடத்தே இத் தன்மையவாகிய கொடியவை தோன்றுமாயின் நீழலையுடைய குளத்துள் நீரினின்ற குவளை வெந்த தன்மைத்து; நீ இவ்வளவு கூறுதேகொள்; எ - று.

நீருட் குவளை வெந்ததென்றது மருட்கையுமாம். நிழற்கயத்துள் வேவன இன்மையின் அற்புதமாயிற்று. இஃது உலகநடையிறத்தோர் உவமை கூறி அதனோடு தலைவன் ஈரத்தினை ஒப்பித்தலிற் பெருமைபற்றி ||வந்தது. இனி அதனோடு தலைவி கூறுகின்றாள்.

நஉ (பு) மணிபோலத் தோன்று மணிபோலத் தோன்று
மண்ணு மணிபோலத் தோன்றுமென் மெனியைத்
துன்னான் நறந்தான் மலை

எ - து: X என்மேனியைச் சேராதே துறந்தவனுடைய மலையாயிருந்தும் நீலமணிபோலத் தோன்றும்; நீலமணிபோலத் தோன்றும்; கழுவாழ நீலமணி போலத் தோன்றும்; எ - று.

க. “வாராதமைவானேவெந்தற்று” என்பது உவமப்போலி ஐந்த னுள் கூடாப்பொருளோடு விடத்தற்கு மேற்கோள்; தொல். உவம. கு. உச. ‘உவம’ இனம்.

உ. “ஈரத்துவெந்தற்று” என்பதனை மருட்கை யுவமத்திற்கு மேற்கோள்காட்டி “நிழற்கயத்திற்குவளைவேவனவின்மையின் இஃது அற்புதமாயிற்று” என்பர், பேராசிரியரும்; தொல். உவம. கு. கக.

ங. பெருமைபற்றி ஒப்புமை கொள்ளப்படு முவமைக்கு ‘நீருட் வெந்தற்று’ என்பது மேற்கோள்காட்டி உலகநடையிறத்தோருவமை கூறி அதனோடு தலைமகன் ஈரத்தினை ஒப்பித்தமையின் இது பெருமை பற்றிய தாயிற்று என்பர், பேராசிரியரும்; தொல். உவம. கு. கக.

ச. (அ) மலை மணிபோலத்தோன்றல்: “மணிமலை” சிறுபாண். க. (ஆ)
 “மண்ணுறு மணியிற் றேன்றுந், தண்ணறுந் துறுக லோங்கிய
 மலையே.” துறந். நகர: சு - எ. (இ) “மணிகிறமால்வரை.” (ஈ)
 “மணிகெடுங் குன்றே.” (உ) “மணிகிறந் கொண்ட மாமலைவெற்பின்”
 ஐங். ௨௦௮, ௨௦௯, ௨௨௪. (ஊ) “மணித்தலைமலை” திருவிளை. மாணிக். நகர.

(பிரதிபேதம்) : அமைகுலன், | கயதவீருட், | அககேட்டதோழி நின்னிடத்தா, || வந்தது
 மணிபோல x அககேட்ட தலை என், மேனியை.

‘இரண்டாவது குறிஞ்சி நு.

௨௪௭

இஃதென்ன வியப்போவெனப் பொருட்டிறத்தே இறைச்சி தோன்
 நிற்பு. கொண்டுகொப்பத்தான் லராது மழைபெய்து நிறம்பெறுதலின்
 மணிபோலத்தோன்றமென்றான்.

நுநு (க) துறக்குவ னல்லன் துறக்குவ னல்லன்

நொடர் வரை வெற்பன்றுறக்குவ னல்லன்

நொடர்பு னிலையவை தோன்றின் விசும்புந்

கடரு னிருடோன்றி யற்று

எ - து: † கம்மைக் கைவிவான் அல்லன்; கைவிவான் அல்லன்;
 (உ) ஒன்றோடொன்றொடர்ந்தசிறுமலைகையுடைய(நு) வெற்பையுடையான்
 கைவிவான் அல்லன்; அவ்வேழம் கொண்ட லறவின் தண்ணை இத்தன்மைய
 வாகிய கொடியவை தோன்றமாயின் ஆகாயத்திற் நிரியும் ஞாயிற்றுள்ளே
 இருள்தோன்றிய தன்மைத்து; நீ அங்ஙனம் கடருதே! கொள்ளெனத் தேடி
 கூறினான்; எ - று.

இது மருட்கையுமாம்.

எனவாங்கு, || அசை.

௪௦ நன் (சு) று கின்றாற் றோழிநாம் வள்ளையு

(நு) னொன்றிநாம் பாட மறைநின்று கேட்டருளி

- க. (அ) “துறக்குவனல்லன். . . . இருடோன்றியற்று” என்பதை இசைநிறைக்கு, மேற்கோள் காட்டி ‘இன்னுன் முந்தற்றசொற் பொரு ளுணாத்திற்று; எனைய இசைநிறைக்கண் வந்தன; இசை நிறையாவது பாட்டுக் குறித்துவரும்’ என்றும். (தொல். எச்ச. கு. உசு. ‘இசை’) (ஆ) “பெயரொஞ்ச கிளவி பெயரொடு முடிமே” என்பதற்கு, ‘பெயரை எச்சமாக வுடையசொல் அப்பெயரொடு பொருள்முடிவுபெறும்’ என்று பொருள்கூறி “துறக்குவனல்லன்.....தோன்றின்” என்பதை அதற்கு மேற்கோள்காட்டி ‘இதனுள், அவன்ரொடர்பெனவேணடுதலின் அவ னென்னும் பெயர் எஞ்சி நின்றது’ என்றும் (தொல். எச்ச. கு. ஊ. பெயரொஞ்சு) கூறுவர்; தெய்வசுசிலையார்.
- உ. “ஒருவரைபோ வெல்கும் பலவரையுஞ் சூழ்ந்த, வருவரை யுள்ளதாஞ் சீறார்” திணைமொழி. சக.
- உ. (அ) “சான்றவர் கேண்மை சிதைவின்றா யூன்றி, வலியாகிப் பின்னும் பயக்கு மெலிவில், கயந்திகழ் சோலை மலைகாடன் கேண்மை, நயந் திகழு மென்னுமென் னெஞ்சு” இங் - பழ. இ. (ஆ) “செய்த குறியும் பெரிய யாயின வாயிழையா, யைதுகொ லானரார் தொடர்பு.” திணைமொழி. சக.
- ச. “ஆகின்ற” ஐங்குறு. கள, ககஉ, சௌ; பரி. அ:கர, உக; புறம். உசக:க.
- டு. “என்றியாம் பாட மறைநின்று கேட்டனன்” கலி. சர: உஅ.
- (பிரதிபேதம்) * செய்பந்தா னுலகு, 1 அககேட்ட தோழி கம்மைக், 1 தொள்ளென்றான். 11 சூக்கு அசை,

உசுஅ

கவித்கொடை சஉ.

மென்(கி)ரோட் கிழவாணும வந்தன ஹந்தைய
மர்றல் வேங்கைக் கீழிருந்து

மனநயந் தனனம் மலைகிழ வோற்கே

எ - து: தோழி! நம் வள்ளைப்பாட்டிடத்தே நாம் பொருந்திப்பாட நம்
மென்றோட்டு உரிமையையுடையவனும் மறைத்துநின்றகேட்டு அருள்பண்ணி
வரைவு வேண்டி வந்தனன்; உன்னிடைய தந்தை மணத்தையுடைய வேங்கைக்
கீழே இருந்து அம்மலைகிழவோனுக்கு மணஞ்செய்தலை விரும்பிக்கூறிலன்;
ஆதலால், நமக்குநன்மை(2) புண்டாகாநின்றது. இனி வருந்தாதேதொன்; *எ-று
இக்கூறல். தலைவிக்குச் செல்வமாகிய உவகை பிரந்தது. இதன் இடைப்
பாட்டுக்கள் “வலை” தல் வேண்டி, தோழி செப்பிய, புரை தீர்க்கிவி புல்லிய
வெதிரும்” (௩) என்பதனான் இயற்பழிக்க இயற்பட மொழிந்தனன்.

இது தரவும் 'ஐஞ்சேரி' வந்த கொச்சகமும் கொச்சகவெண்பாக்களும்
தனிச்சொல்லும் சுரிதகமும் பெற்று வந்த, கவிவெண்பாவின் வேறுபட்ட
கொச்சகக் கவி.

(௫)

(4உ.) மறங்கொ னிரும் புலித் தொன்முரண் டொலைத்த

முறஞ்செவி வாரண முன்குள கருந்திக்

கறங்குவெள் ளாருவி யோலிற் றஞ்சகம்

பிறங்கிருஞ் சோலை நன்மலை நாடன்

தி மறந்தான் மறக்கினி யெல்லா நமக்குச்

சிறந்தன நாரந் கறிந்தன மாயி னவன்றிறந்

கொல்யாணைக் கோட்டால் வெதிரெந் குறவாநான்

வள்ளை யகவுவம் வா, இருளைநாம்

வள்ளை யதவுவம் வா;

க0 காணிய வாவாழி தோழி வரைத்தாழ்பு

வாணிறந் கொண்ட வருவித்தே நம்மருளா

நாணிலி நாட்டு மலை;

க. (அ) “சாயிறைப் பணைத்தோட் கிழமை தனக்கே, மாசின் ருதலு மறி யான்” அகம். நட: கடி-கக. (ஆ) “ஒலிபுன லூரன், கிழமை புடைய னென் றோட்டு” திணைமொழியைப்பது. நட.

உ. ஆகின்றென்பதை இறந்த காலமாகவும் கொள்வர், புறநூலுற்றுரை காரர்; புறம். க: ஏ, க; கசஅ: ஏ.

ந. நோல். கன. கு. கச. இத்துறப்பக்கம், உசந: உ-ம் குறிப்பு (அ) பார்க்க. (பிரதிபேதம்) * என யவையுமலிந்தமை கூறினா, † வந்த கொச்சாடிவன்பாக்களும், ‡ வந்தகவி.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கூ.

உசக

கந ஆர்வுற்றார் நெஞ்ச மழிய விடுவானே
வோர்வுற் றெருதுற மொல்காத நேர்கோ
வறம்புரி நெஞ்சத் தவன்;

கச தண்ணறுங் கோங்க மலர்ந்த வரையெல்லாம்
பொன்னணி யானைபோற் றேன்றுமே நம்மருளாக்
கொன்னுள னாட்டு மலை;

கக கூருளோ யேய்ப்ப விடுவானே தன்மலை
நீரினுஞ் சாய லுடைய னயந்தோர்க்குத்
தேரியும் வண்கை யவன்;

உஉ வரைமிசை மேற்றொடுத்த நெய்க்க ணிறுஆன்
மழைதுழை திங்கள்போற் றேன்று மிழைநெகிழ

வெவ்வ முறையினான் குன்று;

உரு எஞ்சா தெல்லா கொடுமை நுவலாதி
யஞ்சவ தஞ்சா வறணிவி யல்லென்ன
னெஞ்சம் பிணிக்கொண் டவன்;

உஅ என்றியாம் பாட மறைநின்று கேட்டனன்
முழிருங் கூந்தலென் றேழியைக் கைகவியாச்
சாயலின் மார்பன் சிறுபுறஞ் சார்தர
ஞாயிற்று முன்ன ரிருள்போல மாய்ந்ததென்
னயிழை மேனிப் பசப்பு.

இது முன்பு பேற்றவழிமலிந்ததனைப் பின்பு பிரிந்தவழிக் கலங்கிக் கூறியது. என்னை? தலைவன் அநுமைசெய்தயார்த்தவழித் தோழி தலைவியை ஆற்றுவதித்தற்பொருட்டுத் தலைவனை இயற்பழிப்பத் தலைவி இயற்பட மோழித்தனைச் சிறைப்புறமாகக் கேட்டுத் தலைவன் முன்னொரு கால்வந்து சிறுபுறஞ் சாரத் தான் ஆற்றினமை துறித்துப் பின்னொருகால் அவ்வாறு பாட அவன் சிறுபுறஞ்சாராமையிற் கலங்கி நெஞ்சோடு கூறியதாகலின்.

இதன் பொருள்.

(க)மறங்கொ ளிரும்புலிக் தொன்முரண் டொலைத்த

(உ)முறஞ்செவி வாரண முன்னுள கருந்திக்

க. (அ)“மறப்புலி” பதின். சக: எ; புறம். க௦: க; சீவக. எஇஉ.(ஆ) “மறங் கொ ளிரும்புலி” சீலப். கஉ: உஎ.

உ. (அ) “முறஞ்செவி யானை” புறம். ககக: கக. (ஆ) “முறஞ்செவி வாரணம்” சீலப். க௦: உசஎ. (இ) “முறஞ்செவி யானையும்” மணி.

*கறங்குவெள் (க)ளருவி †யொலியிற் றஞ்சும்

(உ)பிறங்குருஞ் சோலை (ஊ)நன்மலை நாடன்

இ மறந்தான் மறக்கினி யெல்லா(ச)நமக்குச்

†சிறந்தன நாதற் கறிந்தன மாயி (ஐ)னவன்றிறங்

(கி)கொல்பாணைக் கோட்டால்(எ)வெதிர்தெந் ||குறுவாநாம்

வள்ளை யகவுவம் வா, இகுளைநாம்

வள்ளை யகவுவம் வா

கக: கஉக. (ந) “சளரு வார்செவித் துங்குனைக் குஞ்சரம்” கீவக.
கஎஎஃ. (உ) “முறஞ்செவி வாரண முகத்துத் தம்பிரான்” விநாயக.
தூர்வைதுலை. உஉ.

க. அருவி யொலியில் விலங்கு துயிலுமென்பதை (அ) “வேட்டம் படரு
முடங்குளைமான் புனிற்றுக் குருளை விழிதுயில, மோட்டு முதுநீர்ப்
பஃறிலைய வருவிதாங்கு முகிறவழ்பொற்,கோட்டில்” (ஆ) “கறங்குரு
ளினையரிமான் சிறகுருளை கவித்தலைய வருவியோலி, னுறங்குமுயர்
பொலங்குடுமி யியயம்” காசி. காசியின். எ; கேதார. க.

உ. “நிவந்தோங்கிய சோலை, மலைசெழு நாடன்” துறுந். உ௦க.

ஈ. (அ) “நன்மலை நாடன்” (ஆ) “நன்மலை நன்னாடு” கலி. ஈஃ: உச,
சக. க.

ச. (அ) “யாமுமக்குச்,சிறந்தன மாத லறிந்தனி ராயின்” (ஆ) “சிறந்தாளை
வழிபடஇ” கலி. இ: ச-இ, க: உஈ; என்பவையும் அவற்றின் குறிப்பும்
நண்டு அறிதற்பாலன.

டு. (அ) “தினேகுறு மகளி ரிசைபடு வள்ளையும்” மலைபடு. ஈசுஉ. (ஆ)
 “இன்னரிசைக் கோதையர், வள்ளை பாடுவர் மன்னவன் வண்மையே”
 அரிகீசந்திர. ககாச்சிறப்பு. எ.

சு. (அ) “வயக்களிற்றக், கோடுலக்கை யாக.....வாடுகழை நெல்லை
 யறையுலூட் பெய்திருவாம், பாடுகம்” கலி. சக: க - ச என்பதும்
 அதன் குறிப்பும் ஈண்டு அறிதற்பாலன. (ஆ) “கொல்யாளை” கலி.
 டிசு: ஈஉ, கஈச: ஈ; கஈச. ஈ-இல், கொல்யாளை என்பதும் அதன்
 குறிப்பும் பார்க்க.

எ. வெதிரினெல்லும் வேயின் முத்தும் கூறுதல் மரபு: (அ) “வேயுட்
 பிறந்த வாய்கதிர் முத்தம், வெதிரிற் பிறந்த பொகியவி ழுருகெல்”
 பேருங். (ச) டிசு: கக-கஉ. (ஆ) “வேய்கண் ணுடைந்து முத்துநிரவும்,
 வெதிர்கண் ணுடைந்து நெல்லுநிரவும்” யா - வி. சூ. கூடு. மேற்
 கோள், ‘நலஞ்செல்’ எனவும் (இ) “நெற்கொ ணெடுவெதிர்க் கணந்த

(பிரதிபேதம்) * கறங்கும், † ஒளி, ‡ நெந்தமை, || குறையாகும்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கூ.

உருக

எ-து:மறத்தைத்தன்னிடத்தேகொண்டபெரிதாகிய(க)புலியினதுபுழைய
மாறுபாட்டைக்கெடுத்த முறம்போலுஞ் செவியையுடைய (உ) யானை தனக்கு
முன் நின்ற (ங)குளங்கைத் தின்று ஒலிக்கின்ற வெள்ளிய அருவிநீரைப் பருகி
அஃது ஓலுறுத்துதலாற்றியில்கொள்ளும் பெருக்கின்ற கரிய சோலையினை
புடைய கல்ல மலைநாட்டையுடையவன் நாம் வருந்த நம்மை மறந்தான், இனி
அவன் மறப்பானாக; (ச)*இருளையே! ஆராய்ந்து பார்க்கின் நாம் நமக்கு அவன்
சிறந்தபடியை மீளவும் அறிந்தோம், இனிக் கொன்றயானையின் கொம்பாலே
மூங்கினெல்லைக் (ரு) குறுதற்கு நாம் அவன்செய்த கொடுமையின் கூற்றை
வண்ணப்பாட்டாகப் பாடுவேமாகவாவெனத் தோழிஇயற்பழிக்க, அதுகேட்ட
தலைவி தான் இயற்படமொழிவாளாகக்கருதி ஏழி நீ கூறியவாறன்றி அவன்
சிறத்தை நாம் (சு) வண்ணப்பாட்டாகப்-பாடுவேமாகவாவென்றான்; எ - று.

யானை” தறிஞ்சீ. ஈடு, (ஈ) “நெல்லுடை நெடுவெதிர்” (உ) “புல்லிலை
வெதிர நெல்லினை காடே” அகம். கஅடு: சு. ஈகஎ: கக. (ஊ) “சிறி
யிலை வெதிரி நெல்லினை யும்மே” புறம். கடுக: ச. (எ) “நெற்பட்ட
கண்ணை வெதிர்சாம்” நான்மணி. ச. எனவும் வருதல் காண்க.
சிற்பில விடத்து அருகி மாறியும் வரும்.

க. (அ) “கொடுவகே ழிரும்புற நடுகைக் குத்திப், புல்லினை யாடிய புலவு
நாறு வேழத்தின், தலைமருப்பு” (ஆ) “இரும்புலி தொலைத்த பெருங்
கை யானை” நற். ஈக: ச - சு, ஈடுக: க; (இ) “சிறுகட் பெருங்களிறு
வயப்புலி தாக்கித், தொன்முரண் கொல்லுந் துன்னருஞ் சோலை”
குறுந். அஅ; (ஈ) “இரும்புலி தொலைத்த பெருங்கை வேழத்து” (உ)
“வேங்கை, யடுமுரண் டொலைத்த நெடுநல் யானை” அகம். உஎஉ: க,
ஈடுக: சு - ஏ.

உ. யானை, புலியைக்கொன்று மலைப்பக்கத்தி லுறங்குதல்: “கொடுவரி
தாக்கி வென்ற வருத்தமொடு, நெடுவரை மருங்கிற் றுஞ்சும் யானை”
கலி. சக: க - உ.

௩. குளதென்பது இலையுணும்விலங்குணவென்பர்; அது யானையின் உணவாகிய தழைக்கே (அ) “இன்குளகு” (முல்லை. ௩௩.) (ஆ) “குளகமர்ந்துண்ட” (கலி. ௪௩:௨௦.) (இ) “உண்குளகு மறத்த” (அகம். ௩௧௨:௩) (ஈ) ‘நாகம்..... அதிமதுரத்தின்குளகைக் கையிலேகொண்டால்’ (சீவக. ௭௮௦. உரை) எனப் பெரும்பாலும் வருகிறது.
௪. கலி. ௧௦௩: ௩௧. “இகுளை” என்பதன் குறிப்பைப் பார்க்க.
௫. இவ்வரையை நோக்க ‘குறவான்’ என்றபாட்டு சிறத்தாயினும் ‘குறவாம், வினையெச்சமுற்று’ என்ற விசேடக்குறிப்பால் குறவாமென்று பாடங்கொள்ளப்பட்டது.
௬. ஒள்ளை - உலக்கைப்பாட்டு; உரற்பாட்டுென்றுங் கூறப்படும், (பிரதிபேதம்) * இனையோய் சூறாய்த்.

௨௫௨

கலித்தொகை ௪௨.

மறக்க, வியங்கோள். மறந்தான்மறக்கவென்றது அருமைசெய்தயர்த்தலை. இகுளை ஆயின் என்பனவற்றை முன்னே மாறிக்கூட்டுக. எல்லாவென்பதனைப் பின்னேகூட்டுக.

“முறைப்பெயர் மருங்கிற் கெழுதகைப் பொதுச்சொ, டினிலைக்குரிமரபி னிருவீற்று முரித்தே” (௧) என்பதனால் (௨) எல்லாவென்றான். குறவாம், வினையெச்சமுற்று.

நாடனென்றதனால் நாமும் அயலார் கூறும் பழைய அலரைக் கெடுத்துத் தன் மனத்து உளவாகிய நுகரும்பொருள்களை நுகர்ந்து தானுஞ் சுற்றமும் புகழ்ந்துகூறத் தன்னில்லின்கண் நாம் இருக்கும் நிலைமையை நிகழ்த்தாது நாம்வருந்த நம்மை மறந்தானென்று உன்னுறையுமங்கொள்க. “கிழவோட்டுவம் மீரிடத் துரித்தே” என்னும் (௩) உவமவியற் சூத்திரத்துச் சிறுபான்மை குறிஞ்சிமுதலிய வற்றிற்கும் † உவமப்போலிகொள்க என்றலிற் குறிஞ்சியில்

உவமப்போலிகொண்டார். “தோழியுஞ் செவிலியும் பொருத்துவழி நோக்கிக், கூறுதற் குரியர் கொள்வழி யான” (சு) என்பதனால், தோழி || உவமப்போலி கூறினாள். இதுபயவுவமப்போலி. இந்நிலத்து முன்உள்ளுறைகூறியவற்றிற்கும் பின்னர்உள்ளுறை கூறுகின்றவற்றிற்கும் இதுவே விதியாகக் கொள்க.

க0 (இ)காணிய வாவாழி தோழி வரைத்தாழ்பு
(ஈ)வாணிறங் கொண்ட வருவித்தே நம்மருளா
நாணிவி நாட்டு மலை

க. தோல். பெருளி. சூ. உசு.

உ. எல்லாவென்பது எவ்வென்னும் பொருளில் ‘எலாஅ’ என்றும் ‘எலா’
என்றும் வருகின்றது.

ங. தோல். உவம. சூ. உசு.

ச. தோல். உவம. சூ. ஈக.

இ. (அ) “காணிய வாவாழிதோழி” என்பது செய்யியவென்னும் வாய்பாட்டு
வினையெச்சம் வினைமுதல் வினைகொண்டு முடிந்ததற்கு மேற்கோள்;
நன். வினை. சூ. உதி. வி. இரா. இ - வி. சூ. உசு. (ஆ) “காணியவாநீ
வாழியதோழி” என ஒருமேற்கோள் நன். வினை. சூ. உதி. மயிலை
நாதர் உரையிற் காணப்படுகிறது.

க. (அ) “வான்வனப்புற்ற அருவி குன்றே.” ஐங்குறு, ஈகஉ. (ஆ)
“வாளிலங் கருவி தாஅய் நாளை” அகம். உஎஅ: எ. (இ) “வான்வெள்
ளருவி வரைமிசை யிழியவுந், கோள்வலமுறை விடரிடை யியம்பவும்”
(தோல். செய். சூ. உஉஅ. ‘இயைபுவண்ணம்’ இளம். மேற்.) (ஈ)
“வானருவித், தடமலை மேலுங்கள் சீறு ரெதுவென்பர்” அம்பிகா. அஎ.

(பிரதிபேதம்) : மறக்குட்குக்குரிய மாபி, | உவமப் பொலிகொள்க, || உவமப்பொலிவு,

எ - து: வாழ்வாயாக தோழி ! நம்மை அருளாத கொடுமைக்கு (க) நானா திருக்கின்றவனுடைய *நாட்டின் மலையாயிருந்தும் பக்மலையிலே தீர்ந்து ஒளியையுடைய நிறத்தைக் கொண்ட அருவியை யுடைத்தா யிராநின்றது, இதற்குக் காரணத்தை நம்மனத்தான் ஆராய்தற்கு வாவெனத் தோழி இயற் பழித்தாள்; எ - று.

கக (௨).ஆர்வுற்றார் நெஞ்ச மழிய விடுவானோ

வோர்வுற் றெருநிற மொல்காத நோகோ

(௩)லறம்புரி நெஞ்சத் தவன்

எ-து: ஒருகூற்றிற்சாயாதநேர்நிற்குந்(ச)துலாக்கோல்போலஒர்தலுற்று அறத்தையே விரும்பின நெஞ்சத்தையுடையவன் தன்னுன்(ரு)துகரப்பட்டார் நெஞ்சத்தை அழியுப்படி விடுவனோ? விடான் காணெனத் தலைவி இயற்பட மொழிந்தாள். எ - று.

க. நான்,மகளிர்க்கன்றியும் ஆடவராகிய கன்மக்களுக்கு முரித்தென்பதனை (அ) “வடுப்பரியு, நாணுடையான் கட்டே கெளிவு” (ஆ) “அருமததா னனுத் னனுத் திருநத, னல்லவர் நாணுப் பிர” (இ) “நானொடு நல்லாணமை பண்டிடையேன்” துறன். ௫௦௨, ௧௦௧௧, ௧௧௩௩. (ஈ) “நாணிலான் சால்பு நாடி னகை” சிறுபஞ்ச. ௧௨. என்பவற் றாலும் அறியலாம்.

உ. “உயர்மொழிச் சூரிய வுறமுது கிளவி” என்புழி, “மறங்கொளிரும் புலி யென்னுந் குறிஞ்சிக்கலியுள் ‘ஆர்வுற்றா நெஞ்சத்தவன்’ என, தலைவிகுறலும், ‘தண்ணறுங் கோங்க னுட்மெலை’ என, தோழி உறழ்ந்துகூறியவாறு காண்க. இதுவும் தலைவி கூற்

நிற்கு மாறாதவின் வழுவாய்ச் சிறைப்புறமாகக் கீட்டி வரைதல் பய
 ஞாதவின் அமைத்தது” என்பர், நச. தோல். பொருளி. கு. சச.

ந. “அறங்கிடந்த நெஞ்சம்” நள. சுயம்வட. சள.

ச. (அ)“துலாக்கோ லியல்பே துக்கும் காலை, மிகிலுங் குறையினு கில்லா
 தாகலு, மையந்தீர்த்தது நடுவு நிலையையோ, டெய்தக் கூறுப வியல்
 புணர்ந்தோரே”(ஆ)“துலைநா வன்ன சமநிலை” (இ)“செம்பொற்றுலைத்
 தாலமன்ன தணிநிலை” கம்ப. மந்தை. கக.(ஈ)“ஐயந்தீரப் பொருளை
 புணர்ந்தது. மெய்நடு நிலையு மிருந்தை கோற்கே” நள.

டு. ‘ஆர்வு’ என்பது அனுபவித்த லெனனும் பொருளில் வருதற்கு, “ஆர்
 வற்ற, விட்டகல கில்லாத வேட்கையும்” என்பதும் சான்றுபடரும்;
 தீரிகளும். சுடு. ஆர்வமுறலென்பது ஆர்வமுறலென வருதலுமுண்டு.

(பிரதிபேதம்) * காட்டினி, † காநிற்கும்.

உருச

கவித்தொகை சீர்த்.

கவி தண்ணறுங்(க) கோங்க மலர்ந்த வரையெல்லாம்
 ‘பொன்னணி யாண்போற் றோன்றுமே நம்மருளாக்

(உ)கொன்னா னாட்டு மலை

எ - து: நம்மை அருளி இல்லறப்பயனை ஆளாமற் பயனின்மையை
 ஆளுகின்றவன் நாட்டி மலையாயிருந்தும் தண்ணயநறிய *கோங்கம் பூத்த பக்க
 மலையெல்லாம் பொன்னாற் செய்த பல ஆரமணிந்த யானைகள் போலச்
 சிறந்து தோன்றும்; இதற்குக் காரணமென்னெனத் தோழி இயற்பழித்தாள்.

எ - று.

அருளாவென்பது, செய்யாவென்னு மெச்சம்.

கக கூருநோ யெய்ப்ப விவோனோ தன்மலை

(௩) நீரினுஞ் சாய லுடைய னயந்தோர்க்குத்

(௪) தேரீயும் வண்கை யவன்

எ - து: தன்கொடையை விரும்பி வந்தோர்க்குத் தேரைக் கொடுக்கும் வளவிய கையைபுடையவன் நம்மாட்டித் தன்மலையின்நீரினும் + மென்மையை புடையவனாதலால் வரையாமல் கமக்கு மிகுகின்ற நோய் நம்மைப் பொருந்த விடுவனோ? டீவிடான்; வரைவனெனத் தலைவி இயற்படமொழிந்தான்; எ - று.

உஉ (௫) வரையிசை மேற்றெடுத்த நெய்க்க ணிறுஅன்
மழைதுழை திங்கள்போற் றோன்று மிழைநெகிழ
வெவ்வ முயீஇயினான் குன்று

க. “மந்தர மென்னு மத்த யானை, நீல நெடுவரை நெற்றித் தாகிய, கோலக் கோங்கின் கொழுமலர் கடுப்புறு, சூறைக் கடுவளி பாறப் பறந்தெனப், பட்ட மடுத்த கொட்டையொடு பாறவும்” பெருங். (௩) உஎ: எக - ௫.

உ. “அச்சம் பயமிலி காலம் பெருமையென், தப்பா னுன்கே கொன்னைச் சொல்லே” நோல். இடை சூ. சு.

௩. (அ) “புதுநிறை வந்த புனலஞ் சாயல் நன்னம்படர்ந்த கொள்ளுக யொடு” மலை. சுக-ச. (ஆ) “வானிநீரினுந், தீந்தண்சாயலன்” பதிந். அக: கஉ-௩; (இ) “மால்புடை நெடுவரைக் கோடுதோ றிழிதரு, நீரினு மினிய சாயற், பாரி” புறம். க௦௫: சு - அ.

௪. (அ) “தேர்வீசு கவிகை, யோம்பா வள்ளல்” மலை ௩௩௯ - ௪௦௦. (ஆ) “தேர்வீ சிருக்கை” (இ) “தேர்வீ சிருக்கை நெடியோன்” புறம். சுக: கஅ, ககச: சு.

௫. (அ) “என லிதணத் தகிற்புகை புண்டியங்கும், வானூர் மதியம் வரைசேரி

னவ்வரைத், தேனி னிருலென வேணி யிழைத்திருக்கும், கானக
நாடன் மகன்” கவி. நக: எ - ௧௦. (ஆ) “பாய்தவீற் கிழிந்து,
(பிழிபேதம்) *கோக்கு, †மென்மையுடையன், ‡ விடனெனத்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கூ.

௨௫௫.

எ - து: பூணெகிழ்ந்து விழும்படி நம்மை வருத்தமுறுத்தினேன் துன்ற
யிருந்தும் பக்கமலைகளின்மேலே வைத்த தேனை இடத்தேயுடைய இரூல்
மழையிலே துழைகின்ற மதியைப்போலத் தோன்றாநிற்கும், இதற்குக்காரணம்
என்னெனத் தோழி இயற்பழித்தான் ; எ - று.

இது தேன் பயன்படுதல்கூறினான். இதன்கண் தோழி இயற்பழித்தன
எல்லாம் பொருட்புறத்திறைச்சி தோன்றியவாறு காண்க.

௨௫ எஞ்சா தெல்லா கொடுமை துவலாதி

(க)யஞ்சுவ தஞ்சா வறளிளி யல்லனென்

னெஞ்சம் *பிணிக்கொண் டவன்

எ - து: இங்ஙனத் தோழி இயற்பழித்ததற்குப் பொருளாய், எஃ! ஒழி
யாமல் அவன் கொடுமையைக் கூறுதேதொள், என்னெஞ்சத்தைத் தன்னன்
பாற் பிணித்தல்கொண்டவன் பிறரஞ்சுங்கொடுத்தொழிற்கு அஞ்சாத
அறனில்லாதவன் அல்லனெனத் தலைவி இயற்படமொழிந்தான் ; எ - று.

௨௮ (௨)என்றியாம் பாட மறைநின்று கேட்டனன்

ருழிருங் கூந்தலென் றோழியைக் கைகவியாச்

பொதிக்க னிரு அற் பூம்புறம் புதைஇ, மதிக்கண் மறைந்த மாசுண

மான, மணிவரை மருங்கி னணிபெற வொழுதி” பேருங். (க) ௫௦; ௩௪-௩௭. (இ); “முதிவழிப்பொற், கோட்டிற் றெடுத்த விருலுமொளிர் குளிர்மா மதியு யினிதுணர்வான், காட்டு கென்னக் குறமகளிர் தத்தம் கணவர்க் கைதொழுவார்” காசிகண்டம். காசியின்சிறப். ஏ. (ஈ) “விழுமணிக் கோட்டு நெற்றி யிருவினை வினங்கு வெள்ளை, முழுமதியென்று வான முன்னெயிற் றாவங்காக்கு, மழைதவழ் சுவேத மென்னு மாவ்வரை” (உ) “கலைநிறை மதியி னோடு கழைவன ரிருலைவானத், தலை முலை மாத ரொப்பு கோக்கருங் கயிலை வெற்பு” இலங்க. நவவருடத்தி னடைவு. சு; நவவருடத்தினெல்லை. ௩௧. (ஊ) “புடைகலந்த தே னினங்கள் பகன்மதியை யிருலென்னப் புருந்து மொய்க்குந், குடியி வரை” பிரமோத்தர. சிவதான. ௧௨.

க. (அ) “அஞ்சுவ தஞ்சாமை பேதைமை யஞ்சுவ, தஞ்ச வறிவார்தொழில்” குறள். ௪௨௮. (ஆ) “அஞ்சுவதஞ்சிவாழு யியல்புடை யா” நாலடி. எச. இவைகளும் (இ) தறுகணன் என்பதற்கு ‘அஞ்சத்தக்கவை களை அஞ்சாதவன்’ என எழுதியிருக்கும் உரையும் நன். வி. சூ. ௩௧. இக்கே. அறிதற்பாலன.

உ. (அ) “ஒன்றிராம் பாட மறைநின்று கேட்டருளி” கலி. ௪௧: ௪௧; (ஆ) “என்றிராம் பாட மறைநின்று கேட்டருளி” சீலப். (௨௪)

(பிரதிபேதம்) * பினிகொண்டவன்,

உருகின்:

கவித்தொகை ௪௨.

.(க) சாயலின் மார்பன் சிறுபுறஞ் சார்தர

(உ) ஞாயிற்று முன்ன ரிருள்போல மாய்ந்ததென்

னாயிழை மேனிப் பசப்பு

எ - து: *என்ற தக்கெஞ்சடனே முன்மொழிந்து பின்பு யாங்கன்பாட மறைந்துநின்ற கேட்டனளாய் மென்மையால் இனிய மார்பினைபுடையான் தாழ்த்த கரிய கூத்தலையுடைய என்னோழியை எனக்கு அவன் வரவுகூறாமற் கையைக் கவித்து என், சிறிய புறத்தைச் சேர என்னுடைய ஆராய்ந்த இழையினைபுடைய மேனியிற் பசப்பு ஞாயிற்றுமுன்னர் நின்ற இருள்போலக் கெட்டதென்று யாம் அங்ஙனாபாடவும், அவன் (ந) சிறுபுறஞ்சாராமையின் நம் மேனியிற் (ச) பசப்பு மாயாமல் நின்றதெனப் பிரிந்தவழிக் கலங்கினான்; எ - து.

இது “சொல்லொடுகு குறிப்பொடு முடிவுகொள் ளியற்கை, புல்லிய கிளவி யெசச மாகும்” (நீ) என்பதனாற் கூற்றெசசமாம்.

இதனால், உயிர்ப்பென்னும் மெய்ப்பாடு தலைவிக்குத் தோன்றிற்று.

இஃது ஐஞ்சீரடியுஞ்சொற்சீரடியும் வந்த தரவுவந்து ளைய வெண்பா வாய் வந்த கலிவெண்பா.

(சு)

க. (அ) “இன்சாயன்மார்பன்” (ஆ) “சாயலின் மார்பு” கலி. சுரு.: இ, சுச: உஅ.

உ. (அ) “ஞாயிற்றுமுன்னிருள்போல மாய்ந்ததென், ஞாயிழையுற்றதுயா” (ஆ) “ஆயிழை மடவர லவல மகலப், பாயிருட் பார்ப்பினைப் பகல் களைத் ததுபோல... .. வந்தனர்” (இ) “இருளு முண்டோ ஞாயிறு சின வின்” (ஈ) “பொங்கு பாணமுன் னிருளென முடிந்தது” (உ) “அந் கணமா ஞாலமுன் டமரு மாரிருள், பொங்குபே ரொளிவர விளிந்து போனபோல்” (ஊ) “ஆயிரக கிரணத் தலர்கதிர் முன்னம், பாயிருள் கெடுமெனப் பகர்பழ மொழியும்” (எ) “ஊழுறு வறுமை பரிதிவான வன்முன்னுள்ளிருட் பிழம்பென வொழியும்” (ஏ) “வெங்காரிருள் பாணு விளகக வொதுங்கு மாபோல்” (ஐ) “வினை முழுது மாயும் வயங் கொளியோன்மின்னுங்கனகவுதயவரைமேவலிருள்வீர் திடுவதுபோல்” (ஒ) “பாவம் சுடர்துறக்கு யிருள்போலப் பெயர்ந்த தன்றே” (ஔ) “தவளெ தயத்தி லிருளென்னச் சாய்ந்தான்” (ஐ) “இரவி பொற் கதிர் தெறுதலி னிரிதரு யிருளெ னத்தினை தினைதொறு முதுகிட” (ஐ) “சாப மொல்லைவெஞ் சுடர்மு னள்ளிரு ளெனவகன்றதே” (அஅ) “இருளை, யருணனுண்டென” (ஆஆ) “பொங்குகாரிரு ளிரவிகண் டெனப் புலர்த்தாங்கு”

ங. சிறுபுறம் - புறக்கழுத்து.

ச. பசப்பு - தலைவனைப் பிரித்திருக்கு மகளிர்க்குப் பிரி வாற்றாமையான் வருவதொரு நிறவேறுபாடு.

இ. தோல். செய். சூ. ௨௦௬.

(பிரதிபேதம்) * முன்மொழிந்த தன்னஞ்சடனே பென்றுமுன்பு யாங்கள், † இவ்வாறு,

இரண்டாவது குறிஞ்சி எ.

௨௫௭.

(சா.உ.) வேங்கை தொலைத்த வெறிபொறி வாரணத்
தேந்து மருப்பி னினவண் டிமிர்ப்புதுஞ்
சாந்த யரத்தி னியன்ற வுலக்கையா
லைவன வெண்ணெ லறையுரலுட் பெய்திருவா
மையனை யேத்துவாம் போல வணிபெற்ற
மைபடு சென்னிப் பயமலை நாடனைத்
தையலாய் பாடுவா நாம்;

அ தகையவர் கைச்செறித்த தான்போலக் காந்தண்
முகையின்மேற் றும்பி யிருக்கும் பகையெனிற
கூற்றம் வரினுந் தொலையான்றன் னட்டார்க்குத்
தோற்றலை நாணுதோன் குன்று;

க௨ வெருள் புட னோக்கி வியலறை யூக
மிருகே கிறுவரை யூர்நிழி பாடும்
வருடைமான் குழுவிய வளமலை நாடனைத்
தெருளத் தெரியிழாய் நீயொன்று பாடித்தை;

3க துண்பொறி மான்செஹி போல வெதிர்முளைக்
கண்பொதி பாளை கழன்றுகும் பண்பிற்பே
மாறுகொண் டாற்ற ரெனினும் பிறாகுற்றங்
கூறுத நேற்றதோன் குன்று;

உ0 புணர்நிலை வளகின் குளகமர்ந் துண்ட
புணர்மருப் பெழில்கொண்ட வரைபுரை செலவின்
வயங்கெழில் யானைப் பயமலை நாடனை
மணநாறு கதுப்பினாய் மறுத்தொன்று பாடித்தை;

உ1 கடுங்க ணுமுனை யடிபோல வாழைக்
கொடுங்காய் குலைதொறாஉந் தூங்கு மிடும்பையா
லின்மை யுரைத்தார்க் கதுகிறைக்க லாற்றாக்காற்
றன்மெய் துறப்பான் மலை;

எனவாங்கு;

உ2 கடிக் கவர்திறம் பாடவென் றோழிக்கு
வாடிய மென்றோளும் லீங்கின
வாடமை வெற்பு னளிததக்காற் போன்றே.

33

உருஅ

கலித்தொகை சாந்.

இது வரைவுநீட ஆற்றுகையினவிடத்துத் தோழி தானுந் தலைவியும் வண்ணப்பாடலுள் முநகனைப் பாடுவார்போல இதுவரிக்கும் ஏற்பத் தலைவனைப்பாடத் தலைவி ஆற்றினமை *தோழி தன்னுள்ளே கூறுவாளாய்த் தலைவன் சிறைப்புறமாகக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)வேங்கை தொலைத்த வெறிபொறி (உ)வாரணத் தேந்து மருப்பி னினவண் டிமிர்ந்ததுஞ்

சாந்த மரத்தி னியன்ற வுலக்கையா

(ங)லைவன வெண்ணெ (சு)லறையுர லுட் ட்பெய்திருவா மையனை பேத்துவாம் போல வணிபெற்ற

(ஊ)மைபடு சென்னிப் (கூ)பயமலை நாடனைத்

தையலாய் பாவொ நாம்

க. யானைவேங்கைப்புலியைத் தொலைத்தலுண்டென்பதை, இந்நூற்பக்கம் உடுக: க - ஆம் குறிப்பாலுணர்க.

உ. (அ) “யானை வெண்மருப் புலக்கை யறையுர லைவன மிடித்த” சீவக. கடுகஉ. (ஆ) யானைக்கொம்பை உலக்கையாகக் கொள்ளுதல் இந்நூற் பக்கம் உட்க: உ - ஆம் குறிப்பாலும் உணரப்படும்.

ங. ஐவனம், குறிஞ்சி நிலத்துக்கு உரியதென்றும் இது நினைையைப் போலவே குறிஞ்சிநில மாக்களால் பயிர் செய்யப்படுவதென்றும் அருவி நீரால் வீணாக்கப்படுவதென்றும், குறிஞ்சி நிலமகளிரால் வீணா வின்னன் காக்கப்படுவதென்றும் பண்டை நூல்களிற் கூறப்பெற் றுள்ளது. “தேனுரு மடையை மாற்றிச் செந்தினைக் குறவர் முந்தி,

வரனநீ ராறுபாய்ச்சி யைவனம் வளர்ப்பர் மாதோ” என்று (கம்ப. வரைக்காட்சி. நடா.) கம்பர் புனைந்துரைத்தனர். இதனோடு திணையும் கலந்து விதைக்கப்படுமென்பது புறம். கடுக - ஆம செய்துஞ்ஞாயால் தெளிகிறது. “மைபடு மால்வரை பாடினன்கொடிச்சி, யைவன வெண் ணெல் குறாட நாடனோடு” என ஐவனவெண்ணெல் ஒன்றென்றெண் ணும்படி கூறும் நற்றிணை. ஐவனமும் வெண்ணெல்லும் வெவ்வே றென்னும், மலைபடு கடாத்தினுரை.

ச. “அறை புரல்” கலி. சக: நட. சீவக. கடுகஉ. பெருந். (உ) கச: இ; துளா. சுயம். கடுக.

டு. (அ) “மைபடு மால்வரை” நற். நடா: நட. (ஆ) “மைபடு சிலம்பின்” தறுந். நடா, பரி. கக: உ. (இ) “மைபடு குடியிய குவவரை” பரி. கடு: க-கடு.

க. (அ) “பயமலை நாடன்” தறுந். கசக; (ஆ) “பாடிமி முருவிப் பயமண” மணி. கள: இ.

(பிரதிபேதம்) * தன்னுள்ளே, † பெய்திருவேம், பெய்திருவம்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி எ.

உருக

எ - து: தையலாய்! நாம் இருவேமும் ஐவனமாகிய வெண்ணெல்லைப் பாறையாகிய உரலிலே செரித்து, புலியைக் கொன்ற *மதத்தான் மயிர்க்கின புகரைபுடைய யானையினது தலை யேந்தின கொம்பாலும் இனமானவண்டிகழ் ஒலித்துத் தாளை ஊதுஞ் சந்தனமாத்தினாலும் பண்ணின உலக்கைகளாலே குற்று, முருகனைப் புகழ்வேம்போலே அழகுபெற்ற மேகம் உண்டாகின்ற தலைமையினபுடைய பயனையுடைத்தாகிய மலைநாட்டையுடையானைப் †பாடி வேம்; எ - து.

தோற்றுவித்தது. (இ) “வாள்புரை விழியாபுன் மலாடி யணிமானத்,
தாள்புரை தனிர்வைகுந்தகைநிழிர்வைகாணாய்” என்று (கம்ப. வனம்.
௧௭.) கம்பர் கூறியிருத்தலும் நோக்கத்தக்கது. இது கைவிரலணக்கும்
நெடுநாட்டுமுன்னே வழங்கப்பெற்றதென்பது, (ஈ) “கொடுங்குழை

(பிரதிபேதம்) : புகரை + பாடுவோமென்றான். யெறிவாரணம் - மதந்தானமயக்கி
வாரணம். பாடுவோமென்றும் ! செயதல் இறைச்சியிற்,

உகா0

கவித்தொகை சாந்.

(க) கூற்றம் வரினுந் தொலையான்றன் (உ) னட்டார்க்குத்
தோற்றலை நானோதோன் குன்று

எ-து: பகையென்றுஉறிக் கூற்றுவன்எதிர்வரினுங் கொடாய்த் தன்னை
உறவுகொண்டார்க்குத்தோற்றலைநானோதவனுடைய மலை, (ங) தும்பி அழகினை

பெய்த செ[ழு]ஞ்செவிப் பேதை, சிறுதாழ்செறித்த மெல்விரல்சேப்ப,
வானையீர்த்தடி வல்லிதின் வதைஇப், புகையுண்ட டமர்த்த கண்ணன்”
நற். ௧௨0: ௩ - ௬. (உ) “மரகதத் தாள்செறி, காந்தண் மெல்விரல்
காப்ப வணிந்து” சீலப். (சு) ௯௭ - ௮. என்பவற்றாலும் விளங்கும்.

- க. (அ) “கூற்றுவெகுண்டு வரினு மாற்றமாற் றிலையே” பதிற். ௧௪: ௧௮.
(ஆ) “கூற்றுடன்று மேல்வரினுங் கூடி யெதிரிந்தகு, மாற்றலதுவே
படை” குறள். ௭௬௫. (இ) “அருகவை நமனுமாற்றான்” சீலக. ௧௧௧௪.
(ஈ) “கூற்றுவன் நன்னொடிவ் வுலகம் கூடிவன், தேற்றன வென்னி
னும் வெல்ல வேற்றன, மாற்றவன்றம்பி” (உ) “கூற்றையுங் கட்பொறி

குறுகக் காண்பரே, ஊற்றுறுகுருதியோ மெயிருமுண்பரால்” கம்ப. விபீடணனடை. சுஅ. இலங்கை கேள்விப். ௨௨. (ஊ) “மாமறலினேர் வரினூர், தோற்க வாதவர் மூவருந் தம்முயிர் தோற்றார்” வில்லி. பதினாண்டுகாம்போர். சுசுஅ.

௨. (அ) “நட்டார்க்குத்தோற்றலை நானுதோன்” என்பதனை ‘அதற்கு வினை யுடைமையின்’ என்னும் நான்காம் வேற்றுமையை முடிக்கவரும் பொருள்வேறுபாட்டுச் சூத்திரத்து அப்பொருட்கிளவியும் அதன்பால்’ என்பதற்கு ‘மேற்கோள் காட்டினர், நசுசினார்க்கினியரும் வேறொரு வரும்; (ஆ) சேனாவரையர் ‘நட்டார்க்குத் தோற்கும்’ என இதனை உரையாடையாக எடுத்துக் காட்டினர்; நோல். வேற்றுமை. கு. சுரு. (இ) “ஆதியென்றதனானே... ..” ‘நட்டார்க்குத் தோற்றலை நானு தோன்’ என்பனபோல இதற்கு இதுவென்பது படவருவன பிறவுங் கொள்க” என்பர், இ - வி. உரையாசியர்; இ - வி. கு. ௨௦௩. (ஈ) “வன்பிற்றளரார் நட்டார்க்கு மடங்கித் தோற்ற னானரே” விநாயக. அரவியற்கை. சுசுசு.

௨. தும்பி கரு நிறமுடைத, தால்பற்றி “நீலக்கடைச்செறி” என்றார். இந்நூற்பக்கம் சுசு௦: ௨ - ஆங்குறிப்பும் “மணிநிறத்தும்பி” சு . சுசு: ௨. என்பதும் அதன் குறிப்பும் “மணச்சிறைத் தும்பி” துறு நகஉ. என்பதும் “தும்பி, யரியினங் கடுக்குஞ் சரிவன னாம்பரத். என்று (அகம். ௨௨௩. சுசு - ௨) கருங்கூந்தற்குத் தும்பி உவடைபாக்க! பெற்றிருத்தலும் “நிறங்கருகித் தும்பி பாய்ந்துகைத்தனவே” (சீவக ௧௨௨அ) என்புழி ‘இயல்பாகக் கருகினவேனும் இவ்வருத்தத்திற்கு கருகியென்றார்’ என்றொழுதியிருக்கும்விசேடவுரையும் இங்கே அறிது பாலன.

புடைய(க) மகளிர் கையிலிட்ட தாட்கட்டாகிய நீலக்கடைச்செறிபோலக்(உ) காந்தளினது முகையின்மேலே அஃது அலருவகாலம் பார்த்திருக்கும்; எ-று.

என்பதனால், நஞ்சுற்றத்தார் மனநெகிழ்ந்து வரைவிற்கு உடம்பகிள் காலம் பார்த்திருக்கின்றனென்றாலாக உள்ளுறையுமவ கொள்க. இது பயவுமப்போலி. போலவென்னும் வினையுமம் இதற்குச் சிறப்புக்கொடுத்து

க. மகளிர்கைக்குக் காந்தள் உவமையாகக் கூறப்படுதலை கலி. நிக. ௩ - ௪ - ஆம் அடிக்குறிப்பிற்காண்க; கையென்றது விரலையெனின் (அ) “நெடுவரையிசையு காதண்மெல்விரல்” (ஆ) “செழுநகுலைக் காந்தள் கைவிரல்பூப்பவும்” (இ) “விரலேகாந்தளவு கொழுமுதை போன்றன” (ஈ) “காந்தன் முகைபுரை விரலின்” (உ) “காந்தன் முகிழ்விரலாற் கண்ணியுற கைதொடாள்”(ஊ) “காந்தனஞ் செம்முதைகை, விரலென்ற கொல் செறித்தார்”(எ) “காந்தன் மென் முகையின் முகிழ்விரல் குவித்து” என்பன ஒப்புநோக்குக.

உ. (அ) “அகலினைக்காந்த எவங்குருலைப்பாய்ந்து, பதவையிழைத்த பங்க ணிராஅற், நேனுடை நெடுவரை” நற். ௧௮௮: ௮ - ௧௦. (ஆ) “காந்த, ணறந்தா தூதுங் குறுஞ்சிறைத் தும்பி” தறுந். ௨௩௬. (இ) “நாறு குலைக் காந்தட், கொங்குண வண்டின்” ஐங். ௨௩௬. (ஈ) “காந்த,ளணி மலர் நறுந்தா தூதுங் தும்பி”(உ) “காந்தட், கொழுமடற் புதுப்பூதுங் தும்பி” அகம். ௧௦௮: ௧௮ - ௬, ௧௩௮: ௧௩-௮. (ஊ) “கல்லோங் குயர்

வரைமேற்காந்தண்மலராக் காற், செல்லாவாஞ்செம்பொறி வண்டினம்”
நாலடி. உஅங. (எ) “குலையுடைக் காந்த வினவண் டிமிரும், வரையக
நாடலும்” ஐந்திணையேழு. ந. (ஏ) “நானிறச சுரும்பும் வண்டு நன்மணி
யணியிற் சாரத், தேனாக மலர்ந்து சாய்ந்த சேயிதழ்க் காந்தட் செம்பூ”
கம்ப. கார்கால. உசு. (ஐ) “பொன்மணி வண்டிலீழ்ந்த காந்தளம்
போது போல” திருவிளை. திருமணப். கடுக. எனக் காந்தளில் வண்டு
மொய்ப்பதாகக் கூறுதல் காண்க. (ஓ) “சுரும்பு மூசாச் சுடர்ப்பூங்
காந்தன்” முருகு. சந. என்பதன் அமைதி ‘தான் விரும்புதலின்’
எனப் பெய்துரைத்த அதனுரையால் அறியலாகும். (ஔ) “நெருப்
பவிர்த்தனைய காந்த ணிரைநிரை மலர்ந்து நிற்பச, சுருப்பின நெருப்
பென் நெண்ணித் தூரத்தே யகலுங்காட்சி, பருப்பதச சிலைக்கைநாதன்
பயந்தவன் முடிக்க ணேற, விருப்பன வென்று மூசா திடையொழிந்
தகல்வபேன்ற” என்பதும் அதுவே. (ஐ) “மலர்த காந்தண் மாற
னாதிய, கெம்பறைத தும்பி சூர்நகைத் தா அய்ப், பறைபண் ணழியும்
பாடுசா னெடுவரை” என்பதும் இங்கே அறிதற்பாலது.

(பிரதிபேதம்) * பாத்திருக்கின்றோருள்ளாக

உசுஉ

கலித்தொகை சாந்.

நின்றது. (க) தொலையாமையுந் (உ) தோற்றலை நாணாமையும் முருகனுக்கு உண
வாகல் புராணங்களான் உணர்க.

சுஉ + வெருள் புட னேக்கி வியலறை யூக
மிருநீங் கிறுவரை யூர்பிழி பாடும்

(ந) வருடைமான் குழவிய வளமலை நாடனைத்
தெருளத் தெரியிழைய நீயொன்று பாடித்தை

எ - து: தெரிந்த இழையினைபுடையாய் அகற்சியையுடைய பாவையி
 லிருந்த கருங்குரங்கைச் சேரவெருண்டொபார்த்து இருள்செறிந்த பக்க
 மலையிலே எறி இறங்கி ஆடும் வருடைமானின் குழவினைபுடையனவாகிய
 வளப்பத்தையுடைய மலைநாடனை வினகை நீஒன்று பாடுவொயென்றாள்; எ - து.

(ச)பாடித்தை,முன்னிலை வினைத்திரிசொல்;வருடைமான்குழவி தன் இள
 மையான் வெருளத்தகாத பூகத்தை வெருண்டாற் போல நீயும் நஞ் சுற்றத்
 தார் வரைவிற்குடம்படாரோவெனக்கருதிச் சுற்றத்தாரை வெருளாநின்றாய்;
 அது தகாதெனக் கூறினானென உள்ளுறையுமவங்கொள்க. இது வினைபுலமப்
 போலி. “தவலருஞ்|| சிறப்பினத் தன்மை நாடின, வினையினும் பயத்தினு

க (அ) “ஒங்குவிறற் சேன, யாரா ஷடம்பினீ யமர்த்துவின யாடிய,
 போரால் வறுகைக்குப் புரந்தா னுடைய... ..திருந்துகோன்
 குமன்றன் மெய்யிற் பிரிவித், நிருங்கண் வென்யாட் டெழின்மறி
 கொடுத்தோன்” டி. இ. ௫௪ - ௬௨ என்பதனாலும் (ஆ) “இவ்வா
 ரமார் பொருமெல்லையி லீசன் மைத்தன்ஐவாளியினற்
 சமனற்ற லடக்கி னாலல்” கந்த. திருவின. ௫௬. என்பதனாலும்
 தொலையாமை விளங்கும்.

உ. இது குறிக்குஞ்செய்தி, தந்தையாரை வலம்வந்து தரையனார் முன்பு
 பழம்பெற இவர் உலகுசூழ்ந்து பின்புவந்தனரென்பதோ,வள்ளிநாயகி
 யாரால் மாலைகொண்டு இவர் கைபிணிக்கப் பெற்றனரென்பதோ,
 உடன்பயின்ற மழுவா னெடியோன் குருகுபெயாக் குன்று துளைக்க
 இவர் ஆற்றியிருந்தனரென்பதோ, வேறியாதோ, புராணம் வல்லார்
 வாய்க்கேட்டினர்க.

க. (அ) குழவியென்னும் இளமைப்பெயர் வருடைக்கும் வருமென்பதற்கு
 “வருடைமான்குழவிய வளமலைநாடனை” என்பதுமேற்கோள்; நொல்.
 மாபு. சூ. கஅ. ௩௪. சீவக. ௩௫௫-ஆம் செய்யுளின் உரைபுடம்பார்க்க.
 (ஆ) குழவியென்பது வருடைக்குமுரிய மாபுப்பெயரென்பார் மயிலை
 நாடார். நன். பொது. சூ. ௩௭. (இ) உலி. ௫௦: ௨௧-௨. பார்க்க. (ஈ)
 வருடையின் செய்தியை நலி. ௫௦: ௪-ஆம் அடிக் குறிப்பிற் காண்க.
 ச. பாடித்தை கலி. ௪௦: ௧௦.

இரண்டாவது குறிஞ்சி எ.

உகாந்.

முறுப்பினு முருவினும், பிறப்பினும் வருஉக் *திறத்த வென்ப" என்னும் (க) உவமவியற் குத்திரத்தில் 'திறத்த' என்றதனால் தலைவன் நாட்டிலுள்ளன கூறித் தலைவிகேற்ற உவமைதோன்றாச் செய்தலுங் கொள்கவேன்றார்.

கக நுண்பொறி (உ)மான்செவி பேல (ஊ)வெதிர்முளைக்
கண்பொதி பாளை கழன்றுகும் பண்பிற்றே
(ச)மாறுகொண் டாற்றா ரெனினும் பிறர்குற்றங்
கூறுத நேற்றாதோன் குன்று

எ - து: செல்வமுதலியவற்றொடு மாறுகொண்டு அவற்றைப் †பொரு திருப்பவென்று பலருங் கூறினும் பிறர் குற்றத்தைக் ‡கூறுதலை அறியாதவன் குன்று நுண்ணிய பொறியையுடைய மானினுடைய செவியைப்போல மூங்கின் முளையினது கண்ணைப்பொதிந்த பாளை கழன்றுவீழும் பண்பினை புடைத்தெனத் தலைவிகுறிஞள்; எ - று.

இதனால் அவன் வரையாமையின் நம்மேனியிற் ரோன்றிய வருத்தமும் நீங்கி நம் மேனியும் இனிப் பொலிவுபெறுமெனக் கூறினாளாக உள்ளுறை யுவமங்கொள்க. இஃதுஉருவாவம்போலி.குற்றங்கூறுதல்தேற்றாதானெனவே நாஞ்செய்த தீங்குகளையும் காணுனென்றாள். முருகனும் திருமேனிகொண்டு திரிதலின் அவற்கும் குற்றங்கூறுமை || ஏற்றினாள். மேல் தோழிகூறுகின்றாள்.

உ௦ புணர்நிலை (ரு)வளகின் குளகமர்ந் துண்ட

(க)புணர்மருப் பெழில்கொண்ட வரைபுரை செலவின்
வயங்கெழில் யாணைப் பயமலை நாடனை
(எ)மணநாறு கதுப்பினாய் மறுத்தொன்று பாடித்தை

க. தோல். உவம. கு. உரு.

உ. “விழிக்கு டைந்தமான் செவிகண்மெல் வியனல்லரர் தடிந்தல், வழிக்க
ஞற்றியாங் குயர்ப்பணை கண்பொதி பாளை, கழிக்கும்” தணிகை. திரு
நாட்டிப். ந.உ.

ங. “எழாரெந், பைங்கழை பொதிகளைத் தன்ன விளர்ப்பின், வளையில்
வறுங்கை” புறம். உருங். ந. - ரு.

ச. “மாறுகொண் டோரா மனத்தின னாகி” மணி. உங். கசஉ.

ரு. “இளகு காழகிற் சந்தனப் பொதும்பரெவ் விடனும், வளகு மேய்ந்து
சேவகங்கொளு மாமத மொழுக்கும்” தணிகை. திருநாட்டு. ந.க.

க. “புணர்மருப் பியாளை” சீவக. கசஉக. “யாளைப் புணர்மருப்பு” சீவக.
உருக, உருகக.

எ. “அரிவை கூந்தலி, னறியவு முளவோ” துறந். உ.

(பிரதிபேதம்) * நிறத்தியல், † பெருநிருப்பர், ‡ கூறுதலறியாதவன், || ஏற்றிகுள் புணர்நிலை

உகச

கவித்தொகை சாக.

எ - து: பிடியோடு கூடிய நிலைமையினை * புடைய வளகென்னும் புதவினது
தழைப்பை மனம்பொருந்தித் தின்ற, இணைந்த கொம்புகள் அழுகுகொண்ட
வரை * கடத்தனை யொக்குஞ் செலவினால் விளங்குகின்ற அழகினை புடைத்
தாக்கிய யானைகளை புடைய பயினை புடைய மலைநாட்டினை மணம் நாளும் மயிரினை
புடையாய்; முன் இயற்பட மொழிந்ததனை மறுத்து இனி இயற்பழித்து
ஒன்று பாவொவாயாக; எ - று.

நிலைமையை புடைய யானை, தின்ற யானை, அழகினை புடைத்தாகிய
யானையென்க.

மருப்பெழில்கொண்டவரை, இவ் பொருளுவமை.

இதனால் (க) விலங்குகளுக் தமக்கு வேண்டுவனவற்றை நுகர்ந்து வருத்த
||யின்றி ஒழுக்கிறைப்போல நாமும் நமக்கு வேண்டுவனவற்றை நுகர்ந்து இல்
லறத்தையும் நிகழ்த்தி வருத்தயின்றி ஒழுக்குமாறு வரைந்துகொள்வனென்ற
ளாக உள்ளுறையுமொ கொள்க. இது பயவுவமப்போலி. மறுத்தொன்று
பாடித்தை - என்றதன் பயன் இவன் களவொழுக்கங் கருதாமல் வரைந்து
கோடலே கருதினானெனத் தலைவன் உட்கொண்டு கடிதின்வரைதலாம். = அது
கேட்ட தலைவி கூறுகின்றாள்.

உச (2) கடுங்க (நு) ணுழுவை யடிபோல வாழைக்
கொடுங்காய் குலைதொறாஉந் தூங்கு மிடம்பையா
(சு) லின்மை x யுரைத்தார்க் கதுகிறைக்க வற்றாக்காற்
றன்மெய் துறப்பான் மலை

க. (அ) “கோழிலை வாழைக் கோண்மிரு பெருங்குலை, பூழுறு தீங்கனி
யுண்ணுநர்த் தடுத்த, சாரம் பலவின் களையொழிப்படு, பாறை நெடுஞ்
சுனை விளைந்த தேற, லறியா துண்ட கடுங் கையலது, கறிவளர் சாந்த
மேறல் சொல்லாது, நறுவீ யடுக்கத்து மகிழ்த் துகண் படுக்குவ, குறியா
விற்ப மெளிதி னின்மலைப், பல்வேறு விலங்கு மெய்து நாட, குறித்த
விற்ப நினக்கெவ னாரிய” அகம். உ: க - ௧௦. (ஆ) “எழங்குலை
வாழையி னின்கனி தின்றின மத்தியந்தண, செழுங்குலை வாழை நிற
லிற் றுயில்கிலம்பா” கோவையாடி: ௨௦௦.

உ. “கடுங்கணிரும்புலி” கலி: சுரு: ௨௩ - ௪.

நு. (அ) “மெம்புலி யடிய பைங்காய்க், கோழரையரம்பை” னடைநம். சுயம்.
கடுங். (ஆ) “கதலிப் புலியடிக்க குலை” கீறு. நாட்டு. ௩௪.

சு. “சுத விரந்தார்க்கொன் றுற்றது வாழ்தலிற், சாதலுங் கூடிமாற்ற”
கலி. சு: ௧௧-௨. என்பதும் அதன் குறிப்பும் இங்கே ஒப்புக்கோக்கற்
பாலன.

(பிரதிபேதம்)* உடையயாரினான்கென், † தின்றயாரின் இணை, ‡ பாரியாயென்றான் தோழி
மருப், || இன்றியேடுமுடினும், + ' என்றதனும்பயன், = கடுக்கணுமுயை,
x உரைத்தாத்து.

இரண்டாவது குறிஞ்சி எ.

உ.கூ.டு

எ - து* மிடியாலே பொருளின்மையைச் சொன்னார்க்கு அப்பொருளை
[அவர்க்கு] நிறைத்தவாற்றாதபொழுது தன்மெய்யைத் துறக்கும்வன்மலை தறு
கண்மையையுடைய புலியின் அடியைப்போல வாழையினது வீணாதகாய்
குலைகடோறும் துங்கும்; * எ - று.

புலியடிபோல, வாழைக்குலை துங்குமென்றதனான் கம்மைவரையாமையிற்
கொடியன்போற் றோன்றினான், அவன் இனி வரைத்துக்கொண்டு நமக்கு
இனியனாவனென உன்னுறையுமவன்கொள்க. இது வீணையுமப்போலி.

இனி முருகற்கு ஏற்றுங்காற் பிறவித் தமொற்றத்தான் வீடு பெறுத
வின்மையை உரைத்தார்க்கு அவ்வீடு பெறுத்தன்மையைத் தான் நிறைவித்தலை
அவர்கள்கொள்ளமாட்டாதகாலத்துத் தன்றிருமேனியைக்கைவிட்டு அவர்கள்
மனத்தே தங்குகின்றவனெனக் கூறுக. “ஒருகீ யாகத் தோன்ற விழுமிய
பெறலரும்பரிசினவ்கும்” என்றார் (க) முருகாற்றுபடையில், (உ) “தன்னையுன்னி
யென்னை, யாக்கிய போழ்தே யானவ னாயினேன்” என்பதனானும் உணர்க.

எனவாங்கு

எ - து: என்று; எ - று.

ஆங்கு, அரை.

உ.கூ கூடி யவர்திரம் பாடவென் றோழிக்கு

வாடிய மென்றோளும் வீங்கின

வாடமை வெற்பு னளித்தக்காற் போன்றே

எ - னு யானுந் தலைவியுள் கடித தலைவன் நிறத்தையும் முருகன் நிறத்தையும் பாடினோமாக, என்னுடைய தோழிக்கு அசைகின்ற மூங்கிலையுடைத்தாகிய வெற்பையுடையவன் அளித்தபொழுது போன்று முன் அளியாமையான் மெலிந்த மெல்லிய தோள்களும் சிறந்தன ; எ - று.

எனத் தன்னுள்ளே கூறுவானாய்; தலைவன் சிறைப்புறமாகக் கூறினான்; அவன் கடிதமாக வரைதற்கு.

இதனால், தலைவற்குச் சூழ்ச்சிபிறந்தது.

இப்பாட்டு முழுதும் முருகற்குப் பயன்படாது தலைவற்குப் பயன்பட்டு நின்றவாறு உணர்க.

இது கொச்சகங்களும் விரவி வந்தமையிற் கவிவெண்பா வின் வேறுபட்டு வந்த கொச்சகம். (எ)

க. முநுத. உகச-தி. அங்கு இப்பகுதியின் இறுதிச்சொல் கல்குமதியென்று கொள்ளப்பட்டு அதற்கு ஏற்ப இலக்கணக்குறிப்பும் எழுதப்பெற்றிருக்கிறது.

உ. 'தன்னையுன்னி யானவனாயினேன்' என்னும்இச்சொற்றொடர் திருமுருகாற்றுப்படை. ககக - டு-ஆம் அடிகளினுரையில்மேற்கோளாக வருதுள்ளது.

(பிரதிபேதம்) * எனத்தலைவிகுறிஞன்புலியடி, †தோன்றி.

24

உகசக

கவித்தொகை. சச

(சச. 5) 'கதிர்விரி கனைசுடர்க் கவின்கொண்ட நனஞ்சார

லெதிரெதி ரோங்கிய மால்வரை யடுக்கத்

ததிரிசை யருவிதன் னஞ்சினை மிசைவீழ

முதிர்ண ரூழ்கொண்ட முழவுத்தா ளெரிவேங்கை
வரிதுத லெழில்வேழம் பூநீர்மேற் சொரிதரப்
புரிநெகிழ் தாமரை மலாங்கண் வீரெய்தித்
திருநயர் திருந்தன்ன தேங்கமழ் விறல்வெற்பு;

அ தன்னெவ்வங் கூரினு நீசெய்த வருளின்மை
பெண்ணையு மறைத்தாளென் றோழி யதுகேட்டு
நின்னையான் பிறர்முன்னர்ப் பழிகுற றுணணி;

கக கூருநோய் சிறப்பவு நீசெய்த வருளின்மை
சேரியு மறைத்தாளென் றோழி யதுகேட்டாங்
கோருநீ நிலையலை பெனக்கூற றுணணி;

கச நோயட வருந்தியு நீசெய்த வருளின்மை
யாயமு மறைத்தாளென் றோழி யதுகேட்டு
மாயநின் பண்பின்மை பிறர்கூற றுணணி;
எனவாங்கு;

கஅ இனையன தீமை நினைவனள் காத்தாங்
கனையரும் பண்பினு னின்றீமை காத்தவ
ளருந்துய ராரஞர் தீர்க்கு
மருந்தாகிச் செல்கம் பெருமநாம் விரைந்தே.

இது வரையாது வந்தோழகுந் தலைவனை, தோழி, தலைவியது கற்பு
*யித்தியும் இவ்வோழகீகம் அலராகின்றமையும் அவளது ஆற்றமையுங் கூறி
வரைவுகடையது.

இதன்பொருள்.

(3)கதிர்விரி கணைசுடர்க் கவின்கொண்ட (2)நனஞ்சார
லெதிரெதி ரோங்கிய மால்வரை யடுக்கத்

க. கணைசுடர், கலி. கஉ௦: அகம். சஎ: க.

உ. “நனஞ்சாரல்” கலி. சடு: சு. ழஉ: சு.

(பிரதிபேதம்) * மிகுதியு மலரங்கிற்றமையும்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி. அ

உசுஎ

ததிரிசை யருவிதன் னஞ்சினை மிசைவீழ

(3)முதிரிண ருழ்கொண்ட (2)முழவுத்தா (௩)ளெரிவேங்கை

(ச)வரிதுத லெழில்வேழம் பூநீர்மேற் சொரிதரப்

புரிநெகிழ் (௫)தாமரை மலரங்கண் வீறெய்தித்

திருநயந் திருந்தன்ன தேங்காழ் (3)விறல்வெற்ப

எ-து: எதிரே எதிரேஒங்கிய பெருமையையுடைய மலையினது அகற்சியை யுடையசாரலில் (எ) இனஞாயிற்றினுடைய விரிகின்ற செறிந்தகிரணங்களி னுடைய அழகைத் தன்னிடத்தேகொண்ட மாணிக்கப்பாறையிலே நிற்கப் பட்டு முழயுகுகின்ற ஓரையையுடையவாய் இரண்டுமலையினின்றும் வீழ்கின்ற

க. (அ) “முதிரிணர்” (ஆ) “முதிர்கோங்கின் முகை” கலி. ழசு: உ, உ௩.

(இ) “முதிர்மலர்” பெருங். (ச) ழு: சஅ.

உ. (அ) “முழாவரைப்போங்கை” (ஆ) “முழா அரைப் போங்கை” (புறம்.

அடு: எ. ௩எடு: ச.) (இ) வேம்பின் முாரை முழுமுதல்” (பதிந்.

ழம் பதி.கஉ-ச) என மாத்தினடிக்கு முழவு உவமிக்கப்படுதல்காண்க.

௩. (அ) “எரியகைந் தன்ன வீததை யிணர, வெங்கையம் படுகினை” நற். ௩௭௧: ௩ - ௪; (ஆ) “எரியருள் வேங்கை” ஐங். ௨௧௪; (இ) “எரியிணர்வெங்கை” பரி. ௧௧: ௭௭; (ஈ) “எரிவேங்கை” கலி. ௪௫: ௧௭; (உ) “எரிமருடோன்றல வொண்பு வேங்கை” (பி - ம்) அகம். ௨௧௮: ௨௦ - ௨௧.

௪. “நாண்மருப்பின் மதயானை நறியவைந் தாமரை மடந்தையைத், தேன் மதர்ப்பத் திளைத்தாங்கு” என்புழி ‘நான் மருப்பென்பது யானை யிரண்டினை யுணர்த்திற்று’ என்று விடயமும் ‘இரண்டானை பக்கத்தே நின்று நீரைச்சொரிய நடுவே நாமரைப்பூவிலே யிருந்த திருமகளைத் திளைத்தாற்போலே’ என்று பொருளும் கூறி “வரிதுத லெழுவ்வேழம் திருகயத் திருந்தன்ன” என்பதை மேற்கோள் காட்டினர், ௩௪. சீவக. ௨௫௧௫. (ஆ) “நிரைத்த யானை முகத்துவரி கடுப்ப” நற். ௧௭௭: ௫; (இ) “களிறு தன், வரிதுதல் வைத்த வலதேம்பு தடக்கை” அகம். ௩௪௧: ௧௧ - ௨. (ஈ) “களிற்று முகவரியின்” புறம். ௧௧௧: ௨.

௫. “பெருமலர்ப் பிரிந்த திருமக னம்மல, ருருங்கவினெய்தச் சென்று சேர்ந் தாக, கருங்கலத் தொண்மனை பொலியப், பெருந்தகைத் தோளி பெயர்த்தனை சென்மே” தமிழ்நெறி. மேற்.

௬. “விறல்வெற்பு” இந்துர்ப்பக்கம் ௫௧ - ௫ - ஆறு குறிப்பும் கலி. ௫௩: ௨. ‘விறன்மலை’ என்பதன் குறிப்பும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கப்படலான.

௭. (அ) “வீறு பஞ்சின்றி யமுதநெய் மாட்டிய விளக்கே, சீறு வெங்கதிர் செறிந்தன பேர்சல திரியா, மாறின் மண்டில நிரப்பிய மாணிக்க மணக்கந், பாறை மற்றொரு பரிதியிற் பொலிவன பாராய்” என்பது

௨௬௮

கவித்தொகை ௪௪.

அருவி தனது அழகியகொம்புகளின்மேலேவீழ்தலாலேமுதிர்ந்தகொத்துக்கள்

அலர்தல்கொண்ட முழவுபோலத் தாளிணையுடைய கெருப்புப்போலத்
வேங்கை, புகரிணையுடையமத்தகத்திணையும் அழகிணையுமுடைய (க) யானைகள்
பூவொடு கூடிய நீரை மேலே சொரியாநிற்க எக்காலமும் முறுக்கு நெகிழ்த்த
தாமரைமலரினது அழகையுடைய(உ)அல்லியிலே(ங)வீறுபெற்றதத் திருமகள்
விரும்பியிருந்தாலொத்த தேனாலும் வெற்றியிணையுடைய வெற்பனே ; எ - று

கூடரின் கவினைக்கொண்ட அடிக்கமெனவே மாணிக்கப்பாறை யென்
னும் பொருள் தந்தது. எதிர் எதிர் ஒங்கிய வகைகளைத் தலைவன் சுற்றத்தாருந்
தலைவி சுற்றத்தாருமாகவும், அவற்றிடையடுக்கத்தைத் தலைவன் மனையாகவும்,
இரண்டருவியும் வீழ்கின்றதனை இருவகைசுற்றத்தாருஞ் செய்கின்ற சிறப்புக்
களாவும், இணர் ஊழ்கொண்டதனைப் புதல்வர்ப் பயத்தலாகவும், வேங்கை
யைத் தலைவியாகவும் உள்ளுறையுலமவ்கொள்க. இது பயவுலமப்போலி.
இதனாற் கூறியது நின் நாட்டில் உறைகின்ற வேங்கை சிறப்பெய்தினாற்
போலத்தலைவியும் நின்னில்லின்கணவந்துசிறப்பெயதுமாறு கடிதின்வரைந்து
கொள்கவென்றதாயிற்று. வரிறுதலெழின் முதலாக, நிருநயந்திருந்த(ன்ன)
வென்ற எணையுலமம் *முற்கூறிய உள்ளுறையுலமத்தைத் தருகின்ற கருப்
பொருட்டுச்சிறப்புக்கொடுத்தாலும்உள்ளுறையுலமம்போலத் திணையுணர் தலைத்
தன்னாது நின்றது. இதற்கு (ச)வீதி முற்கூறிலும்.

(கம்ப. சித்திர. ௧௫) இதனோடு ஒப்புநோக்கற்பாலது. (ஆ) “மஞ்ச
ளாவிய மாணிக்கப் பாறையின் மறைவா, செஞ்செ வேனெடு மரகதப்
பாறையிற் றெரிவா, விஞ்சை நாடியர் கொழுநரோ டேனார் விமலப்,
பஞ்ச ளாவிய நெடிச் சுவடுகன் பாராய்” என்றும் (கம்ப. சித்திர. ௨௦)
‘மாணிக்கப்பாறையிடத்து’ என்றும் (கலி. ௨௩) பிறவிடத்தும்
மாணிக்கப்பாறை கூறப்படுதலும் காண்க.

க. (அ) “கள்ளவீழ் கமழ்கோதைக் காவலன் நிருமகனே, வெள்ளிரு மத யானே விழுமணிக் குடமேற்றித், தென்னன் மண்ணுநீ ராட்டினா தேமலர்மே, வெள்ளினிழை யவனொததா னுருவதுண னுசுப்பின்னான்” (சீவக. உசநக.) (ஆ) “தைய லானையொர் தாரணி தோளினு, நெய்கொ ணோதியி னீர்முகக் தெற்றினான், செய்ய தாமரைச் செல்வியைத் தீய் புனல், கையி னாட்டிவ களிந்தர சென்னகே” (கம்ப. நீர்வினே. உரு.) (இ) “நடுவே இருவும் இரண்டுபுறத்தும் இரண்டிசெங்கழுநீர்ப்பூவும் இரண்டு பிடியுமாக வகுத்த உத்தரக்கற்கவி” (நெடு. அக - ௫. விசேட வுரை) என்பவைகளும் இந்நூற்பக்கம் உசள: ச. (அ) குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. (அ) “அல்விசே ரணவகிந்து” (ஆ) “அல்விபுட் பாவையன்னான்” சீவக. ககஉ, கடு௦; (இ) “அல்வி யக்கமலை” கூர்ம. இராமனவ. க௦௩.

ங. வீறு - வேறென்றற்குயில்லாத அழகு.

ச. இந்நூல் உகக - ஆம் பக்கம் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * முதற்கூறிய.

இரண்டாவது குறிஞ்சி அ.

உசுசு

அ (க) தன்னெவ்வங் கூரினு நீசெய்த வருனின்மை
யென்னையு மறைத்தாளென் றேழி யதுகேட்டு
நின்னையான் பிறர்முன்னர்ப் பழிகுற றுளுணி

க. “தன்னெவ்வங் பழிகுற றுளுணி” என்றபகுதியை, (அ) “காதன் மிகுதியுளப்படப்பிறவும்” என்புழி, பிறவுமென்பதனால் தலைமகள் தன்னையுழி (மி)ந்தமை (தோழி) கூறுதலும் தலைவன் மாட்டுவரும் இடைபூ மஞ்சுதலுக்கொள்கவென்று கூறித் தலைமகள் தன்னையுழி (மி)ந்ததற்கு, இளம்பூரணரும், (ஆ) “எண்ணரும்பன்னகை கண்ணியவகையினும்” என்

புழி, பலகைகுறித்த பகுதி என்னமறைத்த வெவ்வுகியரென்றலும்
அரியாள் போறலும் குறியாள்] கூறலும் படைத்துமொழி கிளவியும்
குறிப்பு வேறுகொளலும் பிறவுமாமென்றுகூறிப்பழிகூறவேனென்று
தலைவி குறியாததொன்றைத் தோழி கூறினதற்கு நச்சினுர்க்கினியரும்
தோல். கன. கு. உட. (இ) தலைமகளறிவு தலைமகற்கு அறிவுறுத்தற்கு
நாற்கவிராசகம்பியும்; நாற்கவி. கு. ககக மேற்கோள் காட்டினா.
(ஈ) “ஊரல ரெத்தரற்ற வுன்னாய்நீ துறத்தலிற், கூருந்தன் னெவ்வ
கோ யென்னைப் பறைத்தாண்மன்” கலி. கடச; ௫ - சு. (உ)
“தானும் யானுமென் றிருவே றிலமே, யானு மறியாக் கரப்பினன்,
மானுண் கண்ணி வரையர் மகனே” தமிழ்நெறி. மேற். (ஊ) “கன்னிய
ருற்றனோய் கண்ண னுர்க்குமஃ, நின்னதென் றுரையலர் நானின்”
கீவக. ௧௦௨௮. (எ) “மெல்லிய லொருத்திதான் விருமபுஞ் சேடியைப்,
புல்லிய கையினள்போதி துதெனச, சொல்லுவா னுறவுற நானுஞ்
சொல்லல, எல்லையில் பொழுதெலா மிருந்துவிம்மினா” கம்ப.
உண்டாட்டி. சக. (ஏ) “தாமுறுகாமத் தன்மை தாங்களே யுரைப்ப
தென்ப, தாமென லாவதன்றலருங்குல மகளிர்க்கம்மா” கம்ப. சூர்ப்ப.
சுரு. (ஐ) “தையனல்லாள்பழி சாற்றுவல்லா, னென நானி நன்பழி
தான்மறைத தானன்ப வென்னைபுமே” தஞ்சை. உட. (ஒ) “திறற்கே
புலியன்ன கோழிக் குலோத்துங்க சென்னிவெற்பி, ஹற்
கேதஞ் சொல்லி யுனைப்பழித் தேன்சுழி, தோடுபொன்னி, யதற்கேச
வல்லி யதற்குள் நாண் யனைமுதலாம், பிறாககே யொளிப்பதொளித்தா
னெனக்கும் பெருந்தகையே” குலோத்துங்க. உளக. (ஓ) “தெரிவை
யர்க்குளங் கூசு மாசைநோய் கூறுகிற்பதென், நெமமனோகளுஞ்
சொல்லுவா” வில்லி. வேத்திர. ௫. (ஔ) “முத்தே நிகர்த்த குறுகை
யானை முதுக்குறைசோ, தித்தேன்றன் னொண் மறைத்தா னெனைபுஞ்
செகதலத்தி, லெததேவ ரும்புக ழாழ்வார் குருகை யிறையவ நான்,
பொய்த்தேனு முன்னைப் பழித்தாலுஞ் சற்றும் பொறுக்கிலனே”
மாறங்கோவை. உகக. (ஐ) “தற்பழி யாகநின் றன்பழி நானித்
தலைவறத், தற்பழி யாது மடமாநெனைபுங்கராதனளே” நீடுவேங்கை.

எ-து: என்னுடைய தோழி தன்னுடைய வருத்தமுறநிற்கவும் நீ செய்த அருளில்லாமையை என்னையும் உட்பட மறைத்தாள்; அவள் இங்ஙனம் மறைத்தது அவ்வருளின்மையைக் கேட்டு யான் நின்னைப் பிறர்முன்னே பழி கூறுதலைத் தான் நாணிக்காண்; எ - று.

யான் பழிகூறுவேனென்று தான் நாண்யெனத் தலைவி குறியாததொன் றைக் கூறினமையின் *இது (க)குறியா கூறலாம்.
உம்மை, சிறப்பு.

கக கூருநோய் ஈசிறப்பவு நீசெய்த வருளின்மை
சேரியு மறைத்தாளென் றோழி யதுகேட்டாம்
கோருநீ ஈநிலையலை யெனக்கூற றுளுணி

எ - து: என்னுடைய தோழி மிகுகின்ற காமநோய் சிறவாநிற்கவும் நீ செய்த அருளில்லாமையைச் சேரியிலுள்ளாரும் அறியாதபடி மறைத்தாள்; அவள் இங்ஙனம் மறைத்தது அவ்வருளின்மையைக் ||கேட்குமப்பொழுதே நீ நிலைபே றுடையயல்லையென்று யான் பிறர்க்குக் கூறுதலைத் தான் நாணிக்காண்; எ - று.

உம்மை, சிறப்பு. (௨)திரும், அசை.

கச நோயட வருந்தியு நீசெய்த வருளின்மை
யாயமு மறைத்தாளென் றோழி யதுகேட்டு
மாயநின் பண்பின்மை பிறர்கூற றுளுணி

ஞான வேயறி யாவகை பார்த்தெனையும், பண்ணையும் தேமொழி
நாணு மறைத்தனள் பாகருதவே” தீருவாவடுதுறைக். ௨௫௪. (ஆஆ)
“நண்பாமுழு முத்தமுலை, யுழியேறு பீருவ கழலும் வளைபு முணர்ந்
துனக்குப், பழியேறு மென்று மறைத்தா ளெனையும் பசுங்கொடியே”
கீகாழி. ௨௮௧. என்பவைகள் இத்தாழிசைக் கருத்தையும் (இஇ)
“தன்னையும் தோளையுந் தோளினில் லாவரிச சங்கை யுங்கண், டின்னை
யிந் கோது முறுபழி நாணி புளங்கிடந்த, தன்னையுஞ் சேரியு மாயத்
துளாரு மயலுமன்றி, யென்னையுந் கூடவெற் பாமறைத் தாளென்
னிளங்கொடியே” அம்பிகா. ௨௯௬. என்பது தாழிசை மூன்றன்
கருத்தையும் ஒத்திருத்தல் காண்க.

க. இந்துர்ப்பக்கம். ௨௯௬: க - ஆம் குறிப்பில் (ஆ) பார்க்க.

௨. ஓரும் என்பதைப் புறனடையால் அசையெனக் கொண்டார், நச்;
தொல். இடை. கு. ௪௮.

(பிரதிபேதம்) * அநகுறியன் கூறலாம், குறியாவ கூறலாம். † வயப்பவும், ‡ கிசியிசு,
|| கேட்டு அப்பொழுதே.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கூ.

௨௭௧

எ - து: என்னுடைய தோழி காமநோய் வருத்துகையினாலே வருத்தியும்
கீசெய்த அருளில்லாமையை ஆயத்தையும் மறைத்தான், அவன் இவ்நன்ம
மறைத்தது அவ்வரு ளின்மையைக் கேட்டு மாயத்தை வல்ல நினது பண்
பில்லாமையைப் பிறர்கூறுதலைத் தான் நானிக்காண் ; எ - று.

ஆயத்திற்கும் வருத்தம் புலப்படாமை மறைத்தாளென்ற உம்மை, சிறப்
பும்மை.

*எனவாங்கு, அசை.

கஅ இனையன தீமை நினைவனள் காத்தாங்

கனையரும் பண்பினு னின்றீமை காத்தவ

ளருந்துய ராரஞர் தீர்க்கு

மருந்தாகிச் செல்கம் பெருமநாம் விரைந்தே

ஏ-து: நினது தீமையான் உண்டாகிய அருந்துயரத்தை அத்தன்மைத் தாகிய அரிய நற்குணத்தினனே நீ பின்னர்க் காத்தாற்போல இத்தன்மையன வாகிய தீமைகளைப் பிறரறியாதபடி நினைத்தாளாய்க் காத்தவளுடைய ஆரஞரைத்தீர்க்கும் மருந்தாகிப் பெருமா! காம்விரைந்துசெல்வேம் ; 1௭ - ௩.

தீமையாயின: இட்பப் பிரிவும் அருமை செய்தயர்த்தலுமாம்.

இதனால், தலைவற்கு டீவிரைவுபிறந்தது.

இஃது ஏழடித்தரவும் மூன்றடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான் டிச்சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கவிப்பா. (அ)

(சீட்டு) விடியல்வெங் கதிர்காயும் வேயம லகலறைக்

கடிசனைக் கவினிய காந்தளங் டுலையினை

யருமணி யவிருத்தி யரவுநீ ருணல்செத்துப்

பெருமலை மிளிர்ப்பன்ன காற்றுடைக் கனைபெய

லுருமுக்கண் ணுறுதவி ணுயர்கூர லொலியோடி

நறுவீய நனஞ்சாரற் சிலம்பலிற் கதுமெனச்

சிறுகுடி துயிலெழுஉஞ் சேணுயர் விறல்வெற்ப

அ கால்பொர றுடங்கல கறங்கிசை யருவிநின்

மால்வரை மலிசனை மலரோய்க்கு மென்பதோ

புல்லாராப் புணர்ச்சியாற் புலம்பிய வென்றோழி

பல்லிதழ் மலருண்கண் பசப்பநீ சிதைத்ததை;

கஉ புகர்முதக் களிற்றெடு புலிபொரு துழக்குநின்
 னகண்டலை யடுக்கத்த வமைபேய்க்கு மென்பதோ

(பிரதிபேதம்) * சூழ்க்கை, இணையினை, † என வரைவு கடாவினாள். ‡ வரைவு.

உஎஉ

கலித்தொகை ௪௫.

கடையெனக் கலுமுநோய் கைம்பிக வென்றோழி
 தலையின திரண்டதோ டகைவாடச் சிதைத்ததை ;

கக சுடருற வுறநீண்ட சுருந்திமி ரடுக்கத்த
 விடர்வரை யெரிவேங்கை யிணரேய்க்கு மென்பதோ
 யாமத்துந் துயிலல ளலமரு மென்றோழி
 காமரு நல்லெழில் கவின்வாடச் சிதைத்ததை;
 எனவாங்கு;

உக தன்றிமை பலகூறிக் கழறவி னென்றோழி
 மறையிறுந்ருன் மருவுற மணந்தருட் பருகலாற்
 றிறைபுரை துதலவர்ப் பேணிநம்
 முறைவரைந் தனரவ ருவக்கு நாளே.

இது வரைவிடையாற்றாததலைவிக்குத் தோழி தான் தலைவனை நெருங்கி
 வரைவுகடாவ, அதுகேட்ட தலைவன் வரைவுமுயற்சியான் வருதல்
 இடையிட்டதூஉந் தமர்வரைவேதிர்த்ததூஉங் கூறி அவனை ஆற்றாவித்தது.

இதன் பொருள்.

(சுரு) (க) விடியல்வெங் கதிர்காயும் வேயம லகலறைக்
கடிசனைக் கவினிய (உ)காந்தளங் குலையினை

- க. விடியலென்பது நாவ்வெயிற் காலையென்னும் பொருளில் வருகற்கு,
“விடியல்வெங் கதிர்காயும் வேயம லகலறை” என்பது மேற்கோள்-
தொல். அகத். கு. அ. ௩௪. இ - வி. கு. ௩௮௩.
- உ. காந்தட் குலையும் அரவும் ஒத்திருத்தல்: (அ) “பாம்புபை யவிர்த்தது
போலக் கூம்பிக், கொண்டலிற் றெலைந்த வொண்ணெம் காந்தன்”
(ஆ) “காந்த, ணறந்தா துதுங் குறுஞ்சிறைத் தும்பி, பரம்புமிழ்
மணியிற் றேன்றும்” குறுந். ௧௮௩, ௨௩௬. (இ) “திருமணி யுமிழ்ந்த
நாகம் காந்தட், கொழுமடற் புதப்பூ ளுதுந் தும்பி, நன்னிற மருளு
மருவிடர்” அகம். ௧௩௮: ௧௭ - ௧௯. (ஈ) “அணர்த்தெழு பாம்பின்
றலைபோற் புணர்ச்சோடல், பூங்குலை யின்ற புறவு” காந். ௧௧. (உ)
“பூங்கோடலோடி-புருமுற்ற, வைந்தலை நாகம்புரையும்” திணைமாலை.
௧௦௭. (ஊ) “ஒங்க விழுவரைமேற் காந்தன் கடிசவினப், பாம்பென
வோடி புருமிடிப்பக் கண்டிரங்கும்” (எ) “கோடலங் கூர்முனை
கோளரா நோக்குத ” திணைமொழி. ௩, ௨௬. (ஏ) “மலர்க்காந்தளங்
குறி பையரா விரியும்” (ஐ) “பைவாய் நாகம் கோடலீனும்” (ஒ)
“கோட லரவீனும்” (ஓ) “பையாவம் விரிகாந்தன்” தேவநாயகம்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கூ.

௨௭௩

யருமணி யவிருத்தி(க)யரவுநீ ருணல்செத்துப்
(உ)பெருமலை மிளிர்ப்பன்ன காற்றுடைக் (ந)களைபெய
லுருமுக்கண் ணுருதலி னுபர்(சு)சுர லொலியோடி
நறுவிய (ரு)ருளஞ்சாரற் சிலம்பலிற் கதுடுவனச்

(ஒள) “வானெயிற்றாவம்போல வான்நிலை தோன்றவார்த்த, காளுடைக் கோட நம்மிற் றழிஇயின காத்த மக, மீளல வாகி மன்ன விழைவன வுணர்வு வீந்த, கோளர வென்னப் பின்னி யவற்றொடுங் குழைத்து சாய்ந்த” கம்ப. காரகாலப். உள. (ஃ) “முள்வானெயிற் றாவம்மென முகிழ்வீண்டன காந்தன்” பாக. ௧௦. வேககுழல். ௧௨. (அஅ) “அரா றிவந் தி வார்த்தெனக், களிதரு கோடல்பா ஈரும்பு ஈன்றவோ” காஞ்சி. கழுவாய். ௧௪௬.

௧. உருமேறு காந்தனை ஆரவாகக் கருதலுண்டென்பது இந்துதற்பக்கம் உளஉ: ௧-ஆம் குறிப்பில் (ஊ) மேற்கோளால் அறியலாகும்; “செயலை, யோங்குசினைத் தொடுத்த ஆசல் பாம்பென, முழுமுத றுமிய வருமெறிந் தன்றே” எனவும் (அகம். ௬௮: ௫ - ௭) வருதலால் இஃது அாவென்று கருதியதனை எறிபு மியல்பிற்றுப் போலும்.

௨. (அ) “காலொடு வந்த கமஞ்சுன் மாமழை, ... யிமயமுந் துளக்கும் பண்பினை” (குறுந். ௧௫௮) என்பதும் (ஆ) “காம்புடை விடாகஞ் சிலம்பப் பாம்புடன், ரோங்குவரை மிளிர் வாட்டி வீங்குசெலந், கடுங்குர லேறொடு கனைதுனி தலைஇப், பெயலானுதே வானம்” (இ) “ஈரங்குர லுருமி னார்கலி நல்லேறு, பாம்புகவி னழிக்கு மோங்குவரைமொத்தி” (ஈ) “மாமழை ஓங்குவரை மிளிர் வாட்டிப் பாம்பெறிபு” (நற். ௫௧: ௨ - ௫, ௧௧௪: ௬ - ௧௦, ௩௪௭: ௧-௩); (உ) “அஞ்சுவரு மரபின் வெஞ்சினப் புயலே, நணங்குடை யரவி னருந்தலை துமிய, நின்றகாண் பன்ன கீண்மலை மிளிர்க், குன்றுதா வெறிபு மாவம் போல” (ஊ) “கோடிநு, புருமெறி மலையி னிருநிலஞ் சேர” (புறம். ௨௧௧: ௧ - ௪, ௩௭௩ .. .); (எ) “உருமெறிந் தெங்கும், பெருமலை தாவெறிந் தன்றே” (கள. ௬) என்பவைகளும் இவகே அறிதற்பாலன.

௩. “தனைபெயல்” ஐங். ௪௦௫; கலி. ௪௬: ௧௮, ௪௮: ௧௫, ௬௦: ௨௨, ௧௧௬: ௧௪;

௪. “இடித்து முழங்கியதோர் போசனையோர் கேட்பர்” நாலடி. ௧௦௦.
 ௫. “நனஞ்சாரல்” கலி. ௪௪: ௧.

௬. இத்துற்பக்கம் உசுஎ: ௬ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

35

உஎச

கவித்தொகை ௪௫.

எ-து: விடியற்காலத்து விரும்பிய (க) ஞாயிற்றைக் கெடுக்கும் மூங்கில்
 கெடுக்கின் அசுன்ற(௨)மாணிக்கப்பாறையிடத்து மணத்தைபுடைய (௩) சனை
 ழிடத்தே அழகுபெற்று வளர்ந்த காந்தளினது அழகிய சூலையினைப் பெறுதற்
 கரிய(௪)மணி விளங்குகின்ற பொறியினைபுடைய(௫)பாம்பு நீரை உண்டலாகக்
 கருதி, பெரிய மலைகளைக் கீழ்மேலாக்குமாறுபோலே இருக்கின்ற காற்றினை

௧. (அ) ஞாயிற்றைக்கெடுக்கும் மாணிக்கமென்பதனோடு இருள்பருகுமணி
 யென்பதற்கு “உதயகிரியிற் சிந்தூர அருவி வீழ்ந்த சிந்தூராகரத்திற்
 பதினாறு சதர்புகம் சிவப்பேறின முழுமாணிக்கம் இருளைக்கெடுக்கு
 மென இவ்வுரையாசிரியர் (சீவக. ௧௬௬.) எழுதியிருக்கும் விளக்கமும்
 (ஆ) “ஐவனங் காவலர் பெய்தி கந்தி, னொளிதிகழ் திருந்து மணி
 களியிருளகற்றும், வன்புல நாடன்” (புறநீ. ௧௭௨: ௬ - ௮) என்பதும்
 ஒப்பிடற் பாலன.

௨. “மாணிக்கப்பாறை” கலி. ௪௪.

௩. “அரவுடன் தவைபோல விரிந்த சூலை.....சனைகழிந்து
 துங்குவன” பரி. ௨௦: ௬௬ - ௭௦௧.

ச. “நாகப்பாம்பின் தலையில் மணிபுண்டென்பது (அ) “பாம்புமணி யுமிழ்” (ஆ) பாம்புமிழ் மணியிற் றேன்றும்” (இ) “பெருமலை வயின்வயின் விலங்கு மருமணி, யாவழங்கும்” (ஈ) “நாம நல்லாசக் கதிர்பட யுமிழ்த், மேய்மணி” (உ) “பாம்பின், நிருமணி விளக்கில்” (ஊ) “அரவுமிழ் திருமணி” (எ) “மேய்மணி யிழந்த பாம்பின்” (ஏ) “அரவுமிழ் மணியில்” (ஐ) “எழ்மணியன் தெழுணிபுத்திக், கட்கேள்விக் கவை நாலி, னிறனுற்ற வராஅப்போலும்” (ஒ) “அருமணி யிழந்த நாகம் போன்றதும்” (ஔ) “நன்மணி யிழந்த நாகம் போன்று” (ஐ) “பைபருகு மணிபுமிழ்த்து பணநாக மிராதேரும்” (ஐ) “மணிபுமிழ்த்து மாமலைமேன் மேய்வனவு நாகம்” (அஅ) “இழந்தமணி புற்றாவெதிர்த்த தெனலானுன்” (ஆஆ) “அரவின்வெஞ் சுடிகை கொண்ட வலிர்மணி” (இஇ) “அரவுமிழ்த்த செம் மணிக்கணம்” என்பவற்றாலும் இத்தூற் பக்கம் ௨௭௨: ௨-ஆவ் குறிப்பில் (ஆ, இ) இப்பக்கம் ௫-ஆவ் குறிப்பில் (இ, ஈ, ஏ) என்பவற்றின் மேற்கோள்களாலும் அறியலாகும்.

தி. உருமேறு பாம்பை எறியுமென்பது மாபு: (அ) “நாகத், தணங்குடை யருத்தலை புடவி வலனேர், பார்க்கலி நல்லேறு திரிதருத், கார்செய் மாலை வருடம் போழ்தே” (ஆ) “கேழ்கிள ருத்தி யாவுத்தலைபணிப்பப், படுமழை புருமி னூர்த்துரால்” (இ) “பெயன்கான் மயங்கிய பொழுது கழி பாளுட், டிருமணி யாவுத்தேர்ந் துழல், வருமூச்சிவர் தெறியு மோக்குவரை யாதே” நங். ஈ. ௭: ௮-௧௧, ௧௨௬: ௭-௮, ௨௫௫: ௬ - ௧௧; (ஈ) “செடுவரை மருங்கிற் பாம்புபட விடிக்குங், கடுவிறை புருயின் கழறுதூலனைஇச், காலொடு வந்த கமஞ்சுன் மாமழை” (உ) “பொறி

இரண்டாவது குறிஞ்சி கூ.

௨௭௫

புணுத்தாகிய செறிந்த மழையில் உருமேறு இடித்தவால் எழுந்த உயர்ந்த ஓசையாகிய ஓசை பார்த்து நறிய பூக்களைபுடைய சாரலிலே ஒலிக்கையினாலே விரையச் சிறுகுழியினுள்ளார் உறக்கமுண்ணும் மிக உயர்ந்த வெற்றியினை புடைய வெற்பனே; ௭-து.

மாணிக்கப்பாறை தலைவி உறைகின்ற மனையாகவும், சுனையிடத்துக் கார்த்தன் சுற்றத்தார் பேண அழகுபெற்ற தலைவியாகவும், மணத்தைத்தரும் அக்கார்த்தன் பாம்புபோற் றேன்றியது மேல் இல்லறத்தைத் தருகின்ற கன வொழுக்கம் பிறர்க்குத்தீங்குபோற் றேன்றியதாகவும், உருமேறு இடித்தலால் எழுந்த ஓசை குறவர் சாரலெல்லாஞ் சிலம்பியது அங்ஙனம் தீதாகக் கருதின அயலார்கூறறைக் கேட்டதாய் கழறியகூற்றுப் பார்த்ததாகவும், சிறகுடி துயிலெழுந்தது காவன் மிகுதியாற் தலைவியுந் தானாக் களவு இடையீடுபட்டு வருந்தித் துயிலின்றியிருந்த தன் மையாகவும் உள்ளுறையுவுமன்கொள்க. இது வீணையுவுமப்போலி.

வரி, வெஞ்சின வாவின் பைந்தலை துயிய, நகையுரு முரது மலையிரு ண்கிரான்” (ஊ) “பாம்பின் பையுடை யிருந்தலை துமிக்கு மேற் றொடு” (எ) “கடிதிடி யுருயிற் பாம்பு பையவிச், திடியொடு மயங்கி யினிதுவீழ்ந் தன்றே” துறந். கடுஅ, கக௦, உகஅ, ஈகக. (ஏ) “மழை தவறும் பெருங்குன்றத்துச், செயிருடைய வரவெறிந்து, கடுஞ்சினத்த மிடறபுக்கும், பெருஞ்சினப்புய லேற்றனையை” பதீற். கிக: உடு - அ. (ஐ) “உருமூச் சிவத் தெறிந்த வுரனழி பாம்பின்” (ஓ) “பாம்பின், பைபட விடிக்குக் கடுங்குர லேற்றொடு” அகம். கூஉ: கக, ஈஉஈ: க௦ - கக. (ஐ) “கடுவொடுகெயிற்ற வரவுத்தலை பனிப்ப, விடியென முழங்கும்”(ஓன)“நஞ்சடை வாலெயிற் றைத்தலை சுமந்த, வேக வெந்திற னாகம் புக்கென, விசம்புதிப் பிறப்பத் திருகிப் பசுந கொடிப், பெருமலை விடாகத் துருமெறிந் தாங்கு” (ஓ) “இனைய தாயி னுங் கினையரா வெறியு, மருநரை யுருயின்”(அஅ)“அரவெறி யுருயின் முரசெழுந் தியம்ப”(ஆஆ) “அரவெறி யுருயி னுரதுபு சிலைப்ப” புறம். கஎ: ஈஅ-க, ஈஎ: க-அ, கடுஅ: க-எ, கஉக: கக, ஈகக: ஈ. (இ) “விரிநிற நாகம், விடருளநேனு, முருயின்கடுஞ்சினஞ்சேண் ன் ஸமுட்கும்” நாலடி. ககச. (ஈ) “எறோ, டருமணி நாக மனுநகச் செருமன்னர், சேனை போற் செல்லு மழை” காந். உ௦. (உஉ) “நிரைகதிந் தினெஃக நீட்டி

வயவர், வரைபுரை யானைக்கை தூற - வரைமே, லுருமெறி பரம்பிற்
 புரளும்” (ஊன) “யானை புண்கூர், துருமெறி பரம்பிற் புரளும்” கன.
 கங, ஈஅ. (எஎ) “அகிர்சூர லேரே டலைகடன் மாந்தி, முதிர்மணி
 நாக மனுக்க முழங்கிக், கதிர்மறை மாலை களைபெய ருழ” தீனை
 மொழி. உஅ. (ஏஏ) “இடியே றுண்ட காகம் போலக், கொடியேர்
 சாயற் கொழுங்கலின் வாட” பெருங். (உ) கஃ: ககஉ - ஈ.

(யாதிபேதம்) காரிய,

உளசு

கலித்தொகை சந்ரு.

அ (க)கால்பொர *றுடங்கல கறங்கிசை யருளி(உ)நின்
 மால்வரை மலிகனை மலரேய்க்கு மென்பதோ
 (ங)புல்லாராப் புணர்ச்சியாற் புலம்பிய வென்றோழி
 (சு)பல்விதம் மலருண்(ரு)கண் பசப்பநீ சிதைத்ததை

எ - து: முயற்குதலமையாத கூட்டம்பெருமையால் வருந்தின என்
 றோழியுடைய பல இத்தைழியுடைய மலர்போலும் உண்கண்கள் பசக்கும்படி
 நீ செடுத்தது கார்ந்திக்கவர் தன் பெருமையால் (க) அசையாவாய் நின்று
 ஒலிக்கின்ற ஓசையினை யுடைய அருவினை யுடைய நின் துபெருமையையுடைய
 வரையில் நீர்நிறைந்த சனையின் மலரையொக்குமென்னும் பொருமையோ ?
 †அதுவன்றேல் அருளின்மையன்றோ ? எ - று.

கஉ புதர்முகக் (எ)தறினொடு புலிபொரு துழக்கு(அ)நின்
 னகன்(கி)லை யடுக்கதத வையையெய்க்கு மென்பதோ

க. (அ)“கால்பொர... ..நீசிதைத்ததை” என்னும் பகுதியை, இதுபாடாண்
 டினைப்பகுதியாகியசுட்டியொருவர் பெயராகொள்ளக்கூகின்றாயன்றோ
 வென வினாவி, தலைவன் அன்பின்மை மெய்யாயின் அஃதாம்; இஃது
 அவ்வாறின்றி வரைவுகடாதல் காரணமாக அன்பிலனென்று இல்லது
 கூறினமையின் ஒருதலையன்பாகாதென்று விளக்கினர், போரசிரியர்;
 (ஆ)நச்சினூக்கினியரும் இதையே தழுவினர்; நோல். செய். கு.ககஃ.

உ. “கூடற் குடவயின்... .. கணபோன் மலர்ந்த காமர் கனை
 மலர்” முருகு. எக - எரு.

ந. “புணர்ச்சியுட் புல்லாரா மாத்தினை” கலி. கசஉ. க.

ச. “பல்வித முண்கண் பசத்தல்” ஐங். கஎ௦.

இ. கண் பசத்தல் ஐங். உக, ஈச, ஈசு, ஈஎ, சஇ, கசக, உசஉ, உசச, சஎஎ, இ௦௦; கலி. எஎ: கஉ, அஉ: உ௦.

க. தோல். எச்ச.ரு. சுஎ-இல் “சொல்வரைத் தறியப் பிரித்தனர் காட்டல்” என்பதன் விசேடவுரையில், “கால்பொர துடங்கலிற் கறங்கிசையருவி யென்புழி, துடங்குதலையுடைய அருவியென நிற்குமாறு உணர்க. இவைபோல்வன துசை வேற்றுமையான் வேறுபடுவனவும் உணர்ந்துகொள்க” என இவருரையிற் காணப்படுவது இங்கே அறிதற்பாலது.

எ. மலையில் யானையும் புலியும் பொருமென்பதை கலி. சஅ: சு-எ - ஆம் அடிகளாலும் அவற்றின் குறிப்பாலும் உணர்க.

அ. (அ) “தோளும் திண்டேர்ச செழியன் பொருப்பிற் கவாஅ, னல்லெழி னெடுவெய் புரையுந், தொல்கவின் றொலைந்தன” அகம் கரு. கஉ-சு. (ஆ) புண்ணிய ரெடுவரை கழை” சிலப். ந: கஎ.

க. (அ) “பன்மலை யடுக்கத்துக் குமரிக் கோடும்” சிலப். கக: கக-உ௦. (ஆ) “ஒடுகுமலையடுக்கம் பாய்ந்து”

பிரதிபேதம்) * சடங்கலா, சடங்கலிற், அதுவன்றே யருளின்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கூ.

உஎஎ

கடையெனக் கதலுமுநோய் கைர்மிக லென்றோழி

(க) தடையின திரண்டதோ டகைவாடச் சிதைத்ததை

எ - து: உயிர்போம் பருவமென்று கூறும்படியாகக் கலங்குதற்கு ஏதுவாகிய காமகோஷைக் கடக்கும்படியாக என் தோழியுடைய பெருத்தனவாகிய திரண்டதோர்களை அழகுவாடும்படி நீ கெடுத்தது புகளையுடைத்தாகிய முகத்தையுடைய களிற்றோடே புவி பொருது துகைத்துத் திரியும் தின்னுடைய அகன்ற மலையில் அடுக்கத்தனவாகிய மூங்கிலையொக்குமென்னும் பொருமையோ? அதுவன்றேல் அருளின்மையன்றோ? எ-2.

கசு (உ)சுடருற வுறவீண்ட சுரும்பிமி ரடுக்கத்த
விடர்வரை (ஈ)யெரிவேங்கை யினரேய்க்கு மென்பதோ
(ச)யாமத்துர் துயிலல ளலமரு மென்றோழி
(ரு)காமரு நல்லெழில் கவினவாடச் சிதைத்ததை

எ - து: நயிராமத்துர் துயில் கொள்ளுத லிலளாய் மனந் தமொறும் என் தோழியுடைய விருப்பம் மருவிய நல்ல || எழுதியழகு வாடும்படியாக நீ கெடுத்தது நூயிற்றைத் தீண்டும்படியாக மிகநீடை சுரும்புகள் ஒலிக்கின்ற (சு)முழைஞ்சுகளையுடைய மலையினது பக்கமலையிடத்தனவாகிய எரிபோலும் வேங்கையினது பூங்கொத்தை யொக்குமென்னும் பொருமையோ? x அதுவன்றேல் அருளின்மையன்றோ? எ-3.

க. (அ)“வீங்கிறைத் தடைஇய வமைமருள் பணைத்தோள்” பதிற். இச: ௩.

(ஆ)“தடைஇய மென்றோளாய்” கலி. ௧௩ ௩. (இ)“தடைஇய” அகம். ௩௨௩: அ.

உ. “வெங்க திரக்கட வுள்வியன் தோர்வரைத், தமரு சந்தனக கோட்டிடைப் பட்டென” சீவக. ௧௬௦௭.

கூ. இந்நூற்பக்கம் உகஎ: கூ - ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

சு. (அ) “யாமம் - இடையிரவு; நாம். கு. கட: (து) “ஊர் தஞ்சையாமமும்”
தறுந். நட. (இ) “யாம கடுகாட் கெய்கொண டொளித்த, காமநோயின்”
(ஈ) “பலர்த்துயிற்றும் யாமநீதுஞ்சலைமன்” கலி. கட: உக-உ; கசக:
கச-எ. (உ) “தீய வனமுந் துயின் று திசைதுயின் று, பேயுந் துயின் ற
தாற் பேர் யாம - நீயுமினிக், கணமேற் றுயில்கை கடன்” நள. கலி
தெரடர். கச.

இ. (அ) “காமனும் விழையுங் காமர் காரிகைக், கலையுணா மகளிர்” (து)
“கண்டுகண டுணோக காமர்காரிகை, வண்டுனரம்பால் வரசவதத்தை”
பெருங். (க) சர: கஅக - ச, உ, நடச-இ.

க. முழைஞ்சு - குகை.

(பிரதிபேதம்) * கலி, பொருதுகைத்து, | தயிலின், || எழிச்சி, X அன்றே.

உள்ளி

கலித்தொகை சூகர்.

*காமரு, விகாரம்; மருவும், சுற்றுமிசை யுகரம் மெய்யொடுக் கெட்டு
மகரம் சந்தியாற் கெட்டது.

†எனவாங்கு

எ-து, என்று; எ-று. ஆங்கு, அசை.

உக (3) தன்றீமை பலகறிக் கழறளி னென்றோழி
மறையிற்றான் மருவுற மணந்தநட் பருகலாற்
பிறைபுரை றுதலவர்ப் பேணிகம்
முறைவரைந் தனரவ ருவக்கு நாளே

எ-து: †தன் பொல்லாதருகள் பலவற்றையுஞ் சொல்லி யான் (2) கழறு
கையினாலே அவர் என் கூற்றினை || இஃது ன்மையென்று தெளிந்து கன்
வொழுக்கத்திலே தாம் நம்மோடுமருவுதலுறுகையினாலே கடினஉறவு பின்னர்
வரைவுமுயற்சியான் x (௩) அருகுகையினாலே, பிறையொத்த நுதலினை யுடை
யாய்! இக்களவொழுக்கத்தில் வேட்கைநீங்கி நாம் அவரைப் பேணி அவரிடத்தே
தருகுதலை அவர் விரும்பின நாளிலே நஞ்சுற்றத்தாரும் அவர்க்கே கொடுப்பதாக
அறுதியிட்டுவிட்டார்; இதுகாண் நமக்குண்டாகிய நன்மை; = எ - று.

தன், தான், அவரென்பது ஒருமைப்பன்மை மயக்கம். - உறைதல்
உறையென விகாரமாயிற்று.

இதனால், தலைவிக்குச் செல்வமாகிய உவகை பிறத்தது.

இஃது ஏழடித்தரவும் நான்கடித்*தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் நான்
கடிச்சரிதகமும் பெற்றுவந்த ஒத்தாழிசைக்கலி. (க)

(சுக.) வீயகம் புலம்ப வேட்டம் போகிய

மாஅ லஞ்சிறை மணிநிறத் தும்பி

வாயிழி கடாத்த வான்மருப் பொருத்தலோ

டாய்பொறி யுழுவை தாக்கிய பொழுதின்

நி வேங்கையஞ் சினையென விறற்புலி முற்றியும்

பூம்பொறி யாணைப் புகர்முகங் குறுகியும்

க. “நகுதற் பொருட்டன்று நட்டன் மிகுதிச் கண், மேற்சென் றிடித்தற்
பொருட்டு” துறன். எ.சு.

உ. கழறுகை - இடித்துச் சொல்லுகை.

௩. அருகுகை - அருமையாதல்.

(பிரதிபேதம்) * காமர், † எனயாங்கு, ஆங்ககை. † என்று தன்பொல்லாங்கு, || இது

வுண்மை, X அருகையினாலே, = என ஆற்றுவீர்தான். ÷ உறைதல் விகாரம்!
 ** தாழிசைகளும்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ௧0.

உ-௭௭௯

வலிமிகு வெகுளியான் வாளுற்ற மன்னரை
 நயனாடி நட்பாக்கும் வினைவர்போன் மறிதரு
 மயமிழி யருவிய வணிமலை நன்னாட;

௧0 ஏறிரங் கிருளியை யிரவினிற் பதம்பெறுஅன்
 மாறினெ னெனக்கூறி மனங்கொள்ளுந் தானென்ப
 கூடுதல் வேட்கையாற் குறிபார்த்துக் குரனெச்சிப்
 பாடோர்க்குஞ் செவியோடு பைதலேன் யானாக;

௧௪ அருஞ்செல லாரியை யருவிவந் தளிபெறுஅன்
 வருந்தினெ னெனப்பல வாய்விடேந் தானென்ப
 நிலையுயர் கடவுட்குக் கடம்பூண்டு தன்மாட்டுப்
 பலகுழு மனத்தோடு பைதலேன் யானாக;

௧௮ கனைபெய னடுநாள்யான் கண்மாறக் குறிபெறுஅன்
 புனையிழா யென்பழி நினக்குரைக்குந் தானென்ப
 துளிநசை வேட்கையான் மிசைபாடும் புள்ளிற்றன்
 னளிநசை யார்வுற்ற வன்பினேன் யானாக;

எனவாங்கு;

உரு கலந்தநோய கைம்மிகக் கண்படா வென்வயிற்
 புலந்தாயு நீயாயிற் பொய்யானே வெஸ்துவை
 யிலங்குதா முருவியோ டணிகொண்ட நின்மலைச்
 சிலம்புபோற் கூறுவ கூறு
 மிலங்கே ரொல்வளை யிவளுடை நோயே.

இஃது அல்லதறிப்பட்டுத் தலைவன் மீள அதனை என்பிழையாகக்
 கருதுவனெனக் கவன்று ஆற்றலாகி, “தன்துறி தள்ளிய தேருளக் காலை,
 வந்தனன் பெயர்ந்த வறுங்கள நோக்கித், தன் பிழைப்பாகத் தழீஇத்
 தேறிய”(க)தலைவியது நிலைமை தோழி தலைவற்குக்கூறி, இவ்விடையீடு நின்
 *தோழியினையிற்றென † எனதுபிழைப்பாக்கி அவளை ஆற்றுவிப்பாய், நீ
 உரைத்ததே உரையாம் அவட்டுகென அவளது ஆற்றமை கூறி வரைவுகடாயது.
 இதன் பொருள்.

க. நொல் களவியல், கு. உரு.

(பிரதிபேதம்) * தோழியின், † என்பிழைப்பாக அவளை.

உஅ10

கலித்தொகை ௪௬.

வியகம் புலம்ப வேட்டம் போகிய

(க)மாஅ லஞ்சிறை (உ)மணிரிறத் தும்பி

வாயிழி கடாத்த வான்மருப் (ரு)பொருத்தலோ

டாய்சு பொறி யுழுவை தாக்கிய பொழுதின்

ரு (ரு)வேங்கையஞ் சினையென விறற்புளி முற்றியும்

பூம்(க)பொறி யானைப் புகர்முகங் குறுகியும்

வலிமிகு வெகுளியான் (எ)வாளுற்ற (அ)மன்னரை

க. (அ) “அகமுனர்ச செவிகை வரினிடையனகெமெ” என்பதனுரையில் செவியெனச் சகரத்தை முற்கூறியதனால், ‘அஞ்சிறைத் தும்பியென இப்பொருளில் வருதலுங் கொள்கவென்று அமைத்து அகஞ்சிறையென்பதற்கு ஏனையவற்றின் சிறைபோலப் புறத்தின் கண்ணவன்றி அகத்தின்கண்ணவாகிய சிறையென்று பொருளும் ஏழாம்வேற்றுமைத் தொகையென்று இலக்கணமும் எழுதினர் விருத்தியுரைகாரர்; நன். மெய். சூ. ௧௯. (ஆ) “அஞ்சிறைத்தும்பி” குறுந். உ. ஐங். ௨௦.

உ. (அ) “மணி நிறத்தும்பி” ஐங். ௨௧௫. (ஆ) இந்நூற்பக்கம் ௨௯௦; ௩-ஆவ் குறிப்பு ஈண்டறிதற்பாலது.

௩. புலியாணையொடு பொருமென்பதை கலி. சஅ: ௬ - எ - ஆம் அடிக்குறிப்பாலுணர்க.

௪. (அ) பொறி - புள்ளி. (ஆ) புலிக்கு வரிகூறுதல் பெருவழக்காதல் பற்றி இவ்வாறு பொருள் கூறினர்போலும்; (இ) “புலிப்பொறிப் போர்வை”(சீவக. ௨௧௬) என்புறியும் இவர் இங்ஙனம் கூறியிருக்கிறார். (ஈ) மறங்கொன் வயப்புலி வரியும் புள்ளியு மயங்கு வான்முறத், துரிவை” சிலப். ௧௦: ௨௭ - ௩௦ என்பதனால் புலிக்கு வரியே அன்றிப் புள்ளியும் கூறுதல் மாபென்று தெரிகிறது. (உ) “பூம்பொறியுழுவை”(ஊ) “புலிப்பொறியன்ன” நற். ௧௦௪: ௧, ௩௯௧: ௨; (எ) “புலிப்பொறி வேங்கை” ஐங்குறு. ௩௯௬ (ஏ) “பொறிகிள ருமுலை” அகம். ௧௪௭: ௬. (ஐ) “பொறியெருத் தெறுழ்வலி. புலிமான்னேற்றை” யா-வி சூ. ௧௯. மேற். (ஐ) “புள்ளிகொண்ட புலியுரி” தே. (ஐ) “பொறிப்புலித் தோலும்” பெருங். (க) ௫௮: ௮௭. (ஔ) “பொறிப்புண்டரீகம் போலு மொருவனால்” (ஃ) “வெறிப்பொறிப் புலியின்” கம்ப. அங்கத்தன்றுது. ௩௬, விடைகொடுத்த. ௧௦.

௫. கலி. சஅ: ௧ - ௬-ஆம் அடிக் குறிப்புப்பார்க்க.

க. (அ) “பல்பொறிச் சிறுகண் யானே” ஐங். ந.இடு. (ஆ) “பொறிமுதத்,
களிதூர்ந்து” யா - வி. கு. அடு. மேற்கோள்.

எ. வான், கொலைத்தொழிலுமாம்.

அ. “பகச்சொல்லிக் கேனிர்ப் பிரிப்பர் நகச்சொல்லி, நட்பாட நேற்று
தவர்” குறள். கஅஎ.

இரண்டாவது குறிஞ்சி க0.

உஅக

நயனாடி நட்பாக்கும் வினைவர்போன் *மறிதரு
மபமிழி யருயிய (3) வணிமலை நன்னாட

எ-து: தான் துகர்கின்ற பூக தன்னே-இன்றித் தனித்து உறைய, தான்
விரும்பிய பூவின்மேலே போன பெருமையினையும் அழகினையுமுடைத்தாகிய
சிறகினையும் நீலமணிபோலும் நிறத்தினையுமுடைய தும்பி, (2) வாயிடத்தே
பெருகிவிழ்கின்ற மதத்தையும் வெள்ளியமருப்பினையுமுடைய (3) யானேத்தலைவ
னோடே அழகினையுடைத்தாகிய வரியினையுடைய புவி வந்து போர்செய்த
காலத்தே, வேலகையினது அழகையுடைய பூவகொம்பென்று கருதி வீறலை
யுடைய புவியைச் சூழ்ந்தும் வேல்கைச்சினையென்று பொலிவுபெற்ற புள்ளி
களையுடைய யானையினது புகரினையுடைய முகத்தை அணுகியும், வலியிரு
கின்ற கோபத்தாலே (ச) வாட் போரைச் செய்யத் தொடங்கின மன்னரை
நட்பாக்கும் உபாயத்தை ஆராய்ந்து நட்பாக்குஞ்சுந்துசெய்வாரைப்போலப் பல
காலந் திரியும், பள்ளத்தே குதிக்கின்ற அருவிகையுடைய திரண்ட மலைகளையு
டைய தன்னோடே; எ-று.

க. அணியென்பது திரளென்னும் பொருளில் “அணியணியாகிய தாரர்”
(பரி. சு: நக) எனப் பெயர்ச்சொல்லாய் வருதலும் இங்கு அறிதற்
பாலது.

உ. (அ) “வாய்ப்புரு கடாஅத்து... ..வயக்களிற் றெருத்தல்” (அகம். எஅ: ௩ - ௪.) (ஆ) “வாய்ப்புரு கடாஅத், தண்ணல் யானை (புறம். ௧௩: ௧௨ - ௩.) (இ) “வாய்ப்புரு கடாஅத்த, வண்ணல் யானை” (தொல். கன. கு. ௧௧. ௩௪ மேற்கோள்;) (ஈ) நாகம், வாய்வழி கடாத்த தாகி” சீவக. எடுந.

௩. ஒருத்தலென்பது யானைத்தலைவனென்னும் பொருளில் வருதலை, (அ) “இனம்பிரி யொருத்தல்” (மலைபடு. ௨௧௭;) (ஆ) “இனத்தலைத் தருட மெறுழ்கிளர்முன்பின், வரிமிசிரூர்க்கும் வாய்ப்புருகடாஅத்துப், பொறிதுதற் பொலிந்த வயக்களிற் றெருத்தல்” (அகம். எஅ: ௨ - ௪.) என்பவற்றாலும் அவற்றினுரையாலும், தலைமையுற்ற களிற்றை யானைத் தலைவனென்னும் வழக்கை (இ) இவ்வுரைகளாலும் (ஈ) “அலகி லானைக ளனேகமு மவற்றொடுமிடைந்த, திலக வாணுதற் பிடிசனும் குருநையுஞ் செறிந்த, வுலவை நீள்வணத் தாதமே யொத்தவவ் ஐதத், தலைவ னையொத்துப் பொலித்தது சந்திர சயிலம்” (கம்ப. வரைக்காட்சி. ஏ.) என்பதனாலும் அறிக. (உ) “யானையு ளரசன்” - ‘களிற்றரசன்’ (சீவக. ௨௪௩௬) (ஊ) “நாகாதிபன்” (வில்லி. அருச்சுனன் நீர்க்தயாத்திரை. ௧௦.) என வருதலும் காண்க.

௪. “இகன்மீக் கடவு மிருபெரு வேந்தர், வினையிடை நின்ற சான்றோர் போல, விருபே ரச்சமோ டியானு மாற்றலென்” குறிஞ்சி. ௨௭ - ௮. (பிரதிபேதம்) * மறுத்தருபயமிழி. † என்ருடனே தம்பி வினைவர்.

மறித்தரும் பயமிழி என்றும் பாடும்.

‘தம்பி வீணைவர்போல முற்றியுங் குறுகியும் மறிதருமென்க. பூப்புலம்ப
வேட்டம் போகியதும்பி தலைவி தனித்திருக்க” முன்வரைந்துகொண்ட மனைவி
விடத்தே வேட்கைசென்று போன தலைவனாகவும், அத்தம்பி வருத்தத்தை
நிகழ்த்துவனவாய்த் தம்மிற் பகைத்த புலியையும் யானையையும் தனக்குத்
தேனைத் தரும் வேங்கைப்பூவாகக் கருதிச் சுழல்கின்றதன்மை ஈகம்மேல் அன்
பின்னி இருக்கவும் தனக்கு இன்பமுனதாகக் கருதிப் பகற்குறியும் † ‘இரவுக்
குறியும் பெறுதற்கு || மறுகுகின்ற தன்மையாகவும் உள்ளுறையுமங்கொள்க.
இது வீணையுமப்போலி.

“பின்முறை=யாக்கிய” என்ற (க) குத்திரத்து, ‘தொன்முறை மனைவி’
என்றதனால், தொன்முறை மனைவி புண்மையும் உணர்க.

‘ரயனாடி நட்பாக்கும் வீணைவர்போல்’ என்ற வீணையுமம் உள்ளுறையு
மத்தைத்தருகின்ற கருப்பொருட்டுச் சிறப்புக்கொடுத்துத் தானும் உள்ளுறை
யுமம்போற் றிணையுணர்தலைத் தள்ளாது நின்றது.

க0 (உ) ஏறிரங் கிருளிடை யிரவினிற் பதம்பெறுஅன்

மாறினென னெனக்கூறி மனங்கொள்ளுந் தானென்ப

(ஈ)கூடுதல் வேட்கையாற் x குறிபார்த்துக் (ஈ)குரனெச்சிப்

பா(ஈ)டோர்க்குஞ்செவியோடு பைதலேன் யானாக

எ-து: யான் தன்னைக் கூடுதற்கணுனதாகிய வேட்கையினாலே யான்
பகற்குறியைத் தள்ளின நிலைமையை என்பிழைப்பாக மனத்தான் நோக்கி

க. தோல். கற். கு. கூக.

உ. (அ) “ஏறிரங்.....யானாக” என்னும் பகுதி, வந்தவழி யெள்ளாத
வென்பதற்கும், (தோல். கள. கு. உ0. இன;)(ஆ) இருவகைக்குறிபிழைப்
பாகிய விடத்துத் தலைவிக்குரிய கிளவி நிகழ்த்ததற்கும் (தோல். கள:

கு. கக. நச.), (இ) “ஏறாங்கிருளிடை” என்னும் பகுதி, இரங்குத லென்பது இசைப்பொருளில் வருதற்கும்(தோல். உரிச். சே. கூஉ; நச் கு. சு0; தெய். கு. சஎ; இ - வீ. கு. உஅக.)மேற்கோள்.

ங. தலைவி, தன் நாணும் மடனும் நீலகிய நிறத்தைக் குறிப்பா னன்றிக் கூற்றாலும் அறிவித்தற்கு, “கடேல் வேட்கையாற் குறிபார்த்து.... ,யானாக” என்பது மேற்கோள்; தோல். கள. கு. கக. நச.

ச. குரல் - பூக்கொத்து; பெரும்பாண். ககஉ. குறுந். ககஅ. தாந். நக. சீவ்ய. கச. அஎ.

ஊ. ஓர்த்தல் - கருதுதல்; முருகு. கக; மல்லை. அஅ. கேட்டனுமாம்; மலை. உஉ; புறம். சுஅ; கள, கதின: கஉ, உஅ0: க; பு-வெ. வெட்சி. தொரு. ச.

(பிரதிபேதம்) ^௧ பறுத்தருகிமன், ^௨ தம்மேல், ^௩ இவ்விதமுறியும். || மறுகின்ற. = ஆரிய X குறிப்பார்த்தல்

இரண்டாவது குறிஞ்சி க0.

உஅங்கு

இரவிற்குறிஞ்சியற்றுக்கோடற்கு யான் கொத்தினைபுடைய(க)நொச்சிப்பூ விழு கின்ற ஓனைய அவன் குறியோவென்று கருதுஞ்செவியோடே வருத்தத்தை புடையே ஓகாநிற்க, தான் உருமேறு இடிக்கின்ற இருளைபுடைய நடு வாகிய இராப்பாழுதினது செவ்வியைப் பெருனாய்ப் பகற்குறியையும் யான் மாறினெனக் கூறி இனி மனத்தே கொள்ளாநிற்கும்; எ - று.

மனத்தின் வினையைச் செவிமேல் ஏற்றினார்; அதுகருவியாக உணர்தல் *நோக்கி.

உ- அருஞ்செல வாரிடை யருளிவந் தளிபெருஅன் வருந்தினெ னெனப்பல வாய்விடேந் தானென்ப

நிலையர் (உ)கடவுளுக்குக் கடம்பூண்டு தன்மாட்டுப்

பலசூழ மனத்தோடு பைதலேன் யானாக

எ-து: யான் நித்கின்ற நிலைமை உயர்த்துக்குக் காரணமான கடவுளுக்கு வரைவு முடிந்தாற்செய்யுங் கடன்களை மேற்கொண்டு தான் குறிபெறுமையிற் றன் மாட்டு நிகழும்வருத்தம் பலவற்றையுஞ் சூழும்மனத்தோடே வருத்தத்தை யுடையேனாகாநிற்க, தான் அரிய செலவினையுடைய வழியிடத்தே நம்மை அருள் செய்து வந்து நம்முடைய அளியைப் பெறாறாய்ப் பகற்குறியும் பெறாமல் வருந்தினனென இனிப் பலவார்த்தையுங் கூறாநிற்கும்; எ - து.

நிலையர்தல், வரைந்துகொண்டாலுயர்தல்.

க. (அ)“கொன்னூர் துஞ்சினும் யாந்துஞ் சலமே, மயிலடி யிலைய மாக்குர னொச்சி, மணிமிகு மென்கொம் பூழ்த்த, மணிமருள் பூவின் பாடுநனி கேட்டே” குறுந். ககஅ. (ஆ) “வியலா ரெயிற்புற னொச்சியி னூழ்மலர் வீழ்தொ ரெண்ணி, மயலூர் மனத்தோடு வைகின் யான்றஞ்சை வாணன் வெறபர், புயலூரிருட்கங்குல் வந்தவு மேநின்று போயினரென், நயலூர் நகைக்குமென் னேயென்ன பாவங்கொ லாக்கினவே” நஞ்சை. ௨௦௧. (இ) “நொச்சிப் புதுமலர் வீங்கிருள் வீழ்வன நோக்குதுமே” தணிநகை. களவு. ௫௭௫. (ஈ) “நொச்சிப் பூவுதிர் நள்ளிரு னைநொள்” கல். ௨. (உ) “நொச்சிமென் போது வீழு மிருளின்” கூடம். இராமன்வனம். ௬௨.

உ. “சூன்றக் குறவன் காதன் மடமகன், மன்ற வேங்கை மலர்சில கொண்டு, மலையுறை கடவுள் குலமுதல் வழுத்தித், தேம்பலிச செய்த வீராறநு கையன்” (ஐங். ௨௫௬) என்பதும் இர்துற்பக்கம் ௨௨௨. ௩ - ஆவ குறிப்பில்இதற்குப் பொருத்துவனவும் நோக்குக.

(பிரதிபேதம்) 'கோக்கி என்பவன மூன்றுதாழிசையிலும் வந்தன இசைநிறையாய் நின்றன, அருஞ்செல்லாரிடம்.

உ.அ.சு

தொகை சூகீ.

க.அ. (க)கனைபெய னடுகளாயான் (உ)கண்மாதக் குறிபெருஅன்
புணையிழா யென்பழி நினக்குரைக்குந் தானென்ப

(ஊ)துளி(சு)நசை வேட்கையான் மிசைபாடும் புள்ளிற்றன்
னளிர்நசைஇ யார்வுற்ற வன்பினேன் யானாக

எ-து: மழை தண்ணீர் புரக்க ச்சுதன்மேலுள்ள பூவட்கையினாலே
வானத்தைப்பாடும்வானம்பாடிபோல இருவகைக்குறியிலும் தூண் அளிக்கின்ற
அளியை ச்சுதலாலே தன்மேல் நிறைவுற்ற அன்பினையுடையனாகாநிற்க,
தான் கெரும்கின மழையைபுடைத்தாகிய பாதிநாளிலே யான் - இடமாதப்
பகற்குறியையும் பெருமையப் பூணப்பட்ட இழையினையுடையாய் என்னிடம்
துண்டாகிய பழியை நினக்குச் சொல்லாநிற்கும்; எ-று.

தான் யான் ஆக அருளாக்குமென்பன (?) எதிர்காலத்து நிகழ்கின்ற
நிகழ்வு. என்பவன மூன்றுதாழிசையிலும் வந்தன இசைநிறையாய் நின்றன.

க. "கனைபெயல்.....அன்பினேன் யானாக"என்பது(அ)குறியினைப்புகை
மருடிற்கும், (தொல்.கள.சூ. ௨௦. இன.) (ஆ)தலைவன், தலைவிசெய்குறி
யைப் பிறைத்தலாற் புலந்தவழித் தோழிசொல்லெடுப்புதற்குத் தலைவி
சிறுபான்மை கூறுதலு முண்டென்பதற்கும் (தொல். கற். சூ. ௧௬.
நச்.) மேற்கோள். (இ) "கனைபெயல்" இத்தூற்பக்கம் ௨௭௩. ௩ - ஆம்
குறிப்புப் பார்க்க.

உ. கண்மாதல் - இடமாததல். குறுந். ௧௨௫. புறம். ௧௪௩: ௪.

௩. (அ) “துளிநகைப் புள்ளினின் னளிநகைக் கிரங்கி” புறம். ௧௧௮: உடு.
 (ஆ) “மேகப் புன்வயிற் பிறந்த புட்போ லொன்றலா துரைத்த தேற்
 ரார்” - (இ) “வானம்பாடி மேகத்துப் பிறந்த துளியையே நச்சிப் பாடு
 மாறுபோல அரசனுவயிற் பிறந்த அளியொன்ற மவ்லாதனவற்றை
 உரைத்தலறியாத தேவியர்” சீவக. ௨௮௬௭. (ஈ) “பாகையுந் தேனை
 யும் போன்மொழியார்..... எழிலியை நோக்கி யிரங்குபுள்.....
போனின்ற வாதனியேயிந்தச் சோலையிலே” தஞ்சை. ௧௮. என்
 பவைகளும் (உ) “தற்பாடிய தனியுணவிற், புட்டேம்பப் புயன்மாறி,
 வான் பொய்ப்பினும்” பட். ௩ - ௧௧. என்பதும் (ஊ) “மலைபுறை
 பகைத்து வானுறைக்கணக்கும், புட்டுலஞ் சூழ்ந்த பொருப்பு” (எ)
 “அளிகார்ப் பாடுங் குரனார் வறந்த, மலைப் புட்போல நிலைக்குர லணந்
 தாங், குணவுளம் கருதி யொளியிசைபாட” கல். ௧௩: ௧௦ - ௧௧, ௧௧:
 ௧௧-௧௩. என்பவைகளும் கலி. ௧௪௬: ௧௨-௩ ஆம் அடியின் குறிப்புக்
 களுட் பொருத்துவனவும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௪. நகைவேட்கை. முதுமொழிக். ௧௧.

(பிரதிபேதம்) * தனிச்செய்து நகையார் வற்றி, தான் யானருளாக்கு மென்பன நிகழவு, என்
 யாங்கு எ - த. ஆங்கை கலத்தோய்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ௧௦.

௨௮௧

எனவாங்கு

எ-து: என்று * இவன்கூறும்படியாக ; எ - று.

௨௩ கலந்தநோய் கைம்மிகக் (௩) கண்படா வென்வயிற்

(௨) புலந்தாயு நீயாயிற் பொய்யானே வெல்குவை

10. - க்குதா முருவியோ டணிகொண்ட நின் (௩) மலைச்

சிலம்புபோற் கூறுவ கூறு

எ-து: †இவனைக் கலந்த கோய்†இவன்ஒழுக்கத்தை மிகுக்கையினாலே அது கண்டு கண்டதுயிலாத என்னிடத்தே நீவெறுத்தாய்யுமாய்க் கூறுவகூறும் எவ்வளையையுடைய இவளுடைய நோயை இவன் ஆற்றும்படியாக ஒரு பொய் மொழி கூறியாயினும் வெல்வாய் நீ உரைத்ததே இவட்கு உரையாமென ஆற்றுகைமகூறி வரைவுகடாயினான்.

(ச) அருவியாலே அழுகுகொண்ட சின்மலையின் பக்கமலை கூறுவனவே கூறுமாறுபோல நீகூறுவனவற்றையே கூறும் இலங்குகின்ற அழகினை யுடைய எவ்வளையென்க. எல், ஒளி.

- க. “காதலிமாட், ஸ்ரீமன்னைப் பார்க்குக் துயிலில்லை” நாட்கமணி. க.
உ. “புலந்தாயும்வெல்குணை” என்பது களவில் தலைவிகுறிப் பினால் தோழி கூறியதற்கு மேற்கோள். தோல். கற். கு. கசு. கச.
ந.. (அ) “குரல்கேட்ட கோழி குன்றதிரக் கூவு, மதனனி வாரண மாறுமா றதிர்ப்ப, வெதிர்குதி ராகின் றதிர்ப்பு” (ஆ) “மணிமரு ணன்னீர்ச்சினை மடமயி லகவக், குருகிலை புதிரக் குயிலினம் கூவப், பகர்குழல் பாண்டி வியம்ப வகவுநர், நாநவில் பாடன் முழுவெதிர் தன்ன, சிலம்பிற் சிலம்பிசை யோவா தொன்றாக், கடந்தட்டான் கேழிருவ குன்று” பரி. ‘அ: 1கக- 1உ; கதி: 100 - 106. (இ) “அரையிலங்கு மேகலை யார்ப்பி னயல, வரையிலங்கு மேகலை மாறே நின்றார்க்கும், புரையிலங்கு ! பொற்சிலம்பு தான்சிலம்பும் போழ்தி, னிரை யிலங்கு பொற்சிலம்பு நேரே சிலம்பும்” (ஈ) “கொங்குண் குழலார் குழலோர் மணிமழலை, தங்கி னவைகொண்டு தானு மெதிர்மிழற்று, மங்க ணவாரசெய்வ செய்தசதி யாடின்தே, செங்க ணெடியான் கடி காவிற் செய்குன்றே” துளா. சுயம். கசு, கள.

ச. “மலையை அருவி அழகுறுத்துமென்பதை, “மணிவரை மருங்கி னருவி போல, வணிவரம் பறுத்த” (கலி.கௌ: ௧௦-௧௧) என்னும் பகுதியாலும் அதன் குறிப்பாலுமுணர்க.

(பிரதிபேதம்) ¹ அயன். [†] என்று இயன்கூறும்படியாக இயனை, [†] அவளொழுக்கத்தை நினைக்கவேண்டும்.

உ.அ.அ.

கலித்தொகை சாள்.

அல்லகுறிப்பட்டு மீண்டதனை என்பிழைப்பாகக் கருதும் அவனெனக் கவன்று ஆற்றுளா மென்றதனாலும் “தன்குறி தன்வயதழீஇத் *தேறினும்” என்னும் (௧) சூத்திரத்திற்குப் ‘பகற்குறியென்றே’ பொருளாத லானும் இவ்வாறே பொருள்கூறவேண்டு மென்றுணர்க.

தாழிசைகளில் தோழி சொல்லெடுப்புதற்குத் தலைவி சிறுபான்மை தலை, “புலத்தலு மூடலுமாகிய விடத்துஞ், சொலத்தகு கிளவி தோழிக் குரிய” (௨) என்பதனாற் கொண்டவாறுணர்க.

இதனால், தலைவற்கு அசைவுபிறத்தது.

இஃது ஒன்பதடித் தாவும் நான்கடித் தாழிசையும் தனிசொல்லும் ஈழபடிச் சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (௧௦)

(சஎ.) ஒன்று, இரப்பான்போ லெளிவந்துஞ் சொல்லு மூலகம்

புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன்

வல்லாரை வழிபட் டொன்றறிந் தான்போ

னல்லார்கட் டோன்று மடக்கமு முடைய

நி னில்லோர் புன்க ணீகையிற் றணிக்க

வல்லான் போல்வதோர் வன்மையு முடைய

னன்னு னொருவன்றன் னுண்டகை விட்டென்னைச்

சொல்லுஞ்சொற் கேட்டி சுடரிழாய் பன்மானும்;

க. நின்னின்றி யமையலேன் யானென்னு மவனாயி
னன்னுஞ்சொ னம்புண்டல் யார்க்குமிங் கரிதாயி
னென்னுற்ற ிறர்க்குமாங் குளகொல்லோ நறுநுதால்;

கஉ. அறியாய்நீ வருந்துவல் யானென்னு மவனாயிற்
றமியரோ' துணிகிற்றல் பெண்டிர்க்கு மரிதாயி
னனியரோ வெம்போல வீங்கிவன் வலைப்பட்டார்;

கநி வாழலேன் யானென்னு நீரீப்பி னவனாயி
னெழைய ரொனப்பலர் கூறுஞ்சொற் பழியாயிற்

க. நோல். கன. கு. உ. ௦.

உ. நோல். கற். கு. கக. இச்சூத்திரவுரையில் (அ) “கலந்தனோய்.....
நோயே” என்பதனை மேற்கோள் காட்டி ‘இது களவு’ என்பர் இளம்
பூரணர்; (ஆ) “கலந்தனோய்.....வெல்குலை” என்பதனைக் குறி
பிழைத்துழிப் புலந்ததற்கு மேற்கோள் காட்டுவர் கச்சினர்க்கினியர்.

(பிரதிபேதம்) * தேறியவென்னும், தேறதுமென்னும், † னந்தடி.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கக.

உ. அள

குழங்குநீர் னினைப்பதொன் றறிகலேன் வருந்துவல்
குழங்குநீர் னறுநுதா னம்முளே குழ்குவம்;

நாண்டிப் பெயர்த்த னாமக்குமாங் கொல்லாது
 பேணினை ரொனப்படுதல் பெண்மையு மன்றவன்
 வெளவினன் முயங்கு மாத்திரம் வரவெனக்
 கூறுவென் போலக் காட்டி
 மற்றவன் மேளவழி மேவாய் நெஞ்சே.

இது தலைமகன்துக் துறைநேர்ந்த தோழி அவன் றன்மையும் அவன்
 தனக்குக் கூறுவனவும் அக்கூற்றுத் தன்னுந் போறுக்க வொண்ணாதவாறும்
 அவன் கருத்தும் தலைவிக்குக் கூறி அவன் துறையப்பத் தன்னுள்ளே
 சொல்லியது.

இதன்போருங்.

ஒன்று, இரப்பான்போ ஁லெனிவந்துஞ் சொல்லு (க)முலகம்
 புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன்
 வல்லாரை வழிபட் டொன்றறிந் தான்போ
 னல்லார்கட் டோன்று (உ)மடக்கமு முடைய
 று (ங்)னில்லோர் புன்க ணீகையிற் றணிக்க
 வல்லான் போல்வதோர் †வன்மையு முடைய
 (ஈ)னன்னா நெருவன்றன் னுண்டகை விட்டென்னைச்
 சொல்லுஞ்சொற் கேட்ட சடரிழாய் பன்மாணும்

க. (அ) “வையம் புரவூக்கு முன்னத்தேன்” கலி. கசக: கஉ - ஈ. (ஆ)
 “விசம்புதைவரு வளியும் போல வலியுந்
 தெறலு மளியுமுடையோய்” புறம்: உ:க - ஈ (இ) “வினை வலியுந் தன்
 வலியு மாற்றான் வலியுந், துணைவலியுந் தாக்கிச்செயல்” துறன். சஎக.

உ. “இளையா னடக்க மடக்கங், கிளைபொரு ளில்லான் கொடையே
கொடைப்பய - னெல்லா, மொறுக்கு மதுகை புரனுடை யானன்,
பொறுக்கும் பொறையே பொறை” நாலடி. சுரு. என் அடக்க முத
வியவை ஒருவாறு சேரக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

கூ. (அ) “வண்கையாற் கலிமாற்றி” சீவக. கருஅ. (ஆ) “நந்தே கடந்தா
னிரப்போர் கடல்” கம்ப. அரசியல். ௩.

ச. “சிறுமைப்பொருள் பெருந்தொழில்செய்தலும் பெருமைப்பொருள்
சிறுதொழில்செய்தலும் வியப்பாம் எனக்கொள்க” என்றுகூறி “அன்னு

(பிரதிபேதம்) * இனிவந்தம், † வண்மையும்.

உஅஅ

கலித்தொகை சள.

ஏ-து: விளங்குகின்ற இழையினையுடையாய்! என்னிடத்தா ஒருகாரி
யத்தை (க) இராத்திரிப்பான்போலே தன்னைப்பிறரால் இகழப்பட்டு எளியராக்
தன்மை *தோன்றியுஞ் சிலமொழி கூறும். அங்ஙனம் †ருறையி-ந் துறிப்பினும்
உலகத்தையெல்லாம் பாதுகாப்பான்போலே இருப்பதொரு வலியுமுடையன்,
மெய்ப்பொருள் கூறும் நூல்களைக் கூற வல்லவர்களை வழிபட்டு நின்று
அப்பொருளை(உ)அறிந்தான்போலே நன்மக்களைக் கண்டாற்றேன்றும் மன
அடக்கமுமுடையன், வறியோர் வறுமையைக் கொடையினாலே போக்க
வல்லான்போலே இருப்பதொரு வலியுமுடையன், அத்தன்மையையுடையான்
ஒரு தலைவன் தனக்குரிய ஆளுந் தகைமையைக் கைவிட்டு என்னோர்க்கிக்
கூறும்(ங)பலகாரியங்களும் மாட்சிமைப்பட்டுச் சொல்லைக் கேட்பாயாக; எ-று.

“மனைவி புயர்வுங் கிழவோன் பணிவு, நினைபுங்காலைப் புலவிபு ஞரிய”
(சு) என்பதனுள், நினைபுங்காலை † என்றதனாற் றேழிபுயர்வுங் கிழவோன்
பணிவும் || கொள்கவென்றலால், தோழி இங்ஙனங் கூறினாள். “உயர்மொழிக்
கிளவிபு முரியவா லவட்கே”(ரு)என்பதனாற் “உலகம், புரப்பான் போல்வதோர்

மதுகைய முடையன் என்றான்.

ஹெருவன்சுடரிழாய்” என்பதை மேற்கோள்காட்டி,
“இது பெரியோன் சிறு தொழில் கூறலின் வியப்பாயிற்று” என்பர்.
பே; நோல். மெய்ப்ப. கு. எ; இ-வி. நூலாரும் இதனையேயின்பற்றுவர்.
இ - வி. கு. இஎஅ.

க. இந்நூற்பக்கம் கூட: க - ஆம் குறிப்பிலுள்ள, இரப்பாரைப் பிற ரிகழ்வா
ரென்னும் பொருளையுடைய செய்யுட்கள் இங்கே அறிதற்பாலன.

உ. “கற்றறித்தார் கண்ட தடக்கம்”.

கூ. பன்மாவென்பது, பலகாவென்னும் பொருளில் பரி. உ: எக, அ:
அடு, கக: கஉ; கலி. கூஉ: இசு, கசச: உ, கசக: உச; அகம். சக: கூ,
கடு: ச; புறம். கக: கஅ, கூகடு: கூ. இவற்றில் வந்துள்ளது. இவ்
வுரைகாரரும் “மானும்” என்னும் இடைச்சொல், ‘படியும்’
என்னும் பொருட்டாய் நின்றற்கு “சுடரிழாய் பன்மானும்”
என்பதை, நோல். எச்ச. கு. கூஎ - இல் மேற்கோள்காட்டியிருக்கிறார்.
இதனைத் தாழிசையோடு சேர்த்தால் இப்பொருள் பொருத்தம். பதிற்.
அக: கூ - இல் பன்மாவென்பது இப்பொருளில் வந்துள்ளது.

ச. நோல். பொருளி. கு. கூக. இதனுரையிலும், “ஒன்றிரப்பான்போல்
..... பன்மானும்” என்பதனை, கற்பினுள் புலவிக்காலத்துத்
தலைவன் இரந்துரைக்கத் தலைவி அதனை யேற்றுக்கொண்டதற்கு மேற்
கோள் காட்டியுள்ளார் இவ்வுரையாசிரியர்.

இ. நோல். பொருளி. கு. சக. இதனுரையிலும், “உலகம்..... ..
முடையன்” என்பது, தோழி தலைவினை உயர்த்திக் கூறியதற்கு இவ்
வுரையாசிரியரால் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளது.

(பிரதிபேதம்) * நோன்றவும், † குறைந்த நிப்பினம், ‡ என்பதனால் || கொள்ளப்படுதலால்,

இரண்டாவது குறிஞ்சி கக.

உஅக

உம்மைகளில்லாம் (க) ஐயவும்கூட.

சொல்லுமென்றது (உ) பிறன்கட்டோன்றிய வருத்தம்பற்றி இனிவரல்
பிறந்தது; அவன் இவ்வாறு * ஒழுகல் நமக்கு இனிவரலெனக்குறிப்பாற்
கூறிக் குறை நயப்பித்தலின்.

சு(12) நின்னின்றி யமையலென் யானென்னு மவனாயி
னன்னுன்சொ னம்புண்டல் யார்க்குமிங் கரிதாயி

னென்னுற்ற பிறர்க்குமாங் குளகொல்லோ நறு நுதால்

எ-து: நறிய நறவியையுடையாய்! அவன் நின்னையின்றி யான் உயிர்
வாழேனென்று கூறுநிற்குமாயின், இங்ஙனம் இறந்துபடுந் தன்மையை
புடையவன் கூற்றை நம்புதலைச் செய்தல் இவ்விடத்து யாவார்க்கும் அரிதா
யிருக்குமாயின், || இந்நிலைமைக்கண் என்னைச் சேர்ந்தவருத்தங்கள் பிறர்க்கும்
உளவோ? இல்லையன்றே! எ-று.

கஉ அறியாய்நீ வருந்துவல் யானென்னு மவனாயிற்

றமியரே துணிகின்றல் பெண்டிர்க்கு மரிதாயி

னளியரோ வெம்போல விங்கிவன் வலைப்பட்டார்

எ - து: அவன் யான் வருந்துவல் நீ அதனை அறியாயோவென்று கூறி
நிற்குமாயின், தமக்கு (ச) உயிர்போலசெறிந்ததோழியரோடு உசாவித்துணியாமற்
றமியராயிருந்தே துணிகல் மகளிர்க்கும் அரிதாயிருக்குமாயின், இந்நிலைமைக்
கண் - இவன் வலையிலே அகப்பட்டார் சிலர் எம்மைப்போல அளிக்கத்தக்காரா
யிருப்பாரோ? வலியராயிருப்பான்றோ! எ - று.

க. “ஒன், நிரப்பான்போல் வண்மைபு முடையன்” என்புழி
உம்மை இன்னுனென்று துணியாமைக்கண் வருதலின் ஐயவும்கூட
யென்பர், சேனாவரையரும்; தோல். இடை. சூ. எ. சே; நச. இ - வி.
நாலாரும் இவ்வாறே கூறுவர். இ - வி. சூ. உருச.

உ. “ஒன்றிரப்பான்போ வெளிவந்துஞ் சொல்லும்” என்பது, அவன் இவ்
வாறெழுருதல் நமக்கு இளிவரவாமென்னுங் குறிப்பினும் கூறிக்
குறைநயப்பித்தமையின், பிறன்கட்டோன்றிய வருத்தம்பற்றிவந்த
இளிவரவாமென்பர், பேராசிரியரும்; நோல். மெய். சூ. உ. இ - வி.
தூவாரும் இதனையே பின்பற்றுவார். சூ - வி. சூ. இளவு.

கூ. “இன்றி யமையெனென் நினைவுஞ்சொல்லுவாய்” கடு. கக: உக.

சு. (அ) “நின்னாவி யன்னவன் மூன்றாக வன்றி நியையே” (ஆ)
“நெஞ்சே, யினியே துசென்றெய்துமாறென்று நினின்றி ரங்கவென்னோ,

(பிரதிபேதம்) * ஒழுக்கநமக்கு, † நின்னையன்றி, ‡ வாழ்வுதலெனென்று, வரதலே எனென்று, ||
அக்கலையென்கண் + அவன் உயிரிலே,

37

உகூ

கவித்தொகை சௌ.

கரு வாழலென் யானென்னு நீரிப்பி னவனாயி

* “நேழைய ரெனப்பலர் கூறுஞ்சொற் பழியாயிற்”

சூழங்கா னினைப்பதொன் + நறிகிலேன் வருந்துவல்

சூழங்கா னறுநுதா னம்முளே சூழ்குவம்

எ - து: அவன் நீ அருளாதொழியின் யான் உயிர்வாழேனென்னுமாயின்,
குடிப்பிறந்தார்(க)பேதையாராயிருப்பவென்று நன்மக்கள் அவரைச் சிறப்பித்துச்
சொல்லுஞ்சொல் நீ (உ) முதுக்குறைமை பூண்டிருத்தலின் நினக்குப் பழியா
யிருக்குமாயின், இந்நிலைமைக்குச் செய்யலாவதொரு காரியத்தை ஆராயுங்கால்
நினைப்பதொரு காரியத்தை அறியேனாய் வருந்தாநின்றேன்; இந்நிலைமை
ஆராய்ந்துபார்த்துக்கால் நறிய நுதலினையுடையாய்! நம்முள்ளே ஆராய்ந்து
பார்ப்பேம்; † எ - து.

கக, அவனை

(ந) நாண்டப் பெயர்த்த னமக்குமாங் கொல்லாது
 (ச) பேணினை ரொனப்படுதல் பெண்மையு மன்றவன்
 வெளவினை முயங்கு மாத்திரம் வாவெனக்

|| கூறுவென் போலக் காட்டி
 மற்றவன் +மேளவழி மேவாய் நெஞ்சே

கணியே யிதழ்வஞ்சி கண்ணொன்ன வாருயிர் கண்வெந்தே” (இ)
 “கண்ணு குவைநினக் கங்குயி ராவன் கனக்கு ஷையே” அம்பிகா. எ0,
 அக, ௧0௧; (ஈ) “இங்கே யுயிரான் பாககியு நீயுமெழுந்தருளே” திரு
 வாநீர்க். ௧௧. (உ) “பொருப், பிணையே யிணைக்கொகை யாயின்ன
 காயின்ப மெய்தவுயிர்த், துணையே துணைவா நீவரு வாயிந்தச
 சோலையிலே” மாறன்கோவை. எடு.

௧. (அ) “நண்ணறி வுடையோர் தாலொடு பழகினும், பெண்ணறி
 வென்பது பெரும்பேதை மைத்தே” இறை. கு. ௨௩. நன். பெயர்.
 கு. ௮. மயிலை. இ - வி. கு. ௧௧௭. மேற். (ஆ) “பெண்ணறி வென்பது
 பேதைமைத்தே” சிலப். ௨௧; ௨௪. (இ) “நண்ணுணர் வுடையோர்
 தாலொடு பழகினும், பெண்ணறி வென்பது பெரும்பேதை மைத்தே”
 நன். பெயர். கு. ௮. வி. மேற். (ஈ) “நண்ணறி வுடைய ராகி தாலொடு
 பழகினும், பெண்ணறி வென்ப தெல்லாம் பேதைமைத் தாதல்”
 திருவிளை. பன்றிக்குட்டிக்கு. ௩௪: (உ) “பேதைமை யென்பது
 மாதர்க் கணிகலம்” (ஊ) “எண்ணற வோதி யெழுத்தறக் கற்கினும்,
 பெண்ணறி வென்பது பெரும்பேதை மைத்தே”

௨. முதுக்குறைமை யென்பதற்கு, முதுமைக்கண் உறைகின்ப நிலைமை
 யென்றும் பேரறிவுடைமையென்றும் பொருள் கூறுவர்.

௩. “நாண்டப் பெயர்த்தல்” கலி. ௧0: ௩௨.

௪. “பெண்ணன் றுரைத்த னமக்காயின்” கலி. ௩௭ ௬.

(பிரதிபேதம்)* எழுவார், † அறிக்கலன், அறிவின, ‡ என்ருன். || கூறுவனபோல, +
 மேவழி மேயழி மேள நெஞ்சே, மேவாய் மேவாய் மேள நெஞ்சே.

எ - து: நம்மை நாண் வருத்துகையினாலே அவனைப் போக்குதல் நமக்கும் அவன் இறந்துபடுகின்ற நிலைமைக்கட் பொருந்தாது, அவன் இறந்துபடுகின்றவனைப் பேணினாரென்று நன்மக்கள் புகழ்ந்துகூறப்படுதல் நின் கருத்தாற் பெண்மையுமன்றியிராநின்றது; இவ்வனமாகவும், அவன் நின்னை முயங்குமளவைத் தன் நெஞ்சாலே கைக்கொண்டுவிட்டான்; அதற்கு நீ மேவுகின்றிலை, இதற்கு யான் இனிக் கூறுவதொன்றின்மேனத் தலைவிக்குக் கூறி, பின்னைத் தோழி தன்னெஞ்சோடு முன்னினைப் புறமொழியாகத் கூறுவாள் குறியிடத்தேவாவென்று கூறுவான்போலே அவனுக்கு ஒரு பொய்க்குறியைக் கூட்டி அவன் மேவின வழியிலே நெஞ்சே மேவுவாயாக என்றான்; எ - று.

இதனால், தலைவிக்குச் சூழ்ச்சி பிறந்தது.

(க) இஃது ஒன்றெனச் சொற்சீரும் அவனையெனத் தனிச்சொல்லும் || பெற்று, தாழிசையுன்னையுண்டடியாக ஒன்றுநான்கடியாய் வந்தமையிற் கொச்சகக்கலியாயிற்று. (கக)

(சுஅ.) ஆமிழி யணிமலை யலர்வேங்கைத் தகைபோலத்

தேமூசு நனைகவுட் டிசைகாவல் கொளற்கொத்த

வாய்நில்லா வலிமுன்பின் வண்டீது புகர்முகப்

படுமழை யடுக்கத்த மாவிசம் போங்கிய

கடிமாத் துருத்திய கமழ்கடார் திகழ்தரும்

பெருங்களிற் றினத்தொடு வீங்கெருத் தெறுழ்முன்பி

னிரும்புலி மயக்குற்ற விகன்மலை நன்னாட;

அ வீழ்பெயற் கங்குனின் வினியோர்த்த வெரிக்கத்தால்

வாழநாட் சிறந்தவள் வருந்துதோட் டவறுண்டோ

தாழ்செறி கடுங்காப்பிற் றுப்முன்னர் நின்சார
ஊழுறு கோடல்போ லெல்வளை யுகுபவால்;

க. வெண்கலியுறுப்பு நிலையொத்துப் பாவேறுபடுந் கொச்சகத்துக்கு இச்
செய்யுளை மேற்கோள்காட்டி, இது தாவும் கொச்சகமும் சுரிதகமும்
முறையானே வந்து ஆசிரியசு சுரிதகத்தான் இற்றது என்று கூறி
இவற்றையும் எழுதுவர் பே, 'இது ஒன்றெனவும் அவனெனவுஞ்
சொற்சீருந் தனிச்சொல்லும் வந்து இடைநிலைப்பாட்டினுள் ஒன்றோ
ரடியிக்கு ஒருபொருண்மேல் மூன்றவருதலின் ஒத்தாழிசையாகாது
கொச்சமாய்க் கலிவெண்பாட்டின் வேறாயிற்று' என்பர். கச்சு; தொல்.
செய். கு. கடுகு.

(பிரதிபேதம்)* மேவுகின்றலை, † கூறுவானாய்க்குறியிடத் † கூறுவன போலே, || பெற்று
ஒன்று மூன்றடியாக ஒன்று காண்கடியாய்.

உ.கூஉ.

கனித்தொனகசுத்ரி.

கஉ இனையிரு னிதுவென வேங்கினின் வரன்சைஇ
நினைதுய ருழப்பவன் பாடிஸ்கட் பழியுண்டோ
வினையென் றெடுத்தாற்று மயன்முன்னர் நின்சுனைக்
கனைபெய னீலம்போற் கண்பனி கலுழ்பவால்;

கக பன்னுளும் படாடப் பசுலையா லுணப்பட்டாள்
பொன்னுரை மணியன்ன மாமைக்கட் பழியுண்டோ
வின்னுரைச் செதும்பாற்றுஞ் செவ்விய னின்சோலை
மின்னுகு தனிரன்ன மெலிவுவர் துரைப்பதால்;

எனவாங்கு;

உக பின்னீதல் வேண்டுநீ பிரிந்தோண்ட் பெனநீவிப்

பூங்கண் படுதலு மஞ்சவ ருங்கிய

வருந்துய ரவலந் தூக்கின்

மருங்கறி வாரா மலையினும் பெரிதே

இது வரையாது வந்து ஒழுநந் தலைவந்தந் தோழி தலைவியாற்றமை
யும் இவ்வொழிக்கம் புறத்தார் அறியப்படுகின்றமையும் கூறி வரைவு
கடாயது.

இதன் பொருள்.

(க) ஆழிழி (உ)யணிமலை (ங)யலர்வேங்கைத் ததைபோலத

தேமுக நனைகவுட் டிசைகாவல் கொளற்கொத்த

வாய்நில்லா (சு)வலிமுன்பின் (டு)வண்டேது புகர்முகப்

படுமழை யடுக்கத்த மாலிகம் போங்கிய

கடிமாத் துருத்திய (சி)கமழ்கடாந திகழ்தரும்

க. ஆம் - நீர். ஐந்தறு. ௨௨௩.

உ. நீர்வீழ்ச்சி, மலைக்கு அழகுசெய்யு மென்பதனை, கலி. க௦௩: ௧௦-௧௧.
ஆம் அடிகளாலும் அவற்றின் குறிப்பாலும் உணர்க.

ங. (அ)“தும்பிவேங்கையஞ் சினையெனபூம்பொறியானைப்
புகர்முகக் குறுகியும்” கலி. சக: ௨ - ௬. (ஆ) “போதி யென்றான்
பூத்த மரம்போற் புண்ணுற் பொலிகின்றான்” கம்ப. சம்பு. ச௩.

ச. “வலிமுன்பின்” கலி. ச. ௧.

டு. வண்டியானை மதத்தில் மொய்க்குமென்பது “வரிவண், டோங்குய
ரெழில்யானைக் களைகடாந கமழ்காற்ற, மாங்கவை விருந்தாற்றப்
பகலங்கி” கலி. சக: ௨ - ௪ என்னும் பகுதியாலும் அதன் குறிப்
பாலும் உணரலாகும்.

சி. இத்தூற்பக்கம் ௧௧௧: ௩- ஆங்குறிப்புப் பார்க்க.

- (க) பெருங்கனிற் றினத்தொடு வீக்கெருத் தெறுழ்முன்ப்
(உ) னிருட்புலி மபக்குற்ற ளிகன்மலை நன்னாட

எ-து: எட்டுத்திசையுங் காத்தற்றொழிலு மெற்கோடற்குப் பொருந்தின லாய்ப் பகைத்தவை எதிர்நில்லாத மிக்கவலியினையும் விளக்கத்தைத் தரு கின்ற கமழ்கின்ற மதத்தான் னனைந்த கவுளினையும் நீர் வீழ்கின்ற அழகினை யுடைய மலையிடத்துத் தேனினம் மொய்க்கும் பூக்களையுடைய வேங்கையி னது அழகுபோல வண்டுகள் னதுகின்றபுகரினையுடைத்தாகிய முகத்தினையு முடைய சொரியும் மழையையுடைத்தாகிய (ங) பக்கமலையிடத்தனவும் பெருமையையுடைய விசும்புலேவனார்த் மிகுதியையுடைத்தாகிய மாதகளை யுடைய ஆற்றிடைக்குறையிடத்தனவுமாகிய, பெரிய(ச)யானைத்திரள்களோடே வீக்கின கழுத்தினையும் மிக்க வலியினையுமுடைய பெரியபுலி மாறுபாட்டாலே போர்செய்தலுற்ற மலையினையுடைய கல்ல நாடனே; எ-று.

க. “வேழக் குரித்தே விதந்துகளி றென்றல், கேழற் கண்ணுங் கழுவரை யின்றே”(தொல். ம.ப. கு. ௩௪) என்பதனாலும் “களிறுமேல் கொள்ள வும்” (புறம். ௪௧ ௩) என்பதனாலும் அதனுரையாலும், “கோட்டு மாஆரவும்” (சீலப். ௧௫: ௧௮) என்பதனும் ரயில் மேற்கோளான இப் பகுதியில் களிறென்பது பன்றி யென்று தடைவிடைகளால் நிறுவப் பெற்றிருப்பகாலும் களிறென்பது பன்றியையு முணர்த்தும். அதனி னீக்குதற்கு யானையை, “பெருங்களிறு” என்றுகூறினா.

உ. சிறுபுலி சிறுகதையெணப்படுதலின் வேங்கையை இரும்புலி யென்றார். இதனை ‘வேங்கை யிரும்புலி போன்ற’ களவாழி. ௧௬. என் பதனாலும் பெரும்புலி என்னும் வழக்காலு முணராக.

௩ கிரிசரம், நதிசரம் வுணசரமென யானை மூவகைப்படுமென்பா. அது
(அ) “முத்திறத்தன வெண்ணலப்பிறப்பின மூரிவென களியானை”,
(ஆ) “மூவகை யானையர்” (வில்லி. குதுபோர். எக, பதின்மூன்றாம்.
சு) எனவருதலாலும் அறியப்படும். அவற்றுள் இவருக் கூறப்பெற்றன
கிரிசரமும் நதிசரமுமாம்.

௪. யானையும் புலியும் ஒன்றோடொன்று பொரல் இயல்பு: (அ) “குருஉப்
புலி பொருத புண்டர் யானை” மலை. இகள. (ஆ) பூம்பொறி புழுவைப்
பேழ்வா யேற்றை, தேங்கமழ் சிலம்பிற் களிற்றொடு பொரினே”,
(இ) “வயக்களிற்று பொருத வான்வாரி வேங்கை” நற். ௧௦௪: ௧-௨; உடுகு:
௪. (ஈ) “புளர்முகை களிற்றொடு புலிப்பொரு துழக்குநின், நைன்மலை”
(உ) “வாயிழி கடாஅத்த வான்மருப் பொருத்தலோ, டாய்பொறி
புழுவை தாக்கிய பொழுதின்” கலி. ௪௮. ௧௨ - ௩. ௪௬. ௩ - ௪.
(ஊ) “புலியொடு பொருது சினஞ்சிறந்து வலியோ, மோவுக் களி
றொதுங்கிய மருங்கு”(எ) “குயவரி யிரும்போத்துப் பொருத புண்டர்,

உகூசு

கலித்தொகை ச் சூ.

திசைகாவல்கொளற்கொத்த என்றதனால் உலகைத் தாங்குத்தற்கு உரிய
வென்றும் வலிமுன்பின் என்றதனால் மிக்க வலியினைபுடையவென்றும்
நனைகவுள் என்றதனால் செல்வச்செருக்குடையவென்றும் வண்டுதுபுகர்முகம்
என்றதனால் பலர்க்கும் பயன்படுகின்றவென்றும் இருவகைச் சுற்றத்திற்கும்
ஏற்றாக. இருவகைச்சுற்றமாவன: தலைவியுடைய தந்தைசுற்றமும் தாய்சுற்றமு
மாம். இருவகையவாகிய களிற்றோடே புலிமயக்குற்ற என்றதனால் இரு
வகைச் சுற்றத்தாருடனே ஊரிலுள்ளா தலைவியை அலர்கூறிப் பகைக்கின்ற
ரென உள்ளுறையுமவங்கொள்க. இது வினையுமப்போலி.

அ (க) வீழ்பெயற் *கங்குனின் விளி(உ)யோர்த்த வெரடுக்கத்தால்
வாழுநாட் சிறந்தவள் வருந்துதோட் டவறுண்டோ

தாழ்செறி கடுங்காப்பிற் றுய்முன்னா நின்சா

லாழுறு (௩)கோடல்போ லெல்வளை யுருபவால்

எ-து: †தாழிட்டு அடைத்தாற் போலுங் கடிய காவலையுடைய தாய் முன்னே நின்னுடைய மலைச்சாரலிலே முறைமையையுற்ற கோடல் உருமாறு போலே ஒளியினையுடைய வளைகள் உருவனவாய் இரானின்றன; இவ்வன மாதற்கு, இடைவிடாது வீழ்கின்ற மழையைபுடைய இராக்காலத்து நின் னுடைய குறியால் அழைக்கின்ற அழைப்பினைச்(சு)செவிகருவியாக ஓர்த்ததன லுண்டான மனவொடுக்கத்தாலே உயிர்வாழ்கின்ற நாள் மிக்கவளுடைய வருந்துகின்ற தோளிடத்து அவை நினக்குச்செய்த தப்பு உண்டோ? இவ்வையே; ||எ - று.

உருப, அகரவீற்றுப்பலவறிசொல்; படுத்தலோசையாற்பெயராய்நின்றது(?)

துயங்குபிடி தழீஇய மதனழி யானை” அகம். உகக: சு - எ, ௩௬௮
உஉ௩. (ஏ) “வரிவயம் பொருத வயக்களிறு போல, வின்னு மாறாது
சினனே” புறம்: ௧௦௦:௭-௮. (ஐ) “புலிகலாங் கொள்யானைப் பூவருன்ற
நாட” பழ. ௧௮௭. (ஐ) “புலியொடு பொருடும் புகர்முட வோதையும்”
சீலப். உரு: உக. (ஐ) “நீடு பணைப்பகட் டிடனே, வல்லி யம்பொரு
மாறென” வில்லி. பதினாறாம். ௩௬.

க. தலைவன் தன்வரவு அறிவிக்குவகுறி மயங்குதலால், அல்லகுறிப்பிட்ட
தோழி தலைவற்குப்பிற்பிறைஞான்று அதனைக்கூறியதற்கு “வீழ்பெயற்
.....உருபவால்” என்பது மேற்கோள்; ௩தால். கள. கு. ௪௨ ௩௪.

உ. ஓர்த்தல் இந்துர்ப்பக்கம் உஅஉ: ௩ - ஆற குறிப்புப்பார்க்க.

௩. வளையுதிர்ந்தற்குக் கோடற்பூ உதிர்ந்தல் உவமையாதலை, கலி. ௭-ஆம்
பாட்டின் ௧௮ - ௧. அடிகளின் குறிப்பாலுணர்க.

௪. “கொச்சிப் பாடோர்க்குஞ் செவி” என்பதன் விசேடவுரையில்
‘கொச்சிப்பு விழுமின்ற ஒசையை.....சுருதுஞ்செவி’ என்று உரை

இரண்டாவது குறிஞ்சி கஉ.

உகடு

கஉ இனையிரு ளிதுவென வேங்கிநின் வரனசைஇ
நினைதுய ருழப்பவள் *பாடின்கட் பழியுண்டோ
†வினையளென் நெடுத்தாற்று மயன்முன்னர் (க)நின்கனைக்
கனைபெய னீலம்போற் கண்பனி கலுழ்பவால்

எ - து: இவ்வாறே ஒரு களவொழுக்கமுடையனென்று உயர்த்துக் கூப்
பிடுகின்ற அயலார்முன்னே நின்னுடைய கணையிடத்துச் செறிந்த மழையை
யேற்ற நீலம்போலே கண்கள் நீர் சொரிவனவாயிராநின்றன; இங்ஙனமாதற்கு
இது யாம் வருந்துதற்கு ஏதுவாகிய இருளென்றேங்கி நின் வருதற்சொழிலை
நச்சி நினைத்தலாலுண்டான வருத்தத்திலே வருந்துகின்றவளுடைய துயிலில்
லாத கணணிதத்து அவை நினக்குச்செய்த பழிகளுண்டோ? இல்லையே; †எ - து.

கசு பன்னாறும் படாடப் (உ)பசலையா லுண்பப்பட்டாள்

(ஈ)பொன்னுரை மணியன்ன மாமைக்கட் பழியுண்டோ
வின் லுரைச் (ச)செதும்பாற்றுஞ் செவ்வியு ணின்சோலை
மின்னுரு தளிரன்ன மெலிவுவர் துரைப்பதால்

எ-து: நரைகையுடைய இனிய சின்வீர் வந்து ஆரவாரிக்கும் இள
வேனிற்காலத்தே நின்னுடைய (ஈ)சோலையில்ஒளிகெட்டதளிரையொத்த நிறக்
கேடு வந்து பலர்க்குங் கூறுவதாயிராநின்றது; இங்ஙனமாதற்குப் பலராலும்
நினைவு வருந்துகையினாலே பசலையாலே நுகரப்பட்டவளுடைய பொன்னை

யெழுதி, 'மனத்தின் வினையைச் செவிமேல் ஏற்றினார்; அது கருவி
யாக உணர்தல்கோக்கி' என இலக்கணமும் இவ்வுரையாசிரியரே எழுதி
யிருத்தல் ஈண்டறிதற்பாலது; கவி. சசு. கஉ - ஈ.

க. (அ) “கூடற் குடாஅது, பல்பொறி மஞ்ஞை வெல்கொடி யுயரிய,
வொடியா விழவி னெடியோன் குன்றத்து, வண்டிபட நீடிய குண்டு
சுளை நிலத், தெதிர்மலர்ப் பிணைய லன்னவிவ, ளரிமதர் மழைக்கண்”
(அகம். ௧௪௯. ௪௪-௪௬) என்பதும் (ஆ) இன்னுற்பக்கம் உளக: உ-ஆம்
குறிப்பும் ஈண்டறிதற்பாலன.

உ. பசலையா லுணப்படல்: கலி. ௧௫: ௧௩.

ங. (அ) “மணிமிடை பொன்னின் மாமை” நற். ௩௦௪: ௬. (ஆ) “காச
நிழற் காட்டு மாசின் மாமை” பெருங். (௧) ௪௦: ௨௨௭.

ச. (அ) “புனற்செதும்பு நின்றலைக்கும் பூங்குன்ற நாட” நாலடி. ௧௨௮.
(ஆ) “செதும்பற் றுமரைச் செவ்விதழ் போல” (இ) “செதும்புபார்
தெங்குஞ் சேற்றிழுக் குடைத்தாய்” (ஈ) “செருத்தற் றீம்பால்
செதும்புபட் பிலிற்றி” பெருங். (௧) ௪௦: ௩௨௩; ௪௧: ௨௮, ௧௧௨.

இ. “நீணிழற் றளிர்போல நிறனுழ்த்தல்” கலி. ௨௦: ௧௭.
(பிரதிபேதம்) * பாடிவள்கட், † வினைபருணென், ‡ என்னுள்.

௨௧௯

கவித்தொகை ௪௯.

புரைத்ததொரு மணிபுண்டாவின் அதனையொத்த பசலை பார்த்த * மாமைநிழற்
தின்கண் அது செய்த பழிகளுண்டோ? இல்லையே; † ஏ-று.

எனவாங்கு, ‡ அசை.

௨௧ (௧) பின்னீதல் வேண்டுநீ பிரிந்தோண்ட் பெனநீவிப்
பூங்கண் படுதலு மஞ்சவ ருங்கிய
(௨) வருந்துய ரவலந்தூக்கின்
(௩) மருங்கறி வாரா மலையினும் பெரிதே.

எ-து: அவன் அங்கனமான இடத்து அவன் பூப்போலும் கண் பாடின மையை நீலிப் பதெற்கும் யான் அஞ்சுவேன்; அதற்குக் காரணமென்னெனில், அத்துயிலிடை||நினைத்து வருந்தத்தக்க கனவாற் பின்னர்த் தாங்கிய அரிய வருத்தத்தால் உற்ற கேட்டைத் தூக்கிப்பார்க்கில் அஃது எல்லையறிய வொண்ணாத மலையினும் பெரிதாயிராநின்றது; இனி இவ்வருத்தம் உருதபடி நீ வரையாமற் பிரியப்பட்டானோடு கொண்டஉறவு பின்னுதலை நீ கொடுத்தல் வேண்டும்; -எ-று.

“பின்னுதல் பின்னெனநின்றது. x பின்னியதொடர்[நிலை](நிலி)” (சு) என்றார். துயில்கொள்ளாமையைத் = துடைத்து என்க.

இதனால், தலைவற்கு அசைவு பிறந்தது.

இது தரவும் தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கவி. (கஉ)

(சக.) கொடுவரி தாக்கி வென்ற வருததமொடு

நெடுவரை மருங்கிற் றஞ்சும் யானே

நனவிற்குண் செய்தது மனத்த தாகவிற்

கனவிற் கண்டு கதுமென வெரீஇப்

க. “பின்னீதல்பெரிதே” என்பது துஞ்சிச்சோர்த வென்னும் மெய்ப்பாட்டிற்கு மேற்கோள்; தோல். மெய்ப். கு. உங். பே.

உ. “அருந்துய ரவல்மொடு” தோல்.கன.கு. கக. நச். மேற். ‘எண்ணியது’

ங. (அ) “வரையனத் தறியாப் பொன்படு நெடுங்கோட், டிமையம்” புறம். ஙக; கச - இ. (ஆ) “மலையே; அனக்க லாகாப் பெருமையு மருமையு, மருங்ககல முடைமையு மேறத் கருமையும், பொருத்தக்கூறுப” தோல். சிறப். நச். மேற். (இ) “அகலத் தெல்லையு மாழ்ச்சிய தத்தரு, முயர்பி னோக்கமு முணர்த்தற் காகா, விஞ்சையம் பெருமலை” பெருங்க; (க)இக; கூ - ஈ. (ஈ) “அனக்க லாகா வனவும் பொருளும், மலையே” நன்.

ச. கவி. இ: கஅ.

(பிரதிபேதம்) * மைரித்திந்தின்றுன் ! ஆங்கு. அஃச. || தயாகத்தனிவாற் பின்னாத்தி-
என்றுன் x பின்னிதொடாரினை = தடைத்த, இதஞ்ஞற்றுகின்றது,

இரண்டாவது குறிஞ்சி கந.

உகன்

தி புதுவதாக மலர்ந்த வேங்கையை

யதுவென வுணர்ந்தத னணிநல முருக்கிப்

பேணு முன்பிற்றன் சினந்தணிந் தம்மரங்

காணும் பொழுதி னோக்கல் செல்லாது

நாணி யிறைஞ்சு நன்மலை கன்னாட;

க0 போதெழின் மலருண்க ணிவண்மாட்டு நீயின்ன

காதலை யென்பதோ வினிதுமற் நின்னாதே

மின்னோருங் கண்ணாக விடிபென்னாய் பெயலென்ன

யின்னதோ ராரிடை யீங்குநீ வருவதை;

கச இன்புற வளிததனை யிவண்மாட்டு நீயின்ன

வன்பினை யென்பதோ வினிதுமற் நின்னாதே

மணங்கமழ் மார்பினை மஞ்சிவ ரடுக்கம்போழ்ந்

தணங்குடை யாரிடை யீங்குநீ வருவதை;

கஅ இருளுற ழிருங்கூந்த ளிவண்மாட்டு நீயின்ன

வருளினை யென்பதோ வினிதுமற் நின்னாதே

யொளிறுவேல் வலனைந்தி யொருவன்யா நென்னாது

களிறியங் காரிடை யீங்குநீ வருவதை;

அதனால்;

உரு இரவின் வார லைய விரவுவி

யகலறை வரிக்குஞ் சாரந்

பகலும் பெறுவாரிவ டடமென் றோனே.

இது *நீர்வாறு வநகின்ற வரவு எமகிதத் துன்பத்திந்தக் காரண
†மாகாநின்றதெனக் கூறி இரவுவநவாணத் தோழி பகல்வருகவேன்றது.

இதன்போநுள்.

(க)கொடுவரி தாக்கி வென்ற வருத்தமொடு

நெடுவரை மருங்கிற் றஞ்சும் (உ)யானே

க. யானே புலியைக்கொல்லுமென்பது இந்நுற்பக்கம், உடுக: க-ஆற
குறிப்பால் உணரலாகும்; கொன்று மலையிற் றயிலுமென்பதை, கலீ.

சக: க- ஈ-ஆம் அடிகளால் உணர்க. 'கொடுவரி, பண்புத்தொகைப்
புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை; ஆகுபெயருமாம்' புறம். கஉகி.

உ. யானே வேங்கைமரத்தரசு சினங்கொண்டு சிதைக்கு மென்பதனை,

(அ) "சதம்வாய் வேழ, யிருங்கேழ் வயப்புலி வெரீஇ யயலது, 'சருங்

(யிரதிபேதம்) * நீலவாறு, † ஆயிரின்றதென, ‡ வானென்றத.

38

உருஅ

கவித்தொகை சக.

(க)நனவிற்குண் செய்தது மனத்த தாகவிற்

'கனவிற் கண்டு கதுமென (உ)கவெரீஇப்

ரு (ஈ)புதுவ தாக (அ)மலர்ந்த வேங்கையை

யதுவென†வுணர்ந்தத னணிநல முருங்கிப்

கால் வேங்கை யூறுபட மறலிப், பெருஞ்சின் தணியுந் குன்றகாட”
நற். ௨௧௭: ௨-௫. (ஆ) “மறப்புலிக் குழுஉக்குரல் செத்து வயக்களிறு,
வரைசேர் பெழுந்த சுடர்வீ வேங்கைப், பூவுடைப் பெருஞ்சினை
வாங்கிப் பிளந்துதன், மாயிருஞ் சென்னி யணிபெற மிணைசி” பதிற்.
௪௧: ௭ - ௧௦. (இ) “உறுபுலியுருவேய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக், கறுவு
கொண் டதன்முதற் குத்திய மதயானை” கலி. ௩௮: ௬ - ௭.
(ஈ) “புலிக்கேழ் வேங்கைப் பூஞ்சினை புலம்ப, முதல்பாய்ந் திட்ட
முழுவலி யொருத்தல்” அகம். ௨௨௭: ௮ - ௯. (உ) “உருமி னூர்த்துடன்
மெதிரெறு முழுணையோ மிம்பல், பொருத முற்றொழில் கனவலிற்
பொருக்கென வெழுந்தக், கருகு மின்றவொன் வியிணர் வேங்கையை
யலைக்கு, மருவு வெஞ்சின மூண்டுழி வருத்தறி யார்போல்” தணிகை.
திருநாட்டி. ௪௨. என்பவையும் வலியுறுத்தும்.

௧. “கனவினா னலம்ஜாட கலித்தந் கடுங்கருர், கனவினா வழிவுற்றுக்
கங்குலா மாற்றாக்கால்” கலி. ௫௩: ௧௮ - ௧. என்பதும், “கலித்ததை
சிலம்பிற் றஞ்சுங் சவரி, பார்திலங் கருவியொடு நாந்தங் கனவு,
மாரியர் துவன்றிய பேரிசை யிமையம்” (பதிற். ௧௧: ௨௧-௩) என்புழி
‘அருவியொடு நாந்தங்கனவுமென்றது, அவ்வாரியரா னாயானேபிற
விலங்கானும் மக்களானும் வருத்தமின்றிப் பகற்காலத்துத் தான்
நகர்ந்த அருவியையும் நாந்ததையுமே கனவினுங் காணுமென்ற
வாறு’ என எழுதியிருக்குமுடையும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௨. யானை, தன்னைத் தாக்கும் புலிக்கு வெருவுமென்பது “பரியது கூர்ங்
கோட்ட தாயினும் யானை, வெருடும் புலிதாக்குவின்” குறள். ௫௧௬.

௩. புதுமையென்னும்பண்படியாகப்பிறந்த புதிதென்னுஞ்சொல் வழக்கி
லுள்ளது. அஃதன்றியும் ‘புதுவது’ என்று வருதலை. மலை. ௨௮; கலி.
௨௨: ௪, ௨௪: ௪, ௬௧: ௧, ௧௨௮: ௭; அகம். ௨௫: ௫, ௨௨௧: ௫, ௩௫௨:
௧௬; புறம். ௪௨: ௬, ௭௬: ௨; சிலப். ௩௦: ௧௪௦; சீவக.

கநசுந; பேருங். (உ) உ: ககஎ, எ: ககந, (ச) ச: க௦டு; பாகவதம்.
(க௦) அக்குருநான். ந௦. இவற்றில் வந்திருத்தலாலாக. முதுமையென்
னுஞ் சொல்லடியாக முதுவது என்று ஒருசொல், அருகிவருகின்றது.

ச. மலர்ந்த வேங்கைமரம் புலி, போற்றோன்றுமென்பது இந்துதற்பக்கம்
உ௦௬: உ, (இ - ஃ) குறிப்பால் உணரலாகும்.

(பிரதிபேதம்) *வெந்தி, † உணர்ந்ததன்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கந.

'உ'கக

பேணு முன்பிற்றன் (க) சினந்தணிர் தம்மரங்

காணும் பொழுதி னோக்கல் செல்லாது

(உ) நாணி யிறைஞ்சு நன்மலை நன்றாட

எ - து: வினைந்தவரியினைபுடைய புலி வந்து போர்செய்கையினாலே
அதனை வென்ற வருத்தத்தோடே நெடிய மலையிடத்தே துயில்கொள்ளும்
யானை மெய்யானகாலத்தே தான் பொருதுவென்றது. மனத்திடத்தே கிடக்கை
யாலே * அதனைப் பெரியான காலத்தே கண்டு கடுகவெருவி எழுந்திருந்து
புதிதாக மலர்ந்துகின்ற வேங்கைமரத்தைப் புலியென்றுணர்ந்து அம்மரத்தி
னுடைய அழகிய நலத்தைக் கெடுத்துத் தன் வலியினால் பேணாத சினம்
மாறி அவ்வேங்கையைக் காணுங்காலத்தா அதனைப்பார்த்தலை செய்யாமல்
நாணிக் கவிழ்த்துபோன நன்றாகிய மலைநாடனே ! எ - று.

புலியினைவென்று துயிலும் யானை அயலார்கூறிய அலரைச் சுற்றத்
தார்க்குப் பொய்யெனத்தேற்றி மனைக்கட்டுயில்கின்றதலையாகவும், கனவிற்
கண்டு வெருவினதன்மை அத்தலைவி நனவில் தான் அங்கனஞ் செய்த
தெல்லாம் தன்மனத்ததாகலின் அசெய்யலைக்கனவினுக்கண்டு அவன்வெருவின

எ-து: (க)அருகும் பருவத்தாய் அழகினைபுடைத்தாகிய மலாபாலும்
மையுண்ணினைபுடைய இவளிடத்து நீ இன்றியமையாதகாதலைபுடையை
யென்று கூறுகின்ற வார்த்தையோ இனிது; *அஃதொழிய வழியை ஆராய்ந்து
பார்க்கும் கண் மின்னாக இடியென்று கருதாயாய் மழையென்று கருதாயாய்
இப்பெற்றித்தானதோர் அரிய வழியிலே இவ்விடத் தேற நீ வருகின்றநிலைமை
எமக்கு இன்னாது; எ - று.

கசு இன்புற வளித்தனை யிவண் மாட்டு நீயின்ன
வன்பினை யென்பதோ வினிதுமற் நின்னாதே
மணங்கமழ் மார்பினை (உ)மஞ்சிவ ரடுக்கம்போழ்ந்
(ஈ)தணங்குடை யாரிடை யீங்குநீ வருவதை

எ-து: இவள் இன்புறம்படி அளித்தாயாகையினாலே இவளிடத்து நீ
இன்றியமையாத அன்பினைபுடையென்று கூறுகின்ற வார்த்தையோ
இனிது, அஃதொழிய மணம் கூறுகின்ற மார்பினைபுடையாய் மஞ்சு பரக்
கின்ற டக்கமலையை ஊடறுத்து, (சு)சூராமகளிரையுடைய அரிய வழியிலே
இவ்விடத்தேற நீ வருகின்ற நிலைமை எமக்கு இன்னாது; எ - று.

வரையாமகளிருமுடைத்து; மற்றும் தெய்வங்கள்வெனவும்வண்ணத்
தன; ஏதம் நிகழ்வதுகொல்லோ' எனவேறுபடும்" (இறை. சூ. உக.
உரை) என்பவை இத்தாழிசைகளுடன் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

க. "காலை யரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாதி, மாலை மலருமிக் கோய்"
குறள். கடஉஎ. என்பதனால் போதென்பதன் பொருளைத்தெளிக.

உ. இந்நூற்பக்கம் உசுஃ உ-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

ங. (அ) "அணங்குடை நெடுவரை" அகம். உஉ: க. (ஆ) "அணங்குடை
நெடுங்கோடி" புறம். ஐஉ: க.

ச. (அ) “சீர்திகழ் சிலம்பகஞ் சிலம்பப் பாடிச், சூர மகளி ராடுஞ்சோலை”
 மூருத. ௪௦-௪௧. (ஆ) “அருவியான்ற பெருவரை மருங்கிற், சூர்ச்சனை
 துழைஇ” (இ) “அணங்குடைச் சிலம்பிற், கவிரம் பேரிய வருகெழு
 கவாஅ, னேர்மலர் நிறைசுனை யுறையுஞ், சூர்மகன மாதோ வென்னு
 மென்னெஞ்சே” (ஈ) “சூர்புக னனந்தலை, மாயிருங்கொல்லி” அகம்.
 ௧௧; ஈ - ௪, ௧௧௪: ௧௪-௭, ௩௦௩: ௫ - ௬. (உ) “வரையர மங்கையர்
 வெனவுத லஞ்சதும் வாரலையோ” யா - வி. கு. ௭௬. ிமற்கோள்.
 என்பவையும் (ஊ) “சூர மகளிரி னின்ற நீமற், றியாரா யோவெம்
 மணங்கியோ யுண்டென” அகம். ௩௨:௭-௮. என்பதும் அதன்குறிப்பில்,
 ‘சூரமகளிராப்போல வென்றான் தன்னை வருத்துதலான்’ என்று
 விளக்கியிருத்தலும் ஈண்டறிதற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * இவையொழிய.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கந.

௩௦௬

௧௮ (க) இருளறாழி மருங்குந்த விவண்மாட்டு நீபின்ன

வருளினையென்பதோ வினிதுமற் றின்னாதே
 ஒன்றுவேல் வலனைந்தி பொருவன்யா னென்னுது
 (௨) களிநியங் காரிடை ிங்குநீ வருவதை

எ - து: இருளோடே மாறுபடுகின்ற கரிய கூந்தலையுடைய இவளிடத்தி
 லீ இன்றியமையாத அருளினையுடையவென்று கூறுகின்ற வார்த்தையோ
 இனிது, அஃதொழிய விளங்குகின்ற (௩) வேலை வலக்கையிலே எடுத்து யான்
 ஒருவனென்று கருதாதே யானை உலாவுகின்ற அரிய வழியிலே இவ்விடத்
 தேற நீ வருகின்ற நிலைமை எமக்கு இன்னது; எ - று.

ஒருவனென்றது இவ்வுலகத்துக்குத் தலைவனென்றது.
 அதனால், அசை.

உங் (சு) இரவின் வார ஃலைய விரவுவி

பகலறை ட்வரிக்குஞ் சாரற்

(ஈ) பகலும் ட்பெறுவையிவ டடமென் றேனே

எ - து: அவ்வின்னமையால் எமக்குத் துன்பம் வருதலின், || ஐயனே ! இராக்காலத்து வாராதேகொள்; இவளுடைய பெருமையைபுடைய மெல்லிய தோன்களை விரவிய பூக்கள் அகன்ற பாதையிலே கோலஞ்செய்யும் மலைச்சார விடத்தே பகர்சாலததும் டெறுவை; - எ - து.

இதனால், கலைவற்குச் X குழ்ச்சி பிறந்தது.

இது தரலிற் குறைந்த கரிதகம்பெற்ற ஒத்தாழ்ச்சைககலி. (கங்)

க. (அ) “இருளுற ழிருநகூர்கன் மகளிரோடு” (ஆ) “இருளுறழ் கூந்தலாள்” கலி. கஉஉ: கஉ, கச௦ நங்.

உ. (அ) “வான்றோய் வெற்ப சான்றோ யல்லையென, காமன கனிவ தரயினும் யாமத், திரும்புலி தொலைத்த பெருநகை யானை, வெஞ்சின வருமி னூரறு, மஞ்சவரு சிறுநெறி வருதலானே” நற் நடுந்: எ-கக. (ஆ) “கடுவகளிற விட்டுழிச செல்லார்” சிறுபஞ்ச. அ௦.

ங். “யானையோ நுகைவே லஞ்சு” யா - வி. கு. எக. மேற.

ச. “இரவின் வார ஃலைய மென்றேனே” என்பது தோழி பகற் குறி கேள்வாள்போல இரவுக்குறி விலக்கியதற்கும் (தொல் கள. கு. உங். நச.) கிழவோன் றன்னை வாரலென் றதற்கும் (தொல். பொருளி. கீ. கசு. நச) மேற்கோள்.

ஞ. காலமென்னு முறுப்பிற்கு, ‘பகலும் பெறுவையிவ டடமென்றேனே’ என்பதை மேற்கோள்காட்டி இஃதெதிர்க்கலமென்பா, பே; நச. இருவரும்; தொல். செய். கு. உ௦உ.

(பிரதிபேதம்) ‘நடைய, ட் விரிகும், ட் பெறுகுவை. || ஐயவென இராக, ஐயஇனி இராக், + எனறு இரவுகுவானைத்தோழி பகல் வாடுவென்றா. X குட்டி,

(௩௦) வாங்குகோ நெல்லொடு வாங்கி வருவைகள்

மூங்கின் மிசைந்த முழந்தா ளிரும்பிடி
தூங்கிலை வாழை நளிபுக்கு ஞாங்கர்
வருடை மடமறி யூர்விடைத் துஞ்சு
மிருடுங்கு சோலை யிலங்குநீர் வெற்பு;

௬ அரவின் பொறியு மணங்கும் புணர்ந்த
வரவுவின் மேலசைத்த கையை யொராங்கு
நிரைவளை முன்கையென் றேழியை நோக்கிப்
படிகிளி பாயும் பசுங்குர லேனல்

௧௦ கடிதன் மறப்பித்தா யாயி னினிநீ
நெடிதுள்ள லோம்புதல் வேண்டு மிவனே
பல்கோட் பலவின் பயிர்ப்புறு திங்களி
யல்கறைக் கொண்டு னாமலைச் சிறுகுடி
நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள்;

௧௩ நீயே, வளியி னிகன்மிகுந் தேருங் களிறுந்
தளியிற் சிறந்தனை வந்த புலவர்க்
களியொடு கைது வலை;
அதனால்;

௧௬ கடுமா கடவுறாஉங் கோல்போ லெனைத்துங்
கொடுமைமயிலை யாவ தறிந்து மடுப்பல்
வழைவனர் சாரல் வருடை நன்மான்

குமுனி வளர்ப்பவர் போலப் பாராட்டி

யுழையிற் றிரியிற் றிரியு

மிழையணி யல்குலென் றோழியது கவினே.

இது “புணர்ந்தபின் அவன்வயின் வணங்கற்கண்”(க)தொழுகூறியது. அது தொழியற்கூட்டம் நீகழ்ந்தபின் முற்காலத்துப் பணிந்து பின்வின் றேனைத் தொழி தானே பணிந்தொழுகதலாம்.

இதன் பொருள்.

வாங்குகோ னெல்லொடு வாங்கி வருவைகள்

(உ)மூங்கின் மிசைந்த(ஈ)முழந்தா னிரும்பிடி.

க. தோல். கள. கு. உரு.

உ. மிசைதல் தின்றலென்னும் ஒருவினைப் பொருளில் வந்ததற்கு இவ்வடி மேற்கோள். தோல். கிளவி. கு சக. கச. பெரும்பா. உசுஉ.

ஈ. “முழந்தா னிரும்பிடி” துறந். ஈ.கச.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கச.

ஈ.௦௩

(க)தூங்கிலை வாழை *நளிபுக்கு ஞாங்கர்

(உ)வருடை மடமறித்யூர்விடைத் துஞ்சு

(ஈ)மிருள்கு சோலை யிலங்குநீர் வெற்ப

எ-து: தானே விளைகின்ற (சு)மூங்கிலின்கோலை டொல்லுடனே விளைத்துத் தின்கின்ற முழந்தாளையுடைய கரிய பிடி டும்மலைக்கட் செறிந்த இலையினை யுடைய வாழைசெறிந்த இடத்தே||புஞ்ந்து, ஆங்கண் வருடைமானினது மடப் பத்தையுடைய மறிபாந்துகிரிகின்ற இடத்தே, ஞாயிறுதோன்றுகின்ற விடியற் காலத்தே, துயில்கொள்ளும் இருள்செறியுஞ் சோலையிணையும் விளங்குகின்ற நீரினையுமுடைய வெற்பனே; எ - று.

க. (அ) “ததையிலை வாழை” ஐங். ௪௬௦. (ஆ) “அள்ளிலை வாழை” பெருங். (க) ௪௦: கஉ.

உ. வருடை, மலையில்வாழும் விலங்கு; இது: (அ) “மழையாடி சிமய மால்வரைக் கவாஅன், வரையாடி வருடை” பட்டினப். கநஅ - கூ. (ஆ) “கருங்கலை, கடும்பாட்டி வருடையோடி தாவன வுகளும், பெரு வரை” (இ) “அவன்மலைப், போருடை வருடையும் பாயாசு, குருடையடுக்கத்த” நந். ககக: சு - அ, நடுக: எ - கூ. (ஈ) “நெடுவரை மிசையது குறுங்கால் வருடை” ஐங்குறு. உஅஎ. (உ) “வரைவாழ் வருடைக், கோடுமுற்றிளந்தகர்” அகம். நஎஅ: சு - எ. (ஊ) “வரைபாய் வருடை” என்பவற்றாலும் அறியலாகும். இது முதுகிடந்தே காலையுடையதென நச்சினார்க்கினியர் கூறியுள்ளார். கவையடிபை யுடையதென்பர் கூர்ம புராணமுடையார். இதன் குழவி மறியென்றும் கூறப்படுதல் “செவ்வரைச சேக்கை வருடை மான்மறி” துறுந். கஅஎ. என்பதனாலும் முணரலாகும். என்கால் வருடையென்பதும் இதுவேபோலும்.

கூ. “வெயிலொளி யறியாத விரிமலர்த் தண்கா” (கலி. நு: ௭) என்பதும் அதனடிக்குறிப்புக்களும் இங்கு ஒப்புநோக்கற்பாலன.

௪. யானை மூங்கின் மிசைதல்: (அ) “நெற்கொ நெடுவெதிர்க் கணந்த யானை” தறிஞ்சி. நடு. (ஆ) “இருவெதி ரீன்ற வேற்றலைக் கொழு முளை, சூன்முதிர் மடப்பிடி நான்மேய லாரு, மலை” நந். ககக: ௪-௬. (இ) “பசுகழை தின்ற கயவாய்ப், பேதை யானைகவைத்த, கூழை

மூங்கில்” குறுந். களக. (ந) “மழகளிறு மிகிஇத்தன், காண்முளை மூங்கிற்
கவர்கிளை” பதிற். அச: கக - உ. (உ) “பைங்கண யானை, முற்றா
மூங்கின் முளைதரு பூட்டிம்” (ண) “முளைமேய பெருங்களிற்” (எ)
“முளைவளர் முதல மூங்கின் முருக்கி, கிளையொடு மேய்ந்த கேழ்கிளர்
யானை” அநம். அடு: எ-அ, கச-அ: கந, நக-உ: க-உ; (ஏ) “கழைதின்
யானை” (ஐ) “பசித்துப்பணையுலும் யானைபோல” புறம்: எந: க.
அடு: எ. என்பவற்றால் அறியலாகும். இதனெல், தோரையென்றுஞ்
சொல்லப்படும்.

(பிரதிபேதம்) * கனிபுக்கு. † ஊரிடை, ‡ அம்மலைக்குச், || புரும்புடை,

நூலு

கவித்தொகை நூல்.

மூங்கில் மிசைந்தபிடி தம்மிடத்துத்தாழ்ந்த அரியதலைவனை அன்புடனே
பெற்றுநகர்த்த தலைவியாகவும், பின்னர் அது வாழைசெறிவிலே புருந்து
அப்பழத்தை நுகர்த்ததன்மை அவன் வரைந்து கொண்டிழி அவன் மனைக்கண்
கவிவற இருந்து அவனை நுகர்த்ததாகவும், புலிமுதலியனவின்றிமறியூரிடத்துத்
துயிலுதல் அவர்கடறுவாரின்றி அவன் சுற்றத்திடை இல்லறம் நிகழ்த்தித் தன
ஞ் தன்மையாகவும் உள்ளுறையுலமம் கொள்க. இது *வினையுலமப்போலி.

சு (க) அரவின் பொறியு (உ) மணங்கும் புணர்ந்த

வரவுவின் † மேலசைதத கையை யொராங்கு
நிரைவனை முன்கையென் ‡ நோழியை நோக்கிப்
(ந) || படிக்கிளி பாயும் (ச) - பசுங்குர லேனல்

க. (அ) “புனர்க்கதி னவன்வயின் வணங்கற் கண்ணும்” என்பதற்கு, “மேற்சொல்லப்பட்ட மூவகையானும் புணர்ச்சியுண்மை பொருந்திய பின் தலைவன்கட் டாழ்ந்ததற் கண்ணும்” என்று பொருள்கூறி “அது நீ கருதியதுமுடிக்கற்பாலை யெனவும் நீ இவனைப் பாதுகாத்தல் வேண்டுமெனவும் இவ்வகை கூறுதல்” என்று விளக்கி, “அரவின் பொறியும் ஒம்புதல் வேண்டுமெனவும், கடுமா கடவுறாஉற கவினே யெனவும் வரும்” என்பர் இளம். (ஆ) ரசசிஸர்க்கினிய ரும் இதனையே தழுவுவர். தோல். கள. கு. ௨௩.

(இ) “அரவுறு முஞ்சிலை” தறிஞ்சீ. கருடி. (ஈ) “யாவின்றோற்றமே போலும் சிலைகளும்” சீவக. ௨௧௮௮. என வில்லுக்கு அரவு உவமமாய் வருதலும் காண்க.

உ. (அ) “அழற்கிழைத் திமைக்கு மஞ்சவரு நெடுவேல்” (ஆ) “உரவுச்சினங் கனறு மொளிதிகழ் நெடுவேல்” சீறுபாண். கூசு, ௧௦௨; என்பவற்றி னுரையாலும், (இ) “வென்றிமங்கை வேடர்வில்லின் மீதுமேவு பாதம்” பெரிய. கண்ணப்ப. ௧௧ என்பதனாலும், படைக்கலங்களில் கொற்றவை யுறைவதாகக் கூறுதல் மாபென்று அறியப்படுதலின் இதற்கும் ‘அணங்கு’ என்பதற்குக் கொற்றவை என்று பொருள் கொள்ளலாம்.

க. “பழகினி வேணடம்” என்பது குற்றியலுகரம் ஒற்றெடுவாந்து கோசையானதற்கு மேற். தோல். செய். கு. ௧. ‘குற்றியல்’ இளம்.

ச. எனல் பசுந்தினையாதலின்: “பசுவருளேனல்” என்றார். இதனை (அ) “அமைந்த, திவட்காயிற் செந்தினைகா ரேனல்” (திணைமாலு. ௮) என்பதும் (ஆ) எனலென்பதற்குப் பசுந்தினையென்று (ஐந் - ஐம். ௧௨) உரையெழுதப்பெற்றிருப்பதும் வலியுறுத்தும்.

(பிரதிபேதம்) * உவமப்போலி அரவின்.† மேலகையு, † தோழி நெறினோக்கி, || படுகினி. + னைக்குல்.

*கடிதன் மறப்பித்தா யாயி னினிநீ

நெடிதுள்ள லோம்புதல் வேண்டு மிவளே

(3) பல்கோட் பலவின் †பயிர்ப்புற (உ) தீங்கனி

யல்கறைக் †கொண்டே ணமலைச் (௩) சிறுகுடி

(சு) நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள்

எ-து: (௫) பாம்பின்பொறிபோலும் பொறிகளும் பகைவரை வருத்துதலுக்
கூடினவையினையுடைய வில்லின்மேலேவைத்த கையினையுடையயாய்சின்
நிரைத்த விளையணிந்த முன்கையையுடைய என் நோழியைக் காமக்குறிப்பு
அவட்கு நிகழும்படி நோக்கி, படிக்கின்ற(சு)கிளிகள் பரக்கும் பசிய கதிரை

- க. (அ) “முழுவொ டாகுளிபதலையும் பிறவும், கார்கோட் பலவின்
காய்த்துணர் கடுப்ப, நேர்சீர் சுருக்கிக் காய கலப்பையிர்” (ஆ) “சீழு
மேலுங் கார்வாய்த் தெதிரிச், சுரஞ்செல் கோடியர் முழுவீற் றாங்கி,
முரஞ்சுகொண் டிறைஞ்சின வலவகுசினைப் பலவே” மலை. ௩-௧௩,
௧௪௨-௪. (இ) “செவ்வோர், சினைதொழர் தூங்கும் பயங்கெழு
பலவின்” நற். என். ௪-௫. (ஈ) “வேரு முதலுக் கோடு மோராக்ருத்,
தொடுத்த போலத் தூங்குபு தொடிக், கீழ்தாழ் வன்ன வீழ்கோட்
பலவின்” துறந். ௨௫௭.

- உ. (அ) “பழமீக் கூறும் பலாஅப் போல” பெரும்பாண். ௪௦௮. என்பத
னுரையில் ‘பழகதின் இனிமையால் மேலாகச்சொல்லும் பலாமாததை
யொக்க’ என்று இவரெழுதியிருத்தலும் (ஆ) “செங்காற் பலவின்நீற்
பழம்” நற். ௨௩௨. ௫. (இ) “தீம்பழப் பலவின்சுனை” அகம். ௧௮௨: ௩.
(ஈ) “தீஞ்சுனைப் பலவின் பழம்” புறம். ௧௦௧: ௫. எனவருதலும் காண்க.

௩. “சிறுகுடியீரே” கலி. ௩௧: ௧௧.

சு. (அ) “நல்குந்தார் செல்வமான்” கலி. இசு. கஉ. (ஆ) “தம்பொரு
 னென்பதம் மக்கள்” குறள். சுந. (இ) “பொன்னுடைய ரேனும்
 புகழுடைய ரேனுமற், நென்னுடைய ரேனு முடையரோ - வின்
 னடிசில், புக்களையுந் தாமரைக்கைப் பூராறுஞ்செய்யவாய், மக்களையின
 கில்லா தவா” நன. கலிதொடர். சுசு. (ஈ) “மக்களைப் பெறுத வில்லா
 வறுமையொன் றற்றான் மன்னன்” விநாயக. பிந்தியமழ்ரோசர். நு.

உ. “பைத்தபாம்பின் துத்தியேயப்பக், கைக்கசடிருந்த தடாரி”

பொருந. சுசு-எ0. என அரவீன்பொறி தடாரிக்குக் கூறுதலுறு காணக

சு. திணைகவரக் கிளிவந்துவீழ்தலும் அவற்றைக் கொடிச்சியர்கழிதலும்:

(அ) “கற்கோட் சிறுதினைப் படி னோப்பி, யெற்பட வருதிய

ரெனநீ விடுத்தலிற் தழுவத் தட்டையுந் குளிரும் பிறவுறு,

கிளிகடி மரபின ஆழமு வாக்கி கிள்ளை யோப்பியும்” தறிஞ்சி.

(பிரதிபேதம்) * கடிசின், † பயிப்புறு, ‡ கொண்ணாமலை.

30

கூ0கூ

கலித்தொகை இ0.

புடைய புனத்திற் கிளியைக் கடிதலை ஒருபடிப்பட மறப்பித்து, சின்வயத்தா
 ளாக்கிழி விட்டாயாயின், இனி நீ இடையிடாது கிளைத்தலைப் பாதுகாத்தலை
 இவன் விரும்பும்; இவன் பல குலைகளைபுடைய † பலாலினது பிசினையுடைத்
 தாயிய இடத்தைபுடைய இனிய பழம் வீழ்த்துகிடந்த பாறையிடத்தே
 எடுத்துக்கொண்டு உண்ணும் ஊணினையும் பெருஞ்சோற்றுத் திரிபையுமுடைய
 சிறிய குழிலிலிருக்கும் பிள்ளையான் மிடிப்பட்டாருடைய செல்வத்தைபுடைய
 மகள்; ஆதலான் கிணைப் பிரிந்து வருந்துதலாற்றான்; எ-று.

௩௮ - ௧௦௧, (து) “தேம்படு சாரற் சிறுதினைப் பெருங்குரல், செவ்வாய்ப் பைங்கிளி கவர கீமத், நெவ்வாய்ச் சென்றனை யவனெனக் கூறி, யன்னை யானான் கழற”, (து) “துய்த்தலைப் புனிற்றுக்குரல் பால்வார் பிறைஞ்சித், தோடலைக் கொண்டன வேன லென்று, துறுகன் மீயிசைக் குறவன குழீஇசு, செவ்வாய்ப் பாசினம் கவருயின் நவ்வாய்த், தட்டையும் புடைத்தனை கவணையுந் தொடுக்கென, வெந்தைவந் துரைத்தன னாக”, (ஈ) “வாரன் மென்றினைப் புலவுக்குரன் மாந்திசு, சாரல் வரைய கிளைபுடன் குழீஇ, வளியெறி வயிற் கிளி விளி பயிற்று, களியிருஞ் சிலம்பி னன்மலை நாடன்”, (உ) “தந்தை வித்திய மென்றினை பைபயசு, சிறுகிளி கடிதல் பிறக்கியா வணதோ, குளிர்படு கையன் கொடிச்சி ரெல்கென”, (ஊ) “பைத்தினை, பவளசு செவ்வாய்ப் பைங்கிளி கவரும்”, (எ) “பைத்தாட் செத்தினை, வரையோன் வண்மை போலப் பலவுடன், கிளையோ னென்னும் வீளவாய்ப் பாசினம்”, நற். ௧௪௭: ௨ - ௫, ௨௦௧: ௧ - ௬, ௩௦௪: ௧ - ௪, ௩௦௬:

௧ - ௩, ௩௨௭: ௩ - ௪, ௩௪௬: ௨ - ௪. (ஏ) “பொன்போற் சிறுதினைக், கிளிகுறைத் துண்ட கூழை யிருவ்”, (ஐ) “செத்தினை... ..பைந்

குரற், படுகிளி கடிக்கு சேறும்”, (ஐ) “வனந், படுகிளி கடியுந் கொடிச்சி”

(ஐ) “பெருங்குர லேன, லுணகிளி கடியுந் கொடிச்சிகைக் குளிரே” குறுந். ௧௩௩, ௧௩௮, ௨௧௧, ௩௬௦. (ஓ) “சாரற் புறத்த பெருகுரற் சிறுதினைப், போமர் மழைக்கட் கொடிச்சி கடியவுஞ், சோலை சிறுகிளி யுண்ணுநாட” (ஃ) “வன்கட் கானவன் மென்

சொன் மடமகன், புனபுல டுயக்கத் துழுத வேனந், பைப்புறச சிறுகிளி கடியு நாட” (வு) “தினையாய கிள்ளை” (துது) “மெல்லியந் கொடிச்சி காப்பப், பங்குர லேனந் பரத்தருக கிளியே” (துது) “கொடிச்சி யின்துரல் கிளிசெத் தடுக்கததுப், பைகுர லேனந் படர்தருவ் கிளியெனக், காவலுந் கடியுநர் போல்வார்” ஐங்குறு. ௨௮௨, ௨௮௩, ௨௮௪, ௨௮௮, ௨௮௯. (ஈ) “சிறுதினைப் படுகிளி கடிவியர் பன்மாண், குளிர்கொ டட்டை மதனில புடையா” (உஉ) “தழலை வாங்கியுந் தட்டை போப்பியு,.....குறமகன் காக்கு மேனல்” (ஊஊ)

“பெருங்குர லேனல், கிளிபட வீணைத்தமை யறிந்துஞ் செல்கென,

இவளென்றது, படர்க்கையை முன்னிலையாகக் கூறியது, “ஊன்சோற்
றமலை பாண்கடம் பருத்தும்” (க)என்றார் பிறரும்.

கடு நீயே, (உ)†வனியினியன்மிருந் தேருங் களிறுந்
தனியிற் சிறந்தனை வந்த டுபுலவர்க்
களியொடு (௩)கைதூ வலை
அதனால்

கூக கடுமா கடவுறாஉங் கோல்போ லெனைத்துங்

கொடுமையிலை யாவ தறிந்து (ச)மடுப்பல்

கம்மவண் விடுநள் பேரலாள் கைம்மிசச், சில்கணவகணிந்த செழிந்து
வீங் கிளமுலை, மெல்லிய லொலிவருங் கதுப்பொடு, பல்கா னோக்கு
மறனில் யாயே” அகம். நுஉ: ௫ - சு, கஅஅ: கக - ஈ, நுஉ: ௧௦-௧௫
(எ) “சூழ்கிளி சுமக்கலாற்றா, மாலையந் தினைகள் காய்க்கும் வண்
புனம்” சீவக. ௧௨௩௨. (ஏ) “வேயோயரு சாரல் விளைபுனங் காவல்
கொண், டாயோ வெனமொழியு மம்மழலை யின்னிசையாற், போ
யோயருபூஞ்சோலை வாழும் புனக்கிளிகண், மாயோன்மடந்நைமார்
கூவி மகிழ்விப்பார்” குளா. சுயம்வர. ௧௦௪ (ஐ) “தட்டை ருளிர்
தழலைத் காங்கித் திளைப்புனத்தைக், கிட்ட லுருவண்ணங் கிளிமுதற்
புள் னோட்டினனே” கந்த. வள்ளி. ௫௨.

க. புறம். ந. நு: கச.

உ. “கால் கிளர்ந்தன்ன ஆர்தி” (பதி. ‘இருங்கண்’) (ஆ) “காலுறழ் கடுந் திண்டோர்” (கலி.௩௩௩௩௩.) (இ) “காலிய நெடுந்தேர்” (தமிழ்நெறி. மேற்கோள்.) எனவும், (ஈ) “கால்கிளர்ந் தன்ன வேழம்” (முருகு. அஉ.) (உ) “காற்றி னியிர்த செலவிற்கூய்... .. . கூறிய” (முத்தோள்.) (ஊ) “காற்றென தோன்றிய தடலருக கடாக்களிற” (எ) “காற்றெனக் குஞ்சரங் கொண்டுபுக் கானரோ” (சீவக. க௭௩.௧௮௩௭.) (ஏ) “காற்றன்றேற் கடுமை யென்னும் மத்த யானே” (கம்ப. அதிகாயன் ௨௧௬.) (ஐ) “பாகன், காற்றென துண்டினன் குவலயா பீடம்” (பாகவதம். (௧௦) கஞ்சனைக்கொன்ற. ௧௪) எனவும் தேருக்கும் யானைக்கும் வளி உவமையாய்வருதல் காண்க.

௩. (அ) “விருந்தொடு கைதுவா வெம்மைபு முள்ளாய்” (ஆ) “ஊனொலி யரவமொடு கைதுவானே” (இ) “கள்விலை யாட்டியுங் கைது வானே” (ஈ) “கருமஞ் செயவொருவன் கைதுவே னென்னும், பெருமையிற் பீடையதில்” (உ) “கரும மறுத்த கைது வமையத்து.”

௪. “முந்தி” என்பதற்குக் கொடுப்பவும் அடுப்பவுயின்றித் தானே முற் பட்டு என்று எழுதியிருக்கும் அரும்பதவுரைக் குறிப்பு ஈண்டறிதற் பாலது. சீலப். ௨௧: ௩௧.

(பிரதிபேதம்) *ஊண்சோற்றமலை, †வனியினிகள், ‡ புலவற்கு,

௩௦௮

கவித்தொகை ௩௦௮

(௩)வழைவளர் சாரல் *வருடை நன்மான்

ஞ்முனி வளர்ப்பவர் போலப் பாராட்டி

புழையிற் பிரியிற் பிரியு

மிழையணி யல்குலென் றோழியது கவினே.

எ-து. நீ காற்றினுங்காட்டிற் †போதற் றெழிலிலே மிக்ஞ்செல்லும்
(உ) தேரையும் களிற்றையும் நின்பால்வந்த புலவர்க்குக் கொடுத்தலாற்றை
யொழிந்திருத்தலையாய்(ங)மழையினும்அருன்சிறத்தாய்;ஆகையினாலேயானும்
காபுன்னை வளர்ந்த மலைச்சாரலிற் திரியும் வருடையாகிய கல்ல மானின் மறி
யை வளர்ப்பாரைப்போலே † முன்னா நீங்காமற் பாராட்டி, அவளிடத்து
கின்றும் பிரிவையாயின் மேகலையணிந்த அல்குலையுடைய என்றோழியது கவி
னும் நீங்கும்; அதற்காகக், கடிதாகிய மாவைப் பின்னுங்கடிதாகச் செலுத்துந்
†தாற்றுக்கோல்போலே சிறிதுங் கொடுமையைபுடையயல்லையார் தன்மை
அறிந்திருந்தும் அவளை நின்றுட்க்தே சேர்த்துவேன்; X எ-று.

இதனால், தலைவற்குப் புணர்ச்சியுடைய பிடித்தது.

இது—தாவும் வெண்பாட்டொன்றும் அதன் பின்னர் ஐஞ்சீர் அடுக்கிய
குறுவெண்பாட்டொன்றும் தனிச்சொல்லும் சுரிதகமும் பெற்ற கவிவெண்
பாட்டு. (கச)

- க. “வழையமை நறுஞ்சாரல்” கலி. ௫௩: க. என்பதும் அதன்குறிப்பும்
பார்க்க.
உ. பரிசிலர்க்குத் தேரும் யானையுங் கொடுத்தல் மரபென்பது (அ)
“உயாமருப்பியானே பரிசிலர்க் கியவுரவு வேற்கானையுங் கைதூ
வானே” புறம். ௩௩௪.(ஆ) “சிறுகண யானையொடு பெருந்தே ரெய்தி
யாமவ ண் ன் றும் ரெதும்” சிறுபாண். ௧௪௨ - ௩. (இ) “நாளிண்டிய
நல்லகவர்க்குத், தேரோடு மாசிதறி” மது. ௨௨௩ - ௪. (ஈ) “களிற்றுந்
தேரும், வயிரியர் கண்ணுளர் கோம்பாது வீசி” (உ) “களிற்று கலி
மான் தேரோடு சுரந்து, நன்கல னீயு ககைசா லிருக்கை” பதிற். ௨௦:
கடு- க. ‘வந்தனென்’ (ஊ) “தேரோ டொளிறுமருப் பேத்திய
செம்மற், களிறின்று பெயரல பரிசிலர் கடும்பே” (எ) “காணிய
சென்ற விரண்மாக்கன், களிஞெடு நெடுந்தேர் வேண்டினுங் கடவு”
புறம். ௨௦௫: ௧௨ - ௧௪. ௩௧௩: ௩ - ௪ என்பவைகளா வறியலாகும்.

௩. (அ) “மாரி பொய்க்குவ தாயினுஞ், சேர லாதன் பொய்யல னையே”

பதீற். கஅ: கக - உ. (ஆ) “புரவெதிர்த்து, வான நாண வரையாது
சென்றோர்க், காளு தீயுங் கவிகை வணமைக், கடுமரன் கோதை”
(பிரதிபேதம்) * வரிவளை கன்மான். †பொாததொழிலிலே, முண்டீர்க்காமற் பாராட்டிய அய
விடத்த, ||தாறுகோல், x எனத்தொழி பணிதகறினா. + தசவுவென்
பாட்டி மைஞ்சீரிகைய குறுவெண்பாட்டு.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கரு.

௩௦௯

(௫க.) (க)(உ)*சுடர்த்தொடஇ கேளாய் தெருவினா மாடு

(௩)மணற்சிற்பில் காவிற் சிதையா†வடைச்சிய

(அ)கோதை பரிந்து (௫)வரிப்பந்து கொண்டோடி

(அ)நோதக்க செய்யுஞ் சிறுபட்டி மேலோர்நா

புறம். சிசு:சி-அ. (இ) “நின், சரததலும் வண்மையு மாரியுள்” பரி. ச.

உள. (அ) “வன்னியோரின் வழங்கினமேகமே” கம்ப. ஆற்று. ச. (உ)

“வையம் புரக்குமான் மன்னவரின் கைக்காரும், பொய்யின்றி வானிற
பொழிகாருங் - கையா,யிருகார்க்கு மில்லைப் பருவமிடிக்கு, மொருகார்

பருவ முடைத்து” தண்டி. கு. நவ. மேற். (ஊ) “பொன்னங் குன்
றின்மேலவன்கொடை போன்மெனப் பொழித்த”தைதந. காட்டுப். உ.

க. இசசெய்யுளின் ஆட்சிவய இந்நூற்பக்கம் ௩௧௨: ௩-ஆம் குறிப்பிற்
காண்க.

உ. (அ)“அஃறிணைப்பெயர் ஆகுபெயராய் உயர்திணைக்கண் வந்து விளி
யேற்குமிடத்து உயர்திணைப் பெயராம்” என்பதற்குச் சேனாவரையரும்
(ஆ)“அஃறிணைப்பெயர் அன்மொழியாய் உயர்திணைக்கண் வந்து விளி
யேற்குமிடத்து உயர்திணைப் பெயராம்” என்பதற்கு நச்சினூக்கினிய
ரும், (தொல். விளி. கு. ௩) (இ) “அன்மொழித்தொகை ஒரு சொன்

னீர் மைத்தாய்ப் பெயாததன்மையெய், முடிக்குஞ் சொல்லோடி புணர்ந்துழி வினியாய் அல்வழிப் புணர்ச்சியாம்” என்பதற்கு இ - வி. தூலாரும் (இ - வி. சூ. (இச.) “கடர்தொடிகேளாய்” என்பதை மேற்கோள் காட்டினா. அனமொழித் தொகையும் ஆகுபெயருள் ஒருவகையென்பது முன்னோ கொள்கை.

௩. (அ) “முற்றிலைப்பந்தைக் கழுவகைக்கொண்டோடினை முன்னும்பின்னு, மற்றிலை தீமை யவைபொறுத தோன்தொல்லை யாலினினது, கற்றிலை மெற்றயில் வேங்கடவா வின்றுன் கான்மலமாத, சிற்றிலைத் தீர்த்ததற் குப் பெருவீட்டினைச் செய்தருளே” திருவேங்கடந். கௌ. (ஆ) “முற்றிலான் மணற்கொழித்து மொய்த்தசிவ மியரிழைத்த, சிற்றிலான் வையவாகள் சினந்தலறச சிதைத்திட்டா” திருவாணைக்காப். கோச் செவகனார். ௧௮௬.

௪. (அ) “கோதை வரிப்பந்து கொண்டெறிவார்” பரி. க: சௌ. (ஆ) “இவனிவ னாய்பால் பற்றவு மிவனிவன், புன்றலை யோரி வாங்குள பரியவும்” குறுந். ௨௨௬.

௫. (அ) “வரிப்பந்துகொண்டொளித்தாய் வான்வேந்தன் மைந்தா” பு-வே. பாடாண். இர. “வரிப்பந்தைஇ” பெரும்பாண். ௩௩௩.

௬. (அ) “அகப்பட்டி யாவாணைக்கானின்” (குறவ. ௧௦௭௪) என்பதன் உரையில் அகப்பட்டி யென்பதற்குத் தன்னிற சுருவகிய பட்டியெனப் (பிரதிபேதம்) * கடர்தொடிக், † அடர்ச்சிய.

* ௩௩௫

கலித்தொகை ௩௩௫.

இ ளன்னையும் யானுமிருந்தேமா * வில்லிரே

(க) யுண்ணுநீர் வேட்டே நெனவந்தாற் கன்னை

யடர்பொற் சிரகத்தால் (உ)வாக்கிச் சுடரிழா
யுண்ணுநீ ரூட்டிவா வென்று னெனயானுந்
தன்னை பறியாது சென்றேன்மற் றென்னை

க0 (ந)வளைமுன்கை பற்றி நலியத் தெருமந்திட்
டன்னு யிவனெருவன் செய்ததுகா †னென்றேனா
வன்னை யலறிப் படர்தரத் தன்னையா

னுண்ணுநீர் விக்கின †னென்றேனா வன்னையுந
தன்னைப் புறம்புழித்து நீலமற் றென்னைக்

பொருளும், அகமாகிய பட்டியென இலக்கணவியையும், பட்டி
போன்று வேண்டியவாறேயொழுகலின் பட்டியென்றொன வினக்
கமுமெழுதி “கோதக்க செய்யுஞ் சிறுபட்டி” என்பதனை மேற்கோள்
காட்டினர் பரிமேலழகர். (ஆ) “சிறுபட்டி” (கலி. அச: ௨0) (இ)
“திருந்திய காவலர் தீரப் பட்டியாய், முருந்தின முறவல்வே, சையரின்
முன்னிநீ, யருந்தன மனைகதைபு மழிவு செய்தனை” விநாயக.
சோமகாந்தன் தீவிரைப். அ.

க. (அ)உண்ணல் பொதுவினை யென்பதற்கு “உண்ணுநீர் வேட்டெனென
வந்தாற்கு” என்னும் பகுதி மேற்கோள். (தொல். சிளவி. கு. சநி.
‘எண்ணுந்’ தெய்.) (ஆ) “உண்ணுநீர் வேட்டைசந்தே னெனவுரைப்ப”
சீவக. கரு ௧௨.

௨. வாக்குதல் - வார்த்தல்: (அ) “வாக்கவுக்க தேக்கட்டேறல்” புறம்.
ககரு: ௩. (ஆ) “வடிபுறு தீந்தேறல் வாக்கு” பு - வெ. வெட்சி. கக,
(இ) “மண்வள்ள நிறையவாக்கி, யின்மதுப்பலியும் . . . எந்தி”
சீவக. சஎக. (ஈ) “சீருணத் தசம்ப ரொன்றில், வாக்கிய வுலைப்பெய்
தேற்றி மாபில்வா லரியுள் ளிட்டான்” கந்த. வில்வலன்வாதாவி
வதை. கக.

௩. (அ) “இடைகெடுத் தெருவிற் கதுமெனக் கண்டென், பொற்றொடி முன்
கை பற்றின னாக, வன்னு யென்றனெ, னவன்கைவிட் டனனே,
தொன்னசை சாலாமை நன்னன் பறம்பிற், சிறுகா ரோடன் பயிஞ்ஞ
சேர்த்திய, கற்போ னாவினே னாகி மற்றது, செப்பலென் மன்னால்
யாய்க்கே” அகம். ௩௮௬. ௮-௧௧. (ஆ) தலைவி நானும் மடனும் நீங்கிய
சொல்லைத் தோழிக்குக் கூற்றற் கூறியதற்கு “வளைமுன்கை பற்றி நலி
யத் தெருமந்திட்டு” என்பது மேற்கோள். தொல். களவி, ௧௧. ௩௪,
(பிரதிமேதம்) * இல்லிலே † என்றேறுக்களை ‡ என்றேறுவனையும்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கரு.

௩௧௧

‘கரு *கடைக்கனூற் கொல்வான்போ னேக்கி நதைக்கட்டஞ்
(க)செய்தானக் †கள்வன் மகன்.

இது “புராஅக் காலப் புக்கெதீப் பட்டுழிப், பகாஅ வீநுநீன்
‘புதிக்கண்” (2)தலைவி தோழிக்குக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

ஒளிபொருந்தின வளையினைபுடையாய் நதொன்றைக் கேளாய், தெரு
விடத்துநாம் (௩) உண்டிதனை ஆடும்மணலாற் செய்த சிற்றிலைக் காலால் அழித்துக்
கூந்தலிலே அடைவித்த கோதையை அறுத்து வரிபினைபுடைய பந்தை
எடுத்துக்கொண்டு ஒடி நாம் நோவத்தக்க தொழில்களைச் செய்யுஞ் சிறிய
ஐகிய காவலில்லாதவன் முன்னொரு நாளிலே, அன்னையும் யானாஞ் சேர
இருந்த அளவிலே, இல்லில் உறைகின்றவர்களே! உண்ணப்படுங் தண்ணீரை
வேட்டேனெனச் சொல்லி வந்தவனுக்கு, அன்னை வினகருகின்ற பூணனை
புடையாய் உண்ணுநீரைத் தகட்டுப்பொன்றாசெய்த காகத்தாலே வார்த்து
உண்ணப்பண்ணுவித்து வாவென்று சொன்னாள்; என்று சொல்கையினாலே
யானும் சிறுபட்டியாயிருக்கின்ற தன்னை அறியாதே சென்றேன்; சென்ற
பின்னை அவன் என்னுடைய வளையணிந்த முன்கையைப் பிடித்து வன்னை

நவிகையினாலே அலமந்து, தாயே இவனெருவன் செய்ததோ செயலைப் பாரா
யென்றேனாக; அத்தாயும் கூப்பிட்டு ஒழிவருதலைச் செய்ய, அதனை மறைத்து
||அவ்வனஞ் செய்ததனை யான் உண்ணுநீர் விக்வி வருந்தினனாகனென்று ஓர்
பொய்யைக் கூறினேனாக, அத்தாயும் தன்னைமுதுகைப் பலகால் அழித்தழித்துத்
தடவப் பின்னை என்னைத் தன் கடைக்கண்ணாலே கொல்வான்போலே
பார்த்துத் தன் மனமகிழ்ச்சியைத் தருங் கூட்டத்தை அக்கன்வருகியமகன்
செய்தான்; இதுகாண நிகழ்ந்தது; - எ - று.

இதனைக் கேட்டுழித் தலைவி இருவகைக் குறியும் பிழைத்தலின், “காண
வகையிற் பொழுதுநனி x யிகப்பினும், தானகம்புகா அன் பெயாதவினமையிற்,

க. வெண்கலியுள் இறுதிக்கண முச்சிரடி வருமென்பதற்கு, “செய்தானக்
கள்வன் மகன்” என்பது மேற்கோள (தொல். செய். கு. எடு. போ.)

உ. தொல். கள. கு. கக. இப்பகுதியுரையிலும் இவ்வுரையாசிரியரால்
இசெய்யுள் இவ்விஷயத்திற்கு மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்
பிருக்கிறது.

ங. (அ) “திருந்தாத விளக்குதலை யாயமொடு புறம்போந்து சிறுர்க்குச்
சிற்பில், விருந்தாக மணற்சிறுசோ றட்டும்” திருவிளை. தடாதகை. ௩௨.
(ஆ) “பார்வார் மணற்சேர ரெளித்தினிது படைப்பே மடிசுட் கது
குறவர், பாவை படைத்த மாவாமோ” திருவிடைக்கழிழருகர். சிற்பிற.

கடு. (இ) “அடிமணற்சேர றையவுண்கவென” அம்பல. சிறநிற. ௨.

அபிரதிடேதம். ¹ கடைக்கண்ணம், ² கன்யமகன். ³ அலம் வந்து, || அவனை, + என அவனு
காட்சியான்வந்தமை கூறினான், x யிகைகாட்சி

பேசுதல்

கவித்தொகை ௩௨.

காட்சி யாசையிற் களம்புக்குக்கலங்கி” (க) கையற்றாற்போலத்தலைவனும் இரு
வகைக்குறியும் பிழைத்தலிற் தலைவியைக் காணாமல் காட்சியாசையிற்

கலங்கி வேட்டகையின் மயங்கினனாதலின் நம் மனைக்கணனே உண்டிக்காலத்
தைக் கருதி வந்து தன் ஆற்றாமை மிகுதியான் இவனை முன்கைபற்றி நலிந்
தான், இவனும் அதனை மறைத்துவிட்டான், இனி இவட்கும் அவனைக்கூடுதல்
கருத்தாயிருந்தது. இனி*அவனைக்,† கூடுவொனத் தோழி கருதுவனாதலின்
வேறுமொருபொருள் நுதலிவந்ததாயிற்று.†

கோதக்கசெய்யுஞ் சிறுபட்டியென்றதனால் ஒருநிலமாயிற்று. (2) கடைக்
கணற் கொல்வான்போ னோக்கி யென்றதன்கட் கண்ணிற்குக் கொலைத்
தொழில் கூறிற்று. இது வினையுமத்தின்வகை.

இதனால், தோழிக்குநினைத்தல் பிறத்தது.

“ஒருபொரு ணுதலிய வெள்ளடி யியலால்” (௩) என்பதனால் இயலென்ற
தனற் பன்னீரடியின் இகந்து ஒருபொருணுதலிவருங் கலிவெண்பாட்டிம்
உளவென்று கோடலின், இது பன்னீரடியின் இகந்து ஒருபொருணுதலிவந்த
||கலிவெண்பாட்டு. (கரு)

(112.) (முறஞ்செயி மறைப்பாய்பு முரண்செய்த புலிசெற்று

மறத்தலைக் கொண்ட நூற்றுவர் தலைவனைக்

க. நோல். கள. கு. கக

2. வினையுமத்தின் ஒருவகைக்கு, “கடைக்கணற் கொல்வான்போ
னோக்கி” என்பதை மேற்கோள் காட்டினர் பேராசிரியரும்; நோல்.
உவம. கு. க.

கூ. நோல். செய். சூ. கரு. நச. (அ) இசுசுகுதிரவுரையில் இவ்விஷயத் திற்கும், (ஆ) நோல். செய். சூ. கசு. பேர். உரையில் ஒருபொரு ணுதலிப் பதினாறடியான் வந்த கலிவெண்பாட்டிற்கும், (இ) நோல். செய். சூ. கசு. நச. உரையில் ஒருபொரு ணுதலிப் பதினாறடியான் வந்த சீர்வகைக் கலிவெண்பாட்டிற்கும், (ஈ) யா - வி. சூ. கரு. அதி. உரையில் கலிவெண்பாவின் கோற்றியற்சீர்வந்ததற்கும், (உ) வெள் ளோசைகொண்டு ஒருபொருண்மேல் வெள்ளடியால் வந்த கலிவெண பாவுக்கும், (ஊ) யா-கா. செய். கசு. உரையில் வெண்டளை தட்டு வெள் ளோசை தழுவி ஒரு பொருண்மேல் வந்த கலிவெண்பாவுக்கும், (எ) வீர. யாபடி. அ. உரையில் நேரிசை வெண்பாவே போன்று அதனி னீண்முவந்த கலிவெண்பாவுக்கும், (ஏ) இ - வி. சூ. எடஅ. உரையில் வெண்டளை தட்டுவந்த கலிவெண்பாவிற்கும் இசுசெய்யுள் மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * அயகா, † கூட்டுவெண, கூடுதலென ‡ இதனால் || கலிவெண்பாட் பயிற்று. கோதக்கசெய்யுள்.....இது விளையுமதின்வகை.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கசு.

ந.க.ந.

குறங்கறத் திடுவான்போற் கூர்நதி மித்தத
னிற்ஞ்சாடி முரண்டிர்ந்த நீண்மருப் பெழில்யானே
மல்லரை மறஞ்சாய்த்த மால்போற்றன் கிளைநாப்பட்
கல்லுயர் நனஞ்சாரற் கலந்தியலு நாடகேள்;

எ நாமரைக் கண்ணியை தண்ணறுஞ் சாந்தினை
நேரிதழ்க் கோதையாள் செய்குறி நீவரின்
மணங்கமழ் நாற்றத்த மலைநின்று பளிபெறுஉ
மணங்கென வஞ்சவர் சிறுகுடி யோரே ;

கக ஈர்த்த னுடைய யெல்லி னாலைய
 சோர்த்துவிழ் கதுப்பினாள் செய்துறி நீவரி
 னொளிதிகழ் னொகழியர் கவணையர் வில்லர்
 கனிமென வார்ப்பவ ரேனல்கா வலரே;

கடு ஆர மார்பினை யண்ணலை யளியை
 யைதக லல்குலாள் செய்துறி நீவரிற்
 கறிவளர் சிலம்பில் வழங்க லானப்
 புலியென் றோர்க்குமிக் கலிகே ழுதே ;

எனவாங்கு;

உ0 விலங்கோரார் மெய்யோர்ப்பி னிவள்வாழா ளிவளன்றிப்
 புலம்புக மொருவ யானும் வாழேன்
 அதனாற், பொதியவிழ் வைகறை வந்துநீ குறைகூறி
 வதுவை யயர்தல் வேண்டுவ லாங்குப்
 புதுவை போலுநின் வரவுமிவள்
 வதுவைநா னெடுக்கமுங் காண்குவல் யானே.

இஃது இரவுக்தறிவந்த நிலைவனை எதிர்ப்பட்டுத் தோழி இரவுக்தறியது
 ஏதழம் ஏதத்தால்வநந் துன்பழம் தள் னுள்ளத்து விழைவும் கூறி வரைவு
 கடாயது.

இதன் பொருள்.

முறஞ்செனி மறைப்பாப்பு முரண்செய்த புலிசெற்று
 மறந்தலைக் கொண்ட (க)தூற்றுவர் தலைவனைக்

- க. (அ) "நூறு மைந்தரி னாதிப னாகிய நான லந்திகழ் மார்பின யாருயி,
ரீறு கண்டிட லாமவு னாருவை யேறு புண்பட லேயெதிர் மோதிலே"
(ஆ) "ஞான பண்டிதன் வாயுரு மாரணு நார: ணன்பணி யாவினா
40

நகச

கவித்தொகை இஉ.

குறங்கறுத் திடுவான்போற் கூர்நுதி மடுத்தத

(க) னிறஞ்சாடி முரண்டூர்ந்த நீண்மருப் பெழில்யானை

(உ) மல்லரை மறஞ்சாய்த்த மால்போற்றன் (ங) கிளைநாப்பட்

கல்லுயர் (ச) நனஞ்சாரற் கலந்தியலு நாடகேள்

யோன்மொழி, மோன வண்குறி தானுண ராவெதிர் மோதினன்கதை"

(இ) "ஊறு மிஞ்சிய பேருட லோடெதி ரோடி வன்றெடை தீறிபு
மாறமும், வீறு கொண்டக தாயுதம் வீசினன் வீர னம்புவி மீதுத
வீழலே" (ஈ) "அரிப்ப தாகனு ரகப்ப தாகனை யதிர்த்து மேலுத
வடர்த்துநீ, ரெப்பி னோடெதி சயிச்ச ஆருவையொடிக்கவே" (உ) "உடல்,
கம்பி யாவீழ ஆருவின் மோதுதல் கண்ட போதென தாருயிர்
போனதே" (வில்லி. பதினெட்டாம். கஅஉ: கஅச, கஅரு: கஅச,
ககச.) என்பவற்றால் வீமசேனன் கதைகொண்டு துரியோதனன்
றெடையை மோதி யொடித்தா னென்பதே அறியப்படுகின்றது.
அப்பொருளை நோக்க, குறங்கறுத்தவென்று இருக்கலாமெனினும்
எடுகளில், குறங்கறுத்த வென்றே காணப்படுதலாலும் (ஊ) "மறங்
கெழுவேந்நன் குறங் கறுத் திட்டபின்" (பாரதம்.) (எ) "குருகுல
வேந்தனைக் குறங்கறுத்த ஞான்று" (தொல். புறத். கு. கள. நச. உரை.)
என இசெய்தி கூறுமிடத்தும் (ஏ) "காடுதேர் மடப்பினை யவறக்
கலையி, னோடுகுறங் கறுத்த செந்நா யேற்றை" (அகம். உஅரு. இ - சு)
என்னுமிடத்தும் பிறவிடத்தும் குறங்கறுத்த வென்றே ஒரு தொடர்

காணப்படுதலாலும் இறுத்தலென்ற பொருளில் அறுத்தலென்றே ஒரு சொல் பண்டு வழங்கி யிருக்குமென்று கருதி, குறங்குறத்த லென்றே பதிப்பிக்கலாயிற்று.

க. (அ) “நிறம் - மருமத்தான மெனப்பமும் உயிர்நிலை: “வெள்ளமா னிற னோக்கிக் கணைதொடுக்குங் கொடியான்” கலி. கஉ௦: கக. (ஆ) “கோ நெரிந்து, வரிநுதல் யானை யருநிறத் தழுத்தி” அகம். கஎஉ; எ-அ. (இ) “செந்தொடைப் பகழி வாங்கிச் சினஞ்சிறநீது, கருங்கைக் காணவன்! களிற்றுநிறத் தழுத்தவின்” நொல்: செய. கு. கூடு. பே. மேற்கோள்.

உ. (அ) பெருமித வுலமத்திற்கு, “மல்லரை.....காடகேள்” என்பது மேற்கோள்; நொல். உவம. கு. கக. பேர். (ஆ) “மல்லரை மறஞ்சாய்த்த மலர்த்தண்டா ரகலத்தோன்” கலி. க௩௪: க. (இ) “மல்லர்த் கடந்தா னிறம்போன் றிருண்டு” ஐந்திணையிப்பது. க.

ஈ. (அ) “கிளைபா ராட்டில் கடுகை வயக்களிறு” அகம். உகஅ: க. (ஆ) “கொல்களிறு.....கிளைபுகலத் தலைக்கடிவாங்கு” புறம். கஎ: கஎ-க. ஆ. “கனஞ்சாரன்” கலி. ௪௪: க; சூ. க.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கக.

நகடு

எ-து: (க)முறம்போலுஞ் செவியாகிய(உ)மறைப்பிடமாகவந்து புரய்ந்து மாறுபாடுசெய்த புலியைக் கோபித்து, மறத்தைத் தம்மிடத்தே கொண்ட தூற்றுவாக்கு, (ஃ)கலைவனாகிய துரியோதனனைக் குறையில் உயிரைப் போக்குகின்ற பீமசேனனைப்போலே தன்னுடைய நீண்ட கோட்டினுடைய கூரிய முனையாலே குத்திப் புலியினது மருமத்தைத் திறந்து மாறுபாடு தீர்த்த அழகினைபுடைய யானை, (ஈ)மல்லரை மறத்தைக்கெடுத்த(சு)திருமால்போலே கல்லுயர்ந்த அகற்சியையுடைய சாரலிற் தன் சுற்றத்திற்கு நடுவே கூடித் (ரு)திரியும் நாடனே! யான் கூறுகின்றதனைக் கேட்பாயாக; எ - று.

(சு)முறஞ்செவி .செற்றென்பது உறுப்பறைபற்றிய வெகுளி.(எ)மால்போலென்பது பெருமிதம்பற்றிய உவமை. செவிமறைப்பப் பாய்ந்த புலியைச் செற்றதன்மை தமது களவொழுக்கமிடமாக அலர்கூறிய அயலாரைக் கோபித்ததாகவும், அதனைக் குத்தி மாறுபாடு தீர்த்த யானை தலைவன் வரைந்து கொண்டால் அயலாரைத்தாம்வென்றதன்மையாகவும் யானை கிளைநாப்பட்டுக் கலந்தியலுதல் இனித்தலைவன்சுற்றத்தாரிடைப் பொருத்தியிருந்து இல்லறம் நிகழ்த்துந் தன்மையாகவும் உள்ளுறையுவமம் ிகொள்க. இது வீணையுவமம் போலி. குறங்குறுத்திவொன்போல் மால்போலென்பனவையுவமம். அவையும் உள்ளுறையுவமத்திற்குச் சிறப்புக்கொடுத்து உள்ளுறையுவமம்போலத தினை புணர்தலைத் தள்ளாவாய் நின்றன.

க. யானையின் செவிக்கு முறம் உவமை கூறப்படுதலை, “முறஞ்செவி வாரானம்”(கலி. சஉ. உ.) என்பதனாலும் அதன் குறிப்பாலும் அறிக.

உ. புலி யானைபைக்கொல்ல மறைந்துபாய்தல்: “களிற்றினை தெரீஇய பார்வ லொதுக்கி, னொளித்தியங்கு மரபின் வயப்புலி போல” (அகம். உஉ: கச - கடு.) என்பதனாலும் அறியப்படும்.

ஈ. தோல். வேற - மயங்கு. கு. இ. சே; நச. உரைபார்க்க.

ச. “காந்தனஞ் சிலம்பிற் களிற்றுபடித் தாவருப், பாம்பிணைப்பள்ளி யமர்க் தோன்” (பெரும்பாண். ௩௭௨ - ௩.) எனத் திருமாலுக்கு யானை உவமையாகக் கூறப்பட்டிருத்தலும் காண்க.

டு. (அ) “மங்கல மழைகளி றினைய செல்கையன்” (ஆ) “நாகமு நாண நடந் தான்” (இ) “நன்னெடுங் களிமால் யானை நாணுற நடந்து வந்தான்” எனவும் (ஈ) “ஏறுபோற் பீடுகடை” எனவும் இதற்கெதிராக ஆடவர் நடைக்கு யானை நடை உவமையாய் வருத்தலும் காண்க.

சு. பேராசிரியரும் (தொல். மெப்ப். கு. ௧௦;) இ - வி. தூலாரும் (இ - வி. கு. ௫௭௮.) உறுப்பறையான் வந்தவெகுளிக்கு இதனையே மேற்கோள் காட்டினார்.

எ. இதன் பக்கம் நகசு: ௨. (அ) குறிப்புப்பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * கொண்டலால், † லெந்தியனீ தலைவன், ‡ கொங்க குறுகற்றதல்.

நகசு

கலித்தொகை நூல்.

எ (அ) தாமரைக் கண்ணியை தண்ணறுஞ் சார்தினை
* நேரிதழ்க் கோதையாள் செங்குறி நீலின்

மணங்கமழ் நாற்றத்த மலைநின்று பளிபெறுஉ

(உ) மணங்கொன வஞ்சவர் † சிறுநாடி யோரே

க. (அ) பிற்சென்று தலைமகனைப் பாங்கிவரவு விலக்கற்கு, “தாமரைக் கண்ணியைகாவலரே” என்பது மேற்கோள்; நாய். கு. ௧௫௮.
(ஆ) பார்ப்பான் உரிப்பொருட்டிலைவகைவகுத்தற்கு “தாமரைக்கண்ணியைமாலையை” என்பது மேற்கோள். தொல். அகத். கு. ௨௪. ௩௪.
(இ) “மாயோன்மேயமன்பெருஞ் சிறப்பிற், ருவாவீழுப்புக்கழ்ப்பூவைநிலையும் என்றது: மாயோன் விழுப்புக்கழ் - மாயனுடைய காத்தற்புகழையும், மேயபெருஞ்சிறப்பிற் ருவாவீழுப்புக்கழ் - எனோர்க்கு உரியவாய் மேவிய பெரிய தலைமையிற் கொடாத படைத்தல், அழித்தல் என்னும் புகழ்களையும், மன் பூவைநிலையும் - மன்னர் தொழிலுக்கு உவமையாகக்கூறும் பூவைநிலையும், என்றது ஒன்றினை ஒன்றுபோற் கூறார்

துறை. மன்னப் பொதுப்படக் கூறியதனான் நெடுநிலமன்னர்க்கும் குறுநிலமன்னர் முதலியோர்க்கும் கொள்க. பெருஞ்சிறப்பு என்ற சூறம் படைத்தலுங் காத்தலுங் அழித்தலுமன்றி அவர்வர் தாமராக் கூறலும் முருகன் இந்நிரன் முதலியோராகக் கூறலுங்கொள்க” என்றுகூறி உரிப்பொருட்டிலைவளை முருகனாகக் கூறியதற்கும் (தொல். புறத். சூ. ௫. ௧௪) (௩) தோழி தலைவனை உயர்த்துக் கூறியதற்கும் (தொல். பொருளி. சூ. ௪௬. இளம்; ௧௪.) (௨) “காடு மூரும் தோன்றிய னெலியொடு” என்னும் பருதியின் உரையில் “காடுமுதலாயின சுட்டித் தலைவன் மாட்டுத்தோன்றல் கிளவி. அவற்றின் மிகுதிபடக் கூறுதல்” என்றுகூறி, பிறப்புப்பற்றி வந்ததற்கும் (தொல். கன. சூ. ௨௩. இளம்) (௩) தலைமகன்குலக் கூறியதற்கும் (நாற்கவி. சூ. ௧௬. ௧.) (௪) மருதநகிணைக்குரிய தாமரைப்பூக் குறிஞ்சித் திணைக் கண்வந்து மயங்கியதற்கும் (இ - வி. சூ. ௩. ௧௪) “தாமரைக்கண்ணியை சிறகுடியோரே” என்பது மேற்கோள்.

௨. இதன் முன்குறிப்பில் (இ) என்பதன் இறுதியிலுள்ள வாக்கியத்தால் இங்கு அணங்கென்றது முருகனை யென்று அறியப்படும், இப்பகுதியோடு (அ) “குறியிறைக் குரம்பைக் மனைவயிற் புருதரு, மெய்ம்மலி புலகைய னந்நிலைகண்டு, முருகென வுணர்ந்து முகமன்கூறி, புருவச் செந்திணை ரொடுதுடய், நெடுவேட்பரவு மன்னை” (அகம். ௨௪௨: ௧௧-௧௫) (௫) “கடம்புகுடி புடம்பிடி யேந்தி, மடந்தை பொருட்டால் வருவதிவ்வு, ருறமுட யில்லை யண்மயி லில்லை, குறமக வில்லை செறிதோளில்லை, கடம்புண் டெய்வு மாக நேரார், மடவர் மன்றவிச் சிறகுடியோரே” (சீலப். ௨௪.) என்பவை ஒப்புதோக்கற்பாலன.

(பிரதிபேதம்) * நேரிதட்டோதை, | சிறகுடி யாழகதே.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ககூ.

கூக்ள்

எ - து. தாமரைப்பூநாற் செய்த கண்ணியையுடையயாய்த் தண்ணிய
நீறிய சந்தனத்தை யுடையயாய் ஒத்த இதழாற் கட்டின கோதையையுடை
யாள் செய்த குறியிடத்தே நீ வருவையாயின் மணம் காறுகின்ற நாற்றத்தை
யுடையயாய மலைக்கண்ணே நின்று பலியைக் கொள்ளும் அணையகுகளிலே
நீர் அணங்கென்று கருதிச் சிறுகுடியிலுள்ளோர் அஞ்சுவர் ; எ - று.

(க)தாமரைப்பூக் குறிஞ்சிக்கண் வந்தது.

கக ஈரந்த னுடையை பெல்லி மாலையை

சோர்ந்துவிழ் கதுப்பினான் செய்குறி நீவரி

னெளிநிகழ் நெகிழியர் கவணையர் வில்லா

களிறென வார்ப்பவ ரேனல்கா வலரே

எ - து: பகற்காலத்துத் தீர்த்தமாகிவந்த நின் ஒழுக்கத்திற்கேற்ற
ஈரத்தினுற்றண்ணிதாகிய ஆடையையுடையயாய் இராக்காலத்துப்புணர்ச்சிக்
குரியனவற்றை அணிவின்ற இயல்பினை || யுடையயாய் நீ வரைந்து
கோடலைக்குலைந்து ஆயத்தார்விரும்புகின்றமயிரினை யுடையாள் செய்த குறியிலே
வருவையாயின் நீ கோடுமுதலியவற்றைக் குறித்துச் செய்யுங் குறிகளாலே
ஒளிவிளங்குகின்ற குறைக்கொள்ளியையுடையயாய்க் கல்லெறியுந் கவணை
யுடையயாய் வில்லினை யுடையயாய்க் களிறு வந்ததென்று கருதித் தினைப்
புனத்தைக் காக்கின்றவர்கள் ஆரவாரிப்பார்கள் ; எ - று.

மாலைமுதலியன பாரத்தாற் குணந்து வீழ்கின்ற கதுப்புமாம்.

கரு ஆர மார்பினை யண்ணலை யளியை

யைதக லல்குலாள் செய்குறி நீவரிற்

(உ)கறிவளர் சிலம்பில் xவழங்க லாளுப்

புலியென் றோர்க்குமிக் கலிகே மூரே

எ - து: ஆரமணிந்த மார்பினை யுடையயாய்த் தலைமையையுடைய
யாய் அருளுடையயாய்க்மெல்லிதாயகன்றவல்குலையுடையாள் செய்த குறியிலே

க. (அ)தாமரை மருதத்துக்குரியபூவாகவின் இவ்வாறு கூறினார். இதனைத்

“தாமரைக் கண்ணியை நீவரின்” என்றபகுதியை (தோல். அதத் கு. ௧௬. உரையில்) மேற்கோள்காட்டி இவரேவினக்கியிருந்தலா னறிக். (ஆ) “செந்தாமரை மலருஞ் செய்வயனல்லார” (இ) “தாமரை தன்னையாழ்” திணைமொழி. நக: ௪௦. (ஈ) “போதவிழ் தாமரைப் பூம் துறைபூரனை” கைநீநிலை. ௧௬. என்பவற்றாலும் தாமரைமருதத்துக்கு உரிய பூவென்பது விளங்கும்.

உ. (அ) “சுறிவளரெக்கத்து” குறுந் உஅஅ. புறம். ௧௬௪. உ. (ஆ) “சுறி வளர் சிலம்பில்” ஐங். உசந. சிலப். உஅ: ௧௧௪. (இ) “சுறியிவர் சிலம் பின்” அகம். ௧௧௨: ௧௪. (ஈ) “சுறிவளர் பூஞ்சாரல்” திணைமொலை. ௭.

(பிரதிபேதம்) † † உடையாய, † உடையமலை || உடையாய x செறிதொலை.

ந.உ.௦

கலித்தொகைநூல்.

தூரலர் தூற்றலி னொளியோடி நறு நதல்

பீரல ரணிகொண்டு பிறைவனப் பிழவாக்கால்;

௧௬ அஞ்சலென் றகன்றுநீ யருளாது துறத்தலி

னெஞ்சழி துயரட நிறுப்பவு மிபையமு

னனவினு னலம்வாட நலிதந்த நடுக்கஞர்

கனவினு லழிவுற்றுக் கங்குலு டாற்றாக்கால்;

எனவாங்கு;

௨௧ விளியானோ யுழந்தானு வென்றோழி நின்மலை

முளிவுற வருந்திய முனோமுதிர் சிறுதினை

தனிபெறத் தகைபெற் றாங்குநின்

னனிபெற நந்துமிவ ளாய் நுதற் கவினே.

இஃது ஒருவழித்தணந்து வந்த தலைவந்தித் தோழி தலைவியாற்றமை
யும் ஆற்றுவித்தலதருமையுந் சொல்ல வரைவுகடாயது.

இதன் பொருள்.

வறனூற லறியாத (க)வழையமை நறுஞ்சாரல்
(உ) விறன்மலை வியல்பறை (ங)வீழ்ச்சி யுழையதா
மறமிரு (ச)வேழந்தன் மாறுகொண் மைந்தினாற்
புகாந்துதல் புண்செய்த (ஞ)புய்கோடு போல
வுயர்முறை நறுங்காந்த னாடோறும் புதிதின்

க. (அ) “வழையமைசாரல்” மலை. ௧௮௧; (ஆ) “வழையேர் பெழுந்த... ..
...வழையமல் வியன்காடு” பதிற். சக: ௭ - ௧௧; (இ) “வழையம்
லடுக்கத்து” அகம். ௩௨௮: ௧; (ஈ) “சிலம்பின் வழையோடு” புறம்.
௧௫௮: ௨௧.

உ. விறன்மலை: புறம். ௩௩௯: ௮; நாலடி. ௩௪௮. இந்துர்பக்கம் ௫௮;
௫-ஆம் குறிப்பு.

ங. வீழ்ச்சி. இந்துர்பக்கம் ௨௩௯: ௧-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

ச. (அ) “முரண்மிகு சினைஇக், கொன்ற யானைக் கோடுகண் டன்ன,
செம்புடைக் கொழுமுறை யவிற்த காந்தன்” (நற். ௨௩௪.) என்பதும்
(ஆ) “கொடுக்கே ழிரும்புற நடுக்கக் குத்திப், புலிவினையாடியபுலவுநாறு
வேழத்தின், நலையுப் பேய்ப்பக் கடைமணி சிவந்த” (நற். ௩௧: ௪-௬.)
(இ) “வேல்போற் சிவந்து நெறிமுறைகோடிய வேந்தன்வெய்யகோல்
போற் கொடியன வாங்கொலை யானையின் கோடு” (தஞ்சை. ௧௮.)
என்பவைகளும் இங்கே அறிதற்பாவன.

ஞ. இந்துர்பக்கம், ௨௯௦: ௨-ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

வயனந்தி யணிபெற வருவியார்த் திழிதரும்

பயமழை *தலைஇய பாசொல் விறல்வெற்ப

எ - து: வந்தமுறுதலை அறியாத சாபுன்னை நெருக்கின நறிய பக்கமலை யினையும் விறலினையுமுடைய மலையிடத்து அதற்சியையுடைய பாறையிடத்தே உறையுந் தான் விரும்பினபிடி தன்னிடத்தேயாகையினாலே தனக்கு (க)மாருகியயானையைத்தன்னெஞ்சிடத்தேகொண்ட வவியினாலே அதன்புகரையுடைய றதலைப் புண்ணுக்கின மறமிகுகின்ற வேழங் குத்திவாங்கின கொம்பு போல உயர்த்தமுக்கையினையுடைய நறிய காந்தன் நாடோறும் புதுமையையுண்டாக்கப் பன்னங்ககெல்லாம் நீர் நிறைந்து அழகுபெறும்படி அருவிகள் ஆரவாரித்துக் குதித்தற்குக்காரணமானபயனைத்தரும்புமழையையிடத்தேகொண்ட பெருமை யமைந்த வெற்றியையுடைய வெற்பனை! எ - து.

நறியகாந்தன், குத்திவாங்கின கொடியகொம்புபோல நாடோறும் அரும்பு ஈன என்றதற்கு நற்குணமுடைய நீவரையாதிருத்தலிற் கொடியையாய்த் தோன்றாநின்றயென்றும், அயல் நந்தி அணிபெறும்படி|| அருவியார்த்துஇழி தற்குக் காரணமான மழைதழீஇய வெற்பென்றதற்கு அயலாரிடத்தே நிலை பெறும்படி அலராகாநின்றது, நீ இவ்வனம் வந்து செய்கின்ற தலையளியென்றும் உள்ளுறையுலகங்கொள்க. இது பயவுவமப்போலி.

கோடிபோல::வென்ற எணையுலகம் உள்ளுறையுலகத்திற்குச் சிறப்புக் கொடுத்து உள்ளுறையுலகம் போலத் திணையுணர்தலைத் தள்ளாதாகி நின்றது.

அ (உ)மறையினின் மணந்தாங்கே - மருவறத் துறந்தபி

னிறைவளை நெகிழ்போட வேற்பவு மொல்லும

னயலலர் தூற்றலி னுய்நல னிழந்தகண்

கயலுமிழ் நீர்போலக் கண்பனி = கலுழாக்கால்

எ - 'து: X அயலிலுள்ளார் அலர்துற்றுகையினாலே கண்கள் **ஆய்ந்த தன்
 ன்லத்தை இழந்தன, அவ்வளவிலேநில்லாதேபின்னர்க்கண்கள்கையல்காலுக்கின்ற
 நீர்போல நீர்விழாத காலத்துக் களவிடத்துக் கூடி அக்களவொழுக்கத்தை
 நிகழ்கின்றகாலத்தே †† மருவுதலதும்படி நீ அருமைசெய்தயர்த்தபின்னர்

க. “மருப்பிறக் களிது குத்தி வயிரந்தான் கழிந்ததன்றே”, “நித்தில மணி
 வண்டென்னு செமெதக்களிறுபாய முத்துடை மருப்பு வவ்வே
 புடைந்து” சீவக. ௨௨௭௮ - சு. என்பவற்றால் யானே தனக்கு மாறான
 யானையினுறுப்பில் தன் கோடு புக்குமுறியும்படி பொருமென்று கூறி
 யிருப்பது இங்கே அறியத்தக்கது.

௨. மறை - களவொழுக்கம். நாற்கவி. கு. நடக.

(பிரதிபேதம்) * தழீஇய † புதுமையுண்டாக்க, ‡ மறையிடாதே, || ஆத்தமிழ்தல், ∴ என
 வேண்டியவமம், + மருவுத, = கழிப்பவால், X அயலுள்ளார் ** ஆய்ந்த
 தன்லத்தை இழந்தன, †† மருவுதலதும்படி.

41

௧௨௨

கலித்தொகை ௫௩.

இறையிற் கிடக்கின்ற'வன்கள் |கெய்திந்து கழலாநிற்க அவ்வருத்தத்தல்
 ஏற்றுக்கொண்டிருக்கவும் பொருத்தம், அதனாற்பெற்றதென்? * அக்கண்கள்
 அதற்கு இயைகின்றனவிலையே, எ - று.

மன், ஒழியிசை.

'க'உ (க)இனியசெய் தகன்றுநீ யின்னாநாத் துறத்தலிற்

(உ)பனியிவன் படரெனப் பரவாமை யொல்லும்

ஊரலா தூற்றலி னொளியோடிநறு(நு)நுதல்

பிரல ரணிகொண்டு பிறைவனப் பிழவாக்கால்

எ - து ஊரிலுள்ளார் அலர்தாற்றுகையினாலே நறியறுதல் ஒளிகெட்டுப்
பீர்க்கம்பூவினது அழகைத் தான் கொண்டு பிறையினது அழகை இழவாத
காலத்து இயற்கைப்புணர்ச்சியிடத்துத் தெளிவகப்படுதது இட்டுப்பிரிதலையுஞ்
செய்து பின்னர் இன்னொதாம்படி நீ அருமைசெய்தயார்த்தபின்னர் இவன்
வருத்தம் தெய்வத்தால் வந்ததோர் நடுக்கமென்று தெய்வத்திற்குப் பரவுக்
கடன் பூனாமையும் பொருத்தும், அதனாற் பெற்றதென் ? † அந்நறுநுதல்
அதற்கு இயைகின்றதில்லையே, எ - து.

அமர்த்தென்பதும் பாடம்.

கக அஞ்சலென் நகன்றுநீ பருளாது துறத்தலி

னெஞ்சுழி துயரட நிறுப்பவு மிழையும்

க. “இனிதுமற்றினுதே” கலி. சக: கக, கடு, கக; அஃ: கடு, கக, உக.

உ. பனித்தல் - நடுகுதல், முருகு. ஈஃ. மலை. அக, உஅக. ஈகஅ.
அகம். இ: உக, எஉ. அ; புறம். சஉ: இ, கசஇ: க. சீலப்: ச: க,
இ: ககஎ

க. (அ) “பிரிந்தவர் துதல்போலப் போவிய” (ஆ) “நீரல ரணிகொண்ட
பிறைநுத லல்லாக்கால்” (கலி. ஈக: ச. கஉச: அ.) (இ) “பிறைபுணா
வா னுதல் பிரரும்பு” (பு - வே. கைக்கிளைப். இ.) (ஈ) “பீரோவண்ண
முஞ் சிறுநுதற் பெரிதே” (யா - வி. கு. இக. ‘மீன்றோந்து’ மேற்
கோள்.) என்பவை இவகே ஒப்புறோக்கற் பாலன; பசுத்தலுக்கு
போக்கம்பூவை உவமைகூறுதல் மரபென்பதை, (உ) “துண்கொடிப்
பீரத்தி னுழுறுபுவெனப், பசுலையுரும்” நற். ஈஉச: க - எ. (ஊ)
“இன்னளாயின ணெனனுத லென்றவா..... மாரிப்பீரத்
தலர்சில கொண்டே” (குறுந். கஅ) (எ) “மென்றோ ளாய்கவின்
மறையப், பொன்புனை பீரத்தலர்செய் தன்றே” (ஐங். சஃஉ.) (ஏ)
“மாரிப்பீரத்தலர்வண்ணமடவான்” (சீலப். எ: ஈஅ.) (ஐ) “நறுநுதலா
ணன்னலம் பீர்ப்பு” (ஒ) “கன்னலம் பீர்ப்புப் பல்கார் விடுவதே”

பு-வே. பெருந்திணை. இருபாற். ௧, ௧௮. என்பனவரும் வலியுறுத்தும்.
(பிரதிபேதம்) * கண்கள் அதற்கு | கண்ணதலதரு. கண்ணலாக்கு.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கள்.

௩௨௩

(௧)னனவினா னலம்வாட நள்தந்த (௨)நடுங்கருர்
கனவினா வழிவுற்றக் கங்குலு மாற்றாக்கால்

எ - து: பகலிடத்தே அழகுசெடும்படி எம்மை நலிதலைத் தந்த நடுங்கு
தற்குக் காரணமான வருத்தம் * கங்குலிற் கனவின் கண்ணும் ஞாநது வருத்த
முறுத்தி இவன் ஆற்றாதகாலத்து இயல்பைப்பண்ணாசனிககண தெளிவகப்படுத்தி
இட்டுப்பிரிதலைச்செய்து பின்னர் நீ அருளாதே அருமைசெய்தயர்த்தபின்னர்
இவன் கெஞ்சழிவதற்குத், காரணமான வருத்தம் இறத்துப் டெய்துவியா
நிற்கவும் உயிரைப் போகாமல் நிறுத்தவும் பொருந்தும், அதனைப் பெற்ற
தென்? † அக்கனவின் ஆற்றல் அதற்கு இயைகின்ற தில்லையே; எ - து.

‡ எனவாங்கு

எ - து: என்று யான் கூறும்படியாக; எ - து.
ஆங்கு, அசை.

(௩)விளியாரோ யுழந்தானு வென்றேழி நின்றன
முனிவுற வருத்திய முளைமுதிர் சிற (௪)தினை
தளிபெறத் தனைபெற் குங்குலின்
னளிபெற (௫)நந்துயிவ னாய் நதற் கவினை

௧. "கனவிற்குன் செய்தது மனத்ததாகலிற், கனவிற கண்டு" (கலி. சக-
௩ - ௪.) என்பதும் அதன்குறிப்பும் இங்கே அறிதற்பாலன.

௨. "நடுங்கருர்" குறள். ௧௦௮௬.

கூ. “வினியா வெங்வும்” அகம். ௨௧௨ ௨௩.

சு. (அ) “பெயின்னதி வறப்பிற் சாம் புலத்திற்குப் பெயல்போல்யான், செவி
 னைந்திச செறிற்சாம்பு மிவனென்னுந் தகையோதான்” கலி. எஅ.
 ௧௧ - ௨௦. (ஆ) “நனல் செல்லா வேணற் கிழுமெனக, நருவி வானந்
 தலைஇ யாவரு” புறம். ௧௫௧ ௧௮ - ௧. (இ) “வறறுழருகும் பைந
 கூழகரு வான்சோர் வினிகே” இனியது. ௧௬ (ந) “மேதினி யிடத்
 தபைங் கூழ்கன், கரிதன தாரிப்ப வென்னிவீ முன்ன கணமழை
 பொழிவது கடுப்ப” நைடதம். அன்னத்தையதது. இ. (உ) “மழை
 பொழிய வேணிலின்முன் வாடிய பைங்கூழ்போல மறையின்கி ..
 மகிழ்ந்து”, விநாயக. மயூரேசா. ௩௭. என்பவையம் (ஊ)
 “கார்பெற்ற புலமேபோற் கவின்பெறும்” (கலி. ௩௮ ௧௨) என்பதும்
 (எ) அதன்குறிப்பில் இவ்விடத்துக்குப் பொருந்தவனவும் (ஐ) “வானந்,
 துளிமாறு பொழுதினில் வுலகம் போலுநின், னனிமாறு பொழுதினில்
 வாயிழைகவினே” சலி. ௨௫: ௨௭-௧. என்பதும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

இ. “நந்துமென் பேதை நுதல்” கார். ௪௦.

(பிரதிபேதம்) - தந்துதலி, † அகணவிஞ் லதந்து, ‡ எளவாங்கு அரை வினியா,

௧௨௨௪

கலித்தொகை ௫௪.

எ-று: *கொடாதனோயாலே வருந்தி அமையாத † என்ருழி ய
 வீடத்து முனிதலுறும்படி வருந்திய முனைத்தல் மிக்க சிறியதினை மழையை
 பெற* அழகுபெற்றார்போல இவன் ஆய்நுதற் ‡ கவின் நின்னளியைப்பெற
 அழகுபெறும்; எ-று.

இட்டுப்பிரிவின்கலையும் அருமைசெய்தயர்த்தலையும் பின்பு னுள்செய்
 தோர் (௧) ஒருவழித்தணத்தலென்று பெயர்கூறியவாறு காண்க.

இதனால், தலைவர்கு அரைவு பிறத்தது.

இது தரவும் தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் சுரிதகமும்பெற்ற ஒத்
தாழிசைக்கலி. (கஎ)

(ருசு)(உ)கொடியவுங் கோட்டவு நீரின்றி நிறம்பெறப

பொடி(ங)யழற் புறந்தந்த பூவாப்பும் பொலன்கோதைத்

தொடிசெறி யாப்பமை யரிமுன்கை(சு)யணைத்தோளா

(டு)யடியுறை யருளாமை யொத்ததோ நினக்கென்ன

டு (சு)நரந்தரா நிருங்கந்த லெஞ்சாது நனிபற்றிப்

க. ஒருவழித் தணத்தலென்னும் பெயர் நாய்கலி. கு. கக. முதலியவற்
றிற் காணப்படுகின்றது.

உ. (அ) “கோட்டவுங் கொடியவும் பூப்பல பழுனி” ஐங். சகச. (ஆ)
“கொடியவு மினத்தளிர் குழைத்த கோட்டவுங், கடிமலா குடைவன”
பிரமோத். பிரதோஷபூசை. உடு. (இ) “கொடியவுங் கோட்டவும்
பல்லவந் தீண்டில்” தணிகை. களவு. ரு. அ.

௩. (அ) “எரியகைத் தன்ன வேடி ருமரை” பொருந். கடுக. (ஆ) “ஒன்
ளழற் புரிந்த தாமரை” (இ) “அழல் புரிந்தவடர்தாமரை, யைதடர்த
துற்பெய்து, புனைவினைப் பொலிந்த பொலனழந் தெரியல்” (ஈ)
“கேணி பூவா, வெளிமரு டாமரைப் பெருமவர் தயகை” புறம். கக:

கசு, உக; க-ங, ககசு; உ - க.

ச. (அ) அணைத்தோளென்பது பயவுவமைக்கு மேற்கோள். (தொல்
உவம. கு. க. பே) (ஆ) “அணைத்தோளாய்” கலி. அள: க. (இ)
மென்றோள்” (கலி. கசு: க.) என்பதும் அதன்குறிப்பும் பார்க்கீ.

டு. (அ) “ஆக்கை யடியுறை பெனினே” (ஆ) “அடிநிறற் பழகிய வடி
யுறை” புறம். சுள: கஉ, ககஅ. உக. (இ) “காவலற் குறுகி யடியுறை
யருண்மொழி யான்பணிந் துரைப்ப” பெருங். (க) சுள: எ - அ.

க. (அ) “நாந்த நாறுங் குவையிருந கந்தல்” நறுந். ௫௨. (ஆ) “நாந்த வாரகுழல்” பிரமோத். உருத்திராங்க. சள. என்பவையும் (இ) “காவே, (பிரதிபேதம்) * என்றியான் கூறுப்படியாகக் கெடாத டன்செழிர்ன்மகி, † கவிஞனின் கவின் நின்றகையினிப்பெற வழகுபெறுமென வரைவுகடாவினாள்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கஅ.

௩௨௫

பொலம்புனை (க) மகரவாய் துங்கிய சிகழிதை

நலம்பெறச் சுற்றிய குரலமை யெருகாழ்

* விரன்முறை சுற்றி'உ)மோக்கலு மோந்தன

(௩)னராஅ வயிழர் தன்னவென் மெல் விரற்போது கொண்டு

க0 (ச)செராஅச் செங்கண் புதைய வைத்துப்

(௫)பராஅக் குருகி னுயிர்த்தலு முயிர்த்தனன்

றெய்யி விளமுலை † யினிய தைவந்து

தொய்யலர் தடக்கையின் (கூ)வீழ்† 9டி. யளிக்கு

(எ)மையல் யானையின் மருட்டலு மருட்டினன்

சுரும்பியிர்தாதொடு தலைத்தலை மிகஉ, நாந்தநாறுமலர்கன்கவிக்கும்மே” பரி. ௧௯: ௧௪ - ௫. என்பழி நாந்தநாறுமல ரென்பதற்கு நாந்தம்போலும் கறியமலர் என்று பரிமேல் எழுதியிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலன.

க. (அ) “மகரப் பருவாய் தாழ் மண்ணுறுத்துத், துவரமுடிந்த துகளறு முசரி” முருகு. ௨௫-௬ (ஆ) “சுறவுவாயமைத்த சுரும்புகுழ்சுடர் நுதல்” பெரும்பாண். ௩௮௫. (இ) “எறி மகர வலய மணிதிகழ் நுதலியர்” பரி. ௧௦. எள. (ஈ) “எறிகதிராமகரவாய் பொறித்த, திலதமேலிடத்துச் செவகதிர் தொடர்ந்த சேபொளி யரவென நாற்றி” திருவாணக்காப், அகிலாண்டநாயகி. ௨௬.

- உ. “யோக்கலு மோந்தனன்” “உயிர்த்தலு முயிர்த்தனன்” “மருட்டலு மருட்டினன்” என்பவற்றொடு, “உண்ணலு முண்ணென் வாழலும் வாழேன்” (கலி. உரு. எ.) என்பதும் அதன் குறிப்புப் ஒப்புநோக்கம் பாலன.
- ங. “நருவிதழ் கண்டன்ன செவ்விரற் கேற்ப” கலி அச. உஉ.
- ச. “செரு அச செவகன்” பரி. கரு. இள.
- சி. (அ) “ஊதுலைக் குருகி னுன்னுயிர்த்தனை” அகம். இரு. எ. (ஆ) “காதலாப் பிரிந்த மாதர் னோதக, ஐதுலைக் குருகி னுயிர்த்தனர்” (இ) “காதலிதன்வெடு கானகம் போந்ததற்குதுலைக் குருகினுயிர்த்தனன் கலங்கி” (ஈ) “காதலற் கெடுத்த கோயோ ளெவகனன், ஊதுலைக் குருகி னுயிர்த்தனன்” சிலப். ச: இஅ - க, கரு: சச-இ, உஉ: கருக-உ. (உ) “ஊதுலைக் குருகி னுயிர்த்தது” (ஊ) “பருஅக குருகி னுயிர்த்தவன் போயயின்” மணி. உ: சரு. கரு: உஅ. (எ) “அதட்டுருத்தியி னுயிர்ப் பேற” கம்ப. ஊர்தேடு உ40; (ஏ) “செவையினவா யென்னச் செந்தி யுயிர்ப்புறச் செந்தமுதகன்” கம்ப. கும்பகருணவதை: கச.
- க. வீழ்பிடி இந்துறப்பகம் உருக: ச-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.
- ங. (அ) “மையல்வெழும்” குறிஞ்சி. கசரு, பெருங். (உ) க; கரு: கந்த. திருக்கல்யாண. உஅ, (ஆ) “யானை, மையலம் கட்டாஅஞ் செருக்க” (பிரதிபேதம்) * தொன்முறை + இனிது, } பிழக்களிககு.

நஉசு

கலித்தொகை இச.

(க) அதனால்;

(உ) அல்லல் களைந்தனன் நேழி நநக

நருங்கடி நீலாமை * கூறி னன்றென

நின்னெடு நுழுவ நேழி நயம்புரிந்

நின்னது செய்தா ளிவளென

(ரு)மன்னா வுலகத்து மன்னுவது புராமே.

அகம். ருள: எ - அ. (இ) “மையல்யாளை” புறம். உக: எ, சீவக. உகசுரு, பெருங். (க) சங். அக, (ங) “மையன் மதயாளை” சீவக. இஅக, (உ) “மையன்மாக்கரி” கந்த. துணைவார்வரு. ருஉ.(ஊ) “மையன் மத வெங்கரியாளை” நைடத அன்னத்தைத்தூது. கஉஅ.

க. “அதனால், அல்லல் களைந்தனன் ரோழி” என்பது கைப்பட்டுக் கலங்கிய வருத்தத்தைக் களைந்தனனெனத் தலைவி உரையெனத் தோழிக்கு உரைத்தற்குமேற்கோள். தோல். கள. ரு. உ௦. ரச.

உ. “துணைசகட்டுக்கிளவி கிழவியதாகும்” என்புழி, செவிலிக்கு உரைப் பாயாக வென்று தோழிக்குத் தலைவிகூறியதற்கு இசுகரிதகம் மேற் கோள். தோல். கள. ரு. ருஉ. ரச.

அ. (அ) “மன்னா வுலகத்து மன்னுவது புராமே” என்பது மன்னென்று மிடைசசொல் நிலபேற்றின்கண வாழமைக்கு மேற்கோள். (நன். இடைச. ரு. கரு. மயிலைவி. இரா) (ஆ) “நில்லா வுலகத்து நிலைமை தாக்கி” (இ) “தொலையாநல்லிசை யுலகமொகிற்ப” (ங) “கெடாஅ நல்லிசை நிலைஇ” (உ) “நல்லிசை நிலையு நனந்தலை யுலகத்து” (ஊ) “மன்னா வுலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர், தம்புகழ் சிறீஇத்தா மாய்த்தனரே” (எ) “ஒன்றா வுலகத் துயர்ந்த புகழல்லாற் பொன்றாது நிற்ப தொன்றில்” (ஏ) “மண்ணியன் ஞாலத்து மன்னு புகழ்வேண்டி” (ஐ) “நிலையிலாவுலகி னின்றவண்புகழை” (ஒ) “ஒருவன திரண்டி யாங்கை யூன்பயி னரம்பின்யாத், வருவரும் புகழுமென்றாக் கவற்றி ணுழ்காத்துவந்து, மருவிய வருவறிககே மறைத்துபோமற்ற யாக்கை, திருவமர்ந் துலகமேத்தச் சிறித்து பின்னிற்றுகுமன்றே” (ஓ) “என்று

நிற்கு மிருமபுகழ்” (௨௭) “நின்ற புகழொழிய நில்லா வுயிரோம்பி,
 வின்றுநாம் வைக விழிவாகும்” (௨௮) “இன்றுனார் நாளை மாள்வர்
 புகழுக்கு மிறுதியுண்டோ” (௨௯) “மன்றா வுலகத்து மன்னிய சீர்த்
 தஞ்சை வாணன்” (௩௦) “சாதல்வந் தடுத்த காலுந் தனக்கொரு சாத
 வின்றிப், பூதல மிருக்குங்காறும் புகழுடம்பிருக்கும்”

பிரதிபேதம்* கூறின் கிள்ளெழுத்து, † மன்னியது. ‡ புறமோ, புரிமே புரிமோ, புகழே.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கஅ.

நூ.௭

(க)இது கைப்பட்டுக்கலங்கிய வநுத்தத்தைக் களைந்தேனென உரை
 யெனத் தொழிக்கு உரைத்தற்கண்தலைவி *கூறியது. அது நொதுமலர்வரை
 விர்த மணழாக இயம்பியவழி ஜண்டானும் †பிறவாண்டானுந் தொழிக்கு
 இன்னவாறு கூட்டம் நிகழ்த்ததெனக்கூறி, அதனை ‡நமர் அறியக் கூறல்
 வேண்டுமென்றும் தலைவர்த நம்வநுத்தம் அறியக் கூறல்வேண்டுமென்றும்
 தலைவி ||கூறுதற்கண் நிகழ்வது.

இதன் பொருள்.

சொடியி லுள்ளனவும் கோட்டி லுள்ளனவு மாகியபூவாக நீரின்று யிருக்க நிறம்பெறும்படி பொடியினைபுடைய நெருப்பாற்பண்ணப்பட்ட பொற் பூவாற்செய்த கோதையினைபும் தொடிசெறிந்த (உ) கட்டுவடங்கள் அமைந்த அழகினைபுடைய முன்கையினைபும் அணைபோலும்மெல்லிய—தோளைபுமுண்ட யாய்! நின் அடியிலே யான் உரைதற்கு ி அருளாதிருத்தல் நினக்குப் பொருந்தினதொன்றோவென்று கூறிப் பொன்னாற்செய்த மகாவாயாகச் சமைந்த தலைக்கோலம் விழுதுகிக் கிடந்த காராதம்பூ நானுகரியகூத்தலின் முடியை ஒழியாமல் மிகப்பிடித்து அதிலே நன்மைபெறும்படி கட்டின பற்ற மைந்த ஒருமாலையை விரலாலே முறையாகச்சுற்றி அதனை மோந்துபாததலை புஞ் செய்தான்; அதுவேயன்றி நறவம்பூஅலர்ந்தாற்போன்ற என்னுடைய மெல்லிய விரலையுடைய கையைத் தாதுகிக்கொண்டு அருளையுடைய தன் சிவந்த கண் மறையும்படி வைத்துக் கொல்லன் உலேமூக்கு வெவ்விதாய் உயிர்க்குமாறபோல உயிர்த்தலையுஞ் செய்தான்; அதுவேயன்றித் தொய்யில் எழுதின இனையமுலையைஇனியவாகத்தடவி(ங்)அத்தொய்யிலேக் கொண்டுவந்த

க. “உரை”யெனத்தோழிக் குரைத்தற்கண்” என்பதன் உரையில் இச் செய்யுளை மேற்கோள் காட்டிக் கைப்பட்டிக் கலங்கிப் புணாச்சி நிகழ்ந் தமை கூறி அருங்கடி நீவாமைகூறின் நன்றெனத்தமர்க்குக் கூறு மாறு தோழிக்குத் தலைவிகூறினாள். சுரிக்கத்து இருகால் தோழி யென்றாள் நாணுத்தனையாக மறைசரத்தவாய் நீர்த் தோழிக்கு முக மனாக என்பா நச்சினார்க்கினியர்; தொல். கள. கு. உக.

உ. “கட்டுவடவினை” பெருங், (உ) கக: கஅக.

ங. (அ) “நயன வாரியின், ரெய்யல்வெஞ் சுழியிடைச் சுழிக்குமேளியன்” எனத் தொய்யலென்பது வெள்ளமென்னும் பொருளில் வருதலாலும் (ஆ) “மையலுற் நிழிமத மழைய ருமையாற் ரெய்யலைக் கடந்தில

குழி யானையே” (இ) “குழி யானை மதம்படு தொய்வலின்” என யானை
 மதத்தையொட்டி அதன் பெருக்கிற்கு வருதலாலும், ‘தொய்வலக்
 தடக்கை’ என்பதனை மத கீரினையுடைய அழகிய வளைந்த கையென
 யானைக்கு ஆக்குதலுமாம். (ஈ) “தாழ்பெருக தடக்கை.....யானை”
 பிரதிபேதம் * கூறியது; என்றது கொதுமலர் † பிருண்டதும் தோழிக்கனனயாறு.
 † நாமறிய || தலைவிசுறுதற் கண்ணமெனறவாறு, ‡ தோளினையுமுடையாய்
 x காத்தம்பூ = அனநிராமப்பூ யலந்தாத்,

ந. உ. அ. கனித்தொகை நிக.

தடக்கையினாலே தான் விரும்பின(க)பிழையை அருள்செய்யும் மயக்கத்தைப்
 டைய யானையோல(2)மெய்ம்முழுதினையுந்தலுதலையுஞ்செய்தான்; அச்செய்
 லாலே யான் கைப்பட்டிக் கலங்கிய அருத்தத்தைத் தோழி போக்கினேன்.
 இனித், தோழி! நீயும் யான் விரும்பிய விருப்பத்தின் மனம்புரிந்து நின்மகன்
 நங்குடிக்குவடுவாகாமற்(3)கற்புக்கடம்புண்டாளென்றுநம்முடையமனைக்கண்
 நிகழ்கின்ற அரிய மணம்(4)அவனைவிட்டுநீங்காமல் யாய்க்கு அறத்தொடுநிலை
 வகையாற் கூறின் அது நமக்கு நல்லதொன்றென்று நருதி நின்னோடுஉசாவு
 வேன்; நீ இங்ஙனம் கூறின் நிலைநில்லாத உலகத்திலே நிலைநிற்பதோர் புகழ்
 நமக்குப் பொருத்தம்; ஏ - று.

(ந)இது தலைவி கைப்பட்டிக்கலங்கிப் புணர்ச்சிநிகழ்ந்தமை தோழிக்குக்
 கூறியுள். அவன் அறத்தொடுநிற்பதற்குதி. || இஃது (சு)உண்மைசெப்பலென்
 னும் அறத்தொடுநிலையாம்.

(2)“நிழறழாம் யானை” (ஊ) “மடிக்கினு மண்ணுறுகையது” (எ)

“எழுறுப்புந் திண்ணிலந்தோய்வ”என்றுவருபவற்றின் பொருள்கருதி,
 தொய்வென்பதற்கு நிலந்தோய்கலென்று பொருள்கொள்ளலுமாம்.

க. இந்நூற்பக்கம் எசு: க-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

உ. மடப்பிடிகழைதின் யாக்கை விழைகளிறு தைவா" அகம்.

நூஅ; கக - ந.

க. (அ) "கடுங்கதிர் வெம்மையிற் காதலன் தனக்கு, கடுங்குதுய ரெய்தி
நாப்புலா வாடித், தன்றுயர் காணாத் தகைசால் பூங்கொடி, யின்றுணை
மகளிர்க்கின்றி யமையாக், கற்புக்கடம் பூண்ட வித்தெய்வ மல்லது,
பொற்புடைத் தெய்வம் யாங்கண டிலமால்" (ஆ) "கற்புக் கடம்பூண்டு,
காதலன் பின்போர்த், பொற்றொடிநங்கைக்குத் தோழிநான் கண்டிர்"
சீலப். கடு: ககக - கசச, உக; 'தற்பயந்தான்' (இ) "கற்புக்கடன்
பூண்டு துங்கடன் முடித்த" மணி. உக; அ. (ஈ) "பொற்றொடிப்
பணைத்தோண் முற்றிழை மாதரை, யிற்பெருங்கிழைமையொடி கற்புக்
கடம் பூட்ட, வரையும் வாயி மெரியுஞ் சூழ்ச்சியுள்" பெருங். (க) .
உக; க-அ.

ச. (அ) "அயன்மண மொழியரு ளவர்மண மெனவே" 'கயிலைன்' (ஆ)
"பெறுகான்'மணம்விடுபிழைமண மெனவே" 'குறமக' சீலப். உச.

டு. (அ) 'இச்செய்யுளைக் கைப்பட்டுக் கலங்கியதற்கு மேற்கோள் காட்டி
'இதனுட்கைப்பட்டுக் கலங்கிய வாறும், அருமறை யுயிர்த்த வாறும்,
இவ்வாறு செய்யாக் கால்இறந்து படுவனென்னுந் குறிப்பினைளாய்
'மன்றா, வுலகத்து புரையும்' எனக்கூறியவாறுங் காண்க.
என்பர் இளம் பூரணர். (ஆ) கச்சினார்க்கினியரும் இதற்கு இச்செய்யுளை
மேற்கோள் காட்டுவர். நேரல். கள. கு. உ௦.

க. "எளித்த லேத்தல் வேட்கையுரைத்தல், உறுத லுசாத லேநீடு
(பிரதிபேதம்) * உடையவாண். † சொவு யேளிம்மனம் கூறினல். ‡ பொருந்த மொத்தநிலி
கைப்பட்டுக்கலங்கிய || இது.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கக.

நூஉக

இதனும், தலைவிக்குக் கைம்மிகல் பிறந்தது.

(க) கரிதகத்து இருகாற் றோழியென்றூன் றாணுத்தனையாச் மறைகரத்
தாற் காத்த தோழிக்கு முகமனாக.

(உ) வீரல், ஆடுபெயர். பறாஅக் குருகு - பறவாக்குருகு, வெளிப்படை;
விகாரம். புறையும், (ங) சுற்றியிசையுகரம் மெய்யொடுங்கெட்டது.

(ச) இஃது அதுவெனத்தனிச்சொற்||பெற்று, அடக்கியலில்லாச் சுரிதகத்
தோடு அடிநிமிர்ந்தோடிய - பாரிலைவகைக் கொச்சகக் கலிப்பா. (கஅ)

(ரு.) மின்னொளி ரவிரற லிடைபோழும் பெயலேபோற்
பொன்னகை தகைவகிர் வகைநெறி வயங்கிட்டுப்
போழிடை யிட்ட கமழ்நறும் பூங்கோதை
யின்னகை யிலங்கொழிற்றுத் தேமொழித் துவர்ச்செவ்வாய்
நன்னுதா னினக்கொன்று கூறுவாங் கேளினி;

* நில்லென நிறுத்தா னிறுத்தே வந்து
றுதலு முகனுந் தோளுங் கண்ணு
மியலுஞ் சொல்லு நோக்குபு நினைஇ
யைதேயந் தன்று மறையு மன்று
கர மைதீர்ந் தன்று மதியு மன்று
வேயமன் றன்று மலையு மன்று
பூவமன் றன்று சுணையு மன்று
மெல்ல வியலு மயிலு மன்று
சொல்லத் தளருங் கினியு மன்று;

எனவாங்கு;

தலைப்பா, கண்மை செப்புங் கிளவி (தொல். பொருளி. சூ. கரு.) என
அறத்தொடு நின்றல் எழுவகையாம்.

- க. இந்துப்பக்கம் நடன: க-ஆம் குறிப்பின் இறுதிபார்க்க.
- உ. விரவென்பது ஆகுபெயராய்த் கையென்னும் பொருளுணர்த்தலை,
“படைகொ ணேன்விரல்” (முல்லை. என்.) என்பதனுரையா வறிக.
- உ. தொல். வினை. கு. சக. உரைபார்க்க.
- ச. “பாரினை வகையே” என்னும் சூத்திரவுரையில் இச்செய்யுளை மேற்
கோள் காட்டி இக்குறிப்பையும் எழுதுவர் பே, கச், இருவரும்;
தொல். செய். கு. கடுகு.

(பித்திரேதம்) * என்ற குணத்தையாக, திரைத்தோழிக்கு, அதனான. || பெற்றயடக்கிய
+ பாரினைவை.

42

நா. 0

கலித்தொகை ௩௩.

கன அனையன பலபா ராட்டிப் பையென
வலைவர் போலச் சோர்பத னெற்றிப்
புலையர் போலப் புன்க ணைக்கித்
தொழுவந் தொழுதான் றொடலுந் தொட்டான்
காழ்வரை நில்லாக் கடுக்களி றன்னோன்
றொழுதந் தொடேமவன் றன்மை
யேழைத் தன்மையோ வில்லை தோழி.

இது “பொறியின் யாத்த புணர்ச்சி நோக்கி, யோநுமைக் கேண்மையி னுறுதறை தெளிந்தோ, னுமை சான்ற நாலிரண்டு வகையிற், பெருமை சான்ற வியல்பின்கண்”(க)தலைவி கூறியது. என்றது, “ஒருமைக் கேண்மையின் உறுதறை—தான் அவளென்னும்(உ)வேற்றுமையல்லாத நட்பினுலே தோழி தனக்கு வந்து கூறிய துறையை, பொறியின் யாத்த புணர்ச்சிநோக்கித் தெளிந்தோள்—முன்னர்த் தேய்வப்புணர்ச்சிக்கழந்தமைநோக்கி அதுகாரணத்தான் முடிப்பதாகத்தெளிந்த தலைவி, அநுமை சான்ற நாலிரண்டுவகையில்—தான் *முன் அநுமையமைத்துநின்றநிலையாற்றலைவன்கண் நிகழ்த்திய மெய்தொட்டுப்பயிற்முதலிய எட்டினுலே, பெருமைசான்ற இயல்பின்கண்ணும்—தனக்கு உளதாம் பெருமைகூறுதற்கு அமைந்ததோர் இயல்பின் கண்ணும், எ-று” இதனால் போந்த பொருள் தலைவன் இத்துணை இளவந்தன் :செய்யவும் யான் நானும் மடனும் நீங்கிற்றிலேனென்று தன்பெருமை தோழிக்குக் கூறுதலாயிற்று.

இதன் பொருள்.

(ரு)மின்னொளி ரவிரற விடைபோடும் பெயலேபோற்
பொன்னைகை தகைவகிர் வகைநெறி வயங்கிட்டுப்

‡போழிடை யிட்ட கமழ்நறும் பூங்கோதை

-
- க. தோல். கள. கு. ௨௦. இந்துற்பக்கம் ௩௩௩: ௩-ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.
- உ. “வேற்றுமை யின்றிக் கலந்திருவர் நடட்டகால்” நாலடி. எடு.
௩. (அ) “மின்னுமிழ்ச் தன்ன சுடரிழை யாயததுத், தன்னிறம் கரந்த வண்டுபடு துப்பி, னெடுக்கி ரோதி” பதிற். அக: ௨௬ - அ. (ஆ) “எஃகிடை தொட்டகார்க் கவின்பெற்ற வைம்பாஸ்போன், மையற வினங்கிய துவர்மண லதுவது, வைதாக நெறித்தன்ன வறலவிர் கீளோம்பா, வணிககை யிடையிட்ட வீகையக கண்ணி”கலி. ௩௨: ௧-௪.

• (இ) “திருந்து கானக்குழல்வரும் பொன்மலை” (ஈ) “பொன்னரிமலை பூண்டு” (உ) “பண்ணுரை மகளிர் மலை பைந்துகில் கவர்த்து கொள்ளக், கண்ணுரை மகளிர் சோர்த்து காரிருட் டிவளு மின்போற், (பிரதிபேதம்) * முன்னாகுமை, † அகத்தக்கவகை வகற்றுக தெறி, ‡ பொழியுடை பொழியுடை

இரண்டாவது குறிஞ்சி ககக.

ஙஙங

(க)யின்னகையிலங்கெயிற்றுத்தேமொழித் (உ)துவாச்செவ்வாய் நன்னுதா னினக்கொன்று கூறுவாங் கேளினி

எ - து: ஒளிர்கின்ற மின்னினைது வீளங்குகின்ற அறுதிகள் இடையே பிளந்தோடும் மேகங்கள்போலே பொன்னைக் கூறுபடுத்தின அழகினைபுடைய வகிர்களை(ங)ஐந்துபகுதியையுடைய தெறித்தமயிரிடத்தேவிளகவிட்டுப்பின் னால் (சு)தாழம்பூ வகிர்த்தவற்றையும் இடையிலேயிட்டு முடித்த மிகவும்காறு கின்ற பூமாலையினைபும் இனிய நகையினைபும் இலகுகுகின்ற எயிற்றினைபும் இனிய மொழியினைபும் இயல்பான சிவப்பாற் றிவந்த வாயினைபுமுடைய நன்றாகிய நுதலினைபுடையாய்! நினக்கு ஒருவார்த்தை கூறுவேம்; அதனை இப்பொழுது †கேள்; எ - று.

இட்டென்னுஞ் செய்தெனச்சம் இட்டவென்னும் பெயாச்சத்தோடு முடிந்து அது நன்னுதலென்னுமபெயரோடு முடிந்தது. கூறுவாமென்றது (இ)உயர்த்துக்கூறல்; (ஈ)உளப்பாடன்று, வயங்க, விகாரம்.

பெண்ணுரைப் பிடிக்கைக்கூந்தற் பொன்னரிமாலையாழி” சீவக. நடக உருந.அ. உககக. (உ) “பொன்னரி மாலையுந், தாழ்த்தரு கோதையுந் தாககி முடியிசை” சிலப். சு: ௧௦௬ - ௮. அடியார்க்கு. மேற். (எ) “பின்னிடைச்சேர்ந்த பொன்னரிமலை” (ஏ) “யின்னிருங் கூந்தன் மேதகப் புனைந்த, பொன்னரிமலை” (ஐ) “புல்லகம் பொருந்திய மெல்லெ னோதிப், பொன்னரி மலை பொலிந்த பூமுடி” (ஒ) “நன்னுதன் மாதர் பின்னிருங் கூந்தற், பொன்னரி மாலைய” பெருங். (க) ௪௦: ௩௬ - ௪௦, ௩௪௬ - ௫௦, (உ) ௩௭ - ௩, ௧௧: ௭௫-௬.

௧. “இலங்கெயிற் றின்னகை மாதர்” கலி. ௧௩௬: ௨௮.

௨. “துவர்த்தொண்டையஞ் செவ்வாய்” சீவக. ௧௦௭௪.

௩. ஐம்பகுதியின்பெயர்கள் இத்தாற்பக்கம் ௧௭௪: ௧-ஆம் குறிப்பிலுள்ளபடி ௩௪சினுர்க்கினியராலும் சுருள், சூரல், அளகம், துஞ்சுருழல், கொண்டையென்று பு - வே. உரையாசிரியராலும் கூறப்படுகின்றன.

௪. (அ) “கண்ட லவிர்ப்புற கதுப்பினாய்” சிறுபஞ்ச. ௧௪. (ஆ) “எதிர்ப்புஞ் செவ்வி யிடைநிலத் தியாந்த, முதிர்நூற் தாழை முடவல் வெண்டோட்டு” சிலப். ௮: ௪௮ - ௬.

௫. “ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக் கிளவிவழக்கி னாகிய வுயர் சொற் கிளவி” (நெல். கிளவி. கு. ௨௭) என்பது இங்கே அறியத் தக்கது.

௬. அம், ஆம் என்பன முன்னின்றுரையும் தமராயவழிப் படர்க்கையாரையும் உள்பட்டுமென்பவாதலால், ஈண்டு உள்ப்படான்றென விளக்கினார்.

பிரதிபேதம்) * பின்னரும்பூ வுதிர்ந்தயற்றையும், † கேளெனறுகறி இட்டென்னும்.

சு நில்லென நிறுத்தா னிறுத்தே வந்து
 முதலு முகனும் தோளுங் கண்ணு
 மியலுஞ் சொல்லு நோக்குபு நினைஇ
 (க)யைதேயர் தன்று பிறையு மன்று

க0 மைதீர் தன்று மதியு மன்று
 வேயமன் தன்று மலையு மன்று
 (உ)பூவமன் தன்று கணையு மன்று
 (ங)மெல்ல வியலு மயிலு மன்று
 சொல்லத் (ச)தளருங் கிளியு மன்று

எனவாங்கு

கச அனையன பலபா ராட்டிப் பையென
 (ரு)வலைவர் போலச் சோர்பத டுனெற்றிப்

க. (அ)உலமப்பொருளாலே சொல்லுவான் குறிக்கப்பட்டபொருளைக்கூறு
 பாட்டியலால் தெளியும்பக்கமு முண்டென்பதற்கு, “ஐதேயந்தன்று
கிளியுமன்று” என்பதை மேற்கோள்காட்டி, ‘இவ்வாறு கூறிய
 வழித் துணியாது நின்றன, ததலும் முகனும் தோளும் கண்ணும்
 சாயலும் மொழியுமெனத் துணிக்கொள்க’ என்பர்,
 இளம்; நோல். உலம. கு. உ0. (ஆ) “தெளியிலை யென்பது: ஒரு
 பொருளை ஐயப்பதெலும் துண்தலுமின்று ஆராயு நிலைமை” என்று
 கூறி, “ஐதேயந்தன்று.....மதியுமன்று” என்பதை மேற்கோள்
 காட்டினர், தெய். நோல். இடை. கு. எ.

உ. “பூவமலுதல்” கலி, சுஉ: ச.

௩. (அ) “மயிலகன் டன்ன மடகடை மகளிரொடி” (ஆ) “பீலி மஞ்ஞையி
னியலி” (இ) “நன்மா மயிலின் மென்மெல வியலி” (ஈ) “மணிபுரை
யெருத்தின் மஞ்ஞை போல..... வகுதி மடந்தை” (உ) “ஆணி
மயி லன்ன வசைகடைக் கொடிச்சியை” (ஊ) “கட்சி மஞ்ஞையிற்
சாமுதல் சேர்ந்த, சிவ்வளை, விறலியும்” (எ) “தலவ மஞ்ஞையிற் கரண்
வர வியலி” (ஏ) “வருகல மயிலன் மடகடை மலைமகள்” (ஐ) “மயி
லெனப்போந்த” (ஒ) “காளிரி மயிலிற் கவின்பெற வியலி” (ஓ)
“மயில்கள் போலவரு மடகலீர்”

௪. “தனரியற் கின்னை” அகம். ௩௨௪. ௩.

௫. (அ) “இவ்வழங்கு மடமயில் பிணிக்குஞ், சொல்வலை வேட்டிவ னுவினன்
முன்னே” புறம். ௨௫௨: ௪ - ௫. (ஆ) “வலைவர்க்கு” கலி. ௨௩௩ கள.
(பிரதிபேதம்) * வலியா. † ஒற்றியென் னெஞ்சு வெழிந்த செவ்வி காணுப்புரியர்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி கக.

௩.௩.௩

புலையர் போலப் புன்க னோக்கித்

(3) தொழுவார் தொழுதான் றொடலார் தொட்டான்

(௨) காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களி றன்னோன்

றொழுடர் தொடேமவன் றன்மை

யேழைத் தன்மையோ வில்லை தோழி

எ - து: நீ போகாதே நில்லென்று என்னை நிறுத்தினான்; நிறுத்தி அஃது
வந்து நுதலையும் முகத்தையும் தோளையும் கண்ணையும் சாயலையும் சொல்லை

பும் நோக்காரின்று உவமையைக்கூறலினைத் துதல் வியப்பையுடைத்தாய்த் தேய்த்தது, ஆயினும் பிறையுமன்று; முகம்மறுவற்றது, ஆயினும் மதியுமன்று; தோள்வேயின்றன்மை† நெருங்கிற்று, அது பிறக்கும் இடமன்று; கண் பூவின் தன்மை நெருங்கிற்று, அது பிறக்குமிடமன்று; சாயலிருந்த படி மெத்தென நடக்கும், மயிலுமன்று, சொல்லுச்சொல்லத் தனரும், ஆயினும் கிளியுமன்று, என்று அவ்விடத்து அத்தன்மையனவாகிய உறுப்புக்கள் பல வற்றையும் பொய்பாராட்டி, வலையர் அம்மாக்களின் சோர்வைப் பார்த்துமாறு போல என்னெஞ்சுழிந்த செவ்வியைப் பார்த்துப் புலையர் நோக்குமாறுபோல வருத்தமுண்டாக நோக்கித் தொழுதலைச்செய்தான்; தீண்டெலையுஞ் செய்தான்; மதத்தான் அறிவிழந்து‡ யரிக்கோலெல்லையில் நில்லாத கடிய களிற்றை யொப்பான் பலகாலும் தொழுவதுஞ்செய்யும்; தீண்டெலையுஞ் செய்யும்; ஆதலால், தோழி! அவன் குணத்தில் அறியாமையாகிய குணமோ இல்லை; எ - று.

இவன் இங்ஙனமாகவும் யான் நானும் மடலும் நீங்காமை நின்றே ||எனைத் தலைவி தன் பெருமைசான்ற இயல்புகூறினாள்.

(உ) இதனுட் பாராட்டியெனப்பொய்பாராட்டலும் சோர்பதனொற்றி யென நெஞ்சு நெகிழ்ந்த செவ்விகுறினமையிற்கூடுதலுறுதலும் புலையர்போல நோக்கியென நீடுநினைத்திராதலும் தொழுக்தொழுதானென இடம்பெற்றுத் தழாலும் தொடலும் தொடடானென மெய்தொட்டுப் பயிதலும் களிற்றுபோல அறிவினெல்லையி னில்லாதவனெனத் தீராத் தேற்றமும் ஒரு வாற்றும் கூறியவாறு காண்க.

க. “உண்ணலு முண்ணேன் வாழலும் வாழேன்” (கலி. உரு: ௭) என்ப தும் அதன் குறிப்பும் இங்கே அறியத்தக்கன.

உ. “காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களிற் றொருத்தல்” (கலி. உ: உரு) என்ப தும் இந்நூற்பக்கம் உரு. க-ஆம் குறிப்பும் பார்க்க.

உ. “பொறியின் யாத்த புணர்ச்சி கோக்கி, யொருமைக் கேண்மையி னுறுகுறை தெளிந்தோ, னருமை சான்ற நாலிரண்டுவகையிற், பெருமை சான்ற வியல்பின் கண்ணும்” என்பதனுரையிலும் இச்செய்யுளை மேற் கோள்காட்டி, ‘இதனுட் பாராட்டியென மெய்தொட்டுப் (பிரதிபேதம்). * கூறினான். † நெருங்கினும் அது. ‡ யரிக்கோல். || எனத்தன்பெருமை,

இதனால், தோழிக்கு நினைத்தல் பிறந்தது.

“உயர்ந்ததன் மேற்றே யுள்ளங் காலை” (க) என்னுஞ் சூத்திரத்தின் பின்னால், நாலையென்றதனால் பிறையும் என்று, மதியுமன்று, மயிலுமன்று, கிளியுமன் றென்பன மறுத்தனவென்று கொண்டவுவமம். “முதலுஞ் சிணையுமென் றுயிரு பொருட்கு, முதலிய மரபி னுரியவை யுரிய” (உ) என்னுஞ் சூத்திரத்தில் முதலிய மரபினென்றதனால் மலையும் என்று சிணையுமன்றென்பன, மலையோடுஞ் சிணையோடும் உவமைகருதாது மலையுள் வேயெழும் இடத்தையும் சிணையுட் புவெழும் இடத்தையும் கோக்கி வேயையும் புவையும் உறுத்துநிறுவின், தோளையும் கண்ணையும் உணர்த்திநின்றவென்று கொண்ட உவமம்.

இது தனிச்சொல்லும் ஆசிரியச்சுரிதகமும்பெற்று, * “பாநிலைவகையே” (கக) என்பதனால் அகப்பொருளின்கண்வந்த தரவினைக் கொச்சகம். (கக)

(நிகு.) ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பரு ணீர்க்காற்

கொழுநிழன் ஞாழன் முதிரிணர் கொண்டு

கழும் முடித்துக் கண்கூடு கூழை

கவன்யிசைத் தாதொடு தாழ வகன்மதி

பயிற்றும் அவன் நிகழ்த்தியவாறு கூறி, மதத்தாற் பரிக்கோ வெவ்வேயி ளில்லாத கூறினுபோல வேட்கையிருதியின் அறிவினெல்லையில் நில் லாதவனெனத் தீராத் தேற்றமும் ஒருவாற்றாற் கூறி, தனக்கும் பெருமை சான்ற இயல்பைப் பின்னொருகால் (தலைவி) தோழிக்குக் கூறியதென்பர். இவ்வுரைகாரர்; தோல். கள. கு. ௨௦.

க. நோல். உவம. கு. க. இச்சூத்திர வுரையிலே பேராசிரியர் “ததலு முகனும் கிளியு மன்று” என்பதனை மேற்கோள்காட்டி “இவற்றுள், மலையுஞ்சுணையும் உவமையின்மையின் அவற்றைப் பிறையோடும் மதியோடும் உடன்வைத்து உவமைபோலக்கூறி எதிர்மறத்தது என்னை? எனின், அவையாமாறு ‘முதலுஞ் சுணையும்’ என்புழிச் சொல்லுதும்” என்பார்.

உ. நோல். உவம. கு. சு. இதன் பேராசிரிய ருரையிலும் “வேயமன் தன்று மலையுமன்று” என்ற வழியும் மலையோக்காது மலையுன்வே யெழுமிடங்கருதி அவ்விடமன்றென்ற வாதெனக்கொள்க. “பூவமன் தன்று சுணையுமன்று” என்பதற்கும் இஃது ஒக்கும்; என்னுங் குறிப்புக் காணப்படுகின்றது.

க. நோல். செய். கு. கடுகி. இதனுரையில் பே. ௪௪. இருவரும் இங்ஙன மே இசுசெப்புளைத்”தனிசொல்லும் ஆசிரியசுகரிதகமும் பெற்ற தாவினைக் கொச்சுத்துக்கு மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்.

(பிரதிபேதம்) * பாரிலயகையி னென்பதனால்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி உ.௦.

ந் ந நி

நி திங்கதிர் கிட்டது போல முகனமர்ந்

திங்கே வருவா ளிவள்யார்கொ ளாங்கேயோர்

வல்லவன் னறஇய பாவைகொ ளல்லா

குறுப்பெலாங் கொண்டியற்றி யார்கொல் வெறுப்பினால்

வேண்டிருவங் கொண்டதோர் கூற்றங்கொ ளாண்டார்

க௦ கடிதிவனைக் காவார் விடுதல் கொடியியற்

பல்கலைச் சிவபூங்கலிங்கத்த ளீங்கிதோர்

நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள் ;

இவளைச், சொல்லாடிக் காண்பேன் றதைத்து ;

நல்லாய் கேள் ;

கடு ஆய்தூவி யனமென வணிமயிற் பெடையெனத்
தூதுணம் புறவெனத் துதைந்தநின் னெழினல
மாதர்கொண் மாளோக்கின் மடநல்லாய் நிற்கண்டார்ப்
பேதுறாஉ மென்பதை யறிதியோ வறியாயோ ;

கக துணங்கமைத் திரளென நுண்ணிழை யணையென
முழங்குநீர்ப் புணையென வமைந்தநின் றடமென்றோள்
வணங்கிறை வாலெயிற் றந்நல்லாய் நிற்கண்டார்க்
கணங்காரு மென்பதை யறிதியோ வறியாயோ ;

உக முதிர்கோங்கின் முகையென முகஞ்செய்த குரும்பையெனப்
பெயறுளி முகிழெனப் பெருத்தநின் னிளமுலை
மயிர்வார்த்த வரிமுன்கை மடநல்லாய் நிற்கண்டா
ருயிர்வாங்கு மென்பதை யுணர்தியோ வுணராயோ
எனவாங்கு;

உஅ பேதற்றாய் போலப் பிறசெவ்வ நீயறியா
யாதொன்றும் வாய்வாளா திறந்தீவாய் கேளினி
நீயுந் தவறிலை நின்னைப் புறங்கடைப்
போதர விட்ட நுமருந் தவறிலர்
நிறையழி கொல்யாணை நீர்க்குவிட் டாங்குப்
பறையறைந் தல்லது செல்லற்க வென்னு
விறையே தவறுடை யான்.

இது “காமந் * சாலா விவமை யோவ்வயி, னேமந் சாலா விமேக,
யெய்தி, நன்மையுந் தீமையு மென்றிரு திறத்தாற், நன்னெடு மவனோடுந்
தநீக்கிய புணர்த்துச், சொல்லெதிர் பெறுவுன் சொல்லி னீன்புறல், புல
லித் தோன்றுங் கைக்கிணைத் துறிப்பே” என்பதனால், (க)தநீக்கிச் சொல்லிச்
சொல்லெதிர் பெறுன் இன்புற்றது.

இதன் பொருள்.

(உ) ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பரு ணீர்க்காற்
கொழுநிழன் ஞாழன் (உ) முதிரிணர் கொண்டு
கமூம முடித்துக் கண்கூடு கூழை
சுவன்மிசைத் தாதொடு தாழ வகண்மதி
ஈ திங்கதிர னிட்டது போல முகனமர்ந்
(ஈ) திங்கை வருவா னிவன்யார்கொ லாங்கேயோர்

-
௧. நோல். அகத். கு. ௫௦. ௩௪. இசுருத்திரவுரையில் இசுசெய்யுளை இளம்
பூரணரும் இதற்கு மேற். காட்டினார். நோல். அகத். கு. ௫௩. இளம்.
௨. “ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பர்” என்பது (அ) கால் என்னும் .சொல்
வழாம் வேற்றுமைப் பொருட்கண் வந்ததற்கும் (நோல். இடை.
கு. உ. சே) (ஆ) “கண், கால் முதலியன இட வேறுபாடு உணர
வரின் உருபு புலப்படாது பொருள் உணரவரும்” என்று கூறிக்
காலென்பது ஊரை யடுத்தலாகிற பொருண்மேல் வந்ததென்பதற்கும்
(நோல். வேற். கு. உ. ‘கண்கால்’ தெய்) (இ) கால் என்பது இடப்பொரு
ண்க்காட்டும் உருபாய்வந்ததற்கும் (நன். பெயர். கு. சதி. மயிலை. நோன்.

சுஉ)(ந)கால் என்பது இடப்பொருளாக வேற்றமைசெய்யும் உருபாய் வந்ததற்கும் (உ) கால் கண்ணுருபின் பரியாய நாமமென்பதற்கும் (நன். பெயரி. சூ.சடு. விருத்தி. இரா) (ஊ) ஏழாம் வேற்றமைப்பொருளும் ஏழாம் உருபேற்ற சொல்லின் ஏகதேசமுமாகிய காலென்பது மாறி நில்லாது வந்ததற்கும் (பிரயோக. காரக. சு) (எ) காலென்பது ஏழாவதன் பொருட்டாய் வந்ததற்கும் (இ-வி. சூ. உடுக) மேற்கோள். (ஏ) “ஊர்க்கால்” என்பது கால் உருபாய் வந்ததற்கு மேற்கோள்.

ந. “முதிரிணா” (கலி. ௪௪: ௪) என்பதும் அதன் குறிப்பும் பார்க்க.

ச. “தமிழாறு வரலுங் கடிவணாவின்றே” என்பதற்கு, ‘உவமைக்கட் பரிமாறு வருதல் நீக்கப்படாது; தமிழாறுதலாவது ஐயமுறுதல்; எனவே ஐயநிலையுமமும் கண்டுகொள்க’ என்றுகூறி ‘என்கே வருவாளிவன்கூற்றங்கொல்’ என்ற பகுதியை. மேற்கோள் காட்டினர். இளம்; தொல். உவமை. சூ. ந. ஏ. ‘தமிழாறு’

பிரதிபேதம்) * சாலவிளவை

இரண்டாவது குறிஞ்சி உ௦.

ந. ந. எ

(௧) வல்லவன் றைஇய பாவைகொ (உ) னல்லா

ருறுப்பெலாங் கொண்டியற்றி யாங்கொல் வெறுப்பினால்

க. “விஞ்சு நிவெணு வரிகலித வாகு யொறா, ந. அ. பொதுயெக வியிதா உதலா கருதாது” காத்தலம்.

“உலக முன்றினு னல்லெழி லொருககெடுத்தினிதின், மலரின்மேலே யோன் மனத்தினால் வகுத்தலோ வியங்கொல், சிலைகொள் வேனில் வே ளினியதென் ளமுதினிற் நீட்டி, நலநிறைந்தபூங் கொடி கொண்மற் றெனவுள் நயந்தான்” காசி. கங்காளகேது. ௧௧.

உ. (அ) “நல்லார்கணல் வல்வுறுப் பாயின தாமத னாவக, செல்லாருட னுதுமென் றன்ன வியைந்த வீட்டார், சொல்வாய்முகங் கண்முனை தோளினிட யங்குல் கைகால், பல்வார்குழ லென்றிவற் றுற்படிச் சந்த மாளுள்” (தொல். உவம. கு. உச. ‘உவமப்’ இளம். மேற்கோள்.) (ஆ) “அருககல மகளிர்க் கேற்ற வழிகெலாந் தொகுத்து மற்றே, நிருங் கலி யுலகந் காணப் படைத்தவ னியற்றினுன்கொ, லொருங்கலாந் துலகின் மிக்க மகளிர துருவ மெல்லாம், பெருங்கல வல்கு றன்பாற் புகுத்துகொல் பெயர்ந்த தென்றான்” (சூரை. கல்யாண. கசக) என் பவைகளும்: (இ) “காயுமனைத்துநீர், யாருள்ளி நோக்கினீ ரென்று” (குறள் ௧௩௨௦) என்புழி ‘என் அபயவமனைத்தும் நோக்கினீர், அவற்ற தொப்புமையான் எம்மகளிரைநினைத்து என்று சொல்லி வெருளா நிற்கும்’ எனப்பொருளும் ‘யான் எல்லா அபயவங்களாலும் ஒருத்தி யோடொத்தல் கூடாமையின் ஒன்றால் ஒருவராகப் பலரையும் நினைக்கவேண்டும். அவரெல்லாரையும் ‘யானறியச் சொல்லுமின்’ என்னுங் கருத்தால் “அனைத்து நோக்கினீர் யாருள்ளி” என்றான். என விசேடவுரையும் எழுதியிருத்தலும் (ஈ) “கரும்பேதேனே” (கீவந. உச௦௩௩) என்புழி, தேனென்பதற்கு, ‘நல்லாருறுப்பெல்லாம் கொண டியற்றலிற்றேன்’ என்றுவிசேடவுரைஎழுதியிருத்தலும் (உ) “ஆரிடைச் சென்று கொன்னவொண்கிலா வழிகொண்டான்” (ஊ) “இழைகுலா முலையி னுளை யிடைபுவா மதியி னோக்கி, மழைகுலா வேரதி நல்லார் களிமயத் குற்று நின்ற, குழைகுலா நயனத் தார்மாட் டொன் றென்றேவிரும்பற் கொத்தி, தழுகெலா மொருங்கேகண்டால் யாவரே யாற்ற வல்லார்” (எ) “பெண்களா னார்க்கு நல்ல வுறுப்பெலாம் பெருக்கினீட்ட, வெண்களாலனவாமானக்குணந்தொகுத்தியற்றினுளை” கம்ப நீர்விளையாட்டுப். கள. கோலவகாண் ௨௦; மாயாசனக. ௩; (ஏ) “திருவு மாரவே விரதியுந் திலோத்தமை யெண்ண, மருவு தையலு

மோகினியென்பதோர் மாது, மொருதனிதநிருவடிவுகொண்டாலென
வுலகிற், பொருவின் மாயவன் பேரழ் குருக்கொடி போனான்” கந்த-
மாலைப். கந. (ஐ) “உருவெழில் வனப்புவாய்ந்த மொருத்தியைத் தருவா

43

ந.ந.அ

கலித்தொகைநிகு.

(கி) வேண்டிருவங் கொண்டதோர் கூற்றங்கொ லாண்டார்
கடிதீவனாக் காவார் விடுதல் கொடியியற்

னெண்ணிப், பெருகிய வுலகின் மாந்தர் பிறங்கெழில் வேறு வேறு,
மருவிய வழகிற் காமர் மலிந்தன திலத்தின் வாங்கித், திருவினு முருவ
மிக்குத் திகழ்தரச் சிறப்பிற்செய்தான்” வேதாரண்ய. பிரமதீர்த்த. ந.
என்பவைகளும் ஈனடி ஒப்புநோக்கற்பாலன.

- க. (அ) “பண்டறிபேன்கூற்றென்பதனை யினியயிந்தேன், பெண்டகையாற்
பேரமர்க் கட்டு” (குறள் ௧௦௮௩) என்பதும் அதன் பரிமேல். உரையும்
(ஆ) “மன்னவன் செலகோன் மறுத்த லஞ்சிப், பல்லுயிர் பருகும் பரு
வாய்க் கூற்ற, மாண்மையிற் றிரிந்துதன் னருத்தொழி றிரியாது,
நாணுடைக் கோலத்து நகைமுகன் கோட்டிப், பண்மொழி நரம்பிற்
றிவவிபாழ் மிழற்றிப், பெண்மையிற் றிரியும் பெற்றியு முண்டென”
(இ) “வலைவாழ்கர் சேரி வலையுணகரு முன்றின்மலர்கையேந்தி, விலை
னுணக்கற் பொருட்டாக வேண்டிருவங் கொண்டுவேறோர், கொலைவே
னெடுமுகட் கொடுககூற்றம் வாழ்வ, தலைநீர்த்தண் காண லறியே
னறிவெனே லடையேன் மன்னே” (சிலப். ௫: ௨௧௮ - ௨௩, ௭: ௧௦)
(ஈ) “கன்னி [கீ:] ஞாழல் கமழ்பூவ காணல் யான்கண்ட, பொன்னங்
கொடியை யின்றோ ரிலலை போலுமான், மன்னன் காக்கு மண்மேற்
கூற்றம் வாலஞ்சி, யின்ன தென்று படைத்த தாயி னெவன்

செய்கோ" (நோல். செய்யுளி. சூ. ௧௫௫: 1பே. மேற்கோள்) (உ)
 "கோமக ஞ்ருவமாய்க் கூற்றம் போந்தது, போமினும் முயிருயக்
 கொண்டு" (சீவக. உச௫௩.) (ஊ) "வண்ண மேகலைத் தேவொன்று
 வானெடுங், கண்ணிரண்டு கதிர்முலை தாமிரண், மெண்ணி வந்த
 கதையுமுண டாமெனி, லெண்ணுங் கூற்றினுக் கித்தனை வேண்டி
 மோ" கம்ப. மிதிலைக்காட்சி. ௧௪௪. (எ) "பெண்ணோ வலனல்லன்
 பெண்ணுருவு கொண்டிருந்து, மண்ணோர் களையெல்லா மாய்க்க
 வருங்கூற்றே" இராமா. திக்குவீசயப். ௧௭௬. (ஏ) "வெண்ணல்லாக்
 கதிர்கள் விழுதுவிட் டொழுகும் பிறைவடஞ் சுமந்தற வீயகி, வண்ண
 மென் சுணக்கு பூத்தெழுந் தோங்கும் வனமுலைப் பொறையினி
 லந்தோ, துண்ணீடை முரியு முரியுமென் றேககி தூபுர மாற்றவெவ
 கூற்றம், பெண்ணுருக் கொண்டு வருதல்போற் பெட்பின் மேனகை
 யவ்வுழிப் போந்தான்" கூடீம. இராமணவதரித்த. ௧௬. (ஐ) "பெண்ணு
 ருக்கொடியிர்களைப் பெட்பொடு, முண்ணக் கூற்ற மொளியிட் டிறைந்
 ததே" காசி. காசிப்படன். ௨௭. என்பனவும் ஒப்புநோக்குக. (ஓ)
 உருபென்பதன்றி உருவென்பதே வடிவை யுணர்த்திவருமென்ப
 தற்கு, "வேண்டுருவா கொண்டதோர் கூற்றங்கொல்" என்பது மேற்
 கோள்; நோல். கிளவி. சூ. ௨௪. ௩௪.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ௨0.

௩௩௩

பல்கலைச் சிவ்பூவ் கலிங்கத்த * (க)ளீ ம்கிதோர்

(௨)நல்கூர்ந்தார் செல்வ ிமகள்

எ - து: ஊரிடத்தே வளர்ந்த இளமரக்காலினுள் நீரோடுகின்றகாலிடத்தே நின்ற, கொழுவிய நீழலையுடைய ஞாழலினது முநீர்த்தொத்துக்களைப் பறித்துக்கொண்டு, பூவும் மயிருந் தம்முண்(நு)மயங்கும்படிமுடித்து வாரிமுடிக்கும்படி தலைகூடினமயிர தோட்கட்டிலே, தாதோடே சிறிதீருலைந்து வீழ், நிறைந்த (சு)மதி இனிய கதிர்களை விட்டாற்போல முகம் ஒளிபொருத்தி, யான் நிற்கின்ற இவ்விடத்தே வருவாளாகிய இவள் யார்தான்? (ரு) கொல்லிமலை யிலே வல்லவளுலே பண்ணப்பட்ட ஒப்பில்லாத பாணவயோ? அன்றி அய

- க. (அ)காதற் சொல்லுக்கு “சங்கிதோர்நல்கூர்ந்தாசெல்வமகள்” என்பதை மேற்கோள்காட்டி, இதனுள் “இது வென்பது காதல் பற்றிவந்தது” என்பர் தெய்வசுசிலையார்; நோல். கிளவி. கு. ௩௩. ‘குடிமை’
 ௭. “நல்கூர்ந்தார் செல்வமகள்” கவி. ௩௦: கச.

௩. நோல். உரி. கு. ௩௩. உரையில் இவ்வுரைகாரர், “கழுமமுடித்துக் கண்கூடு கூழை” என்பதனை மேற்கோள் காட்டி, கழுமென்னும் உரிச் சொல் திரட்சியை உணர்த்துதல், “கூறிய கிளவி” என்பதனாற் கொள்க வென்று வேறு பொருளெழுதி யிருக்கிறார். இ - வி. உரைகாரரும் திரட்சிஎன்னும்பொருளில்வருதற்கே மேற்.காட்டினர். இ-வி.கு.உக௦.
 ௪. “மாதர் முகம்போ லொளிவிட வலலையேற், காதலை வாழி மதி” (குறம். கககஅ) என மாறிவருதலுங் காண்க.

௫. (அ) “கொல்லிக் குடவரைப், பூசும் புணர்த்த புதிதியல் பாவை, விரி கதி ரிளவெயிற ரோன்றி யன்னநின், ரூய்நலம்” நய். ககஉ. அ - கக.
 (ஆ) “கொல்லிக், கருங்கட் டெய்வங் குடவரை யெழுதிய, நல்லியற் பாவை யன்னவீம, மெல்லியற் குறுமகள்” (இ) “கொல்லிக் குட வரைப், பாவையின் மடவந்தனனே” துறுந். அக, ௧௦௦. (ஈ) “கொல்லி, யொளிறுநீ ரடுக்கத்து வியலகம் பொற்பக், கடவுளெழுதிய பாவை யின், மடவது மாண்ட மாஅ யோனே” (உ) “கொல்லி, நிலைபெறு கடவு ளாககிய, பலர்புகழ் பாவை யன்னநின்னலனே” அகம். சுஉ:

கக-கக, உக: கடு-எ. என்பவற்றிற்கொல்லிப்பாவை தன் பேரழகி
 னால் அழகிய மகளிர்க்கு உவமைகூறப்படுதல் தெற்றென விளங்கும்.
 (ஊ) “செந்நீர்ப் பசும்பொன் புனைந்த பாவை, செல்குடர்ப் பசுவெயிற்
 றோன்றியன்ன, செய்யர்” மது சக0, கஉ. (எ) “தாவி னன்பொன்
 றையு பாவை, விண்டவ ழிளவெயில் கொண்டிநின் றன்ன, யிருகவி
 னெய்திய... .. அரிவையை” அகநா. உகஉ: க - அ. என்பவற்றிற்
 குறித்த பொற்பாவையும் (ஏ) “பாவை யன்னவென் னுய்தொடி
 மடந்தை” ஐங். ௩௮௬. (ஐ) “பாவை யன்ன மகளிர்” பதிந். ௮௮: உக.
 (ஓ) “பாவை யன்ன பலராய் மாண்கவின், பாண்டையிற் சிறக்கவென்

(பிரதிபேதம்) * வந்ததோர் | மகன் இயகோச்.....நல்லாய்கோள-து. ஊரிடத்தே,

௩௪0

கவித்தொகை நிகு.

ஐவே கல்லமகளிருடைய உறுப்புக்களெல்லாவற்றையும் ஒருங்குகொண்டு ஒரு
 வடிவாகப் பண்ணப்பட்டாளொருத்தியோ? அன்றி ஆடவர்மேலுள்ள வெறு
 பாலே தன்னாக உற்றமென்று அறியாதபடி மறைத்துப் பெண்வடிவுகொண்
 டவந்தோர் கூடற்றயோ? இந்நிலையை சூர்த்துபாராய்; கொடிபோன்ற துடக்கத்
 தினையும்(க)என்கோவையாகிய மேகலையையும் சிலபூத்தொழிலையுடையகவிவ

மகட்டுசை” அகம். சுஅ: சுஉ - சுஈ. (ஓ) “பாவையன்ன குறந்தொடி மகளிர்” புறம். உடுக: உ. என்பவற்றிற் குறித்த பாவையும் இதுவே போலும். (ஓள) இப்பாவை தெய்வத்தாற் செய்யப்பெற்றதென்பது இக்குறிப்பில் (அ, ஆ, ஈ, உ) என்பவற்றின் பின்னுள்ளவற்றாலும் (ஃ) “தெய்வப்பாவை” என்பதற்கு, “தெய்வத்தாற் செய்த கொல்லிப்பாவை” (சீவக. சுதின) என்ற எழுதியிருக்கும் உரையாலும் அறியலாகும். (அஅ) “பாவையிற், போத லொல்லாளென் னெஞ்சத்தானே” நற். உடுக: சுஉ - சுஈ. (ஆஆ) “ஒப்பரும் பாவைபோன்று உறையும் - அவ னுக்குக் கொல்லிப்பாவைபோலே தருகும்; வேறு கருதுதகசெல்லாமல் தன்னையே கருதுவித்தவின் பாவையென்றார்” (சீவக. சுகன) (இஇ) “வாக்கமை பாவையொப்பார் - நீகலாகாமையிற் கொல்லியம்பாவை யன்றாய்” சீவக. சுசன. என்பவற்றால் இது கண்டவர் மனத்தைக் கவரும் இயல்பினதென்பது புலனாகும். (ஈஈ) இப்பாவை, காமுகரைக கொல்லும் இயல்புடைமையாற் கொல்லியெனவும் இஃதிருக்கு மலை கொல்லியெனவும் முன்பு பெயாபெற்றதென்றும் பின்பு இம் மலையே கொல்லியெனப் பெயர்பெற்றதென்றும் பெரியார் கூறுவர். (உஉ) “கொல்லிப்பா வைக்கிணையாய் நீன்றதெவன் கோகனக, வல விப்பா வைக்கிணையா வாய்” (மாறனலங்காரம். மேற்கோள். உடுஉ) என்புழி, கொல்லிப்பாவை என்பதற்கு, காமுகரைக் கொல்லும்பாவை என்று எழுதியிருக்கும் உரையும் ஈண்டறிதற்பாலது. (ஊஊ) “கொல்லித், தெய்வகாக்குத்தீ துதிர்நெடுங்கோட், டவ்வென எருவிச குடவரை யகத்துக், கால்பொரு திடிப்பினாகதமுறைகடுகினு, முரு முடன்றெறியினுமுறுயல தோன்றினும், பெருநிலவ கிளரினுத்திருநல வருவின், மாயா வியற்கைப்பாவையின்” என்பதனால் இதன் வியக்கத தக்க பெருமை அறியப்படும். (எஎ) “செருவென கோல மவுணா நீங்கத், திருவின் செயயோ ளாடிய பாவையும்” (சீலப். சு: சுடு - சு) என்பதற்கு ‘அவுணர் வெங்ஙிய போர்செய்ததற்குச் சமைத்த போர்க் கோலத்தோடு மோகித்து வீழும்படி கொல்லிப்பாவை வடிவாய்ச

செய்யோளாகிய திருமகளால் ஆடப்பட்ட பாவையென்னும் ஆடலும்¹ என்று எழுதியிருக்கும் உரை இப்பாவையின் அழகாற்றலை நன்கு அறிவிக்கும்.

க. கலை யென்பதை மேகலையென்பதன் முதற் குறையாகக்கொண்டு என்ன கோலையாகிய மேகலையென்றார் போலும்; (அ) “என்கோவை பிரதிபேதம்” *கற்றமோலென வைப்பது இவ்வியை

இரண்டாவது குறிஞ்சி ௨0.

௩௫௬

தந்தபுறமுண்டயனாயிருந்தானாதலால் இவ்வூரிடத்துப் பிள்ளையால் ஊழிப்பட்டு
 ஈருண்டய செல்வத்தையுடைய மகள்கான்; இவளைக் காத்துப்போத்தவர்கள்
 இப்பொழுது காவராய்ப் புறப்படவிடுதல் *கொடிது; எ - று.

(க)இவளைச், (உ)சொல்லாடிக் காண்பேன் றதைத்து
 நல்லாய் கேள்

எ - து: இனி இவளை கல்லாய்! யான் கூறுகின்றதனைக்கேள் என்று
பொகாமல் தடுத்து வார்த்தைசொல்லிப் பார்ப்பேன்; எ - று.

இஃதுஐயுற்றுத்தணிந்து கெஞ்சொடு கூறியது. (க)மேகலையாளும் கலிம்
கத்தாளும் ஐயம் நீக்கி மகளென்று துணிந்தான், தீமனைக்கிழத்தியாக யான்
கோடல்வேண்டுமெனக்கருதி. (ச) மருத்துபிறிதில்லாப் பெருந்துய ரெய்தின
ஶுதவின் இவகனம் ஐயமும்நிகழ்த்தது. இவ்வகை உவமைகள்“வேறுபட வந்த
வுவமத்தோற்றங், கூறிய மருங்கிற் கொள்வழிக் கொளாஅல்”(ரு) என்பதனால்

மேகலை காஞ்சி யெழுசோவை, பண்கொள் கலாபம் பதினாறு - கண்
கொள், பருமம் பதினெட்டு முப்பத் திரண்டு, விரிசிகை யென் றுணரற்
பாற்று” (ஆ) “எண்கோவை மேகலை காஞ்சி யிருசோவை, பண்கொள்
கலாபயிரு - பத்தொன்று - கண்கொள், பருமம் பதினாறு முப்பத்
திரண்டு, விரிசிகை யென் றுணரற் பாற்று” என்னும் வெண்பாக்களுள்
ஒன்றுஇந்ற்கு, ஆதாரமாகுமெனினும், (இ)“எண்கோவை காஞ்சி யெழு
சோவை மேகலை, பண்கொள் கலாபம் பதினாறு-கண்கொள், பருமம்
பதினெட்டு முப்பத் திரண்டு, விரிசிகை யென் றுணரற் பாற்று”
என்னும் வெண்பாவை (முருகு. ௧௬. உடா.) மேற்கோள்காட்டி, அந்த
முறையையே பிறவிடத்தும் வற்புறுத்தும் இவா கருத்துகரு மேகலை
எண் கோவையுடைய தென்பது மாருக உள்ளது.

க. “இவளைச் சொல்லாடிச் காண்பேன் றதைத்து” என்பது பாட்டிடை
வைத்த பொருட்குறிப்பாடிய உரையகை கடைக்கு மேற்கோள்,
தோல். செய். கு. ௧௬௬: ‘பாட்டிடைவைத்த’ இளம்.

உ. “சொல்லாடச சோர்வுபடும்” துறவு. சாடு.

ஈ. (அ) “காவலொடு பெயரின பொலம்புனை யவிரிமைகூடா மக
ளிர” முருகு. ௧௮ - ௪௧. (ஆ) “அழி லோடாப்பொற் பூணுமில்.....
வீனக்கனை யார்க்கிடம் வேறில்லை மேதினியே” திருவாறுதிருறை. ௩.
என்பவையும் (இ) “கோபத்தன்ன தோயாப்பூர்த்துதில்” முருகு. ௧௮
என்பதும் சண்டறியத்தக்கன.

ஈ. “மருத்துபிறி தில்லைபா றுந்தநோய்க்கே” நற். ௮௦. ௬.

தி. தோல். உவம. கு. ௩௨.

“பிரதிபேதம்” * மிடிபட்ட. † கொடிதா; இனி இவ்வகைல்லாய.....சொல்லிய பார்ப்பே
 என்றுகொஞ்சொருகிறான். மேகமூலங்காய, மனைக்கிழத்தியாகக்கோடல்

1892,

கவித்தொகை நூல்.

கொஞ்சும். “அவ்வாமாக்களும் விலங்கு, †மன்றிப், பிறவவன்வரினாந்திரவ,
 லாடிக், தத்த நியலின் மாபொடு முடிய, னந்திற் தானே துறையெனப்படு
 மோ (க) என்பதனால், ஞாழன்முடித்தாளெனசெய்தற்றிலை || போலவும்ஊர்க்
 கானிவந்தபொதும்ப ரன்றதனால் மருதத்துக் கண்டான்—போலவும்
 உயிர்க் குறிஞ்சிப் பொருளாகிய புணர்த=னிமித்தம் பொருளாக முடித்தான்
 ∴ இவ்வாறு மயங்கினும் குறிஞ்சித்துறைப்பாற்பட்ட துறையுறுப்பான் வந்த
 தென்க.

கடு (2) ஆய்தூவி யனமென வணிமயிற் பெடையெனக்

(12) X தூதுணம் புறவெனத் துதைத்தநின் னெழினல

க. நோல். செய். கு. ௨௦௬. இச்சூத்திரத்துப் பேராசிரியருரையினும்
 ஈச்சினார்க்கினியருரையினும் (இ - வி. கு. ௮௭௩.) இவக்கண விளக்க
 வுரையினும் இச்செய்யுளேமேற்கோளாக இவ்விசேடக்குறிப்பு, சிறிது
 வேறுபட வரையப்பெற்றிருக்கின்றது.

௨. (அ) “உரிப்பொருளல்லன மயங்கவும்பெறுமே” என்புழி, “ஆய்தூவி
 அநியாயோ” என்பதை மேற்கோள் காட்டி, இது
 நிலம் வரையாது வந்த கைக்கிளை; இதனைக்குறிஞ்சியிற் கோத்தார்
 புணர்ச்சியெதிர்ப்பாடாகலின்; என (நோல். அகத். கு. ௧௩. ௧௪.) ஈச்சி
 னார்க்கினியரும். (ஆ) ஒருதலைக் காமம் விரலியும் வருடம் என்புழி
 இக்களை மேற்கோள்காட்டி, ‘குறிஞ்சித்திணையோடு கைக்கிளையயங்கி
 வந்தது’ என (இ - வி. கு. ௩௨௫) இ-வி. உரைகாரரும், எழுதியிருப்
 பன ஈண்டறியத்தக்கன. (இ) “ஆய்தூவி யன்னை” கவி. கக: சு.
 (ஈ) “ஆய்தூவிமடவனமே” நடைநக. அன்னததைத் தூது. ௧௦. ௧௦௭.

கூ. (அ) என்னென்னச் சந்தால் உவமம் வந்ததற்கு, “துதுணம் புறவெனத் துதைத்தின் னெழினலம்” என்பது மேற்கோள் (தொல். உவம. கு. ௧௧. பேர்) (ஆ) “துதுணம் புறவொடு” பட். கு. (இ) “பொறி வாரிப் புறவின் செககாற் சேவல், சிறுபுன் பெடையொடு சேட்புலம் போகி, யரிமண வியலிற் பரதேர்ச். துண்டு” அகம். ௨௭௧: ௧ - ௩. (ஈ) “கல்லுண்டு கடிய வெம்புக் காணுறை புறவ மெல்லாம்” கீவக. ௧௪௩௦. (உ) “துண்பொறிப் புறவின் செககாற் சேவல், வெண்கிறைப் பெடையொடு விளையாட்டு விரும்பி, வன்பரவார்க்க வயிற்ற வாகி” பெருங். (க) கு. ௧௧-௧. (ஊ) துதுணம் பறவைக துண டோ வறச், காதலர் துணையொடு கழுமிப் புல்லுவ” (எ) “கல்லிரை தேரி னுமலிழ்துணை நீங்கிற் கபோதககோ, யல்லிரையோத மனையது” தணிகை. திருநாட். கு. ௨, களவுப். ௧௦௬. (ஏ) “கல்லிரை தேருவ யிரதிபேதம்” * மக்களும் † இன்றிப் பிறவையாரினும் ‡ உயலாள் || போலக் கூறி ஊர்க்கா, + போலக் கூறிக்குறிஞ்சி, = சிமித்தமும் பொருளாக ∴ அங்ஙாறு. x துதுணம்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ௨௦.

௩௪௩.

(க) மாதர்கொண் மாளோக்கின் மடநல்லாய் நிற்கண்டார்ப்
பேதுறு உமென்பதை யறிதியோ வறியாயோ

எ-து: கண்டார் காதல்கோடற்குத் காரணமாகிய மான்போலும் நோக்கத் துணையும் மடப்பத்தினையுமுடைய நல்லாளே! குட்டுமயிரினையுடைய (உ) அன்ன மென்ன, அழகினையுடைத்தாகிய * பெடையினையுடைய மயிலென்ன, கல்லையுன் கின்ற அழகிய புறவென்ன, ஈடையும் சாயலும் மடப்புழுமாகிய நலம் நெருங்கின நின்னுடைய இவ்வெழில் நின்னைக் கண்டவர்களை மயக்கமுறுத்து மென்றும் நிலைமையை தோன் அறிவையோ? அறியாயோ? எ - று.

இது நிலங்குரையாது வந்த கைக்கிளை. மயிலும் † பிறவுஞ்சினையொடுகினை யுலமம்.

முழங்குதீர்ப் புணையென வமைந்தநின் நடமென்றோள்

வணங்கிறை வாலெயிற் றந்நல்லாய் நிற்கண்டார்க்

கணங்காரு மென்பதை யறிதியோ வறியாயோ

எ-து: வளைந்தமுன்கையினையும் வெள்ளிய எயிற்றினையுமுடைய அழகிய கல்லாளே! (ங.) நிறத்தாலும் திரட்சியாலும் புகரின் துதுண்மையையுடைய மூங்கி வென்ன, (சு.) மென்மையால் நுண்ணய துகிலினையுடைய அணையென்ன, (ரு.) காமகடலை நீர் துதற்கு, தெப்பமாதலான் முழுகருகீரைக்கடக்கும் (கூ.) வேழங்

கபோதக் கவனே” திருவானைக்கா. நாட்டுப். ககக. (ஐ) “சிறுகல்லிரை தேரும் புருவிவமே” விநாயக. திருநாட்டி. சச. (ஓ) “ஒண்ணை யுண புறவீர்”

க. (அ) மாதா என்பது நாதலென்னுந் குறிப்பினை யுணர்த்தற்கு, ‘மாதர் கொண் மரனோக்கின் மடநல்லாய்’ என்பது மேற்கோள்; நோல்.

உரிச. கு. ஈ. நச. நள். உரி. கு. கஅ. இரா. இ - வி. கு. உக௦. (ஆ) “மாதா கொண் மரனோக்கின் மடந்தை” கலி. சுசு ச.

உ. (அ) “மடவன கடைபுற, களிமயிற்சாயலும்” சிலப். அ: அக-எ. (ஆ) “புருவை வென்றொளிர் பொற்புடைப் பூமகள்” விநாயக. அங்காரக. க.

ங. “இளவேய் சிறுதானு மேய்க்கும் அரியேறுகைப்பா டோள்” தண்டி. கு. ஈ. க. மேற்கோள்.

ச. (அ) ‘அணை புரைமென்மை யமைபபி பணைத்தோள்’ பெருங். (உ) கரு எஉ (ஆ) ‘வேயினக் கரும்பை மெலலணையைச், சருவிடப் பசுத்து திரண்டமென்மையவாய்த் தழைத்தெழில் ப்தனகியதோளாள்” சீற. நுபுலுத்துக. தகைச்சுட்டிபைப் ப்பணனுரு, உசு.

சி. “கொடியனாரை காம, நீததுகீரக் கடலை நீத்தாம புணையென விடுத்தல் செல்லார்” சீவக. உஅ௦ச.

சு. (அ) “வேழ வெண்புணை தழீஇ” (ஆ) “வேழத்துப் புணை துணையாகப், புனலாதி ப்கணமையணைத்தே” அகம். சு: அ கஅக: அ - க.

புரிந்திடேதம் * பெடைமையினை யுடைய † புறவுஞ்சிற்பொடு,

கோவாற்செய்த தெப்பமென்ன, பொருந்தின நின்னுடைய பெருமையை
புடையுமெல்லிய(க)தோன்கள் நின்னைக்கண்டவர்களுக்குவருத்தமாமென்னும்
நிலைமையை நீதான் அறிவையோ? அறியாயோ? எ - று.

உந்(உ)முதிர்கோங்கின்(நு)முகையெனமுகஞ்செய்தருளும்பையெனப்
பெயறுளி முகிழெனப் பெருத்தநின் னிளமுலை

க. “தோளுமுடைய வாலணங்கே”

உ. (அ) வேறுபட வந்த வுவுமத் தோற்றத்துக்கு “முதிர்கோங்கின்.....
இளமுலை” என்பதனை மேற்கோள் காட்டி, முதிர்கோங்கும் முற்றிய
குரும்பையும் பெரியவாகலின் அவைபோலப் பெருத்த நின் இளமுலை
யென்றல் ஒத்தது, பெயறுளி முகனஞ்சிறிதாக இவற்றோடு அதனை
உடன்கூறி அப்பெயறுளி முகனத்திற் கில்லாத பெருமைக்குணம்
பொருட்டுப் பின்னர் விதத்து கூறுதலின் அதுவும் வேறுபட வந்த
வுவுமை யாயிற்று என்பர் ௩௪; நோல். உவும. கு. ௩௨, (ஆ)
கலியடி பதினெழுமுத்தான் வந்ததற்கு “முதிர்கோங்கின்.....
குரும்பையென” என்பது மேற்கோள்; நோல். செய். கு. ௫௫.
‘அளவடி’ இளம். (இ) “முதிர்கோங்கின் முகை” என்பது குற்றாக
வீறு இன்பெற்று வருதற்கு மேற்கோள். (நோல். குற். கு. எஅ.) (ஈ)
“யாணர்க் கோங்கி னவிர்முகை யெள்ளிப், பூணகத் தொடுகிய
வெம்முலை” சீறுபாண். ௨௫ - சு. (உ) “முலையேர் மென்முகை
யவிழ்த்த கோங்கின்” குறுந். ௨௫௪; (ஊ) “கோங்குமுகைத்தன்ன குவி
முலை” அகம். ௨௪௦: கக. (எ) கோங்கின் முழுவனப் பெயதிய முற்ற
விளமுலை’ புறம். ௩௩௬; ௬-௧௦.(ஏ) “கோங்கும் பன்ன முலையாய்”

நாஸ்டி. ௪௦௦, (௨) “கோங்கேர்முலைப் புத்திருவே” சிறுபஞ்ச. ௪௫. (௨)
 “ஆரும்பெற்றகாடலேர டணீநமக் காகிய, மருங்குலமாகமும்வருத்தப்
 போந்த, கருங்கண் வெம்முலை யரும்பினழித்து, வண்பொற் றட்ட
 மலர்ந்தவாதலி, னண்பிற் கொத்தில நம்மோ டிவையெனச், கோங்கு
 குறுகல் செல்லாரியல்” பெருங். (௨) கஉ: ௧௦௦ - ௫. (௨) “மின்னிகர்
 மருங்குற் பிறைநுதற் கனிவாய் வெண்ணைகக் கருங்குழல்வடான்,
 பன்னிரு பருவ மடைந்துபைங் கோங்கின் பனிமுனை யெனமுலை
 முகிழ்த்தான்” பிரமோத்தச. உமாயகேசவரபூசை. ௩௦. (௨) “யாணர்
 கோங்கின் மென்முகிழ்முலை” பாக. (௪௦) கோவியர். “யாணர்
 “யாணர்க் கோங்கின் குவிமுனையெள்ளிப், பூனகத தொழிமுலை” உத்
 ஜானமீர்தம். . . (௮௮) “கோங்கிற் குவிந்து பணைத்தபுயதாரே ரா
 கோச. - தீர்த்தச்சிறப்பு. உக. (ஆஆ) “அலர்முலை துடைவ்வுழ்
 கோங்கமு, மிலவமு மெல்லடி யினைவுருவகைத், தலைத் திருவாணைக்க
 சார்நரின்புற, நிலைபெறு பஞ்சியி னெறிக றேர்க்குமே”
 திருநாட்டி. ௧௦௮.

௩. “முலைமுகற் செய்தன” அகம். எ: ௧.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ௨௦.

௩௪௫

(௧) மயிர்வார்த்த வரிமுன்கை மடநல்லாய் நிற்கண்டா
 நுயிர்வார்த்த மென்பதை யுணர்நியை யுணராமோ

எ - து: மயிர்கேரிநானவரினை யுடைய முன்கையினை யும் மடப்பத் தினை யு
 முடைய நல்லானே! முற்றின கோங்கமரத்தினது இளையமுகையென்ன,
 *அடிவரை துகட்புலனா (௨) குரும்பையென்ன, பெய்தற் றெழியுடையமேகத்
 தின் மனியாலுண்டான (௩) மொக்குளென்ன, பெருத்த நின்னுடைய இளைய
 முலைகள் நின்னைக் கண்டவர்களுடைய உயிரை வாககிக்கொள்ளுமென்னும்
 நிலைமையை நீதான் அறிவையோ? † அறியாமையோ? எ - து.

எ - து: என்று யான் கூறுநிற்க; எ - று.

ஆங்கு, அசை.

உஅ (அ)பேதுற்றாய் போலப் றெரெவ்வ நீயறியா

யாதொன்றும் (நி)வாய்வாய் திறந்திவாய் கேளினி

(கி)நீயுந் தவறிலை நினைப்பற்றங்கடைப்

போதர விட்ட அங்குந் தவறிலா

க. “மயிர்வார் முன்கை” ஐங்குறு. உகஅ.

உ. (அ) “குரும்பை மென்முலை” அகம். உடுக. உஉ. (ஆ) “குரும்பையங் கொண்கைநாகா கோதையர்” கம்ப. களியாட்டிப். உ. (இ) “குரும்பை மென்முலையார்” நைடதம். நாட்டி. கக. (ஈ) “குரும்பைமுலை வள்ளி” திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைத்தமிழ் (உ) “குரும்பை போற்கிளர் குவிமுலைக் கெளரியோடு” உத்தரகோச. பாரப்பதிதவம். டுக.

க. “கோதகரும்பு பந்து கொலைசூது தாள்மொக்குள்” இரத்தினக். கஎ.

ச. (அ) “பேதுறவஞ்சி” அகம். ச: கக; (ஆ) “பாவை பேதுற” சீவக. ககசச; (இ) “பேதுறவு மொழிந்தனன்” (ஈ) “பெரும்பே துற்றதும்” சீலப். கஉ: கிக, கக: சுசு; (உ) “பெரும்பேதுற்று விளியும்” பெருங். (உ) உ௦. உஅ.

டு. (அ) “வாய்வாளா நின்றான், செறிநகை” பரி. உ௦: சச - எ; (ஆ) “வாய்வா ளேனிற்ப” கலி. சுகி: கடு.

க. (அ) “நீயுந்தவறிலை தவறுடையான்” என்பது சொல்லுவான் குறிப்பினுற் பொருளறிய வந்தமைக்கும் (நன். பெயரியல். கு. கஉ.

மயிலை) (ஆ) “நீயுந்தவறிலைதவறிலர்” என்பது திணையும்
பாலும்கவியின்கலில்லாதசொற்களுள் நியென்பது குறிப்பாற்பெண்பா
லுணர்நிற்றற்கும் (தொல். பெயரி. கு. ௩௯. ௩௪; கு. ௩௭. ‘இன்ன
பெயரே’ தெய்.) மேற்கோள். (இ) “நீயுத் தவறிலை நின்கை யிதுதந்த,
(பிரதிபேதம்) *கொடியவரைத். † அறியாயோ ஆங்கை பேதற்றாய், ‡ யாதொன்று மய
ராதிந்தியாய்,

44:

௩௪௬

கவித்தொகை நூல்.

(௧) நிறையழி கொல்யானை நீர்க்குவிட் டாங்குப்

(௨) பறையறைந்தல்லது செல்லற்க வென்றா

விறையே தவறுடை யான்

எ-து: ௩௩ மயக்கமுற்றாய்போலே பிறருடைய வருத்தத்தை அறியாயாய்க்
கேட்டார்க்கு*யாதொன்றுஞ் சொல்லாயாய்க் கழிந்துபோகின்றவனே! இப்
பொழுது யான் கூறுகின்றதனைக் கேள்; நீயும் குற்றமுடையவல்லே; நின்னை
இற்புறத்தே புறப்படலிட்ட நும்முடைய சுற்றத்தாரும் குற்றமுடையவல்லர்;
குற்றமுடையான் யாவனென்னில், (௩) நிறையழிந்தகொல்கின்ற (௪) யானையை
நீர்க்குவிட்டாற் பறைசாற்றிச் செல்லுமாறுபோல, பறைசாற்றிச் செல்ல

பூவெழிலுண்க ணவளுந் தவறிலன், வேளிற் புனவன்ன றுத்தையை
நோவார் யார், மேனின்று மெள்ளி யிதுவிவன் கைத்தந்தா, டான்
யாரோ வென்று வினவிய கோய்ப்பாலென், யானே தவறுடையேன்”

கவி. அச. ௩௬ - ௪௧. (ஈ) “வந்தோன் கொடியனு மல்லன் றந்த,
நீதவ றுடையையு மல்லை நின்வயி, னாை வரும்படர் செய்த, யானே
தோழி தவறுடை யேனே” அகம். எ: ௧௧-௨௨.

௧. “நிறையழி யானை கெடுவக விளியும்” மணி. எ: ௧௭.

உ. (அ) “வெருஉப், பறை துவலும் பருஉப் பெருந் தடக்கை, வெருவரு செலவின் வெகுளி வேழம்” பொருந். கஎக - உ. (ஆ) “தென்கிணை முன்னர்க் களிற்றி னியலி” புறம்: எக: ந. (இ) “பாகும் பறையும் பருந்தின்பந்தரு, மாதுல மாக்களு மலவுற்று விளிப்ப” மணி. ச:சக-உ. (ஈ) “பறை நிறை கொல்யானை” (உ) “அறைபறை யானை” ழுத்தோன். (ஊ) “பறைவன் களிற்றுப்,பாஞ்சாலர்க்கு” வில்லி. சூது. உஉடு.

ஈ. யானைக்கு நிறையுடைமையாவது: “இருநிலநனைப்பவிழிதருகடாத்துக் கைம்மிகக் களித்த கவுன தாயினுஞ், செயிர்கொண் மன்னர் செரு விடத் தல்ல, துயிர்நடுக் குறாமை” பெருங். (க) ஈ.அ: ககஅ - கஉ.க. யானை நிறையழிதல்: “காமோர் கையற,மேலோரின்றிப், பாகின் பின் வையிற் பனைமுகக் துடைத்துக், கோவியன் வீதியுங் கொடித்தேர் வீதியும், பீடிக்கத் தெருவும் பெருங்கலக்குறத்து.....பாகும் பறையும் பருந்தின்பந்தரு, மாதுல மாக்களு மலவுற்று விளிப்ப, நில மால்வரை நிலனொடு படர்ந்தெனக், காலவேகக் கனிமயக்குற்றென” “நில யானை மேலோ ரின்றிக், காமர்செவ்வை நீட்டிவண்டுபடி, பூகாறு கடாஅஞ் செருக்கிக் கால்கினர்த்து, நிறையழி தோற்றமொடு தொடர்” என (மணி.ச: நடு-சச, கக: உ௦-உந.) வருவனவற்றால் அறியலாகும்.

ச. “கையறு கையோ டொருதுணி கோட்டது, மொய்யிலவேன் மன்னர்முடித்தலை-பைய, வுயர் பொக்கை நீராட்டிச் செல்லுமே யெங் கோன், வயவெம்போர்மாறன்களிறு” நெல். புறத். கு.கஎ: கச்.மேற். (பிரதிபேதம்) * என்றியன் கூருநீக்க நீ மயக்க,

இரண்டாவது குறிஞ்சி உக.

ந.ச.எ

ஐவது பறைசாற்றும் செல்லாதொழிகவென்று சொல்லாத இறைவனே யன்க; எ - று.

இதனால், தலைவற்கு அசைவென்னும் அழகை பிறத்தது.

இது புணர்த னியித்தமாதலிற் றுருதிஞ்சியுட்கோத்தார். இது தான்
உயிர்கொடுத்தானாகத் தனது னன்மைகூறி அவன் † தீங்கும் கூறினான்.

இது முன் ஒரு வெண்ணப்பாட்டிம் ஓர் அம்போதராவதும் தனிச்சொல்
லும், † தாழிசையும் பின்னும் ஒரு தனிச்சொல்லும் வெள்ளைச்சரிதகமும்.
பெற்றுவந்த கொச்சகக்கலிப்பா. (உ௦)

(௫௭.)வேயெனத் திரண்டதோன் வெறிகமழ் வணரைம்பான்

மாவென்ற மடநோக்கின் மயிலியற் றனர்பொல்கி
பாய்சிலம் பரியார்ப்ப வனிரொளி யிழையிமைப்பக்
கொடியென மின்னென வணங்கென யாதொன்றுந்
தெரிகல்லா விடையின்கட் கண்கவர் பொருங்கோட

வளமைசா னுயர்சிறப்பி னுந்தைதொல் வியனக
ரிளமையா னெறிபந்தோ டிகத்தந்தாய் கேளினி ;

அ பூந்தண்டார்ப் புலர்சாந்திற் றென்னவ னுயர்கூடற்
றேம்பாய வனிழ்நீலத் தலர்வென்ற வமருண்க

ணேந்துகோட் டெழில்யாணை யொன்னுதார்க்கவன்வேலிற்
சேந்துநீ யினையையா லொத்ததோ சின்மொழி;

கஉ பொழிபெயல் வண்மையா னசோகந்தண் காவினுட்

கழிகவி னிளமாவின் றளிரன்னு யதன்றலைப்

பணையமை பாய்மான்றே ரவன்செற்றார் நிறம்பாய்ந்த
கணையினு நோய்செய்தல் கடப்பன்றோ கனங்குழாய்;

*கக வகையமை தண்டாரான் கோயெர் பொருப்பின்மேற்

றகையிண ரிளவேங்கை மலரன்ன சணங்கினாய்
ம்தவனி மிகுகடாஅத் தவன்யாணை மருப்பினுங்

கதவவாற் றக்கதோ காழ்கொண்ட விளமுலை ;

எனவாங்கு;

உக இணையன கூற விறைஞ்சுபு நிலநோக்கி

நினையுபு நெடிதொன்று நினைப்பாள்போன் மற்றுங்கே

துணையமைதோழியர்க் கமர்த்த கண்ணன்

மனைவாங்குப் பெயர்ந்தாளென் னறிவகப் படுத்தே.

(பிரதிபேதம்)* (சூரிஞ்சு யுடனே, † திங்கு உறிஞன், ‡ தாழிசையும் வெள்ளைச்

கூசுஅ

கலித்தொகைநூல்.

இதுவும் அது.

இதன் பொருள்.

(க)வேயெனத் திரண்டதோள் வெறிகமழ் வணரைம்பான்

(உ)*மாவென்ற மடநோக்கின் †மயிலியற் றளர்பொல்கி

(ஈ)யரங்கிலம் பரியார்ப்ப வவிரொளி யிழையிமைப்பக்

கொடியென மின்னென ‡வணங்கென யாதொன்றுந்

தெரிகல்லா (சு)விடையின்கட் (ஊ)கண்||கவர் பொருங்கோட

÷வளமைசா லுயர்சிறப்பி னுந்தைதொல் வியனக

ரிளமையா நெறிபந்தோ டிகத்தந்தாய் கேளினி

எ-து:(சு)மூலகிலென்னும்படி திரண்டதோளினையும் மணம் காறுகின்ற கடை
குழன்ற ஐம்பாலினையும் மாறோக்கினைவென்ற மடப்பத்தை யுடைய நோக்கினை
யும் மயில்போன்ற சாயலினையுமுடைய யாய், அழகிய சிலம்பு உள்ளிமெணி
ஆரவாரிப்ப, விளங்குகின்ற ஒளியினையுடைய கலகங்கள் விளங்க, (எ)நாடகத்தாற்

க. இச்செய்யுள் உள்ளப்புணர்ச்சியுற்ற தலைமகன் வரைதல்வேண்டிப்

பாங்குக்குரைத்தற்கு மேற்கோள்; நொல். கள. கு. எ. இளம்.

- உ. (அ) 'மாவென்ற மடகோக்கின்' என்பது வினையன் மெய்யுருவென்ற வற்றுக்கு உரியனவென்று பாருபடுத்துணர்த்தப்பட்ட சொற்களன்றி மாயினவென்று முவமச்சொல்லுக்கு மேற்கோள். நொல். ௩.வமை. கு. கள. இளம். (ஆ) "மாநோக்கின்" (இ) "மாதர்கொண் மாநோக்கின் மடர்கை" (ஈ) "மாநோக்கி" கலி. ௩௦. ௧௦, ௧௧: ௪, அவ: ௧௧, (உ) "மான்னேர் நோக்கின் வளைக்கை யாய்ச்சியர்" தண்டி. கு. ௧௯. மேற்கோள். (ஊ) "மான்னேர் நோக்கம்" சிலப். எ: ௪௪. (எ) "மானி னோக்கி" சீவக. ௧௮௬.

௩. "ஆய்சிலம் பெழுத்தார்ப்ப வஞ்சில வியலுநின்" கலி. ௮௧: ௭.

௪. "இடைவணப்பும்" ஏலாதி. எதி.

௫. (அ) "கண்கவர் காரிகை" இறை. கு. எ. மேற்கோள். 'பையுண்மாவைப்' (ஆ) "கண்கவர் கணப்பின்" (இ) "கண்ணுங் கவர்த்திட வணப்புவாய்த், வொண்டொடி" நைடத. அன்னத்தைததுது. ௧௨, போர்புரி. ௮.

௬. (அ) "வேயிற் திரண்டதோள் வேற்கண்ணாய" பழ. ௩௪. (ஆ) "வேயே திரண்மென்றோள்" (இ) "வேயழக திரண்டமென்றோள்" சீவக. ௧௮௨. ௨௧௨௩. (ஈ) "வேயெனத் திரண்டதோள் வினங்கு மேனியான்" துணா. கல்யாண. ௨௨௦.

௭. "கொடியென நுடங்கி வேளைனக் கரந்து... ..மின்னெனப் பிறகுநுண் ணுசுப்பை" காஞ்சிப். மாசாத்தன். ௧௮.

(பிரதிபேதம்) * மான்மென்ற, † மயிலியலாற்றனா, ‡ அணக்கென வியாதொன்றும், || கவர் பெருக்கோட, கவர்பெழுந் தோட - வரமையாதுயர்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி உக.

௩௪௯

சாடியென்ன (க) விளக்கத்தான் மின்னென்னக் கட்புலனாகாமையின்
ருத்தமென்ன யாதொன்றுத்தெரியாத இடையிடத்தே கண்கள்விரும்பிச்

சூர ஓட, நின்னுடைய இனமைப்பருவத்தாலே செல்வம் அமைந்த உயர்ந்த
நிலைமையினையுடைய (உ) தந்தையுடைய ட்டுமையுடைத்தாகிய அகற்சியை
புடைய மனையினின்றும் அடிக்கின்ற பந்தோடே தளர்ந்து ஒதுங்கிப்பறப்
படுதலைச் செய்தவனே இப்பொழுது யான் கூறகின்றதனைக் கேள்; எ - து

அ (ஈ)*பூந்தண்டார்ப் புலர்ச்சாந்திற் றென்னவ னுயர்(ச)கூடற்
றேம்பாய வவிழ்நீலத் தலர்வென்ற வயருண்க
ணைந்துகோட் டெழில்பாணெ யொன்னுதார்க் கவன்(ஐ)வேலிற்
சேந்துநீ யிணையபா லொத்தகோ (ஊ)சின்மொழி

எ - து சிலவான மொழியினையுடையாய! பூவினையுடைய குளிர்த்
தமையினையும் புலர்ச்சு சந்தைத்தினையுமுடைய பாணடியனது உயர்ந்தமதுரை
யிடத்துத் தேன்பாக்கும்படி அவிழ்த்த நீலத்தினது அலகாவென்ற போரை
புடைய கண்கள் தலையாநதின கோட்டையும் அழகினையுமுடைய யானை
யினையுடைய பகைவர்க்கு அப்பாணடியன் வேல் மனம் வருத்துமாறுபோலச்

க. “மின்னென தடங்கு மருங்குலும்” (தோல். கள. கு. கக. மேற்கோள்
‘கண்ணென’) என மின், துடக்கத்தாலும் உவமைகூறப்படுமாயினும்
கொடிக்கு துடக்கக் கூறப்பட்டமையின் விவக்கமட்டுமே கூறினார்.

உ. தந்தையென்பது முறைப்பெயர் இடமும் நகரம் பற்றுக்கோடும் ஆக
வரும் மொழிமுதற் குற்றியலகாரகொல்வென்பதும் இதன் முதலை
இதழ்குவியாது குறையச் கூறல்வேண்டாமென்பதும் இதழ் குவித்துக்
குறுகாதபடி முற்றக் கூறியவழியும் பொருள் வேறுபாடென்பதும்
தோல். மொழி. கு. ஈச - ஐ. இள ௩௪; உரைகளால் அறியலாகும்.

ஈ. “பூந்தண்டார் சின்மொழி” என்பது முன்னோர் கூறிய

காமகருதிப்பயிலும் செந்துறைப் பாட்டின்கணவரும் வண்ணப்பகுதி வரைதலில்லையென்பதற்கு, மேற்கோள். தோல். புறத. கு. ௨௨. 'வழங்கியன்' இளம்.

ச. இத்தூத்பக்கம் ௨௯௭ க - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க.

௫. (அ) "அடுமுரன் முன்பிற தன்னைய ரேந்திய, வடிவே லெஃகிற் சிவந்த வுணகண்" புறம். ௩௮௦: ௮ - ௯. (ஆ) "அடையார்த் தூந்த வருத்திற் லயிலவன், படைத்தலை'பெயர்த்த கறையெஃகம் போலத், கடைசிவந் தனவே கருங்கயன் மழைககண்" நூற். கு. ௧௪௨. மேற் கோள்; 'வான்போழ்' (இ) "புண்டலை வேலினுங் கண்சிவப் பார" (ஈ) "வென்றி வேல்போர்சி வந்து" தஞ்சை. ௬௩, ௬௮.

௬. "சின்மொழி" இத்தூத்பக்கம், ௧௫௬ க - ஆம் குறிப்புப்பார்க்க, (பிரதிபேதம்) பூதண்டா புலா.

௩௫௦

கலித்தொகை ௫௭.

சிவந்த' கருத்தஞ்செய்து ஶ் இத்தன்மையை யா யிரா நின்றாய், இது ஶ் இளமைக்குத் தக்கதோ; எ - று.

கண்ணத்தினையென்றது, சினைவினை முதலொடுமுடிந்தது

௧௨ *பொழி(௩)பெயல் வண்மையா னசோகந்தன் காவினுட

கழிகனி னினாவின் றளிரன்றா யதன்றலைப்

பண்புமை பாய்மொன்றே ரவன்செற்றார் நிறம்பாய்ந்த

கணையினு நோய்செய்தல் கடப்பன்றே கனங்குழாய்

தலைநகரமான ரிஷி (ச)வேங்கை மலரன்ன சுணங்கியைப்

கூ. பொருப்பென்பது பொதியின் மலையின் பெயராதலே இந்நூற்பக்கம்
கககி: க.- ஆம் குறிப்பால் உணர்க.

ச. வேங்கைமலர் சுணக்குக்கு உவமையாதல், "வேங்கைவீ முற்றெழில்
கொண்ட சுணங்கணி பூணுகம்" (கலி. ௧௪: ௨௧ - ௪) என்பதனாலும்
அதன் குறிப்பாலும் அறியலாகும்.

(39திபேதம்) * மொழியெயல் † பப்பின.

இரண்டாவது குறிஞ்சி உக.

௩௫௧

தவலி அமிகுகடாஅத் தவன்(௩)யானை மருப்பினுள்
(௨)கதவவாற் றக்கதோ காழ்கொண்ட விளமுலை

எ-து: (௩)வருப்பமைந்தகுளிர்ந்தாரினைபுடையபாண்டியனது(௪)சிகரீங்
|ருயர்ந்த (௫)பொதியின்மலையிடத்து அழகினைபுடையகொத்துக்களைபுடைய
இனைய வேங்கைப்பூவையொத்த சுணங்கினைபுடையாய்! முத்துவடத்தைத்
தன்னிடத்தேகொண்ட நின்னுடைய இனையமுலைகள் இப்பருவத்திலும் அப்
பாண்டியனுடைய மிகுதியைபுடைய வலியினையும் மிகுகின்ற கடாத்தினைபு
முடையயானையினுடையகொம்புகளிலுங்கோபத்தினைபுடையவாயிராரின்றன,
இக்கொடுமை இப்பருவத்திற்குத் தக்கதோ? எ - று.

எனவாங்கு

எ-து: என்று; எ-று. ஆங்கு அசை.

உக இனையன கூற விறைஞ்சு பு ிரிலனோக்கி

†ரினைபு பு நெடிதொன்று நினைப்பாள்போன் மற்றாங்கே

துணையமை தோழியர்க் கிடர்த்த கண்ணன்

மனைபாங்குப் பெயர்ந்தா(௩)னென் னறிவகப் பித்தே

- க. (அ) “கொடுங்கே ழிரும்புற நடுக்கக் குத்திப், புலிவிளை யாடிய புலவு நாறு வேழத்தின், தலைமகுப் பேய்ப்பக் கடைமணி சிவந்தநின், கண்ணை கதவ வல்ல” நந். நக: ச-எ. (ஆ) “கொடியனவாங்கொலை யாணியின் கோடு” தஞ்சை. சுஅ.
- உ. (அ) கதத்தினைபுடைய வென்னும் பொருளில் ‘கதவ’ என அஃறிணைப் பன்மைவினைக்குறிப்பு வகை வீற்றான்வந்ததற்கு, “கதவவாற் றக்கதோ காழ்நகாண்டவிளமுலை” என்பது மேற்கோள்; தொல்: வினை. கு. உச. கல். நச. (ஆ) “தொடலை கைய மடவான் மகனே, கண்ணினுங் கதவநீன்முலையே” ஐங். ந.சு.க. (இ) “கண்ணை கதவவல்ல” நந். நக: எ.
- ங. (அ) “வகைத்தார் மார்பன்” பெருங். (ச) ச: அ. (ஆ) “முறிமிடை படலைமலை” - ‘வகைமலை’ கீவக. சுஅஅக. (இ) “பூவார் முறிமிடை படலைமலை” துளா. துறவு. உந என்பவைகள் இங்கே ஒப்புக்கோக்கற் பாலன.
- ச. (அ) “ஏற்றரு நெடுஞ்சிமைப், புதலரும் பொதியில்” அகம். நஉஉ: கந - ச. (ஆ) “ஒங்குயர் மலையத்து” மணி. க ந. (இ) கோடிய ருக்கத்து” தமிழ்நெறி. மேற்கோள்.
- ஞ. (அ) “பொதியில், வேங்கையுங் காந்தளு நாரி” குறுந். அச. (ஆ) “அடுக்கத்த, விடர்வரை யெரிவேங்கை யினர்” கலி. சஞ: ௧௬-எ.
- ச. “என்புரல, வெண்ணைவிட்டிகத்தர விறத்தீவாய்” கலி. ௫௧: அ - க.
- (பிரதிபேதம்) * கமழ்கடா அத்தயன். † நிலஞெக்கி ‡ நிராகுபு, நிரைவன.

ந. ௫௨

கலித்தொகை ௫௮.

எ-து: * இத்தன்மையனவற்றை யான் கெடிதொன்றுநினையாசின்று க. அதற்கு ஒன்று கூறாதே கலிழ்த்து நிலத்தைப்பார்த்துப் பின்னை அவ்விடத்தே தோழியரை நினைப்பாள்போலே துணையாயமைந்த தோழியர்க்குப்பொருந்தி கண்ணையுடையளாய் என் அறிவைத் தன்னிடத்தே அகப்படுத்திக்கொண் டதன்மையிடித்தே மீண்டுபோனாள்; எ - று.

இஃது எமஞ்சாலாவிடம்பெய்யுதிற் கூறினது.

நெடிதொன்று நினையாநின்றென்றது தான் சிறிதுநாட் சென்று
வணந்துகோடலை நினையாநின்றென்றதாகக்கொள்க. நினைப்பான்போலெ
றதனால் அவன் கூற்றினையும் இதுவுமொன்றெனச் சிறிதுகொண்டமையு
தோன்றிற்று.

இதனால், தலைவற்கு அசைவென்னும் உவமை பிறந்தது.

†இஃது ஏழடித்தாவும் நான்கடித்தாழிசையுந் தனிச்சொல்லும்நான்கடிச
சரிதகமும்பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. (உக)

(௫௮) வாருறு வணரார்ப்பால் வணங்குகிற நெடுமென்றோட்
பேரெழின் மலருண்கட் நினைபெழின் மாளோக்கிற்
காரெதிர் தனிர்மேனிக் கவின்பெறு சுடர்துதற்
கூரெயிற்று முகைவெண்பற் கொடிபுரையு துசப்பினாய்
நேர்சிலம் பரியார்ப்ப நிரைதொடிக்கை வீசினே
யாருயிர் வெளவிக் கொண் டறிந்தியா திறப்பாய்கேள்;

எ உளனுவென் னுயிரையுண் மெய்நோய் கைம்மிக
விளமைபா னுணராதாய் நின்றவ நில்லானுன்
களைநரி னோய்செய்யுக் கவினநிற் தணிந்துதம்
வளமையாற் போத்தந்த நாமர்தவ நில்லென்பாய்;
கக நடைமெலிந் தயர்வுறீஇ நாளுமென் னலியுநோய்
மடமையா னுணராதாய் நின்றவ நில்லானு
மிடைநில்லா தெய்க்குநின் னுருவநிற் தணிந்துதம்
முடைமையாற் போத்தந்த நாமர்தவ நில்லென்பாய்;

கரு அல்லல்கூர் தழிவுற வணங்காகி யடருநோய்
சொல்லினு மறியாதாய் நின்றவ நில்லானு

மொல்லையே யுயிர்வெளவு முருவறிந் தணிந்துதஞ்
செல்வததாற் போத்தந்த துமர்தவ றில்லென்பாய்;

எனவாங்கு;

(பிரதிபேதம்: * என்றிததன்மையன் + தன்னிடத்தே மீண்டுபோகு னெனவேமஞ்சரலா
வீடும்பை பெயநிக்கறிஞன். மொழி இது ஏழடி.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ௨௨.

௩௫௩

ஒறுப்பெய்யா னொறுப்பது துமரையான் மற்றிந்நோய்
மொறுக்கலாம் வரைத்தன்றிப் பெரிதாயிற் பொலங்குழாய்
மறுத்திவ்வூர் மன்றத்து மடலேறி
நிறுக்குவென் போல்வல்பா னீபடு பழியே.

இதவும் அது.

இதன் பொருள்.

(க) வாருறு (உ)வணரைம்பால் வணங்கிறை நெடுமென்றோட்,
பேரெழின் மலருண்கட் (௩)பிணையெழின் மாளோக்கிற்

(௪)காரொகிர் தளிர்மேளிக் கவின்பெறு + கடர் நுதற்

கூரெயிற்று முகைவெண்பற் கொடி புரையு நுகப்பினாய்
நோர்சிலம் பரிவார்ப்பு டிரைதொடிக்கை விசிறை

யாருயிர் வெளவிக் கொண் டறிந்தியா நிறப்பாய்கேள்

எ-து: கோதுதலுற்றகடைகுழன்ற(௩)ஐம்பாலினையும்வளைத்தஇழையினையுடைய நெடிய மெல்லிய தோளினையும் பெரிய அழகினையுடைய ||மலர் போலும் கண்ணினையும் மான்பிணையினது அழகினையுடைய வெருவின கோக்குப்போலும் நோக்கினையும் மழையைப்பெற்ற தளிர்போலும் நிறத்தினையும் அழகுபெறுகின்ற பிறைபோன்ற துதலினையும் (௬) விழுந்தெழுந்த கூரிய

க. "வாருறு வணர்கதுப் புளரி" துறுந். ௮௨.

உ. (அ) "வண்ணாம்பால்" கலி. ௫௭: ௧. (ஆ) "வணர்சுரி யைம்பாலோய்" சீலப். ௭: ௩௧.

ங. (அ) "பிணையெழின் மாளோக்கின்" (கலி. ௨௭: ௩) என்பதும் அதன் குறிப்பும் (ஆ) "மாண்பிணையன்ன மகிழ்மடனோக்கே" (புறம். ௩௫௪: ௧௦.) என்பதும் ஈண்டறிதற்பாலன.

ச. "தளிபொழி தளிரன்ன வெழின்மேனி" கலி. ௧௩: ௧௧.

இ. (அ) "கெய்யிடை நீலி மணியொளி விட்டன்ன, வைவகை பாராட்டி னாய்மற்றென் கூந்தற், செய்வினை பாராட் டினையோ வைய" (ஆ) "இனையகை ரைம்பால் போல்" கலி. ௨௨: ௧௨-௪, ௨௧: ௬.

ஈ. (அ) "போழுறு பருவாயிற் பொலிதரு மெயிஞ்ஞேம், வீழுறுகையாலும் விரிஞ்ஞ தியினாலும், தாழுறு மதிதன்னைத் தாரகை நிரைஞ்ஞ, சூழுறு வமர்செவ்வா னொத்ததவ் வழியன்றே" கந்த. முதனாட்பாண. ௧௪௮.

பிரதிபேதம்) * காவேரி ரொளிர்மேனி, † பிறைநதற், ‡ நிரைதொடி வீணை, || மலர் போலும் அழகிய மான்போலும் கண்ணையும் மேகமறைத்தலாற் கூட்டுநிர் னோன்று மிச்சிரததப்போலும் அழகிய தளிரையும் வெள்ளிய பல்விளையு முடைய.

45

௩௫௪

கவித்தொகை ௩௮.

எயிற்றிணையும் விழுந்தெழாத முகைபோலும் வெள்ளிய பல்விளையுமுடைய கொடியையொக்கும் இடையிணையுடையாய்! காலுக்குப்பொருந்தினசிலம்பு உள்ளிமேனி ஆரவாரிப்ப நிரைத்த தொடியையுடைய கையை வீசி யாய்ப் பெறுதற்கரிய என்னுயிரைக்கொண்டு இளமையாற்றைக்கொண்டுகி அறியாதே டிராகின்றவனே! யான் கூறுகின்றதனைக் கேள்; ௭ - நு.

எ (க)உளனாவென் னுயிரையுண் (உ)பெயருநோய் ¹கைம்மித
விளமையா னுணராதாய் நின்றவ நில்லாணுங்

களைநரி னோய்செய்யுங் கவினநிக் தணிந்துதம்
வளமையாற் போத்தந்த நுமர்தவ நில்லென்பாய்

எ-து: வருத்தத்தினையுடைய(ங)காமநோய்கைம்மிக்கும்படியாகயான்கிறிது
உயிருடனே இருக்கும்படி என்னுயிரை வாங்கிக்கொண்டு நின் இளமைப
பருவத்தாலே அறியாமற் போகின்றவனே! நின்னிடைத்துத் தப்பில்லையாயினும்
(சு)நின்னையொழியப் போக்குவார் பிறர் இல்லாத கோயைசெய்யும் அழகை
யறிந்துவைத்தும் அதன்மேலே (ரு) ஒப்பித்துத் தஞ் செல்வசெருக்காலே
புறப்படவிட்ட தம்முடைய சுற்றத்தாரைத் தவறுடையால்லவென்று கூறலா
மாகிற் கூறு; †அஃது அறிது; எ - று.

கக நடைமெலிக் தயர்வுறீஇ நானுமென் னலியுநோய்

மடமையா னுணராதாய் நின்றவ நில்லாணு

(ஆ) “முனையெயிறு நிரம்பா விளமைப் பருவத்து” தமிழ்நெறி. மேற்
கோள். (இ) “முன்ப லரும்பிய பானாறு செவ்வாய்ப், புன்றலை மகரஅர்”
ஆசிரியமாலே.

க. (அ) “உண்ணின்ற கோய்மிச வுயிரெஞ்சு துயர்செய்தல், பெண்
ணன்று” கலி. சு: சு - எ. (ஆ) “இலனென்று தீயவை செய்யற்க”
(தருள்.உரு) என்புழி இலன்என்பதில் அன் விருதி தனித்தன்மையில்
வந்ததென்பதற்கு, “உளனாவென் னுயிரையுண்டு” என்பதை மேற்
கோள் காட்டினர்; பரிமேலழகர்.

உ. (அ) “உயவுநோய்க் குயிர்ப்பாகி” (ஆ) “உயவுநோய்க் குய்யுமா
றுரைத்துசெல்” கலி. ரு. உஉ, ககந: ரு. (இ) “உயாவே புயககல்”
தொல். உரி. ரு. எக.

உ. “காமக் கைம்மிகிற் றுங்குத் லெளிதோ”

ச. (அ) “நின்முகந் தான்பெறி னல்லது கொன்னே, மருந்து பிறிதி யாது மில்லேல்” கவி. சு: ௨௦ - ௨௧. (ஆ) “பிணிக்கு மருந்து பிறம னணியிழை, தன்னோய்க்குத் தானே மருந்து” குறள். ௧௧௦௨.

௫. ஒப்பித்தல் - அலங்கரித்தல்.

(பிரதிபேதம்) * கைமிக, † அந அரித (தாழிசை முன்றினையினும்).

இரண்டாவது குறிஞ்சி ௨௨.

ந.ந.ந.

௧) மிடைவில்லா தெய்க் குநின் னுருவறிந் தணிந்துதம்
முடைமையாற் போத்தந்த நாமர்தவ நில்லென்பார்.

எ - து: (௨) அறிவு நிறை ஒர்ப்புக் கடைப்பிடி என்னும் ஒழுக்கந் தேய்ந்து
தலை எனக்கு உறுத்தி நாடோறும் என்னை நலிதற்குக் காரணமான நீ
ய்த நோயை நினது மடப்பத்தாலே அறியாமற் போகின்றவீளே! நின்
விடத்துத் தப்பில்லையாயினும் நிற்கமாட்டாதே இளைக்கும் இடையையுடைய
நின் வடிவை அயிந்துவைத்தும அந்நமேலே ஒப்பித்துத் தஞ்செல்வசெருக்
காலே புறப்படவிட்ட தும்முடையசுற்றத்தாரைத் தவறுடையரல்லரென்று
கூறலாமாகிற் கூறு; அஃது அரிது; எ - று.

௧௫ அல்லல்கூர் தழிவுற வனங்கா கிடருநீரார்

சொல்லினு மறியாதாய் நின்றவ நில்லாநு

மொலலைபே யுயிர்வெனவு முருவறிந் தணிந்துதன

செல்வத்தாற் போத்தந்த நாமர்தவ நில்லென்பார்

எ - து நெஞ்சழிந்து வருத்தமிக்குக் கெடும்படி வருத்தமாகி மேன்
மேலும் அடர்ந்துவருகின்றகாமநோயைந் குறிப்பான்† அறிதலன்றிச் சொல்லிக

காட்டினும் அறியாதவர்கள்! நின்னிடத்துத் தப்பில்லையாயினும் ஒழுக்க உயிரைவாயாகாது விரைய உயிரைவாய்கும் நின் வடிவை அறிந்துவைத்தும் அதற்குமேலே ஒப்பித்துவைத்துத் தஞ் செவ்வொருங்காலே புறப்படவிட்ட தும்முடைய சுற்றத்தாரைத் தவறுடையால்லென்று கூறலாமாயிற் கூறு; அஃது அறிது; எ - று.

ஆயினும், ஆனுமெனக் குறைந்துநின்றது. அழிபுகவென்றும் பாடம்.

எவ்வாறு, அகை.

உ0 ஒறுப்பெய்யா நெறுபபது தாரைபாள் மற்றிந்நோர்

(ஈ) பொறுக்கலா வரைத்தன்றிப் பெரிதாயிற் (சு) பொலங்குழாய்

க. “பிணையோம்மடனோக்குநாணுமுடையாட், களையெவனோ வேதிலதந்து” (குறள். ௧௦௮௬) என்பதற்கு, பரிமேல் எழுதிய உரையும், ‘இவ்வுட்குப் பாரமாதலும் எனக்கு அணங்காதலும் கருதாமையின், அனந்தார் அறிவிலவென்பதாம்’ என்னும்விசேடவுரையும் இவ்வே அறிதற்பாலன.

உ. அறிவு முதலியவற்றின் பொருள், இந்நூலிதழியிலுள்ள அகராதியில் விளக்கப்பெறும்.

ங. (அ) “பொறைநில்லா நோயோடு” (ஆ) “உரிதென் வரைத்தன்றி யொன்னிழை தந்த, பரிசுழி பைதனோம்” கலி. ௩: ௪; ௧௩௮: ௨௦ - ௨௧.

ச. “பொன்னின் கிளவி” (தொல். புள்ளி. ௧௦. ௬௬) என்னும் ஆதாரமும் அதற்கு இளம். ௩௪. எழுதியுள்ள உரையும் நோக்கு.

(பிரதிபேதம்) * என்னபறித்த, † அறிதலின்றி ‡ நின்றத எனவாகு ஆங்குள் ஒறுப்பின.

முறுத்திவ்லூர் மன்றத்து மடலேறி
 நிறுக்குவென் போல்வல்யா னீபடு பழியே

எ - து: யான் ஒறுத்துக்கூறில் ஒறுப்பது புறத்துப்போதவிட்ட
 முடைய சுற்றத்தாரை; நின்னையன்று, பின்னை இக்காமகோய் பொறுக்கலா
 அளவையுடைத்தன்றி யிருமாயிற் பொன்னாற்செய்த குழையினையுடையா
 யான் இங்ஙனம் வருந்துகின்றநிலைமையைப் போக்கி இவ்வூரின் மன்றத்தில
 கண்ணே மடலையேறி நீ எய்துவதொரு பழியை யான் உனக்கு நிறுத்துவேன்
 போலே இரானின்றேன், கீ அந்னை *அறி; எ - து.

இது சொல்லெதிர்பெறாஅன் சொல்லியின்புற்றது.(க)

அவனார் தமருந் தீங்குசெய்தாராக அவனொடு தீவகைப் புணர்த்தும்
 தான் ஏதஞ்செய்யாது உயிர்கொடுத்தானாகத் தன்னொடு நன்மையைப் புணர்த்
 தும் கூறியவாறு காண்க.

அவன் இங்ஙனம் மிகுதி கூறுவான், மடலேறுவேன் போல்வென
 ஐயுற்றதுக்கறிஞன்.

இதனால், தலைவருக்கு அசைவென்னும் உவமை பிறந்தது.

†இஃது ஆறடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் பொருள்பெறாத தனிச
 சொல்லும் நான்கடிச்சுரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (உஉ)

(ருகா.) தனோரெசிற் நிணிரிவந்த பாசடைத் தாமரை

முனோநியிந் தவைபோலு முந்துக்கோ லகிந்தொடி
 யடுக்கநா றலர்காந்த னுண்ணோர்தண் ணேருருவிற்
 றடுப்பெனப் புரையுநின் நிரண்டநே ரரிமுன்கைச்

ரு சுடர்விரி வினைவாய்ந்த தூதையும் பாவையும்
 வினையாட வரிப்பெய்த வழகமை புனைவினை
 யாய்சிலம் பெழுந்தார்ப்ப வஞ்சில வியலுநின்

நின்னுவிட் டிருளிய வைம்பால்கண் டென்பால
வெண்ணைவிட் டிகத்தர விறந்தீவாய் கேளினி;

க. நோல். அகத். கு. ௧௦. இசுகுத்திர வுரையில் இப்பாடலை மேற்கோள் காட்டி, தான் உயிர்கொடுத்தானாகத் தனது தன்மை கூறி, அவனது திங்கெல்லாக் கூறுவான் மடலேறுவேன் போலுமென்று ஐயுற்றுக் கூறியவாறு காண்க. அவனைச் சொல்லுதலே தனக்கு இன்பமாதலிற் “சொல்லியின்புறல்” என்றார். என்பர். நச். இ-வி. உரைகாரரும் இ-வி. ௧௮௬-ஆம் சூத்திரவுரையில் இதனை மேற்கோள்காட்டி இறுதி வாக்கியத்தை எழுதினர்.

(பிரதிபேதம்) * அறிவுணச் சொல்லெநிர் பெருள் சொல்லி யின்புற்குள் அவளும். | இது ஓத்தாழிசைக்கவி.

இரண்டாவது குறிஞ்சி உ.௩.

௩௫௭

மருளியான் மருளுற விவனுற்ற தெவனென்னு
மருளிலை யிவட்கென வயலார்நிற் பழிக்குங்கால்
வைபெயிற் றவர்காப்பண் வகையணிப் பொலிந்துநீ
தையினீ ராடிய தவந்தலைப் படுவாயோ;

௩௪ உருளிழா யொளிவாட விவனுண்ணே யாதென்னு
மருளிலை யிவட்கென வயலார்நிற் பழிக்குங்காற்
பொய்தல மகனையாய்ப் பிறர்மனைப் பாடிநீ
யெய்திய பலர்க்கீத்த பயம்பயக் கிற்பதோ;

௩௮ ஆய்தொடி யைதுயிர்த் திவனுண்ணே யாதென்னு
நோயிலை யிவட்கென நொதுமலர் பழிக்குங்காற்
சிறுமுத்த னைப்பேணிச் சிறுசோறு மடுத்தூநீ

ஈறுதுத லவரொடு நக்கதுநன் கிபைவதோ;

எனவாங்கு;

உக அனையவை யுனையவும் யானினக் குரைத்ததை

யினையநீ செய்ததுத வாயாயிற் சேயிழாய்

செய்ததன் பயம்பற்று விடாது

நயம்பற்று விடனில்லை நசைலுயோர் திறத்தே

இஃது இரந்துதறையுற்றுப் பின்னின்ற தலைவன் ஆற்றையுத் தலை
வியைநோக்கி இங்ஙனம் வந்ததுவையாயின் நீ செய் தவம் இன்றுமெனக்
கூறியது.

இதன் பொருள்.

தனையெனக் பிணியிவந்த பாசடைத (க)தாமரை

முனையுமிவன் தவைபோலு முத்துக்கோ லவிர்தொடி

(உ)யடுக்கநா றலர்காந்த டனணுண்ணோர்தண் ணேருருவிற

(ஈ)றுடுப்பெனப் புரையுநின் நிரண்டநீ ராரிமுன்னைச்

க. “தாமரை, முனையிவன் தவைபோலு முத்துக்கோ லவிர்தொடி.”

என்பதை, குறிப்பு மொழியுள், விகாரத்திற்கு மேற்கோள் காட்டி,
கோலமென்பது கோலெனக் கடைக்குறைத்து வந்ததென்பர். மயிலை
காதர்; நன். பெயர். கு. உஉ.

உ. (அ) “சிலம்புடன் கமழு மலங்குருலைக் காந்தன்” நறுந். உஉக. (ஆ)
“காந்தன் சிலம்பி னாறுகலைக் காந்தன்” ஐங். உஉக.

ங. (அ) “றுடுப்பெனப்வியையாட” என்பது, ஒரு வேற்றுமை
புருபுதொடர்ந்ததெனவந்த சொற்கள் ஒரு முடிக்குஞ் சொல்லால்
(பிழிபெயர்) சிவந்தவையுடன் நேருருவிற.

௫ சுடர்விரி * வினைலாய்ந்த (௩) தூதையும் பாவையும்
வினைபாட வரிப்பெய்த வழகமை புனைவினை

(௨)யாய்ச்சிலம் பெழுந்தார்ப்ப வஞ்சில வியலுளின்

பின்னுவிட் டிருளிய வைப்பால்கண் டென்பால

வெண்ணெய் டிகத்தர சிறந்திவாய் மேளினி

எ - து: முறுக்கு அவிழ்த்ததும் அரும்புகள் நீருக்குமேலேடுங்கின பசிய இலையினைபுடையதுமான தாமரையினது விளையம் வளர்த்தவையிற்றை யொங்கும் (௬) முத்தை அழுத்திச் செய்த திபட்சியையுடைய விளவருகின்ற தொடியினைபுடைய, அடிச்சமெல்லாம் நாறிகின்ற கூரிய அழகினைபுடைத் தாகிய அலர்களைபுடைய காந்தளினது குளிர்த்த (௭) எழுச்சியையுடைத்தாகிய வடிவினைபுடைய துடிப்பென்று கூறும்படியாக ஒக்குந் திரண்ட தம்மில் இணையொத்த மெல்லிய முன்கையினாலே(௮)இருகுலிகம் எழுதின ஒளிவிரிந்த

முடிந்ததற்கு மேற்; நொல். வேற் - மயந. கு. கக. நச. (ஆ) “காந்தளந் துடிப்பிற் கவிஞ்லை யன்ன, செறிநொடி முன்கை” பட். கடுந - ச.

(இ) “காந்த னறுஞ்ஞலை யன்ன, நலம்பெறு கையினென் கணபுதைத் தோயே” ஐங். உகந. (ஈ) “கைப்போற் பூத்த் கமழ்குலைக் காந்தன்”

பரி. கக: எசு. (உ) “பஹுதிப் பெதித்த வலவகுஞ்ஞலைக் காந்த, னன்னிமலா நறுந்தாது துந் தும்பி, கையாடு வட்டிற் றேன்று, மையாடு சென்னிய மலைகிழ ஹோனை” அகம். க௦௮: கடு - கடி. (எ) “காம்பமை சிலம்பிற கடிநாட் காந்தட், பூந்துதிப் பன்ன முன்கையின்” (எ) “காந்தட், பூந்துதிப் பன்ன புனைவினை முன்கை” பெருங். (உ) கடு: எந - ச; (ச) கக: எடி - கூ. (ஏ) “கைவிரிந்தன காந்தளும்” சூலா. நாடு. கக.

க. “மண்ணை யாக்கிய சோழந் திட மகிழ்ந்தார்” மறைசையந். உடு.

உ. “இன்மணிச சிலம்பிற் சின்மொழி யையமபாற், பின்னொடு செழீஇய தடவா” கலி. கஉடு: கக-வ

ங. (அ) “கைக்குவான்முத்தின் சரிவளைபெய்து” திருவாநந்திநவிகைப் பா. க. (ஆ) “துண்கதிரா முத்திற் செயத வங்கதத் தோளிற் பூட்டி” (இ) “நிலவுமிழ் மணிமிற், செய்ய வங்கத நெடுந்தோள் சாத்தி” காஞ்சி. திருமண. ஙக. சஅ.

ச. “ஏராவது எழுச்சி; அது எழுகின்ற நிலைமையென நிகழ்காலமே குறித்துநிற்கும்” என்பது (தொல். பொருளி. கு. இங. ௪௪.) ஈண்டும் நோக்கற் பாலது.

ஞ. இங்குலிகம் - சாதிவிலக்கம்.

(பிரதிபேசம்) ¹ யரிவாயதத, யரிவாய, + சிலம்பரி வாயப யருவெவியனார், சிலம்பரி பெருந்தாரப்ப, தலைநெடு தாமரை முறுக்கவிழாத தாமரை, பினிவிலாத பாசடைத்தாமரை - அரும்புகள் நீருக்குமேலே யோவகின் பசிய விலையின் புடைய தாமரை; தாமரைவளையம் வளாத.

இரண்டாவது குறிஞ்சி உரு.

௩.௩௯

சாழில்களையுடையவாகிய வாய்களையுடைய மரத்தாற்செய்த சிற்பானை அலும் பாவையாலும் விளையாடுதற்கு, உள்ளிடுமணியிட்ட அழகமைந்தபூனைந்த சாழில்களையுடைய அழகிய *சிலம்புகள் மிக ஆரவாரிப்ப அழகினையுடைய அடியிடாநடக்கும் நின்னுடைய இளமை நீக்குதலாற் பின்னுதல் விட்டு ருண்ட ஐம்பாலைக்கண்டு என்னிடத்துண்டாகிய(௩) அறிவுமுதலியனஎன்னை இப் பேரம்படியாகப் போகின்றவனே! யான் கூறுகின்றதனை இப்பொழுது உன்; எ - று.

தலைநெகிழ்தாமரை, பிணிநிலந்தபாசடைத்தாமரையென்க.

30 மருளி(உ)யான் மருளுற விவணுற்ற தெவனென்னு
மருளிலை யிவட்கென வாயலார்கிற பழிக்குங்கால்
வையெயிற் றவந்தாப்பன் வகையணிப் பொலிந்துநீ
(h)தையினீ ராடிய தவந்தலைப் படுவாயோ

எ - து: யான் மயக்கமுறுகையினாலே அதுகண்டு தானும் மருண்டு
இவனுற்ற நோய் யாதுதானென்று கேட்கும் அருள் இவட்கு இல்லை
யென்று யான் கூற, அதுகேட்டு அயலார் சின்னைப் பழிக்குமனவிற் கூரிய

- க. “மனையாங்குப் பெயர்ந்தாளென் னறிவாகப் படுதே” கலி. இள. உச.
- உ. “ஆருயிர் யாதொன் றிடருறுமாவகதற், கோருயிர் போல வருகி யுயக்
கொள்ள, நேரி னதுமுடி யாதெனி னெஞ்சகத, தீர முடைமையருளி
னியல்பே” துளா. துறவு. கள௦.
- ங. நீராடலும் தவமென்பது (அ) “நீஇ ராடல்..... ...எற்ற தவத்தி
னியல்பென மொழிப” (தொல். புறத்திணையியல். கு.உ௦. மேற்.) (ஆ)
“தவத்தி போகு மருமறைத்தாபதர்” கல் சு: கக. (இ) “சங்கையி னதி
கண் முற்று மாடிய தவத்தின் பேறும்” திருவிடா. தலவிசேடப். கக.
என்பவற்றால் அறியலாகும். (ஈ) “தையினீராடுதல் மகளிர்க்கு உரிய
தென்பது, “இன்று இவ்வூராமெல்லார் ஹைநீராடுப” என்பது உயர்
திணைக்கண் தொழிலிற் பிரிந்த ஆனெழி மிகுசொல்லுக்கும் (தொல்.
கிளவி. கு. இ௦. இள.) உயர்திணை ஆனெழி வினைக்கும் (நன் பொது.
கு. க. மயிலை) (உ) “இவ்வூர்மக்களெல்லாம் ஹைநீராடினர்” என்பது
பெண்பாலென வினையினுற்பொருள்விளங்கிற்றென்பதற்கும் (தொல்.

கிளவி. கு. கக. 'அவற்றுள் வினாவேறு' தெய்.) (ஊ) "இன்று இச்
சேரியார் ஐதநீராடுவர்" என்பது உயர்திணையிடத்துத் தொழிலிற்
ஹேன்றும் ஆனொழி மிகுசொல்லுக்கும் (நேயி. சொல். கக. உரை)
(எ) "மருவூரார் ஐதநீராடினார்" என்பது வினைச்சொல் உயர்திணை
ஆணையொழித்து வந்ததற்கும் (நன். பெயரி. கு. கஉ. மயிலை.) மேற்
கோள்களாகக் காட்டப்பெற்றிருத்தலால் விளங்கும். அவருள்ளும்
(பிரதிபேதம்) சிலம்புமிக் காரவாரிப்ப, சிலம்புகன் மிககாவாரிப்ப, † கேன். மருளியான்,
‡ கூறுவது கேட்டவயலா.

௩௬௦

கலித்தொகை நிகு.

எயிற்றினையுடைய இனையமகளிர்க்கு நடுவே வகுப்புடைய கோலத்தாடே
பொலிப்புபெற்று நீ ஐதத்திகளில் நீராடிய(க) கோன்பின் பயனைப் பெறுவா
யோ? பெறாதுகாண்; எ - று.

கசு உருளிழா யொளிவாட கிவனாண்னோ யாதென்ன
மருளிடை யிவட்டுகை வபலாரிற் பழிக்குங்கால்
பொய்தல மகளையாய்ப் பிறர்மனைப் பாடிநீ
யெய்திய *பலர்க்கீத்த பயர்ப்பபக் கிற்பதோ

எ - று: தலையிற் கிடந்து அசையுந் (உ) தலைப்பாளையையுடையவனே!
ஒளிகெடுப்படி இவன்மனத்தில் உண்டாகிய கோய் யாதென்று கேட்கும்
அருள் இவட்கு இல்லையென்று யான் கூற அது கேட்டு அயலார் நினைப்ப
பழிக்குமளவில் கோன்பாகிய வினையாட்டினையுடைய மகளார்தன்மையை
புடையையாய்ப் பிறர் மனையின்கண்ணே ஐதமேற்றுப் பாடி நீ ஆண்டுப்
பெற்ற வையிற்றைப் பிறர்க்குக் கொடுத்தனாலுள்ள பயன் நினக்குப் பயன்
தருவதொன்றோ? தாராதுகாண்; எ - று.

பொய்தல, அகராஞ் செய்புன் விகாரம்.

கஅ ஆய்தொடி யைதுபிர்த் திவனுண்ணோ யாதென்னு
நோயிலை யிவட்கென நொதுமலர் பழிக்குங்காற்
(ந)சிறுமுத்த னைப்பேணிச் சிறுசோறு மடுத்துநீ
†நறுநத லவரொடு நக்கதுநன் கியைவதோ

எ-து: ஆராய்ந்திட்ட தொடியினை யுடையாய்! நீதான் ஐதாக உயிர்த்து
இவன்மனத்திலுண்டாகிய நோய் யாதென்று கேட்கும் நோய் இவட்கு இல்லை
யென்று யான் || கூற அதுகேட்டு அயலார் நினைப்பழிக்குமளவிற் சிறிய

கன்னிடர்க்கே உரியதென்பதை, (ஏ) “நறுவீ யைம்பான் மகளிராடுங்,
தைஇத் தண்கயம் போலப், பலர்படிந்து” (ஐங். அச.) (ஐ) “தாயருகா
நின்று தவத்தைநீ ராடுதல்” (பரி.கக.கக.) என்பவை வலியுறுத்தும்.

க. நோன்பின் பயன், சிறந்தவனைக் கணவனாகப் பெறுதலென்ப.

உ. “நெச்சினை முத்துத்தாமம்” (சீவக. உளகக) என்பதற்கு, ‘சிகைநாடி
விற் தலைப்பாளை’ என்று இவ்வுரையாசிரியரும் “தொய்யகம்” (சீலப்.
க: க௦௭.) என்பதற்கு, ‘தலைப்பாளை’ என்று அரும்பத வுரையாசிரிய
ரும் ‘பூரப்பாளை’ என்று அடியார்க்கு நல்லாரும் எழுதியிருப்பவை
இங்கே அறிதற்பாலன.

ங. “குறுநிலக் கோமா னந்த, முத்தனை யன்றிப் பின்னை யாரையே
முதன்மை செய்தான்” வில்லி. குறுபோர். கச.

(பாதிபேதம்) * பலர்க்கீய்த்த, † கூறுநத கேட்டு அயலார், ‡ நறுநதலவரொடு நக்கநஞ்
|| கூறுநதகேட்டு அயலார்,

மகனைப் பேணி வளர்த்து அவனுக்கு வேறொருத்தியுடைய (க) * பெண்
னைக் கோடற்குச் சிறுசோற்றைச் சமைத்து ஆயத்திற்கு இட்டு நீ நறிய
சலியுடைய மகாரிரோடே மகிழ்ந்த கோன்பின் பயன் நினக்கு வந்து
பாருந்துமோ? பொருந்தாது? காண்; எ - று.

4. எனவாங்கு

எ-து: என்ற; எ-று. ஆங்கு, அசை.

உரு அனையவை (உ.)யுனையவுள் பாணினக் குரைத்ததை
ஈயினையநீ செய்ததுத வாயாயிற் சேயிழாய்
செய்ததன் பயன்பற்று விடாது
நயன்பற்று விடினில்லை நசைஇயோர் திறத்தே

எ - று: ஈநீ நெஞ்சனையவும் யான் நினக்குக்கூறியது சேயிழாய் நின்னை
நசைஇனார் திறத்தே வருந்தும்படி நீ செய்த கொடுமைக்கு நீ ஓர் உதவிசெய்யா
யாயின் நீ செய்த (ரு.)அத்தீங்கினாலுள்ள பயன் நின்னைப் பற்றுதல் விடாது,

க. இச்சொல், “பெண்மையடுத்த மகனென் கிளவி” (தோல். பெயரி. கு.
கூ, ௧௦) என்றும் “மகனே மருங்கிற் பாரிசி கிளவி” (தோல். பெயரி.
கு. ௪௦) என்றும் ஆசிரியரால் வழங்கப்பெறுதலும் “பெண்மையடுத்த
மகனென் கிளவி” (தோல். பெயரி. கு. ௧௦) என்பதற்கு, ‘புறத்துப்
போய் வினையாடும் பேதைப்பருவத்துப் பெண்மகளை மாறேகத்தார்
இக்காலத்தும் பெண்மகனென்று வழங்குப’ என்று சேனாவரைய
ராலும் ‘கட்புலனாயதோர் அமைதித்தன்மை யடுத்து நானுயரை
யிறந்து புறத்து வினையாடும் பருவத்தார் பால்திரிந்த பெண்மக
னென்னும் பெயர்ச்சொல்’ என்றும் ‘பெண்மகனென்பது அத்
தன்மையாரை அக்காலம் அஞ்ஞாநே வழக்கினராயிற்று’ என்றும்
இவ்வுரையாசிரியராலும் விளக்கம் எழுதப்பெற்றிருத்தலும் இங்கே
அறிதற்பாலன.

உ. “உனைய வுரைத்து விடினு முறுதி, கிளைகள்வரங்க் கேட்பது நன்றே” பழமொழி. உகக

ங. (அ) “உறற்பால நீக்க லுறுவர்க்கு மாகா” நாலடி. ௧௦௪. (ஆ) “வேண்டினும் வேண்டா விடினு, முறற்பால, தீண்டா விடுத ளரிது” நாலடி. ௧௦௬. பழ. ௧௨. (இ) “வினைப்பகை, வியாது பின்சென் றகிம்” (ஈ) “உறற்பால, ஆட்டா கழிபு மெனின்” (உ) “ஊழிற் பெருவலி யாவுன மற்றொன்று, குழிணங் தான்மூற் றுறும்” துறங். ௨௦௭, ௧௭௮, ௧௮௦. (ஊ) “ஒளிப்பினு மூழ்வினை ஆட்டாது கழியாது” இறை. ௫. ௨. உஷா. மேற்கோள். (எ) “ஊழ்வினை புருத்துவர் தாட்கி மென்பதாடம்” சீவப். பதி. ௫௭.

(பிரதிபேதம்)* பெண் மனையை. † காண் ஆங்காள். ‡ இனையை || வம்பற்றி+ என்றி
௧8

ந.கூஉ கீவித்தொகை ௯0.

அதவேயுமன்றி(௧)நிஅருளைப் பற்றுவிடுவையாயின் நினக்கு அனையவை பயம்
நருதலில்லை, *எ - று.

நச்சினோரெனத் தன்னைப் பிறப்போற் கூறினான். நயம் - அரு -
அனையவையென்றது, (உ)தைநீராடன் முதலியவற்றை.

இதனால், தலைவற்கு இழிவுபிறந்தது; தலைவிக்குச் +குழ்ச்சிபிறந்தது.

†.இஃது ஒன்பதடித்தரவும் நான்கடித்தாழிசையும் தனிச்சொல்லும்
நான்கடிச்சரிதகமும் பெற்ற ஒத்தாழிசைக்கலி. (உ௨)

(௯0.) சுணங்கணி வனமுலைச் சுடர்கொண்ட நறுநுதன்
மணங்கமழ் நறுங்கோதை மாரிவி ழிருங்குந்த
ஹணங்கெழி லொண்டித்தி றுழைநொசி மடமருங்குல்

வணங்கிழை வரிமுன்கை வரியார்த்த வல்ருலாய்;

நி கண்ணூர்ந்த நலத்தாரைக் கதுமெனக் கண்டவர்க்
குண்ணின்ற நோய்மிக வுயிரெஞ்ச துயர்செய்தல்
பெண்ணன்று புணையிழா யெனக்கூறிக் தொழுஉந் தொழுதே
கண்ணுநீ ராக நடுக்கின னின்னகா
யென்செய்தான் கொல்லோ விஃதொததன் நன்கட்

க0 பொருகளி றன்ன தகைசாம்பி யுள்ளு
ளுருகுவான் போலு முடைந்து;

கஉ தெருவின்கண், காரண மின்றிக் கலங்குவார்க் கண்டுநீ
வாரண வாசிப் பதம்பெயர்த்த லேதில
நீநின்மேற் கொள்வ தெவன்;

கநி அலர்முலை யாயிழை நல்லாய் கதுமெனப்
பேரம ருண்கணின் ரேழுழி யுறீஇய
வாரளு ரெவ்வ முயிர்வாங்கு
மற்றிர்நோய் தீரு மருந்தருளா யொண்டொட;

கக நின்முகக் காணு மருந்தினே னென்னுமா
னின்முகர் தான்பெறி னல்லது கொன்னே

க. (அ) “நல்லாற்றா னாடி யருளான்க பல்லாற்றாற், நேரினு மஃதே
துணை” (ஆ) “அருளாற்றா, ரற்றார்” குறள். ௨௪௨, ௨௪௪; (இ)
“அறனு, மருளுடையான் கண்ணதேயாகும்”(ஈ) “கெடுபிழந்த, வருளினு
னாடு மறம்” சிறுபஞ்ச. ௩, ௩௩.

உ. “தைஇத் திங்கட் டண்கயம் படியும், பெருந்தோட் குறுமகள்” (நற்.
௪௦: ௭-௪.) எனவருதலும் காண்க.

(பிரதிபேதம்) *குண்ணெஞ்சுள் + குட்டி, ? இது ஓத்தாழிசைக்கி.

மருந்து பிறிதியாது மில்லேற் றிருந்திழா

யென்செய்வாக் கொல்லினி நாம்;

பொன்செய்வாம்;

ஆறு விலங்கித் தெருவின் கணின் டொருவன்

கூறுஞ்சொல் வாயெனக் கொண்டதன் பண்புணரார்

தேற லெளிதென்பா நாம்;

ஒருவன் சாமா றெளிதென்பா மற்று;

சிறிதாங்கே, மாணாஜ் சம்ப லலரி னலர்கென

நாணு நிறையு நயப்பில் பிறப்பிலி

பூணை நோக்கி யிமையா னயந்துநங்

கேண்மை விருப்புற் றவனை யெதிரின்று

நாண்டப் பெயர்த்த நயவா வின்னே.

இது தலைமகந்தக் குறைநேர்ந்த தோழி தலைமகனோடு உறழ்ந்து அவ னது குறைநயப்பக் கூறியது.

இதன் பொருள்.

(க)சுணங்கணி வனமுலைச் சுடர்கொண்ட நறுநுதன்

மணங்கமழ் நறுங்கோதை (உ)மாரினி ழிருங்கூந்த

னுணங்கெழி *லொண்டித்தி நுழை(ந)நொசி மடமருங்குல்

வணங்கிறை வரிமுன்னை வரிபார்த்த வல்குலாய்

க (அ) “சுணங்கணி யாகத், தீர்க்கிடைப் போகா வேரின வனமுலை”
பொருத். ௩௫ - ௩௬. (ஆ) “பொன்பெறு பூஞ்சுணங்கின் மென்முலை
யாய்” சிறுபஞ்ச. ச.அ.

உ. “மாரிவீழிருங்கூத்தல்” கலி. கச: ச; ௧௩௧: உக. “தந்த மரபிற்
ரோன்றுமன் பொருளே” என்னுஞ் சூத்திரவுரையில், ‘மரபு என்
பது பயிற்சியை; இதனானே துவ்செய்கின்றகாலத்து வினைமுதலாகிய
பொருள்கள் ஓதிய வாய்பாட்டான்வருதல் பெருவழக்கென்று
கொள்ளப்படும்’ என்று கூறி வினை முதலியவற்றுக்குப் பாசுபதத்
துணர்த்தப்பட்ட சொற்களன்றி மரபாற் பிறசொல் வந்ததற்கு,
‘மாரிவீழிருங்கூத்தல்’ என்பதை மேற்கோள்காட்டினர் இளம்பூரணர்;
தொல். உவம. கு. கஎ.

௩. நொசிவு நுண்மையுணர்த்துதற்கு (அ) “நொசி மருங்குல்” என்பது
மேற். தொல். உரி. கு. எ.அ. சே. (ஆ) “நொசித்த மருங்குலன்” பெருநீ.
(க) சே. கப. (இ) “நுழைநொசி மருங்குல்” நைடந. சுயம்வர. கசஉ,
(பிரதிபேதம்) ஒன்றே.

௩௬௪

கவிதொடைக கூடு.

து: *சுணங்கு அணித்த அழகையுடைய முலையினையும்(க)பிறையி-
தன்மையையக்கொண்ட நறிய துதலினையும் நறிய மாணியையுடைய மண-
நாறுகின்ற மழை விரும்பும் கரிய கூத்தலினையும் † உர்மையையுடைய
அழகினையும்(உ)நோக்கினார் கண் சென்று நுழைந்துபார்க்கும் நுண்மையானே.
அவர்க்கு அறியாமையைக் கொடுக்கும் மருங்குலையும். வணங்குகின்ற இ-
லினையுடைய வலையணிந்த முன்கையினையுமுடைய ஒள்ளிய† சித்தியாகிய வ-
நிறைந்த வல்குலையுடையவனே; எ - து.

6 (௩) கண்ணூர்த் நலத்தாரைக் கதுமெனக் கண்டவர்க்

குண்ணின்ற நோய்மிக வுயிரெஞ்ச துயர்செய்தல்

பெண்ணன்று புனையிழா யெனக்கூறித் தொழுஉந் தொழுதே

||கண்ணூரீ ராக நடுங்கின னின்னகா

(௪) யென்செய்தான் கொல்லோ (௫) விஹிதொத்தன் றன்கட்

க0 பொருளரி றன்ன தகைசாம்பி யுள்ளு

ளுருகுவான் போலு முடைந்து

எ - து: இனிய நகையினையுடையாய்! நின்னைநோக்கித் தொழுஉம்;
—தொழுதபின், புனையிழாய்! என்னைநோக்கி, X உலகத்திற்கண்ணுக்குறிதெந்த
நலத்தினையுடைய மகளிரைக் கண்டவர்களுக்கு உண்ணின்ற காமநோய் மிகும்
படி கடுக உயிர் போர் துடிரைச் = செய்தல் அவர்க்குப் பெண்டன்மையன்றெனக்
கூறிக் (௬) கண்ணும் உருகநின்று நடுங்கினான்; நடுங்கி இவனெருத்தன் தன்

க. “சுடர்நதவ்” (கலி. ௫௮: ௩) என்பதற்கு எழுதிய வரையும் நோக்குக.

உ. “நோக்கு நுழைகல்லா நுண்மைய” பொருந். ௮௨.

௩. “கண்ணூர் கண்ணீ” பொருந். ௧௪௮: சீறுபாண். ௧௫.

௪. “என்செய்தான் கொல்லோ..... .. உடைந்து” எனத் தோழி கூறிய
வழி, ‘தெருவின் கட் காரணமின்றிக் கலங்குவார்க்கண்டு’ எனவும்
‘அலர்முலை..... .. (நாம்) எனத் தோழிகூறியவழி’ ‘பொன்செய்வாய்’,
எனவும் தலைவி உறழ்ந்து கூறினாள் எனவும் கூறி ‘இது தலைவன் வருத்தங்
கூற அதனை யேற்றுக்கொள்ளாது உறழ்தலின் வழுவாய் நாண்மிகுதி
யாத் கடிதின் உடம்படாமையின் அமைத்தது’ என்பர் ஈச. (தொல்.
பொருளி. கு. ௪௪.)

டு. “இஃதொத்தன்” கலி. சுசு. அ; என்பதும் அதன் குறிப்பும்பார்க்க.

சு. (அ) “மெய்யருகிக் கண்ணுருகி நெஞ்சருகிக் காம மெயில் வெண்
ணையப் பாவைபோன் மெலிதின்ருரே” சீவக. சுஅஉ. (ஆ) “கண்புன
வாருமென் காத்தல்” தஞ்சை. டகடு.

(பிரதிபேதம்)† கணங்கணித்தடிய மூகை + கூரிய + தத்தியடிய || கண்ணிசீராக.
+ தொழுதபின்னர் என்னோகி, x உலகத்திற்குக்கண்ணுக்கு. = செய்த
வர்க்குப்பென்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி உசு.

ககடு

த்துப் பொருகின்ற களிற்றையொத்த தன்மைகெட்டு மனமுடைந்து
யேயுள்ளே உருகுவான்போலே இராநின்றான்; இவன் கண்டு வந்து
நின்ன காரியஞ்செய்தான்கொல் என்றான்; எ - று.

ஒருத்தனென்பது இடைக்குறைந்துநின்றது.

(க) தெருவின்கண், காரண மின்றிக் கலங்குவார்க் கண்டுநீ

வாரண வாசிப் பதம்*பெயர்த்த லேதில

நீ நின்மேற் கொள்வ தெவன்

எ - று: அதுகேட்ட தலைவி நீ நம்மாற் நமக்கு நிகழ்த்ததோர் காரண
மின்றியிலே தெருவின்கட் கலங்குவார் சிலரைக் கண்டு நினக்கு ஏதிலவா
யிருப்பனவற்றை நீ நின்மேல் ஏறிட்டுக்கொள்கின்றதன்மை வாரணவாசியி
லுள்ளார் பெறும் அருளுடைமையாகிய பதத்தை நீ நின்னிடத்தே ஏறிட்டுக்
கோடல்காண; இது நமக்கு என்னுய் விளையும்? † எ - று.

(உ) பிறர்வருதந் தம்வருத்தமாகக் கொண்டு ஒழுக்குதனை வாரணவாசி
யென்னும் ஊரிலுள்ளார் பதமென்றான்.

இது “கூறிய வாயில் கொள்ளாக் காலை” (ங) தலைவிகூறியது.

கதி அலர்முலை யாயிழை நல்லாய் கதுமென்ப

(சு)பேரம ருண்கண்ணின் ரோழி யுறீஇய

(ரு)வாரஞ் செவ்வ முயிர்வாங்கு

(சி)மற்றிந்நோய் தீரு மருந்தருளா டொண்டொடா.

க. “தெருவின்கண் கொள்வதெவன” என்பது (அ) தோழி, தலைவற்குக் குறைநேர்ந்து வாயிலாகிக் குறைநயப்பக் கூறியவழி, தலைவி அவன்கூற்றினை யேற்றுக்கொள்ளாது மறுத்ததற்கும் (தோல். களவி. கு. ௨௦. ௩௪.) (ஆ) பாங்கியைத் தலைவிமறைத்ததற்கும் (நாற்கவி. கு. ௧௪௭) மேற்கோள்.

உ. “மலயத்து நின்றம்” (கோவையாழி. ௧௩௧) என்புழி ‘மலயத்து வாழ் வார் பிறர்க்கு வருத்தஞ் செய்யராகவின்’ என்று குறிப்பு எழுதியிருத்தலும் ஈண்டு அறிதற்பாலது.

ங. தோல். கள. கு. ௨௦.

ச. “பேரம ருண்கண்” கவி. ௧௪௭: எ.

டு. “நேசிறை விளைத்தோ ணின்ரோழி செயத, வாரஞர் வருத்தக் களை யா யோவென” தோல். கள. கு. ௨௩. ௩௪. ‘நெருநலு’ மேற்.

க. (அ) “மற்றிந்நோய்தீரு மருந்தருளாடொண்டொடா” “நின்றுகங்காணு மருந்தினே னென்னுமால்” என்புழி நோய் தீர்த்தற்குக் காரணமாகிய (பிரதிபேதம்: பெயாதலேதிலி.† என்னுள அலா | பிறாபதமென்றும் இவ || என்றோழி x ஒன்டொடா நின்றுகங்காணு.....எ-த அதுசெட்ட.

(க)நின்முகங் காணு மருந்தினே னென்னுமா
 ளின்முகந் தான்பெறி னல்லது கொன்னே
 (உ)மருந்து பிறிதியாது மில்லேற் றிருந்திழா
 யென்செய்வாக் கொல்லினி நாம்

எ - து: அதுகேட்ட தோழி அடிபார்த்த முலைவினையும் ஆராய்ந்த பூண்.
 னையுமுடைய நல்லாயி் பெரிய அமர்த்த உண்கண்ணினையுடைய நின் தோழி

மருந்தெனவருங் காரணத்தைக் கருவிக்கண்ணும், நின்முகத்தைக்
 காண்டல் காரணமாக அதன் காரியமாகப் பிறந்த அருளை மருந்தாதற்
 தன்மையாக உடையனென வருவ காரியத்தை ஒன்றென முடித்தற்
 கண்ணும் அமைத்துக் கொள்க. என்பர். நச். தோல். வினை. கு. நட. (ஆ)
 “மற்றிந்நோய் தீரு மருந்தருளா யொண்டொட யென்புழி,
 நோய்தீர்தற் கேதுவாகிய மருந்தென்னும் ஏதுப்பொருண்மை கரு
 விக்கண் அடங்கும்” என்பர் இ - வி உரைகாரர் ; இ - வி. கு. உசந.
 (இ) “நோய்தீருமருந்து.....என்னும்ஏதுப்பொருண்மை கருவிக்கண்
 அடங்கும்” என்பர், சேனாவரையர்; தோல். வினை. கு. நட. (ஈ)
 “அகலிருவிசம்பு” பெரும்பாண். க. என்பதற்கு, ‘தன்னை யொழிந்த
 நான்கு பூதமும் தன்னிடத்தே அகன்று விரிதற்குக் காரணமாகிய
 பெரிய ஆகாயம்’ என்றுபொருளுகுகிறி அதற்கும்(உ)“அரசிருந்து பனிக்
 கும்பாசறை” முல்லை. எக. என்பதற்கு, ‘பகையாசிருந்து நடுவகுதற்குக்
 காரணமான பாசறை’ என்று பொருளுகுகிறி அதற்கும், (ஊ) “புண்
 டாங்குவேல்” சீவக. உஉ. என்பதற்கு ‘பகைவர் புண்ணைத் தாங்குவ
 தற்குக் காரணமான வேல்’ என்று பொருளும் ‘வினைத்தொகை; ஏதுப்
 பொருள்கருவிக்கண் அடங்கும்’ என்று இலக்கணமும்எழுதி அதற்கும்
 “மற்றிந்நோய் தீருமருந்து” என்பதை இவ்வுரையாசிரியர் மேற்கோள்
 காட்டியுள்ளார். அன்றியும்(எ)உயார்தபால்என்பதற்கு, ‘ஒருகாலைக்கு
 ஒருகால் அன்பு முதலியன சிறத்தற்கு ஏதுவாகிய பால் வரை

தெய்வம்' என்று பொருள்கூறி, 'உயர்ந்த பாலை கோய்தீர்த்த மருந்து' போற் கொள்க' என்றும் எழுதியிருக்கிறார். (தொல். களவி. கு. உ.) (ஏ) "திருந்தடி மேல்வீழ்ந்திரக்குகோய் தீர்க்கு, மருந்து நீயாகுதலான்" கலி. சுந். ௯ - ௧௦. என்பது ஒப்புநோக்கற்பாலது.

க. (அ) "நின்றுகங்காணு மருந்தினே நென்னுமாலென்புழிக்காட்சியை மருந்தென்றாலுதலின், காணுமருந்தென்பது வினைப்பெயர் கொண்ட தாம்" என்பர். சேனா; தொல். வினை. கு. ௩௪. (ஆ) இ. லி. உரை காரரும் இதனையே பின்பற்றுவர்; இ - வி. கு. ௨௪௩.

உ. (அ) "மருந்துபிறி தில்லையா னுற்ற கோய்க்கே" நல். அ௦ க. (ஆ) "மருந்துபிறி தில்லாப் பெருந்துய ரெய்தி" (இ) "மந்திர மில்லை வேறோர் மருத்தில்லை மையலேய்க்குச், சுந்தரக்குழுதச்செவ்வா யமுதலா லமுதச் சொல்லீர்" கம்ப. மாயாசனக. ௧௬.

இரண்டாவது குறிஞ்சி உச.

௩௬௭

"த்தின பொறுத்தற்கரிய மனக்கவற்சியைச் செய்யும் வருத்தம் ததுமென ியிரைவாங்கும்; அஃது உயிரைவாங்காதபடி ஒண்டொட; பின்னை *இங்கோய் = தற்குக் காரணமான மருந்தை அருளாய்; அம்மருந்துதான் மிகவும் † ஆரி று; நின்றுகங்காண்டல்காரணமாக அதனோரியமாகப் ‡ பிறந்த அருளை றுத்தாத்தற்றன்மையாக உடையேனென்று கூறுகின்றான்; ஆதலால் அவன் நின்றுகத்தை இக்காலத்தே பெறின் அது மருந்தாவதல்லது வேறு றிதும் மருத்தில்லையாயிருக்குமாயின், = திருத்திழாய் இனி நாம் என்செய்யத் தேமென்றான்; எ - று.

நின்றுகங் -- காணு மருந்தினேனென்றது தலைவியைக்கருதி. மற்று, னுமாற்று. கொண், காலமுணர்த்திற்று. கொல், ஐயம்.

பொன்செய்வாம்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவி பொன்செய்வாம் என கதைக்குறிப்புக் றினாள்.

அஃது “இசைநிரிந்திசைப்பினும்” என்னும்(க)பொருளியற்குத்திரத்துக்
X கூறினும்.

உச ஆறு விலங்கித் தெருவின் க ணின்றெருவன்
கூறுஞ்சொல் வாயெனக் கொண்டதன் ∴ பண்புணரார்
தேற லெளிதென்பா நாம்

எ - து. அவன் நகைக்குறிப்புக் கூறிப் பின்னரும் உலகவொழுக்கத்தைத்
தப்பி ஒருவன் தெருவின் கணணைநின்று கூறுங்கூற்றை உண்மையென்று
கொண்டு அதன் உண்மையை உணராமாய் நாம் அதனைத் தெளிதல் எளி
தென்று சொல்லக்கடவேமென்றான்; எ -று.

நாமென்றது உயர்த்துக்கூறியது. உளப்பாமோம்.

ஒருவன் (உ)சாமா நெளிதென்பா மற்று

எ - து: அதுகேட்ட தோழி பின்னை நின்கருத்து இதுவாயின் ஒருவன்
சாந்தன்மை எளிதென்று கூறக்கடவேமென்றான்; எ -று.

என்பாம், உளப்பாடு

க. தோல். பொருளி. கு. க: இசுருத்திரத்திற் கூறியது, ‘இயலா’ என்றத
னால், ‘என் செய்வாமென்றிவழிப் பொன் செய்வா மென்றும்போல
வினாவிற் பயவாது இறைபயந்தாம் போலநிற்பனவுங்கொள்க’ என்பது.

உ. (அ) “சுத விரந்தார்க்கொன் றுற்றது வாழ்தலிற், சாதலங் கூறமா
மற்று” கலி. சுச: கக-உ. (ஆ) “பகையகத்துச சாவா ரெளியர்” நறவ்.

எஉஉ (இ) “சாவ தெளிதரிது சான்றாணமை” ஏலாதி. ௪௦.

(பிரதிபேதம்) * இன்னேயைத் திர்த்தற்கு † அரிதென்று கிள்ளுகங்கொண்டல் காண
பிறத்தலி || மருந்தாகத் = திருந்தியாய் நாம் - காவின்மருத்தினனென்றத,
X அடக்கிலும் ∴ பண்புணராததெனல்.

உஅ, நிறிதாங்கே, மாணாவு ரம்ப லலரி *னலர்கென

நாணு நிறையு நயப்பில் நிறப்பிலி

பூனாக நோக்கி யிமையா நயந்துநந்

கேண்மை விருப்புற் றவனை யெதிரின்று

(க)நாண்டப் பெயர்த்த நயவர வின்றே.

எ-து: அதுகேட்ட தலைவி மாட்சிமைப்படாத இவ்வூரில் † அம்பல் இனி (உ)அலரினாலே அலர்வதாக வென்று கருதி காணையும் நிறையையும் விரும்புதலில்லாத, குடிப்பிறப்பிற்குரிய ஒழுக்கம் † கெஞ்சிலில்லாதவனுக்கு அவன் இறந்துபடுமென்று கூறுகின்ற அத்தன்மையே யிக இன்று காணென்றாள். அது கேட்ட தோழி நின் பூனாகத்திற் புணர்ச்சியை மனத்தாற் கருதி இரவுத் துயில்கொள்ளாது நந் கேண்மையை நயத்து நம்மை விருப்புற்றவனை நாண் அடுகையினாலே எதிரின்று மீட்ட நயப்பாடு. வருதலின்று, அதற்குத்தக்கது அறிவாயென்றாள்; எ - து.

“கினைனே பேதைமை நிம்பிரிந்நல்குர, வனைநால் வகையுஞ் சிறப்பொடு வருமே” (உ)என்பதனால் “நாணு நிறையு நயப்பில் பிறப்பிலி” எனச்சினம்பற்றி X வரினும் அஃது அவன்காதலைச்சிறப்பித்துவருதலின் அமைந்தது. பிறப்பிலி, பெயர்மாத்திரையாய் இல்லாதவென்னும் பெயரச்சம்மைநைக்கு முடிவாய் நின்றது. பிறப்பிலிக்கு ஆங்கே சிறிதென மாறிப் பொருளுரைக்க.

ஆங்கேயென்ற ஏகாரம், தேற்றம்.

“உயர்மொழிக் குரிய வுறமுத கிளவி” (சு)என்றதனால், தலைவி உறழ்ந்து கூறினாள்.

இதனால், தலைவிக்கு விருப்பமுற்று நினைத்தல் பிறந்தது.

இது தரவும் தலைவிரலி ஐஞ்சீரடி[யும்] வந்த செடுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சீரடிக் கிய குறுவெண்பாட்டும் இடையே முச்சீரடிவந்த கொச்சகமும் வெண்பாவும் தனிச்சொல்லும் குறுவெண்பாட்டும் ஓரடியானேன்றும் ஐஞ்சீரடி.

க. “நாண்டப் பெயர்த்தல்” கவி. சஎ. ௨௦.

௨. (அ) “அலரெழு வாராயிர் கிற்கும்” (ஆ) “கவ்வையாற் கவ்விது காம மதுவின்மேற், மவ்வென்னுக் தன்மை யிழந்து” (இ) “காமம், வெளிப் படுத் தோறு யினிது” துறன். ககசக, ககசச, ககசடு.

ங. தோல். பொருளி. கு. சிசு. இச்சூத்திர வரையிலும் இப்பகுதி மேற் கோளாக இக்குறிப்பு எழுதப்பெற்றுள்ளது.

ச. தோல். பொருளி. கு. சச. இதன் பக்கம் ஈகச: ச- ஆம் குறிப்புப் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்) * அலர்க்கென † அமபவினத லரிஞலே ‡ செஞ்சில்லாத யனுக்கு || கயர்க் விருப்புறமயனை, ∴ வகுதவினதற்கு, ÷ கல்ஞயெனகால், X வரினமயனக காதிமெப்பித்தவினியவமைந்தது

இரண்டாவது குறிஞ்சி ௨௫.

௩௩௩

வந்த (க) போக்கிலக்கணமில்லா* நிலைமண்டில வாரிரியச்சரிதகமும்பெற்று வந்தஉறழ்கவி. † “மண்டிலங் குட்ட மென்றினை யிரண்டுஞ், செந்துக்” கியல வென்மனார் புலவர்” (௨) என்பதனான் ‡ மண்டிலங்கொள்க. (௨௪)

(கூக.) எல்லா விஹிதொத்த வென்பெறான் கேட்டடைக்காண்

செல்வங் கடைகொளச் சாதுய்ச் சான்றவ

ரல்லல் களைதக்க கேளி ருழைச்சென்று

சொல்லுத லுற்றுணாக் கல்லா தவர்போலப்

பல்லுழி பெயர்ந்தென்னை நோக்குமற் றியானோக்கின்

மெல்ல விறைஞ்சந் தலை;

௭ எல்லாரீ, முன்னத்தானென்று குறித்தாய்போற் காட்டினை
நின்னின் விடாஅ நிழற்போற் திரிதருவா
யென்னீ பெருததீ தென்;

௧௦ சொல்லின், மறாதீவான் மன்னே விவன்;
நிசுரூஅது, சத விரந்தார்க்கொன் றற்றாது வாழ்தலிற்
சாதலுங் கூடுமா மற்று;

௧௩ இவடந்தை, காதலின் யார்க்குங் கிகாடுக்கும் விழுப்பொருள்
யாதுநீ வேண்டியது;

௧௫ பேதாய், பொருள்வேண்டும் புன்கண்ணை யீண்டில்லை யாழ
மருளி மடநோக்கி னின்றோழி யென்னை
யருளியல் வேண்டுவல் யான்;

௧௮ அன்னையோ, மண்டம ரட்ட களிற்றன்னுன் றன்னையொரு
பெண்டி ரருளக் கிடந்த தெவன்கொலோ;

௨௦ ஒண்டொட, நாணிலன் மன்ற விவன்;

ஆயின் ஏள்;

௨௨ பல்லார்தக் கெள்ளப் படுமடன் மாவேறி
மல்லலு ராங்கட் படுமே நறுதுத
னல்காள் கண் மாறி விடினெனச் செல்வானு

க. இசெய்யுள் போக்கிலக்கணமில்லாத ஆசிரியசசரிதகம்பெற்ற உதழ்
கவிக்கு மேற்கோள்; தோல். செய். சூ.கடுக. பேர். கச்.

உ. தோல்; செய். சூ. ககஎ.

பிரதிபேதம் *நிலைமண்டல + மண்டலங்கூட்ட மண்டலங்கொள்க.

47

நூலு

கவித்தொகை கூக.

மெள்ளி நகிலும் வரூஉ மிடையிடைக்

'கள்வர்போ னேக்கினு நோக்குங் குறித்தது

கொள்ளாது போகாக் குணனுடைய நெந்தைதன்

னுள்ளங் குறைபடா வாறு.

இது தலைமகற்குத் துறைநேர்ந்த தோழி அவனோடு உறழ்ந்து சொல்லி
அவனது நீக்கத்துக்கண் அவன்துறை *மறமைக்கு ஏற்பன சொல்லித் தலை
மகனைத் துறைநயப்பித்தது.

இதன் பொருள்.

(க) எல்லா (உ) விரிந்தொத்த நென்பெருன் கேட்டடைச்சாண்

(ங) செல்வங் கடைகொளச் சாஅய்ச் (ஐ) சான்றவ

ரல்லல் களைதக்க கேளி ருழைச்சென்று

(ஊ) சொல்லுத லுற்றாரைக் கல்லா தவர்போலப்

(ஈ) + பல்லுழ் பொய்ந்தென்னை நோக்குமற் றியானேக்கின்

மெல்ல விறைஞ்சந் தலை

க. (அ) “எல்லாவிஃதொத்தனென்பெறான் கேட்டைக்கான்” என்பது எல்லா வென்பது பெண்பான் மேல்வந்ததற்கும் (தோல். பொருளி. கு. உச. ‘முறைப்பெயர்’ இளம்; (ஆ) “எல்லா விஃதொத்தன்” என்பது இடைக்குறையாகிய ஒத்தன் என்பது ஒருத்தன் எனக் குறிப்பானறியவந்ததற்கும் (நள். பெயரி. கு. கட. மயிலை) மேற்கோள்.

உ. “இஃதொத்தன்” (கலி. சுச: ௮) என்பதன் குறிப்புப்பார்க்க.

ங. “நல் கூர்ந்துஞ் செல்வ ரிரவாதார்” நாலடி. உஎ௦.

ச. “புனத்தே வருவார்நல் லோர்குறை போலப் புகலவொன்று, மனத்தே யெழுஞ் சொல்ல மாட்டார் வருந்துவர் வண்டழைகொண், டினத்தே பிரிந்த கலைவின வாரிற்ப ஈகிவார்தா, நினைத்தே யுழல்கின்ற தென்னறி யேனென்று நேரிழையே” அம்பிகா. ௮௮.

ஊ. “தரப்பிலா நெஞ்சிற் கடனறிவார்” (தறன்-௧௦௫௩) என்புழி, கடனறித வென்பதற்கு மாணமறிதவென்று பொருளிசைத்து, ‘அதனையறிதல் - சொல்லுத லுற்றுரைக்கலாகாமைக் கேதுவாய அதனியல்பினை யறி தல்’ என இசுசொற்றொடரை முதற்சார்த்தி விளக்கமெழுதியிருத்தல் இங்கே அறிதற்பாலது.

சு. (அ) “கண்களவு கொள்ளுஞ் சிறுநோக்கம்” (ஆ) “நோக்கிற் றோக்கி யிறைஞ்சின ளஃதவன், யாப்பினு னட்டிய நீர்” (இ) “யானோக்குங் காலை நிலனோக்கு நோக்காக்காத், றானோக்கி மெல்ல நகும்” தறன். ௧௦௧௩., ௧௦௧௩., ௧௦௧௪. (ந) “தன்னையான் முகத்தை, நோக்கிற் றான் முலை முகத்தை நோக்கும்” சீவக. ௧௧௨௧.

(பிரதிபேதம்) * மருமற்கேற்பனப் பல்புழப்பெயர்த்த.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ௨௫.

நட்க

வ' எ - து: எட ! இவனெருத்தன் என்குறைபெருதவன்? *இவன் தேட்
 வடப் பாராய்; (க)அறிவுடையோர் தம்முடைய சொல்வம் முடிவை அடைவை
 னெனவே மிகுததுத் தம்முடையவருத்தத்தைக் களைதல்தக்க (உ)உறவாண்வ
 ிட்டத்தே சென்று தங்குறையை அவர்க்கு வாய்விட்டுச் சொல்லத்தொடங்கிப்
 பின்னைஅத்தனை முடியச சொல்வமட்டாதிருப்பாணப்போலத் தான்(ங)கூறக்
 கருதியதனைக் கைவிட்டு என்னைப் பல்முறையாகப் பார்க்கும் ; பின்னையான்
 தன்னைப்பார்க்கின் தான் மெத்தெனத தலையிறைஞ்சி நிிற்கும் ; எ - று.

இது தலைவன் தம்மிடத்து வருகின்றமைகண்டு தலைவிக்குக்கூறிப்,
 பின்னர் அவனெதிர்தென்று அவனை|| நோக்கிக் கூறுகின்றான்.

எ (ச) x எல்லாநீ, முன்னத்கா னென்று குறித்தாய்போற்காட்டினை
 (ரு)நின்னின் விடாஅ (ங)நிழற்போல நிழற்போல என்னை
 யென்னீ **பெருதநீ தென்

எ - து: எட ! நீ குறிப்பாலே எம்மோடு ஓர் நட்புச்செய்யக் குறித்தாய்
 போல எமக்கு அறிவித்தாயாய் நின்னைவிட்டு நீங்காத நிழற்போல என்னை
 விட்டுநீங்காமற்றிரி தருகின்றவனே! நீ பெருத குறை ய்யாது? அதனை இது
 வென்று நீக்கறு ; எ - று.

இது குறைபுறவுணர்தல்.

க. "இன்மை யொருவற் கினிவன்று சால்பென்னுந், திணமைபுண் டாகப்
 பெறின்" குறள். ௧௮௮.

உ. (அ) "செழுநகைளிர் நிழல்சேர்" (ஆ) "பற்றற்ற கண்ணும்
 பழுமைபா மாட்டுதல், சுற்றத்தார் கணனே யுள்" குறள். ௧௮௯.

ங. "கூறுவாந் கொல்லோ கூடலங் கொல்வெனக், கமந்த காமம்" அகம்
 ௧௯௮.

ச. (அ)"எல்லாநீபெருதநீ தென்" என்பது தோழிதலைவினை

வீளித்துக்கூறலின் வழுவாய் அமைந்தது” என்பர், ௩௪. (தொல். பொருளி. கு. ௨௬.) (ஆ) வீளியேற்குமென எடுத்தோதாதனவற்றுள் இருபாற்கும் பொதுவாகிய ஆகார வீறுகிய எல்லாவென்பது ஏடா வென்னும் பொருளில் வருதற்கு “எல்லாநீ முன்னத்தா னென்று குறித்தாய்போற்காட்டினை” என்பது மேற். தொல்.வீளி. கு. ௧௨. ௩௪.

௫. “நின்னின் விடாஅ... ..பெருத்திதென்” என்பது குறைபுற வுணர்த்தற்கு மேற்கோள்; தொல். களவு. கு. ௩௬. ௩௪.

௬. “நிழநன்னை, வியா தடியுறைத் தற்று” குறள். ௨௦௮. (பிரதிபேதம்) “இவனுடையகேட்டை.” பின்பான், † நிறகுமெனத் தோழி தலையியை நோக்கிக்கறினான் இது, † நோக்கி மேற்கூறுகின்றனென்று கொள்க, x வடாநீ †*பெருத்திதென் ††யாததான் அதனை, †† கூறென்றா.

௩௭௨

கலித்தொகை கூக.

௧௦ சொல்லின், மறுதீவான் மன்னோ விவள்

எ-து: *யான் என் குறையைச்சொல்லின் இவள் மிகவும் மறுதிரு யானோ; † எ-து.

இது தலையன் தன் நெஞ்சோசொவினது. “ஐயக்கிளவி யாலேவிற் குரித்தே” (௧) என்பதனான் ஐயக்கிளவி தலைவற்குரித்தாய் வந்தது.

மறுதீவான், வினைத்திரிசொல். சூகாரம், வினா.

௧௧ (௨)செறுஅது, (௩)சத விரந்தார்க்கொன் றுற்றது வாழ்தலிற் சாதலுங் கூடுமா மற்று

எ-து: அங்ஙனம் உசாவித் தம்பால் இரந்தவர்களுக்கு †யாதானு மொன்றைமுஃமாறுது சதனைடத்தாதுஉயிர் || வாழலின்பின்னைச்சாதலுங்கூடு மென்றான்; எ-து

கந. (சு) இவடந்தை, காதலின் யார்க்குங் கொடுக்கும் விழுப்பொருள்
யாதுநீ வேண்டி யது

க. நொல். பொருளி. கு. சச. இசுருத்திரவுரையில் இச்செய்திக்கே
“சொல்லின் விவன்” என்பது மேற்கோள்.

உ. (அ) “உயர்ந்தேத்து மருப்பிற் கொல்கனிற் பெறினுந், தவிர்த்துவிடு
பரிசில் கொள்ளலெ னுவந்துநீ, யின்புற விடுதி யாயிற் சிறிது,
குன்றியுங் கொள்வல்” (ஆ) அகனக வாரா முகனழி பரிசி, ருளி
லரனர் வேளா ரல்வர்” (இ) “உண்ணெகிழ்த் தீயிற் சிறிதெனினுங்
குன்றுபோற் கடும் பயன்” (ஈ) “இல்லார் மொழிந்தவை, மென்
மொழியா லுண்ணெகிழ்த் தீவானேல் விண்ணோரா, வின்மொழியா
லேத்தப்படுமீ” (உ) “நகை முகமே நான்மலரா, வின்மொழியின்
வாய்மையே தீங்காயா-வண்மை, பலமா நலங்கனிந்த பண்புடையார்”

க. (அ) “இன்மை புரைத்தார்க் கதுநிறைக்க லாற்றாக்காற், தன்மெய்
தறப்பான் மலை” கவி. சக. ௨௬ - ௨௭. (ஆ) “கருங்கட லுடுத்த
மல்லன் ஞாவததுச, செம்மையின் வழாஅது கொடைக் கடன்
பூண்டி, வாழ்வது பொருந்தா தாகிற், சாவது மினிதவர் வீணது முறு
மே” யா-வி. கு. ௧௩. (இ) “மன்கலில் பெருக்கொடை மருவி மண்
னுனோ, ருன்கிய பொருளெலா முதலி யற்றபோ, தென்கலி வீரவ
லர்க் கீவ தின்மையால், வென்கிய மாந்தரின்” கம்ப. கார்க்காலப் ௧௦௩.

ச. (அ) “காமஞ்சாலா விளமை யோள்வயின்” என்னும் சூத்திரவுரையில்
“புல்வித்தோன்றுங் கைக்கிணையெனவே காமஞ்சான்ற இளமையோள்
கண் நிகழுங்கைக்கிணை இத்துணைச சிறப்பின்ருயிற்று; அஃது ‘எல்
(பிரதிபேதம்) * அதுகேட்ட தலைவன்பான் | எனத் தன்னெஞ்சொசோவியுள், இது “நயக
கிளவியாடவர்க்கு, | வாதாதுமொன்று முகமருது, || வாழ்தலின்.

எ-து அது கேட்ட தோழி இவள் தந்தை இரப்பார்மேலுள்ள காதலனால்
வாவலாயர்க்குஞ் சீரிய பொருள்களைக் கொடுக்கும், நிலேண்டியபொருள்
பாதுதானென்றான்; எ - று.

இஃது “உயர்மொழிக் குரிய வறமுங் கிளவி, யையக் கிளவியாடேவிற்
குரித்தே” (க) என்பதனால், தோழி உறழ்ந்துகறிஞள்.

கரு பேதாய், பொருள்வேண்டும் புன்கண்மை ஈண்டில்லை யாழ்
மருளி மடநோக்கி(உ)னின்றுழி யென்னை
யருளியல் வேண்டெல் யான்

எ - து: அதுகேட்ட தலைவன் கூற்றின் குறிப்பறிவாதவனே! என்
னிடத்துப் பொருளை இாக்கும் மிடயில்லை. மருண்டு மடப்பத்தைபுடைத

லாவில்தொத்தன்’ என்னுங் கலிபுன் ‘இவடர்தை, காதலின்யார்க்குங்
... ..வேண்டிவல்யான்” எனவரும். இது கைகோ ளிரண்டிலுங்
கூறத்தகாத வாய்பாட்டாற் கூறவிற் கைக்கிளை யென்றார். குறிப்
பென்றதனாற் சொல்லியின்புறிலும் தலைவன்நன் குறிப்புநிகழ்த்தது
புறத்தார்க்குப் புலனாகாதென்பதனும் அகத்து நிகழ்ச்சியுறியும் மனை
வியர்க்காயிற் புலனாகுமென்பதனும் கொள்க” என்பர் நசு; தோல்.

அகத். கு. ௫௦. (து) “வைகல் வைக லைய விவ்வழிக், கையுறையேந்தி
னிர் வருதிர் மற்றஃ, தறிகலம் யாமெமக் குரைப்பிற், பெறுகுவி
ரெந்தை பெருவண்மையனே” தமிழ்நெறி. மேற்கோள். (து) “வேண்டிவ
கொடுக்கும், போதல் வேண்டா பொருட்குறை வுண்டெனி, னேத
மில்லை யிவணி ராயின்” பெருங். (௩) சு: ௧௮௧ - ௩

க. நோல், பொருளி. சூ. சச. 'உயர்மொழிக்குரிய வுறமுற கிளவி' என் புழி உறழ்ந்து கூறலை நால்வகைப்படுத்தி, "ஈத விரந்தராக்கொன் குற்றதுவாழ்தலிற், சாதலுங் கூடுமரமற்று" எனத் தலைவன் கூறிய வுழி, "இவடந்தை. தாதலின் யார்க்குங் கொடுக்கும் விழுப்பொருள், யாதுநீ வேண்டியது" எனவும், ("பேதாய் பொருள்வேண்டும் வேண்டுவல் யான்" எனத் தலைவன் கூறியவுழி) "மண்டமரட்ட களி றன்னன் றன்னையொரு, பெண்டி ருளக் கிடந்த தெவன்கொலோ" எனவும் தோழி உறழ்ந்து கூறினாளென்று கூறி, 'இஃது அவன் வருத்தத்தில் எந்நிர் கூறத்தகாதன கூறலின் வழுவாய்த் தலைவி கருத்தறிந்து உடம்படவேண்டுமென்று கருதுதலின் அமைத்தது' என்பர். ௩௪.

உ. "இருளுறழ் கூந்தலா ளென்னை, யருளுறச செயினுமத் தறனுமா ரதுவே" கலி. ௧௪௦: ௩௩ - ௩௪.

(பிரதிபேதம்: |தாதலினுல் யார்க்கும்|பொருளகை கொடுக்கும்|யாதுதானென்றுள் பேதாய்.

௩௪

கவித்தொகை ௩௪.

தாகிய கோக்கினையுடைய நின் தலைவி என்னை அருளுதலை யான் * இரப்பே னென்றான்; எ - று.

கஅ அன்னையோ,

எ-து: † அத்தன்மையையோ? எ - று.

இஃது அதுகேட்ட தோழி இவ்விடத்துக் களவொழுக்கம் அறியாள் போன்றுகூறியது.

(க)மண்டம ரட்ட களிறன்னுன் றன்னையொரு

(உ)பெண்டி ருளாக் கிடந்த தெவன்கொலோ

எ-து: ியிக்குச செல்கின்ற போரிலே பணவனாக்கொன்ற களிறுபோல்
வான்றன்னை ஒரு மகளாயிருக்கின்றவன் அருளும்படியாகக் கிடந்த குறை
எத்தன்மையதோதான் ; ||எ - று.

இது தோழி தலைவன் நீக்கியபின்னர்த் தலைவியோசொவியது.

௨௦ ஒண்டொட, நாணிலன் மன்ற விவன்

ஆயின் ÷ ஏள;

௨௨ (ஈ)பல்லாராக் கொள்ளப் படுமடன் மாவேறி

மல்லலூ ராங்கட் படுமே நறுநுத

க. “மண்டமர் முருக்குற களிறனை யார்க்குப், பெண்டிர் கூறும் பேரறி
வுண்டோ” மணி. கஅ: ௧௪௦-௪௧.

௨. பெண்டிரென்பத னீற்றிலுள்ள ‘இர்’ என்னு மிடைச்சொல் முன்
னிலையிலன்றி ‘ர்’ ‘அர்’ என்பவைபேரால் படர்க்கைப் பன்மையிலும்
வரும் விசுவாசமோலும்; மகளிர், கேளிர், வேளிர், புத்தேளிர் முதலிய
வற்றில் இவ்விசுவாச வருதலும் இச்சொல் “பெண்டிரும் வாழாரோ”
(நாலடி. ௧௧௪) “பெண்டிராயிற் பிறர் ஞஞ்சு புகாஅர்” (மணி. ௨௨:
௪௪) “பெண்டிர் மதியார்” (வனையாபதி) எனப் பன்மைவினைபெற்று
முடிதலும் இக்கருத்தை வலியுறுத்தும்; இங்கே இதனை, “பத்தினிப்
பெண்டிர்” (மணி. ௧௭: ௧) என்புழிப்போல ஒருமையில் மயங்கிவந்த
தென்று கொள்க.

௩. (அ) “மாவென மடலுமார்ப பூவெனக், குவிமுனி நெருக்கங் கண்ணி
புஞ் குடுபு, மறுகினார்க்கவும்பெயிரிதுமாகுப காமககாழ்கொளினே”

தறுந். கள். (ஆ) "மாவென் றுரைத்து மடலேறுப மன்று தேரூறும்.
புவென் றெருக்கி னிணர்கூடுப புண்மை கொண்டே. பேயென்

(பிரதிபேதம்)* இப்பேனென்னுள். இது உயர்மொழிக்குரிய வழங்குண்.....
யுரித்தே என்பதனாற் குறுழியுழந்து கூறின அனையோ! அதனேட்ட
தொழிஅத்தன்மையோயென்றிவனிடத்துக்களையொழுக்கமறியானபோன்று
கூறின மண்டமாட்ட! அதனேட்டித் தலைவன் நீண்ப பிள்ளா மிக்குச்
செல், || எனத்தலைவியொசோவிலுன். ஒண்டொடஃஎன

இரண்டாவது குறிஞ்சி உரு.

ந.எரு

னல்காள்(க)கண் மாறி விடினெனச் செல்வானு

மெள்ளி நகினும் வருஉ மிடைபிடைக்

(உ.)கள்வர்போ னேக்கினு நோக்குங் குறித்தது

கொள்ளாது போகாக் குணனுடைய நெந்தைதன்

னுள்ளங் குறைபடா வாறு

எ - து *ஒண்டொட! இவன் எந்தைதன் உள்ளங் குறைபடாதபடி
வேணவென கொடுத்துத் தான் குறித்ததொன்று கைப்பற்றும் போகாக்
குணத்தையுடையன், அதனால் நீ அருளினுக் தாழ்வில்லை; அவன்றான் குறை
யுற்றுகின்ற காலத்து யான் தன்னை இகழ்த்து சிரித்தாலும் பலகாலும்
வரும்; அக்குறையுறவுக்கு நடுவேநடுவே கள்வர் தாங்குறித்தபொருளை நோக்
காது நோக்குமாறுபோல நின்னை மனநோக்காதுநோக்கும்; அதனால் இவனா
யின் அறுதியாக ஏன! || நாணயிலன். நாணயின்மையால் இவன் போகின்ற
போக்குப்பலருஞ் சிரித்து இகழப்படு மடன்மா யான் ஏறும்படி நறிய றுத
லினைபுடையான் அருளாளாய் அருளாமாறியேவிடின் அவனோடு என்னிடை
நிகழ்த்தது ஊரிடத்தே அவராமேயெனக் கருதிச்செல்வான் ÷ போலே

யிருத்தது; எ - று.

இஃது உசாவியபின், தோழி அவளை கோக்கி, மேல் இதற்குத்தக்கது நீ அறிந்து செய்யெனக் குறைபயப்பித்தது

(ங) என்னிகிலும்வருமென்றது தன் கண்ணிகழ்ந்த என்னல்பொருளாகநகை பிறத்தது. ஏறி. ஏற. (ச) என்னை என்றது, தலைவிதந்தையை. கோக்கினுமென்றது

மெழுந்து பிறரார்ப்பவு நிற்ப காம, நோய்கன் கெழுந்து நனிகாழ் கொள்வ தாயினக்கால்” வளையாபதி.

க. (அ) “பிறனைக், கொலையொக்குங் கொண்டெண் மாறல்” நான். அ.
(ஆ) “கொண்டெண் மாறல் கொடுமையிற் றுவ்வாது” முது. ட. எ. (இ) “கண்மாரி நீவினின்” மணி. ட. ௪௦ - ௪௧.

உ. வினைபயன் மெய்யுரு வுவுமை கட்டுரிய வென்று பாருபடுக்கப்பட்ட உவமச்சொற்களன்றி மரபான் வருவனவு முண்டென்பதற்கு, ‘கள்வர் போலேக்கினு நோக்கும்’ என்பது மேற்கோள்; நோல். உவமை. கு. க. எ. இளம்.

ங. நோல். மெய்ப். கு. ச. பேர். உரையிலும் இப்பகுதி இதற்கே மேற்.

ச. “அன்னை யென்னை யென்றலு முளவே” என்புழி உம்மையாற்பிறவு முளவென்றுகூறி, தோழி தலைவிதந்தையை என்னை யென்றகூறிய தற்கு ‘என்னைதன், னுள்ளம் குறைபடா வாறு’ என்பதை மேற்கோள் காட்டுவர் கச்சு; நோல். பொருளி. கு. இட.

(பிரதிபேதம்) “உசாவியபின் அங்கு கோக்கி ஒண்பொடி + கொடுத்துய்த்தான் குறித்த பொருள் கோக்குமாறு||காணமிலன் இக்காணமின்மையால்தான் + போல விருந்தமேல்இதற்குத்தக்கது சீயறிந்தசெய்யெனக்குறையப்பித்தான்எனினி.

௩௭௬

கலித்தொகை ௩௭௬.

கோக்கனோக்கம். ஏன! இகழ்ச்சிக்குறிப்பு, “முறைப்பெயர் மருங்கி கெழுத்தைப் பொதுச்சொ, னிலைக்குரி மரபி னிருவீற்று முரித்தே.” (க)௭௭

பதனால், எல்லாவீடுதொத்தன் எல்லாவென இருபாற்ருமாய்நின்றது.

இதனால், தலைவிக்கு நினைத்தல் பிறந்தது.

இது ஸுகோள் இரண்டினுங் கூறத் தகாதனவாகப், பொருள் யாது நீ வேண்டியதென்றும், அருளியல் வேண்டுவல் யானென்றும், கூறலிற் “காமஞ் சான்றவின்மையோ” (௨)ளாக நிகழ்ந்த கைக்கிளையாம்.

, இது தலைவிரவின் கெடுவெண்பாட்டிம்முஞ்சீரடிக்கிய குறுவெண்பாட்டிம் ஓடியாடுவென்றும் ஐஞ்சீரடிக்கிய குறுவெண்பாட்டி மூன்றும் கொச்சகமும் ஓடியாடுவென்றும் தனிசொல்லும் வெள்ளைச்சரிதகமும் பெற்ற கொச்சகக்கவி. (௨௫)

(3௨.) ஏள யிலீடுதொத்த னுணிலன் றன்னொடு

மேவேமென் பாரையும் மேவினன் கைப்பற்ற

மேவினு மேவாக் கடையு மலீடுதல்லா

நீயறிதி யானல் தறிகல்லேன் பூவமன்ற

௫ நெல்லினர் செல்லாக் கொடியன்னாய் நினைநையான்

புல்லினி தாகலிற் புல்லினெ னெல்லா

தமக்கினி.தென்று வலிதிற் றீறர்க்கின்னா

செய்வது நன்றாமோ மற்று;

௬ சுடர்த்தொட, போற்றாய்களைநின்முதுக்குறைமைபோற்றிக்கேள்

வேட்டார்க் கினிதாயி னல்லது நீர்க்கினிதொ

றுண்பவோ நீருண் பவர்;

௧௨ செய்வ தறிகல்லேன் யாதுசெய் வேன்கொலோ

வைவா யரவி னிடைப்பட்டு ரைவாரா

மையின் மதியின் விளங்கு முகத்தாரை

வெளவிக் கொளலு மறனெனக் கண்டன்று;

கக அறனு மதுகண்டற் றுயிற் றிறனின் றிக்
கூறுஞ்சொற் கோளா னலிதரும் பண்டுநாம்
வேறல்ல மென்பதொன் றுண்டா லவனொடு
மாறுண்டோ நெஞ்சே நமக்கு.

க. தோல். பொருளி. கு. உச. இவருரையில் இதற்கு இப்பகுதிகள் மேற்
கோள். இந்துற்பக்கம் கௌ: க. (அ) கௌ: ச. குறிப்புப்பார்க்க.

உ. தோல். அகத். கு. இ. இந்துற்பக்கம் கௌ: ச. (அ) குறிப்புப்பார்க்க.

இரண்டாவது குறிஞ்சி உச. கௌ

இஃது “ஏறிய மடநிறம்” என்னும்(க)குத்திர்த்து மிக்க மாமத்து மிட
லென்றதனால், தலைவனுந் தலைவியும் உறழ்ந்துகறித் தலைவி கூடகீ கருதியு
பெருந்திணை.

இதன் பொருள்.

(உ)எள இஃதொத்த னுணிலன் றன்னொடு
மேவேமென் பாரையு மேவினன் கைப்பற்று
நீவினு மேவாக் கடையு மஃதெல்லா
நீயறிதி யானஃ தறிகல்லென் (நு)பூவான்ற
நு பொல்லினா செல்லாக் கொடியன்றாய் நிவ்ணையாள்
புல்லினி தாகலிற் புல்லினெ (மு)நெல்லா
தாமக்கினி தென்று வலிதிந் (நு)நுரர்க்கின்ன
சொவது நன்றாமோ மற்று

க. தோல். அகத். கு. இ. இக்குத்திரத்தின் காசினார்க்கினியருரையில்
“எள இஃதொத்தன்..... ன்ருமோ மற்ற” என்பது மிக்க
காமத்து மிடலுக்கு மேற்கோள்.

உ. (அ) எள இஃதொத்த னுண் ளன்றன்னொடு” என்பது எள யென்பது

இசைநிறையாய் வந்ததற்கு மேற்கோள்; தோல். இடை. கு. உச. நச், இ-வி. கு. உஎஅ. (ஆ)சொதற் சொலென்பது செநவிலுற் கூறுஞ்சொல் என்று கூறி, 'என யிஃதொத்தன்' என்றவழி இஃதென்பது செநல் பற்றி வந்ததென்றும் (தோல். கிளவி. கு. ௫௫. 'குடிமை') (இ) ஈரன பிசைக்கு மிறுதியிலுயிர் அளபெடை பெற்றவருங் காலத்திற் பொருள்வேறுபடுமென்றுகூறுழி ஏ, அளபெடுத்துவருதற்கு "என இஃ தொத்தன்" என்டதைமேற்கோள்காட்டி ஏன இகழ்ச்சியை புணர்த்திற் றென்றும் (தோல். இடை. கு. ௩௨. 'ஈரனபு') கூறுவர்; தெய். (ஈ) ஏன இசைநிறையாய் வந்ததற்கு, சேனாவரையர் உரையிற் காணப்படும் "என இஃதொத்தனென்பெருன் கேட்டைக்காண்" என்பதில் பின்

• இரு சேரும் கலி. கூஉ-ம் பாடலில் உள்ளவை; எழுதுவோரால் மயங்கிச் சேர்த்தெழுதப்பட்டனபோலும்; தோல். இடை. கு. உச.

௩. "பூவமன் தன்று சனையு மன்று" கலி. ௫௫: ௧௨.

௪. எல்லா வென்பது ஆண்பான்மேல் வருதற்கு "எல்லா.....மற்று" என்பது மேற்கோள்; தோல். பொருள். கு. உச. 'முறைப்பெயர்'இளம்.

௫. (அ) "பிதர்க்கின்னா முற்பகற் செய்யிற் தமக்கின்னா, பிற்பகற் றுமே வரும்" துறவ். ௩௧௧, (ஆ) "பிதர்க்கின்னா செய்தலிற் டேரைமை யிகுலை" அறநேறி. ௧௫.

(பிசைபேதம்) * என்பாணாமேனின்+எல்லாத்தமக்கினி.

48

௩௭௮

கலித்தொகை கூஉ.

எ - து: *இவ்வெருத்தன் தன்னோடுபுணர்ச்சிக்குறிப்பின்றிநிற்பாராயு தான் புணர்ச்சிக்குறிப்புடையனாய்க் கையாலே வலிநிற் பிடித்துக்கொள்ளு. ஆதலால் என காணிலனாயிருந்தானெனத் தலைவி கூறினாள்; அதுகேட், தலைவன் அப்புணர்ச்சிக்குறிப்பினது பகுதியாகிய மெய்ப்பாடெல்லாம் நின்

விடத்துப்பொருத்துதலைச் செய்யினும் பொருத்தாத இடத்திலுமுள்ள நன்று
 தீது நீ அறியக்கடவை; யான் புணர்ச்சிக்குறிப்பை அறிதலைச் செய்யேன்; பு
 நெருங்கின மெல்லிய கொதுதானாகாத கொடியையொப்பாய்! நின் மேனி
 புல்லுதற்கு இனிதாயிருக்கையினாலே நின்னை யான் புல்லினேனென்றான்.
 அது கேட்ட தலைவி எடா! தமக்கு இனிதாயிருக்குமென்று கருதிப்
 பிராக்கு தீன்றாதுவற்றை எலிதிற்த் செய்வது இன்பத்தைத் தருமோ
 வென்றான்; எ - று.

என, இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

இது “வேட்டை மறுத்துக் கிளந்தாம் குறாத்தன், || மரீஇய மருங்கி
 னுரித்தென மொழிப” (க) என்பதனால் அடியோன் தலைவனாய்வித் தலைவி
 வேட்டைமறுத்து உரைத்தது.

க. --சுடர்த்தொடர் (உ) போற்றாய்களே நின் குறாக்குறையைப் போற்றிக்
 வேட்டார்க்கு கினிதாயி னல்லது நீர்க்கினிதென் [தோர்
 நுட்பவோ நீருண் பவர்;

கஉ செய்வ தறிகல்லேன் யாதுசெய் வேன்கொலோ

(க)வைவா யாவி : விடைப்பட்டு வைவாரா

க. தோல் பொருளி. கு. கள. இசுருத்திரத்தின் கஞ்சாக்கினியருரையில்
 “தமக்கினி தென்று மற்று” என்பது இரொழித்தக் கேடும்.

உ. “போற்றாய் . நீருண்பவர்” என்பது தீக்காமம் இழிந்தோர்க்
 குறிமையின் அடியோர் தலைவராய்வந்த கைககிளை என்பது, தோல்.
 அகம். கு. உங் இகருரையிற்காணப்படுகின்றது. இந்நூற்பக்கம் ௩௮௦:
 உ (அ) குறிப்புப்பாத்தால் இஃது இளம்பூரணர் கருத்தை மறுத்த
 தென்பது விளங்கும். இஃற்கு மாறாக இச்செய்யுளின் உரை முத
 விதுகளில் இதுபெருக்கினையென்றுள்ளது. இவை ஆராய்தற்பாலன.

கூ. ஜவாய்யாவு (அ) “ஜவா யரவுற்ற தன்னவின் ஸூவிட ராற்றியென்
 போ, லெவ்வா றிருத்திரீ மெவ்வையீ” தநீகை. உருஅ. (ஆ)
 “ஜவாய் வயநாகம்” சவவாழி. உகூ. (இ) “வருவரைபு, ஜாவாய நாகம்”
 தீணையிலே. ககூ. (க) (ஈ) “ஜவாய் வரி னவிராரழல் போன்று சிறி”
 சேவக. உகூசதி. (உ) “ஜத்தலே நாக மழல வெருட்டி” பெருங். (உ) அ:
 உகூ. (ஊ) “ஜத் தலையாவு தன்வா னயந்துடன் கவர்த்தநஞ்சிற, றன்ப
 மோர் கழகையல்லாற் றஞ்சிறுந் றெடாத்தி டாவாம்” மேரு. ககூஅ.
 பிரதிபேதம்) ¹ என இகழ்ச்சிசூழிப்படிஇவ்வெருட்செய்யென், முகைகெருக்கின் [†] செய்தது
 இவ்வபத்தைத் தருமோவெனருள் இது || யரீயருக்கின். ⁺ சுடாத்தொடஇ.
 X அல்லதை. ∴ இடைப்பாடு.

இரண்டாவது குறிஞ்சி உகூ.

கூஎகூ

(க)மையின் மதியின் விளங்கு முகத்தாரை

*மொயித் தொனது மறனெனத் தண்டன்று

எ - து' அதுகேட்ட நிலைவன் சுடர்த்தொட | ின் முதுநமக்கண் உறை
 கின்ற நிலைமை ஈண்டுப் போற்றது கைவிதி; யான் கூறுகின்றதனைப் பேணிக்
 கேள்; நீருண்பாடினர் தண்ணீரை விரும்பினர்க்கு அஃது இனிதாயின்
 உண்ணுமதல்லது ¹ அநீரக்கு இனிதாயிருக்குமென்று கருதி உண்பரோ உண
 னா காணென்றான்; என்று பின்னும் ² துவாயினையுடைய பாம்பினது பார்
 வையிலே அகப்பட்டு வருகும்வாறு மேற்செப்புவா காரியம் அநிகல்கிலன்;
 இனி யாதுசெய்வேன்கொல்லென செஞ்சொடுகின்றது, மறுவில்லாத மதி
 போல விளங்கும் முகத்தினையுடைய மகாரினை வலிதிற்புணாததும் (உ) ஒரு
 மணமென (ங) நூல்கண்டபெனத் துணிந்துகடறினான்; எ - து.

ஜவாய்வென்றது தலைவியை.

கௌ அறநாறு அருங்காட்டம் நூலிற் நிறுவின்றித்
கூறுங்கொடும் தோனா னவிரகுந் (3) பண்ணொடும்

(எ) “ஐந்தலைநாடு மகன்முறை காட்டற்குமன்ற” திருவாவடு துறையி
கோவை. கக௦.

க. “அவிர மருங்குப் போல, மறுவுண்டோ மாத! முகத்து” குறள். கக௧.

உ. (அ) ஒருமன மென்றது இயாக்கத மனத்தை; அஃது ஒருதலைவன்
ஒரு தலைவிபை அவளானும் அவளுடைய தமையானுமன்றி வலிதிற
பெறுதல். (ஆ) “மலிபொற்பைப் புணர் மாலுற்ற மைத்தர், வலிதிற
கொண்டான்வதே யென்ப - வலிதிற, பராகதஞ் செய்துழலும் பாழி
நிமிர்தோ, விராகத்தத்தார மன்ற விபல்பு” நோல். கள. கு. க. மேற்
கோள். (இ) “மாதா தங்களை வன்மையிற் பற்றுத லரக்கர், தி” பேரு.
முகஞ்சுத்தன். கக௨.

ங. னாலென்றது வேதத்தை; “மறையோர் தேஎத்து மன்ற லெட்டனன்”
(நோல். கள. கு. க.) “அத்தன ரருமறை மன்ற லெட்டனன்”
(இறை. கு. க.) என்பனையும் அவற்றிலுளையும் பார்க்க.

ச. (அ) “பண்ணொடும் நமக்கு” இது மறுத்தெதிகோடற்குமேற்
கோள். நாற்கவி. கு. க௨௭. (ஆ) “ஒன்றி யுயர்ந்த பால தாணையி,
ஹைத்த கிழவனுங் கிழகுதிபுங் காண்ப” (நோல். களவிபல். கு. உ. க௩)
என்பதும் அதன் உரையும் (இ) “விரியுமெ னின்னுயிர் வேதல்ல
மென்பா, ரளியின்மை யாற்ற நினைந்து” (குறள். க௨௦௬.) என்பதும்
அதன் பரிமேல். உரையும் (ஈ) “நிட்டி லீடமு னநின்னுயிர் போகாட்,
கட்டிழ லீயத் தென்னுயிர் சுட்டே, னுவவன மருமகி நின் பாலுள்ளன்,
(பிரதிபேதம்) கையிலுக்கொளும், காணடன்று கொண்டனறு அகல இனிதாயிருக்கும்.

வேறல்ல மென்பதொன் றுண்டா லவனொடு

மீர் றுண்டோ நெஞ்சே நமக்கு

எ-து: அதுகேட்ட தலைவி தூல் உயர்ந்த மணத்தைக்கூறப்பட்டு(க)உல

ஒழுக்கமும் அத்தன்மைத்தாயிருக்குமாயின், அவனும் யான் மறுத்துக்கூறுஞ் சொல்லைக் கொள்ளாது திறனன்றி நலிபுமாயின், அவையேயன்றி அவன் மணத்து முற்பிறப்பில் யானும் அவளும் வேறல்லமென்பதொன்று அவனிடத் துண்டாயிருக்குமாயின், நெஞ்சே அவனொடு நமக்கு இனி மாறுபாடுண்டோ வெனப் புணர்ச்சிக்கு உடம்பட்டுக்கூறினாள்; எ - று.

அறனுமதுகண்டற்றென்பது ஆங்குஞ்சூழிதல். தான்மறுத்துரைப்பவும் தன்மேல் அவன் விருப்பஞ்செய்தமை கண்டு பணி நாம் வேறல்லமென்ப தொன்று அவனிடத்துண்டாலென்றாள். (2)இது தீதாமாதலான் அடியோர் தலைவராகவர்த பெருந்திணை.

தவிர்விலே தைவிற் றலைமக டோன்றி” (உ) “நினக்கிவன் மகனாத் தோன்றிய தூஉ, மனக்கினி யாற்கு மகளாய தூஉம், பண்டும் பண்டும் பல்பிறப் புளவாற், கண்ட பிறவியே யல்ல காரினை” மணி.

உக: கக-கச. உக-கஉ. என்பவைகளும் ஈண்டு ஒப்புநோக்கற்பாலன.

க. (அ)“விட்டுவினாகு முனிமுடியாய் வேதஞ்சொன்ன பிரமாதி, யெட்டு மணத்தி லொருமணமா மரக்கர்குலத்தி னியல்பறிவை, கட்டுமர்ய காவலைபுங் கலக்கிப் புக்குச் கன்னியரை, முட்டி யவரைக் கொடு போந்து வேட்கை முறையே யென மொழிந்தான்” இராமா. திக்கு விசயப். ககஅ. (ஆ) “கையின் மாலை யிவற்கெனக் கன்னியர், வெய்ய நெஞ்சொடு மின்னென வந்தவர், வைய மன்னன் வயநிலைகோக்கியே,

யையமுற்றின் ரன்புறு காதலார்; - எனை வேர்க் ரெதிரிவரைப்பெருந்,
தானை சூழ்மணிந் சந்தனத் தேற்றியே, சோனை மாமதஞ் சோருங்
கடதட, யானை யென்ன விளவலொ டேகினுன்; - முறையினுலன்றி
மொய்ப்பிற் கவர்வதெக், குறையினுலெனக் கோக்குலங் கூடிவந்,
நிறைவு னோடெதி ரேற்றலில் வீரரைப், பிறைமுகக்கணை யாற்பினந்
தோட்டினுன்;- அம்பினைக்குமம் பாலினைக்கும்பதி, யெம்பி
யேயெழி லாலென் றினாவுறத், தம்பி தன்னைத் தனஞ்சயன் தன்
னெதிர், வம்பிலுன்யிரு மாமணஞ் சேர்த்தினுன்” வில்லி. குருகுல.
கஉ௩- கஉ௮-(இ) “சூழ்படை கிழியத்தெய்வச் சடர்மணிப் பொலந்தேர்
தூண்டி, யாழ்கட லவளியாளு மரசருங்காண வாவஞ்சு, பேரழ்பபெ
திங்கவன்ன புதுநிலாக் கற்றைதூற்றும், காழின முலையினுளைக் கவர்க்
தனன் தமலக் கண்ணன்..... ..ஆழிதரு மின்னமுத மன்னவளை
வேட்டான்” பாக. (க0) உருக்குமிணி மணத்திற முரைத்த. இஉ-எ௩

உ.. (அ) “எவன் மரபின்” என்னும் சூத்திரவுரையில் இச்செய்யுளை மேற்
கோள் காட்டி, இதனுள் வெனவித் கொளலு மறனெனக் கண்டன் று

இரண்டாவது குறிஞ்சி உள்.

௩௮௧

இதனால் இருவர்க்கும் புணச்சிபுவனை பிறத்தது.

இது தலைவிரவின் றெவெண்பாட்டும் ஐஞ்சேரங்கிய குறுவெண்பாட்டும்
யோசகமும் வெள்ளைச்சுருந்தமும் பெற்று வந்த கொரசகக்கவி. (உ௩)

(௬௩) கோக்குங்கா னேக்கித் தொழுஉம் நிறர்காண்பார்

தூக்கித் தூற்றும் பழியெனக் கைகவித்துப்

போக்குங்காற் போக்கு நினைக்கிருந்து மற்றுநாங்

காக்கு மிடமன் றினி;

எல்லா வெவன்செய்வாம்;

கூ தூக்குழாய் செல்ல லவனுடைத் துறர்ந்தோர்
விநாமியான் விட்டேனும் மீபாலவனென் றேறண்பேற
கருப்பெழுது தொய்நிற்துர் சொல்ல சீய் காசு
விருந்தாயோ வென்றான் கிற;

க0 அவனின், திருந்தடி மேல்நீழ்ந் திரைநோய் தீர்க்கு
மருந்துநீ யாகுத லான்;

க2 இன்னும், கடம்பூண் டொருநானீ வந்தை யுடம்பட்டா
நொன்னுடை பென்மொய் தொடு;

க3 இஃமீதோ வடங்கக்கேள்;

நின்னொடு குழுங்கா னீயு நிலநாநீயா
வென்னொடு நிற்ப வெளிதன்றோ மற்றவன்
றன்னொடு நின்று விடு.

இது தலைமகன்துக் குறைநேரித்த தோழி அவளிலைமை தலைமகன்துக்
கூறி அவளுடைத் மாற்றத்தால் அவள் குறிப்பறிந்து இவ்வகையான தலை
மகன்துக் கூறென அவளுடன் நகையாடிக் கூட்டமுண்மை தான் அறிந்தமை
தோற்றுவித்தது.

இதன் பொருள்.

எனவும் 'நீர்க்கினிதென் றுண்பவோ நீருண்பவர்' எனவும் தலைமகள் கூறுதலானும் தலைமகள் முனிந்துரைத்தலானும் ஊடியுணர்வார் போல அரிதாகத் தலைமகளுடன் பட்டமையானும் இஃது உயர்ந்தோர் மாட்டுவந்த கைக்கிளை என்பர்; இளம்; தோல். அகத். கு. உசு. (ஆ) அகப்புறக் கைக்கிளை தலைமைப்பாடில்லாதவர்க் குறித்தாய்வந்ததற்கு நாக்ஷி. உரைகாரரும் (நாழ்கவி. கு. உசஉ.) (இ) மிக்க காமத்து மிடத்துக்கு இ-வி. உரைகாரரும் (இ-வி. கு.டுகசு) மேற்கோள்காட்டுவர் (பிரதிபேதம்) சரிதமும் உத்த.

ந அஉ

கலித்தொகை கூந.

(ந)*நோக்குங்க! னோக்கித் தொழுஉம் நிறர்காண்பார்

"நாக்கிலி தூற்றும் பழிபெனக் (உ)கைகளிததுப்

போக்குங்காற் போக்கு நினைத்திருக்கு மற்றுநாங்

காக்கு மிடமன் றினி;

எல்லா வெவன் †செய்வார்

எ-து: தான் தொழுகின்ற தன்மையைப் பிரர் காண்பாராக மனத்தாற் றுக்குதல்இல்லாதவன் (உ)நாம்பார்க்குநகால் நம்மைநோக்கித் தொழாநிற்கும்; இங்ஙனக் தொழுது நமக்குப் பழியைத்தூற்றுமென்று கருதித் தொழுதலை விலக்கிப் போகவிடுங் காலத்து அப்போக்குத தனக்குச் செய்யும் வருத்தத்தை நினைத்துப் போகாநிருக்கும்; ஆதலால் இனி நாம் அவனை நம்பால் வாராமற் காக்குங் (சு)காலமன்று, ||பின்னை எஃ! இவ்வனவகாத்தற்கு அரிதானநிலைமை கண்டு மேல் என்செய்யக்கடவேங் கூறாய் ; ÷எ - று.

அதுகேட்ட தலைவி அதற்கு மறுமொழிகொடாது உடம்பட்டமை குறிப் பான் உணர்ந்தமையிற் பின்னுந் தோழி கூறுகின்றாள்.

சா பூக்குழாய் செல்ல லவனுழைத் கூஉய்ப் கூஉய்

- க. “கோக்குகா னோக்கித் எவன் செய்வாம்” என்பது நான் மிக்கவழித்தோழியொடு உசாவியதற்கு மேற்கோள்; தோல். களஞ. ௨௦. இளம்.
- உ. (அ) “கைகவித்தரல்” பொருந. கடுஎ-அ (பு) “தோழியைக் கைகவியா” கலி. ச. ௨. ௨௬ (இ) “கைகவி நறுநெய்” சீவக. ௪௦௦.
- ங. “குறவர் மகட்டுச் சலாமிடற் கேக்கறு குமாளை” மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், காப்பு. ௪.
- ச. இடமென்பது காலமென்னும் பொருளில் வருதலை இடையென்பது, அப்பொருளில் பயின்று வருதலான் உய்த்துணர்க; புறம். சிசு. ௨; மணி. ௪. ௬௮; சீவக. ௧௬௮. இவ்வழி யென்பதற்கு இவ்வாத காலத்தே யென்று பொருள் கூறி ‘இடப்பொருள் காலத்தோடு மயநகிற்று’ (சிலப். ௪. ௧௩) என அடியார்க்கு நல்லாரொழுதி யிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலது.
- ஞ. (அ) நற்றே ளிழைத்த கரும்புக்கு” (ஆ) “தெரிவயத்தோட் கரும் பெழுதி” (இ) “நொஅக் கரும்பமன்ற தோளாளை” (ஈ) “அன்றுதா ளீர்த்த கரும்பணி வாடவென், மென்றோண ளெகிழ்த்தான்றுறை” (உ) “நெடுமென்றோட், பெய்கரும் பீர்க்கவும் வல்லன்” கலி. ௬௪:௧௬, (பிரதிபேதம்) *கோக்கினல், † காண்பான், | செய்வானம். || பிள்ளை இவ்வன் ம + என்னுள் பூக்குழாய்.

இரண்டாவதுகுறிஞ்சி ௨௭.

ந அரு

கருப்பெழுது தெய்வியற்குச் செல்லாந் காக

*விருந்தாயோ வென்றால் கிற;

அவனின், திரு(க)தடி பேல்விழ்ந் திரக்கு(உ)நோய் தீர்க்கு
மருந்துநீ யாகுத லான்

†எ-து: பூங்குழையினை யுடையாய் | வருத்தந்தையுடைய அ வனிட்டுநீ
கூடுங்கட்டத்தை யான் விரும்பி ரின்னைப் பலகாலும் அழைத்தழைத்துக்
கொண்டுபோய் விட்டேன்போலேயுயிருப்பேன். அவற்கு அது தோன்றாதபடி
யான் அவனிடத்தே (க)ரீளின் தோணை நிற்கும்பாகளழுதுங்குழம்பிற்கென்று
செல்வன், நீ அண்டு வந்து இவ்விடமே நினக்கு இருப்பிடமாகக் கருதி இருந்
தாயோவென்று என்னை, தேடிவந்தாயாகக் கூறி அவ்விடத்தினின்று குறி
யிடமே போ, அப்பொழுது அவன் நோய்தீராதும் மருந்து நீயாகையினாலே
நின்றுடைய நன்றாகிய அடிமேலேவீழ்ந்து ரின்னை இவ்விடமாகுள்ளும்; ||எ-து.

கஉ இன்னும், (சு)கட்டம் பூவன் டொருகட வீ வந்தை யுடப்பட்டா

ளென்னுடைமொன்(நி)மொய் உதொடு;

எ - து: அதுகேட்ட தலைவீ நீ வாராய், இன்னமும் ஒருகால் அவ
னிடத்தே சென்று உன்குறைமுடி, கலை, தனக்கு கடனாக அவன் எட்டித்
கொண்டு கூட்டித் திரு உடம்பட்டாளென்று அவர்க்குக் கூறுமைக்கு என் (அ)
மெய்யைத்தொட்டு முனுவாயாகவென்றான்; எ-து.

Xவாவென்றது வந்தையெனத் திரிந்தது.

எசு: கரு, ககஉ க. ககத உக - கஉ. கசக. கக - உ. (என) "கரும்
பும் வல்லியும் பெருந்தோ ளெழுந்" சிலந். ௨: உக.

க "நீண்டிலே னாய் னையேன். சீதடி பாவவந்தே னருளெனத்தொழுது
போந்து, நாரிருவ குழலி னுளை... .. புல்லி" சீவக. ௨௦௬௨.

உ. "மற்றிநோய் நீரு மருந்தருளா யொண்டொட" கவி. ௫௦: கஅ.

க. (அ) "தாமணிக்கொழுந்து மென்றோட்யெல்வா ளெழுதினானே" சீவக.
௨௦௪௨. (ஆ) "கழைத்தோட் கேற்பக் கழையெழுதி
வளையுஞ் செறித்தனரால்" வாயு. பார்ப்பதி திருமண. கச.

ச. “புவத்தை” (தூள். கந.௦௧.) என்பதற்கு, பரிமேலழகர் புலப்பாயாக வென்று பொருள் கூறி “புவததையென்புழி ஐகாரம் ‘கடம்புண் டொருகான் வத்தை’ என்புழிப்போல முன்னிலைவினவினவின” என்று எழுதயிருத்தலும் இங்கே அறிதற்பாலது.

இ. “மெய்தொடு” கலி. கூடு. உச, “அடிதொட்டேன்” (கலி. கூச: நசு) என்பதன் குறிப்பும் பார்க்க.

(பிரதிபேதம்)* இருதோயே,†எ-து: அதுசேட்டதனைவி அதற்குமுறமுழிகொடாது உடம் பாடுடைமைகுறிப்பான உணர்ந்தலையிற பினதும்தொழிபூவுகுழை. † நின்னு டையவடிமேலே||என்றான இன்னும், †தொடு இ.தோயடவகககேன் எ-து, {x வத்தை யாவென்றது திரிதது நின்னொடு, வத்தை யாராயென்றது திரிந்த நின்றது நின்னொடு.

க. அச

கலித்தொகை கூச.

கச இஃதோ வடங்கக்கேன்;

நின்னொடு சூழங்கா நீயு நிலங்கிளையா

வென்னொடு நின்ற வெளிதன்றோ மற்றவன்

றன்னொடு நின்று விடு

எ-து: அதுசேட்ட தோழி யான் கூறிய குற்றம் *இதுவோ? இனி இது செய்யும்படியைச் சுருங்கக்கேன். நின்னொடு யான் இஃனை ஆராயுங்காலாது நீயும் (க)காணத்தால் நிலத்தைக்கீறி என்னுடனே வேறுபட்டுநின்றநிலை செய் தற்கு எளிதன்றோ? இஃநிலையப் பன்னை அவன் தன்னுடனே நின்று பார்த்து நின்னாற்செய்தவரிதன்றோ? என்றான்; எ-து.

இஃதோவென்றான், “உடப்பட்டா னென்னுமை யென்மெய் தொடு” என்றதனை. தகாரம், இது குற்றமென மறையுணர்த்திற்று.

இதனால், தலைவிற்குப் புணர்ச்சியுவகை தோன்றிற்று.

†இஃது, எல்லா வெவ்வேறான செயல்களையும் இஃதோ வடக்கக்கேனெனவும் வழியைபுணர்த்த சொற்சேடிகள் வந்து ஐஞ்சேடுக்கிய வெண்பாச்சாரும்வந்த வெண்கலிப்பாட்டு. (௨௭)

(சூச) அணிமுத ஈழியேய்ப்ப வம்மதியை நனிவேய் க்கு
 மணிமுத மாபழைநின் பின்னோட்டப் பின்னிந்கவர்
 விரிநுண்ணூல் சுற்றிய வீரித முலரி
 யாவக்கண் ணணியுற முரன்பின் றகையொப்ப
 வரும்படர் கண்டாரைச் செய்தாங் கியலும்
 விரிந்தொலி கூத்தலாய் கண்டை யெமக்குப்
 பெரும்பொன் படுருவை பணி;

அ என! எல்லா, மொழிவது கண்டை யிரித்தொத்தகன் மெய்யி
 லெழுதி யிறுத்த பெரும்பொன் படுக
 முழுவ துடையமோ யார்;

உழுதாய்;

க. (அ) “கனவுடம் படுகிறீர்களவீழ்ந்துநிலங் கிளையா, காண்கின்றோன்”
 அகம். கக: கதி-சு. (ஆ) “சரணப் பெருவிரலா லொல்கின்ற நிவந்
 கிறி, மைத்த குழலான் மந்தவன்முன் மலர்மேன் மடங்கை டென
 நின்றான்” இராமா. வரையெடுத்த. கூ. (இ) “கெண்டை உண்கணம்
 புறவடி நோக்கமன் கிளைத்துமின் னெனநின்றான்” திருவளை. திரு
 மணப். சந.

(பிரதிபேதம்) * இதவே தனி + இது எல்லாவென் செயலாயென வழியைபுணர்த்த
 சொற்சேடியும்வந்து,

௩௨ சுருந்தியிர் பூங்கோதை யங்கல்லா யானின்
 திருந்திசை மெய்கீழ ளிழைத்தாரற் றில்கீதா
 சுரும்பெல்லா சின்னுழ வன்கீழ வெருங்கை
 துகளா வாண்முக மொட்ட மலாந்த
 குவளைய சின்னுழ வன்கீழ ளிகலி
 முனையா ந கொள்ளு மெய்கீழ யவைபல்ல
 வென்னுமுலாய் நீரற் றினி;

௩௩ எல்லா நந்தீ ரு ளிழைத்த கருங்குரு நீடறு
 முந்தொழி ளீல யலொ ள வுற்ற
 ளிருமரீர் வடி யன்ன வுங்கட் கு மொல்லாம்
 பெருப்பொ ன்னுண் டெனபா யினி;

௨௩ நல்லா யிதழைக்கா;
 எங்கே தலைபடுவ னுண்டா ன் றலைப்பெயின்
 வேகுதுகொ ண் டனன பல;

௨௪ ஆங்கா க ரத்திற மல்லாடகால் வேங்கை
 முந்தொழில் கொண்ட சுணங்கனி புண்கர்
 பொய்க்கொருநா லெழை முயங்க ளீன சென்றீரோ
 முத்தீத முறுவலாய் நீயிட மொன்னொல்லா
 முத்தி மொழிக ளிடற்ற;

இஃது அநுமைமையதயர்த்த தலைவர் வந்துழித் தலைர் எனனை
 இடத்துத் தலைவர் அவ்ளோர் உறழ்த்துகறி நலகயாடிக்கட்டத்திந்த
 உடம்புரிந்தது இதந்த நிதி 'உயர்மொழிகதரிய வெறுங் கிளர்' (கள்ள
 பதறுள, தலைவர் உயர்மொழிந்தத் தலைர் உறழ்த்து கூறுமென்றும்.

இதன் பொருள்.

அணி(உ.)முத மதையெய்தப் பவம்மதியை நனியேய்க்கு

மணிமுத மாமகையின் பின்பெய்யப் பின்னின்கண்

க. தோல், பொருளி. கு. சா இரகுத்தி வுறையில் இவர் கூறியது,
 "அணிமுத . . . விடர்கு, இது தலைவன் உயர்மொழிக்குத் தலைவி
 உறழ்த்து கூறியது. இது நகையாடிச் கூட்டத்தை விரும்பிக் கூறிய
 மொழிக்கு உறழ்த்துகறவின் வழவாய் அவளும் நகையாடிச் கூறவி
 னமைதது" என்பது

உ. "திவகீண் முகிலோடுந் கேனிலகமெகாண்டென; . . . முகத்திற்கும்
 குழலுக்கும் திவகளுமபுயலும் உவமை" சிலப் ௨௮: ௬௬.

௬௮

ந. அக

கவித்தொகை ௬௪.

விரிதண்ணூல் சுற்றிய விரித முலரி
 யாவுக்கண் ணணியுற முரன்மீன் றகையொப்ப
 வரும்படர் கண்டாரைச் செப்தாங் கியலும்
 விரிந்தொலி ஈகந்தலாய் கண்டை யெமக்குப்
 பெரும்பொன் படுகுவை பண்டு

எ-து: நின்று அழகினை யுடைய முதம் மதியையொப்ப, மணிகள் விளங்கும் நின்றின்னின் மயிர் அம்முதத்துக்கொப்பாகிய மதியை மிகவும் பொருத்து கருமையையுடைய மழையையொப்ப, அப்பின்னின் மயிர்க்கண்ணே கிடந்து அலர்ந்த னண்ணிய தூலாற் கட்டின தேனூல் ஈரமான இதழையுடைய பூக்கள் (க) பின்னுக்கொப்பாகிய கரும்பாம்பிடத்தே கிடந்து அதன் கரியநிறத்தோடே மாறுபடுகின்ற கார்த்திகையென்னும் மீனினை அழகையொப்ப, மனத்தான் ஒப்புக்கண்டவர்களை அவ்விடத்தே அரிய வருத்தத்தைச் செய்து போகின்ற பார்த்து தழைத்த கூத்தலையுடையாய்! நீ என்னை என்னும் நிலைமையைக் கை விட்டு யான் கூறுகின்றதனை மனத்தான் ஆராய்ந்துபார்; நீ பண்டு எம் பொருட்டுப் பெரிய பொன்னுண்டாவை; எ-து.

இது முன் நீ இடைவிடாமல் (2) கூடிய கூட்டத்தால், போற்றப்பொலிவு எய்தினையெனக் கூறி, ஈண்டு நிகழ்ந்த அருமைசெய்தயர்த்தத்தைப் பிறந்த வருத்தத்தை நீக்கிற்றும்; அஃது எமக்கு நீ பெரிய பொங்கலையென்பதோர் நகைப்பொருளுந் தோன்ற நின்றது.

அலரி பூவென்னுமாத்திரையாய் நின்றது. ஒப்பவென்னுந் செயவெனச்ச உமவுருபுகள் கண்டாரென்னுந்தொழிற் பெயரிற் குறுழிலொடு ||முடிந்தன.

அ ஏள! எல்லா, மொழிவது கண்டை (நு)யிலெதிர்த்தன் றொப்பி
லெழுதி யிறுத்த பெரும்பொன் படுக
முழுது துடையோர Xயாம்

-
- க. (அ) “கோளுண்ட திங்கண் முதத்தான்” கம்ப. பூக்கொய். கச. (ஆ) “பின்னும் வேணிவார் குழலெனுந் கரியபே ராவம்” பிரபலிங்க. மாயையுரை. எ.
- உ. “தேச மொளியுந் திகழ ரோக்கி” (பரி. கஉ: உக.) என்புழி ‘தேச - செயற்கை யழகு, ஒளி - கலவியால்வந்த நிறம்’ என்று எழுதியிருக்கும் உரையும் இத்துறப்பக்கம் உகஉ: க-ஆங்குறிப்பில் இவ்விடத்திற்குப் பொருத்துவனவும் ஒப்புநோக்குக.

ந. (அ) இஃதொத்தன் கலி. சு. க, கக; க, கஉ; க, அச; கஅ. அஅ' க௦,
க௦ந: நக, க௦அ: க௦. (ஆ) இஃதொத்தன் என்பதை இடைச்சொல்
(பிரதிபேதம்) 'கந்தல்கண்டைப்பாது' : பொன்னுண்டாயை என்னுள் பிறந்த முனன்
இடைவிடாமல் || முடிந்தன என இகழ்ச்சிக்குறிப்பு எல்லா, x யாம்உழுதாய்
எ - த: இயன்,

இரண்டாவது குறிஞ்சி உஅ.

ந அஅ

எ-து: இவ்வெருத்தன் தன்னாற் றோற்றப்பொலிவு எய்திவேமெனக்
கூறுகின்ற கூற்றைப் பாராயென கொஞ்சொடு * கூறி, நீ ஏன் றோண்மேற்
குப்பிலெழுதிச் கணவுபோல ஒரொருகாற் றக்கின நிலையாலுண்டான
தோற்றப்பொலிவு உண்டாவேம்; அதுவன்றிஎம்(க) முலையால்நின்மார்பிடத்து
இடைவிடாது உழுத நல் ிலினையை உடையேமோ? அஃதின்மே; எ-று.
என, இகழ்ச்சிக்குறிப்பு.

|| இது தொய்விலெழுதி முடித்தனாலுண்டான பொன்கடவேம்;
அதுவன்றி நின்மேற் உழுத நிலைமையை, உடையேமோவென ஒரு நகைக்
குறிப்புத் + தோன்றினின்று.

கக

உழுதாய்;

சுருங்கியிர் பூங்கோதை பந்நல்லா யானின்

(உ) நிருந்திழை மென்றே ளிழைத்தநற் றில்கோ

கருப்பெல்லா நின்னுழ வன்றே வொருங்கே

துகளறு வான்முக மொப்ப மலர்ந்த

சுவளையு நின்னுழ வன்றே விகலி

முகைமாறு கொள்ளு மெயிற்று யிவையல்ல

வென்னுமுவாய் நீமற் றினி

எ-து: சுருமபுகள் ஒலிக்கின்ற பூவாற்செய்த கோதையினைபுடைய அழகினைபுடைய நல்லாய்! நீ x உழுதாய்; பின்னைஇக்கனவொழுக்கத்திலும் இரத்தம்

சுறுதிரிந்த டென்று கல்லாடரும் (தொல். இடைச. கு. கூ.) (இ) இஃதொத்தன் என்பது இவனொருத்தனென 'இஃதென்ற அஃநினைப்பொருளை உணர்த்திய சுட்டு உயர்தினைப்பொருளை புணர்த்தி நின்றதென்று நச்சினூர்க்கினியரும் (தொல். கிளவி. கு. கூ.) இவ்வாறே வேறுரை காரரும். (தொல். கிளவி. கு. கூ.) கூறவர். (ந) இந்துப் பக்கம் கூள: உ. (ஆ) குறிப்பும் பார்க்க.

க. (அ) "பஞ்சி மேன்மிதிக் கிற்பனிக் குத்தகை, யஞ்சி லோதிய ரம்முலை நாஞ்சிலா, மஞ்சு தோய்வரை மார்ப மடுத்தாழத், தாஞ்சு லோவுந் தொழிலின னாவினான்" துளா. சேவதை. கூ. (ஆ) "முலையாலுழல் பட்டும்" சீவக. கக. அச.

உ. "திருத்திழை மென்றோன்" கலி. கக. உ.

(பிரதிபேதம்) * கூறினான். அங்கனம் கூறி நின். † தோற்றம்பொலிவு. ‡ வினையையாம் ஐட்டையேமோ அது எமக்குஇந்தே என்றான் || இதனால் † தோன்றி நின் தது சுரும்பியர்ப்பூல் x உழுதாயஎன்றதனால் திருத்திடவிடாது.....
...காணென்றான் என்றதனாற்ப்பன்.....உழுதாயென்றும்மைக்குறிப் புழந்தோன்றிநின்றது மற்று. வினைமாற்று பின்னை.

க அஅ

கலித்தொகை சுசு.

சுருந்தின் இழையையுடைய மென்*ரோளிலே யான் எழுதின சுரும்பின் ரோந்தப் பொலிவெல்லாம் நின் முலைகள் இடைவிடாமற் புணர்த்ததனானான் டான் பயனலலவோ? அகவேடேகூடப் பழகுகின்ற ஒளியினைபுடைய

முதமானது குவையோடு இகலிப் புணர்ச்சிபோலும் பொலிவு பெறும்படி பூக்க கண்களின் நோற்றப்பொலிவு நீ இடைவிடாமல் புணர்ந்ததனாலுள்ள பயனல்லவோ? (க) முல்லைமுனையோடொழுகுகொள்ளுமெயிற்றினை + யுடையாய்! இது கோற்றப்பொலிவுக ளன்றி வேறே. கோற்றப்பொலிவுண்டாக நீ புணர்வா யென்றான்; எ-டு.

என்றாலுள், நீன்கருத்து இடைவிடாது முயங்குடையாரின் இனி நீ இடைவிடாமல் முயங்கினேகாணென்றான். அதன் பயன் இனி வரைவே எனென்றதாம். || இது நீ எங்கீழ் உழுதாயொன நகைக்குயிப்பு. தோன்ற நின்றது. மற்று, வினைமாற்று. குவையெய்ந்தது, கண்ணே.

இதனால் அருமைசெய்தயர்த்ததாயில்லெய்ன்றான். இதனால் நீ கரும்புங் குவையுபன்றி வேறு என்னுயுவாயென ஒரு நகைக்குறிப்பு. தோன்றிற்று.

கக எல்லா, நற்றோ னிழைத்த கருப்புக்கு நீ கூறு
முற்றெழி லீல மலரென வுற்ற
(உ) இரும்பிர் வடியன்ன வுண்கட்கு மெல்லாங்
பொருள்பொன்னுண் டென்பா னினி

எ-து' அதசேட்ட தலைவி எடா! என் அயவாகுகளில் கோற்றப்பொலிவு உண்டாகக் கூறாமல் எந்தோர்களில் நீ எழுதப்பட்ட கருப்பிற்குக் கோற்றப் பொலிவுண்டென்று நீ கூறு; அடங்கு இயைத்தேன்; இனி அவாங்க செவ்வி குலைந்து முறநின் அழையுடைய நிலமலென்று பிறர் கூறும்படியாக

க. (அ) “நறுமுல்லை நேர்முனாக யொப்ப நீரைத்த, செறிமுறை” (ஆ)
“முல்லை முனையு முருத்து நிரைத்தன்ன, பல்லாம்”

உ. (அ) “இரும்பிர் வடியொத்து மையினறகுங் கண்கொணரி” பரி எ: ௫அ.
(ஆ) “எஃ: குற், நிருவே ருதிய செரிக்கு வணப்பின், மாவி னதுவடி
போலக்காண்டொது, மேவ நண்டாமகிழ்நேரக்குண்கண” அகம். உக

௫-அ (இ)-“வடுவிகிரையின்ன கண்ண” திருவாசக. அடைக்கலப். அ.
 (ஈ) “வடுப்பிளவையே கண்ணாள்” சீவக. கடுவா. (உ) “சூகவடுப்,
 பகுத்தே பதித்த தெனவெண்ணை வாழ்வித்த பாதககண” அம்பிகா.
 கஉஉ. (ஊ)-“வடுவிகிரையே வண்கண்” (எ) “வடுவிகிர் செவிகண்”
 (ஏ) “வடுவிகிர் நெடுங்கணர்” நைடந. எனன்றுது. கநந, சுயம்வரப்.
 கசுஅ, புனல்.ச. என்பனவையும் (ஐ) “இளமாங்காய் போழ்த்தன்ன கண்”
 ஈலி. க௦அ: உஅ. என்பதும் அதன் குறிப்பும் ஒப்புநோக்கற்பாலன.

(பிரதிபேசம்* தோளிலேழுநீன் † உடையாய நீ இனித்தோற்றப் ‡ எழுந்தருளே
 || இதனால் †தோன்றின்தது.

இரண்டாவது குறிஞ்சி உஅ.

௩. அக

வாருத்த முற்ற (க)இரும்பு சுர்வடியன்ன உண்டக்டும் மற்றமுள்ளை எல்லா
 றுப்புக்கடும் பெரிய பரப்புண்டென்ற சொல்லுவாயாக; †எ-று.

இதனால் அவன் அருமைசெய்தயர்க்கிலெனென்றதற்கு அக்காலமெல்
 லாம் யான் வருத்தமுற்றேனென்றானாயிற்று. கரும்பு அவையவான்றி எழுதப்
 பட்டதாகலின், தோற்றப்பொலிவு உண்டென்றான். கூட்டத்தார் பொலிவு
 பெறுது இளமைப்பருவத்தும் இரும்புசுர்ந்த(உ)வடுவிகிரை மொத்திருத்ததுன்.
 தாகலின் திருமாற்சுவடியன்ன வுண்கட்குமென்றான். இது கண்ணெண்ணும்
 பெயர்மாக்கியவாயாய் நின்றது. இதனால் அவன் அருமைசெய்தயர்க்கிலெ
 னென்றாகின்றது. †கூறிய(உ)பொன்னிரத்தகைப்பரப்பாக்கி அக்காலமெல்லாந்
 தான் வருத்தும்படி தன் நலத்தை அவன்கொண்டமை கூறினானாயிற்று.

உந நலரை மி. துளை உள்;

ஈங்கே தரப்பரிவ னாண்டான் றியைபெயின்

நேந்துமென் டன்ன டலி

எ-து. அதுவேட்டலைவன் கலலாயி || இதுபோய் பார்க்குகிறீர்களேக்
கோ; அதுவேட்டலைவன் செல்வாசை நுகராதெருவான் அவன்
வயத்தொன்று காரியத்தாற்றலைமப்பாடி எய்தவனாயின். அவ்வேட்கன்
அவனான பயனை கொண்டாற் பேன் பல்பயனாயும்பான் இவ்விடத்தே
எய்துவெனெருன், எ-து

க. (அ) “இரும்புமேல் விடாது நின்பார்” (ஆ) “இரும்பு மேய்த்தொழிந்த
மிச்சிலவரை மாபன்” (இ) “இரும்புண்டி மிஞ்சு மாபின்” (ஈ)
“இரும்பெச்சிற் படுத்த மாபின்” சேவக. எஅஉ, கஎகப, உஉஅஉ,
உஉஇஉ.

உ. (அ) “சுறுவாடி மாவின் பைந்துண ருழங்கி” (கவி சக. கச.)
என்பதனாலும் இவையே என்று பொருள்கூறி வடியென்பதுவெவிகிருக்கு
தூ பெயர் என்று எழுதியிருக்கும் பொருள்விதம் இங்கே அறிதற
பாலது. இச்சொல் வகிவகிருக்கேயவாழி வகிவுக்கும்பெயராய்வழங்கும்;
அகளை “சுறுவாடி மாவின் பைந்துண ருழங்கி” (கவி சக. கச.)
என்பதனாலும் அதுவகுப்பாலும். (ஆ) “சொக்கி னறவாடி நிதாத்த”
பெரு. ப. ப. ௩௦௬) (இ) “சுறுவாடிமாவின்” (மலை. ௫௧௭) என்பவற்
றாலும் உணர்க வகிவகிபென்னும் பொருளில் வகிவென்பதும் வரும்.

க. (அ) “பூப்போ லுணகண் பொன்போர்க் தனவே” (ஆ) “மேனி
பொன்போற் செய்ய முந்தியவோனே” ஐங். கச, சக. என்பவைகளும்
(இ) “வயங்கு பொன்னீந்த” (சேவக ௧௫௬௦) என்புழி, ‘பொன் -
பாப்பு’ என்று எழுதியிருக்கும் வினக்கமும் இங்கே அறிதற்பாலன.

பிரகிபெயர்! வருதாமுற்ற உண்கட்டு + எனருவகளுல ! கூறியது பொன்னிறத்தை
பொப்பப போக்கியகாலமெல்லாம் || இப்போனே,

என்றது கூட்டத்தார் செயற்கைநலம்பெற்ற நினை வரைந்துகொ
நின்றும் பெறும் பயனெல்லாம் கொள்வேனென்றதாம். இனி அரசனா
மொருளை நுகர்ந்தவன் எதிர்ப்படிவ் அவ்வரசன் அன்னிடத்து வருத்தமுறுத்த
கொண்டாற்போன்ற பலபயன்களையும் யானும் இங்கே கொள்வேனென
ஒரு நகைச்சூறியுத்தோன்றியின்றது.

உசு ஆங்காக

எ-து: அதுகேட்ட தலைவி நீ அருமைசெய்யுந்தயர்த்ததனைப் பொய்யாங்கி
அன்பின்றி நின்றதன்மை நீங்கி எம்மிடத்து அன்புடையயான காலத்து நீ
உறியவரே ஆவதாகவென உடம்பட்டுக்கூறினாள்; எ-று.

அத்திற மல்லாக்கால் (க)வேங்கைனி

முற்றெழில் கொண்ட சுணங்கணி பூணகம்

பொய்த்தொருகா லெம்மை முயங்கினை சென்றீமோ

(உ)முத்தேர் முறுவலாய் நீயும் பொன்னெல்லா

முத்தி யெறிந்து ஈயிடற்கு.

- க. (அ) “ஓசி, நளிச்சினை வேங்கை நான்மலர் நச்சிக், நளிச்சுரும்பாற்றஞ்
சுணங்கிற் சுணங்கு பிதிர்ந்து,..... ..பூணகத் தொடுங்கிய வெம்
முலை” சிறுபாண். ௨௨ - ௨௧; (ஆ) “வேங்கை வென்ற சுணங்கின்”
ஐங். ௩௨௪; (இ) “வேங்கை, யூழுறு நறவீ கடுப்பக் கேழ்கொள,
வாகந் தரும்பிய மாசறு சுணங்கின்” (ஈ)-“பொன்வீ, வேங்கைப் புது
மலர்புரைய, நன்னிதத்தெழுந்த சுணங்கணி வனமுலை” அகம். ௧௪௪;
௧௦ - ௧௨, ௩௧௬: ௮-௯; (உ) “நாகின வேங்கையிற், கதிர்ந்தொளி திகழு
றுண்பல்சுணங்கின், மாக்கண்டலர்ந்த முலையன்” புறம். ௩௫௨, ௧௨-௧௪;
(ஊ) “குறயனைவேங்கைச் சுணங்கொ டணங்கலர் கூட்டுபவோ”
தேவையாநீ. ௧௪. (எ) “வாரிரு புடையும் லீக்கி வடஞ்சுமந்தெழுந்து
வேங்கை, யேரிருஞ் சுணங்கு சிந்தி யெழுகின்ற விளமென் கொங்கை”

(ஏ) “நடவெங்கை யவிரகணவகின் மடவார்” துயா. சீய. கஅஅ, கல்யாண. ௨௦அ; (ஐ) “முலைத்தலைச் செஞ்சுணவரு வேங்கை மலரோ, டலைத்தன வம்பொற்பிதிர்” யா - வி. கு. அச. மேற்கோள். (ஓ) “அணங்காவல்கு வரிவையராத் தனமருப்புச், சுணங்கலர் வேங்கைத் துணர்மலை நாட” அம்பிகா. ௩௩௫.

உ. (அ) “முத்தேர் முறுவலாய்” என்பது அன்னவை பிறவுமென்பதனாற் கொள்ளப்படும் உவமையுணர்த்துஞ்சொற்களான் ஏர்வந்ததென்பதற்கும் (தோல். உவமை. கு. கக. இளம்) (ஆ) உருவுபற்றிய பண்புவமத்தின் கண் ஏர் வந்ததென்பதற்கும் (இ - வி. கு. சுசஉ.) மேற்கோள்.

(பிரதிபேதம்) * நின்றவ அதுகேட்டதலைவி நீ அருமை..... உடம்பட்டுக்கறினால் சூங்காக, † விடற்கு எ-து. அதுகேட்டதலைவன்.

இரண்டாவது குறிஞ்சி உக.

கூகக

எ-து: அதுகேட்ட தலைவன் நீ இம்மனம் வெறுத்துக்கூறிய கூறுபாடு எழுகியகாலத்து, முத்தையொக்கும் முறுவலையுடையாய்! நீ முன்பு உறைய பசுப் புல்லாம் இனி ஒருகாலமும் உறாதபடி கழித்துவிடுவதற்கு வேங்கைப்பூவினது முற்றின் அழகைக்கொண்ட சுணங்கணிந்த பூண்ணையுடைய ஆசுத்தாலே பொய்த்தாகிலும் ஒருகால் முயங்கினையாய்ச் செல்வாகியன்றான்; ஏ-று.

பொன்னெல்லாம் உத்தியெயிர் துவிடவென்றதனால்வரைவேனென்றான்; இதனால் நீ கடவ'பொன்னெல்லாம் பெற்றேனென்று கழித்துவிடுவேனென ஒரு நகைக்குறிப்புத் தோன்றிநின்றது.

இதனால். இருவர்க்கும் புணர்ச்சியுடனாக தோன்றிற்று.

இது தரவும் ஐஞ்சேடுக்கித் தலைவிரவின குறுவெண்பாட்டும் தனிச் சொல்லும் நெடுவெண்பாட்டும் ஐஞ்சேடுக்கிய நெடுவெண்பாட்டும் * வழியைப் புணர்த்த சொற்சேடியும் குறுவெண்பாட்டும் வெள்ளைச் சுரிதகமும் பெற்று வந்த கலிவெண்பாட்டு. இஃது நிரையீற்றியற்சீர்ப்பின்னர் நிரைமுதல் வெண்சீரும் நேர்முதல்வெண்சீரும் வருதலின் அணிமுக மகிரோய்ப்ப வம் மதியைநீனியேய்ப்பு(?)மென்பதுகட்டளை யன்றியிற்று. “நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து நிரைதட்பினும், வரைநிலை யின்றே யவ்வடி கென்ப”(க) என்பதனால் உணர்தல்.

(2அ)

(கூரு.) திருத்தியாய் தோளாய்கம் (2)முர்க்கெல்லாஞ் சாலும்

பெருநகை யல்க னிகழ்ந்த தொருநிலையே

(ரு)மன்பதை யெல்லா மடித்த லிருங்கங்கு

லந்துகிற் போர்வை யணிபெறத் தைஇகம்

(இ) “முத்தேர் முதுவலாய்” கவி. கூட. கட, கட: சு. (ஈ) “முத்தேர் முதுவலார்” இனியது. உ.

க. (தொல். செய். ரு. சு. இஃதுரையிலும் “நிரையீற்றியற்சீர்ப்பின்னர் நிரைமுதல் வெண்சீரும் நேர்முதல்வெண்சீரும் முதல்வந்து பின்னர் வெண்சீடுக்கிய வெணடளை வரினும் மிறிது துள்ளலோசை பிறத் தலின் அதனைச் சீர்வகையடியென்றுணர்க” என்றுகூறி அதற்கு ‘அணிமுக பின்னின்கண்’ என்பதை மேற்கோள் காட்டி யிருக்கிறார் இவ்வரையாசிரியர்.

உ. “உலகத், துள்ளேரர்க் கெல்லாம் பெருநகை யாகக், காமம் கைம்மித வுறுதர” அகம். உடுஅ: கட-ச.

கூ. “துஞ்சூர் யாமத்தும்” ஐங்குறு. கூட. (ஆ) “துஞ்சூர் யாமத்து” அகம்.

கூட: ௧௨. (இ) “மன்னுயி ரெல்லார் துயிற்றி யனித்திரா, வென்னல்ல
தில்லைதுணை” குறள். ௧௧௬௮. (ஈ) “ஊர்மடி கங்குல்” சிலப். ௧௯;

(பிரதிபேதம்) *யழியாசுப் புணர்த்த தட்டல்யண;

கூட

கவித்தொகை கூடு.

௧ (க) மின்சாயன் மார்பன் குறியின்பேன் யானாகந்
நீரத் தறைந்த தலையுந்தன் கட்டியாங்

காரக் குறைந்து உறைப்பட்டு வந்துநஞ்
சேரியிற் போகா முடமுதிர் பார்ப்பாணைத்
தோழிநீ போற்றுகி பென்றி யவனாங்கே

௧௦ பாராக் குறழாப் பணியாப் பொழுதன்றி
யாரிவ *ணின்றி மெனக் கூறிப் பையென
வைகாண் முதுபகட்டிற் பங்கத்திற் போகாது
தையா றம்பலந் தின்றியோ வென்றுதன்

(உ)† பக்கழித்துக் கொண்ட யெனத்தர லும் யாதொன லும்

௧௧ (ங) வாய்வாளே னிற்பக் கடிதகன்று கைபாறிக
கைபயடுக்கப் பட்டாய் சிறுமிநீ மன்றியா
னேனைப் பிசாசுநு நென்னை நலிதரி
னிவ்வுட்ப் பவிநீ பெருஅமற் கொள்வே
னெனப் பலவுந் தாங்காது வாய்பாடி நிற்ப

௨௦ முதுபார்ப்பா, னஞ்சின னாக லறிநகியா நெஞ்சா
தொருகை மணற்கொண்டு மோற்றாவக் கண்டே
கடிதாற்றிப் பூசு மொடங்கின னாங்கே

உல. (உ) “பழுவில் முதுபா பாயல்கொ ண்டொன்” (ஊ) “உடா
துஞ் சியாமத் தொருகனி பெழுது” மணி. எ கூட, உ௦ கச. (அ)
“பல்லுயிர் மடிந்த நன்னெய்யாம: து” (ஏ) “ஊமடி கருகுல” பெருங்
(உ) க. சஉ, (ங) உக. ஓக.

க. (அ) “சாயலின் மாரபன்” (ஆ) “சாயலின் மாரபு” கலி. ச. ௩௦ கச.
௩ அ. (இ) சாயலென்பதற்கு ஐம்பொறியால்துகரும் மென்மையென்று
பொருள் கூறி அம்மென்மை ஊற்றி இரு வந்தனமக்கு ‘சாயன் மாரபு’
என்பதை மேற்கோள்காட்டி யிருத்தல் எண்டறிதற் பாலது. தொல்.
உரி. கு. உ௭. ௩௪. சீவந. அ உரை.

உ. “அவரை யருந்த மந்தி பகர்வர், பக்கிற் றேன்று நாடன்” (ஐங்குறு.
உ௭௧) என்பதற்கு, ‘அவரை’ என்றையதன் தமந்தி பண்டவாண்கா
பைபோலத்தோன்று நாடன்’ என்றெழுதியிருக்கு முரையால் ‘பக்கு’
என்பது பையென்று துணியலாகும்.

ஊ. “வாய்வாளாது” கலி, ஓக: உக “வாய்வாளா நின்றான்” பரி. உ௦. சக.
பிரதிபேதம்: “நின்றயெனக், + பைக்கழித்து.

இரண்டாவது குறிஞ்சி உக.

௩௬௩

யொடுங்கா வயத்திற் கொடுங்கேழ்க் கடுங்க

(அ) ணிரும்புரி கொண்மார் நிறுத்த வலையுளோ

என்றே ரேதில் குறாரி பட்டற்றாற் காதலன்

முற: காட்சி யழுங்க நம்மூர்க் கெலாஅ

பெண் மாகுலமாகி விளைந்ததை யென்றுந்தன்

வாழ்க்கை *பதுவாகம் கொண்ட முதுபார்ப்பான்

+விழ்க்கைப பெருங்கருங் கூட்ட

இஃது இரவுக்குறி அலராமேன்றஞ்சித் தலைவனை † நீக்கி நிறுத்துக் கருதிய தோழி “அல்லதறிப் படுதலு மவளையி னுரித்தே, யவள்துநீ மயங்கிய வமைவோடு வரினே” என்னும் (உ) சூத்திரத்தான் அல்லதறிப்படுதல்தனக்கும் உரித்தாகலின், அவள்சேயத் || குறியறிதற்குப் புறத்துச் சென்றவழி, ஆண்டுப் பிறந்ததோர் செயதியாக ஒரு பொய்யை(ங)நாடகவழத்தும் உலகியல்வழத்தமாகப்புனைந்துவைகையாற்படைத்துக்கொண்டேயுற்றை ஞான்று தலைவன் சிறைப்புறமாகத் தலைவிக்குக் கூறியது. இதனை, “இரந்து குறை யுற்ற கிழவனைத் தோழி, நிரம்ப நீச்சி, நிறுத்த லன்றியும், வாய்மை கூறலும் பொய்தலைப் பெயதாய், நல்கலாக யுடைய —நலத்திற் கூறியும், x பல்வகை யானும் படைக்கவும் பெறுமே”(ச) = எனப்பொருளியந்தத்தி ளத்துப் பொய்தலைப் பெயதலையும் படைக்கவும்பெறுமென வழுவமைத்த வாய்றற் கொள்க.

க. (அ) “கூனுடை வெஞ்சிலை குன்ற வாணர்தர, மாறுடன் புலிபட வளைந்த வராவிலே” சேது. கா. தமாதன. சுடு. என்பதும் (ஆ) “மலர்க், கருககண்ணி ககையின் மென லூவி யன்னங் கருதிவைத்த, பெருககண்ணி யிறபுனற் காகக்கைபட் டாம்குப் பிழர்நமதின், மருவ கண்ணி வரதன ரென்பது கேட்டின்னு மாயந்திலமே” வெங்கைக் கோவை. உடக. என்பதும் இவகே அறித்தபாலன.

உ. தோல். கள. கு. சஉ.

ங. நாடக வழக்கென்பது உள்ளோனாவது இல்லோனாவது தலைவனாகச் சிலசெய்திகளைப் புனைந்துரைத்தல். இச்செய்திகளில் யாண்டும் எஞ்ஞான்றும் இல்லன கூருது உலகத்தோர்க்கு நன்மை பயத்தற்கு நல்லோர்க்குள்ளனவற்றை ஒழிந்தோர் அறிந்தொழுதுதல் அந்மெனக் கருதி சிறிது இல்லனவுங் கூறப்படுமென்ப.

ச. தோல். பொருளி. கு. சங. இகனூரையில் இச்செய்யுளை வரைந்து கோடற்குப் பொய்யுரை படைத்ததற்கு இவரும், கலிவெண்பாட்டி

(பிரதிபேதம்), *வாட்கை, †வீட்கை. ‡கேசிறுத்த, || குறிப்பறிதற்குப் புறத்துச், x பல

௩௬௪

கலித்தொகை காதி.

இதன் பொருள்.

திருத்தின இழையினையுடையாய்! தன்னுடைய மயிர் நீவருதலுந்
 தட்டையான தலையினையும் படாத்தினையு முடையனாய்க் கருந் குட்டித்
 தாலே காலுந் கையுந் குறைத்து கடமைத்துறைப்பட்டு வந்து நந் தெருவி
 னின்றும் போகாமல் ஒளித்துத்திரியும் முடமாகிய முதிர்ந்த பார்ப்பானைத்
 தோழி நீ பேணுவாயாகவென்று பலகாலுந் கூறுவை; அதனைப் பேணுதே
 (க)உயிர்ப்பன்மைகளெல்லாஞ் சேரத்துயில்கொண்டகருவிலே அழகிய துகி
 லாற் போர்த்த போர்வையை வரங்கி அழகுபெற உடுத்து நம்முடைய மென்
 மையினிய மார்பையுடையவன் செய்யுந் * குறியை உற்றுநின்றேறாக அப்
 பார்ப்பானுலே இராக்காலத்தே பெரிய நகைநிசழ்ந்து; அந்நகை ஊர்க்
 கெல்லாந் கொண்டாடுதற்கு அமைந்திருக்கும்; அது நிகழ்ந்த படியைக்
 தோளாய்; அவன் அவ்விடத்தே குனிந்துபார்த்து மகளிர் நிற்குந் காலம்
 அன்றாக இவ்விடத்து நின்ற * நீர் யாமென்று முற்படக்கூறி, சிறியவனே! நீ
 என்னுலே அகப்படுத்திக்கொள்ளப்பட்டாயென்று கூறிப் பையெனப் பணிந்து
 வைக்கோலைக் கண்ட முதிய எருதுபோலே எண்பக்கத்தினின்றும் போகாதே
 நின்று தையால்! தம்பலந் தின்பாயென்று தன் பாக்கிடம்பையைக் குலைத்து நீ
 எடுத்துக்கொள்ளென்று தந்த அனவிலே யான் அங்கு ஒருவாராகையும்
 வாய்திறந்து சொல்லேனாய் நிற்கையினுலே, தான் அஞ்சி முன்புகொண்டுகின்ற
 ஒழுக்கத்தைக் கைவிட்டுக் கடிதாக நீங்கிப் பின்னை யான் பெண்பாற்பசா
 ஈகிய நின்னையொழிந்த ஆண்பாற் பசாசு; எனக்கு அருள்; அவனனம் அரு
 ளாது என்னை வருத்துதலேச செய்வையாயின் இவ்வுரில் நீ பெறும்(உ)பலியை
 நீ பெருமல் யான் எடுத்துக்கொளவே நென்று பல வார்த்தைகளையும்
 பேணாமல் வாயாற் சொல்லிநிந், முதியபார்ப்பான் என்னைப் பெண்பசா
 சென்று கருதி அஞ்சினதைலே யான் அறிந்து ஒருகையாலே மணலை
 அள்ளிக்கொண்டு ஒழியாது அவன்மேலே தாவக்கண்டு அவ்விடத்தேநின்று
 கடிதாகக் கதறி ஊர்க்கெல்லாந் கேட்பக் கூப்பிடத் தொடங்கினேன்; எந்

நானூத் தன் தொழில் அவ்வாறு தனிநிற்கும் மகளிரைக்கண்டால், தன் காம வேட்கையாலே மேல்விழுதலாகக்கொண்ட முதியபாப்பானுடைய விரும்பு

இருபத்தொன்பதடியான்வந்ததற்குப் பேராசிரியரும் இவரும் (தோல். செய். கு. ௧௧௦.) மேற்கோள்காட்டியுள்ளார்.

௧. மன்பதை - உயிர்ப்பன்மை; புறம். எக: ௧௭, ௨௧௦: ௧. இது மகந்த பன்மை குறித்தும்வரும். இச்சொல் மன்பது என்றும் அருகிவழங்கும்.

௨. (அ) “பலிகொண்டு பெயரும் பாசம் போல” பதிந். எக: ௩௩. (ஆ) “ஈற்றினம் பெண்டி ராற்றாப் பாலகர், கடுஞ்சூன் மகனார் நெடும்பு னுற் றோர், தந்துயர் கெடுக்கு மந்திர மாக்கண், மன்றப் பேய்மகன் வந்து கைக் கொன்கென, நின்றெறி பலியி னெடுவெரு லோதையும்” மணி.

எ: ௮௧-௮௩. :

(பிரதிபேதம்) * குறியை ஐயுறறு, † பாராவென்று.

இரண்டாவது குறிஞ்சி ௨௯.

௩.௯௩

தலைபுடைய பெரிய தண்ணீய காடகம் நங் காதலர் எம்மைக் குறிப்பிட்டது வந்து காணுவ காட்சி கெடுப்படியாக நமக்கு வருகமாய் விளைந்தது; இது விளைந்தபடி ஒன்றற்குங் கெடாத வலியினையும் விளைந்த வலியினையும் த கண்மையினையுமுடைய புலியாலுள்ள பயனைக் கொள்ளுதற்கு நிறுத்தின வலியிலே அதன் நொழிந்து வேறுகியதோரா குடகரி அகப்பட்ட † தன்மைத் தாழிற்று; ஆகலால் இனி இரவிற்கு நிறிகழ்ச்சியின்றிப்போனவென்றான்; எ-று.

வீழ்க்கை வாழ்க்கைபோல் சிந்தது. காரக்துறறு, ௩௯ அக்கு “பாரியை. † குறழாப் பாராவென்க.

வைகாண முதுபகடெனவே காம இன்பம் துகாடலாற்றுகை கூட்டி
 னின்றது. எனைப்பிசாசெனவே அவன் பெண்பாற்பசாசும் ஞான் ஞணபாற்
 பசாசென்பது உணர்கதிற்று. அருனெனப் பிரிக்க. ஆங்கே || கடிதாற்றி நம
 முர்க்கெலாம் பூசருடவகினென மாறுக.(௩)தம்பலம், தாம்பூலமெனும்
 மொழித்திரிவு. தின்றியோ, ஓகாரம் அசை.

இதனால், கலைவற்கு அசைவு பிறந்தது

இஃது ஒருபொருளுடலாது அடியில்கந்து தலைவிரவி வந்த கலிவெண்
 பாட்டு. (௨௬)

÷ குறிஞ்சிக்கூடி முற்றம்

க. தாம்பூல மென்பது (அ) “ஒருவர் வாயுமிழப்பட்ட தம்பல மொருவர்
 வாய்க்கொண்டு” சீவக. ௨௮௨௧. என இவ்வாதே திரிந்து வருதலு
 மன்றி, (ஆ) “வெள்ளிலைத் தம்பல்கண்டார” (இ) “வெள்ளிலைத் தம்பற்
 குப்பை” (கம்ப. வரைக்காட்சி. ௪௬, கார்கால. ௨௮) என நிறுவுதல்
 தும் வரும்.

(பிரதிபேதம்) *வினாதபடி புலிகொணமாந் திறுதவலையித்தூரி பட்டகனமைதாபற்றி;
 ஆதலால் இனிதுவிறகுநிகழ்ச்சி இன்று போலுமெனநான் ஒன்றறதும், †கன
 மைத்தாவெனக. லீழ்க்கை, ‡குழகுப்பாரா, || ஈழாதாற்றி ஈம். ÷ குறிஞ்சிக்கு
 ஈசினாபகினியான்செய்த ஈனமுடிதது ஈனசூச.